

Bà
Mẫu
Đầu
Thần

BẢY NÀNG DÂU (NÀNG DÂU THỨ 7 NHÀ HỌ HOÀNG)

Tác giả: Thiên Yết (Trần Thị Hoài Thu)

Thể loại: Tâm linh – kinh dị

dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 2: Nghi lễ rước đèn lồng đỏ

Chương 3: Bảy ngày giữ trẻ nhà họ Hoàng

Chương 4: Bóng ma nhà Nhũ Hoa Nụ

Chương 5: Cái xác ngoài sông

Chương 6: Hung thủ là ai?

Chương 7: Nhập hồn

Chương 8: Vì sao bị quỷ nhập?

Chương 9: Sự thật sau cái chết của cô Hoa

Chương 10: Chị em nhà họ Lê và mối nghiệt duyên

Chương 11: Cái kết cho sự độc ác

Chương 12: Đứa trẻ lạ và ngón tay người

Chương 13: Kiếp nạn ập đến

Chương 14: Tất cả chỉ là con rối của bà Dung

Chương 15: Bí mật động trời của bà Dung

Chương 16: Sự kì lạ của Kim Nhã, sự khốn nạn của người mẹ

Chương 17: Cương thi

Chương 18: Kim Nhã và người phụ nữ sống cùng thân xác

Chương 19: Yểm cương thi

Chương 20: Bí mật của bà Hậu và bà Hoàng

Chương 21: Quý nhân trở lại

Chương 22: Hành trình tìm kiếm cương thi

Chương 23: Hỏa thiêu

Chương 24: Cái đuôi cá của bà Dung

Chương 25: Ếch tinh dưới đáy sông

Chương 26: Lòng người

Chương 27: Đoàn người nhà họ Hoàng

Chương 28: lời nguyện

Chương 29: Lời nguyện tiểu thư Hoàng Hoa

Chương 30: Chồng của Hoài Thục

Chương 31: Tiểu Oa trở về

Chương 32: A Tỳ và cái bóng, sự thật giữa Cậu Cảnh Minh và bà Hoàng

[Chương 33: Cái hũ ngoài gốc cây.](#)
[Chương 34: Nạn lớn sát thân](#)
[Chương 35: Con nô tì té xuống giếng](#)
[Chương 36: Cái chết của A Tỳ](#)
[Chương 37: Tạm biệt A Tỳ của ta!](#)
[Chương 38: A Tỳ và tiểu thư Hoàng Hoa, tuy hai mà một](#)
[Chương 39: 12 cái hũ chứa đựng trái tim trinh nữ](#)
[Chương 40: Rước bà Hà về nhà](#)
[Chương 41: Tiểu thư dưới lòng hồ](#)
[Chương 42: Ngủ dưới lòng hồ](#)
[Chương 43: Quả tim oan nghiệt](#)
[Chương 44: Cá trê trong quan tài](#)
[Chương 45: Cậu Cảnh Minh và tiểu thư Ánh Dương](#)
[Chương 46: ác mộng lúc nhỏ của cậu Cảnh Minh](#)
[Chương 47: Khắc tinh lớn nhất của Hoài Thục](#)
[Chương 48: tiểu thư Ánh Dương nuôi quý](#)
[Chương 49: Người là ai?](#)
[Chương 50: Cậu Cảnh Minh đổ máu](#)
[Chương 51: Căn hầm bí mật](#)
[Chương 52: căn hầm và những cái hũ](#)
[Chương 53: tiểu thư Ánh Dương và bức tranh chứa quý](#)
[Chương 54: Hoài Thục rời nhà họ Hoàng](#)
[Chương 55: bí mật bại lộ](#)
[Chương 56: Chuyển đi dài](#)
[Chương 57: kế hoạch giết bà Hà](#)
[Chương 58: thiêu rụi căn nhà bà Hà](#)
[Chương 59: Gia Minh và Cảnh Minh, rốt cuộc nàng yêu ai?](#)
[Chương 60: quá khứ và hiện tại! Sự ganh ghét qua nhiều năm](#)
[Chương 61: thời gian, kỉ niệm, bước đầu tiên của việc tìm hiểu bí mật](#)
[Chương 62: Tạm biệt! Ta mãi mãi yêu nàng!](#)
[Chương 63: bật vô âm tín](#)
[Chương 64: hồn lạc](#)

[Chương 65: kết thúc để bắt đầu](#)
[Chương 66: sống là còn, chết là hết! Buông hay nắm, phải xem duyên](#)
[Chương 67: nhân duyên chính là nhân và duyên](#)
[Chương 68: hủy hôn](#)
[Chương 69: tác giả hạn hán lời không biết đặt tên](#)
[Chương 70: cố gắng bao nhiêu năm đều mất hết rồi](#)
[Chương 71: kho báu lâu đời](#)
[Chương 72: kho báu và lòng tham](#)
[Chương 73: mất đi rồi](#)
[Chương 74: sáu nàng dâu quay về kêu cứu](#)
[Chương 75: biến cố cuộc đời](#)
[Chương 76: hang động chứa kho báu](#)
[Chương 77: ta đến tìm chàng đây](#)
[Chương 78: kí ức đẹp là kí ức buồn](#)
[Chương 79: sự sống mới bắt đầu](#)
[Chương 80: người vun trồng mới là người hái quả](#)
[Chương 81: chúng ta gặp lại vì chúng ta có duyên](#)
[Chương 82: rồi cũng sẽ đến lúc gặp lại nhưng với tư cách khác](#)
[Chương 83: kết thúc quả báo](#)
[Chương 84: ngày mai chúng ta đi dự đám cưới](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 87: Ngoại truyện 2](#)

Chương 1

Ngày 15/7 trời âm u gió lộng, những người ở thôn Nguyệt Quế thi nhau ra đường đứng, nghe nói hôm nay nhà họ Hoàng rước dâu, mỗi lần nhà họ

cưới dâu đều cho gia nô vắc kiệu đi khắp thôn, còn rất hào phóng rải tiền khắp nơi trên dọc đường, kiệu sẽ đi hết một vòng rồi mới quay về nhà, sở dĩ người dân ở đây biết chắc vì họ đã được nhận tiền từ nhà họ Hoàng những sáu lần, bây giờ họ cưới thêm một dâu, tất thảy đúng bảy người, mỗi năm nhà họ lại cưới một người, năm nay đã là năm thứ bảy tính từ ngày con trai nhà họ chết yếu, bảy nàng dâu trẻ đẹp son sắt lại chịu cảnh làm góa phụ, chẳng biết tại sao họ cưới nhiều dâu như thế, mọi người cũng đồn đoán rất nhiều, có người nói cậu chủ nhà đó chết rồi làm quỷ nhập tràng, hút máu trinh nữ mới sống được, có người lại nói linh hồn cậu ấy phá phách không chịu yên, đòi cưới vợ nên gia đình mới lo lót cưới, còn nhiều cái nữa nhưng chỉ dám nói sau lưng, đồn đoán thì cũng chỉ là đồn đoán mà thôi, chưa ai xác thực được, kể cả hỏi cũng chưa từng dám hỏi người làm nhà đó, thấy vẫn làm ăn phát đạt, có bị gì đâu

“Tính ra cậu chủ nhà họ Hoàng đó sung sướng thật, chết rồi mà còn được cưới tận 7 người vợ!”

“Nhà họ giàu, tiền của ăn mấy đời chưa xê dịch một miếng nhỏ nữa là, nói gì cưới có bảy người con dâu!”

“Bao nhiêu con gái đẹp trong làng nhà họ bê về hết, chẳng sót một người”

“Không biết khi nào kiệu hoa đi ngang nữa, đợi từ sáng giờ!”

“Tôi đứng đây từ hồi 4 giờ sáng đấy! Mà yên tâm đi lát là tới ngay!”

Vừa nói xong thì tiếng kèn trống đã vang lên xa xa, mọi người hô hức nhốn nháo nhìn lên

Phía xa xa kiệu khiêng tới dâu tiền bạc bay ngập trời tới đó, tiền thật và tiền âm phủ lẫn lộn vào nhau, họ không kịp nhìn mặt cô dâu đã vội vàng lượm lấy lượm để, họ chen chúc nhau, giành giật như hổ đói, lựa tiền thật mà lấy,

họ vừa chen chút vừa hô hoán, thậm chí còn muốn đánh nhau, cô ngồi trên kiệu hoa, đầu cài trâm vàng, người mặc bộ xiêm y thêu phượng, mắt vẽ thành mắt phượng môi đỏ hồng đào, đôi mắt tinh anh liếc qua đám người bên dưới

Họ thấy cô không rải tiền lên nữa mới ngẩn mặt lên nhìn, ai nấy đều há hốc mồm rồi quay lại nhìn nhau

“Con Hoài Thực ở thôn Vĩnh Kiên đây phải không, sao lại là nó nhỉ, chứ không phải là cưới tiểu thư Lam Phương bên thôn Vĩnh Hà sao?”

Mọi người thay nhau chỉ chỉ trỏ trỏ vào mặt cô rồi thắc mắc, cô nắm một nắm tiền âm phủ quăng xuống rồi kiệu lại tiếp tục đi chậm chậm, bọn họ không nhặt được tiền thật nữa mới sinh bực mình quát tháo

“A... Cái con ăn mày này, hôm nay được làm dâu nhà Họ Hoàng rồi thì lên mặt gớm nhỉ? Mày tưởng tao là âm binh cô hồn à mà quăng toàn tiền âm phủ thế?”

Mọi người nhìn theo mà còn không tin vào mắt mình, lúc ấy có hai ba người lại vả vào mồm người đàn ông đang chửi bới đó, họ lấy cả cái miếng gỗ dẹp và đập vào miệng ông ta

Kiệu cô vừa đi qua tới thôn Vĩnh Kiên thì nhìn xuống, mắt cô đảo quanh như tìm kiếm một thứ gì đó

“Chị hai ơi! Chị hai!”

Thằng Cò nó ốm nhom lùn tè nên bị lấn át bởi đám đông, cô thấy nó thì giơ tay cầm sấp tiền thật rải xuống, thôn Vĩnh Kiên này cô đã sinh ra và lớn lên, người ở đây ai cô cũng biết, thấy họ cô mím cười rồi rải xuống rất nhiều tiền, họ vừa nhặt vừa hô hoán mừng rỡ

Thằng Cò len lỏi qua đám người rồi chen lên nắm cái kiệu của cô

“Chị hai, chị đi lấy chồng rồi chị có quay lại không? “

“Có, chị có, em cầm lấy, muốn ăn cái gì thì ăn!”

Cô đưa nó mấy tờ tiền giấy rồi xoa đầu nó, kiệu cô lại đi qua thôn khác, rồi hết chỗ tiền đó mới chính thức quay về nhà chồng

Cô kéo tấm màn xuống rồi co người ngồi trong kiệu, lời nói của bà thầy bói diên hôm ấy vẫn vang vọng trong đầu cô

“Này, cô gái!”

Cô đang nhõ mạ, nghe bà kêu thì quay lại!

“Mắt cô đẹp quá đi, đẹp quá đi!”

Thấy bà mặt mũi lấm lem, trên tay còn cầm theo một cái tô lớn, tay chống gậy, cô liền hỏi

“Sao thế bà?”

Thấy bà như thế tưởng là ăn xin nên cô liền nói

“Bà đói hay sao, cháu đi ruộng không có mang theo tiền, bà lại phía kia kìa, bà thấy cái nhà đó không, nhà cháu đó, bà vào nói thằng em con nó mời cơm bà ăn, cháu nhận nhõ hết đám mạ này mới được!”

Cô vừa nhìn bà vừa chỉ, bà mỉm cười rồi quẹo đầu qua một bên

“Mắt đẹp quá!”

Bà chỉ cười hì hì rồi lại khen mắt đẹp, cô nhúu mày rồi nói

“Bà từ đâu tới, sao cháu chưa thấy bà bao giờ! “

Bà không trả lời chỉ ngồi thộp xuống rồi ngấn mặt ra nhìn, cô nhìn lên thấy mặt trời đã lên cao, nắng gắt vô cùng, cô tháo cái nón trên đầu xuống đội lên đầu bà một cái rồi rửa tay rửa chân leo lên bờ, cô xách tay bà rồi kéo đi

“Nắng gần chết mà bà lại lang thang đi đâu thế? Về với cháu!”

Nói rồi cô dắt bà về nhà, vừa tới sân đã gọi thằng Cò om sòm

“Cò ơi, mày dọn cơm ra đi Cò!”

Cô quay ra sau rửa mặt rồi quay lại, bà ấy ngồi trên sạp ngoài cửa rồi mỉm cười, cô liếc qua cái mà giật mình, cô quay vào nhà thấy thằng Cò nó ngủ say, cô bước xuống bếp cái rồi đem ra một tô cơm có cá ngon lành đưa ra cho bà

“Bà ăn đi, cháu vào múc cho bà một tô canh, nhà không có gì nên bà ăn tạm đi nhé!”

Bà cầm lên vừa ăn vừa run, cô nhìn quanh người bà, trên người chẳng có gì quan trọng, cũng không có gì đáng giá, làng này ai cũng biết Hoài Thục cô, hễ có ai đói kém hay người già không nơi nương tựa đều đến nhà cô xin cơm, người thiện chí họ bảo cô tốt bụng, người ích kỷ lại nói lo chuyện bao đồng, rảnh rồi rảnh hơi

“Bà người ở đâu thế?”

Cô thấy cái quạt rồi nhìn bà hỏi

“Bên kia!”

Cô hỏi thế thôi, người ở đâu thì không quan trọng, cô vừa quạt vừa nói

“Bà ăn đi nhé, xong thì ngủ một giấc, cháu ra nhổ xong đám mạ cháu vô!”

Bà đang ăn thì chợt dừng lại, bà lờm lờm cô rồi liếc ra ngoài cánh đồng, bà nói vu vơ

“Có một con quý...”

Bà nói rồi thì lại cắm cúi ăn, bà vừa ăn vừa lằm bằm trong miệng

“Đừng ra đồng nữa, quý...”

Nói rồi cô ngẩn người ra, cô hỏi

“Bà nói gì?”

“Đừng nhổ mạ nữa, sét sẽ đánh quý, sẽ trúng vào đầu cô!”

Cô nhúm mày rồi mỉm cười, chợt hỏi

“Bà là thầy bói à?”

Bà bỏ tô cơm xuống rồi nói, tay chỉ ra phía ruộng chỗ cô đứng rồi nói

“Một con quý một mắt, râu rậm!”

Cô chợt nổi gai ốc rồi buông cái quạt xuống, thảng trước có một vụ trâu hút

người khiến người ta chết ở dưới ruộng đó, còn nghe nói bị lòi một mắt, là một tên đâm trâu ngoài đầu làng, nổi tiếng đến độ cả làng ai cũng sợ, dạo ấy nghe nói trâu bò bên làng Vĩnh Kiên chết hàng loạt không có lí do, người dân trong làng nôn nao đồn đoán, đến nỗi còn có mấy thầy bên làng bên được mời qua cúng bói đủ thứ, người ta nói ông ấy sinh thời đã hành nghề giết trâu, hôm ấy căn yếu nên bị trâu hút chết, nhưng do tâm tính dữ tợn nên quay lại trả thù, giết hết trâu trong làng, nghe phong phanh vậy thôi chứ cô không biết, hồi đó là lúc đồng mới gặt, trâu được thả ra ruộng ăn, ông ấy đi nhậu về ngang thì bị hút một phát chết tươi, tính ra cũng đã cả tháng, mảnh đất đó giờ mạ đã lên cao, ông chủ đất lại không mượn được ai ra nhổ, cô lại không sợ nên cô đứng ra nhổ, hôm nay nghe bà ấy nói thì giật mình, bán tính bán nghi

“Sao bà biết?”

Cô thấy nghi ngờ rồi nhìn bà, nếu bà là thầy bói thật thì đã làm bói cho người ta kiếm được tiền, không phải ăn xin thế này, cô cầm cây quạt lên phe phẩy rồi nhìn, bà lại tiếp tục ăn, lát bà nói

“Tin hay không tùy cô, lúc nãy tôi đi ngang đó còn thấy tên đó ngồi lù lù giữa ruộng, chuyện sống chết là chuyện của trời, nhưng thấy cô hiền lành tốt tính, tôi nói thế cho cô tránh!”

Cô vừa tưởng tượng vừa nổi da gà, từ phía sau thặng Còi nó mở cửa ra, cô giật bản mình rồi nói

“Thặng khí, mày làm chị giật mình, thức dậy rồi ra sau bắt cơm đi, chạy qua thôn Vĩnh Hà gọi mẹ về ăn cơm, để nồi cơm lát chị canh lửa, nhanh!”

Nó quay lại thấy bà lão thì ngáp một cái, nó nói

“Chị lại dẫn ăn xin về à, nhanh nhanh đi đi, để lát mẹ về lại chửi cho, em đi

gọi mẹ đây, bà mà đánh bài thua lại năm đầu em chứ!”

Nói rồi nó cầm cái nón đội lên, chân chạy thoan thoát đi, nói với lại

“Chị tự mình bắt cơm đi!”

Cô nhìn theo rồi thở dài, lát quay qua bà rồi giật mình

“Trời ạ, bà khom lại sát mặt cháu giật cả mình! “

Bà lúi húi mở cái gói bằng vải trong tay ra rồi nói

“Đây là bảo vật của ta, ta già rồi nên thôi hôm nay cho cháu luôn này, cháu không chê thì cầm lấy đi nhé!”

“Thôi bà cầm lấy đi, có gì đâu!”

Bà bóc ra rồi xòe tay ra, cô không lấy nhưng cũng tò mò nhìn, vừa khom người xuống đã thấy một lớp bụi đen bay vào mắt, bà thổi bụi đó vào mắt cô rồi nói

“Đây coi như lời cảm ơn của ta, ta sẽ cho cô đôi mắt này của ta, sau này mong rằng nó sẽ giúp cô thoát nạn, nhớ kĩ lời ta, đừng ra ngoài trong bảy ngày tới, đừng ra sông hay suối, nói có nước nhiều, hạn của cô rất lớn, có thể sẽ chết, nhưng mà không cần phải lo, ta sẽ thay cô, tạm biệt nhé, nếu có lòng tốt hãy gọi tên ta về trong mỗi bữa ăn, cứ gọi là bà bói điên!”

Nói rồi bà đi đâu mất, cô thì quần quai trong cơn đau, mắt cô lợn cợn đau nhức, cứ tưởng rằng sẽ bị mù luôn rồi chứ, cô bò ra sau nhà rửa nước mà vẫn không khỏi, cô cảm thấy đau đớn như chết đi sống lại, không hiểu tại sao bà già kia lại làm như vậy, cô thầm khóc rồi tức giận, lẽ cô mù luôn thì phải làm sao

Đang gào khóc trong nhà thì chợt nghe ngoài đồng có một tiếng sét nổ vang trời, cô ngỡ người ra mấy giây thì mẹ và thằng Còi về tới, cô nheo mắt rồi nhìn ra, lúc ấy cô không thấy gì cả, mẹ phải mời thầy thuốc đến khám cho, đến tối khi cô nằm trên giường, mẹ và Còi đã ngủ từ lâu, cô nằm đó oán trách bà cụ, vừa khóc vừa tức, đáng lẽ không nên dẫn bà ấy về, biết bà ấy bị điên nhưng vẫn ngồi nghe bà ấy nói, cô khóc xong thì ngủ quên, sáng sớm ra mẹ đã lay cô dậy

“Hoài Thục ơi! Hoài Thục!”

Cô mở mắt ra, mắt đã sáng bình thường, cô nhìn quanh rồi nói

“Mẹ, mắt con!”

Rồi cô nhìn ra cửa, một đám người đứng đó rồi chỉ tay vào nhà

“Bà nói đứa này à?”

“Đúng vậy!”

Mẹ cô cúi đầu rồi nói

Bên cạnh có thêm một người con gái trẻ, và thêm một người phụ nữ nữa

“Mày sẽ gả thay con gái tao! Về nhà họ Hoàng!”

Cô ngấn mặt lên rồi thấy mẹ cô cắn môi

“Là sao mẹ, bà ấy nói vậy là sao?”

Cô quay qua hỏi mẹ, bà chỉ cúi đầu rồi im lặng, người phụ nữ bên kia đã

cướp lời

“Là sao hả, để tao nói mày nghe! Mẹ mày thiếu tao ngót nghét đúng 5 cây vàng, bây giờ không trả nổi nên lấy mày ra thế thân con gái tao!”

“Thế thân?”

“Mấy hôm nữa nhà họ Hoàng sẽ đến rước con tao, nhưng mà mày biết con trai nhà họ đã chết bảy năm rồi, tao đâu thể nào gả con tao cho một người chết, mày gả thay nó, tao đã hứa gạt nợ cho mẹ mày, mà bên họ còn cho thêm 100 cây vàng nữa, mày gả đi thì chỉ có lợi thôi, cái thân mày cả đời chưa kiếm nổi 5 cây nữa nói chi là 100, mày chuẩn bị đi, tao đã nói rồi đó!”

Nói rồi hai mẹ con đó rời đi, cô quay qua mẹ rồi nói

“Bà làm vậy là sao, bao nhiêu năm nay tôi đối xử với bà thế nào? Dù cho bà là mẹ kế đi chăng nữa tôi vẫn gọi bà là mẹ, bà lại đem bán tôi cho người ta, bà điên rồi!”

“Hoài Thục, mẹ xin lỗi, mẹ không phải là sợ chết, họ nói sẽ đem thẳng Còi đi nhận nước nếu không đồng ý, con thương em đi được không? “

“Bà thương nó tại sao lại đâm đầu vào cờ bạc, không chịu đi làm chứ?”

“Hoài Thục à, mẹ chỉ muốn thẳng lớn để hai con được ăn mặc đầy đủ ấm no, mẹ chỉ muốn con bớt khổ thôi!”

Cô nhìn gương mặt khắc khổ của bà, thấy bà quỳ xuống chân mình khóc lóc tự nhiên nước mắt cô chảy ra rồi quay lại nhìn lên bài vị của ba, cô thương bà nhưng cũng giận bà, sở dĩ năm đó nhà chỉ có hai ba con, nhà nghèo mà mẹ lại mất sớm, ba đón mẹ kế về ở để chăm cô, ba đi làm xa mới yên tâm, lúc rước bà về cô hay nghe mấy bà hàng xóm dọa nạt, bà ấy sẽ

đánh cô, nhốt cô, mẹ kế không ai tốt lành cả, cô vừa sợ vừa ghét, lúc ấy lại còn nhỏ nên phải nghe theo ba, ở nhà với dì có cái gì ngon cũng cho cô, tối lại quạt cho ngủ, dần sau này sinh thằng Còi ra vẫn đối tốt với cô, lớn lên chút thì ba mất, cô gọi bà là mẹ, đến bây giờ thương bà quá nên cô cắn răng gặt đầu

“Cái mạng tôi có mất thì bà ráng mà nuôi dạy thằng Còi cho tử tế, 100 cây vàng đó để dành mà làm ăn, bà mà còn đánh bài nữa tôi chết cũng không yên lòng! “

Bà trốn trong góc nhà rồi khóc, cô cúi mặt xuống gối mà khóc nức nở, tuổi 18 chưa có mối tình nào, gái ở làng toàn là mai mối cưới hỏi, cô cũng chỉ lo làm lụng kiếm ăn, dùng ra cái bây giờ phải đi lấy chồng, mà còn là lấy người chết nữa, cô vừa khóc vừa tủi

Nghe bảo cô gái được chọn kia sinh cùng ngày cùng tháng với cô, mẹ của nó phải van xin lắm nhà họ Hoàng mới chịu đổi cô dâu, hôm người ta đến búi tóc thay đồ cho cô rất đông, nhà họ giàu lắm, người khiêng kiệu cũng hơn chục, người búi tóc trang điểm cũng hai người, toàn mặc quần áo đỏ, cô ngồi thất thần rồi chờ giờ đẹp lên kiệu khiêng về, sáng ấy kiệu đến thôn Vĩnh Hà thì chợt nghe thấy tiếng kèn trống đám ma, cô mở màn ra vừa rải tiền vừa nhìn qua cái tấm ảnh của người chết, cô giật mình vì tấm ảnh đó là người con gái hôm đến nhà cô, nói đúng hơn là cô gái đã được trao với cô, là người bắt cô đi gả thay, mới đây thôi tại sao cô ấy lại chết, cô nhìn kĩ rồi chợt lạnh người, ngày cô gả đi thay cho cô ta lại là ngày cô ta chết, trời ơi, nếu cô ta ngay từ đầu đã chịu gả đi thì có phải chết không? Cô ớn lạnh tay run tun vừa rải tiền vừa lẩm bầm

“Nam mô...mong cô ra đi thanh thản! “

Nói rồi cô chợt nghe người bên tai có mấy người bàn tán

“Đấy là tiểu thư của nhà bà phú hộ bên thôn Vĩnh Hà đấy! Nghe nói mới bị đuối nước hồi sáng nay, tìm thấy xác lúc tinh mơ, người dân đi đánh cá ngoài đó vớt lên, mà nghe nói đầu cắm xuống bùn, miệng ngậm toàn là bùn đất không! Mà coi ngày thấy thầy bảo là phải hỏa táng gấp, bây giờ khiêng đi đó!”

“Đuối nước? “

Cô nghe mang máng rồi lằm bằm, cô nhú mày rồi chột lời nói của bà cụ hôm trước hiện lên trong đầu

“Đây coi như lời cảm ơn của ta, ta sẽ cho cô đôi mắt này của ta, sau này mong rằng nó sẽ giúp cô thoát nạn, nhớ kĩ lời ta, đừng ra ngoài trong bảy ngày tới, đừng ra sông hay suối, nói có nước nhiều, hạn của cô rất lớn, có thể sẽ chết, nhưng mà không cần phải lo, ta sẽ thay cô, tạm biệt nhé, nếu có lòng tốt hãy gọi tên ta về trong mỗi bữa ăn, cứ gọi là bà bói điên!”

Cô rùng mình cái rồi chột suy nghĩ, có khi nào... Phải rồi có khi nào mình thay cô ta giả đi, còn cô ta thay mình đi chết?

Cô trợn mắt lên rồi chân chột lạnh toát

“Đúng rồi đó!”

Giọng nói ở đâu thổi vào tai cô, sự lạnh lẽo giữa buổi sáng này lại khiến trán cô nhễ nhại mồ hôi, cô nuốt nước bọt, tiền vàng mã tự dưng bị một cơn lốc xoáy thổi văng tung tóe, và kể từ giây phút cô nhận ra chuyện này, cô đã biết, lời bà lão nói hôm trước có ý nghĩa gì, và kể từ giây phút đó, cô nhận ra, bà lão nói tặng cho cô đôi mắt của bà là ý gì rồi, cô thấy được ma

Lúc ấy cô còn chưa tin, mắt lướt quanh một lượt, cô gái lúc này rõ là đã chết, thế người đứng giữa đường kia là gì, không phải là ma thì là gì? Cô ấy

mặc một cái váy trắng, là dạng váy bằng lụa bóng loáng, dân nhà giàu mới có thể mặc, người ướm sũng, cô nhìn cô ấy trừng trừng, mắt cô long lanh ánh nước, cô ấy nhìn thẳng vào mắt cô, môi tái nhợt xanh xao, mắt có một quần đỏ hằn lên, kiệu càng đến gần cô càng nổi gai óc, cô nuốt nước bọt rồi cuối cùng kiệu cũng dần xuyên qua người cô ta, nghe thấy tiếng rột rột phát ra bên ngoài kiệu, giống như móng tay cào vào, là ma thật rồi, cô quay lại nhìn thêm một lần nữa, thấy cô ta quay đi, bước theo cái quan tài mà mọi người khiên đi về phía ngược lại kia, cô ta còn ngoái lại nhìn cô, mỉm cười lạnh lẽo, cô quay ngược lại rồi tát vào mặt mình

“Tại sao mình lại nhìn cô ta? Mình thấy ma? Tại sao lại thấy ma? Ma...”

“Bà già ấy làm mình thấy ma, tại sao lại thấy ma chứ? Ảo giác? Là ảo giác mà thôi!”

“Không phải đâu! Là tao đó!”

Cô đứng hình rồi liếc qua cái rèm phất phơ bên kiệu, một ánh mắt ló nhìn vào, còn liếc qua liếc lại, cô nín thở mà môi run run

“Trời ơi sao kiệu nặng quá!”

“Mọi người ơi, bỏ xuống một lát, gãy vai mất!”

Một cái rầm, khói bụi bay mịt trời, lá cây xào xạc ngoài kia, người dân xì xào bàn tán, cô trong kiệu mà toát mồ hôi, một bàn tay giơ ra túm lấy miệng cô, hai chân cô ta bấu vào nhau, co rúm lại như bị tật vậy, móng chân cụp vào lòng bàn chân, cô liếc xuống rồi lại liếc lên, một người bên ngoài hô hoán lên

“Mau quay về gọi bà Hậu ngay, nhanh lên, dâu không khiêng nổi rồi, mau lên!”

Cô nghe thấy người chạy âm âm, tay cô cứng đờ không cử động được, cô ta lúc còn sống trông xinh đẹp bao nhiêu bây giờ lại nhìn kinh khiếp bấy nhiêu, cô mếu máo chảy nước mắt rồi run run, bên tai nghe thấy tiếng phì phò từ cổ họng cô ấy phát ra, một giọng nói lọt vào tai cô

“Tại sao tao lại phải chết thay cho mày?”

Cô lắc lắc đầu, cô không biết, cô thật sự không biết, nước trên tóc cô ta nhiều xuống mặt cô, móng tay cô ta bấm vào mặt cô, cô tưởng chừng nó đã đâm sâu vào hàm của mình mất rồi

“Trả lại cho tao, trả mạng!...”

Một tiếng hét vang lên, cô cảm giác màng nhĩ bị xuyên thủng, lỗ tai ong ong không nghe được gì nữa, lúc sau có người nói

“Cút...”

Một cái bốp vang lên, một người lật cả kiệu lên, cô ngồi im trong đó nhìn ra, một người phụ nữ tuổi trạc 40 nhìn vào người cô, bà ta quay qua nhìn cái kiệu nằm sau lưng cô rồi một phát phóng một cây nhang cắm cái bụt vào cái kiệu, nó lêu lách tách rồi khói trắng bốc lên, một giọt nước trên tóc cô rơi xuống nước, nước từ con ma đó nhiều ướt cả tóc cô, bà ấy hô lớn

“Khiêng lên, mau lên! Không được trễ giờ lành!”

Cái nóc kiệu nằm lẩn lóc giữa đường, cái ghế ngồi cô vẫn ngồi trên đó, người được gọi là bà Hậu ấy bước lại đưa cho cô một cái ô rồi thì thầm

“Che lại, lát đừng nhìn vào mắt người âm nữa có biết không? Muốn chết à? Cô gan thật đó!”

Nói rồi mấy người đó nhấc kiệu lên, tiền bạc bay tán loạn, bà Hậu đi kè kè theo vừa rãi tiền vừa quay lại quát to

“Chia ra 3 nam đem cái nóc kiệu đó xuống sông ngâm!”

Người bên cạnh đi theo bà Hậu liền thắc mắc hỏi

“Tại sao lại ngâm vậy cô?”

“Người đó chết nước, chết trẻ nên phải đem đi ngâm!”

Bà Hậu vừa đi cạnh cô vừa nhìn chăm chú vào người cô, bà gõ tay vào kiệu rồi nói

“Không sao chứ?”

Cô giật mình rồi mặt mũi xang lét quay qua nhìn bà, bà nói

“Sợ à? Sao lại sợ?”

“Lần đầu tiên tôi lại thấy chuyện như thế này... “

“Lần đầu tiên? “

Bà Hậu thắc mắc, bà liền hỏi

“Thế bà lão đó không dạy cô cách để tránh ma quỷ để ý à? Tại sao cho cô mắt âm dương rồi lại không dạy cho đàn ông?”

“Mắt âm dương?”

Cô trợn mắt lên rồi hỏi bà Hậu, thấy biểu cảm đó bà liền nói

“Thế hóa ra bà ấy chưa dạy cô thật, đúng là...! “

“Bà ấy? Là bà bói điên sao?”

Bà Hậu không trả lời, chỉ vừa tung tiền lên trời rồi mỉm cười nói

“Tối nay còn nhiều nghi lễ lắm, chuyện như lúc này là chuyện bình thường thôi, không biết tối nay cô sẽ rước lồng đèn đỏ ra sao nữa, không hi vọng... “

Nói xong cô liền ngồi co người lại, nghe nói nhà họ Hoàng trước giờ là nơi thần bí, chuyện cưới dâu cho con trai đã chết cũng khiến nhà họ nổi tiếng lắm rồi, cũng chưa nghe thấy cô dâu được đón vào, chưa thấy họ về thăm nhà bao giờ, họ đã chết hết rồi sao?...

Chương 2: Nghi lễ rước đèn lồng đỏ

“Tối nay còn nhiều nghi lễ lắm, chuyện như lúc này là chuyện bình thường thôi, không biết tối nay cô sẽ rước lồng đèn đỏ ra sao nữa, không hi vọng... “

Nói xong cô liền ngồi co người lại, nghe nói nhà họ Hoàng trước giờ là nơi thần bí, chuyện cưới dâu cho con trai đã chết cũng khiến nhà họ nổi tiếng lắm rồi, cũng chưa nghe thấy cô dâu được đón vào, chưa thấy họ về thăm nhà bao giờ, họ đã chết hết rồi sao?...

Cô vừa suy nghĩ tới đó trán đã toát mồ hôi, tay run run lau mồ hôi, quay qua nhìn bà Hậu một hồi rồi lấp bắp nói

“Nghe nói nhà họ Hoàng đã từng cưới 6 người dâu? Họ đâu rồi? “

“Chết rồi! “

Hai chữ ngắn gọn đã khiến dây thần kinh cô căng cứng, bà Hậu mỉm cười tà mị rồi liếc mắt qua cô, bà cười khẩy rồi nói

“Sợ à?”

Cô im lặng,

Bà bật cười rồi nói

“Đúng là chết nhất, thường những người chết nhất thế này ma quỷ rất thích trêu đùa! “

Bà im lặng rồi tung lên trời tất cả số tiền còn lại, cô vừa nhìn vừa toát mồ hôi, trên gương mặt người phụ nữ này có cái gì rất lạ, thông thường mắt người bình thường sẽ có đồng tử vừa với mí trên và mí dưới, còn đồng tử bà ta lại nhỏ gần như lọt thỏm giữa mắt, mỗi lần bà ấy nhìn qua thôi đã khiến cô đủ giật mình

“Tại sao lại trêu đùa tôi!”

“Vì người có thể nhìn thấy ma rất hiếm, một là bả sinh đã như vậy, hai là cô đã gánh căn tu của người khác, trường hợp của cô là trường hợp thứ hai!”

“Vậy thì sao, nhà họ Hoàng cưới dâu về đều không thể toàn mạng! Cho dù tôi có thể nhìn thấy ma, tôi cũng sẽ chết thôi!”

“Vậy thì chưa chắc đâu!”

Bà nhìn qua cô rồi mỉm cười nói

“Có lẽ cô không biết bà lão cho cô đôi mắt âm dương này là ai, nhưng tôi biết, bà ta đã cho cô rồi thì chắc chắn một điều bà ấy đã đoán được cô sẽ gặp cái gì, ai nói có mắt âm dương không tốt, nhìn thấy ma là một điểm cực kì tốt, cô sợ ma nhưng mà cô không thể tránh việc họ sẽ quấy rầy cô, thay vì sợ họ, cô hãy nghe họ nói, sau đó giúp đỡ họ, như vậy cô sẽ cảm thấy mắt âm dương rất có ích!”

“Giúp người chết sao? Không phải chứ, tôi chỉ cần thấy thôi đã sợ chết khiếp rồi! “

“Cô có biết tại sao xã hội lại phân ra nhiều giai cấp khác nhau không, rõ ràng là họ giống như nhau, có tay có chân có mắt mũi như nhau, tại sao một người làm tướng ngồi trên cao ra lệnh chỉ huy, một người lại làm lính nghe theo sự chỉ huy lao mình ra chiến trường? Là vì sự thông minh và dũng cảm, cô càng sợ thì càng trở nên vô dụng, nếu chưa cố mà thất bại thì gọi là đáng đời!”

“Bà nói thì giỏi lắm, bà giống tôi đi rồi biết!”

“Cứ giữ suy nghĩ ấy đi, tôi nói cô nghe cũng không sao, vì nếu đêm nay cô chết thì sau này cũng không đồn ra ngoài được! “

Cô chăm chú lắng nghe, bà thần thần bí bí liếc qua

“Nhà họ Hoàng là cấm địa của dân Trung Quốc ngày xưa, họ sống ở đây đã

được hai đời, cô cũng nghe nói về tài sản nhà họ có rồi đó, không thể bảo vệ được tất cả bằng phương pháp bình thường, con người càng giàu sẽ càng sợ mất của, cách tốt nhất là luyện thần giữ của, và cô có thể hình dung ra họ cưới cô về làm gì!”

“Họ không sợ tôi phản bội họ sao?”

“Người sống mới phản bội, người chết thì không biết phản bội, cô chỉ làm thần giữ của thôi, nếu cô không vượt qua được thử thách thì họ sẽ giết cô, bắt cô giữ của cải của họ mãi mãi, đến khi nào con cháu họ đào lên mà thôi! Cái danh cưới dâu là che mắt thiên hạ, và cái giá 100 cây vàng là mua đứt cô, họ có quyền làm gì cô cũng được! “

“Tại sao bà lại nói tôi nghe?”

Cô rớt một giọt mồ hôi xuống mặt rồi trừng mắt lên căng thẳng hỏi

“Vì cô là người bà bói điên chọn làm người thừa hưởng mắt âm dương, thật tình mà nói trên đời này rất hiếm người còn lại mắt âm dương, tôi cảm thấy cô chết đi như vậy thật là tiếc!”

“Bà ấy có thể cho thêm người khác!”

“Không thể! Bà ấy cho cô rồi bà ấy sẽ chết!”

Tự nhiên câu nói của bà già khi ấy lại vang lên trong đầu cô một lần nữa

“Nếu muốn cảm ơn thì chỉ cần kêu tên ta vào mỗi bữa ăn, gọi là bà bói điên là được!

Cô mừng tưng ra được câu chuyện thì rùng mình cái

Cô liếc qua mọi người một lượt, ai cũng mặt lạnh như tiền, hình như họ không nghe thấy cuộc nói chuyện này, bà quay lại rồi nói

“Chỉ cho cô nghe thôi, nói cho cô biết, tối nay họ sẽ diện cố thử thách về nhà chồng sau đó sẽ giết cô!”

“Họ cưới tôi trên danh nghĩa nhưng mạng tôi là của họ, họ muốn tôi chết, tôi sẽ không tồn tại được lâu!”

“Không! Nhà họ có quy tắc đàng hoàng, nếu cô vượt qua thử thách họ sẽ không làm gì cô, còn xem cô có qua được không đã!”

“Bà là người của họ?”

“Thì sao? Nếu cô sống sót họ sẽ tìm người con gái khác!”

“Cô gái khác! Có nghĩa là...!”

Cô thật sự không nghĩ ra họ có bao nhiêu tài sản nữa, họ càng lúc càng giàu lên, tiền đẻ ra tiền, vậy sau này sẽ còn rất nhiều người nữa phải chết để làm cái thần giữ của quý quái gì đó, nếu cô chết... Thì sẽ lãnh quý sao, phải giữ tài sản cho họ, nếu mà số của cải đó không được dùng tới thì có phải cô phải ở đó đến thế kỉ này qua thế kỉ khác, mà nếu muốn dấu đi chắc chắn là nơi không có người qua lại, là một nơi nào đó trong rừng rậm hoặc một đồi núi âm u nào đó, mới nghĩ thôi đã cảm thấy tuyệt vọng đến thế nào

“Có thể nói tôi nghe, cách vượt qua thử thách đó không? Tôi không muốn chết!”

Bà nghe cô nói mới bắt đầu quay qua nhìn

“Họ sẽ cho cô băng qua một khu rừng! Trong đó là hồn ma của gia tộc họ,

cô sẽ được họ dẫn đi đến một nơi nào đó có vàng bạc đá quý, và đây cô chết ở đó, sau đó họ sẽ mời thầy ra yểm mạng cô vào sổ tài sản đó, nói cho dễ hiểu cô chỉ cần băng qua khu rừng đó và tìm thấy ngôi miếu giữa rừng và vào đó trước khi Mặt Trời lên, thì sẽ có người đưa cô về nhà, nếu cô bị dắt đi thì chắc chắn cô sẽ chết!”

“Làm sao để không bị dẫn đi...”

“Hãy nắm ngón tay cái lại trước khi đi, có chuyện gì cũng không được mở ngón tay cái ra, ma quỷ chỉ dắt cô đi bằng cách nắm ngón tay cái của cô lại, đây chỉ là mẹo, nhưng mà vẫn có tác dụng! Những người trước đây đều không thể quay về được, nên tôi không biết phải dạy cô thế nào! “

“VẬY, CÁI MIẾU ĐÓ PHẢI ĐI HƯỚNG NÀO VẬY?”

Bà liền trầm ngâm cái rồi lắc lắc đầu, cô chợt cảm thấy thất vọng vô cùng, cả bà ấy cũng không biết nữa, cô thở ra một cái rồi nhìn xa xăm, người như không còn chút sức lực nào, cô cắn vào môi rồi chợt rớt ra một giọt nước mắt, cô hít thở rồi lau nước mắt

“Hoài Thục à, chỉ có mày giúp được mày thôi, không được khóc, mày phải mạnh mẽ, nhất định sẽ không sao!”

Cô thầm nhủ vậy thôi chứ thật sự trong lòng rất sợ, đến giữa trưa thì cuối cùng cũng đã hoàn thành xong chuyện rải tiền khắp thôn, bây giờ cô mới biết ý nghĩa của việc này, nhà họ Hoàng đúng là rất giỏi về chuyện mua chuộc, họ vừa muốn người sống cảm thấy nhà họ là những người phóng khoáng, cả người âm cũng được họ mua chuộc

Trên đường đi cô thấy rất nhiều hồn ma lượm tiền, không biết chết rồi lượm tiền để làm gì, nhưng mà lướt qua một vòng cũng thấy vài ba gương mặt quen, trong ấy có một bà lão, là bà già đã cho cô đôi mắt âm dương

này, bà ấy vẫy tay rồi cầm một khúc vải nhỏ cột vào một cái cây, cô chớp mắt mà không mở miệng nói được, đến lúc kiệu đi qua cũng không thấy bà ấy đâu

Về đến nhà cô được người làm dắt tay đi, cô đặt tay lên tay họ rồi được bước ngay vào phòng, họ tắm tấp cho cô, họ còn mời cả thầy lang tới kiểm tra thân thể cô, biết chắc chắn rằng cô chưa từng qua lại với đàn ông, vẫn còn là ngọc nữ tinh khiết họ mới bắt đầu gật gật với nhau, cô đã nghe nói sơ qua về sự giàu có của họ, bây giờ mới cảm thấy được, nơi đây thật sự là một cung điện, chẳng thể tưởng tượng nổi sự đồ sộ này, chẳng trách họ lại có thể thất đức đến độ nghĩ ra cách tìm trinh nữ về làm thần giữ của này

Họ không cho cô ăn cơm, từ khi về cho đến chiều chỉ cho cô ngậm một củ sâm nhỏ, cô chỉ im lặng nhìn gia nô, ai ai cũng có gương mặt lạnh như tiền, cô không dám nói chuyện cũng không dám kêu họ, cô chỉ ngậm củ sâm rồi chờ đợi

Lát sau họ liền quay qua nói

“Sắp đến giờ rồi, hãy cầm theo đèn lồng đỏ để băng qua rừng nhé!”

Đến tối Mặt Trời đã bắt đầu lặn xuống, họ quay qua nhìn cô rồi kéo cô lên, mặc cho cô một bộ xiêm y màu đen, đầu búi tóc cao, mắt vẽ mắt phượng màu đỏ, cài một cây trâm bạc sáng lấp lánh, cô thấy họ thả một cây nến sau đó đặt vào cái đèn lồng màu đỏ, họ lấy khăn đen bịt mắt cô lại rồi cho cô lên kiệu, họ khiêng cô đi đâu không biết nhưng tầm khoảng rất lâu sau, họ gõ mấy cái vào kiệu rồi sau đó chợt im lặng, cô vén màn ra tháo vải bịt mắt ra, nhìn ra ngoài thì không thấy ai, cô liếc xung quanh cũng không thấy ai, rốt cuộc đây là đâu? Rồi họ nữa, tại sao bỏ đi, trong khi đó chẳng nghe thấy một bước chân nào, họ... Là gì vậy? Là ... Ma!

Cô toát mồ hôi rồi vịn vào kiệu, một cảm giác chạy dọc sống lưng khiến

cô đơ người ra, cô run run rồi ngồi xuống cho bình tĩnh lại, vậy từ này tới giờ đều mà ma khiêng kiệu sao, cứ tưởng gia nô nhà họ Hoàng chứ, cô nuốt nước bọt cái rồi nghe phía sau kêu bộp bộp

Cô giật mình quay lại thì thấy một đám đàn ông treo lơ lửng giữa không trung, họ mặc một bộ sườn xám trắng phủ dài qua chân, nhìn không thấy chân hay họ không có chân thì không biết, cô run run rồi liếc xuống dưới, chân cách mặt đất chắc tầm một gang tay, tóc tai dài thòng xuống, nam nhân nhưng lại để tóc dài, gương mặt không thấy rõ mắt mũi gì, giống như bị quần vải khắp mặt, cô toát mồ hôi rồi run run cầm cái đèn lồng đỏ đi vào con đường mòn trước mặt, hai bên có treo hai cái đèn lồng trắng, cô bước đi hai ba bước đã quay lại nhìn, họ khiêng kiệu đi, mà không phải là đi, họ bay trên không trung, cô trợn mắt lên rồi vượt ngực, không bị dẫn đi thì thấy mấy cái này cũng đủ chết rồi

Cô bước đi vào con đường mòn, nhìn từ ngoài vào chỉ thấy một vầng đen trước mặt, khu rừng này trước đây cô chưa thấy bao giờ, cũng chưa bao giờ đặt chân đến, cô càng đi sâu vào trong không khí càng lạnh, mà nó lạnh theo kiểu thấm vào thịt chứ không phải ngoài da, càng lúc càng lạnh, cô cảm tưởng bản thân đã bước vào một cái hầm tối, không khí xung quanh im lặng như tờ, chỉ nghe rõ tiếng bước chân của mình, ngoài ra không nghe được gì, cô đã nghe theo bà Hậu, bóp ngón tay cái vào lòng bàn tay nắm lại, càng đi sâu vào càng cảm thấy rừng mình, rừng rú thì phải có chim chóc động vật, ít ra thì cũng có côn trùng, mà thậm chí tiếng muỗi cũng không nghe thấy, cô càng đi sâu càng cảm thấy hình như...

Chỗ này đã đi qua rồi...

Cô biết vì cái âm thanh dưới chân nó báo cho cô hay, và cả những cái cây cũng giống nhau, cô đang đi vòng qua đó mấy lần

Bị ma dẫn rồi sao? Không được, nếu còn đi nữa sẽ bị dẫn đi nơi khác, cô

liền bỏ đèn lồng xuống rồi cởi áo ngoài ra, với thêm hai lớp áo trong ra rồi ngồi xé, xé ra từng mảnh nhỏ rồi bắt đầu ngồi dặng cột vào thân cây, do đêm tối nên quyết định xé lớp áo trong vì nó màu trắng, dễ nhìn hơn áo ngoài màu đen, cô biết nhất định bà bói già đó biết cô sẽ lạc đường nên lúc cô thấy bà, bà đã cột miếng vải vào thân cây cho cô xem, cô vừa cột vừa giữ ngón tay trong lòng bàn tay, chỉ dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp vào nhau, cô thở hì hục rồi đi tới đâu cột tới đó, cô vừa cột vừa đi, lát sau cô giơ đèn lồng lên thì mới chợt quỵ xuống, thở hổn hển vì mệt, cô lại quay về chỗ này, là chỗ mà cô đã dùng vải làm dấu, cô lau mồ hôi rồi ngồi đó, làm cách nào tìm ra cái miếu đây, làm sao bây giờ, cô đã đi gần hết cái cánh rừng này rồi, cô vừa khóc vừa lau nước mắt, không biết sao chứ tuyệt vọng quá rồi không thể đi nữa, cô đã né mấy gốc cây có cột vải ra và đi theo hướng khác nhưng bây giờ bây giờ ba bên bốn phía đều là cây đã được cột vải, cô không còn đường để đi nữa, cái miếu như kiểu không tồn tại vậy, cô vừa ngồi vừa thở, Mặt Trời vẫn chưa lên, cô ngồi suy nghĩ xem làm sao thì phía sau giọng ai nói, giữa đêm khuya im lặng này

“Đừng quay lại, tao không có đầu!”

Một cơn điện chạy vào não làm cô tê liệt, nghe giọng nói ấy xong tay chân cô như muốn nhún ra, cô mím môi hai chân co lại vào nhau căng cứng, cô không quay đầu lại nhưng biết chắc người đó ngồi xác vào người cô, cô đứng ra rồi nhắm mắt lại

“Mày thông minh hơn mấy đứa kia, dẫn mày đi hoài không được!”

Cô thở gấp rồi lấy hết can đảm quay đầu lại, cô thấy một bà ngồi sau lưng cô, quả thật không có đầu, nhưng do bà ấy mặc áo dài phụ nữ thêu hoa nên cô biết là phụ nữ, rồi cô lấp bắp quỳ lạy bà ấy

“Cháu xin bà, cháu xin bà, tha cho cháu!”

Chợt phía sau có rất nhiều ánh mắt màu đỏ sáng lên trong đêm, chớp chớp rồi đi lại, tà áo phấp phới nhưng chẳng thấy bàn chân hay giày dép đâu, cô ngẩn mặt lên mà nhìn, họ vừa đi lại vừa cười, tiếng cười ồ ồ vang lên, người phụ nữ cụt đầu kia đứng dậy, tay giơ ra vuốt tà áo rồi đi thụt lùi lại đằng sau lưng, biến mất trong đêm tối, và cả những tiếng cười cũng dần nhỏ đi, chỉ nhìn sơ qua trang phục đã biết nhà họ thuộc dòng họ nào, bộ áo dài đặc trưng của nhà họ Hoàng luôn luôn có thêu con phượng hoàng dưới tà, và có chữ Hoàng trên cổ áo, cô nuốt nước bọt cái rồi đứng lên, một tay vuốt mồ hôi một tay cầm cái đèn lồng lên, cô vừa bước đi được hai ba bước thì chợt có tiếng kêu

“Ê...!”

“Ê...”

Cô dừng lại rồi quay mặt lại, soi cái đèn xuống đất rồi nhìn, tiếng kêu phát ra dưới đất, chẳng hiểu sao giây phút ấy cô lại can đảm như vậy, cô dùng tay bươi từ dưới đất lên, một cái hộp tròn tròn giống như là một hũ đựng tro cốt người chết, cô nhắc nó lên rồi nói

“Ai...ai vậy!”

“Thả tao ra, tao giúp mày ra khỏi đây!”

“Thả tao ra!”

Cô không biết là ma hay quỷ, sống trong cái hũ này thì chắc là không phải người, cô không dám mở nắp, nhưng nghe câu tao giúp mày thì lại chần chừ

“Nói dối à, lừa tôi à?”

“Tao lừa mày làm gì, thả tao ra, thả ra tao sẽ giúp mày!”

“Người là ai, là cái gì mới được! “

“Mày mở ra mà coi, tao sống ở đây cũng...hình như là...30 hay 40 năm, tao không nhớ nữa, mà hôm nay tao lại có thể gặp mày, trước giờ chưa một ai vào đây mà còn sống cả, mày là người lãnh căn tu à? Thả tao ra đi!”

“Nhưng mà!...”

“Nhanh đi, Mặt Trời sắp lên rồi!”

Cô chợt nhớ tới câu nói nếu Mặt Trời lên thì sẽ bị bắt đi, cô liền giở nắp ra coi thử, bên ngoài có cột cong dây thừng không to không nhỏ gần bằng ngón tay, cô tháo ra rồi ngó vào xem, bên trong có hai con mắt tròn xoe nhỏ xíu như mắt gà, còn có cái mỏ dài như chim, thôi thì trước sau cũng chết, cô mở nắp ra luôn

Lát sau nó thò cánh lên rồi nhìn ra, nó là một con quạ, nó biết nói tiếng người, nó vươn cánh ra rồi định bay, cô nắm cổ nó lại rồi hấp tấp nói

“Nói đi, người nói giúp ta mà, nói đi!”

Nó liền nói

“Tao có bay được đâu, tao nằm trong đó lâu nên vươn cánh cho đỡ mỏi thôi!”

“Vậy làm cách nào...?”

Cô hấp tấp nói

“Thối tắt nển đi!”

“Nó nhìn qua bên cái đèn lồng rồi nói

“Thối đi!”

Cô nghe theo vôi vàng thối tắt nển rồi chợt giật mình, khi nển tắt thì bên cạnh liền xuất hiện mấy cái đèn lồng đỏ sáng lên, nó được treo quanh một ngôi miếu, cô đứng dậy rồi nhìn, đúng thật rồi, vậy có nghĩa là cô càng cầm đèn lồng đi tìm miếu thì càng không thấy, vì ánh sáng nển này tắt đi miếu mới xuất hiện, chả trách những người khác đều không tìm được miếu này và phải chết oan mạng, cô thầm cảm thấy rùng mình, càng đi tìm càng không thấy, đúng rồi, thật sự là như vậy

Chương 3: Bảy ngày giữ trẻ nhà họ Hoàng

Sáng hôm đó cô giật mình cái mạnh vì nghe bên ngoài có tiếng gõ lớn vào cánh cửa, nghe một cái bộp thật là to, cô bật dậy chỉnh quần áo đầu tóc cho đàng hoàng rồi bật dậy, ánh Mặt Trời đã chiếu vào miếu, nó len lỏi qua mấy cái lỗ, chiếu thẳng vào mắt cô, cô mở cửa ra đứng nhìn gia nhân trước cổng, đoán chắc là gia nhân nhà họ Hoàng rồi, họ trợn mắt lên nhìn cô, miệng như cứng đờ đi vì bất ngờ thản thốt, cô thấy biểu cảm này cũng đoán chắc là mình còn sống là điều khiến họ quá đỗi bất ngờ, cô mỉm cười rồi nói

“Ta muốn về nhà!”

Nói rồi bỏ họ hấp tấp đến độ chân tay luống cuống, cô thầm nghĩ rằng nhà họ Hoàng chỉ có vong hồn thôi chứ, hôm trước thấy ai cũng mặt lạnh như tiền, hôm nay thấy mặt ai cũng trở nên hoảng hốt khi thấy cô, chẳng biết sao cô lại cảm thấy vui vui, vui vì bình minh hôm nay được thấy Mặt Trời, vui vì bên cạnh là những người có biểu cảm là con người, không phải chỉ là một gương mặt lạnh như tượng sáp

Cô được gia nhân dẫn lên kiệu mà còn cảm nhận thấy sự run rẩy của người đó, cô ngồi vào rồi kéo tấm rèm cửa lại, sau khi họ nhắc kiệu lên cô mới thở phào, dựa đầu vào cột rồi nhắm mắt lại tranh thủ ngủ một giấc

Lát có người gõ tay vào kiệu cô mới giật mình tỉnh giấc, lúc mới bước ra khỏi kiệu bà Hậu đã nhìn cô với cặp mắt như kiểu không thể tin được rằng cô vẫn có thể quay lại đây, gia nhân nhà họ ai cũng cúi đầu xuống không dám nhìn lên, cô từ từ bước chân vào nhà, cửa họ thôi đã cao ngút ngàn, đoạn đường từ cổng vào vừa xa xăm nhưng cũng vừa tráng lệ, lúc vào còn tranh thủ đưa mắt ba bên bốn phía nhìn xem, nhà họ không khác hoàng cung thật, cô vừa quay lại đã thấy người chặn cô lại, bà Hậu nhìn xuống chân cô rồi nói nhỏ

“Tháo giày ra!”

Cô không thắc mắc gì nghe theo bà ấy, bà ấy liền nói

“Cẩn thận đi, nhà này nguy hiểm lắm, không phải chỗ ngắm cảnh đâu!”

Lát sau cô đi chân không đi vào nhà, chân đi cẩn thận nhẹ nhàng, chăm chú nhìn vào cánh cửa cao lớn trước mặt, cô đến nơi thì giơ tay ra định đẩy cửa, chợt ai đó nói vào tai cô

“Đừng!”

Chẳng hiểu sao cô lại nghe theo, giọng nói đó phát ra từ tay áo của mình, cô giơ lên giả bộ che mặt rồi nói

“Người đi theo ta à?”

“Đừng vào! “

“Không vào sao?”

“Ừ!”

Cô nghe theo, khi người ta được giúp một lần rồi thì lần sau sẽ rất dễ tin lời người đã giúp mình, cô quỳ xuống một chút đã có người mở cửa ra, cô thấy có một bà già lưng còng bước ra

“Tiểu thư à, xin mời!”

Cô đi theo bà ấy, vừa đi vừa nhìn hai bên, tóc bà ấy đã bạc trắng rồi nhưng da dẻ còn rất trẻ, nhìn không giống đã già, đôi mắt bà ấy mờ đục, trông không trong như mắt người ta bình thường, chợt con quạ đó từ tay áo cô chui lên cạnh cổ cô rồi nói nhỏ

“Đừng đi theo bà ấy! Quay lại chỗ cũ đi!”

Nó vừa nói thì chân bà cụ ấy cũng đứng lại, bà ấy quay mặt lại nhìn cô rồi lạnh lùng nói

“Tiểu thư đang nói chuyện với ai vậy?”

Bà ấy hỏi nhưng mắt nhìn vào cái cổ áo của cô, chỗ con quạ núp thì liếc qua cô, cô thấy cặp mắt của bà ấy thì gai óc nổi lên cuồn cuộn, bà liếc xuống người cô rồi liếc lên, chợt quay lại rồi đi tiếp

Cô từ từ lùi lại phía sau, từ từ lùi lại lùi lại, cô liếc bà ấy cái rồi nín thở chạy ra ngoài, vừa chạy rồi quay lại chỉ thấy phía sau có một bộ quần áo nằm trên đó, mới đây bà ấy đã biến mất rồi, chỉ nghe thấy tiếng đôi dép bằng gỗ của bà phía sau dậm xuống sàn kêu cộp cộp, cô sợ chạy nhanh ra ngoài, chẳng dám ngoái đầu lại nữa, vừa chạy ra khỏi cửa đã thấy bà Hậu đứng đó chờ, bà ấy mỉm cười rồi nói

“Mạng lớn thật đó!”

Cô đứng đó thở hồng hộc rồi nhìn bà, cô nói với giọng sợ hãi run rẩy

Bà Hậu kéo cô qua bên kia rồi vừa đi vừa nói

“Đây là thử thách thứ hai, phải chắc chắn rằng cô đủ lanh lẹ để có thể sinh sống ở nhà họ Hoàng, mắt nhìn tai nghe và phải biết cảm nhận nữa, cô có thể nhìn thấy người chết, vậy thì hãy nhớ một điều, người chết không giống người sống, hầu hết đều không chạm chân xuống đất được, và duy nhất nhà họ Hoàng, người chết sẽ không có chân, nhớ kỹ chưa?”

“Tôi...!”

Bà Hậu vừa đi vừa nói

“Không sao là tốt rồi? Lúc này có để ý cái bộ đồ bà ấy mặc không?”

Cô gật đầu rồi nói

“Bà ấy mặc một bộ đồ màu đen, nhưng mà làm sao?”

“Trên cánh tay trái bị thiếu một miếng, nếu có người để bà ấy lột da thì sẽ may được thêm một tay áo!”

Bà Hậu rất điềm tĩnh nói, cô vừa nghe đã lạnh toát da đầu

“Cảm ơn bà!”

“Cảm ơn vì cái gì? “

“Vì đã kêu tôi bỏ giày ra, tôi biết bà muốn tôi đi không phát ra tiếng động, lúc tôi lùi lại phía sau bà ấy không nghe thấy!”

Bà mỉm cười rồi gật gật

“Cũng khôn ra chút ít rồi! “

Bà nói xong thì chợt giơ ra cho cô một mảnh vải, nó to như một cái yếm đào, bà mỉm cười rồi nói

“Tối ngủ thì đội nó vào đầu, nhớ chưa?”

Cô nghe theo xếp nó lại rồi nhét vào áo, cô mỉm cười rồi gật gật

Bà vừa đi vừa nói với cô

“Cửa ải này tôi chưa từng lường được trước được, nhà họ Hoàng biết cô còn sống từ đêm qua rồi, tối qua ban thờ nhà họ đột nhiên bị quật xuống đổ ngổn ngang, sáng nay phu nhân ra thấy thì mặt cắt không còn giọt máu, còn ra lệnh nếu như đón cô về thì chờ tới đây, cho bà lão kia lột da róc xương cô, uống máu cô!”

Cô vừa nghe đã trợn mắt lên kinh hãi, bà nói tiếp

“Đây được coi là một linh vật nhà họ, thật ra bà ấy được hóa kiếp từ một

con dơi, nhưng là dơi hút máu, bà ấy rất thích sự trẻ trung nhưng năm nay đã hơn 200 năm bà ấy sống rồi, nên bà ấy rất thích uống máu trinh nữ, ăn thịt và lấy da họ may áo mặc!”

“Sao lại...”

“Khi nhà họ Hoàng muốn giết ai đó hoặc trừng phạt ai đó, họ sẽ dẫn người tới đây, thay vì tự ra tay, họ vẫn muốn người đó chết một cách đau đớn khốn khổ sợ hãi nhưng vẫn không khiến thanh danh của họ bị phá hoại! Đây gọi là mượn dao giết người

“Bà nói bà ấy là dơi, chẳng khó hiểu mắt bà ấy nhìn không tốt, nhưng tai dơi rất là thính, cho dù tôi có thở bà ấy vẫn có thể nghe thấy!”

Bà Hậu mỉm cười

“Tôi đã làm phép vào đôi giày của cô rồi, cô có chạy sau lưng bà ấy thì bà ấy cũng không nghe, chỉ có thể nghe khi cô mang đôi giày này vào!”

Cô gật đầu rồi ngẩng mặt lên, trước mặt là một người phụ nữ tuổi chạc 60, tuy gương mặt đã có sự già nua nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, nhìn cô một lượt bà chợt mỉm cười một nụ cười lạnh lẽo, bà liếc qua bà Hậu cái khiến bà lạnh tóc gáy, bà từ tốn đi vào nhà rồi gia nhân đóng cửa lại, bà Hậu kéo tay cô đi, cô chợt cứng đờ người hỏi bà

“Ai thế bà?”

“Là bà Hoàng đó, là phu nhân đó!”

Nhìn bà ta tựa như xác chết ấy, người chẳng có chút sinh khí nào cả, cô được bà dẫn vào phòng rồi bà kêu gia nô chuẩn bị quần áo tắm gội cho cô

Lúc cô chỉ còn một mình trong phòng, cô cởi áo ra rồi vạch kiểm con quạ, nó nằm im trong đó bây giờ mới lộ mặt ra

“Người theo ta làm gì? Ta đã thả người đi rồi kia mà!”

“Ta chẳng thể đi đâu được, xác của ta bị yểm lại rồi, bây giờ trong hình dáng con quạ hôi này chẳng thể làm gì được! “

“Người từng là người sao?”

“Đương nhiên rồi! Ta còn là một thanh niên tuần tú đó! Chỉ là hơn ba hay bốn mươi năm gì đó về trước ta bị người ta cướp thân xác, ta được cao nhân giúp bảo tồn lại linh hồn giấu trong con quạ này, sau đó còn chôn ta ở khu rừng đó nữa, bà ấy còn nói sau này sẽ quay lại đào ta lên, ai ngờ đợi lâu như vậy cũng không đến, sau này thì cô đến! Đúng là xui xẻo mà, lại nằm trong con quạ hôi hám xấu xí này!”

“Bao nhiêu con đẹp để tốt lành sao không mượn?”

Cô nhú mày rồi nhìn nó, nó liền nói

“Mấy con khác không biết nói chuyện, làm sao đây?”

À thì ra là vậy, cô cũng đã từng nghe nói về loài quạ biết nói chuyện, lúc còn nhỏ còn nghe mọi người bảo nhau tối mà có quạ đậu ngay nhà thì phải đuổi nó đi, lỡ đâu nó nói bậy thì nhà sẽ gặp xui, nếu nó nói nhà có người chết thì lại xui hơn nữa, với lại con người biết nói chuyện thì bình thường chứ nhìn con quạ nói chuyện lại có cảm giác nổi gai ốc, cô liền nói

“Vậy theo tôi làm gì? Tìm cao nhân mà giúp đi chứ? Theo tôi có tác dụng gì đâu?”

“Cao nhân? Tôi nghĩ bà ta đã chết rồi!”

“Vậy sao, cao nhân thì làm sao mà chết sớm được chứ? Chẳng phải ai cũng sống rất thọ sao?”

“Vì đôi mắt của cô, bà ấy có một đôi mắt rất là đặc biệt, bây giờ sự đặc biệt ấy đã cho cô rồi, cô là căn tu của bà ấy, vì vậy người sau này giúp được tôi chỉ có cô thôi, tôi không theo bảo vệ cô thì chắc chưa đến khi nói bắt đầu cô đã bị loại rồi, thật sự tôi không biết tại sao bà ấy lại chọn cô làm người lãnh căn tu của bà ấy, một cô gái yếu đuối và không am hiểu gì về thế giới này!”

Nó nói rồi chợt thở dài, cô nghe nó nói xong thì giơ tay bóp cổ nó giơ lên

“Ta không làm được gì á? Thế cái này là cái gì? Ta đang bóp cổ người đó, cả bay người cũng không biết, nhập vào thân con quạ người cũng đã biết bay đâu, vẫn đu vào tay áo của ta đấy thôi, làm như hay ho lắm không bằng, người có giỏi thì cút khỏi đây đi, nói năng xằng bậy là giỏi!”

Nó le lưỡi ra mắt trợn dục, cô bỏ nó xuống rồi phủ tay nói

“Đúng là, khinh thường người khác quá rồi đó!”

Nó ho ho rồi quay lại bảo

“Khinh thường? Thế tối hôm qua ai quỳ lạy cầu xin cái bà già cụt đầu cụt chân đó, ai đã giúp cô? Đúng là vong ơn bội nghĩa! Ước gì bà già đó còn sống thì tôi đã không bầu lấy cô, để cô chết làm thần dữ cửa, cô đơn quanh vắng suốt cả thiên thu, còn không được đầu thai luân hồi chuyển kiếp!”

Nó nói xong thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, chợt cái cửa mở ra rồi có người đứng sấp hàng qua hai bên, đi sau là một người phụ nữ, chợt có

một bà già bước lại tán bóp vào mặt cô quát

“To gan, sao nhìn thấy phu nhân mà không quỳ?”

Bà ấy rút cây trâm bạc cài tóc giơ ra còn định đâm cô, cô giật mình né đi thì phu nhân cất tiếng

“Khoan đã!”

Bà già hung tợn kia liền dừng tay, cô vẫn còn sợ hãi quay lại nhìn phu nhân, đây là mẹ chồng của cô, cô chột quỳ xuống rồi cúi đầu

Chợt bà ấy đặt ngón tay lên đầu cô cái rồi mỉm cười nói

“Không sao, phép tắc thì từ từ dạy, chẳng có gì hấp tấp, dù gì sau này cũng là người một nhà, con nhỉ?”

“Mẹ sẽ gửi con qua nhà bà ừ hơ Nụ chăm con và dạy con phép tắc, sau này ra đường cũng biết ý biết tứ, còn về nhà lại lạnh lẽo hiểu chuyện, sẵn bên ấy có mấy đứa trẻ, là dòng họ với nhà mình, con qua học sẵn chăm các em luôn con nhé!”

Cô gật người xuống rồi quỳ dài ra đất dạ một cái thành khẩn, bà ngồi xuống đỡ mặt cô lên rồi mỉm cười

Cô ngẩng mặt lên nhìn bà, mắt bà long lanh như giọt sương, cô mỉm cười gượng gạo rồi chột nói

“Dạ, là con không hiểu phép tắc, con xin lỗi mẹ! Con sẽ nghe lời ừ hơ Nụ học hành chăm chỉ ạ!”

Nói rồi bà gật đầu rồi quay người lại đi ra ngoài, thấy bọn họ đi hết rồi mới

bắt đầu quay qua quay lại kiểm con quạ, nó từ tấm màn chui ra rồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa, nó liếc qua cô cái rồi nói

“Người phụ nữ này không đơn giản nha, bà ấy không phải là người, nhưng lại không phải là âm hồn, rõ ràng bà ấy không có hơi thở! Lại còn...”

Cô thất thần chen vào họng nó nói

“Lại còn có mùi thối rửa! Tuy bà ấy đã xông mùi thơm của trầm hương và bạc hà lên người rất kỹ lưỡng nhưng mà cái mùi đó, khi bà ấy giơ tay lên chạm vào tóc tôi, tôi ngửi thấy mùi hôi, là mùi hôi của người chết!”

Con quạ ngạc nhiên cái rồi lấp bắp hỏi

“Sao cô biết?”

“Vì năm tôi còn nhỏ, mẹ tôi lỡ bệnh qua đời, mà ba lại làm ăn xa, xung quanh lại không ai phát hiện ra mẹ tôi đã chết, tôi bắt buộc phải ngồi canh xác mẹ, đã ngồi đó chờ ba về, đến tạm bốn ngày sau mới đem đi chôn, trong suốt quãng thời gian canh xác mẹ, mùi cơ thể đã chết của mẹ sộc mạnh mẽ vào mũi tôi, mùi đó tôi không bao giờ quên được, khi bà ấy đưa tay ra, tôi đã có thể chắc chắn rồi!”

“Bà ấy nói cho cô đi học phép tắt chỉ là muốn hành hạ cô, còn nói muốn cô chăm trẻ, tôi có thể chắc chắn rằng những đứa trẻ đó sẽ tìm cách giết cô! Nhưng mà bà ấy thông minh ở chỗ, cô chết ở đâu thì chết, nhưng không được chết ở nhà họ, và người ta sẽ không bao giờ nghi ngờ rằng trẻ con lại có thể giết người! “

Nó vừa nói xong cô liền đổ mồ hôi hột, hình như cái chuyện ban thờ nhà bị đổ xuống đã khiến bà muốn cô nhất định phải chết để đền tội, đền tội vì đã làm gia tộc họ nổi giận

Chương 4: Bóng ma nhà Nhũ Hoa Nụ

Chiều hôm ấy cô được bà mời ra ăn cơm, ngồi chung mâm với bà, bà vừa chậm chậm nhâm nhi chén trà còn cô thì đói sắp chết, thấy đồ ăn thì ăn vội ăn vàng như chết nghẹn, mặc kệ có độc hay không, chỉ cần no cái bụng trước, nhưng cô lại tin chắc chắc không có gì bất thường, bởi nhà họ cùng ăn chung, nếu chết thì chết hết, họ cho cô ăn riêng cô mới sợ, cầm cúi ăn như hổ đói, gấp thức ăn lia lịa, bà Hoàng ho một cái rồi nói

“Hoài Thục à...từ từ thôi con!”

Nói rồi cô ngẩng mặt lên, cô liếc môi môi cái rồi nhìn xung quanh, hết tất thấy một lượt, trong nhà nam nhân thì ít, nữ nhân lại nhiều

Cô nhìn qua bà rồi gật đầu

“Con ăn no rồi ạ, con sẽ về chuẩn bị đồ đạc, chiều nay qua nhũ hoa Nụ như lời mẹ dặn!”

Bà mỉm cười rồi gật gật, bà kêu người đem trà mát ra cho cô, ân cần nói

“Uống chén trà đã sau này là người một nhà rồi, từ từ bảo nhau nghe, mẹ biết con xuất thân từ một gia đình bần nông, nên chuyện lễ nghĩa chắc là không biết, mẹ có thể hiểu! “

Cô gật đầu cười gượng, cái thông cảm của bà tại sao lại pha vào nửa phần

khinh bỉ, bần nông, nếu hiểu thì đã không dùng ngữ khí này nói rồi, cô ngồi im lặng nhìn vào từng người trong nhà, nếu xét theo góc độ này thì nhà này ai cũng bình thường cả, thế mà ban đầu cô cứ tưởng nhà họ phải giống như một nơi khủng khiếp lắm, ai cũng là người bằng xương bằng thịt thôi, chỉ có bà Hoàng là có chút khác lạ

Chiều hôm đó bà cho gia nhân khiêng kiệu đưa cô qua nhũ hươ Nụ, nghe nói nhà nhũ hươ Nụ ở năm bên thôn Đại Cát, mà qua thôn Đại Cát thì ngang qua thôn Vĩnh Hà rồi tới thôn Vĩnh Kiên của cô, cô ngồi trong ấy cũng chán nên mở cái rèm ra xem, tự nhiên người cô nổi óc cục, cô nuốt nước bọt cái ròi thềm lấp bắp

“Thôn Vĩnh Hà chẳng phải là thôn của vị tiểu thư đã chết đuối đó sao?”

Cô vừa nhắc xong thì một làn gió lướt qua gương mặt cô, cô kéo màn ra hỏi

“Này A Tỳ à...”

A Tỳ là con gia nô mà bà Hoàng đã cho cô, bảo sau này cái gì không biết hay muốn sai nó cái gì thì cứ gọi, nhà họ Hoàng ai cũng có một gia nô đi theo, cô là vợ nhà đó thì cũng có một con, sau này có ra đường thì người ta cũng biết, nhà họ Hoàng đức cao vọng trọng thế nào, tự nhiên nó quay mặt qua rồi nhìn cô, miệng nó nhếch lên rồi nói

“Dạ...!”

Cô định hỏi bao giờ đến thôn Vĩnh Kiên thì gọi cô dậy, muốn đánh chén một giấc, sau khi thấy nó quay lại cô chợt không nói gì, mắt như đờ ra nhìn nó, sao cái nụ cười và giọng nói này giống với... vị tiểu thư...

Cô tự xoa đi ý nghĩa đó, cô chợt nói

“A Tỳ à, ta hơi buồn ngủ, khi nào đến thôn Vĩnh Kiên thì vén màn gọi ta dậy, có được không? “

Nó gật đầu rồi quay ra, cô bỗng thấy lạnh sống lưng rồi chợt tỉnh cả ngủ, cô quay nhìn ra ngoài, lát sau nhìn phía sau gáy của A Tỳ, thấy nó đi ngang nhà bà phú hộ thì quay mặt vào nhìn, cô đã chắc chắn A Tỳ bị nhập nên vừa tới thôn Vĩnh Kiên cô liền kêu

“Dừng lại!”

Bọn họ dừng chân, cô thò tay ra bên trái rồi vươn người ra, dựa vào kiệu kêu inh ỏi

“A Tỳ! Lúc này ta kêu người đem cho ta một bình trà sen uống kia mà, sao bây giờ lại không có hả?”

Cô vừa quát thì nó vạch màn chui đầu vào, miệng nó nhếch lên rồi thì thầm

“Mợ à, mợ gọi em à?”

Cô thấy mắt đỏ đen đục lại, trông mắt đảo liên tục như hạt đậu rang, cô rút tay vào, thò ra này giờ bẻ cây dâu, cô quát vào người nó rồi nói

“Thả com bé ra, nó không có tội!”

Nó đau quá té ngửa ra đất, ôm người rào rú, cô bước xuống kiệu rồi chỉ cây roi vào mặt nó, trước mặt đám gia nhân giả vờ nói

“Tại sao tao dặn mày đem trà sen cho tao mà không đem, con chết tiệt này! “

Cô giơ lên rồi đánh liên tiếp, tiểu thư ấy liếc qua cô rồi nói

“Mợ... Sao mợ lại đánh con?”

Nó nói như gằm lên trong miệng, cô chỉ vào mặt nó rồi tấn thêm mấy cái, nó vừa hét vừa khóc, ai cũng không dám can, lát sau thấy tiểu thư ấy xuất ra khỏi A Tỳ cô mới dừng lại, cô kêu người mang A Tỳ theo, công nó đi vì nó đã xiù rồi, cô đi vào kiệu ngồi xuống nhìn cây roi đã tơi tả, cô thầm nói

“Đừng làm phiền tôi, tôi chẳng có lỗi gì với cô cả!”

Nói rồi cô siết cái roi trong tay nghiến răng, chọt bên tay có tiếng rên rí chửi mắng

“Mày dám đánh tao, con nghèo hèn, con dơ bẩn con khốn nạn! “

Cô giơ cây roi lên rồi quất trong không trung

“Biển đi!”

Cô biết A Tỳ bị nhập từ khi nó quay mặt lại, ánh mắt đó đục ngầu, vả lại giác quan nói cho cô biết, là tiểu thư nhà đó nhập, lúc đi ngang nhà phú hộ đó nó còn quay qua nhìn nhà của mình, cũng may là cô nhanh trí, nhớ đến đầu thôn mình có một cây dâu, cô liền kêu dừng ở đó, thò tay ra bẻ cành dâu

Có lẽ cái chết tức tưởi ngày hôm ấy khiến cô ta tức giận, nhưng đâu quan trọng nữa, rõ ràng là cô ta đã ép cô kia mà, nếu cô ta làm dâu nhà họ Hoàng chắc gì đã được sống

Đến khi trời sập tối cô mới thấy không an tâm, cô liền kêu gia nô khiêng qua nhà mình, bảo muốn thăm mẹ và em một chút, lúc đầu họ không đồng ý nhưng cô cầm cái cây chỉ vào mặt họ, và nhìn qua A Tỳ

“Thích cãi không? Muốn như nó sao?”

Họ giật mình rồi cũng làm theo, mới có hai ngày mà nhà đã trở nên lạnh ngắt, cô còn không thấy ai thắp đèn, cô bước vào nhà rồi kêu

“Cò ơi, mẹ ơi!”

“Cò ơi!”

“Mẹ ơi!”

Thấy nhà không có ai, cô liền đi sâu vào nhà sau đó mở tủ thờ của ba ra, lấy cây dao ngày trước ba hay đi mổ lợn ra cắt theo, ngày ấy ba chết ở nơi khác, lúc mang xác về các chú là bạn của ba kể lại, nói trước khi chết giống như biết trước sẽ chết vậy, còn dặn mọi người ngày mai cô lên đón thì giao con dao này ra cho cô, các chú nói con dao này ba đã sử dụng giết mổ mấy chục năm, sát khí trong con dao rất là mãnh liệt, còn nói sau này chết sẽ để lại cho cô, để trong nhà đảm bảo ma quỷ không dám vào, ma quỷ rất sợ đồ vật có sát khí, bao nhiêu năm nhà cô vẫn yên bình, chỉ có nghèo chứ không bị ma quỷ quấy phá bao giờ, cô lấy vải gói lại rồi cắt vào trong người, thăm nghĩ bụng mẹ và thằng Cò đã đi đâu nên không ở nhà, cô chạy nhanh ra rồi leo lên kiệu

Nhà họ lại tiếp tục khiêng cô đi, qua tới thôn Đại Cát thì trời đã dần khuya, đến nơi họ đặt cô xuống, cô nghĩ chắc là họ mệt, cô ngồi im đợi họ nghỉ mệt, chắc mãi rằng lát sẽ đi, tận rất lâu sau cô mới cảm thấy có gì đó lạ lạ, mở tấm rèm ra đã không thấy ai nữa, cô bước ra rồi thấy một đám người đã đi khuất sau cánh rừng, cô hô hoán gọi họ lại nhưng họ không nghe, cô chột chạy theo họ rồi vẫy tay kêu gào, lát sau cách cái kiệu một khoảng xa cô mới bắt đầu quay người lại, cái kiệu đột ngột được nhắc bổng lên, rồi sau đó từ từ bay về phía trước, cô nhớ đến vụ ma khiêng kiệu hôm trước thì

mới bắt đầu nổi gai ốc, vậy ra đám gia nô đó chỉ khiêng tới đây, đoạn sau thì là ma khiêng, có lẽ do cái dao được giấu trong người khiến ma không dám lại gần nên không khiêng, bây giờ đi ra xa thì mới lại khiêng, cô đã lờ ra khỏi kiệu rồi, không cách nào quay lại được, cô đi chậm chậm theo cái kiệu, tuy nhiên chỉ thấy kiệu bay lên chứ không thấy ai cả, cô sờ vào con dao rồi thầm tự nhủ

“Chắc là mang cái dao theo nên không thấy được ma à?”

Cô đi theo cái kiệu đó, vừa đi vừa nhìn, bây giờ chắc là khiêng qua bên bà nhũ hươ Nụ, cô thầm nghĩ chỉ cần đi theo họ thì sẽ tới nhà nhũ hươ Nụ, lát sau cái kiệu dẫn cô đi đến một cái dốc, cô đứng đó nhìn chăm chăm vào cái kiệu, đột nhiên rầm một cái, cái kiệu bị quăng xuống vách núi, cô đứng đó mà người cứng đờ, họ không dẫn cô về nhà nhũ hươ Nụ, họ ném cô xuống vách núi, lát sau cô nghe bên phía bên kia có người dân hô hoán lên rất to

“Có người tai nạn!”

Người ta đốt đuốc rồi túa ra đi giải cứu cái kiệu đó, cô đứng đó thất thần nhìn, nếu cô ở kiệu đó thì bây giờ người cô đã nát như tương rồi, thật là khốn nạn mà, nhà họ kê gia nô bỏ cô ở đó, sau đó kê ma quỷ lại khiêng quăng cô xuống dốc núi, người ta nếu có tìm ra xác cô thì cũng đã nát người, chẳng biết ai là ai khi mặt mũi tay chân rơi xuống đó

Lát sau có người vỗ vai cô một cái mạnh, giật mình quay lại thì thấy một người cầm đèn lồng, người đó soi đèn vào mặt cô hỏi

“Cô à, cô là người ở đâu tới vậy?”

“Cháu...cháu đến nhà thăm một người, nhưng đi lạc!”

“Nhà người đó ở đâu, bây giờ trễ rồi ở đây nguy hiểm lắm đó!”

“Ồ...thôn Đại Cát ạ!”

Cô ấp úng trả lời, bà ấy cười cái rồi đưa đèn lồng cho cô

“Cầm lấy, thôn Đại Cát ở bên kia, cách cánh rừng này một khoảng thôi!”

Cô ấp úng rồi bà ấy cầm đèn lồng nhét vào tay cô, còn dặn

“Đi thì đi nhanh đi, trễ rồi, sẽ có rất nhiều thứ nguy hiểm đó, đi đi!”

Nói rồi bà ấy giơ tay vỗ vỗ lưng cô rồi giục

“Đi về hướng này này!”

Cô gật đầu cảm ơn bà rồi bắt đầu đi, soi đèn đi, bây giờ có thể đi đâu được, cho dù nhà họ Hoàng có muốn giết thì cũng đã thất bại 3 lần, cái gì cũng vậy, quá tam ba bận, cô phải tìm thấy nhà bà nhũ hươ Nụ rồi đến đó theo lời mẹ chồng, nếu lỡ không nghe theo lời bà, chẳng biết trước mặt người khác bà sẽ nói gì

Cầm đèn đi ra tới con đường làng, không biết mấy thôn khác thì sao chứ thôn chỗ cô, ngay đầu thôn đều có trồng một cây bồ đề lớn, người già nói hồn ma không nơi vất vưởng thì rất thích đu trên đó, nên nếu không muốn bị vong lạ vào phá thì sẽ trồng ngay đầu thôn, các vong ở đó lâu sẽ ngăn vong lạ vào thôn, thấy phía trước là một cây bồ đề to, vậy là đến thôn Đại Cát rồi, cô soi đèn cúi đầu xuống rồi từ từ đi qua cái cây đó, vừa đi ngang thì đã có ai đó kêu

“Ê...!”

Cô giả vờ không nghe rồi đi tiếp, sau đó rất nhiều người kêu với vẻ tức giận

“Ê...”

Cô nghe rõ rành rành, cô nuốt nước bọt cái ròi đi tiếp, tự nhiên ở đâu bay ra một cục đất khô, đáp thẳng vào đầu cô, bộp một phát làm cô té bay xuống đất, họ bỗng hả hê cười lớn

“Mày là ai?”

Cô xoa đầu rồi quay qua nhìn họ, trước mặt là một đám người treo lủng lẳng trên cây, người thì mất tay, người mất chân, thậm chí có người mất cả nửa thân trên, cô nuốt nước bọt rồi lắp bắp nói

“Cháu muốn vào đây tìm nhà!”

“Nhà ai?”

“nhũ hơα Nụ ạ!”

Có một người hốt hoảng rồi bò lại sát vào người cô, lát sau thì nhăn nhó đi ra, liền nói

“Mày kiếm bà Nụ làm gì? Nhà bà ấy toàn là ma! À mà quên mày thấy ma!”

Nói rồi bà ấy bò ngược lại, vừa chỉ tay vào người cô vừa nói

“Mày đem theo con dao đó để làm gì? “

“Tránh tà!”

Vừa nói xong bọn họ liền cười lớn, ai nấy cười ngặt nghèo

Lát sau họ liền chỉ tay qua mấy bài vị bị lật ngổn ngang nói

“Đỡ nó lên, rồi đi vô!”

Nói rồi cô liền bò lại đỡ bài vị lên, phủ bụi cẩn thận rồi quay qua họ

Họ gật đầu rồi nói

“Đi đi!”

Nói vừa xong cô đã cúi thấp đầu chào, cô đi thêm một đoạn nữa, nhìn ngó qua bên bờ ruộng, nãy đi xa xa có nghe thấy có tiếng người nói chuyện, ngỡ mấy chú mấy cô đi bắt ếch hay bắt nhái buổi đêm, cô định bụng lại gần rồi hỏi thăm đường tới nhà bà như hươ Nụ, để mau lên chứ bụng cô bây giờ đã đói mót đói meo lên rồi

Vừa đi gần thì tiếng nói nhộn nhịp ấy im bật, cô lấy đèn rọi lại gần chỉ thấy một cục cỏ mọc xanh um không có ai ở đây cả, cô giơ tay ra vạch nhẹ đám cỏ thì thấy một cái bia mộ đã cũ, cô giật mình rồi gật đầu xin lỗi lia lịa, cô lạnh cả gai óc rồi ba chân bốn cẳng chạy, vừa chạy đến một con đường vắng bỗng phịch một cái, cô ngã ra làm rơi cả đèn lồng, thấy nó đã cháy rụi cô mới lồm cồm bò dậy, người trước mặt xoa xoa vai rồi nói

“Cô không sao chứ?”

“Tôi không... Không sao!”

Cô phủi đất cát trên người rồi nhìn người đó, một thanh niên cao lớn, tối quá nên không thấy mặt, người đó giơ cao cái đèn lên soi cô, lúc ấy cô mới bắt đầu thấy rõ gương mặt

“Tuấn tú quá!”

Chợt người đó búng tay cái rồi nói

“Cô không sao chứ?”

Cô giật mình rồi lắc đầu, chợt cô ấp úng hỏi

“Mà anh này, anh là người ở thôn này à, làm ơn cho tôi hỏi, anh có biết nhà nhũ hươ Nụ là căn nào không? “

“Cô tìm bà ấy làm gì? “

“À, mẹ chồng tôi gửi tôi cho bà để bà dạy lễ nghi trong nhà, tôi không biết nhiều về lễ nghi phép tắc trong nhà cho lắm!”

Cậu im lặng một hồi rồi quay người bỏ đi

“Này...sao không trả lời thế? Anh có biết không vậy?”

“Đi theo tôi!”

“À ừ!”

Chân cô chạy thoăn thoắt, vừa đi cô vừa nhìn vào bóng lưng của cậu, cô hỏi

“Anh dẫn tôi đến nhà bà ấy luôn à?”

“Ừ!”

Cậu ấy chỉ ừ một cái rồi lại im lặng, giọng của cậu ta trầm ấm, gương mặt lại thanh thoát tuấn tú, chỉ là có ánh mắt hơi lạnh, cô vừa chạy theo vừa cười vì vui mừng

Lát sau cậu dừng lại trước một ngôi nhà, cậu ấy giơ tay ra mở cửa rồi bước vào, cô đứng nhìn cậu liền kêu

“nhũ hơα Nụ à, có người tìm!”

Nói rồi phía sau liền có người mở cửa ra, cô liếc nhìn rồi bà nói

“Hoài Thực tiểu thư! Đến rồi à? Vào đi!”

Cô nhìn người con trai đó, cậu ta đi vào nhà rồi biến mất sau cánh cửa, cô bước vào theo rồi nhũ hơα chột hỏi

“Sao cậu Minh lại đi với cô vậy?”

Cô đang suy nghĩ thì bà hỏi, bất ngờ quá nên cô lắp bắp trả lời

“Dạ, cháu lỡ đụng trúng cậu ấy giữa đường, may quá hỏi thăm nhà bà thì cậu ấy dẫn về!”

“Mà sao bà biết cháu tên Hoài Thực vậy?”

Sáng sớm có người đưa thư từ nhà họ Hoàng gửi qua, nói hãy dạy dỗ cô cẩn thận

Bà ấy đưa ánh mắt nham hiểm qua nhìn cô, cô chột lạnh gáy rồi nói qua chủ đề khác

“Cậu ấy là ai thế bà?”

“Là cậu Hoàng Cảnh Minh! Con trai út của nhà họ Hoàng đấy!”

Cô à lên một cái rồi được bà dẫn vào phòng, tại sao bà ấy không hỏi cô vì sao cô lại lạc đường nhỉ, hay chuyện là chuyện cô sẽ chết dọc đường bà Hoàng đã nói cho bà nghe? Cô đi vào phòng có nhìn ra bà, bà nói sẽ lấy đồ cho cô thay, cô có lén nhìn theo, thấy bà vào phòng một hồi lâu rồi ra, trên tay còn cầm theo rất nhiều tiền âm phủ và quần áo bằng giấy ra đốt, còn lầm rầm khấn vái trong miệng, cô không biết bà ấy làm gì

Cô ngồi đó nhìn lén một lát rồi thấy bà đi lại, trên tay ôm một cái mâm, trên ấy có quần áo, cô giả bộ quay lại bàn ngồi rồi giả vờ giật mình quay qua cửa cho bà không nghi ngờ, bà đưa quần áo xong thì ra ngoài, bà bảo phía sau nhà có một cái phòng tắm, trên bồn đã được bơm đầy nước, cứ vào xả nước ra mà tắm, cô vâng vâng dạ dạ rồi bước ra ngoài, bà nói sẽ kêu người nấu cơm đem vào, thấy người ngợm cũng khó chịu nên cô ra sau tắm luôn, trên cao có một cái bồn nước to, bắt lên bồn là một cái thang, chắc là đã được người ta leo lên đổ nước vào

Cô xả nước ra một cái chậu, chờ đầy nước mới tắm, lúc đầu nước mạnh lắm, sau lại không chui ra nữa, nếu bình thường hết nước thì phải chảy từ mạnh xuống yếu, tự nhiên nó đang chảy xối xả thì như ai lấy tay bịt lỗ lại ấy, nghẹt lại luôn, cô thì lại muốn tắm quá nên đâm ra hơi bực mình với cả nóng vội, quyết định leo lên cầu thang và nhìn vào nắp thùng, cô chẳng thấy gì, chỉ thấy nước óng ánh trong đó, cô chếp miệng rồi chạy xuống nhặt cái cành cây, khều vào cái lỗ chảy xem có nghẹt cái gì không, càng khều càng mỏi tay, cô chọt chọt rồi nghe một tiếng quát thật lớn

“Mày có để yên cho tao sống không? “

Cô giật mình thấy có một đứa trẻ con nổi lên, nó trương phì ra hai tay đập nước bép bép, nó cười hè hè rồi lộn lại phía cô, cô giật mình té xuống cầu thang, ba hồn chín vía chạy ra khỏi cửa, cô hét lên

“A...!”

Rồi tung cửa cái rầm, cô chạy ra khỏi phòng, chột đụng trúng ai đó cô ôm chầm lấy và úp mặt vào người ta

“Có ma!”

Cô ngấn mặt lên bà nhũ hươ Nụ quát lớn

“Nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu thư tự trọng đi!”

Cô ngấn mặt lên thấy cậu Cảnh Minh giơ hai tay lên trời, mặt thì quay chỗ khác, còn cô thì ôm cứng eo của người ta, trên người lại cởi ra hết, chỉ chừa lại mỗi cái áo yếm với váy, cô giật mình rồi buông ra, xấu hổ chạy vào phòng

Chương 5: Cái xác ngoài sông

“Tao trốn trong học tủ, tao trốn sau rèm cửa, tao núp dưới gầm giường! Tao trốn dưới gầm cầu thang nhìn cẳng chân của mày, hay núp sau rèm cửa theo dõi mày, tao trốn rất kĩ, mày không tìm thấy ta hahaha...”

“Khi mở học tủ ra tao sẽ ở sau lưng mày, khi bước lên cầu thang tao sẽ nắm chân mày, khi nhìn qua khe cửa tao sẽ thấy đầu mày, khi mày ngủ tao luôn nhìn mày, kiểm tra chăn xem có ai không nhé!”

Cô vừa nằm trên giường vừa nghe đám trẻ hát vu vơ người sân, cô thở dài cái rồi tức chần ra bước xuống dưới, miệng thì thầm nói

“Cái lũ trẻ này thật là, khuya rồi không để ai ngủ hay sao ấy!”

Cô vừa bước ra vừa nói

“Mấy cái đứa này, không để ai ngủ à, đừng có hát nữa! “

Chúng nó nghe quát thì giật mình đứng im, lát nó trả lời

“Chị không thích thì chị đi ra khỏi nhà đi, ai cần chị ở đây đâu!”

Cô thấy nó mới bé tẹo mà đã hỗn láo rồi, cô chống tay lên hông một tay chỉ vào nó rồi nói

“Các em có biết nửa đêm hát hò sẽ nguy hiểm lắm không? Đứa nào còn hát nữa chị sẽ nhấn nước hết đó, đi vào ngủ nhanh đi!”

Cô nói xong thì giả vờ chỉ tay qua cái cánh cửa rồi nói

“Kia kìa, một con ma, nó sẽ bắt cóc mấy đứa trẻ hư không nghe lời đó!”

Chúng nó nhìn theo tay cô rồi chột phá lên cười

“Đúng là điên mà, chị tưởng dụ được chúng em á? Chị à, không phải ai cũng ngu như chị đâu!”

Thấy chúng nó không tin, cô liền bắt lực ngồi xuống, chúng nó cứ hát um lên làm cô không tài nào ngủ được, cô cảm thấy phải dụ tụi nhỏ cái gì đó mới được, cô liền kêu

“Này, chơi trốn tìm không? Nếu sau nửa giờ tụi em không tìm được chị, thì các em sẽ phải đi ngủ hết!”

“Xùy... Ai thềm chơi với chị!”

Chúng nó quay lại cũng nhau đuổi bắt hét hò, công nhận là tiếng trẻ con nó chói thật, cô ngồi mà bịt cả lỗ tai lại mà vẫn nghe thấy, cô muốn quát chúng nó lắm nhưng lại không dám, tụi này tuy nhỏ nhưng thông minh giỏi, lỡ đắc tội với chúng nó thì phải nói là tự mình rước họa vào thân, chẳng phải con quạ thói đó nói có thể bà Hoàng sẽ xúi giục bọn trẻ giết mình sao, dù sao thêm một người bạn cũng là giết một kẻ thù, kết bạn với tụi nó còn hơn để tụi nó căm ghét mình, cô cầm đèn lồng lại rồi ngồi xuống sân, cô nói

“Không phải là tự kiêu đâu nhưng mà chị là cao thủ chơi trốn tìm đấy, không ai chơi lại chị cả, các em có dám chơi với chị không?”

Nói rồi chúng nó phá lên cười khinh bỉ

“Thôi bớt khoác lác đi bà chị, tưởng tụi em ngu á?”

“Vậy có dám chơi không?”

Tụi nó bị nói khích thì bỗng tùm lại bàn bạc ý kiến, chúng nó chột quay lại rồi nói

“Thôi, chân tụi em ngắn hơn chị, lại không biết leo cây, không biết leo lên nóc nhà, nếu chị trốn trên cây hay nóc nhà thì làm sao em tìm được, nếu chị muốn chơi thì phải chơi theo tụi em!”

Cô ngáp một cái rồi lim dim mở mắt nói

“Tụi em muốn chơi thế nào?”

Nó cười nham hiểm rồi nói!

“Tụi em có 6 đứa, chị sẽ bị bịt mắt, tụi em đi trốn, nếu nửa giờ sau chị tìm được đủ hết 6 đứa tụi em thì coi như chị thắng, tụi em sẽ cho chị ngủ!”

Cô nhìn một lượt trong sân rồi nói

“Được thôi! Mấy đứa trẻ con này, chưa tới nửa giờ mình sẽ tóm lại được hết!”

Cô gật đầu rồi đồng ý

Cô ngồi cho chúng nó bịt mắt rồi mạnh dứa nào nấy chạy, chúng nó tìm chỗ trốn kín đáo, một lát thôi mà đã cảm thấy xung quanh mọi thứ lạnh như tờ, im phăng phắc, cô mở mắt ra rồi nói lớn

“Trốn kĩ chưa, chị đi tìm đây!”

“Sáu đứa! Sáu đứa!”

Cô vừa đi vừa rọi đèn vào, lát sau cô ra giữa nhà mở tủ ra thì thấy một đứa, nó ngồi co ro trong đó, thấy rồi, cô nắm nó ra bắt ngồi trên thềm ngoài sân, cô đi vào mấy cái rèm cửa vạch vạch rồi lôi ra thêm một đứa nữa, hai đứa, cô lại lôi nó ra chỗ bậc thềm ngồi, cô bắt đầu ngáp cái rồi lại đi tìm, soi dưới mấy gầm giường, chợt nắm một đứa kéo ra, bắt nó ngồi ngoài bậc thềm, cô đi vào mấy chỗ tối của bậc cầu thang rồi rọi đèn vào mặt một đứa, kéo nó ra rồi nói

“Em ra sân ngồi, chị tóm được 4 đứa rồi đấy!”

Lát sau cô quay lại chống tay lên hông, khom người xuống nhìn mặt hết bốn đứa chúng nó, cô liền hỏi

“Phòng ngủ của mấy đứa là phòng nào?”

Cô vừa hỏi xong chúng nó cùng chỉ tay về một hướng, cô gật đầu cái rồi giơ tay xoa đầu chúng nó

“Chị sắp bắt được hết rồi, chuẩn bị tinh thần đi ngủ đi!”

Nói rồi cô liền xách đèn lồng tiến lại gần căn phòng đó, giơ tay mở cửa một cái đã bước vào, tay giở tung mấy cái chăn lên rồi thấy một đứa trẻ nằm trong đó, cô nắm nó ra rồi nói

“Nắm đứa, buồn ngủ chết đi được! “

Cô kéo nó ra cho ngồi ngay ngắn lại rồi mới nhìn quanh sân một lần nữa, cô lại quay lại nhìn vào sân một lần nữa rồi lại đi tìm khắp nơi, tụi nhỏ vẫn ngồi đó chờ, cô đi quanh khắp nhà mà vẫn không thấy đứa còn lại, cô quay lại thay nệm rồi lại tiếp tục tìm, hình như đã hơn một giờ rồi, cô lo lắng quay qua đám trẻ hỏi

“Còn một đứa nữa nó mặc áo màu gì?”

“Màu đỏ!”

“Nó tên gì thế!”

“Kim Nhã!”

Tụi nó đồng thanh nói, cô ba chân bốn cẳng chạy đi kiếm nó, cô soi từng cái cửa, sợ nó nấp trong đó ngủ quên, cô vừa soi vừa gọi

“Kim Nhã, em có ở đó không, chị thua rồi, em thắng rồi nên em ra đi nhé, Kim Nhã!”

Cô vừa soi vừa gọi, gọi đến tiếng run run lên, trời tối lại khuya, trẻ con lại yếu bóng yếu vía, cô nhớ tới đứa trẻ nằm trong bồn nước lúc này tóc gáy đã dựng lên khỏi da đầu, cô vừa soi thì nghe tiếng động phát ra, nghe cái “cạch”

Cô quay lại ngay thì thấy phía sau có cái cửa, dưới cửa hở lên dài một viên gạch, đủ để thấy nó đưa hai bàn chân ra, cô thở phào cái rồi đi lại, cô cầm đèn soi vào cửa rồi nói

“Kim Nhã à! Chị thua rồi, tụi em muốn chơi gì thì chơi, chị không cấm nữa!”

Cô giơ tay ra kéo cửa ra để kéo nó ra, nó giơ tay nắm kéo lại rồi đứng im trong đó, lát sau dưới đất có thêm hai bàn chân nữa, cô liếc xuống rồi nhìn qua khe cửa, thấy có một thằng bé tướng tá bụ bẫm đứng trong đó, mắt nó nhìn ra khe cửa rồi mỉm cười, cô giật mình đánh rơi luôn cái đèn, nhanh tay nhặt nó lên rồi rầm rầm khấn vái, cô lấy hết sự can đảm ra mở cửa cái mạnh, bên trong chỉ có một mình con Kim Nhã, con Kim Nhã nó bật cười lớn rồi mắt nó trợn ngược lên, lòng trắng của nó bây giờ đã chuyển sang màu đỏ của máu, miệng nó cười rộng tang quát như miệng ếch, còn chảy cả nước dãi, cô giật mình bỏ cái đèn xuống rồi dùng hai tay xoa mặt nó, tay cô run run rồi quỳ xuống lắc lắc đầu nó, kêu tên nó hấp tấp

“Kim Nhã, Kim Nhã à! Em sao vậy?”

Cô quay qua bên cạnh thấy một vũng nước to, cô ôm nó lên rồi thổi tắt đèn, cô chạy ra khỏi đó, vừa chạy vừa hô hoán gọi mọi người, con Kim Nhã nó nằm trên tay cô mà nó cứ hát vu vơ, còn cười mang dại

“Tao trốn trong hộc tủ, tao trốn sau rèm cửa, tao núp dưới gầm giường! Tao trốn dưới gầm cầu thang nhìn căng chân của mày, hay núp sau rèm cửa theo

dôi mày, tao trốn rất kĩ, mày không tìm thấy ta hahaha...”

“Khi mở hộp tử ra tao sẽ ở sau lưng mày, khi bước lên cầu thang tao sẽ nắm chân mày, khi nhìn qua khe cửa tao sẽ thấy đầu mày, khi mày ngủ tao luôn nhìn mày, kiểm tra chẵn xem có ai không nhé!”

Cô vừa run vừa sợ, tay nó vuốt vuốt tóc cô, miệng cười hehe chẳng khác gì ma quỷ, cô ảm nó ra tới sân thì cũng thấy bà như hươ Nụ đứng đó, bà thấy con Kim Nhã thì quay qua ôm nó ngay, cậu Cảnh Minh liền quay lại bế nó, bà như hươ thấy tay cô run run bà liền giơ tay tát thẳng vào mặt cô quát

“Cô làm cái gì thế hả? Cô làm cái gì giữa đêm tối thế này?”

Vừa nói xong cậu Cảnh Minh đã vội bế nó vào nhà, vừa đi vừa nói, tiếng cậu uy phong mà mạnh mẽ vô cùng

“như hươ thôi đi, im lặng xem nào!”

Nói xong như hươ liền im lặng, liếc nhìn cô một cái rồi nói

“Đúng là cái thứ quê mùa dốt nát mà! Hết cái để chơi rồi sao?”

Bà như hươ đay nghiến rồi quay qua hỏi mấy đứa nhỏ

“Ai bày ra mấy cái trò này đây?”

Tụi nó liền chỉ vào mặt cô, cô chỉ vào mặt mình bất ngờ nói

“Nè mấy đứa, chị rú tụi em tìm chị cơ mà, là tụi em nói muốn chị tìm tụi em...!”

“Cô có câm miệng không hả, còn ở đó ăn nói hồ đồ!”

Bà chẳng nể nang cầm cái cây đánh mạnh vào cánh tay cô, một cái đau điếng

“Tôi ăn nói hồ đồ? Bà dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?”

“Tôi là người được phu nhân đứng ra thuê về chăm cô và giáo huấn cô, dạy cô ăn nói phép tắc trong nhà từ trên xuống dưới! Cô dám cãi tôi sao?”

Bà nói rồi liền đánh vào người cô tới tấp, khiến lũ nhỏ phấn khích vỗ tay bốp bốp cười sung sướng

Cô trừng mắt lên chụp lại cái roi rồi nói

“Nói tới nói lui thì cũng chỉ là phận người làm, tôi đích thân được mẹ chồng tôi cưới về làm thiếu phu nhân của nhà họ Hoàng, bà chỉ là một người ở lấy tư cách gì chửi tôi, còn nhà quê bần nông thì xin lỗi bà chứ không có dân nhà quê bần nông tôi thì cả gạo bà còn không có mà ăn!”

“Tôi không biết mẹ chồng tôi mượn bà dạy lũ trẻ kiểu gì, đêm hôm bà không cho nó ngủ sớm còn để tụi nó lân la ngoài sân, hát mấy câu vớ vẩn trên gheo ma quỷ, còn không biết bà có làm gì mờ ám không nữa, nãy tôi còn thấy bà đốt giấy tiền vàng mã ngoài kia! Lén lén lút lút....!”

Nói rồi cô quăng cái roi xuống đất rồi nhìn qua lũ trẻ đang lêu lêu vì cô bị đánh, cô xoa cánh tay rồi quay qua nói

“Mau dẫn chúng nó vào ngủ đi, còn muốn ở đây lờm tôi nữa à, đừng tưởng bà già rồi thì muốn làm gì thì làm, tôi không phải tiểu thư đài cát chân yếu tay mềm đâu, đừng có hở ra là đánh tôi, tôi đau lên thì bà đừng có trách!”

Nói rồi cô xoa vai vì đau, rồi quay qua tụi trẻ dọa

“Các em còn chưa mau đi ngủ?”

Nói rồi cô liếc qua bà, giơ cái roi cho bà rồi nói

“Cho lũ trẻ ngủ đi!”

Bà liếc cô một cái rồi nói

“Tiểu thư cũng đi nghỉ ngơi đi!”

Nói rồi trong phòng vọng ra tiếng kêu

“Lấy khăn, lấy nước nóng, lấy kim châm cứu! “

Bà nghe thì quay qua cô, nói với giọng nghiêm túc

“Cô chăm chúng nó đi, tôi vào phụ cậu Cảnh Minh! “

Nói rồi bà vội vàng đi vào trong, khép cửa lại cẩn thận, cô xua tay qua lũ trẻ rồi lôi hết lũ chúng nó vào phòng, kéo chăn nệm đàng hoàng cô ngồi canh tụi nó ngủ, chúng nó nằm cạnh nhau nên nói chuyện và đùa giỡn suốt, lát sau cô phải tắt hết đèn thì tụi nó mới nằm im, cô đã rất buồn ngủ còn gập nệm êm chăn dày ấm, cô ngáp cái rồi nằm xuống, lục lọi trong mấy cái ngăn kéo tìm cái sợi dây căng ngay lối ra vào, còn lấy thêm mấy cái lục lạc của tụi nhỏ căng lên, sợ bản thân ngủ quên vì biết nếu mà cô ngã xuống giường nào cũng ngủ say như chết, cô lại sợ lũ trẻ đi lung tung, căng sợi dây ra lối tụi nó có ra ngoài thì sẽ đánh động vào cái lục lạc này, nó reo lên thì cô sẽ giật mình, cô nằm im xuống ngủ ngon lành, còn không quên lấy cái túi vải bà Hậu đã cho hồi sáng, cô chõng vào đầu rồi ngủ say

Đến khuya cô cảm thấy đầu mình nhột nhột nên mới thức dậy, cô nghe ai đó nói bên tai mình

“Không thấy đầu đâu cả!”

Một giọng nói non nớt như tầm sáu bảy tuổi, tự nhiên lúc ấy cô rùng mình cái rồi mở mắt ra, cô cảm giác có ai sờ mó cơ thể mình, cô lại không dám cởi cái túi ra xem, rốt cuộc là ai, mà bên tai cứ nghe văng vẳng

“Đầu đâu rồi nhỉ? Không thấy đầu đâu cả!”

Nghe xong thì cô chột nuốt nước bọt, rồi tự nhiên nghe nó cười sằng sặc

“Ý...nó thức rồi này!”

Ba hồn chín vía nghe tới đó cô đã vội vàng bật dậy luôn không nói gì nữa cả, giơ tay ôm gối ném tứ tung, mở cửa chạy ra ngoài, chẳng may vấp cái sợi dây cô treo ngoài cửa té một cái sấp mặt, cô lăn cù cù ra sân, ui da mấy cái rồi ngấn mặt lên, cậu Cảnh Minh đứng trước mặt cô, tay chấp ra sau lưng, cô ngấn mặt lên rồi ngồi dậy, tay chân phủ bụi trên quần áo rồi ấp úng nói

“Cậu Cảnh Minh! Chào buổi sáng! “

Cậu nhìn lên trời, trăng vẫn còn, cậu liếc qua cô cái khó hiểu

“Sao chị không ngủ đi, đêm hôm chạy lung tung làm gì?”

“À, thật ra... À thì... Tôi tập thể dục...à thì...à mà cậu chưa ngủ à?”

Cô cười gượng gạo rồi nhìn cậu khó khăn thốt nên lời

“Tôi phải thức canh Kim Nhã, lỡ nửa đêm con bé lại phát bệnh!”

Nói rồi cậu chột cúi đầu rồi bỏ đi, cô nhìn theo bóng lưng cậu rồi thở dài, cậu chắc hơn hai mươi, so với cô thì lớn hơn, nhưng so về gia vế thì là em chồng, cô thở dài cái rồi giật mình cái

“Tiểu thư Hoài Thục! “

“Trời ơi giật cả mình! “

nhũ hươ Nụ kêu làm cô giật mình, bà liền nhú mày nói

“Cô không canh lũ trẻ ngủ, giờ này còn đi đâu thế hả?”

“Tôi đi vệ sinh không được sao?”

Nói rồi cô bước nhanh vào phòng, cẩn thận hơn tránh cái dây treo ngang cửa phòng, cô bước vào khép cửa rồi thả đèn lên, ngồi đó trầm tư suy nghĩ, cô ngồi đó nhớ đến cái giọng nói lúc nãy, ai thế nhỉ, cô nhìn qua cái túi bà Hậu cho rồi thầm thắc mắc, tại sao bà Hậu lại cho cái túi này, bà ấy đoán trước mình sẽ bị ma trêu à, rõ ràng lúc nãy có người sờ mó thân thể cô, còn cảm nhận bàn tay lạnh thì thôi rồi, còn có cảm giác là hai người, một trẻ con và một người phụ nữ, cô vừa suy nghĩ tới đó đã giật mình lùi lại phía sau, cô nhìn ra cửa thấy có một bóng người ngồi thù lù ngoài đó, quay qua nhìn đám trẻ đã ngủ say ngất ngậy, cô nhìn ra rồi thầm nghĩ, có chuyện gì mà họ đến tìm mình, rõ ràng oan có đầu nợ có chủ, không hận không thù tại sao lại tìm?

Chột tiếng gõ cửa vang lên, cô giật mình cái rồi quay lại thả thêm đèn, cô nuốt nước bọt cái rồi rọi đèn soi ra cửa

“Ai?”

“Lạnh quá!”

“Ai vậy?”

“Lạnh quá!”

Rồi cô quay qua đám trẻ, tụi nó vẫn ngủ, cô thấy người đó bò qua rồi bò lại, giọng nói đầy sự bí ẩn, cô nuốt nước bọt cái ròi thôi tắt một cái nển, như vậy sẽ nhìn rõ người đó hơn

Cô đặt nển bên trái rồi nhìn ra cửa, bỗng cái bóng ngoài ấy biến mất, cô giật mình đảo mắt quanh phòng, rồi thấy bên trái mình có một cái bóng, cô thầm nghĩ chuyển này chết mất thôi, đèn để bên trái thì bóng phải nằm bên phải, chứ mắc mớ gì bóng lại nằm bên trái? Cô liếc qua bên trái rồi chợt thấy cái bóng mình duy chuyển, chợt tay chân cô cũng duy chuyển theo cái bóng, ai đời người bình thường bóng duy chuyển theo người, đằng này người lại duy chuyển theo bóng, cô nghe người ấy nói

“Cho tôi mượn bóng của cô nhé, giúp tôi nhé!”

Nói rồi chân cô tự đứng lên, tự mở cửa, cô không thể nào khống chế bản thân dù vẫn còn tỉnh táo, cô không thể mở miệng dấu muốn nói, muốn kêu lên, nhưng chỉ nói được trong tiềm thức

“Cô là ai vậy, cô là ai, cô muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Giúp tôi với lạnh quá, lạnh quá!”

Cô ấy vừa nói như vừa khóc kêu gào, cô chợt lạnh rùng mình rồi hỏi

“Cô muốn tôi làm gì? Cô muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Tôi xin cô, tôi xin cô mà, hôm nay bài vị ngoài gốc bồ đề được cô lật lên tôi mới biết con tôi đã chết, chứ người ta úp bài vị tôi xuống tôi không biết nó đã chết, tôi mới mượn xác cô, cho tôi mượn xác cô đi mà!”

Nói rồi cô mới phát hiện mình đã đi ra khỏi nhà, không một ai hay biết, cô lẳng lẳng đi khỏi đó, rồi tự trầm mình xuống một con sông sâu và lạnh, cô nói như hét lên

“Cô làm vậy tôi sẽ chết đó!”

“Cô giúp tôi đi mà! “

Rồi cô hụp xuống nước, cô thấy tay mình mò mẫm quờ quanh dưới nước, cô nói trong vô vọng

“Nín thở lâu tôi sẽ chết đó, cô điên rồi à?”

Vừa nói xong thì cô đã thấy hai tay mình ôm lấy một đứa trẻ đã chết chìm dưới đáy sông, cô thấy nó giống với đứa nõi lênh bênh trong thùng nước nhà nhũ hươ Nụ, cô cảm thấy lạnh buốt hụt hơi, mắt chột tối sầm lại, tay không còn cảm giác, chỉ còn nghe bên tai có đứa trẻ kêu mẹ ời

Lúc ấy cô cảm nhận bản thân đã đứt hơi, sông này sâu và lạnh, xuống dưới chưa gì đã thấy tức ngực, rồi từ từ chìm xuống đáy sông, cô cảm giác thằng bé nó rất sợ hãi, nó ôm cứng vào người cô, dẫu rằng bây giờ cô sắp chết, vẫn không buông nó ra

Một cái đùng thật to, mặt nước động mạnh, rồi lát sau có người chạm vào người cô, người đó lay tay cô, còn có cảm giác như người đó truyền không khí vào miệng cô vậy, cảm nhận được sự sống cô ôm.chặc đứa trẻ rồi cô được người đó nắm lôi lên bờ, người đó đập đập vào mặt cô rồi kêu

“Chị dâu, chị dâu à!”

“Hoài Thục! “

Cô lặn qua ói nước rồi thở như chó chết, cô mở mắt ra hít lấy hít để, thấy cậu Cảnh Minh cô mừng rớt nước mắt, cô nhìn mặt cậu xanh lè cậu nói

“Sao nửa đêm chị chạy ra đây thế? Còn đứa trẻ này?”

Cô quay qua nhìn rồi giật mình, bên cạnh mình có xác chết của một đứa trẻ, mặt nó trương phì lên, cô nhìn nó rồi nhớ tới lời của người phụ nữ đó, cô liếc qua cậu rồi nghiêm túc nói

“Báo quan đi cậu!”

“Báo kiểu gì? Trong tay cô ôm xác một đứa trẻ, báo thế nào?”

“Tôi vớt nó lên, thì báo quan điều tra thôi!”

“Ai làm chứng? Người ta sẽ không nghĩ là cô vớt nó lên, mà là cô ôm nó xuống nước!”

“Cậu làm chứng! Rõ ràng cậu thấy...!”

“Tôi chỉ thấy chị ôm nó lên, còn chị có ôm nó xuống không thì tôi không thấy!”

“Ây da cái cậu này, rõ ràng là cậu vớt tôi lên, cậu không thấy tôi cũng suýt chết sao hả, cậu làm chứng cho tôi, chứ cậu định mặc kệ cho người ta bắt tôi à?”

Cậu nhìn vào xác đứa trẻ một hồi lâu, cậu liền sờ vào mặt và tay chân nó, bóp bóp một hồi lâu rồi nói

“Nó đã chết ít nhất là hai ngày rồi!”

Cậu ấn ấn vào người nó nói tiếp

“Nhưng không phải chết đuối, chết rồi mới bị quăng xuống đây!”

Cậu nhìn vào xác nó, giở tay giở chân nó lên thì thấy tay nó lặc lìa, giống như bị gãy xương vậy, cô nhìn xuống lòng bàn tay nó rồi chột lật lên, dưới ánh trăng cô thấy nó cầm một mảnh vải nhỏ, cô hốt hoảng nói

“Cậu nhìn này!”

Nói rồi cậu liền bảo

“Đừng động, giữ nguyên, cô ở đây canh xác nó, tôi đi báo quan, nhớ là đừng động gì cả!”

Cô xanh mặt rồi gật đầu cái mạnh, cậu liền ba chân bốn cẳng chạy đi, cô ngồi cạnh xác nó mà ốc cục nổi lên rần rần, cô quỳ xuống rồi lạy nó, khăn vái đủ thứ

“Em có linh thiên xin đừng dọa chị em nhé, chị sợ lắm, em có oan ức gì cứ nói cho chị nghe, chị sẽ giúp em, nhưng chỉ xin em đừng dọa nạt chị, chị sợ lắm!”

Cô khăn xong co chân lại chờ cậu Minh về, lát sau quả là rất im ắng, chẳng thấy bị dọa hay hù nhát gì, cô thấy xa xa có nhiều ngọn đuốt sánh với, cô bỗng mừng rỡ rồi đứng dậy, cô đứng run run vì lạnh, cậu chạy lại bế cô lên rồi hô với đám lính

“Đem xác về, sáng nay ta lên phủ các người nói chuyện! “

Nói rồi cậu không nói gì thêm bế cô một mạch về nhà, cô vừa lạnh vừa run
hỏi

“Cậu để tôi tự đi, nếu hươ Nụ thấy thì chết tôi!”

“Chị nằm yên đi, chị lạnh cóng người rồi thì đi gì nổi, cứ nằm đó cho tôi,
tôi bế chị đi còn nhanh hơn đây!”

“nếu hươ Nụ kệ nếu hươ ấy, chị có sợ bà ấy đâu mà nói, lúc này còn thấy
quát sang sảng cơ mà”

Cậu nói nửa ý châm chọc nửa ý cười gheo

Cô rút người lại, tựa như đã thở ra khói vì lạnh, cô lắp bắp nói

“Cảm... Cảm ơn!”

Cậu mỉm cười cái rồi chạy như bay

“Chị đừng cảm lắm đó, rất giỏi!”

Ý cậu nói cô dám ngồi canh xác cho cậu kiếm người, cô mỉm cười rồi nói

“Tôi phải quỳ lạy nó để nó không nhát tôi đây!”

Nói xong thì cô ngắt xiêu luôn, cậu Cảnh Minh lo lắng rồi chạy về nhà, vừa
đạp cửa cậu đã vội vàng kêu

“nếu hươ Nụ đâu, ra đây mau, thay đồ lấy nước nóng lau người cho chị ấy,

mau lên!”

nhũ hươ chạy ra hốt hoảng thấy hai người ai cũng ướt mem, bà chạy theo cậu bà phòng rồi nói

“Cậu thay quần áo đi, cảm lạnh bây giờ!”

Cậu nhìn vào gương mặt trắng bệch của cô lo lắng, đến nhũ hươ bảo cậu ra ngoài cho nhũ hươ thay quần áo cho cô cậu mới đi ra, lát sau cậu đưa một chén trà gừng cho nhũ hươ rồi dặn dò

“Ta có việc lên quan sớm, chăm chị ấy cho chị tỉnh rồi theo tôi lên quan!”

“Lên quan, tại sao cậu lại phải lên quan?”

“Chuyện dài lắm, cho chị ấy uống chén trà này đã!”

Vừa nói xong tiếng gà đã bắt đầu gáy, nhũ hươ cho cô uống xong thì cô đã tỉnh lại, cô nhìn cậu ngồi ngay trước mắt mới ngồi dậy

“Chào cậu Cảnh Minh! “

“Chị ổn không? Thật sự tôi không muốn ép buộc chị đâu, nhưng mà chúng ta phải lên quan sớm nay!”

“Lên quan”

Cô vừa nghe đã giật mình, chột gật đầu rồi nói

“nhũ hươ Nụ à, bà búi tóc cho cháu, cháu muốn theo cậu lên quan!”

Nói rồi cậu mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng, nhũ hươ ngồi đằng sau cầm

lược búi tóc, cài trâm vàng lên tóc cô, còn lựa y phục đẹp cho cô mặc

“Lên quan nhất định đừng để người ngoài khinh người nhà họ Hoàng chúng ta, có biết không? Mà lên quan có việc gì thế?”

“Tối qua tôi phát hiện có xác chết ngoài bờ sông, tôi vớt nó lên, rồi cậu thấy vậy báo quan!”

Cô ấp úng nói, biết bà nhũ hươ hay tò mò nên cô nói thêm

“Cậu ấy vớt tôi lên nên ướt theo, một mình tôi không kéo xác thẳng bé lên nổi!”

Bà nhũ hươ gật gật trầm tư rồi nói

“Hèn gì tối hôm qua tôi cứ nghe tiếng trẻ con lạ khóc trong nhà, còn nghe thấy tiếng đập nước chẹp chẹp, còn nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ, tôi liền đốt giấy tiền vàng bạc trong sân nhà cho họ, để họ không quấy phá, vậy mà lại xui khiến cô đi vớt xác, tình ngay lí gian, tôi không biết bọn họ có tin cô không, vì khác máu tanh lòng, có thể cô sẽ bị cho là hung thủ, nên ăn nói cho thông minh đấy nhé, lỡ miệng một cái là sẽ vào tù, thậm chí là mất mạng!”

Nói rồi bà cũng đã búi xong, cô soi gương cái rồi đứng dậy, bà chỉnh quần áo cho thẳng thớm rồi dặn

“Có sao nói vậy, làm người thật thà ma quỷ cũng quý, đừng làm mất mặt nhà họ Hoàng, cô là con dâu đấy, nghe rõ chưa?”

“Dạ, rõ rồi!”

Chương 6: Hung thủ là ai?

Sáng sớm cô và cậu Cảnh Minh đã cùng nhau lên quan, dọc đường cậu có liếc nhìn qua cô mấy cái, cậu liền cất lời

“Chị dâu này, chuyện đứa trẻ đó là sao?”

Cô quay qua nhìn cậu, miệng cô bỗng ấp úng rồi tìm câu trả lời, phải trả lời thế nào mới đúng đây, đang phân vân có nên nói cậu nghe không, vì dù sao ngoài cậu Cảnh Minh ra thì tất cả những người còn lại không có ai đứng về phía cô cả

“Tôi bị ma dẫn ra đó, rồi tôi bị xúi nhảy xuống vớt xác lên!”

Nói rồi cậu không tỏ vẻ bất ngờ lắm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi nói

“Chị không sao là tốt rồi, nhưng mà nếu quan có hỏi chị không được nói như vậy, họ sẽ không tin, chị hãy nói là lỡ chân té xuống, rồi đập trúng đứa trẻ, sau đó chạy về nhà gọi tôi ra vớt, như vậy mới có lợi cho chị, đằng khác chị có chứng cứ ngoại phạm, chị chỉ mới đến thôn Đại Cát hôm trước, mà đứa trẻ đó chết đã hai ngày rồi!”

Cô quay qua lo lắng nhìn cậu

“Nhưng mà, nếu họ nghi ngờ cậu Cảnh Minh thì sao?”

“Tôi sẽ tự biết cách trả lời, tôi sẽ không sao, dù sao tôi cũng là con trai nhà

họ Hoàng, họ có ba cái mạng cũng không dám động đến tôi!”

Cô gật gật rồi nói nhỏ

“Nhưng sao tối đó cậu biết mà ra cứu tôi vậy?”

“Tình cờ thấy thôi, tôi kêu chị nhưng không thấy chị trả lời, tôi bèn đi theo, không ngờ thấy chị nhảy xuống đó!”

Nói rồi chợt tiếng chân ngựa dừng lại, sau đó tiếng phu xe gọi, biết đã đến nơi cậu liền nắm vai cô một cái trấn an, cô gật đầu cái rồi bước xuống xe

Khi cô xuống nhìn xung quanh một lượt, trước công quan có rất nhiều người dân bu ở đó nghe xét xử, cô nhìn qua một lượt, thấy họ xì xào cô chỉ từ từ lướt qua, ai cũng nhìn cô, lát sau vào tới sân có quan ngồi trước thềm, trên bàn còn có rất nhiều giấy mực, hai bên có rất đông lính gác, trên tay còn cầm vũ khí, cô liếc qua nhìn thì chợt tiếng gõ mạnh vang lên

“Quý xuống! “

Cô giật mình rồi quý xuống, cậu Cảnh Minh đi sau liền đỡ tay cô, không cho cô quý

“Hoàng Cảnh Minh xin bái quan!”

Mặt ông ấy liền giãn nở ra rồi cười cười đáp

“À hóa ra là cậu Hoàng, thất lễ quá, bây đâu lấy ghế!”

“Không cần đâu, tôi chỉ cần đứng là được, đây là chị dâu tôi, người đã phát hiện ra cái xác tối qua!”

Cậu chỉ qua cô rồi nói tiếp

“Sức khỏe chị ấy không tốt, nên mong quan đừng để chị ấy quỳ!”

Quan liền đổi sắc mặt ngay, vâng vâng dạ dạ liên tục, nãy giờ ai nói gì nói, cô vẫn nhìn chăm chăm vào cái xác rồi giở tấm vải trắng lên, có mấy người bước ra ngăn cản, cậu Cảnh Minh đều chặn lại, quan cũng chiều ý cậu nên cho cô xem xác, cô đi vòng vòng rồi lật tay qua, kiểm tra mấy chỗ trên người đứa trẻ, cô liền nói

“Thưa quan, vụ án này quan nghĩ sao ạ?”

Quan quay qua nhìn rồi bước xuống nhìn kĩ càng, quan vuốt râu cái rồi thận trọng nói

“Đây có thể là tai nạn, trẻ con chạy nhảy chẳng may té xuống nước nên chết đuối!”

“Nhưng người nhà không chấp nhận được chuyện này, muốn tôi tìm cô hỏi cho ra lẽ, vì cô là người tìm ra xác của đứa trẻ này, cô có đồng ý không? “

“Tôi đồng ý! Vậy xin quan cho tôi hỏi mấy câu, tôi là dâu nhà họ Hoàng, tôi cũng muốn chuyện nào phải rõ ràng chuyện đó, không muốn ai nghi ngờ hay nói ra vào nhà tôi! Xin quan cho tôi hỏi vài câu thôi!”

Quan mỉm cười rồi nói

“Xin tiểu thư nói!”

Cô thấy quan nói vậy thì liền nói

“Tôi nghĩ đây là một vụ mưu sát!”

Cô vừa nói xong đã vội quay qua bên cạnh, liền hỏi

“Ở đây ai là thầy lang?”

Nói xong một lão già tầm 60 bước ra rồi tự nhận mình là thầy lang, cô nhìn ông ấy hỏi

“Ông đã kiểm tra hết thân thể chưa?”

“Có kiểm tra rồi! “

“Kết quả thế nào? “

“Tay phải bị gãy xương nghiêm trọng, vùng cổ bị bị chấn thương, vết thương đó chưa đủ để gây chết, và tình trạng xác này có lẽ là mới chết đây, nội tạng và thức ăn trong đó chỉ mới lên men, chưa tiêu hóa hết!”

“Tại sao một đứa trẻ bị chết đuối mà lại bị thương nặng như vậy?”

“Trẻ con chạy nhảy nô đùa thì không có gì lạ, mà xương trẻ lại rất mềm, cũng có khi lúc ngã ngoài bờ sông theo phản xạ sẽ lấy tay chống, và gãy tay, đầu đập vào đá khiến phần gáy bị thương! “

“Nhưng mà phần chân của nó có cột một sợi dây thừng! Lại rất là đáng nghi, không ai lại tự nhiên cột chân nó lại, nó lại lớn như vậy rồi, nó sẽ không để ai làm như vậy trừ phi nó chết rồi nên không phản kháng được! “

Cô nghe xong liền quay qua đám người đứng đó rồi hỏi

“Ai là người thân nhân của bé này, xin cho tôi hỏi!”

Trong đám người liền bước ra một người đàn ông cao lớn, mặt đoán tầm 40, người đó mặc bộ đồ trông rất sang trọng, uy nghi, người đó tự xưng là phú hộ Trần, cô đứng nhìn vào phú hộ Trần rồi hỏi

“Xin hỏi...!”

“Tôi là Trần Hào, đây là con tôi, Trần Hạ!”

Cô liền cúi đầu chào

“Chào ông Trần, tôi chỉ muốn hỏi bé Trần Hạ là người con thứ mấy của ông, mẹ nó có ở đây không? “

“Nó là con của vợ cả, và là đứa đầu tiên! “

Ông ấy có vẻ ngậm ngùi trả lời

“Mẹ nó đã qua đời cách đây hơn tháng rồi, sau này tôi giao con lại cho vợ sau của tôi trông con!”

“Là ai?”

Ông Trần Hào liền bước vào mời vợ ra, nhìn qua một lượt cô liền hỏi

“Những người phía sau đều là vợ ông à?”

Thấy ông gật đầu cô cũng gật đầu

Người phụ nữ đó độ lớn hơn cô mấy tuổi, so với ông Trần thì nhỏ hơn rất nhiều

“Cô luôn bên cạnh chăm bé Trần Hạ, vậy sao bé mất hai ngày rồi mà cô

vẫn chưa nói với ai hay báo quan vậy?”

“Tôi làm sao mà biết, tôi có thai nên rất mệt, tôi kêu người làm chăm, tối hôm qua nó mới kêu lên là Trần Hạ mất tích, tôi có nói với chồng là đi tìm rồi, tôi có hỏi người làm, nhưng nó nói không biết, bình thường Trần Hạ rất ít nói, từ khi mẹ nó chết nó hầu như không nói chuyện! Tôi chỉ gặp nó có mấy lần thôi, bây giờ nó té sông chết thì liên quan gì đến tôi?”

Cô nhìn quanh người Trần Hạ rồi xoay gáy nó qua, còn kiểm tra chân tay nó, thấy mắt cô ta láo liên cô liền hỏi

“Cô tên gì?”

“Kim...!”

“Trên người nó có rất nhiều vết thương, toàn là vết bầm!”

“Tôi không biết, có lẽ nó đi chơi té ngã, tôi không biết gì cả, cô đừng nhìn tôi như thế, tôi không giết nó đâu!”

Cô nhìn cô ta khoanh tay lại

“Ai là người chăm nó?”

Cô ta liền chạy vào kéo tay một con gia nô rồi đẩy nó té xuống đất

“Là nó...!”

Nó hốt hoảng rồi nói

“Không phải tôi đâu! Không phải tôi đâu!”

Cô ngồi xuống rồi nhìn thẳng vào mắt nó, cô mỉm cười nói

“Tôi có nói cô đâu, nhưng mà những vết thương trên người Trần Hạ cô giải thích sao đây? Cô luôn bên cạnh chăm sóc nó không phải sao?”

Nó liền xanh mặt rồi nói

“Tôi không làm, từ lúc mẹ cậu chủ chết lúc nào cậu ấy cũng tự làm bản thân mình đau, còn hay leo lên cây rồi tự làm ngã mình, tôi đã ngăn cản lắm rồi nhưng mà cậu ấy không chịu dừng lại!”

Cô kéo con gia nô lên rồi đẩy nó té một cái, mọi người ai nấy đều giật mình, cô vạch tay vạch chân nó ra rồi nói

“Thưa quan, nếu người thông thường bị té sẽ bị thương ngay bàn tay, cùi chỏ hoặc đầu gối, như con gia nô này té, theo phản xạ sẽ lấy tay đỡ, cánh tay sẽ trầy, quan xem, những vết trên người Trần Hạ toàn là bị ngay bụng và lưng, còn bị ngay mặt và đùi, tôi nghi ngờ trước khi chết nó đã bị bạo hành, còn nữa miếng vải trong bàn tay nó!”

Cô vừa nói đã gỡ mấy ngón tay nó ra, lôi ra một miếng vải nhỏ, rồi giơ ra nói

“Miếng vải này nó đã nắm chặt trong tay, có nghĩa là trước khi chết nó đã nắm miếng vải này, cơ tay vẫn còn rất cứng, cũng có thể trước khi chết nó đã giăng co với người nào đó, và nắm trúng áo của người đó, xé rách áo người đó!”

Cô cầm miếng vải rồi nhìn quanh mọi người trong nhà, miếng vải này là một miếng vải hoa, có nghĩa là người đó là phụ nữ, đặc biệt cái vải này rất mịn và đẹp, thuộc dạng đắt tiền, nếu nói con gia nô này thì chắc không phải đâu, quần áo dạng này chắc nó dùng cả năm tiền lương mua cũng không

nổi

Cô chăm chú nhìn vào tất thảy bốn bà vợ của ông Trần Hòa, có một người đang ngồi khóc tỉ tê, còn ba bà còn lại mặt xanh như đất nhái, cô tiến lại họ rồi giơ ra cho họ xem miếng vải

“Mọi người có biết loại vải này không? “

Họ đều gật đầu, cô liền nói tiếp

“Thấy ở đâu?”

Trong ấy có một bà vợ trẻ trả lời, tự xưng là bà ba, nói

“Đây là vải chồng tôi lên kinh làm ăn được người ta biếu mang về, cho mỗi bà một miếng đủ may một bộ đồ, trong tất thảy các chị em tôi ai cũng có một bộ!”

Nói rồi cô liền nhìn qua quan nói

“Tôi nghi ngờ chủ nhân của mảnh vải này là hung thủ, tôi xin quan kiểm tra y phục của tất cả các bà trong nhà, xem rốt cuộc bộ của ai bị rách!”

“Được!”

Vừa nói xong lính đã dắt mỗi bà vào từng phòng lục lọi, lát sau mỗi bà mang ra một bộ, cô lại kiểm tra ướm vải lên thử thì đúng là vải của bộ y phục này, cô vạch ra kiểm tra xem có rách bộ nào hay không, cô chọt thử dài rồi nói

“Thưa quan, không bộ nào bị rách!”

Nói rồi mặt mấy bà vợ kia tươi tỉnh hẳn lên, cô chép miệng cái rồi nói

“Còn mẹ của Trần Hạ thì sao, có may bộ nào giống vậy không? “

“Có”

Một gia nô hô to, nó nói nó là người trước kia từng hầu hạ cho mẹ của Trần Hạ, cô liền quay qua nói

“Vào phòng kiểm tra lấy bộ y phục đó ra!”

Nó theo lính chạy nhanh vào phòng lấy, lát sau cô liền cầm nó lên kiểm tra, đúng là có rách một mảng nhỏ, so vào thì nó vừa như in, cô dâng lên quan rồi nói

“Thưa quan, nó vừa in ạ!”

Cô vừa suy nghĩ, cô chợt quay qua tất cả các bà vợ của ông Trần nói

“Mọi người có thể vào phòng thay bộ y phục này ra cho tôi xem không? “

Vừa nói tới đó thì cô đã thấy sắc mặt của bà ba liền không tốt, cô mỉm cười cái rồi ngồi đó uống chén trà chờ, cậu Cảnh Minh ngồi cạnh thì huýt tay cô, cậu bảo

“Chị nghi ngờ có người đánh tráo bộ y phục rách đó à?”

Cô gật gật

“Vì mỗi bà đều có một bộ, nếu một trong các bà đó có một người bị rách sợ bị phát hiện sẽ nhanh chóng tráo đổi, vì vải đó là hàng hiếm nên việc mua bên ngoài sẽ không có, mà có cũng chẳng dám mua, tốt nhất là đi đổi với

bộ của bà cả, chính là mẹ của Trần Hạ! Nhưng điều quan trọng là mỗi người sẽ có số đo riêng, nếu thật sự bị tráo đổi thì mặc vào sẽ không vừa, nói thẳng ra chính ta sẽ biết ai có tật giật mình! “

Vừa nói xong thì bốn bà vợ đi ra, đứng theo thứ tự bà ba bà tư và bà năm, cô vừa nhìn qua đã thấy ngay, miệng mỉm cười tiến lại gần bà ba rồi nói

“Bà ba may đồ bị hết vải à, sao lại ngẩn thế?”

Vừa nói xong trán bà đã đổ mồ hôi hột, bà mỉm cười nói

“Tôi... Vì tôi...!”

“Vì bộ này không phải của bà, may cho bà cả, không phải may cho bà!”

Nói rồi cô lấy bộ y phục rách lại ướm lên người bà ba, mọi người liền trợn mắt lên kinh hãi, bộ đó vừa như in!

“Tại sao bà tráo bộ của bà cả, lấy bộ này mặc?”

“Tôi...!”

“Tôi không biết, đồ này tôi chưa thử mặc qua bao giờ, tôi chỉ gấp lại rồi bỏ ngay ngăn trong tủ, tôi chưa động đến nó bao giờ! “

Vừa nói xong thì cô mỉm cười

“Không đúng, mùi trên bộ quần áo này khác với bộ lúc nãy bà mặc, nếu là quần áo lạ bà chỉ cần ngửi cái đã biết, tôi là người ngoài tôi còn biết, tại sao lúc nãy quan kê đem ra bà ngửi thấy lại không nói? Bà bị người ta vu oan tráo đổi thì bà phải biết!”

Nói xong bà ấy quỳ xuống ôm chân ông trần, vừa khóc vừa nói

“Hào ơi, phu quân ơi, ta thật sự không làm ra chuyện này, ta không làm, người biết rồi đấy, lúc còn sống ta và chị cả rất thân nhau, lúc chị cả mất ta còn không được ở với Trần Hạ lần nào, sao có thể giết nó được! “

Vừa nói xong thì Hoài Thục bật cười

“Phải hay không tôi sẽ tìm ra! Bà tin tôi thì đừng khóc nữa, lát nữa thôi sẽ biết!”

Cô quay qua quan rồi nói nhỏ, cô thì thào vào tai ông ấy rồi ông ấy gật gật đầu, lát sau sai người đi đâu đó, cô thì nói to

“Tôi sẽ dẫn mọi người đi tìm hung thủ, sớm thôi sẽ biết ai là người hại Trần Hạ! “

Cô dẫn tất cả người nhà của ông Trần và quan đi ra sau nhà, cô hỏi gia nô

“Đâu là nơi cất giày dép của tất cả các bà, lấy hết ra đây, và giày cao của gia nô, của ai để yên ngay chỗ người đó!”

Sau đó cô ngồi xuống lật hết tất cả những đôi giày đó lên, rồi hết một lượt cô mỉm cười

Lúc này cô lại đòi mang hết quần áo vừa mới giặt của các bà và gia nô lại, của ai thì để chỗ đó, cô lại vạch ra xem rồi nói

“Đợi một chút, lính về sẽ biết thôi!”

Cô ngồi đó một hồi, lát lâu sau nghe thấy tiếng bước chân chạy dồn dập, cô mỉm cười rồi đứng dậy, lát sau kêu đám lính lại, đưa ra trước mặt mọi

người rồi nói

“Đây quan xem! Cục đá này là được mò từ dưới sông lên, chỗ cậu Trần Hạ bị đuối, đối chiếu với sợi dây thừng trên chân cậu ấy, không khó đoán ra nó là một!”

Sau đó cô lấy đôi giày của mình mang đem qua, là đôi cô đã mang ra bờ sông, giơ ra rồi nói

“Đây là giày tôi đã đi ra bờ sông, tôi cho quan và mọi người xem, ngoài đó có rất nhiều bùn, do con sông nằm trong một khúc đồng trống nên bùn nó sẽ hôi và nhão hơn những con sông lớn, nước ở sông đó không chảy nên sẽ đọng lại và có rong, đây là quần áo của tôi, tôi đã nhảy xuống sông đó nên màu xanh này là rong đóng dính lại, bây giờ chỉ cần kiểm tra xem trong tất cả những đồ vật ở đây, của ai có bùn và rong thì sẽ là người đó!”

Cô đảo mắt qua từng người một, quan ngồi đó thắc mắc nói

“Nếu lỡ họ không lội xuống sông thì sao?”

Cô mỉm cười rồi nói

“Quan nhìn xem, tảng đá này chắc chắn cột chân Trần Hạ níu lại không cho nổi lên, người bình thường ôm cũng rất cực rồi, mà đằng này khi tôi vớt được xác thì nằm giữa sông, nếu nói quăng cả người và xác ra giữa sông thì không đủ sức đâu, nếu muốn đặt xuống giữa lòng sông thì bắt buộc phải lội xuống, mà người có thể bế cả đá và Trần Hạ xuống nước thì phải rất mạnh mẽ, một người phụ nữ như con gia nô của bà Kim thì không bế nổi, nên suy ra sẽ là một trong những người đàn ông trong nhà này, và người đó sẽ có mối quan hệ với hung thủ!”

Cô vừa nói xong thì tiếng hô hoán đã vang lên

“Thấy rồi, một đôi giày dính bùn và một bộ quần áo dính rong!”

Cô quay qua, cậu Cảnh Minh nhìn chăm chú, quan chép miệng cái rồi quan nói

“Đây là đồ vật của ai?”

Một tên trong đám ngu bồng bỏ chạy, nó đẩy tất cả đám người ra rồi chạy, nó tiến lại gần cô thì bị cậu Cảnh Minh đấm cho một phát, cậu vật nó xuống rồi hô

“Bắt nó!”

Vừa nói xong thì lính đã chạy lại nắm đầu nắm cổ nó, mà bốn năm người không thể làm lại, nó mạnh như trâu, cô vì hốt hoảng mà té nhào ra sau, đầu chọt đập vào nền rồi đau điếng, cậu Cảnh Minh đỡ cô dậy rồi hỏi thăm, cô chỉ lắc đầu rồi ngồi dậy, đám lính vất vả lắm mới khống chế được nó, rồi trói nó lại, quan hét cái rồi kêu

“Mang nó ra sân!”

Cô đi theo rồi ra nghe quan xét xử

“Người tên là gì?”

Hắn không trả lời, bồng bà tư là bà Kim, bà ấy gấp gáp nói

“Nó là thằng Nô, nó là người của bà ba!”

Nói rồi cô lại quay qua nhìn bà ba thêm một cái sắc lẹm, cô còn nhìn cả sắc mặt của thằng nô, cô liền nói

“Vậy cái đôi giày đó và cả bộ quần áo đó là của thằng Nô à?”

Một tên lính lúc này đi kiểm tra rồi thưa

“Đúng ạ, nó vừa nghe xong tìm được rồi thì bỏ chạy!”

Cô quay qua bà ba rồi hỏi

“Bà còn gì giải thích không? “

Bà ba quay qua cười lạnh nhạt

“Nó là người của tao, đúng đó, nhưng đâu nhất thiết phải là tao sai nó đi giết thằng Trần Hạ đâu, sao mà không nghi ai mà nghi tao?”

Vừa nói xong thì ông Trần đã tát vào mặt bà ba một cái, khóc rồi nói

“Mày câm mồm! Mày dám chối sao?”

Cô liền bước lại xác của Trần Hạ, cô nhìn nó thật kĩ rồi nói

“Bà ba, bà nói không sai, nhưng tôi biết nếu hỏi thằng Nô chắc gì nó đã khai bà, biết đâu nó khai là bà tư hay bà năm làm, tôi chỉ muốn nói một điều, trẻ con chết oan rất linh thiêng, nếu bà dám thề bà không làm gì nó, bà sẽ bị trời tru đất diệt bà dám không? “

Bà ấy ngấn mặt lên, mắt trợn lên nói

“Sao mà không nghi con tư, con Kim đó, nó có mang, mà không nghĩ nó muốn con nó độc chiếm tài sản nên cho người giết thằng Trần Hạ à, mà không nghe nói sau khi thằng Trần Hạ chết con Kim được ủy thác nuôi nó

à, liên quan gì tao?”

“Bà nghĩ bà tư sẽ mượn người của bà để làm mấy việc này à, sao bà ấy không mượn người khác, mượn người của bà để tự đập gậy vào đầu à?”

“Tao không có, mà vu oan tao!”

“Đến bây giờ bà còn dám điêu ngoa, bà thắc mắc đúng không, được tôi nói cho bà biết! Bà từng nói bà và bà cả hay qua lại thân thiết, nên chuyện Trần Hạ sẽ mướn bà không có gì lạ, nên có thể bà lén lút rủ nó qua chơi, mà sau gáy của nó lại bị một vết thương khá lớn, có thể gọi là chí mạng, tôi không biết hai người có vấn đề gì, nhưng tôi vừa hỏi chồng bà, ông ấy nói bà không sinh được con nữa, nên tôi nghĩ bà dụ dỗ Trần Hạ gọi bà là mẹ, hay nói đúng hơn bà muốn nó gọi bà là mẹ, vì bà thấy bà tư có thai, sợ mất địa vị nên bà dụ dỗ Trần Hạ, nhưng tôi đặt ví dụ như thế này, nó không đồng ý và bà sợ nó sẽ nói cho ba nó nghe, nên bà đã giăng co với nó, không đạt ý nguyện nên bà đã đẩy nó, té đập đầu vào bậc thềm, không may nó chết, bà đã kêu người giấu xác nó bằng cách đem ra sông treo đá vào chân, bà còn đánh thêm mấy cái vào người nó, tạo hiện trường giả nó bị bạo hành nhưng quãng thời gian đó là bà tư đứng ra nuôi nó, bà muốn đổ hết tội lên đầu bà tư, cho rằng bà tư ghét nó, đánh đập nó còn giết nó sau này cho con bà tư được lên ngôi trong ngôi nhà này, tất cả đầu tư mỗi nhợ đều nhắm về bà tư không phải bà, nhưng mà bà đã không kĩ càng dặn tên Nô này, để hấn phá hỏng kế hoạch của bà, bà rất thông minh, bà còn kêu hấn cắt sợi dây thừng gần như sắp đứt, hai ba hôm xác phỉ nổi lên thì sợi dây sẽ đứt ra, và người ta sẽ nghĩ đó chỉ là tai nạn, nhưng mà bà lại ấu, vết cắt trên sợi lại quá lớn, báo hại chưa được hai ngày, xác đã bị đứt ra!”

Bà nghe nói xong thì mặt mũi xanh lè xanh lét, bà bật cười lớn rồi nhìn qua tên Nô, cô quay qua bên tên Nô hỏi

“Người nói đi, nếu nói sai, ta sẽ kêu quan dùng cực hình!”

Vừa nói tới đó tên đó đã quay qua bên bà ba nhìn một cái, rồi khóc lóc quỳ lạy ông Trần

“Là bà ba, bà ấy...!”

“Đêm hôm hai hôm trước, bà ấy đã kêu tôi đi giấu xác cậu Trần Hạ, còn cho tôi một cây trâm vàng rất quý giá, bà ấy bảo tôi cầm miệng, tránh ở nhà hai ba hôm cho yên ắng thì có thể về quê, tôi không biết gì cả, lúc bế cậu đi thì cậu đã chết rồi! “

“Tôi không có giết cậu đâu, tôi bị bà ấy sai đó, tôi cũng vì lòng tham thôi!”

Bà thấy mình không còn đường lui, liền vừa khóc vừa cười hét toáng lên

“Tao làm đó! Là tao làm đó, tại nó không nghe theo lời tao, không chịu nhận tao làm mẹ, tại sao nó lì như vậy, tại sao nó lại trống trả lại tao chứ, nếu nó nghe lời đã không xảy ra kết cục ngày hôm nay! “

Vừa nói tới đó bỗng nhiên nước trong miệng của Trần Hạ tuông ra xối xả, máu sau gáy nó chảy ra lênh láng, sau đó rơi lã chã xuống nền gạch, bên tai cô vang lên tiếng khóc của người phụ nữ tối qua, cô liền nói

“Thưa quan, nếu đã tìm ra hung thủ, tôi xin phép được kết thúc tại đây, giao bà ba và tên Nô cho quan và ông Trần lại! Tôi muốn vào thăm bà cả một chút!”

Cô đi theo ông Trần rồi vào ban thờ gia đình ông, cô nhìn lên thấy rất nhiều cái tên, chợt ông quỳ xuống rồi nói

“Trời ơi Như Nguyệt à, em đâu rồi? “

Cô chợt nói

“Ông đi theo tôi! Tôi có thể biết được bà cả ở đâu!”

Nói rồi cô dẫn ông ra cái cây bồ đề trước thôn, chỉ xuống rồi gốc cây rồi nói

“Ông nhìn xem có cái nào của vợ ông không? “

Ông chăm chú nhìn cả đồng bài vị rồi chợt ôm lấy một cái, cô buồn bã thờ dài, đoán không sai mà, thì ra là bài vị bà ấy ở đây!

Ông quay qua cô nước mắt nước mũi chảy lòng ròng, chợt hỏi

“Sao cô biết bài vị của cô ấy ở đây?”

“Tôi nói ông cũng không tin!”

Nói rồi cô quay người lại xe ngựa, bước một chân lên xe rồi nói

“Ông có yêu cô ấy thì đừng lấy thêm vợ, người hại chết bà cả và cậu Trần Hạ chưa hẳn là bà ba đâu, mà là ông đấy! Sự đổ kỵ của phụ nữ khủng khiếp lắm, biết tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng mà bà ba là ngọn thì ông là gốc, ông không xứng để khóc cho bà cả và cậu Trần Hạ đâu!”

Nói rồi cô chui vào xe, mặt cô mang một nỗi buồn man mác, cậu Cảnh Minh nhìn qua cô rồi nói

“Chị giỏi lắm đó!”

“Không giỏi bằng cậu!”

“Sao vậy, không thích được khen à?”

“Không, tôi biết cậu đã dặn nhũ hươ Nụ ở nhà đừng giặt quần áo của tôi và cậu, còn bảo nhũ hươ đừng chà rửa giày nữa, sáng tôi nghe mà, nên tôi có lại xem quần áo một lượt, nên hôm nay mới có cơ hội xuất chiêu, cậu còn thông minh hơn tôi!”

Cậu mỉm cười rồi gật gật, cô quay qua nhìn gương tuấn tú của cậu thầm chép miệng

“Cậu đẹp trai thế này sau này lại tam thê tứ thiếp cho mà xem, sau này các bà vợ của cậu lại đấu đá nhau, rồi họ lại giống như ông Trần bây giờ! “

Cậu mỉm cười rồi quay qua véo má cô

“Chị đừng nói lung tung! Sau này tôi chỉ lấy một vợ thôi, tôi chỉ cần vậy thôi!”

Cô phũ tay cậu ra rồi gắt

“Đau quá, nhũ hươ Nụ mà biết bà ấy lại cho tôi ăn roi, cậu tự trọng đi!”

Nói rồi cô liền xoa xoa mặt, cậu mỉm cười nói

“Em véo chị thì đã là gì, chị còn ôm em hôm qua cơ!”

“Tôi....!”

“Nhưng mà nhũ hươ Nụ có biết đâu, chị không nói ai mà biết!”

Cô phụng phịu rồi co người lại, về đến nhà đã xông vào nhà ngay

“Đói quá, đói muốn chết luôn!”

nhũ hươ Nụ vừa bưng cơm vừa nhú mày

“Tiểu thư à, giữ ý giữ tứ chút đi, chẳng ra cái thể thống gì cả!”

Vừa nói xong cô đã cởi giày ra leo lên bàn ngồi ăn, vừa cầm chén đã bị nhũ hươ lấy đũa khỏ vào tay

“A...!”

“Còn không chịu mời cậu ăn!”

nhũ hươ Nụ nhìn muốn rớt con mắt, cô bỏ chén xuống rồi cúi rập người cung kính

“Dạ mời cậu!”

“Nhưng mà tôi là chị dâu cậu ấy kia mà, mời cái gì?”

Vừa nói xong thì nhũ hươ liền bảo

“Chị dâu thì chị dâu, nhà con trai là lớn nhất, cậu hai mất rồi thì cậu út là lớn nhất, chỉ sau bà mà thôi!”

Cô đong đưa cái chân rồi liếc qua cậu

“Cậu ăn cơm đi, cho tôi ăn ké với!”

Nói rồi cậu mỉm cười cái ngồi lên bàn, bà nhũ hươ chột hỏi

“Cậu không thay đồ mà ăn luôn sao?”

Cậu vừa gấp đồ ăn vừa nói

“Chị dâu đói rồi, không cần thiết nữa! “

Cô mừng rỡ leo lên ăn, như hươ nhú mày rồi nghiêng răng

“Riết không còn phép tắc gì cả!”

Nói rồi như hươ tức giận đùng đùng đi ra sau bếp, cô vừa thấy như hươ đi đã vừa húp vừa lấy đũa lùa cơm vào miệng, nhai nhóc nhách rồi nhìn cậu cười hề hề

Cậu từ tốn ăn mà nhìn cô cảm thấy rất buồn cười

Tối đó cô ra sau tắm rửa, có kiểm tra bồn nước nhưng đứa trẻ đã biến mất rồi, cô tắm cũng không bị nghẹt nước nữa, lát sau vào phòng ngủ cô vẫn lấy cái túi của bà Hậu cho đội lên rồi ngủ, cô ngáy ngủ ầm ầm, cô nằm xuống là ngủ ngay luôn, đến khuya cô nằm mơ thấy hai mẹ con nhà ông Trần, bà ấy nhìn kĩ thấy mặt thì đẹp lắm, còn thấy thằng con vẫy tay chào, nó ôm mẹ cười khúc khích rồi hai mẹ con cúi đầu xuống, rồi họ bỏ đi, họ đến để cảm ơn cô, và xin lỗi đã dọa cho cô sợ, rồi đi mất

Chương 7: Nhập hồn

Sáng hôm ấy như hươ Nụ phía sau giặt giũ quần áo, cô bước ra thấy thế thì mới nói

“nhũ hươ à, cháu đói quá có gì ăn chưa ạ?”

nhũ hươ quay qua nhìn cô rồi quát

“Sáng sớm chưa đánh răng rửa mặt đã ăn ăn, tiểu thư đúng là con heo mà!”

nhũ hươ thấy mặt cô thì hầm hầm tức giận bỏ vào, cô ra xoắn tay áo rồi rửa mặt, rửa xong thì thấy khói đã nghi ngút trong nhà, cô mỉm cười cái rồi đổ nước ào ào ra giặt giũ, cô kéo váy cao lên rồi ngồi đó giặt, cô vừa phơi quần áo lên thì vô tình nhìn vào cái nhà kho, tự nhiên cô lại cảm thấy dựng tóc gáy kiểu gì, ánh sáng buổi sớm thì chưa tới mức sáng bừng, mà cô liếc qua cái khe hở của mấy miếng gỗ đóng nhà kho lại, trong ấy giống như có cái gì phát sáng ấy, còn dài nữa, chỉ trong thoáng cái đã vụt phát biến mất, cô chớp mắt cái rồi tặc lưỡi cho qua, lát sau nhũ hươ đi ra đã thấy đồ đạc giặt sạch sẽ cả rồi, thấy cô ngồi ngoe nguẩy trên bàn bà vào nói

“Cô giặt quần áo đó à?”

Cô không nói gì, rõ ràng là biết nhà này ngoài cô ra thì ai trồng khoai đất này, cô liếc qua nhìn bà một cái, chu mỏ ra thầm nghĩ, đã không muốn khen thì thôi còn hỏi giọng hằn học

“Ma giặt đó nhũ hươ ạ, không phải tôi đâu!”

Nói tới đó cô liền thấy cậu từ trong nhà bước ra, cậu liền ngồi vào bàn rồi nhìn nhũ hươ, nhũ hươ tạm không nói nữa, ùng ùng đi ra sau

Lát sau thức ăn đã đầy bàn, cô gấp lấy gấp để bỏ vào chén, sáng giặt cả đồng đồ nên mất sức, bà nhũ hươ không ưa cái nết ăn của cô từ lâu, bà lấy một cái cây rồi gõ vào tay cô, cô nhú mày rồi nhìn lên, cô nhai nhai mấy hạt cơm quanh mép rồi ngồi ngay ngắn lại, ăn chậm rãi hơn

Cậu không nói gì, chỉ ngồi đó ăn từ tốn, đúng là con nhà giàu, ăn nhìn tướng cũng sang, nhà nhũ hươ Nụ cái gì cũng không tốt nhưng ít ra bà ấy nấu ăn ngon với lại rất hay đổi món, nhà gần dốc núi nên có ai đi rừng về là bà chặn đường mua đồ rừng họ mang từ rừng về vô nấu, cô cũng chẳng khó ăn, chỉ là ăn hơi nhiều, nết ăn hơi xấu, tướng đi lại xô sàng, cái gì cũng xấu, cũng tệ hại, cô như một cái cây sống trong rừng vậy, mọc không ngay ngắn nề nếp, cứ mọc sao thì mọc, chịu mưa chịu gió nhiều rồi, đâm ra mạnh mẽ kiên cường độc lập, không giống nhiều tiểu thư khác như hoa cảnh trong chậu, được người ta cắt tỉa cẩn thận, được chăm sóc kỹ lưỡng ngày đêm, cô liếc nhìn bà rồi bỏ chén xuống

Bà thấy vậy thì kéo cô ra ngoài, bà bảo hôm nay sẽ dạy cô may vá thêu thùa, còn nói dạy cô vẽ tranh, nếu tốt thì tự thêu trên tranh của mình, cô ngồi đó nghe bà nói, biết nào cô là bã đậu nên bà càng nói lại càng tức, mà bà tức lại lấy roi ra, đánh cho hả dạ

“Cô tự ở trong đó mà học tập, tôi đã dạy rồi đó, thêu không xong thì đừng có ra ngoài, xem cô có chịu nổi không?”

Bà nói xong thì bước nhanh chân ra ngoài, cô ngồi phía sau rồi phì cười

“Ai rượt theo bà đâu mà cuống quýt cả chân thế kia?”

Vừa nói xong cô liền liếc quanh nóc nhà, cô mỉm cười cái rồi xoắn váy lên

“Muốn nhất tôi á, bà nằm mơ đi!”

Nói vừa xong cô liền tìm chỗ leo lên, leo leo một hồi thì lên tới trần nhà, thấy bên kia có một lỗ hổng cô liền leo qua, thấy bộ y phục này màu sáng quá sợ bị bắn nên cô ngồi đó gói ghém nó lại, người hì hục leo, lát sau qua tới nhà kho thì mừng rơn, vì này phơi đồ có thấy cái thang, bây giờ leo qua

bắt thang là xuống đất được, cô đang vui vẻ thì chợt nghe tiếng ai đó khóc tu tu, cô dừng giữa nóc nhà mà chân lạnh toát, ngồi nghe ngóng thêm chút thì nhìn ra xa xa, nhìn một lát thì có nghe thấy tiếng kèn trống vang lên, cô ngồi trên nóc nên thấy rất rõ ở xa kia có một đám ma, cô vừa nhìn vừa nghe người nhà thân nhân khóc la dọc đường, cô thấy người ta khiêng cái quan tài màu đen thui mà toát cả mồ hôi hột, cô nuốt nước miếng cái rồi kiểm thang leo xuống, cô bước qua nóc nhà kho rồi đi trên mái nhà, lần mò qua một lát thì cũng tới cái thang, kéo nó chỉnh đốn cho chỉnh tề rồi định bước xuống, vừa khum khum xuống định bước chân xuống một bàn tay nhả nhúm đã tóm lấy cái thang, còn kéo mạnh nó qua chỗ khác, cô giật mình suýt té xuống, may mà nắm được cái ngói nhà, cô nhìn xuống thấy bà ỉu hơ cầm cái thang, nhìn lên ánh mắt tức giận

“Cô lại bày ra cái trò gì thế?”

Cô vừa nghe ỉu hơ quát đã lạnh sống lưng, cô nhìn qua cái đám ma sắp đi đến cửa nhà mình, tiếng kèn trống rất to, cô nhìn xuống rồi nói

“Ai bảo ỉu hơ nhất tôi, tôi muốn ra ngoài ỉu hơ lại không cho cơ! Lỡ tôi bị gì thì ỉu hơ có chịu trách nhiệm được không? “

“Tôi chỉ kêu cô ở yên trong phòng chăm chỉ khâu thùa may vá, tôi bắt cô làm gì mà cô bảo lỡ với không lỡ?”

“Ỉu hơ có cho tôi xuống không, từ đây mà té xuống là chết đấy!”

Bỗng bên tai cô vang lên một giọng nói

“Chết đấy! Chết đấy!”

Cô nhìn bà ỉu hơ rồi thất thần, cô hoa cả mắt, tự nhiên lại cứ nhìn theo cái đám tang rồi nghe ai nói “chết đấy! Chết đấy!”

Cô cảm thấy ai đó nhìn mình từ phía dưới, mà không phải là như hươ, cô nhìn qua mấy cái khe hở của mái ngói, có một đứa con gái còn trẻ măng, cô ấy đứng trong nhà kho ngẩn mặt lên nhìn cô, rồi cô ấy bật khóc lên nức nở

“Chết đấy, chết đấy!”

Cô cứ nghe hai chữ đó hoài, cho đến khi mắt cô tối sầm lại, cô buông tay và lăn dài trên mái ngói, cái hụt thật là to, cô ngã lên vòng tay cậu Cảnh Minh, cậu bế cô nhanh vào nhà, lúc thầy lang đến khám cho cô, cậu và như hươ đứng ở ngoài, thấy sắc mặt cậu không được tốt như hươ liền nói

“Cậu à, thật ra!”

“Sao như hươ không đưa thang cho chị ấy leo xuống? “

“Tôi, vì tiểu thư ấy không nghe lời, kêu ở yên trong phòng mà lại tự ý leo trèo ra bên ngoài! “

“như hươ à, tính cô ấy như hươ cũng biết rồi đấy, cô ấy như một con ngựa hoang vậy, đột nhiên lại bắt nhất đương nhiên sẽ tìm cách thoát ra rồi!”

“Nhưng đã vào nhà này rồi phải làm theo phép tắc của nhà này, không phải nói tính sao để vậy được! “

Cậu mặt lạnh đáp

“Ít ra cũng phải cần có thời gian, cô ấy đã quen với cuộc sống của mình rồi, như hươ không thể ép cô ấy một hai ngày phải theo như hươ được, như hươ có biết một cái cây trưởng thành rồi sẽ rất khó uốn nắn không? Nếu lúc này không có tôi, chị ấy ngã chết mất rồi! “

Vừa nói xong mặt nhũ hươ đã trở nên lạnh như tiền, nhũ hươ nhìn lên tay áo cậu rồi thận trọng nói

“Cậu bị thương rồi, cậu đi xem thầy lang xem thế nào đi!”

Cậu không trả lời, chỉ đứng im đó, nhũ hươ ngậm ngùi đi ra sau, ngoái lại nhìn cậu cũng không quan tâm, trước giờ tính cậu rất điềm tĩnh, bây giờ lại lớn tiếng như thế, dọa bà nhũ hươ sắp điếng cả hồn, lát sau thầy lang đi ra, nói cô chỉ sợ hãi quá nên ngất đi, cô chỉ cần được ngủ một giấc sẽ không sao nữa, cậu gửi thầy lang ít tiền rồi tiến ra cửa, cậu khép cửa phòng cô lại, nhưng chỉ là khép hờ mà thôi, sợ cô có tình dậy hốt hoảng thì mở cửa chạy ra, chứ thấy cửa đóng tường lại bị chốt, cậu còn lấy bàn ghế ra sân ngồi, đối diện với cái phòng của cô, ngồi đó vừa đọc sách viết chữ vừa canh cửa phòng, đến chiều vẫn chưa thấy động tĩnh gì, mặt trời đã xuống bóng mất rồi, cậu lại không dám bước vào, dẫu có lo lắng thì cũng không vào được, em chồng chị dâu, không nên, cậu liền bước xuống bếp rồi nói

“Dọn cơm chưa ạ?”

Cậu thấy hăng ngày chị rất háo ăn, tưởng hôm nay chị giận vì làm chị ngã nên cậu muốn dùng bữa cơm gọi khéo chị ra

Lát sau cậu ngồi chờ, bà nhũ hươ thì vào thăm cô, sẵn hỏi cô muốn ăn cơm trong phòng hay ăn ở ngoài, vừa gõ cửa cô đã ngồi dậy, ngồi dậy theo kiểu như cái khúc gỗ, cứng đờ, bà chậm rãi bước lại thì cô nằm xuống, đắp chăn lên kín mặt không nói gì, bà có hỏi mấy câu mà cô không mán trả lời, bà cúi thấp người xuống cô vẫn không trả lời, thấy vậy bà đi ra ngoài rồi nói

“Tiểu thư ấy chắc còn giận, không chịu trả lời gì cả!”

Cậu nghe vậy cũng bỏ chén cơm xuống, cậu đi vào phòng luôn không ăn nữa, cậu thắp đèn lên rồi ngồi đọc sách, lát sau cậu lại dừng, cậu bước ra

sân rồi nhìn ba bên bốn phía, nhìn vào phòng cô thì đã thấy ngủ rồi, đèn cũng không thắp sáng lên, cậu thở dài cái rồi đi vào phòng, cậu leo lên giường nằm xuống, trần trọc mãi mà không ngủ được, cậu quay qua quay lại đến nửa đêm mới bắt đầu thiếp đi một chút, tầm nửa đêm rồi cậu nghe bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng chân trần chứ không mang dép, cậu nghe mà mở mắt lên không được, người nặng nề như kiểu bị đá đè, cậu nghe nhưng lại không ngồi dậy kiểm tra được, cậu còn nghe thấy tiếng mở cửa phòng, muốn hỏi ai thì không thể mở miệng, phòng cậu trước giờ chưa một ai dám tự tiện bước vào, như hươ Nụ mà muốn dọn thì cũng phải hỏi, đằng này bước vào luôn như phòng mình ấy, cậu muốn bật dậy lắm nhưng không được

Lát sau cậu hí hí mắt ra nhìn, thấy một người con gái ngồi trước mặt cậu, giơ tay ra sờ vào gương mặt cậu, còn vuốt lòng ngực cậu, cậu mở mắt ra hẳn rồi chụp tay người đó lại, bật dậy mạnh mẽ nhìn cho kỹ, cậu mồ hôi nhễ nhại rơi, thở gấp gấp

“Chị dâu! Nửa đêm chị vào đây làm gì vậy?”

Vừa nói xong thì cô đã nhào đến ôm lấy cậu, thì thầm bên tai cậu

“Cậu Cảnh Minh, tôi yêu cậu lắm, cậu có yêu tôi không vậy?”

Vừa nói tới đó cậu chợt nuốt nước bọt cái rồi mặt tái đi, tay cô lạnh ngắt, giọng nói cũng dịu dàng đi rất nhiều, chẳng giống giọng nói hằng ngày gì cả, cả hành động này cũng quá hoang đường, cậu đẩy cô ra giữ hai tay cô lại rồi nói

“Chị dâu à, chị về phòng đi, không hay đâu, mọi người biết chị sẽ bị đánh chết đó!”

“Tôi có sợ chết đâu, tôi sợ gì chứ?”

“Cậu không thấy tôi xinh đẹp à?”

Nói rồi cô chột mím cười ma mị, trong bóng đêm mà gương mặt cô như kiểu phát sáng ấy, cậu nhìn mà tay chân lạnh toát, tóc gáy sấp dựng đứng lên, cô ngừng cười rồi nói

“Nó không đẹp, nó xấu! Cậu không thích chứ gì?”

Vừa nói xong cô đã rút tay lại, đứng dậy và đi ra khỏi cửa, cậu đi theo mà còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu đóng cửa lại rồi thắp nến lên, nhớ tới gương mặt cô lúc nãy thì chột không an tâm, cậu lại không thể qua phòng cô ngay lúc trời tối như thế này, cậu liền thắp đèn lồng rồi chạy qua phòng nhũ hươ Nụ gõ cửa rồi nói gấp

“nhũ hươ qua xem chị dâu với, tôi thấy chị ấy làm sao ấy!”

Vừa nói xong thì cậu đã thấy một cái bóng trắng lướt nhanh qua, từ phòng cô xông ra, cánh cửa còn đung đưa cọt két, bà nhũ hươ Nụ cũng thấy, bà ấy trợn mắt lên rồi nói

“Cậu đuổi theo tiểu thư ấy đi, nhanh lên, tôi sẽ ở nhà canh mấy đứa trẻ!”

Vừa nói xong cậu quăng luôn cả đèn lồng rồi chạy theo, cậu thấy cô mặc một bộ đồ màu trắng chạy như bay trong màn đêm, may sao có ánh trăng nên cậu vẫn thấy được, nhưng sức đàn ông trai tráng như cậu lại đuổi không kịp một cô gái như cô, chạy nhanh cỡ nào cũng không đuổi kịp, cô chạy qua cái cầu treo trước mặt mà dấu chân dậm lên kêu rầm rầm, nhanh đến độ cậu chỉ còn thấy bóng mà thôi, cậu đi dọc đường gặp người ngủ canh gỗ hay soi cá cậu liền kêu họ, ai ở đây cũng biết cậu nên nghe kêu là tụ lại ngay, cậu kêu họ đốt đuốt đi theo cậu, đuổi theo chị dâu mình, họ chạy theo ầm ầm mà lát đã mất dấu, ai cũng thở hồng hộc mà đuổi không

kịp nó mới chết, cậu kêu chia ra tìm, còn miêu tả đồ trắng tóc dài các thứ, khoảng hơn giờ sau mọi người vạch hết mấy đám cỏ đám rừng ra kiếm mà vẫn không gặp, đến tận khi có người chạy lại hỏi cậu

“Mộ cô Hoa, mộ cô Hoa!”

Nói rồi cậu hô to

“Ở đâu?”

Sau đó mọi người chạy theo người đó, đến giữa đồng thì thấy cô đang hí hục bới cái quan tài lên, bùn lầy dính đầy trên mặt, cô như người mất hồn vậy, bới như điên, mặt mũi thì lạnh tanh lạnh ngắt, thanh niên trai tráng còn không ai dám lại gần, cậu bước lại ngay đỡ cô lên, vừa đỡ cô ấy vừa nói

“Tôi cho cậu xem gương mặt xinh đẹp của tôi, tôi cho cậu xem, tôi rất là đẹp!”

Nói rồi cô bấu vào cổ áo cậu rồi nghiêng răng, máu từ miệng trào ra, cô run lẩy bẩy trong vòng tay cậu

“Kêu thầy lang, nhanh lên!”

Cô trợn mắt lên rồi giãy tê tê, cậu chưa bao giờ thấy cảnh tượng này bao giờ, mắt cô trợn lên hết cỡ, cậu quay qua tấm ảnh để trên bia mộ cô Hoa rồi chột lạnh sóng lưng, cậu bế cô lên rồi chạy một mạch về nhà, cậu chạy như điên như dại, dọc đường cô cứ trợn mắt co giật rồi cười như rằm rú lên, cậu nhìn thấy rồi thầm nghĩ, đây chính là cái mà người ta hay gọi là bị ma nhập, bị ma nhập sao?

Chương 8: Vì sao bị quý nhậ?

Vừa bế cô đi đến dọc đường ngang qua cái cây bồ đề ngoài đầu thôn cô đã lịm đi, không còn giẫy giụa nữa, cậu bế cô đi mà thở gấp, chạy một mạch về nhà, vừa về tới cậu đã ướt đầm mồ hôi, cậu đi ra cửa kêu một người gọi thầy lang, một người khác chạy về nhà cô Hoa gì đó báo chuyện cái mộ đã bị quật lên rồi, báo cho người nhà họ biết để đến nói chuyện với cậu, kêu thêm một người nữa chạy về thôn mình là thôn Vĩnh Lợi, kêu bà Hậu đến xem sao, trước giờ cậu luyện chữ đọc sách, có học một chút nghề bốc thuốc, chưa bao giờ đặt niềm tin vào cái gọi là thế giới người đã chết, nhưng hôm nay nhìn chị dâu như một người khác cậu mới bắt đầu cảm thấy lạ, cậu chỉ cần nghe giọng nói nhìn ánh mắt thôi đã biết không phải chị ấy, bây giờ không biết là ai đã đào mộ cô Hoa, cậu chỉ chắc chắn rằng chị dâu mình không làm thế, chẳng có lí do gì lại làm như thế cả, chị không quen cô Hoa, cậu ở đây đã lâu như vậy rồi còn không biết cô Hoa kia là ai, thậm chí nghe kể cô ấy mới mất hôm qua đây mà cậu còn không biết, nhưng nói sao thì nói, việc chị làm có rất nhiều người thấy, bây giờ người ta bắt chị về thì lại không làm gì được, cái tội phá mồ mả người ta là tội lớn, cho dù chị có mang danh con dâu nhà họ Hoàng đi chẳng nữa có tội vẫn phải trị tội, cậu ngồi đó thờ dài, mọi người ai nấy tản ra hết rồi, lát nữa thôi họ tụ lại sẽ lại dậy sóng lên ngay, cậu quay qua nhìn nhũ hươ đang hớt hải nấu nước, cậu bước vào

“Tôi phụ nhũ hươ một tay!”

“Thôi thôi, tôi nào dám để cậu vào bếp, cậu đi lên trên nhà đi, nhớ có ai lại thì cậu nói chuyện! Tôi không biết tại sao tiểu thư ấy lại làm mấy cái việc khùng điên như thế này nữa, đúng là toàn làm những thứ khó hiểu mà!”

Vừa trách móc vừa khó chịu, cậu im lặng lát, suy nghĩ cái gì đó cậu chợt nói

“Cháu nghĩ không phải chị dâu làm đâu!”

Vừa nói xong nhũ hươu liền nhìn cậu ngạc nhiên, thanh niên như cậu lại học qua sách vở thầy dạy đàng hoàng mà lại nói ra câu này, nhũ hươu là người già, nhũ hươu biết thế giới hư ảo kia có tồn tại, chỉ là nhũ hươu không tiện nói ra, hôm nay cậu đã nói vậy nhũ hươu mới bắt đầu ấp úng nói

“Cậu biết cái gì? Nói tôi nghe!”

“Tôi không nghĩ chị dâu làm, mà là...chị ấy bị...!”

Vừa nói tới đó nhũ hươu đã giơ tay ra ngăn cản cậu lại, không cho nói tiếp nữa, nhũ hươu gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, rồi nhũ hươu lại thận trọng nhìn xung quanh, bà ấy có vẻ lo lắng hơn, hỏi cậu

“Cậu có thấy biểu hiện gì lạ không? “

“Chị ấy!”

Cậu suy nghĩ một lát rồi chợt mắt đảo lảo liên, cậu đỏ mặt lên rồi liếm môi, cậu nhớ tới lúc chị dâu nửa đêm vào phòng mình còn ôm mình nói yêu mình các thứ, cậu ấp úng rồi nhũ hươu vỗ tay cái bộp trước mặt cậu

“Cậu ơi!”

“À... Hôm qua ra đến mộ cô Hoa thì chị bảo sẽ cho tôi coi chị ấy xinh đẹp như thế nào, tôi thấy rất lạ!”

Cậu vừa nói xong thì mồ hôi tay đã chảy ra ướt tay, cậu luống cuống đi ra

ngoài, tim cậu còn đập lên thành thạch, cậu chép miệng cái rồi ra ngoài cửa đứng, vừa đứng đó một chút đã nghe người nhà họ Lê, nghe bảo là gia đình nhà họ Lê rất tức giận, còn hùng hổ kêu người qua nhà bắt chị dâu về, cậu thấy họ thế mới chào hỏi, còn nói chị không được khỏe, không thể qua, cậu sẽ qua thay chị, dù sao lời nói của cậu cũng có trọng lượng hơn chị, cậu cũng nói chuyện khéo hơn chị, cậu qua nói chuyện với họ trước, nhưng cậu lại nán lại thêm một chút, xem thầy lang tới chưa, người nhà họ Lê thì nóng lòng lắm, cứ hối thúc cậu, còn mang cả xe ngựa qua, cậu biết động đến nhà họ thật rồi, cậu liền cúi đầu rồi bước vào xe

Lúc cậu đi chẳng lâu thì thầy lang tới, nhũ hươ Nụ cũng đã tắm cho cô sạch sẽ bùn đất, bây giờ vẫn nằm bất động trên giường, thầy lang tới khám mãi cũng không ra bệnh, chỉ cho đơn thuốc sắc uống chứ không nói bệnh gì, bà nhũ hươ làm theo sắc ra cho cô uống, tiễn ông thầy lang ra cửa, nhũ hươ nhìn theo mà thở dài

“Cưới ai không cưới, lại cưới một người từ cõi trên về làm dâu!”

Bà quay mặt lại giật mình té ngược ra đằng sau, cô đứng sát lưng bà tự bao giờ, mặt mũi thì tái mét, mắt thì thâm quầng đen đục xuống, cô mỉm cười cái rồi bước ra đường, nhũ hươ kéo tay cô lại rồi gấp gáp nói

“Tiểu thư đi đâu thế? Người còn chưa khỏe mà!”

Cô mạnh tay giật tay ra, cô trừng mắt lên rồi dữ tợn nói

“Ta ở đây cho nó đến bắt ta à, ta về nhà ta!”

Vừa nói xong cô liền chạy như bay đi, bà nhũ hươ nhìn theo mà gương mặt thất thần không còn lấy một giọt máu

“Tiểu thư... Đi đâu?”

Bà nhìn vào nhà thấy mấy đứa trẻ nó nhìn ra bằng ánh mắt sợ hãi, bà như sợ quay lại nhìn tụi nó rồi hỏi

“Làm sao thế? Các cháu làm sao?”

Tụi nó đỏ mặt hốt, một đứa lớp bập nói

“Chị ấy, như qua quýt vậy! Chị ấy chỉ nhảy thôi! Không có đi!”

Vừa nói tới đó bà liền liếc qua tụi nhỏ hỏi kĩ hơn

“Các cháu nói gì? Nói lại như sợ nghe!”

“Tối hôm qua, lúc như sợ ngủ rồi cháu thấy chị ấy nhảy vòng vòng nhà, còn không chịu mang dép!”

Nói tới đó con Kim Nhã liền điềm tĩnh nói

“Chị ấy bị quỷ nhập rồi! Một con quỷ!”

Nó nói rồi lảng lạng đi vào trong, gương mặt nó không một chút sợ hãi nào, bốn đứa kia mặt cắt không còn một giọt máu, như sợ thấy thế thì hỏi

“Tất cả mấy đứa đều thấy sao?”

Chúng nó gật đầu rồi kể

“Tối hôm qua chị ấy cứ làm gì rầm rầm xuống nền nhà ấy, chúng cháu hé cửa ra xem, chị ấy nhảy vèo qua một cái, rồi sau đó tiếp tục nhảy đi luôn, qua phòng cậu Cảnh Minh! “

nhũ hươ Nụ ngồi xuống mà sóng lưng lạnh toát, bà liền kêu bốn đứa vào phòng ngay, bà nhanh chóng ra ngoài rồi ngó nhìn xung quanh

Trời chỉ mới lên đỉnh một chút, nếu cậu mời bà Hậu từ thôn Vĩnh Lợi qua tới thôn Đại Cát này ít ra phải đến chiều mới tới, bà lại phải ở nhà canh chừng mấy đứa trẻ, bà không thể đuổi theo cô, bây giờ không biết cô đã đi tới đâu rồi

Trời đã lên trưa, cô mở mắt ra đã thấy mình nằm giữa đường, mà con đường này vắng tanh, cô ngồi dậy xoa xoa trán rồi cô nhìn quanh quất, cô đứng lên lướt cặp mắt quanh khắp nơi liền thắc mắc

“Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?”

Cô nhìn ra đường kiểm xem có ai không, nơi này như một con đường mòn trên núi vậy, toàn cây cỏ chứ không thấy đồng ruộng gì, bốn bề im lặng phăng phắt, cô nuốt nước bọt cái rồi nhìn xuống chân

“Đau quá!”

Cô nhẹ nhàng giở bàn chân lên, không biết đã đi những đâu lại đập gai đập cây chảy máu chân thế này, cô giở bàn tay lên rồi nhìn, những ngón tay dính đầy bùn đất, đầu cô chợt có một tia sáng chiếu qua, cô đứng đó bất động một hồi rồi cảm thấy nổi óc cục, cô nhớ đến giấc mơ tối qua, mà nó có phải giấc mơ không thì cô không biết

Hôm qua cô bị ngã từ trên nóc nhà xuống, giật mình ngất xỉu đến tối thì tỉnh dậy, cô xoa đầu rồi ra ngoài định tìm bà nhũ hươ Nụ xin cơm ăn, ấy vậy mà khi đi ngang nhà kho lại nghe thấy tiếng người khóc thút thít trong đó, cô có tò mò lại xem, xem xem có phải là đứa trẻ nào trong nhà mình không, trẻ con chơi với nhau hay gây gỗ giận dỗi khóc lóc các kiểu, cô xem có phải đứa nào trốn vào nhà kho khóc không, cô tiến lại nhìn vào khe cửa,

tiếng khóc càng lúc càng lớn hơn, có thể nghe thấy cả tiếng thở, nó lớn đến độ giống như sát bên tai vậy, cô chợt cảm thấy gáy lạnh toát, rồi một cú quay mặt lại khiến cô chết điếng, cô thầm thốt lên rằng “sao lại như thế này?”

Sau đó cô không còn biết gì nữa, đến tận bây giờ cô mới tỉnh dậy, cô đang hoang mang thì bỗng nghe xa xa có rất nhiều người hô hoán với nhau, họ vừa hét vừa la

“Ông chủ nói nhất định phải bắt bằng được người đó, chia ra tìm nhanh lên!”

“Nhà bà nhũ hươ Nụ không có thì chỉ có vòng vòng đây thôi, cho dù có chạy nhanh thì cũng không đi đâu xa được!”

Vừa nghe nhắc tới nhà nhũ hươ Nụ thì cô đã biết họ nói ai rồi, cô còn biết rõ tối qua chắc chắn cô gái kia đã nhập vào người cô, nhìn tay chân mình cô đã đoán cô ta đã dùng thân xác này của cô làm gì đó, nhưng làm gì thì cô không biết, cô biết họ tìm cô ráo riết như vậy đoán chắc đã làm gì đó tà trời rồi, chưa hiểu mô tê gì nhưng vẫn ráng lết chân ra ngoài, cô kêu họ, vừa thấy cô thôi họ đã như hổ đói chạy ầm ầm lại, họ tóm lấy cô như một tên tội đồ, cô đau đến nổi miệng rên rỉ, còn bị họ đè phải quỳ xuống, đất đá nó đập vào đầu gối nghe cộp cộp, cứ tưởng sẽ tàn phế luôn rồi chứ

“Mấy tên này hỗn láo, các người dám hành hạ ta sao, các người chán sống rồi à? Ta là dâu nhà họ Hoàng đấy! Muốn chết sao?”

Cô vừa mới nói tới đó người đã nhón lên cảm giác buồn ói, cô ụa mấy cái rồi người vật ra đất, người không còn chút sức lực

“Đem...đem người về!”

Họ nhẹ tay hơn, bê cô lên xe ngựa rồi kéo rèm lại, họ thúc ngựa mấy cái rồi chạy nhanh về nhà, đầu cô đập vào xe ngựa mấy cái, cô nhú mày chửi thảm

“Đau quá mấy cái tên chết tiệt này!”

Vừa chửi xong cô liền bụm miệng lại, buồn ói chóng mặt quá cô dựa người vào xe ngựa nhắm mắt lại

Lát sau họ đến nhà thì hô hoán

“Ông chủ, ông chủ, chúng tôi tìm được người rồi! “

Vừa nghe tới đó cậu trong nhà đứng bật dậy quay đầu ra, cậu và ông Lê cùng nhau bước ra ngoài, họ lôi cô từ trong xe ra, người quần quai như cọng bún thiêu, cậu nhìn đầu tóc quần áo chân tay cô thì tức giận cung tay lại, quay qua nhìn ông Lê cái sắc lẹm

“Chuyện này, dù gì cũng là người nhà họ Hoàng! Ông lại đối xử với chị ấy như vậy?”

Vừa nói cậu vừa gằn giọng xuống, ánh mắt như hổ báo nhìn ông Lê, ông ấy tuy tức giận chuyện mộ con gái bị đào bới nhưng lời cậu Cảnh Minh cũng khiến ông khiếp sợ không kém, nhưng trước mặt gia nhân ông vẫn muốn giữ lấy thể diện của mình, ông tăng hăng vài cái rồi nghiêm nghị nói

“Đưa cô ấy vào chăm sóc đàng hoàng! “

Cậu liếc theo đám người dắt cô vào mà họ nổi ốc cục dọc xương sống, họ nuốt nước bọt run tay suýt làm cô té, cậu mím môi một cái nhìn qua ông Lê

“Xin hãy chiếu cố chị ấy!”

Cậu nói mà gằn giọng xuống như muốn đe dọa ông Lê, ông ấy liền hít thở sâu, cậu biết ông ấy nói dặt cô vào là có ý giữ cô lại, cậu lại không thể đường đột ngăn cản lại được, cậu chỉ có thể nói lại một câu, nhằm khiến họ nường tay, nhà họ giàu, con gái họ mới chết, lại bị chị bới lên, đây có thể gọi là một mối nhục, một sự khinh bỉ coi thường họ, cậu sợ nhà họ sẽ không tha cho chị dâu mình, cậu được họ mời về, còn đưa đến tận cửa, họ nói ngày mai bình tĩnh lại đôi phần sẽ mời cậu sang nói chuyện sau, tối hôm nay họ đích thân lòng sục cô bắt cô về để hỏi rõ ràng xem rốt cuộc tại sao cô lại làm ra cái chuyện này

Cậu bước xuống xe ngựa, mặt lạnh nhạt nhìn theo xe đang chạy về, cậu đứng đó một hồi lâu, lát sau nhũ hươ đi ra, bà hấp tấp hỏi

“Cậu có thấy tiểu thư không? “

“Bị họ bắt về nhà rồi! “

Cậu vừa nói xong thì bà đã thất thần, bà im lặng một hồi rồi nói

“Bà Hậu đã đến rồi! “

Vừa nghe tới đó cậu liền đi nhanh vào nhà

“Đến bao giờ? “

“Đang ở đâu? “

“Đến lúc này, đang ở trong phòng tiểu thư đó!”

Vừa nói hai người vừa đi nhanh vào, thấy bà Hậu nhìn quanh phòng vẻ mặt trầm lặng, cậu bước vào im lặng một hồi rồi hỏi

“Bà thấy sao?”

“Có quẻ vào nhà! Dọa hồn vía cô ấy mất hết ba vía rồi, còn mượn xác của cô ấy nữa! “

Chưa ai nói gì bà Hậu đã đoán ra tám chín phần, cậu chột hỏi

“Quẻ? Là ai? Tại sao lại tìm chị ấy?”

“Làm sao bà biết?”

Bà nhìn cậu rồi nhìn qua bà nhũ hươ Nụ, bà mở cái túi trên bàn ra, lấy mấy thứ đồ nghề chai lọ này kia bày ra, bà vừa nói vừ đổ một lớp bột mỏng lên sàn

“Tôi có thể nghĩ thấy, nhưng các người thì không, chi bằng tôi cho mọi người xem qua!”

Vừa nói xong bà đã rắc bột đều xuống hết, bà đợi một chút, những dấu chân từ từ hiện ra, rồi cậu và nhũ hươ Nụ mắt tròn mắt dẹt nhìn, bà Hậu điềm điềm nói tiếp

“Nhìn thấy gì không? “

“Dấu chân, nhưng chỉ có nửa bàn chân trước, có mấy ngón chân, không có gót chân!”

Cậu nói với giọng bình thản

“Cô ấy đi nhón gót lên, mà những người đi nhón gót thường là chết yếu mệnh, nên người ta hay dạy trẻ đi không được nhón gót! Chính là như

vậy!”

Cậu hỏi lại

“Có nghĩa là...”

“Là dấu chân của quý nhập tràng, là dấu chân của người chết yếu, cô ấy bị một người chết yếu nhập vào!”

“Ở kế bên có một gia đình họ Lê, mới chết đứa con gái, nghe nói chỉ mới 16 tuổi!”

“Và tiểu thư Hoài Thục đã ra đào mộ người ta lên à?”

Cậu trầm mặt gật đầu

“Người ta giữ chị ấy ở bên nhà rồi, không biết có tha cho chị ấy không? “

Bà nhũ hươu này giờ im lặng suy nghĩ gì đó, bây giờ bà mới bắt đầu thắc mắc hỏi

“Chết yếu thì tại sao lại thành quý chứ?”

Bà Hậu vẫn giọng nói bình thản đó trả lời

“Chết oan!”

Bà vừa nói xong thì cậu đã thần người ra, cậu nói

“Tại sao lại chọn chị ấy? Thật khó hiểu! “

Bà Hậu biết lí do nhưng mà bà không dám nói, cái chuyện cô có mắt âm

dương bà không muốn người họ Hoàng biết, kể cả là cậu Hoàng cũng vậy, bà nói những thứ đó cho họ nghe vốn dĩ là muốn họ đồng cảm với cô, đừng nghĩ đầu óc cô không bình thường, bà cũng muốn mọi người tìm cách cứu cô, chứ không xa lánh hay bỏ rơi, nhà họ Hoàng rất có gia thế, nếu lấy cái hơi của họ mà ho bậy bạ vài câu cũng khiến bá hộ địa chủ mấy thôn lân cận sợ chết khiếp, nên bây giờ phải làm cho họ cứu cô về, chuyện sau này vẫn có thể từ từ giải quyết

Cậu và nhũ hươ Nụ ngồi đó im lặng một chút, cậu nói

“Cô ấy chết oan nên mới nhập vào chị, muốn chị đào xác lên sao?”

Bà Hậu gật đầu nói

“Cũng có thể! Thường thì thiếu nữ chết lúc trẻ chưa kịp lấy chồng sẽ có rất nhiều oán khí, sinh ra lớn lên thành gia và lập nghiệp, họ chỉ được hai mốc, sinh ra và lớn lên, còn hai mốc sau bị bỏ dở, lại còn chết oan, nói ra thì thật là khủng khiếp!”

“Tại sao lại là chị dâu nhỉ? Chẳng lẽ ai cũng có thể nhập được sao?”

“Không! Cái gì cũng có quy định của nó, ngày hôm cô gái kia chết có xảy ra vấn đề gì không?”

Bà nhũ hươ nhớ lại rồi nói

“Hôm ấy tôi có nốt cô ấy trong nhà, cô ấy trốn ra, leo lên nóc nhà định bỏ trốn ra ngoài, không may bị ngã từ nóc nhà xuống, nhưng đã có cậu đỡ rồi, nên không bị làm sao cả, tối đó thì xảy ra chuyện luôn, vì lúc cô ấy ngã có đám ma cô gái chết yếu kia đi ngang!”

Nói xong bà Hậu liền hiểu ra, thì ra là đã bị nhắm vào trước rồi, làm cô hoa

mắt ngã xuống, sẽ làm mất vía vì hốt hoảng, nhưng mất 1 vía không thể nhập được vào cô, bà lại nghĩ chắc là cô bé kia đã dọa Hoài Thực chết khiếp, đến độ mất đi thêm 2 vía nữa, mới nhập được vào người, bà gật đầu rồi nói

“Có lẽ lúc giật mình cô ấy mất vía nên bị nhập, thật ra chuyện này cũng không lạ lắm đối với tôi, nhưng mà với người ta sẽ rất đổi bàng hoàng!”

Mặc cho bà Hậu nói, cậu Cảnh Minh vẫn đang suy nghĩ đến chuyện tối qua, tại sao khi chị dâu bị nhập lại vào phòng cậu ôm cậu, còn nói yêu cậu, cậu đâu quen cô gái kia đâu chứ? Chẳng lẽ lúc chết chưa có chồng liền làm liều hay sao? Cậu xoa trán rồi thở dài, bà Hậu nhìn ra bầu trời ngoài kia, bà nhìn lên ánh trăng sắp lên cao bà thầm nói

“Có lẽ đêm nay cô ấy lại phải đi, chúng ta phải ngăn không cho con quý đó nhập nữa, nếu không tiểu thư sẽ chịu không nổi!”

Bà nhìn qua bên cái giường cô, cái túi bà dặn cô mỗi khi ngủ phải trùm đầu lại, bây giờ nằm lăn lóc ở đó, bà khẽ quay qua nói

“Cậu mau đưa tôi đến nhà cô bé đã chết kia, tôi sẽ tìm cách nói chuyện với nó, tìm cách giải quyết vấn đề, nếu còn để nó nhập vào tiểu thư e cái mạng cũng không còn!”

Nói rồi cậu liền bước nhanh ra cửa, đi cùng bà Hậu ra ngoài, kéo cửa căn thặng còn căn dặn nhũ hươ ở nhà canh mấy đứa trẻ, cậu và bà Hậu sẽ qua nhà ông Lê ngay bây giờ

“Cậu biết nhà đó không?”

“Tôi chỉ mới qua một lần, chưa qua lại với nhà họ bao giờ!”

“Xa không? “

“Cũng gần đây, giờ này khó mà tìm xe ngựa, vả lại rất ồn ào, tránh kinh động đến mọi người, tôi và bà sẽ đi bộ qua đó, mà nếu chị có bị nhập thì nhất định sẽ gặp chúng ta giữa đường, vì cái mộ của cô Hoa nằm ở sau lưng chúng ta, cách một cánh rừng!”

“Được!”

Bà Hậu chân đi như chạy, cậu cũng đi nhanh theo bà, cậu dẫn đường cho bà đến nhà ông Lê

“Bà có chắc vị tiểu thư đó sẽ ở nhà không? “

“Chắc chắn, nó sẽ quanh quẩn chị dâu cậu thôi, chỉ chờ cô ấy yếu nhất, ra dọa thêm mấy cái sẽ điếng hồn ngay, là nó lại nhập vào, khi nhập thì người sẽ rất mạnh, nhảy rất cao, còn chạy rất nhanh nữa, nên nhà họ Lê nhất định không phải là vấn đề đâu, bây giờ trễ quá sợ lại không kịp!”

Chương 9: Sự thật sau cái chết của cô Hoa

Cô mở mắt ra thì thấy trời đã tối, nhìn quanh phòng không thấy ai, lại nhìn rất lạ, trong đầu cô bắt đầu tua lại phần kí ức, cô nhớ ra thì mới biết đây là nhà họ Lê, là nhà của vị tiểu thư đó đây mà, cô co chân lại rồi nhìn quan

“Nhìn đi đâu?”

Cô giật thót nhìn qua bên kia, chỗ cái tủ quần áo cao cao, trong cái bóng tối mập mờ do trăng ngoài kia chiếu vào, cô nuốt nước bọt cái ròi lùi vào góc giường, đây là phòng con gái, có mùi thơm rất ngọt, tự dưng cái cái ý nghĩ đây là phòng của tiểu thư đã chết kia thì tim cô như ngừng đập, cô nuốt nước bọt cái ròi thò chân xuống định sẽ đi ra ngoài, cái không gian u tối này khiến cô như thở không nổi, lại cái cảm giác buồn nôn nó trào đến, cô say mặt mũi rồi ngồi xuống, tay vịn vào cái thành giường, cô thở yếu ớt, tự nhiên đang im lặng cô lại nghe thấy tiếng gì đó xào xạc, cô ngấn mặt lên thì thấy một người con gái, thân hình nhỏ nhắn ngồi trước tủ quần áo gấp đồ, cô như đứng tim tại chỗ, trong bóng tối mà cô cảm nhận như thân thể cô ấy đang phát sáng ấy, người trắng như tuyết, cô biết cô ấy chết rồi nhưng tại sao lại đeo bám cô thì cô không biết, cô mở miệng ra hỏi

“Này, tại sao cô lại làm như vậy?”

Vừa hỏi xong thì cô ấy cũng dừng tay lại, không xếp y phục nữa, quay qua nhìn cô một cách chậm rãi, cô ấy cười lớn rồi bỗng nhảy lên hai ba cái, cô hốt hoảng hét lên thì đã im bật, chưa được một giây, cô đã câm miệng lại, người nhà họ Lê vừa nghe thấy tiếng hét thì chọt xông vào, họ thắp nến lên thì chọt giật mình, họ nhìn lên nóc nhà có một lỗ hổng rất lớn, lúc ấy họ hô hoán lên, ai nấy đều la hét ầm ĩ

“Ông ơi, bà ơi! Ông ơi, tiểu thư nhà họ Hoàng bỏ trốn rồi! “

Hai người họ nghe vậy thì bật người dậy cái mạnh mẽ, họ bước ra chăm đèn rồi nói

“Cái gì chứ?”

Vừa bước ra đã thấy cậu Cảnh Minh đi cùng một người phụ nữ lạ, ông Lê chọt hỏi

“Không biết khuya khoắt thế này cậu Hoàng tới đây có việc gì ạ?”

Thấy người trong nhà đã nháo nhào lên, bà Hậu không quá khó để biết được chuyện gì đã xảy ra, bà huýt tay cậu cái rồi nói thẳng vào vấn đề, vì tình hình quá cấp bách, trễ sẽ gây nguy hại tính mạng cô

“Cậu Hoàng, tôi xin phép ông Lê và cậu tôi nói thẳng! Tiểu thư nhà ông đã thành quý rồi, bây giờ nhập xác vào tiểu thư nhà tôi bỏ trốn rồi, một là ra mộ của cô ấy, hai là giết tiểu thư nhà tôi cướp xác, tôi xin ông nán lại hận thù, chỉ xin ông cho phép tôi dẫn người nhà ông theo làm chứng, vì tính mạng tiểu thư nhà tôi quan trọng, xin ông cho phép tôi được giở mộ tiểu thư nhà lên, nếu có điều gì oan ức trước khi chết, tôi sẽ giúp cô ấy tĩnh tâm lại đi đầu thai chuyển thế, còn không thì sẽ nguy to, tôi xin lấy cái mạng này ra đảm bảo, tôi xin lấy nhà họ Hoàng ra đảm bảo với ông, nếu ông biết nhà họ Hoàng thì sẽ nghe tên Hậu, tôi đã nói hết!”

Bà Hậu nói một tràng dài, ông Lê bỗng dưng xanh mặt, ông ấy quay qua nhìn vợ, mặt mũi bà chẳng còn một tý máu, gia nhân trong nhà tay chân đã lạnh toát mồ hôi rồi, thấy mặt ai cũng dần thối ra, lại để bà Hậu nói con gái mình là quý, ông Lê vừa mất mặt với gia nhân vừa tức giận quát

“Ăn nói xằng bậy, dựa vào đâu tôi tin các người, do các người bị điên thì có, con dâu nhà họ Hoàng đã làm ra cái việc này muốn trốn tội nên đổ lên đầu con gái ta à, các người đúng là khốn nạn mà, cả một người đã chết các người cũng không tha, con gái ta thân sạch sẽ như băng ngọc, có chết cũng là đóa sen trắng ngần thơm ngát, lí nào lại biến thành quý như lời các người nói, đúng là hoang đường, các người biến khỏi đây ngay, còn về con dâu nhà họ Hoàng ta sẽ sai người tìm kiếm, nếu không gặp, ngày mai ta mời người qua tận thôn Vĩnh Lợi mời bà Hoàng sang đây đích thân nói chuyện với ta!”

Ông ấy vừa quát xong thì cậu Cảnh Minh đã cung tay lại thành năm đấm

rồi nói

“Ta có thách cả gia tộc nhà ông cũng không dám! Nếu chị dâu ta có mệnh hệ nào, ta sẽ không để yên cho ông, ông nghe rõ chưa?”

Thấy cậu không nể nang gì nói thẳng thừng ra mấy lời đó, ông đã biết ông chọc giận cậu, chẳng thể ngờ chỉ một nàng dâu bình thường nhà họ, lại khiến cậu chủ nhà đó điên tiết như vậy, ông run tay rồi chọt nuốt nước bọt căng thẳng

“Thôi được, tất cả các người theo cậu Hoàng, ta sẽ đi theo sau!”

Vừa nói xong cậu đã quay ra, chạy thật nhanh ra hướng mộ cô Hoa, cậu và bà Hoàng vừa chạy vừa lo lắng, phía sau mười mấy ngọn đuốt cháy sáng, họ chạy muốn đứt hơi ra mộ cô Hoa, bà Hậu vừa thấy mộ đã hết

“Mau xuất ra!”

Bà vừa hét vừa phóng một lá bùa ra phía trước, nó bay gần tới chỗ cô thì cháy rụi, cô đang hí hục đào quan tài thì đột nhiên xỉu ngang, cậu chạy đến đỡ cô dậy, bà Hậu cầm cuộn chỉ chạy quanh mấy cái cây xung quanh bà tạo thành một cái hàng rào bằng chỉ đỏ, bà cầm tay vuốt dài theo sợi chỉ rồi mấy vòng bà đã bao lại cái mộ đó, mọi người chạy phía sau đứng bên ngoài, bà nhìn vào cái quan tài rồi quát

“To gan lắm, dám độn thổ sống dậy hại người, đúng là to gan mà!”

Một tiếng gầm rú vang lên, chọt cô mở mắt ra, vẩy vù ra khỏi vòng tay cậu Cảnh Minh rồi chạy tới giơ tay ra bóp cổ bà Hậu, bà lấy chỉ ra nhanh như chớp quấn lấy tay cô lại, đẩy một cái mạnh cho cô té xuống rồi quấn lên chân cô, bà trói tay trói chân cô lại rồi lấy lá bùa tạt thẳng vào mặt cô, bà khấn vái trong miệng rồi nói

“Mau xuất, nếu không ta đánh hồn bay tứ phía, trời đất bất dung!”

Lời bà nói uy phong lẫm liệt vô cùng, ai nấy bên ngoài nhìn vào cũng run lấy bầy, họ cầm đuốt trên tay mà run liên hồi, bà Hậu vừa khấn xong thì đã thở những hơi thật nặng nề, bà giơ tay ra trước mắt cô rồi đâm một cái thật mạnh vào bụng cô, cô liền ói ra rất nhiều bùn non, rồi sau đó là ngất lịm đi, bà hét lớn lên rồi nói

“Mở quan tài ra!”

Vừa nói xong gia nô nhà ông Lê nhìn qua ông như hỏi ý, tay chân họ đã run lên như cày sậy, họ thấy ông trầm ngâm nhú mày, này giờ có ồn ào bao nhiêu đi chẳng nữa ông vẫn rất điềm tĩnh nhìn vào, sau khi kêu mà người nhà ông Lê vẫn chết chân tại chỗ, bà Hậu liền khó chịu quát

“Nhanh lên!”

Họ không cần hỏi ý ông Lê nữa, lời bà Hậu như lệnh của tướng, hùng hồn quát làm họ điếng cả hồn, sau đó họ chạy nhanh vào nhà dân, mượn được chút dụng cụ họ cạy nắp hòm ra, họ hì hục mấy thanh niên cạy mãi không nổi, bà Hậu kẹp lá bùa giữa hai ngón tay mà mồ hôi tuông ra như tắm, oan này chắc chắn rất lớn, bà vừa khấn vừa dùng sức giữ hòm cô tiểu thư ấy lại, mở nắp hòm ra trấn hồn lại vào xác ngay, nếu không chắc chắn sẽ tìm cách nhập vào Hoài Thục lại, như vậy sẽ mất luôn ba vía còn lại, nhập hai lần đã mất đi sáu vía, con người chỉ có chín vía, mất vía hết thì mãi mãi Hoài Thục sẽ không thể nào nhập xác lại được, như vậy sẽ chết!

Bà vừa nghĩ tới đó thì nắp quan tài một phát cạy ra văng qua bên cạnh, bà trợn mắt lên nhìn thi thể trong đó rồi chết chân, tất cả người ở đó ai nấy đều bay hết hồn vía, thấy xác tiểu thư nhà họ thì hét lên chạy tán loạn, ông Lê hét lên một tiếng uy nghiêm

“Đứng lại!”

Ông từ từ đi lại gần một tên gia nô, cầm trên tay nó một cái đuốt đang cháy sáng, ông nghiêm nghị nói

“Ai dám rời khỏi đây ta sẽ chặt chân người đó!”

Vừa nói thế ai nấy đều quỳ xuống, thậm chí họ còn không dám đứng lên, sợ phải thấy cái xác trong cái quan tài ấy, ông và vợ cầm đuốt đi lại, ánh sáng vừa chiếu vào cái hòm thì bà vợ của ông đã ngất tại chỗ, ông trừng mắt lên hít sâu một hơi rồi nghiêng rặng chịu đựng, con gái ông lúc chết nằm im xinh đẹp dịu dàng như một người đang ngủ, vậy mà bây giờ xác con ông lại biến thành thế này, tay nó giơ lên cào cấu nát cái nắp quan tài, móng tay bật ra khỏi ngón tay, và gương mặt kia, đau khổ đến tột cùng, nhăn nhó khó coi, sương sống co bật lên như thể đang giãy giụa quyết liệt, còn cái lưỡi của nó thè ra, mặt mũi nó không biết tự nó cào cấu hay làm sao, thấy cả xương trắng bên trong, mắt lòi ra khiếp đảm, ông bước lại sau một bước trước cú sốc quá khủng khiếp này, người làm đỡ ông cái rồi bà Hậu quay mặt lại nhìn, nói với ông Lê một câu nghiêm túc

“Lúc cô ấy bị chôn cô ấy vẫn còn sống!”

Vừa nghe bà Hậu nói ông Lê đã suýt ngất xỉu, ông thở một hơi sâu rồi ráng trầm tĩnh lại nói

“Các người đóng nắp quan tài lại, đem về nhà cho ta, mai ta sẽ mời quan trên xuống điều tra vụ này!”

Người làm nhanh chóng làm theo lời ông Lê, bà Hậu cũng xin phép ông là cho mang Hoài Thực về mời thầy lang xem giúp, ông Lê không làm khó dễ gì nhà họ nữa nên gặt đầu đồng ý, cậu Cảnh Minh liền bế cô lên, còn bà

Hậu đi theo ông Lê về nhà, xem xem rốt cuộc có giúp gì được cho tiểu thư ấy không, một cái chết đầy đau khổ này khiến cô ấy biến thành quỷ dữ, chắc chắn phía sau có uẩn khúc oan tình gì đó, nhìn vẻ mặt bà vợ ông Lê và ông Lê từ nãy giờ thật sự bà không nghi ngờ gì về họ, chắc có lẽ họ không biết, nhưng nếu là họ vô tình chôn con mới khiến con chết thì tiểu thư ấy cũng không chứa nhiều oán khí như vậy, sẵn lời mời của ông Lê bà Hậu đồng ý theo ông về nhà ông xem sao, nếu tìm ra nguyên nhân thì sẽ giải được sự uẩn khúc này, giúp tiểu thư trẻ kia được đi siêu thoát làm người

Bà Hậu nhét cho cậu Cảnh Minh lá bùa rồi dặn đốt ra pha cho cô uống, cho cô ói ra hết tất cả thứ cặn bã dơ bẩn trong bụng ra sẽ ổn, chăm sóc kỹ lưỡng một chút là được, bà Hậu quay lại nhìn đám gia nô nhà ông Lê đang bê quan tài thì máu từ quan tài chảy ra dọc đường, bà Hậu liền kêu

“Ông Lê, xin dừng bước!”

Bà Hậu liếc mắt nhìn xuống đường rồi nói

“Ông nhìn xem!”

Vừa nhìn ông Lê vừa thần thờ, bây giờ ông mới bắt đầu nổi gai óc, ông quay qua bà Hậu điềm tĩnh nói

“Xin bà cứ nói những gì bà nghĩ trong đầu!”

“Tôi xin mạng phép nói thẳng, tôi chắc chắn con gái ông chết oan, và là có người cố tình mưu sát, nên oan ức mới đến mức này, bây giờ ông cho người lên chỗ mộ phần lúc nãy lấp cái hố lại, vì cô ấy còn thấy cái hố đó cô ấy càng sợ, và điều thứ hai, ông không được báo quan, hồn ma quỷ dữ rất sợ quan, ai làm quan cũng có thần đi theo bảo vệ, thứ ba, ông hãy cho người lau hết máu đi, và nhất định phải giữ bí mật, thì tôi sẽ giúp ông!”

Vừa nói xong máu trong hòm không còn chảy ra nữa, ông Lê bây giờ đã đặt trọn niềm tin vào bà Hậu, ông ấy gạt đầu rồi quỳ xuống cạnh hòm con gái mình, ông khóc sụt sùi rồi nói

“Con gái yên tâm, ba sẽ giúp con giải oan, ba nhất định sẽ tìm ra hung thủ!”

Vừa nói xong một cơn mưa ập đến xối xả, ông đứng dậy rồi cùng đoàn người quay về nhà, cơn mưa ấy dội hết tất cả máu tươi đi, bà Hậu quay lại nhìn máu chảy hết xuống ruộng mới gạt đầu nói

“Cô suy nghĩ vậy là tốt, hãy tin ở tôi, và gia đình của cô, ba mẹ của cô!”

Bà Hậu cùng đoàn người lặng lẽ đi trong màn mưa, đuốt lửa cũng đã bị mưa dập tắt ngúm, họ đi trong âm thầm, đi trong lặng lẽ, trời tối mịt mờ, họ lần mò trong bóng đêm, vợ ông Lê ngắt xiủ vẫn chưa tỉnh lại, vừa về đến nhà bà Hậu đã cởi áo khoác ngoài ra rồi nhờ người hong khô, bà bắt đầu kê đem quan tài vào nhà sau đó kê mở hết tất cả đèn đóm lên, và mời ông Lê vào chứng kiến bà khám nghiệm tử thi

Chap sau sẽ là màn trở lại của Hoài Thục nha quý dị

Chương 10: Chị em nhà họ Lê và mối nghiệt duyên

Tối đó bà Hậu ngủ lại nhà ông Lê, bà không nói gì chỉ lặng lẽ xem kĩ càng xác của tiểu thư Hoa, xem rốt cuộc tại sao ông Lê nói tiểu thư đã chết rồi mới đem chôn, vậy mà lại xảy ra cố sự hại tiểu thư ấy sống dậy trong quan tài, còn bị ngộp thở chết một cách khủng khiếp như vậy, bà xem xác cô Hoa rất lâu, bà còn để ông Lê đứng đó cho ông an tâm, đến gần sáng thì bà chẳng nói gì, bà chỉ thấy cơ thể cô Hoa này thật sự không có dấu hiệu gì là đã chết lâu, thậm chí máu trên đầu ngón tay lúc cô ấy cào vào nắp quan tài còn đỏ ửng, có nghĩa là cô ấy bị chôn sống, mà ông Lê lại nói con gái mình chết mới chôn, bà chưa dám động vào nội tạng của cô Hoa, cũng chưa dám khẳng định chắc chắn điều gì, bà chỉ có thể đợi Hoài Thục đến, tiểu thư Hoa từng nhập vào Hoài Thục hai lần, họ sẽ tạo ra một mối liên kết rất lớn, bà không cách nào gọi hồn tiểu thư ấy lên, vì lúc xuất ra khỏi Hoài Thục thì đã bị nhập vào xác chết này, khó mà có thể nói, vả lại người cõi âm có một quy luật bất thành văn là, người chết sẽ không được nói cho ai biết mình bị làm sao mà chết, nếu không sẽ lại chết như vậy thêm một lần nữa vào kiếp sau, nên có người chết oan người ta chỉ dám khóc và giận dữ chứ có mời thầy gọi hồn họ cũng không nói ra được

Bà thở dài cái rồi nói

“Tôi muốn mời tiểu thư nhà tôi đến vào ngày mai!”

Ông Lê không chút do dự gật đầu luôn, bây giờ lòng tin của ông rất mãnh liệt, ông đã bắt đầu tin rằng con gái ông thật sự đã bị oan ức, ông nắm cái vành quan tài rồi nói

“Con gái à, ba nhất định tìm ra lẽ phải cho con!”

Vừa nói xong máu từ miệng cô hoa trào ra không ngớt, bà Hậu liền nói

“Nhất định chết rất uất ức! “

Sáng hôm sau cô mở mắt ra, thấy cậu Cảnh Minh ngủ gật trên bàn cô liền bật dậy nói

“Cậu Cảnh Minh! “

Cậu giật mình cái rồi mở mắt ra, cậu thấy cô ngồi trên giường ánh mắt nhìn cậu có vẻ ngỡ ngác, cậu liền đứng hình mất mấy giây

“Chị dâu! Sao chị lại?”

“Tôi làm sao?”

Hôm qua cậu bế cô về mà cứ ngỡ chị chết dờ mất rồi, sáng ra lại ngồi nói tình bơ, trông chẳng khác gì ngày bình thường, hôm qua cô làm cậu suýt chết vì khiếp đảm, thấy cậu cứ trơ mắt ra nhìn thì cô liền thắc mắc

“Gì thế? Tôi hỏi cậu đấy? Sao cậu lại vào phòng tôi? Nói đi!”

“À...!”

“Mệt cậu quá, đói quá!”

Cô giơ hai bàn chân cọ vào nhau như phui bụi rồi mang dép đi ra ngoài, miệng kêu to

“nhũ hươ ời đói chết đi được! Bà đừng giặt đồ nữa làm ơn nấu thức ăn đi, tôi giặt cho nhanh!”

Bà nhũ hươ vừa khuấy nồi cháo thì nghe, bà chạy ra hốt hoảng nhìn cô, sáng ra bà nhũ hươ đã trợn mắt lên nhìn rồi, cô thắc mắc quơ tay qua lại trước mắt bà, thấy cái mui múc cháo còn đọng lại chút cháo cô cầm lấy rồi húp một cái

“Ui, sáng ăn cháo thì bá cháy!”

Cô cầm mui đi ra sau nhà rồi nấu tiếp nồi cháo, cậu bước ra nhìn như hươ, hai người nhìn nhau thần thờ

“Tiểu thư ấy?”

Cậu lắc đầu cái rồi im lặng, bà như hươ liền chạy ra sau, cô vùi tắt lửa rồi, thấy cô vừa giặt đồ vừa nói

“Cháo còn nóng nên tôi giặt xong sẽ vào ăn đấy! Bà già rồi tay chân run hết rồi sau này đồ cứ để tôi giặt!”

Cô giơ tay lên lau mồ hôi cái tinh bơ, tại sao lại như vậy, cậu và như hươ ai này đều rất thắc mắc, không phải bị ma nhập xong thì mất trí nhớ đấy chứ? Bà như hươ thắc mắc lắm, bà đứng đó giả vờ kéo đồ đạc ra phơi bà vừa nói

“Hôm qua tiểu thư đi qua nhà ông Lê ông ấy có làm gì tiểu thư không? “

Cô vừa nghe hỏi đã dừng tay, cô quay qua như hươ rồi nói

“Ông Lê nào?”

Vừa nói xong bên ngoài đã có giọng bà Hậu vang lên

“Hoài Thục, cô theo tôi!”

Vừa nghe kêu cô đã ngồi dậy, hỏi

“Bà qua khi nào thế?”

Bà kéo cô vào nhà rồi nói

“Tôi có việc tìm cô!”

Bà giở trong một gói vải ra một số thứ, có mấy thứ như y phục trang sức và son phấn

Bà liền liếc qua cửa rồi lẩm nhẩm

“Giúp cô ấy đi!”

Hoài Thục vừa thấy bà Hậu quay qua nhìn ai thì liền nhìn theo, cô chợt thấy một đứa con gái đứng ngoài cửa, phút chốc đã biến mất

“Ai vậy?”

“Có ai đâu!”

Bà Hậu nói xong thì hỏi

“Cô có thích mấy cái này không? “

“Tôi chẳng bao giờ thích mấy cái này, mà bà tặng tôi à?”

Bà Hậu liền nói

“Cô thử xem, tôi đem về cho cô đó!”

Cô xùy một cái rồi nói

“Thôi tôi không mặc đâu!”

Vừa nói thế chợt ai nói bên tai cô

“Mặc đi, hôm nay có việc đi ngang nhà cậu Cảnh Minh, cậu ấy mà thấy thì sẽ thích lắm!”

Chợt cô nói trong vô thức

“VẬY à, vậy chị sẽ mặc nó!”

Cô bụm miệng mình lại rồi nhìn lên bà Hậu ngạc nhiên

“Bà có nghe tôi nói gì không? “

“CÓ!”

bà ấy mắt sáng rỡ nói

Cô nhú mào rồi nói

“Tại sao tự nhiên tôi lại nói chuyện vậy?”

Bà Hậu giơ tay ra rồi nắm trên đỉnh đầu cô, nhổ ra một sợi tóc rồi nói

“Tôi định sẽ không nhờ đến cô nữa, lấy đi kí ức đáng sợ kia cho cô sống một cuộc sống bình thường, nhưng bây giờ chỉ có cô mới giúp được cô ấy, nếu không thì sẽ bị theo đó!”

Vừa nhổ sợi tóc ra cô đã mở to mắt ra nhìn, cô lấp bắp rồi chớp mắt hai ba cái, cô nghe thấy bên tai có tiếng kêu khóc của một cô gái, cô ấy gào trong tuyệt vọng

“Mẹ ơi, ba ơi, thả con ra đi, con không thở được, con sẽ chết đấy, con sẽ

chết đấy!”

“Mẹ ơi con còn sống! Thả con ra, khó thở quá!”

Tiếng gào thét và tiếng cào cào nghe rột rột, chợt cô nghe thêm tiếng nói

“nhũn hơ à, cháu đói quá, đã có gì ăn chưa vậy?”

“Tiểu thư mới thức chưa đánh răng mà đã ăn ăn, tiểu thư là heo à?”

“Cứu với, cô ơi, cô nghe thấy tôi nói không? Cứu tôi với! Làm ơn cứu tôi!”

Tiếng cào cào như kịch liệt hơn, cô càng lúc càng nghe thấy tiếng thở gấp gáp, rồi tiếng khò khè, tiếng nó ồ ồ như cố hít lấy không khí để thở vậy, rồi cuối cùng cô lại nghe thấy mấy câu

“Té từ trên đây xuống sẽ chết đấy!”

“Sao mà không cứu tao! Mà để tao chết, hả?”

Rồi tiếng khóc vang lên, cô chợt rơi giọt nước mắt cái rồi quay qua nhìn bà Hậu, cô nắm lấy vạt áo bà rồi nói

“Bà Hậu, hôm tiểu thư ấy được người ta khiên đi qua đây, cô ấy còn sống, và cô ấy đã nghe thấy giọng tôi, cô ấy kêu tôi, mà tôi không nghe! Hình như...”

“Cô ấy bị chôn sống!”

Vừa nói tới đó thì cô đã nổi óc cục, cô mím môi rồi nuốt nước bọt, cô kéo tay bà Hậu rồi lay lay

“Hình như tôi đã vô tình hại chết cô ấy mất rồi! Nếu lúc đó tôi nghe thì đã không xảy ra chuyện này!”

“Cô đừng như thế, cô ấy sắp chết nên hồn vía đi lung tung tìm người cứu, nên cô mới nghe thôi, thật ra lúc ấy có mở nắp quan tài ngay thì cũng không sống được, vì nó quá ít không khí!”

Cô nhớ đến thì nổi cả gai ốc, chẳng trách bữa đó cô leo lên nóc nhà mà mắt cứ nhìn theo cái quan tài của cô ta, thì ra cô có linh cảm rằng trong quan tài đó có người nói chuyện với mình, cô bấu tay vào nhau rồi nhìn bà Hậu

“Vậy tại sao cô ấy bị chôn sống vậy?”

“Tôi cũng đang thắc mắc! Nhưng mà...tôi nghĩ không phải là sơ xuất đâu, mà là cố tình, cô mặc bộ đồ này vào đi, tôi sẽ nói cô nghe, theo tôi qua nhà ông Lê”

Cô nghe theo lời bà Hậu, dẫu biết mình và tiểu thư ấy không quen biết không thân thích, nhưng nghe nói bị chôn sống thì quá bức xúc, dù sao đi nữa cũng phải qua nhà ông Lê xem sao, lúc này cô nghe giọng nói lạ thì đã đoán chắc là giọng của cô ấy rồi, trước khi chết cô ấy gọi cô, chết rồi lại tìm cô nhập vào, sau này cô sẽ đứng ra tìm nguyên nhân và có thể là hung thủ cho cô ấy

“Được rồi, chúng ta đi!”

Bà Hậu vạch ra một tấm ảnh rồi mới kéo cô lại, bà treo tấm ảnh tiểu thư Hoa lên tường rồi bắt đầu trang điểm cho cô giống hệt với cô ấy, từ cách vẽ chân mày cho đến cách đánh son, bà Hậu liền nói

“Đảm bảo, người có tội giết mình là hung thủ! “

Bà vừa nói vừa vỗ vai cô

“Hãy chú ý người thân trong nhà cô ấy, họ trông cô giống với tiểu thư Hoa, họ sẽ giật mình, nhìn kĩ ánh mắt của họ nhé!”

Hôm ấy cô theo bà Hậu qua nhà ông Lê, vừa đi tới cửa ông ấy đã nhìn Hoài Thục bằng cặp mắt bất ngờ, cô mỉm cười rồi quay vào nhà, lướt qua từng người, cô đều nhìn vào mắt họ, với ánh mắt căm thù, nếu họ có làm gì tiểu thư ấy, sẽ bị giật mình, cái bất ngờ và cái giật mình vì chột dạ rất khác nhau, như vậy có thể tìm ra ai là người hại tiểu thư Hoa, thật sự lúc đầu bà Hậu nói tiểu thư ấy bị người nhà hại, cô đã rất bất ngờ, người nhà hại, nghe ba chữ này lại cảm thấy đau xót vô cùng, cô mỉm cười cái rồi nói chào họ, nhìn lần đầu ai cũng nhầm cô với tiểu thư Hoa, nhìn kĩ sẽ không thấy giống, cô ngồi xuống rồi nói

“Tôi đến đây để xin lỗi chuyện tôi đã làm hại đến mộ phần của tiểu thư nhà mọi người, nhưng mà tôi không biết tại sao tôi lại làm như vậy, chỉ nghĩ trời xui đất khiến làm sao tôi lại phải đào cô ấy lên, chắc có lẽ là chết... oan!”

Cô kéo dài hai chữ cuối ra rồi liếc nhìn một lượt người, cô liếc mắt thật sắc bén, cô mỉm cười nói

“Em à, chị mặc bộ này nếu cậu Cảnh Minh thấy thì cậu ấy có thích không?
“

Vừa nói xong thì một người trong đó đã vội vàng té ngựa ra đằng sau, cô tiến lại gần rồi nói

“Em à, em...!”

Cô nhìn tiểu thư ấy cái thật kinh tởm, miệng mỉm cười rồi nói

“Em sao vậy?”

Cô khoanh tay lại nhìn mặt mũi cô ta xanh lét, cô quay qua bà Hậu, hất hàm làm dấu đã tìm ra người bị tình nghi, chẳng biết sau cô lại văng vẳng tiếng nói của hai người nào đó trong đầu, chợt cô nói ra câu đó thì có người bị chốt dạ, mà tại sao lại là tên cậu nhà mình, Cảnh Minh liên quan gì tới chị em nhà họ vậy?

Cô liền nói nhỏ cho bà Hậu cái gì đó rồi bà gật đầu, bà nói ông Lê mấy lời rồi chợt ông dẫn hai người đi ra phía sau, chợt có một người mắt láo liên nhìn theo, cô chỉ mỉm cười cái rồi nói với bà Hậu

“Tiểu thư chân yếu tay mềm lại có lòng dạ nhẫn tâm như vậy! “

Bà Hậu liền nói

“Tìm được người rồi à?”

“Tìm được rồi, chỉ là...cần tìm thêm chứng cứ!”

“Giỏi đấy!”

“Không đâu, vì họ chốt dạ thôi!”

Cô mở cửa phòng ra rồi cùng ông Lê đi vào phòng, nãy giờ ông chẳng hỏi gì, ông toàn quyền quyết định giao cho cô và bà Hậu, ông nhìn theo bóng lưng Hoài Thục mà ông buồn, cô mặc bộ đồ của con gái ông, trang điểm và đeo trang sức cũng giống, nhìn lướt qua còn tưởng Hoa con gái mình, ông im lặng rồi một lát Hoài Thục đi ra, cô hỏi ông thêm một số phòng nữa, là một trong những vị tiểu thư nhà ông, tuy không hiểu cô vào nhiều phòng vậy để làm gì, nhưng ông vẫn dẫn đi từng phòng, cô bước ra cùng bà Hậu,

hai người nhìn ông Lê một cách thương cảm hỏi

“Nếu... Ông phát hiện ra một trong những vị tiểu thư con ông là người làm chuyện này, ông sẽ làm như thế nào? “

Ông nghe thì xanh mặt, ông nói

“Chẳng lẽ? “

Vừa hỏi xong bà Hậu đã gật đầu, ông nghe vậy cũng hiểu bà nói gì, bà đã biết ai là người hại Hoa, ông mím môi trả lời

“Làm theo gia pháp, thà mất mặt chứ không bao che cho người có lòng dạ lang sói!”

Bà Hậu liền lấy ra một túi bột, bà đi rải vòng vòng hành lang nơi nối liền phòng của tất cả các người con gái nhà họ Lê với nhau, phòng họ cách nhau một cái vách, hành lang nhất định sẽ đi chung, lát sau hiện lên rất nhiều dấu chân, là nửa bàn chân trước chỉ có ngón chân, không có gót

“Đây là bàn chân của cô Hoa, ông hãy nhìn xem, nó tập trung ở phòng nào nhiều nhất!”

“Tiểu Huệ!”

Ông rưng rưng nước mắt vì tức giận, bà Hậu nói tiếp

“Khi cô Hoa chết thì dấu chân mới thế này, nhưng tại sao cô ấy chết mà lại đi qua đi lại trước cửa căn phòng của tiểu thư Huệ? Vì cô ấy tức, cô ấy quay lại tìm người đã hại mình! “

Vừa nói xong thì bà Hậu xòe tay ra trước mặt của ông Hào, một con búp bê

bằng vải, nó được may bằng tay, sau lưng con búp bê còn có một cái nút áo, tóc trên đầu nó hoàn toàn là tóc thật, và tóc đó của ai thì bà không biết, cái thuật chơi ngãi này bà có biết sơ qua, bà giơ ra cho ông Lê thấy chắc gì ông ấy đã biết, chỉ là muốn nói ông nghe, con búp bê này nằm trong phòng của tiểu thư Huệ, bà đi ra ngoài cùng ông, Hoài Thục đi sau, cô im lặng rồi đi theo bà, cô cứ nghe thấy hai giọng nói văng vẳng lên bên tai của mình

“Mặc đi, hôm nay có việc đi ngang nhà cậu Cảnh Minh, cậu ấy mà thấy thì sẽ thích lắm!”

“Vậy à, vậy chị sẽ mặc nó!”

Vừa ra tới phòng khách thì quãng con búp bê xuống nền nhà, ai nấy đều giật mình hét inh ỏi, Hoài Thục nhìn chăm chú vào mắt tiểu thư Huệ, cô mỉm cười cái rồi lôi cô ấy ra đẩy xuống đất

“Đúng là còn thua cả cầm thú mà!”

Tiểu thư Huệ đảo mắt quang mọi người ấp úng nói

“Cô làm gì vậy, cô đang nói gì vậy? Tôi không hiểu?”

“Nói gì à, con búp bê này nằm trong tủ quần áo của cô, bà Hậu nói nó là ngải, cô chơi lên người tiểu thư Hoa!”

“Cô điên rồi, sao tôi có thể chứ? Tôi là em chị ấy mà, sao tôi lại hại chị ấy chứ?”

“Bởi vì cô là em nó, cô mới muốn hại nó! Cô muốn giết nó, mà không ngờ, lại dùng tà thuật này!”

“Làm sao có thể, dựa vào mấy lời nói hoang đường này mà vu khống tôi à?”

Ba à, họ đang nói gì vậy?”

“Con chứng minh đây không phải con búp bê của con đi, như vậy ba sẽ tin con!”

Vừa nói xong Hoài Thục liền mỉm cười rồi nói

“Khỏi! Tôi chứng minh cho!”

Hoài Thục cầm cổ tay của tiểu thư Huệ lên, rồi vạch cổ áo cô ấy ra nói

“Nghe nói tiểu thư Huệ thường ngày rất vụng về, năm 15 tuổi còn chưa được học may vá, nhưng mà các tiểu thư khuê các lại bắt buộc phải tự may cổ tay áo mình để mặc, nên đường chỉ may của tiểu thư rất xấu, thậm chí, không giống ai!”

Cô cầm con búp bê lên rồi nói

“Xem đi, đường chỉ này, có phải rất xấu không, và rất vụng về, y chan cái tay áo vậy, không chỉ 1 mà tất cả quần áo trong phòng cô đều có đường may y chan như thế này, các tiểu thư khác thì lại không ai may thế này cả?”

“Chỉ vậy thôi ư, chỉ vậy mà bắt tội tôi, nói tôi giết chị gái? Đúng là điên khùng! “

Cô liền lấy cây nến trên bàn thờ nhà họ Lê xuống rồi ném xuống con búp bê, nó bị cháy lên rồi cô nói

“Ai là chủ của mày?”

Nó liền bò dậy rồi lếch lại gần phía cô Huệ, cô ta hốt hoảng đá nó ra rồi hét lên

“Các người làm gì thế, các người giở trò hại tôi à?”

“Tôi chẳng việc gì phải hại chị Hoa, lúc còn sống tôi rất thân với chị ấy đó, các người chỉ cần dùng mấy thứ vớ vẩn này mà kết tội tôi sao?”

“Vì tình yêu thì sao?”

Cô giở ra trong tay một lá thư, cô mỉm cười rồi quay qua nhìn ông Lê

“Thật vinh dự khi cả hai tiểu thư nhà ông đều yêu quý cậu Cảnh Minh nhà tôi, còn viết cả thư định gửi lên cho ông, xin được đính hôn cùng cậu nhà tôi, mà tận 2 người viết, cô là em nên cô sợ ba mình sẽ gả chị cho cậu ấy, nên cô bất chấp à, cô ấy chết cô sẽ được gả thay chị mình còn gì? Đây là thuốc hen suyễn của cô Hoa, sao tất cả lại nằm ở trong phòng cô, sao cô ấy bệnh mà thuốc không nằm trong phòng cô ấy?”

“Nói dối, trong phòng tôi không còn chai thuốc nào cả? Tôi có dấu thì cũng không đem về phòng mình, tôi vớt xuống giếng không tốt hơn sao?”

“Không còn? Vớt xuống giếng? Có nghĩa là... Cô đã giấu thuốc cô ấy thật à?”

“Vậy thì ra giếng tìm, cô vớt ở đó phải không? “

Chương 11: Cái kết cho sự độc ác

“Ngoài giếng?”

Vừa nói tới đó gương mặt của tiểu thư Huệ đã
chợt có chút hốt hoảng, cô liền liếc qua một cái
rồi kêu lớn

“Giếng ở đâu?”

“Giếng bị lấp rồi!”

Vừa nói tới đó tiểu thư Huệ đã mỉm cười

“Đúng là điên mà, tôi có dấu đi chẳng nữa chắc
gì đã nói!”

Cô ấy mỉm cái tự tin, cô cũng mỉm cười lại

“Đúng, nhưng mà...”

Cô nhìn qua con búp bê rồi cầm nó lên, nhà họ
ai nhìn thấy con búp bê đều tỏ ra sợ hãi, chỉ có
tiểu thư Huệ là không, cô vẫn chưa thể kết tội
cô ấy, cô ấy biết chơi ngãi chắc chắn có người
tiểu thư Huệ là không, cô vẫn chưa thể kết tội

cô ấy, cô ấy biết chơi ngãi chắc chắn có người
dạy cô ấy, nhưng tay nghề phải nói là vụng về
không tả nổi, lại còn giấu ngay trong tủ quần áo
của mình kia chứ, nói thật thì chẳng có ai ngu
đến mức như thế cả, nói tới nói lui tiểu thư Huệ
này cũng chỉ là con rối của người khác, cô thờ
dài cái rồi quay qua nhìn ông Lê, nếu bây giờ
bắt tội cô ấy thì đang tạo điều kiện cho người
đứng sau cô ấy có cơ hội thoát tội, cô quay qua
nhìn tiểu thư Huệ rồi xin lỗi cô ấy

“Tiểu thư, coi như là tôi nói bậy, này giờ mong
tiểu thư rộng lượng bỏ qua”

Đúng như cô nghĩ, tiểu thư ấy liền mỉm cười cái
rồi đứng dậy ra oai trước mặt mọi người, chỉ tro
vào mặt cô nói

“Không phải chỉ xin lỗi là xong đâu, vậy danh

tiếng của tôi, danh dự và cả sự trong sạch, cô muốn nói gì thì nói, không được thì quay qua xin lỗi à?”

“Lê Huệ tiểu thư! Nói gì thì nói bao nhiêu thứ ở đây cũng đã nghiêng hết về cô rồi, nên trong nhà này vẫn là cô đáng nghi nhất, chẳng qua là không đầy đủ chứng cứ chứ không phải hoàn toàn cô bị oan, nên nhận biết hôm nay có thể tôi không buộc tội được cô, không có nghĩa là ngày mai, ngày mốt cũng vậy”

“Nhưng mà, nếu cô bị oan thật, thì cô muốn trừng phạt tôi cũng đâu có muộn, với lại chuyện này chỉ quanh quẩn nhà cô biết, thậm chí tôi còn không báo quan, sẽ chẳng lọt thông tin ra ngoài đâu, cô đừng lo lắng quá”

“Nhưng cái danh giết chị gái để giật lấy tình yêu

nó là một sự sỉ nhục!”

“Cũng có thể nó là sự thật!”

Hoài Thục mỉm cười cái rồi liếc tiểu thư ấy cái

thật sắc bén, cô giơ tay lên chạm vào gò má cô

ấy cái rồi nói nhỏ

“Có vẻ dạo này tiểu thư ngủ không ngon lắm!

Có phải cứ mỗi tối là lại có người đi qua lại

trước cửa phòng không?”

Tiểu thư ấy liếc lên nhìn cô một cái, cô mỉm

cười rồi quay qua ông Lê nói

“Chuyện của tiểu thư nhà vẫn còn chưa tìm ra

nguyên nhân vẫn cầu xin ông Lê khoan hãy

chôn cất, nếu ông tin tưởng tôi và bà Hậu, xin

hãy để yên đó, ông hãy tin vào tôi và bà Hậu, và

cả...cô Hoa, vì cô ấy đã chọn tôi làm người để

nương nhờ vào, và có bà Hậu ở đây, ông hãy

chờ chúng tôi thêm một chút nữa, cô ấy chết oan, không tự nhiên mà thành quý dữ, nếu thật sự ai đó đã dập tâm hại tiểu thư ấy, xin ông, hãy cho tôi thêm mấy ngày”

Ông Lê thở dài, ông quay qua nhìn Lê Huệ con gái ông, cô ấy vẫn mang ánh mắt khẩn khoản như muốn nói là bản thân mình oan vậy, cô nhìn thấy mà cảm thấy khó chịu trong người

Buổi chiều hôm ấy cô quay về mà lòng còn bứt rứt khó chịu, dọc đường cô nói với bà Hậu

“Bà có cảm thấy phán đoán ban đầu của tôi là đúng không?”

“Cô không tin vào chính mình à?”

“Không phải, chỉ là tôi không biết có phải tôi đã quá kích động rồi không? Tự nhiên lại chỉ vào mặt cô ấy và nặng nạch bảo cô ấy là kẻ giết

người, lại còn hung hãn nữa!”

Bà Hậu mỉm cười, bà im lặng một lát rồi nói

“Đó hoàn toàn là cảm xúc của tiểu thư Hoa thôi,

cô chỉ là người thể hiện ra thay cô ấy! Cô tức

giận và chỉ vào mặt cô Huệ thay cho cô Hoa

thôi, vì cô Hoa biết ai mới là người hại mình”

“Tôi biết cô nóng lòng muốn tìm ra thủ phạm,

nhưng cô phản ứng quá mạnh sẽ khiến người

đó đề phòng”

Cô nghe bà nói xong liền ngồi trầm ngâm suy

nghĩ, lát sau cô từ từ nói

“Nhưng cũng có thể khiến người đó hấp tấp

muốn tìm cách xóa đi chứng cứ phạm tội, có

thể gọi là tránh đê mê dài lăm mọng, và lại loại

người như tiểu thư Huệ, là loại người ngu dốt,

không phải loại người thông minh sắc sảo,

cũng không kiên chế tốt cảm xúc, tôi càng làm
dồn dập càng khiến tiểu thư Huệ cảm thấy bất
an, nếu tôi đoán không sai thì có lẽ tối nay cô
ấy sẽ đi tìm người đứng đầu giạt dây”

“Cô rất thông minh! Cô quan sát rất tốt!”

Bà Hậu mỉm cười, bà nhìn Hoài Thục chăm chú,
bà nói thêm

“Tiểu thư Huệ là một cô gái vụng về, tuy có tâm
địa xấu xa nhưng lại rất nhát gan, chỉ là một
con rối cho người ta sai khiến lợi dụng thôi, nếu
có thể khiến cô ấy quay đầu thì vẫn có thể làm
lại cuộc đời”

“Tôi cũng nghĩ giống như bà, bây giờ chỉ cần
theo dõi cô ấy, tạo ra cho cô ấy một chút áp lực,
đảm bảo trái tim thỏ đế của cô ta chịu không
nổi, sẽ phải đi cầu cứu người đứng sau lưng cô

ta, sau đó chỉ cần đi theo thôi!”

Nói tới đó bà gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tính ra cô mới gặp bà đây, nói với nhau vài ba câu đã có thể hợp nhau như thế, cô cảm thấy bà Hậu làm gì cũng là nghĩ tới quyền lợi của cô, hay nói đúng hơn là bảo vệ cô, cô biết bà Hậu là người nhà họ Hoàng, mà cô và nhà họ lại không thuận nhau, rốt cuộc là bà ấy về bên ai? Cô liền hỏi

“Bà Hậu! Rốt cuộc tại sao bà hay quan tâm tôi thế? Tôi không hiểu tại sao nhưng mà...”

“Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần cô sống cho đàng hoàng, tự khắc ông trời an bày quý nhân ở cạnh giúp đỡ cô, cứ xem tôi là quý nhân cũng được!”

“Cảm ơn bà...thật ra người đầu tiên tôi nói chuyện sau khi được nhà họ Hoàng rước đi thì chỉ có bà mà thôi, chẳng hiểu sao khi tôi nhìn

thấy bà, tôi đã nghĩ bà sẽ không làm hại tôi”

“Tôi cũng không biết, từ lần đầu tiên tôi thấy cô,

tôi đã có một lòng tin mãnh liệt rằng cô sẽ

sống, còn tin rằng sau này cô sẽ làm nên đại

sự, làm được nhiều việc có ích, hôm ấy tôi thấy

cô rất sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại có một

sự quyết tâm rất lớn, không phải sợ hãi rồi trốn

tránh nó, mà là muốn tìm cách vượt qua nó! Tôi

cảm thấy bà bói mù thật sự giao lại mắt âm

dương cho cô là có lí do cả, tôi cũng nghe nói

về bà ấy rất nhiều, nhưng chưa bao giờ được

gặp mặt, cô là một hiện thân của bà ấy!”

Cô mỉm cười cái rồi im lặng, lúc đầu thì có bờ

ngõ thật, càng về sau lại thấy có cái hay ho,

nhìn được nhiều mặt của cuộc sống, thấy được

nhiều thứ chưa từng thấy bao giờ, thậm chí có

những thứ đáng sợ như ma quy, nhưng thứ tạo
ra ma quy lại chính là con người!

Tối hôm ấy cô đang nằm trên giường thì thấy
khó chịu trong người, định ra ngoài hóng gió
một tý, cô ngẩng nhìn trăng rồi hít một hơi thật
sâu, nhìn ra bầu trời tối om đó thâm thở dài

“Ngày mai chẳng biết đến nhà ông Lê sẽ làm gì
tiếp theo đây, đúng thật là...”

Vừa nói tới đó chợt có một cơn gió mát thổi
qua mặt cô, cô nhìn qua đám trẻ đang túm tụm
chơi ở ngoài hành lang, cô nhìn tụi nó đốt cái gì
đó mới gằn giọng lại nói

“Này mấy đứa, không được đốt như thế, sẽ
cháy nhà đói”

Cô đi lại túm tụi nó lên rồi bảo

“Vào phòng ngủ hết đi!”

Vừa thấy cô la xong chúng nó càng vút vào
nhiều giấy hơn, lửa tấp lên một cái thật to,
chúng nó quay qua lêu lêu cô cái rồi bỏ chạy, cô
chép lưới cái rồi lấy cây đập mấy cái vào cho
tắt lửa, cô ngồi đó thở dài cái rồi nhìn theo lũ
trẻ, chúng nó nhìn ra rồi nói to

“Đi vào nhà đi, cái chị đó sẽ bắt chị đi đó,
nhanh lên!”

“Chị nào?”

Cô vừa hỏi vừa lấy nhánh cây khêu vào đồng
than, cô thấy trong đồng than ấy là một mảnh
vải còn chưa cháy hết, cô lấy cây dích nó lên rồi
nhìn, tự nhiên gió thổi cái mảnh vải đó bay lại
vào đồng lửa, cháy một phát nữa thành tro
Tuy nó đã cháy hết nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy,
mảnh vải đó là mảnh vải nằm trên bộ y phục

hồi sáng bà Hậu đem từ nhà ông Lê về, có lẽ
tiểu thư ấy muốn lấy lại nên xui cho tụi nhỏ đốt
đi hay sao ấy, cô quay qua nhìn xung quanh sân
một lượt rồi đứng dậy

Cô vươn vai một cái rồi bước vào nhà, cô quay
ra nhìn thêm một lần nữa mới bước vào luôn

Sớm tinh mơ hôm sau bà Hậu đã đứng bên
ngoài đập cửa âm âm, bà gấp gáp vừa đập vừa hét
“Hoài Thục, Hoài Thục à, mau lên!”

Cô lăn qua lăn lại rồi mở mắt ra, cô ngồi dậy rồi
ra ngoài mở cửa, dụi mắt một cái ngáp dài dựa
người vào cửa

“Có chuyện gì mà sáng sớm bà đã đập cửa ầm
ầm thế?”

Bà nhú mày nhìn cô cái rồi nói

“Tiểu thư nhà ông Lê chết rồi! “

Cô mở mắt to ra cực độ, cái ngáp giữa chừng
cũng bị đứng lại, cô nhìn bà một cái thật trọng
rồi hỏi lại

“Bà nói gì cơ?”

“Tiểu thư Huệ chết rồi! “

Cô nghe xong thì chột buông thõng tay xuống,
cô lắp bắp hỏi

“Tại sao lại chết?”

“Sáng nay có người đi đánh cá sớm phát hiện
xác cô ấy mắc vào lưới đánh cá, mới đây thôi!”

“Làm sao bây giờ? Mới hôm qua đây thôi tại
sao cô ấy lại chết?”

Bà Hậu lắc đầu, bà nhìn cô một cái cần trọng rồi nói

“Có khi nào... “

Cô nhìn ánh mắt bà sau đó đã nói

“Có khi nào người đứng phía sau tiểu thư Huệ

đã ra tay giết người diệt khẩu không? “

Bà Hậu liên gật đầu, bà quay qua nói

“Chỉ có khả năng đó, tiểu thư đó sẽ không vì vài

ba câu đã kích của chúng ta mà tự tử đâu!”

“Thay y phục, đợi nhà họ đến thì chúng ta đi,

hôm qua chúng ta còn buộc tội cô ta, hôm nay

cô ta chết, chắc chắn chúng ta sẽ bị liên lụy!”

“Thật là...còn chưa tìm ra được chứng cứ kia

mà, người chết rồi thì là người vô tội, bây giờ

nhất định mọi người sẽ quay mũi dao về hướng

của chúng ta mất!”

Cô nói xong thì gấp rút đóng cửa lại, vào nhà

thay y phục ra, lát sau đã nghe thấy tiếng xe

ngựa chạy âm âm ngoài cửa, bà Hậu nói vào

“Họ tới rồi!”

Vừa nói xong cái rằm cô đã mở cửa ra, cô nhìn

ra thì bắt đầu cúi đầu chào, bà ấy cô nhận ra, là
vợ của ông Lê, bà ấy điềm đạm mời cô và bà
Hậu lên xe, dọc đường bà chẳng hỏi gì, chỉ nói đúng một câu
“Cái Huệ nó hối hận vì nó đã đại đột hại cái
Hoa, khiến cái Hoa chết trong uất ức, nên nó
nhảy sông tự vẫn, hôm nay rạng sáng thì người
ta thấy xác nó mắc vào lưới, mong cô Hậu đến
xem, làm ma chay cho cái Huệ, mong tiểu thư
đây và bà giữ bí mật giúp nhà tôi, chúng tôi chỉ
nói với mọi người trong nhà là cái Huệ nó ra
sông chơi thì vô tình bị té, chứ chưa nói gì,
cũng không muốn quan đến nhà, bà và tiểu thư
xin hãy giữ kín chuyện này!”
Cô vừa nghe xong đã quay mặt qua nhìn và
Hậu, bà gật đầu rồi nhìn cô, cô cũng gật đầu đồng ý với bà Lê
Lúc tới nhà thấy cái quan tài đặt giữa nhà, hình

như xác tiểu thư ấy đã được đặt vào rồi, cô
nhìn qua bà Hậu cái, thấy bà đi quanh cái quan
tài mấy vòng, còn thấy bà dùng tay búng mấy
cái vào cái quan tài, bà nhìn qua cô rồi kéo cô
ra chỗ khác nói chuyện

“Tiểu thư ấy vẫn chưa chết!”

Cô vừa nghe tới đây đã quay mặt lại nhìn cái
quan tài, cô trợn mắt lên rồi hỏi giọng run rẩy

“Bà nói...”

“Tiểu thư ấy chưa chết đâu! Nếu tôi đoán không
lâm, có thể nhà này định chôn sống thêm một người nữa! “

Cô lấy tay che miệng lại, kinh hãi tột độ, cô liếc
quanh coi có ai nghe lén không, chợt quay lại run run hỏi

“Tại sao bà biết?”

“Tôi gọi hôn tiểu thư ấy lên xem nhưng không
gọi được, nếu tiểu thư ấy chết rồi thì tôi sẽ gửi

thấy mùi tử thi và cảm nhận được, nhưng tôi đã
đi qua đi lại mấy lần, hoàn toàn chỉ cảm nhận
được một mùi duy nhất! “

“Mùi gì...?”

“Mùi của tiêu thư Hoa, nhưng mà, là ở trong
quan tài của cô Huệ?”

“Chẳng lẽ họ tráo đổi xác người sao?”

Bà Hậu liên lắc đầu, bà thận trọng hết mức có
thể, nói rất nghiêm túc

“Không, họ muốn chôn hai người cùng một quan tài”

Cô nghe mà như sét đánh ngang tai, cô nuốt
nước bọt cái rôi lau mồ hôi

“Sao bà nghĩ như vậy? “

“Tôi có gõ tay vào quan tài, tôi cảm thấy nó rất
lạ, nó to và cao, tôi nghĩ ngờ nên kiểm tra thử,
quan tài có hai lớp, lớp trên lớp giữa và lớp dưới!”

Cô liên liếc qua cái quan tài thì óc cục đã nổi

lên như cám, cô ấp úng rồi nói

“Không phải vì hôm qua chúng ta nói tiểu thư

Huệ là hung thủ nên nhà họ liên quyết định

chôn sống cô ấy theo cô Hoa để tạ tội đó chứ?”

“Chúng ta chỉ là người ngoài, họ là người nhà,

họ là người tiếp xúc với hai tiểu thư đó nhiều

hơn chúng ta, họ nhất định hiểu tính cách của

hai người họ, chúng ta còn biết chính xác tiểu

thư Huệ vì ganh ghét chị mình nên ra tay độc

ác như vậy, nhà họ chẳng lẽ không biết, với lại,

nuôi một người có tâm địa độc ác như vậy

trong nhà sẽ khiến họ không yên tâm, triệt sớm

tránh đêm dài lắm mộng mà thôi!”

“Họ muốn trừng phạt cô Huệ bằng cách mà

chính cô Huệ đã làm với cô Hoa, họ còn lợi

dụng chuyện này để dấu luôn xác cô Hoa cùng
chung quan tài của cô Huệ, họ... Vẫn không để
người ngoài biết chuyện cô Hoa bị chơi ngãi mà chết oan!”

Bà Hậu gật đầu bà nói tiếp

“Nhà họ là bá hộ lớn, danh tiếng rất lớn, chuyện
hôm qua chúng ta đã biết nên hôm nay họ đích
thân mời chúng ta qua đây chứng kiến, nhằm
ngụ ý cô Huệ đã chết, mang mối bị đứt, và họ
nhắc khéo chúng ta đừng nhúng tay vào nữa! “

Cô gật đầu, cô hiểu, liền nói thêm

“Bà Lê còn đích thân dặn dò chúng ta giữ bí
mật, nếu chúng ta không phải người nhà họ
Hoàng...e rằng chúng ta đã không thấy được mặt trời hôm nay!”

Cô nói với giọng điệu rùng mình kinh sợ, đúng
là nhà có danh tiếng càng lớn càng muốn giữ
danh tiếng lớn đó được trong sạch, nếu ai động

vào nhà họ, có lẽ đã ngậm mồm mãi mãi rồi, họ
biết cách làm dịu đi cơn giận dữ của tiểu thư
Hoa, họ trừng phạt Huệ như cách Huệ đã hại
Hoa, rồi họ lại lấy cớ Huệ bị té sông làm cái cớ,
thật chất, họ sợ cô và bà Hậu tìm ra người
đứng phía sau cái chết của Hoa, sợ người
ngoài dậy sóng bàn tán nhà họ, sợ người ta nói
nhà họ trang đấu lẫn nhau, nội bộ chia rẽ, đúng
là cao tay, cô còn không thể tin nổi, họ lại ra tay
nặng như vậy, lời nói của bà Lê trên xe ngựa lúc
nãy được coi như là một lời cảnh báo, đừng tìm
hiểu nữa chỉ khiến thiệt thòi về thân mà thôi
Trưa đó nhà họ quyết định hỏa táng quan tài cô
Huệ luôn, cô nhìn theo cái quan tài mà óc óc
nổi lên cuộn cuộn, cứ nghĩ cô Huệ tình dậy thấy
mình nằm trong quan tài, phía trên hay phía

dưới là xác của cô Hoa nằm cạnh, cảm giác
năm chung quan tài với người chết, còn bị
nghệt thở đến chết, tay chân cào cấu vào quan
tài trong tuyệt vọng, sau đó thì dần chết đi

Nhà họ Lê mang quan tài ấy ra một bãi đất
trống, tuyên bố sẽ hỏa thiêu, cô và bà Hậu có đi
theo, có chứng kiến cảnh đó, bà Hậu vừa bấm
tay vừa nhìn lên bầu trời

“Cô ấy vẫn còn sống! “

“Ôi không! “

Lửa đã cháy bùng lên, vừa hoảng loạn vừa
nghệt thở, và bây giờ là bị thiêu sống, thật là
một sự trừng phạt tàn nhẫn, cô nhìn vào đám
lửa đó thì chợt nói nhỏ

“Nhà họ thật chu đáo, hỏa thiêu thì cho dù có 2
xác trong đó, khi tàn tro cũng chỉ có một nhúm

cốt tàn, thân không biết quý không hay! Sau
này cũng không sợ bị người ta phát hiện 1 quan tài chứa hai xác!”

“Đúng vậy, chỉ trách cô Huệ quá đại dột, đi học
thuật bậy bạ hại người, sự trừng phạt này cho
dù có tàn nhẫn thì cũng là cô ấy tự chuốc lấy,
chẳng thể trách ai, có qua có lại, có nhân có
quả, lúc làm việc ác hãy nghĩ đến một ngày nào
đó, cái ác nó nó vận vào người mình, họ làm
vậy sẽ giúp oán khí của cô Hoa dịu đi, chắc sau
này cô ấy không tìm đến cô nữa đâu! Cái bộ y
phục hôm qua tôi lấy của cô ấy cho cô mặc, cô đốt trả cô ấy đi!”

“Đã cháy từ hôm qua rồi, lũ trẻ nó lấy đốt của tôi rồi! “

Vừa nói cô vừa nhìn vào cái đóm lửa tấp vào
gỗ quan tài kêu tách tách, đứng đó mấy giờ
đồng hồ nhìn xem, cảm giác sẽ thế nào nếu bị
thieu sống nhỉ, ôi thật là không tưởng nổi, quá khủng khiếp.

Lát sau lửa tàn, người ta chuẩn bị hốt cốt vào
hũ, tự nhiên nó nổi lên một cơn lốc xoáy, xoáy
cuốn hết tất thảy tro bụi và tro cốt, cuốn hết
xuống sông, chẳng ai hốt được cái gì, nhà họ
Lê cũng không tỏ vẻ gì thương tiếc buồn rầu,
hôm ấy hết việc nên cô cũng về, cái chuyện cô
Hoa bị chơi ngãi, cô Huệ bị thiêu sống đã bị
chìm vào giấc ngủ, chẳng ai hay biết, có hay
đồng hồ nhìn xem, cảm giác sẽ thế nào nếu bị
thiêu sống nhỉ, ôi thật là không tưởng nổi, quá
khủng khiếp.

Lát sau lửa tàn, người ta chuẩn bị hốt cốt vào
hũ, tự nhiên nó nổi lên một cơn lốc xoáy, xoáy
cuốn hết tất thảy tro bụi và tro cốt, cuốn hết
xuống sông, chẳng ai hốt được cái gì, nhà họ
Lê cũng không tỏ vẻ gì thương tiếc buồn rầu,

hôm ấy hết việc nên cô cũng về, cái chuyện cô

Hoa bị chơi ngãi, cô Huệ bị thiêu sống đã bị

chìm vào giấc ngủ, chẳng ai hay biết, có hay

biết thì cũng không dám nói ra, vậy là xong, hai

kiếp người con gái trẻ, ở tuổi 15 và 16, họ đã

dừng lại mãi mãi, tình yêu, tất cả vì đổ kị nhau,

tất cả vì sự tham lam, họ tự giết nhau rồi

Chương 12: Đứa trẻ lạ và ngón tay người

Sau cái vụ nhà họ Lê mất liên tiếp hai cô con

gái, mấy hôm sau cũng chẳng thấy có động

tĩnh gì lạ, nhà họ vẫn ra ra vào vào, nhà vẫn giàu

và vẫn bình thường, chẳng có gì xảy ra, không

biết sau hôm đó hai tiểu thư nhà đó có quay lại

quấy phá hay gì không, nhưng nhà họ im ắng

bình thường, chẳng có gì lạ, người nhà họ cũng hay lui tới nhà cô hoài, nhưng cũng chỉ ngó vào hai ba cái là thôi, nhà họ có quyền có thể nhất ở cái thôn Đại Cát này, còn ở thôn Vĩnh Lợi thì là của nhà họ Hoàng, nhưng xét về sự phủ sóng rộng rãi thì chắc tới kinh thành cũng biết nhà họ Hoàng nữa là, bởi vậy nhà họ Lê cũng kính nể cô đôi ba phần vì là người nhà họ, sau vụ đó bà Hậu cũng quay về, nhà họ Hoàng mới là chỗ của bà, như hươ Nụ thì ngày nào cũng nấu nướng thuê thùa, bắt cô học tam tòng tứ đức, công dung ngôn hạnh, cô học mãi không được gì cả, dạo này bà ấy khó tính hơn trước kia, vì nghe đâu mấy hôm trước mẹ chồng cô có gửi thư qua, nói một thời gian nữa sẽ kêu bà Dung qua kiểm tra, nếu còn không học được gì thì sẽ lôi

cô về nhà họ Hoàng để phạt, cô thở dài cái rồi

cầm cây kim lên vừa xỏ qua xỏ lại buồn rầu.

“Thà giặt giũ nấu nướng hay khâu vác cho rồi,

hôi ấy thấy mấy cô nương con nhà giàu đi

ngang mình còn nhìn họ ngưỡng mộ lắm cơ,

hóa ra cũng chẳng sung sướng gì cả!”

Cô vừa nói xong thì đã nghe bà như hươu đứng sau

hỏi

“Tiểu thư đã thêu tới đâu rồi, đã xong chưa mà

ngồi nói vớ vẩn cái gì đấy?”

“Tôi...đang thêu đây, bà làm gì mà quát lớn

thế?

“Tôi nói cho tiểu thư biết, nếu hôm nay còn thêu

chưa xong, thì đừng hòng ăn cơm!”

“Không phải chứ, nếu lộ tin tức này ra thì có

phải nhà họ Hoàng sẽ bị người ta cười thối mũi

ra không? Đường đường là nhà họ Hoàng tiếng
tấm lòng lẫy, lại không có cơm cho con dâu ăn
à?”

“Tiểu thư...”

Bà ấy cầm cái roi lên vẫy vẫy mà tức tối, bà
nhắm mắt lại cái cho bình tĩnh

“Tôi nói cho tiểu thư biết, hơn tuấn nữa là bà
Hoàng phái người qua đây kiểm tra tiểu thư đó,
nếu tiểu thư còn không chịu học hành đàng
hoàng thì sẽ bị bà ấy xiên kéo vào người đấy,
tôi dạy tiểu thư lại không nghe! “

Cô nghe bà ấy nói vậy thì mới dừng tay, cô liền
nói

“Tôi đã từng chạm mặt với bà ấy rồi! Hôm ấy
còn muốn lấy trâm cài tóc ra đâm tôi cơ!”

Vừa mới nói xong thì bà nhũ hoa đã lợi dụng thời cơ

nhát thêm một cái

“Tôi nói tiểu thư biết, bà ấy rất tàn nhẫn, giống

như Dung ma ma bên Trung Quốc ấy!”

“Tôi biết rồi, tôi đã gặp bà ấy rồi, bà ấy có con

ve chó bên mép môi chứ gì?”

Vừa nói tới đó bà nhũ hươu đã ngồi xuống cạnh cô, hỏi

cẩn trọng

“Tiểu thư gặp bà ấy thật à?”

“Ừ, mới ngày đầu về nhà đã gặp, tôi thấy mẹ

chồng đi vô nhưng không quy, bà ấy liên xông

ra đánh tôi, còn định rút cây trầm cài tóc đâm

tôi, may mà có mẹ ngăn cản, không thì cái

bụng tôi bị lủng mấy lỗ rồi! “

Cô vừa thêu vừa nói, bà nhũ hươu liền gằn giọng nói

“Thế tiểu thư phải chăm học hành đi, tôi chỉ

nghe nói sơ sơ về bà ấy thôi, tôi còn chưa gặp

bà ấy lần nào!”

Vừa nói tới đây cô đã dừng tay, cô nhìn bà vú

rồi hỏi

“Thế bà chưa đến nhà họ Hoàng bao giờ à?”

Bà vú lắc đầu, bà ấy nói

“Tôi chỉ sống ở đây, và nhận tiền chăm sóc mấy

đứa trẻ mà thôi, chứ tôi chưa đến đó bao giờ

cả”

Nghe bà nói thế cô lại suy nghĩ thêm, cô nhìn

quanh nhà một lượt rồi hỏi

“Nhà này là của bà hay nhà họ Hoàng thế ạ?”

“Đây là nhà họ Hoàng xây cho chồng tôi, lúc ấy

chồng tôi làm người thân cận của ông Hoàng,

sau này không may tai nạn trong một lần đi

buôn với ông Hoàng nên qua đời, vì vậy bà

Hoàng đã xây cho tôi một căn nhà to thế này

coi như là an ủi, tôi chỉ quanh quẩn ở nhà, nên

không lui tới nhà họ Hoàng bao giờ cả!”

Cô nhìn vào nhà rồi hỏi

“Vậy mấy đứa nhỏ này là sao, là người nhà họ

Hoàng hết à, tôi ở đây lâu như vậy rồi mà không

thấy ba mẹ chúng đến thăm gì cả”

Bà nhũ hươu ngậm ngùi một lát

“Thật ra sau lần đi buôn đó ba của chúng nó đã

mất cả rồi, đều là con cháu của ông Hoàng, vì

đi theo ông ấy nên mất cùng một lượt, chuyển

buôn đó nổi tiếng đến độ cả kinh thành đều

dậy sóng, chuyện qua cũng hơn 10 năm rồi, mẹ

tụi nó lấy chồng khác nên bà Hoàng gửi chúng

nó qua đây cho tôi nuôi nấng, lâu lâu lại gửi đồ

đặc và tiền bạc qua đây!”

Cô nghe xong thì gật đầu, mắt liếc qua cái xào

quần áo, thấy có bộ y phục cậu Cảnh Minh treo
trên đó thì hỏi luôn

“Cậu Cảnh Minh ở đây được bao nhiêu lâu rồi
hả vứ?”

“Cậu ấy ở đây được năm năm rồi, từ hồi cậu ấy
mới 15 tuổi, đã về đây ở!”

Cô thắc mắc tại sao nhà họ Hoàng lớn như vậy
lại không ở, lại chui qua cái thôn Đại Cát này
làm gì, ngay cả người hầu kẻ hạ cũng không có,
lâu lâu cô thấy cậu hay đọc sách viết chữ, hoặc
lại đi qua thôn bên học y thuật, nhà cậu vừa
giàu vừa có tiếng, nếu cậu muốn thì có thể mời
cả ngự y trên kinh thành về dạy cho ấy chứ, ấy
vậy mà cậu lại về đây sống một cuộc sống bình
thường thế này à? Mà cô qua đây cũng gần
nửa tháng rồi mà vẫn chưa thấy bà Hoàng qua

thăm cậu Cảnh Minh lần nào, mẹ con ruột lại
có thể lạnh nhạt với nhau như vậy à, nhớ đến bà
cô vẫn cảm thấy sợ sợ, nhà họ Hoàng đó có cái
gì đó rất lạ, nó không có sinh khí gì cả, như một
cái nghĩa địa vậy, vừa bước vào đã cảm thấy
lạnh chân, từ hôm gặp mẹ chồng đã thấy lạ rồi,
người sống nhưng lại có mùi của xác chết, từ
hôm ấy bị bà bắt qua đây thì cũng quên bèn đi
mất, cứ nghĩ bên nhà như hươ Nụ này hẳn ghê gớm
lắm, nhưng không sao, được ở với người còn
cảm thấy dễ chịu hơn ở với cái đám nửa người
nửa ma kia! Cô tặc lưỡi cái rồi đi vào nhà, trời
đã lên trưa, cô vào tắm một cái cho mát, hôm
nay cậu qua thôn bên cạnh học rồi, ở nhà chán
quá thì lại ra tìm lũ trẻ chơi, mấy hôm trước còn
ghét chúng nó vì quấy quá, hôm nay nghe bà vú

kể về hoàn cảnh của chúng nó cô mới bắt đầu
thấy thương, tính ra mất ba, mẹ lại theo người
khác thì tội nghiệp quá, thấy bà như xưa thường ngày
khắc khe thật đó, nhưng lại rất bao dung độ
lượng cho cái lũ trẻ này, tính ra bà ấy cũng rất
tâm lí, chẳng bao giờ quát nạt chúng cả! Chắc
là sợ chúng nó buồn, bây giờ thì mới rõ nguyên
nhân

Chiều hôm ấy đang buồn thất thểu ngồi trước
sân thì thấy bà như xưa xách giỏ đi đâu đó, cô ngó
theo rồi hỏi

“Bà đi đâu thế?”

“Tôi đi ra bờ sen ngoài đây xem mua móng sen
về chiều làm gỏi cho cậu Cảnh Minh ăn!”

“Có muốn tôi đi cùng không? “

Bà xoa tay lắc đầu cái rồi nói

“Thôi, cô ở nhà cho tôi nhờ”

Nói rồi bà đóng cửa lại rồi đi ra ngoài, cô nhú
mày cái rồi thở dài, ở nhà chán chết đi được cơ
chứ, cô quay vào nhà thì thấy lũ trẻ đang tùm
tùm nhau làm lồng đèn, cô tính lại chơi cùng
cho đỡ chán, ai dè mới bước chân xuống đất đã
thấy tụi nó liếc cô một cái, rồi chúng nó ôm hết
vào phòng chơi, không cho cô lại gần, cô chép
miệng cái rồi bỏ chân lên rồi chống tay lên
cảm, ở đây đúng là chán chết đi được, không
học may vá thì là học thêu thùa, học tới học lui,
tay bị kim đâm nát cả rồi vẫn chưa thêu được
cái gì hay ho, cô ngồi đó hơn một giờ thì bà vú
quay về, thấy tay chân bà lấm lem bùn đất thì
cô mới hỏi

“Bà đi ra tận ruộng để mua hay sao mà người

toàn bần thế?”

Bà vừa lúi húi khóa cửa vừa nói

“Đương nhiên rồi, tôi phải ra tận ruộng mua thì mới có ngó sen ngon để mua chứ!”

“Công nhận bà thương cậu Cảnh Minh thật!”

Cô quay qua thấy bà ấy vất vả quá thì định xách

giùm cho cái giỏ giùm cho, ai ngờ mới chạm

vào thì cô chợt buồn ói, bà như hươu còn đang nói dở

một câu

“Bẩn lắm cô đừng chạm...!”

Vừa nói tới đó cô đã chạy ra đằng xa ói đến

mặt xanh mặt vàng, bà đem cái giỏ ngó sen đi

cất, bà quay qua rửa tay rồi hỏi thăm cô

“Cô làm sao thế? Ăn trúng cái gì sao, sao cô ói dữ thế?”

Cô lắc lắc đầu rồi ngược lên nói

“Không, tôi có làm sao đâu, tại tự nhiên tôi mắc
ói quái”

Thấy bà nhũn nhủn mồ hôi nhễ nhại cô liền kéo bà ra
sau

“Bà tắm đi, tôi rửa nõ sen giùm cho bà, bà bê
từ đâu về mà mồ hôi mõi kễ đổ ghẻ thế?”

“Từ bên cái bờ sen bên kia, tính ra thì cũng hơi
xa, tôi đi tắm cái đã, cỏi đổ ra đi, tôi ra rồi tôi
rửa cho!”

Cỏi gặt đầu cái rồi nắm cái giỏ, định nhấc lên thì
lại thấy buồn ỏi, cỏi nhợn hai ba cái rồi thôi, đổ
hết nõ sen ra rồi bắt đầu đảo quanh để rửa
Cỏi vừa nhặt nõ sen ra vừa nhìn ngắm nhìn,
lâu quá không làm việc tay chân, hôm ngay nõ
cái nõ sen mà cũng thấy lạ lạ, vừa rửa được
mấy cái thì phía sau hàng rào có một thẳng

nhóc vịn tay lên hàng rào, nó kêu nhỏ

“Chị ơi chị”

Cô vừa nghe nó kêu thì ngẩng mặt lên, cô thấy

nó áp mặt vào trong hàng rào, cô hỏi

“Em tìm ai?”

Nó đứng lặng thin, cô nhìn nó hoài mà nó

không nói, cô tưởng nó lộn nhà, được một lát

rồi lại kêu tiếp

“Chị ơi!”

Cô lại ngẩng mặt lên nhìn nó, nó hé cái cặp mắt

nó nhìn vào, cô ngồi cách xa hàng rào chắc

cũng tầm chục mét, nhưng vẫn thấy bộ đồ nó

mặc trên người là bộ đồ cũ, còn lấm lem bùn

đất nữa, cô không nghĩ nó là bạn của lũ trẻ nhà

cô, vì tụi nó rất là chảnh, chẳng thèm chơi với

cô nữa là chơi với thằng bé đó, cô lại nghĩ có

thế nó là thằng bé mò ngó sen cơ, thấy nó nằm
vào hàng rào mà tay nó còn dính bùn, tưởng bà
nhũ hươ mua sen của nó mà lại tính nhăm tiền nên
nó đến đòi, cô đứng dậy rửa tay rồi hỏi

“Bà ấy tính nhăm tiền à? Bao nhiêu vậy em!”

Cô vừa hỏi xong thì phía sau bà nhũ hươ liền hỏi

“Cô rửa xong chưa? Cô nói chuyện với ai đấy?”

“Thì cái thằng...ủa?”

Cô nhìn ra thấy nó đã đi đâu mất tiêu, bà nhũ hươ thì

ngồi xuống rửa tiếp cái đám ngó sen dưới thau,

cô vừa quay qua quay lại vừa tiến lại gần cái

hàng rào tìm nó, tưởng nó sợ bà nhũ hươ nên chạy

mất, lỡ tính lộn tiền thật thì tội thằng bé lắm, cô

ngó ra ngoài nhìn dọc nhìn xui mà không thấy

nó đâu cả, miệng lầm bầm thắc mắc

“Nó chạy đi đâu rồi kìa?”

Cô vừa hỏi vừa gãi đầu, quay lại nhìn bà nhũ hươu lúi

húi rửa thì cô hỏi

“Bà nhũ hươu này, bà mua sen này bao nhiêu một cân thế, mua của ai thế bà?”

“30 đồng một cân đấy, đắt thật đấy, hai tháng trước chỉ có 15 đồng một cân, ấy vậy mà bây giờ giá gấp đôi mất rồi! “

“Bà mua của một thằng nhóc à?”

Bà nghe hỏi thì ngẩn mặt lên

“Thằng nhóc nào?”

Cô nhúu mày rồi thắc mắc

“Ừa chứ hồi nãy tôi thấy có một thằng nhóc nó đứng ngoài kia kia mà, thấy người ngợm nó lấm lem tưởng đâu nó bán sen cho bà, tính lộn tiên nên nó lại lấy!”

“Thằng nhóc á? Trời ạ, cái ao đó sâu hun hút,

một người lớn còn bị lún ngang hông cơ, thẳng

nhóc thì làm sao mà mò sen được! “

Vừa nói tới đó thì chột tóc gáy cô dựng đứng

cả lên, cô nghe bên ngoài hàng rào có tiếng kêu

nhỏ nhỏ

“Chị ơi, chị!”

Cô từ từ quay qua nhìn, cô thấy nó đứng ngoài

đó, mặt mũi thì lạnh tanh, mắt thì lờ đờ, trông

như cái xác chết trôi ấy, cô chớp mắt hai ba cái

rồi lại quay qua bà nhũ hươ, bà ấy vẫn cúi xuống rửa

ngó sen ngon lành, thật sự bà ấy không nghe

thấy thẳng nhóc ngoài ấy kêu, bà ấy không

nghe không thấy, mà cô nghe, cô thấy, óc cục

nổi rần rần trên cánh tay, cô nhìn qua hàng rào

thêm một lần nữa, gương mặt nó sợ hãi nhìn

cô, nó cứ kêu “chị ơi chị ơi!”

Mà mồm miệng nó chảy ra toàn là bùn non, hay
đại loại là nước bùn, không biết nó chết ở đâu,
tại sao nó lại tìm cô, nhưng ánh mắt nó toát lên
vẻ sợ hãi và run rẩy cực độ, giống như muốn
cầu cứu cô, muốn cô làm gì đó cho nó, cô lau
mồ hôi cái rôi lấp bấp trả lời, giọng nhỏ xíu
“Ơ...ời..ời!”

Cô lấp bấp quay qua nhìn thì phía sau đã nghe
thấy một tiếng hét thất thanh của bà nhũ hươ, bà ấy
té ngựa ra sau rồi lạnh toát mặt mũi, bà ấy chỉ
tay qua bên kia rôi lấp bấp nói

“Tay...ngón tay, là ngón tay người!”

Cô quay qua nhìn thấy một nhón tay nằm trên
sân mà mắt trợn lên cực độ, cô đi thụt lùi ra
phía sau mà mặt cắt không còn một giọt máu,
cô nhìn chăm chú vào ngón tay kia rồi quay lại

hàng rào nhìn, cái thằng bé đó nó đi đâu mất

rồi, cô nuốt nước bọt cái lắp bắp nói

“nhũ hươ à, đừng la lớn, lũ trẻ sẽ nghe đấy!”

Cô giơ ngón tay lên môi run run suýt một cái,

mắt vẫn không rời cái ngón tay ấy, bà nhũ hươ nhào

lên nắm lấy vai cô rồi nói

“Tiểu thư, cô mau qua thôn Vĩnh Hà kêu cậu về

đi, qua tìm nhà ông thầy lang Nguyễn, mau lên,

tôi sẽ đi báo quan, cô mau kêu cậu về đi cô!”

Thấy bà nhũ hươ sợ hãi mặt mũi đã tái xanh tái vàng,

Thấy bà nhũ hươ sợ hãi mặt mũi đã tái xanh tái vàng,

cô nắm vai bà ấy cái rồi nói

“Bà mau tìm người canh cái lũ trẻ, đừng để

chúng biết kéo chúng sợ hãi!”

Cô vừa nói xong thì chạy ra ngoài, cô chạy đi

tìm xe ngựa để đi qua thôn Vĩnh Lợi, cô đi được

một đoạn ngang cái ao sen thì quay qua nhìn,
tự nhiên nhớ tới cái đũa nhỏ đó, cả đồng ngó
sen và cái ngón tay kia thì cô lại buồn ói chóng
mặt quá, cô nhìn quanh thì thấy trời đã chuyển
xế chiều, cô không thấy xe ngựa hay xe bò gì,
cô đứng đó quay qua quay lại rồi không biết
làm sao, tự nhiên cô nghe ai đó nói chuyện, mà
hướng nói chuyện phát ra từ hồ sen
“Chị ơi, chị chạy tới đi, có một chú đánh xe qua
thôn Vĩnh Lợi lấy vải đó, chị quá giang theo đi!”
Cô quay qua nhìn ngay tức khắc, cô lạnh cả
môi, nuốt nước bọt cái rồi nhìn vào cái đám sen
cao cao đó, gió đĩnh đưa làm đó ngã qua ngã
lại, cô nhìn vào thì chẳng thấy ai, cô mím môi
cái rồi hỏi
“Sắp tối rồi, em mau về nhà đi!”

Cô vẫn đang tự dối bản thân mình rằng đó là một đứa trẻ nào đó, nó hái sen hay nó mò củ sen gì đó mà thôi, mà trời tối rồi nên cảnh vật xung quanh nhìn cũng hơi rợn thật

“Chị đi nhanh đi, em về không được! “

Vừa nói tới đó cô đã tá hỏa chạy nhanh lại đằng trước, cô giơ tay ra rồi kêu

“Đợi tôi với!”

Chẳng hiểu làm sao tự nhiên giữa đường lại xuất hiện một chiếc xe ngựa, may sao nó chưa chạy đi, lúc cô tới nơi, thở gấp mấy cái rồi mới xin quá giang đi, còn đưa cả tiền cho người ta, cô leo lên xe ngồi rồi phẩy tay quạt quạt, thở như đứt hơi

“Cô đi đâu mà qua thôn Vĩnh Lợi giờ này!”

“À tôi qua đón cậu nhà tôi, nhà có việc gấp nên

đi giờ này!”

“Ừ vậy à? May cho cô đấy, tự nhiên con ngựa này giờ chúng đứng giữa đường chứ không thì tôi đã chạy cách cô một đoạn khá là xa rồi! “

“À vậy hả, may quá, xiu nữa là tôi không đi được rồi! “

Thấy trời tối đi anh phu xe liền kêu

“Cô thả giùm tôi cái nển, cảm vào đèn lông nhé! Hôm nay trời mau tối quá! Lát nữa tới thôn rồi tôi cho cô một cái cho cô rọi đường, cô thả sẵn hai cái đi!”

Cô nghe theo, thả sẵn hai cái đèn lồng, cô vừa thả vừa nói chuyện với anh phu

“Anh đi lấy vải hả anh?”

“À đúng rồi, sao cô biết?”

“Có một thằng nhóc nó hái sen nó chỉ tôi, bảo

anh đi lấy vải, kêu chạy theo anh xin quá giang!”

Vừa nói tới đó thì khúc sau bỗng anh ấy im

lặng luôn, cô định nói chuyện cho vui, chặn

đường dài sợ buồn, ai ngờ hỏi có một câu anh

đã im luôn rồi, cô liền đổi chủ đề

“À anh qua thôn Vĩnh Lợi anh có biết nhà ông

thầy lang Nguyễn không anh, anh có thuận

đường cho em quá giang với!”

“Tôi không đi vào đó, tôi đi đường lớn thôi, nhà

thầy lang Nguyễn ở trong một con đường mòn

nhỏ, xe ngựa không vô được! Mà cô cứ hỏi nhà

là người ta chỉ cho!”

“Dạ, vậy anh chỉ em vào với!”

“Cô biết mộ cô con gái con phú hộ Ân không?

Cái cô mà nửa tháng trước bị chết dưới sông

ấy, nghe nói bị cảm đầu xuống xin, mà nghe

bảo hôm ấy đi lấy chông kia mà, lại không lấy,
đổi cho người khác lấy thay nên chết luôn, chết
ngay ngày cưới! Nổi tiếng lắm nên hỏi mộ của
cô Ân Tình là ra cái lối mòn vào nhà thầy lang
Nguyễn, tại cái mộ nằm ngay người đường! “

“Cái gì cơ?”

Cô nghe xong mà tay chân rụng rời, thánh thần
ơ, không phải xui đến mức như vậy chứ?

Chương 13: Kiếp nạn ập đến

Chiếc xe ngựa từ từ dừng lại trước một con
đường mòn tối, anh ấy còn tốt bụng cho cô một
cái đèn lồng, cô nuốt nước bọt cái ròi ngón tay
run rẩy chỉ vào cái con đường tối om đó hỏi

“Anh ơi, anh nói nhà thầy lang Nguyễn ở trong đó hả anh?”

“Ừ đúng rồi, cô cứ đi vào cuối con đường mòn ấy! Đi đi”

“Lại còn cuối con đường mòn!”

Cô bước xuống xe rồi cầm trên tay cái đèn

lông, cô quay lại nhìn anh ấy cái rồi định nói lời

cảm ơn nhưng anh ấy đã thúc ngựa đi mất, chỉ

nghe tiếng lộp cộp do đất đá va vào bánh xe mà thôi!

Tự nhiên một làn gió mát thổi qua buốt cái gò

má, cô chớp mắt cái rồi nhìn kĩ chiếc xe ngựa

ấy, tuy trong bóng tối lờ mờ nhưng cô vẫn nhìn

ra, hình như... Có một cô gái ngồi sau chiếc xe

ngựa, lại còn rất giống với...tiểu thư nhà họ Ân...

Có lẽ nào? Cô trợn mắt lên cái rồi chạy thật

nhanh theo chiếc xe ngựa, cô vừa kêu như gào

lên, cô hét mà như điếng cả hồn, lát sau đang

rầm rầm chạy thì vấp cục đá, cô té một phát

mặt mũi cạ hết xuống mặt đường, cô suýt xoa
vì đau ngồi dậy rồi nhặt cái đèn lông lên, tiếng
xe ngựa đã đi xa, tiếng người phu xe cũng đã
không nghe thấy nữa, cô cầm cái đèn rồi đứng
im đó nhìn theo mà lạng người đi, không biết
mình có nhìn nhầm không nữa, không phải vì
ám ảnh tiểu thư ấy quá mà nhìn nhầm đấy chứ,
nhưng lỡ đó là thật, có phải tiểu thư ấy sẽ làm
gì gây hại cho người ta không? Nhưng bây giờ
làm sao mà đuổi theo cho kịp, cô đứng đó quay
qua quay lại tìm người giúp, nhưng giữa cái
màn đêm u tịt lạnh lẽo này, thậm chí một bước
chân người cũng không nghe thấy, lấy đâu ra
người giúp bây giờ, cô suy nghĩ một hồi rồi
quay mặt lại, bây giờ chỉ có thể tìm cậu Cảnh
Minh nhà mình trước, có cậu thì mới kêu cậu

giúp được, cô có kêu thì chắc gì người ta đã
giúp, nghĩ vậy cô liền nhanh chân quay lại cái
con đường mòn ấy, miệng run run kêu tên cậu
cho lấy lại can đảm

“Cậu Cảnh Minh ơi, cậu Cảnh Minh ơi?”

Cô vừa đi vừa kêu cho an tâm, cô cứ kêu như
vậy đến một đoạn thì im, đến giữa đường nhìn
qua bên phải, thấy nơi đó phát ra ánh sáng nên
cô đặc biệt chú ý qua, đó gọi là một cái nhà
mồ, đại khái là một cái nhà cây lên dùng để che
nắng che mưa, dùng để che mát vào ban ngày,
chỉ có dân nhà giàu địa chủ khá giả mới làm
được như thế này, cô ngó sơ qua thì thấy nền
thấp sáng choang, nhà lại to, cột rất cao và lớn,
cô chớp mắt cái rồi nhìn lên cái bảng lớn trên
cổng có mấy chữ to

“Mộ phần tiểu thư Ân Tình”

Cô chớp mắt cái rồi run rẩy bước đi tiếp, tay
nắm cái đèn lồng mà đã run lên bần bật, cô
mím môi nhớ tới cái đợt tiểu thư ấy nhập vào
người A Tỳ, bị cô dùng cành dâu quất vào người
chan chát, bây giờ cô đơn thân độc mã tới đây,
không biết sao lại có cảm giác cô ấy đã phát
hiện ra, và đang nhìn cô chăm chú, ôi giờ ơi cái
ánh mắt nhìn cô chăm chú kia, cái miệng mỉm
cười tà mị lạnh lẽo kia mới tưởng tượng thôi gai
óc đã nổi lên điên cuồng, cô nuốt nước bọt lần
thứ bao nhiêu không đếm được nữa, cứ mỗi
nước chân đi là mồ hôi lại đổ ra như tắm, này
giờ vẫn chưa qua khỏi cái nhà mồ này, chân đi
thì không nhanh, đi một bước lùi nửa bước, cô
không dám nhìn qua bên phải, ánh sáng từ đó

hắc ra cũng soi ra đường được một tý
Lát sau đang bước gần đối diện cửa nhà mờ thì
tất cả nển trong đó đều tắt hết, cô dừng chân
lại rồi im lặng, lát sau cô cảm nhận sau lưng
mình có cái gì đó, cô nhìn xuống dưới cái đèn
lông mình, dưới cái ánh sáng phát ra từ đèn
lông ấy, cô nhìn thấy phía sau có hai bàn chân,
bây giờ ánh sáng duy nhất phát ra là từ nó
không khiến cô cảm thấy an toàn nữa rồi, nó
khiến cô cảm thấy khiếp đảm nhiều hơn, cô im
lặng rồi lắng nghe, xem tiểu thư ấy có nói gì
không, cô không đủ can đảm nhìn qua, cũng
không đủ can đảm hỏi chuyện trước, chỉ đứng
đó mờ hôi tuôn ra nhể nhại, mắt vẫn nhìn về
phía trước, nhưng đâu đó một hình bóng bên
phải, có ai đó ngồi trên mộ phần

Chạy hay không chạy, có nên chạy không đây?

Đó là tất cả suy nghĩ trong đầu cô lúc này, cô

lấy hết can đảm bước thêm một bước, bỗng cô

nghe hình như phía sau lưng mình có người

cũng bước lên một bước, hơi lạnh tỏa ra dọc

sóng lưng, cô nhắm mắt lại rồi bước thêm bước

nữa, người đó lại bước thêm bước nữa, thôi

chết mất rồi, cô đã chắc chắn rằng cô ấy đang

phía sau mình, làm sao đây khi chân cô bỗng

co cứng lại, cô hít một hơi, bỗng trong cái hơi

thở đó cô ngửi thấy mùi tanh hôi, cô nắm chắc

cái đèn lồng rồi chuẩn bị chạy, cô ấy có rượt

theo hay không không quan tâm nữa, đủ sợ hãi

rồi, càng nấn ná lại càng làm bản thân sợ, cô

vừa co chân chạy thì bỗng nghe bên tai có

tiếng cười giòn giã, cô nắm chắc cái đèn, chân

đạp vào mấy bụi cỏ non, vừa chạy cô vừa kêu

“Cậu Minh ơi...”

Cô mếu máo rồi chạy, vừa chạy được một đoạn

đã nghe phía sau cây lá xào xạc, nổi lên một

cơn gió lớn, cuốn vào lá cây rồi kêu lạo xạo, cô

còn nghe tiếng cây cối bị gãy kêu rộp rộp giòn

rụm, càng lúc tiếng cười đó càng vang lên nghe

khủng khiếp, cô càng chạy càng nghe thấy âm

thanh có người chạy phía sau, cô vấp cái gì đó

rồi té lăn nhào ra, vô tình quay mặt lại phía sau,

cô thấy tiêu thư ấy đang đu người trên đọt cây

cao, người phóng qua phóng lại như chim, cô

ấy mặc một bộ đồ đỏ, chân mang đôi giày màu

đen, mắt thì trắng dã, cô ấy hung hãn phóng tới,

còn giờ bàn tay ra hướng về cô, trông chưa

được ba giây thì cô đã ngất đi vì hoảng sợ

Lúc lâu sau cô nghe thấy tiếng người nói
chuyện mới bắt đầu mở mắt ra, người cô đau
âm ỉ, cô nhìn quanh một lượt rồi thấy cậu Cảnh
Minh, cậu nhìn cô với một ánh mắt lo lắng,
người cô bị băng bó lại, còn thấy một vết máu
tươi ngay ngực, cô nhúu mày chạm vào nó rồi hỏi
“Cậu ơi tôi bị làm sao thế?”

Cậu lấy gối đặt lên đầu giường, cậu ân cần đỡ
cô nằm lên rồi nói

“Người dân người ta đi soi ếch, thấy chị nằm
giữa đường, có mấy nhánh cây gãy đâm trúng
vào người chị, nên họ kêu thầy lang Nguyễn
đến xem, tôi đi theo thì mới nhận ra chị, liền
mang về nhà”

“Nhánh cây?”

“Ừm, mà sao tự nhiên chị lại qua đây giờ này,

sao không đợi sáng mai? Mà qua gấp như

vậy?”

Cô nhìn quanh nhà một cái rồi nắm cánh tay

cậu nói

“Bây giờ mình về nhà đi cậu, nhà có chuyện rồi

cậu à”

Cô nhìn cậu gương mặt lo lắng, cậu nhìn vào

gương mặt trắng bệch vì mất máu của cô thâm

thương xót, cậu nhìn vào người cô cái rồi hỏi

“Có chuyện gì lớn à? Sao nhìn chị lo lắng quá vậy?”

“Chuyện này!...”

Cô có chút ngại ngần nhìn qua người đàn ông

có tuổi đứng bên cạnh, thấy cô ngại nói nên

cậu sát vào tai cô nói nhỏ

“Nói đi, không sao đâu!”

Cô ấp úng rồi quay qua mặt cậu, thì thâm vào

tai cậu, ở nhà xảy ra chuyện gì cô đều nói, cậu
vừa nghe vừa ùm ùm trong miệng, cô nói xong
thì liên co người lại, cậu nói

“Vậy sáng mai chúng ta sẽ quay về nhà, chị
uống chén thuốc cái đi, sáng mới có sức về
nhét”

Cô gật gật cái rôi cầm lấy, cậu giơ lên nhấp cái
còn kiểm tra độ ấm nữa, rồi giơ ra cho cô, cô
uống một hơi sạch bách, cô suýt xoa cái rôi sờ
vào ngực mình, cậu quay qua nói chuyện với
thầy lang Nguyễn gì đó một lát, ông ấy quay
qua nhìn cô cái rôi gật đầu gì đó, cô thấy cậu
tiến lại, đỡ cô nằm xuống giường, còn nói nhỏ

“Chị ngủ đi đừng sợ”

Cô mở cặp mắt tròn xoe nhìn cậu, cậu cầm lấy
cái quạt quạt nhẹ vào người cô, người dựa ra

ghế, mắt đã buồn ngủ nhưng vẫn ránh thức
quạt cho cô, cô mỉm cười cái rồi nhắm mắt lại,
ước gì cậu Cảnh Minh là chồng cô thì hay biết
mấy, cậu vừa khôi ngô tuấn tú vừa dịu dàng ấm
áp, người cậu lại rất đàng hoàng, gia thế thì
khỏi bàn, lừng lẫy một vùng chứ chẳng chơi, ấy
vậy mà kêu cô một tiếng chị dâu, hai tiếng chị
dâu, nghe có hơi buồn não thật, nhưng mà mỗi
cái lá cái hoa đều thuộc về định luật tự nhiên
rồi, lá không ra quả được, và hoa không mọc rễ
được, cái gì tự nhiên đã vậy đừng cố thay đổi
nó làm gì, cậu Cảnh Minh này tốt thật, sau này
sẽ là phần quà lớn cho một tiểu thư nào đó
thôi, thật là ngưỡng mộ
Cô dần dần ngủ thiếp đi, tối đó chẳng hiểu cơ
thể làm sao, cứ nóng lạnh thất thường, hơi thở

thì nóng mà chân tay thì lạnh, cô vừa thở vừa
co người rút lại, bây giờ chỉ muốn thức dậy báo
cho cậu biết là cô đang rất khó chịu, vậy mà cô
không thức được, miệng lưỡi khô khan, người
thì lạnh như muốn đóng băng, cô run rẩy rồi
nước mắt tự nhiên chảy ra, cô không biết có bị
sốt hay không, nhưng hình như bị vết thương
hành sốt rồi, người nóng lạnh khó chịu, cô co
người lại, lát sau mơ hồ có bàn tay ai kéo chặn
ra, còn giơ tay lau nước mắt giúp cô, cô thấy
tay người đó ấm, cô biết là cậu Cảnh Minh,
ngoài cậu ra thì ai chứ, tự nhiên biết cậu lo cho
cô thì cô liền ảm ức bật khóc, cô nấc lên mấy
cái rồi nước mắt chảy ra ròng ròng, cô nghe
cậu nói nhỏ lắm, mà nghe sát bên tai
“Khó chịu lắm à? Đau lắm hả?”

Cô liền mò tay lên mặt mình nắm lấy tay cậu
ôm vào người, cảm giác lạnh giá được xua đi
hết, cô vừa ôm tay cậu vừa áp mặt vào, cậu đút
cái muỗng vào miệng cô vừa nói

“Uống đi, sẽ hết khó chịu ngay, uống đi!”

Cô há miệng ra mà miệng cô cứng đờ, như thể
không khép lại được, còn cảm thấy bao nhiêu
nước bị đổ ra khỏi miệng, cô cố khép lại nhưng
nó không theo ý, đầu thì nhức bưng bưng, mắt
nóng rát muốn nứt cả khước mắt ra, cô thấy một
lúc lâu sau cậu không đút nữa, hình như biết cô
không uống được, nhưng cô khát sắp chết, cậu
ngồi đó một hồi rồi nhìn vào cô, cậu cầm chén
thuốc lên mím môi cái rồi nốc vào mồm, cậu
khom xuống sát miệng cô, bóp miệng cô ra rồi
truyện hết thuốc vào miệng cô, cô cảm giác

nước không còn chảy ra khỏi miệng nữa, còn
uống được rất nhiều, cô lăn qua cái rôi ngủ
luôn, cậu ngồi dậy mặt mũi thất thần, một giọt
thuốc chảy ra khỏi khóe miệng cậu, cậu giơ tay
ra lau đi rồi nhìn vào phía sau cô, người cô vẫn
ôm cứng cái tay cậu, còn ôm vào ngực, cạ vào...
Cậu nhắm mắt cái tỏ ra bất lực, một cô nương
lại ôm cánh tay một công tử vào ngực mình,
trời đất ạ, chết mất thôi, ấu đoảng quá rồi, cậu
còn là trai tân, mặt cậu vừa đỏ vừa bất lữ, rút
tay ra sợ cô thức, để vậy thì ngại không chịu
được, cậu cúi đầu xuống giường rồi nhắm mắt
lại, đợi trời sáng chút thì bắt đầu quay về nhà
Sáng sớm hôm sau cô mở mắt ra đã thấy cậu
đứng bên kệ thuốc, tay bóc bóc cái gì đó rồi
cân cân, đổ hết vào túi giấy rồi gói lại, cậu còn

chăm chú ghi ghi cái gì đó, quay qua thấy cô

dậy rồi mới đi lại

“Chị dậy rồi à? Đi về nổi không? “

Cô chóng mặt ngồi dậy, nhìn quanh rồi hỏi

“Thầy lang Nguyễn đi đâu rồi? “

“Tối hôm qua thầy đi có việc rồi, bây giờ vẫn

chưa về!”

Trời ơi, vậy là tối qua cô và cậu nam thanh nữ

tú ở cùng nhau sao, cô chớp mắt cái rồi nhìn

cậu, ánh mắt cậu chột ngại ngừng nhìn qua chỗ

khác cậu liền hỏi

“Chị thấy sao rồi, đã về được chưa?”

“À thì?”

Cô gật đầu cái rồi bước xuống, cậu liền bước lại

giữ chân cô

“Chị ngồi đi, em lấy nước chị uống, uống xong

hãy bước xuống! “

Nói rồi cậu đưa nước cho, ổn thỏa cậu đi ra
ngoài tìm phu xe, cậu nói chuyện với người ta
bên ngoài, cô thì ngồi bên trong nhìn ra, sáng
sớm mà bụng đã kêu cồn cào, cô nhú mày cái
rồi cậu đi vào

“Chị ổn không, mình về thôi!”

Sáng hôm ấy cô và cậu về nhà sớm, trên đường
đi cô có vạch màn ra nhìn, đúng là cây cối đổ
rậm rạp khắp đường đi, giống như tối hôm qua
trời có bão lớn vậy, cô cứ gặp tiểu thư ấy là cô
có cảm giác sợ, chẳng hiểu sao lúc cô ấy còn
sống đến lúc cô ấy chết cô vẫn cảm nhận tiểu
thư ấy là một con người có lòng dạ hẹp hòi, lại
rất ích kỉ nhỏ nhen, từ lúc chết đi lúc nào cũng
dữ tợn, trông chẳng khác gì quỷ dữ, như kiểu

hận thù làm tiểu thư ấy hóa điên loạn rồi, sau này cô phải tìm cách thôi chứ hình như cô ấy có mối hận rất lớn, hình như luôn nghĩ rằng vì cô mà cô ấy mới chết, uất ức quá nên thành quý à, cô nhắm mắt lại rồi im lặng một hồi, cậu giơ ra trước mặt cô một gói bánh rồi nói

“Chị ăn đi!”

“Cái gì đây cậu?”

Cô cầm lấy rồi giơ tay bóc bỏ vào miệng nhai, vừa nhai vừa hỏi

“Ngon không? “

Cô gật đầu cái rồi nhai tiếp

“Sáng sớm cậu đã đi mua à?”

“Không, hôm qua có người cho thôi, tôi không thích ăn bánh nên để đó, hôm nay cho chị ăn luôn”

“Lại cô nương hay tiểu thư nhà nào à? “

Cậu ngại ngần mỉm cười, cô bỏ gói bánh

xuống rồi nói

“Cậu đúng là đào hoa mài”

“Có phải tại tôi đâu! Làm gì chị lại cáu thế?”

“Bánh người ta cho mà cậu cho tôi, người ta mà

biết chắc đay nghiến tôi chết, cậu ăn đi, tôi

chẳng dám ăn đâu!”

Cậu im lặng rồi không nói gì nữa, lâu lâu lại đẩy

gói bánh về phía cô, cô tuy đói nhưng lại không

ăn, bánh người ta làm cho cậu ăn mà cô ăn thì

vô duyên quá, cô nhịn luôn không ăn, đến về

nhà cô liền bước xuống, cầm theo gói bánh rồi

cậu du cô đi vào nhà

Bà nhũ hươ chạy ra liên hỏi han đủ thứ, nhìn trên

người cô trắng tùng tùng hết, mặt mũi tái xanh tái

vàng, bà như hươu vừa kêu như rối rít lắm

“Cậu ơi, có chuyện rồi cậu ơi!”

Cậu vừa đỡ cô vào phòng rồi quay lại hỏi

“Chuyện gì vậy vú? Nói cháu nghe xem!”

“Chuyện hôm qua người ta có nhặt được một

chiếc hài ngoài ao sen, người ta nghĩ tiểu thư

nhà mình... Giết chết một đứa nhỏ ở thôn bên,

vì xác nó bị nhấn xuống dưới bùn, và nhà mình

lại phát hiện ra một ngón tay, người ta đối chiếu

thì nói là ngón tay của nó, bây giờ tình ngay lí

giang nữa rồi, hôm qua người ta qua đây, lòng

sục tìm tiểu thư nhà mình mà không gặp, lát

sau chắc họ lại xuống đó cậu!”

“Lí nào lại như thế? Tự nhiên lại có một chiếc

hài của chị dâu ngoài đó?”

“Tôi đi coi rồi, là hài của tiểu thư thật, nó còn có

hoa văn đặc biệt của nhà mình, nhìn một cái là nhận ra luôn!”

Cô vừa nghe thì không hiểu lắm, tại sao tự nhiên giày mình lại nằm ngoài đó, hôm qua chẳng phải cô chẳng đi đâu sao, nếu nói người ta cắp giày rồi đem ra đó thì là ai, cô có ân oán gì với ai

“Đứa trẻ chết là ai, con ai, thôn nào vú?”

“Nó là thằng con nhà một nông dân thôi, mà nghe nói cái ao sen nhà đó là của nhà họ Lê, không biết nó ra mò ngó sen hay sao thì không rõ, nó bị nhấn xuống bùn rồi bây giờ mới mò lên, mà hôm qua quan tới rất đông, còn vào nhà lùng sục khắp nơi, vào cả phòng cô, lúc họ về được một thời gian mới bắt đầu quay lại tiếp, bảo thấy giày cô ngoài đó!”

“Nhà họ Lê, lại là cái nhà đó, họ muốn mượn gió
bẻ măng à? Gan dạ lắm, đâu ra một đứa trẻ bị
chết liền đổ lên đầu tôi!”

“Làm sao bây giờ, lát người ta sẽ xuống! “

“Tôi sẽ gặp bọn họ, hôm qua tôi đã thấy thằng
nhóc đó chết rồi! Liên quan gì đến tôi?”

“Thấy?”

Cậu quay qua nhìn cô vẻ lạ lùng, như không
hiểu những gì cô nói

“Không, tôi không biết, chỉ là không phải tôi giết
người, tại sao tôi lại làm như vậy, tôi có rảnh rỗi
cũng không làm mấy chuyện này, điên hay
sao?”

Vừa nói xong bên ngoài đã vang lên tiếng đập
cửa âm âm

“Mở cửa, quan cho triệu tập tiểu thư Hoài Thục

lên quan, mau lên!”

Cậu và nhũ hươ nhìn ra, cô cũng nhìn ra, họ liên quay

qua nhìn nhau, cậu liên nói

“Đừng lo lắng, chúng nó không dám động vào

chị đâu, chỉ là dựa hơi nhà họ Lê chút mà thôi,

nhà họ muốn chơi xấu nhà mình đây mà, không

có cửa!”

Chương 14: Tất cả chỉ là con rối của bà Dung

“Chị đừng lo lắng, đi theo tôi!”

Cậu giơ tay ra trước mặt cô, cậu trấn an cô cái rồi gật đầu

Cô vịn vào cánh tay cậu, vết thương trên ngực vẫn chưa khỏi, thường ngày cô mạnh mẽ thật, ngoan cố kiên cường thật đấy, nhưng bị thương rồi vẫn như người bình thường thôi, cậu dẫn cô vào phòng mình, đặt cô ngồi ngay ngắn trên giường, cậu nói

“Chị ngồi ở đây, đừng lên tiếng! “

Cô gật đầu rồi ngồi đó im lặng, cậu mở cửa rồi ra ngoài, cậu đóng chặt cửa lại rồi quay lại, đám người ngoài kia một lúc một nôn nóng hơn, tay đập cửa rầm rầm, cậu liếc mắt ra làm ám hiệu cho nhũ hươ mở cửa, nhũ hươ run rẩy đi ra mở, bọn họ vào được thì tràn vào như ong vỡ tổ, thấy cậu đứng đó thì mới lùi lại hai ba bước cúi thấp đầu xuống

“Dạ chào cậu Hoàng ạ!”

Cậu gật đầu cái rồi hỏi

“Có chuyện gì mà các người xông hết vào nhà ta thế?”

“Dạ thưa cậu, chuyện là...quan trên có lệnh mời tiểu thư Hoài Thục về công đường có chuyện cần hỏi ạ, là bắt buộc nên chúng tôi mới phải gấp gáp như vậy!”

“Chị tôi không có ở nhà, các người cứ về nói lại với quan nhà các người, ta lên thay chị có được không?”

“Ấy chết, làm sao chúng tôi dám bắt cậu Hoàng đây về, chúng tôi có ba cái đầu cũng không dám!”

“Vậy sao? Vậy khi nào đợi chị tôi về rồi nói đi!”

Cậu quay người lại, bọn họ đã hốt hoảng gọi lại

“Dạ thưa cậu, chúng tôi cũng chỉ là làm theo quan trên, thật lòng mà nói thì cũng chỉ là lính lác tép riu mà thôi, lỡ về mà không mang cô Hoài Thục về thì chết!”

Vừa nói tới đó cậu đã quay lại nhìn, bọn họ tuy cúi đầu xuống nhưng ánh mắt lại lăm lét nhìn quanh nhà, cậu biết họ muốn làm gì, cậu lùi ra sau rồi chặn ngay cửa phòng, tên đó liền cúi đầu nói

“VẬY ĐẮC TỘI RỒI, CHÚNG TÔI XIN PHÉP ĐƯỢC LỤC SOÁT CĂN NHÀ, NẾU THẬT SỰ TIÊU THƯ HOÀI THỰC KHÔNG CÓ Ở NHÀ, CHÚNG TÔI SẼ QUAY LẠI BÁO CHO QUAN!”

Vừa nói thì bọn họ đã bắt đầu chạy rầm rầm khắp nhà, cậu nhìn bọn họ không nói lời nào, cứ đứng ngay cửa phòng, họ tìm mãi mà không có ai, quay lại nhìn nhau rồi lắc lắc đầu bất lực, bọn họ tìm mãi không ra, tên đó liền thở dài cái rồi bắt đầu nhìn chăm chú vào cánh cửa cậu Minh đứng, liền ập úng nói

“Thưa cậu, đây là phòng của ai ạ?”

“Là phòng của tôi!”

Tên đó nhìn kĩ hơn, cậu liền nói

“Sao hả, nghi ngờ tôi chứa chấp chị dâu trong phòng à?”

“À dạ không dạ không, chỉ là tôi có lệnh khám xét hết tất cả căn nhà này, không biết cậu có thể?...”

“Ngay cả lời tôi các người cũng không tin, các người nghi ngờ tôi chứa chấp chị dâu, còn muốn khám xét phòng...chuyện này mà lọt ra ngoài...”

“Dạ, nếu không tiện thì chúng tôi xin phép đi về, xin lỗi cậu đã làm phiền rồi!”

“Nếu được thì ngày mai chúng tôi lại đây, mong là sẽ gặp cô Hoài Thực, nếu không chúng tôi lại bị ăn chửi!”

Nói rồi bọn họ kéo nhau cuống quít đi về, cậu nhìn theo bọn họ một lát rồi mở cửa phòng đi vào, cô ngồi thần thờ trên giường rồi nói với cậu

“Tôi nghĩ nên lên quan thôi! Tôi không có tội chẳng việc gì tôi phải trốn cả, tôi lên xem họ nói gì tôi, nói chuyện với họ cho đàng hoàng, tôi không muốn trốn!”

“Chị à, nhà họ Lê đang nhắm vào chị, nên họ đã gài sẵn cái bẫy cho chị nhảy vào rồi, chị mà lên thì sẽ có sẵn nhân chứng vật chứng, họ có nói dối cũng muốn lôi chị chết, bây giờ chị lại bị thương nữa, họ sẽ dùng cực hình, chị muốn lên quan cũng phải đợi vết thương đỡ hẳn, mới được lên!”

Vừa nói tới đó tự nhiên cánh cửa ầm một phát, mấy tên lính lúc nãy đã đứng ngay cửa, vừa thấy cô liền cúi đầu nói

“Quan trên có lệnh, mời tiểu thư Hoài Thục về nha môn, có chuyện quan trọng! “

Cô nhìn qua cậu một cái, mắt hoang mang rồi cũng đứng dậy, cậu không kéo lại, chỉ đứng dậy cùng, hai người họ nhìn nhau cái rồi cô nói

“Được! “

Cô bước đến gần bọn họ, trước mặt cậu họ cũng không làm gì quá đáng, chỉ tránh đường cho cô đi, thấy bọn họ dắt cô đi bộ về nha môn, cậu đứng nhìn theo mà xót ruột, cậu kêu lại rồi kéo tay cô về phía mình

“Các người về trước đi, nửa giờ sau ta và chị dâu sẽ có mặt ở nha môn!”

“Nhưng mà!”

“Đi đi! Chẳng lẽ ta lại đi lừa các người à?”

Thấy ánh mắt cậu họ cũng không dám nấn ná lại nữa, chỉ âm ừ rồi ra về

Lát sau cậu kêu xe ngựa cho cô, cho cô uống thuốc giảm đau, còn nói sẽ rửa vết thương cho, cô chần chừ một lúc rồi nói

“Hay để tôi tự làm! “

Cậu để một đồng thuốc trước mặt cô rồi lạnh lùng nói

“Chị biết thì tự làm đi!”

“Tôi không biết! ừ hơ Nụ thì sao?”

“ừ hơ chỉ biết nấu cơm giặt giũ! ừ hơ không phải thầy lang!”

Vừa nói xong cậu đã đứng dậy, cô vội vàng kêu với theo rồi ấp úng nói

“Này, cậu rửa vết thương cho tôi đi!”

Vừa nói xong thì mặt mũi cô đã đỏ au lên, cô ấp úng rồi tháo áo ra, cậu nhìn qua chỗ khác che miệng lại ho một cái, ngại ngùng rồi quay lại

“Chị ngồi yên đi!”

“Này...”

Cô ngại ngùng nói nhỏ, mặt đã bốc khói lên vì ngại

“Suyt...chị khẽ thôi!”

Cậu tháo cái áo cô ra, kéo cái vai áo xuống, chăm chú nhìn vào vết thương còn ẩm máu, cậu tháo vết vải cũ ra rồi lau nhẹ nhàng đi vết máu

“Chị ngồi yên, chịu đựng một tý nhé!”

Vừa nói tới đó cậu đã ngược mắt nhìn lên, mắt cậu chạm vào đôi môi đang bặm cứng lại của cô, cậu nuốt nước bọt cái ròi nhìn lên, trán cô đỏ một ít mồ hôi, mắt thì nhắm lại cứng ngắc, cậu liếc xuống rồi lấy thuốc đắp vào, cô rên một cái đau đớn rồi bấu tay vào vai áo cậu, bấu mạnh vào rồi cắn cả tay mình, cậu đắp thuốc xong thì kéo áo cô lại

“Xong rồi! “

Cậu đứng dậy rồi đi thẳng ra ngoài, cậu hít thở một cái rồi quạt quạt vào mặt, mặt cậu đỏ còn hơn quả cà chua chín, lát cô đi ra, rồi cả hai cùng nhau lên xe ngựa

Lát sau đến nha môn cô đã thấy biết bao người đứng đó, họ đang xem mọi người xử án, cô vừa nhìn quanh bước xuống đã nghe mọi người xì xầm bàn tán, cô và cậu bước vào, ông ấy nhìn phát là nhận ra cậu ngay, có cúi đầu chào hỏi đàng hoàng, cậu còn được bắt ghế cho ngồi, còn cô lại phải đứng nghe xét xử, cô nhìn vào cái xác một đứa trẻ nằm trên một cái bao, mặt mũi đã lấm lem bùn đất, mà hình như vớt lên đã lâu, bùn đã khô lại hết rồi, ông ấy đập cái khúc gỗ xuống bàn cái rầm ròi nói

“Tiểu thư Hoài Thực à, chúng tôi có nghe người nhà này tố cáo nghi ngờ cô giết chết con trai nhà họ, nên mạng phép mời cô lên đây, xin hỏi cả ngày hôm qua cô đã ở đâu và làm gì?”

“Tôi chỉ ở nhà, may vá thêu thùa mà thôi, chẳng đi đâu cả!”

“Đến chiều khi nữ hầu Nụ nhà tôi đi mua ngó sen về thì phát hiện ra một

ngón tay người, tôi mới kêu bà ấy báo quan, sau đó tôi qua thôn Vĩnh Hà gọi cậu nhà tôi báo cho cậu biết, và gọi cậu về!”

“Vậy xin hỏi có ai làm chứng không? “

“Chỉ có nhũ hươ Nụ nhà tôi!”

“Ngoài ra thì sao?”

“Không có!”

Cô nói tới đây thì có hai người liền kích động xông ra, lấy đầu ra một gào nước lạnh tạt vào mặt cô, la ối um sùm

“Cô đúng là độc ác mà, sao cô lại có thể đẩy một thằng nhóc xuống dưới hồ sen cơ chứ?”

“Tôi đẩy nó khi nào chứ? Tôi chẳng làm gì ai cả, cả ngày tôi chỉ ở nhà, tôi còn không biết con bà mặt tròn mặt méo ra sao, tôi cũng không có mục đích gì để làm vậy cả!”

Sau đó một người khác liền nói vào

“Thưa quan, thật ra hôm ấy tôi có thấy, tiểu thư này bảo muốn mua hoa sen về làm trà sen uống, còn bảo thằng nhóc con của người phụ nữ này ra hái cho, tôi có thấy thằng nhóc đó bảo nước sâu không dám xuống, cô ấy liền nổi giận quát lên, bảo nó chê tiền, còn nói nó nghèo mà sĩ này nọ, nó phản kháng lại thì bị cô ta đẩy xuống luôn, còn thấy nó nằm chân cô lồi xuống, cô dẫm lên người nó một cái rồi bỏ đi, tôi có chạy lại mò nó lên mà không được, liền đi báo người ta, người ta xuống mò cũng không được nên bảo tôi nói dối, tôi còn nhớ hôm ấy tiểu thư Hoài Thục này mặc bộ y phục màu gì nữa cơ mà! Không ngờ thằng nhóc ấy lại chết, chỉ vì bùn quá lầy và sâu!”

“Nói dối, cô nói thấy tôi đẩy nó, vậy tại sao nó không quẫy đạp để lên mà để cô đến cứu, nó đã lớn như thế này rồi, tại sao nó không bò lên, cho dù có ai đạp nó xuống thì cũng không đến mức bất tỉnh chứ, mà có người ở đó chẳng lí nào nó lại bị chết cả, với lại trước giờ tôi không thích uống trà sen, tôi rảnh rồi quá không có gì làm sao, các người có biết mạng người quan trọng không, cái này chỉ có chết rồi mới bị nhấn xuống bùn, người sống có yếu lắm cũng không chết được đâu!”

Cô vừa nói xong thì lại có người nói

“Vậy cô giải thích việc chiếc giày cô nằm gần cái xác sao đây?”

“Giày dép thôi mà, chẳng thể nói ra được cái gì cả, chẳng lẽ có người ăn trộm giày dép tôi bỏ ở hiện trường thì tôi nhất định là hung thủ sao, thật là vô lí mà, với lại tôi có rất nhiều đôi, có lẽ tôi mang rồi bỏ lung tung, người ta muốn ám hại tôi nên mới làm như thế!”

Cô quay qua cô gái lúc nãy bắt tội cô, cô liền nói

“Xin hỏi cô tên gì làm ở nhà ai, bao lâu rồi? “

“Tôi là tiểu Oa, tôi làm ở nhà họ Lê đã hơn năm năm, tôi chỉ làm mấy công việc vặt vãnh mà thôi!”

Cô nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi nói

“Hôm ấy ngoài cô ra thì có ai ở hồ sen không, có ai thấy nữa không? “

“Không! Tôi đi một mình! “

“Cô làm ở hồ sen đó rốt cuộc là làm cái gì, chẳng phải ra dạo chơi một hôm

thì lại bắt gặp đây chứ?”

“Tôi làm ở hồ sen đó đã lâu rồi, ngày nào cũng ra mò ngó sen cả!”

Cô mỉm cười cái rồi nói

“Thưa quan, tôi có thể chắc chắn rằng cô ấy đang nói dối, tôi có thể tự biện minh cho bản thân mình, xin quan hãy lắng nghe “

“Thứ nhất cô ấy bảo làm ở hồ sen lâu rồi, vậy tại sao tay chân lại trắng trẻo thế kia, nếu nói sinh ra đã có nước da trắng, vậy thì ...

Cô cầm tay cô ta lên rồi giơ lên

“Tại sao lại không có một vết sẹo nào, nếu quan cho phép thì tôi sẽ dẫn chứng cho quan xem!”

Cô đi ra nhìn mọi người một lượt, liền kéo ra một người rồi nói

“Tôi đã hỏi kĩ rồi, vị này thường xuyên đi mò củ sen và ngó sen, quan xem tay của họ đi, có phải rất nhiều vết sẹo không, vì sen có rất nhiều gai, nếu mò sẽ để lại vết thương trên tay, lâu ngày sẽ sạm lại!”

“Còn tay của tiểu Oa cô nương này lại không có, chứng tỏ chỉ quanh quẩn ở nhà, không làm gì liên quan tới ao sen! Vậy có phải cô ấy nói dối không?”

“Vớ lại tiểu Oa cô nương, tiếc cho cô rằng tôi có một trí nhớ rất tốt, hôm đến nhà ông Lê chơi, tôi có thấy cô làm việc trong bếp!”

Cô cầm tay cô ấy lên, chỉ vào ngón tay cô ấy rồi nói

“Nếu thường xuyên nấu ăn thì móng tay sẽ bị bám dầu mỡ, có rửa thì móng tay cũng sẽ bị vàng, tôi nói có đúng không? “

Cô ấy nhìn cô rồi xanh mặt, cô quay qua quan rồi mỉm cười, quan cũng gật đầu đồng ý, lát sau quan lại nói tiếp

“Vậy chuyện chiếc giày thì sao? Có lời giải thích nào thuyết phục không? “

“Tôi không có bằng chứng nào nên chỉ có thể đoán là do người ta lấy cắp của tôi, và bỏ ở hiện trường để ám hại tôi, mà tính về ân oán thì vòng vòng cái thôn này tôi chẳng đắc tội với ai cả, tôi không đoán được ai đã hại tôi!”

“Vậy tiểu thư vẫn chưa đưa ra bằng chứng thuyết phục nào cho bản thân à?”

“Tôi chỉ muốn nói, giày dép sẽ có đôi, nếu tìm được một chiếc ở dưới bùn kia, thì quan hãy quay về nhà tôi xem có tìm được một chiếc nữa không? “

Quan nghe vậy thì sai người qua nhà cô, gom bằng hết đồng giày dép của cô qua, họ đối chiếu hai chiếc lại với nhau, cuối cùng cũng tìm ra được một chiếc, nó hẳn là một đôi, cô mỉm cười cái rồi nói

“Quan xem, cô ấy nói tôi ra bờ sen ấu đá với thằng nhóc con này, còn nói tôi dẫm nó xuống bùn, vậy quan xem, có phải một chiếc dính rất nhiều bùn, một chiếc lại chả có miếng bùn nào không, tại sao lại như vậy nhỉ?”

Cô quay qua tiểu Oa cười cái tà mị, cô tự tin nói

“Tiểu Oa là người nói dối, tôi chẳng có ra ao sen nào cả, và chẳng đẩy đứa trẻ nào cả!”

“Cô có thể giặt lại nó mà!”

“Giặt, cô nhìn xem, đôi giày đó làm bằng chất liệu gì, nó được làm bằng vải nhiều lớp, là loại giày được nhà họ Hoàng đặc biệt làm ra cho nhà mang, nó mang rất êm chân, lại rất mềm mại, nhưng có một điều lại rất lâu khô, nếu đem đi giặt thì ít nhất là ba ngày, không tin tôi kêu như hươ Nụ đến cho cô hỏi”

“Còn chuyện ngón tay, cô giải thích sao đây?”

“Cô bị điên à, cái ngón tay thì liên quan gì chứ? như hươ Nụ đi mua ngón sen về, vô tình thấy nên báo quan, tôi không rảnh đâu, nếu có giết người đi chẳng nữa cũng không ngu đến độ lấy ngón tay nó, còn báo quan, chỉ có những người muốn vu oan người khác mới làm như vậy, tôi không có bị ngu!”

Cô nhìn qua đám người đang quỳ gối khóc lóc bên xác đứa trẻ đó một hồi, lâu lâu họ lại nhìn lên cô một lần, vẻ mặt không giống như đang đau buồn lắm, chỉ ráng khóc thật to để người ta chú ý mà thôi, cô liếc qua quan rồi nói

“Xin phép quan, tôi muốn hỏi người thân của đứa trẻ này!”

“Được! “

Cô nhìn vào người phụ nữ ấy, trông người ngợm thì rất bần hàn, nhìn là biết người không khá giả gì, cô liền hỏi

“Con của thím bao nhiêu tuổi rồi! “

“11 tuổi!”

Cô nhìn qua đứa trẻ đó một lát rồi quay qua quan nói

“Xin hãy tắm rửa cho nó sạch sẽ, có lẽ tôi đã biết nguyên nhân cái chết của nó rồi! “

Quan nghe vậy thì hớn hờ kêu người đem cái xác ra đằng sau tắm rửa sạch sẽ kỹ càng, cô đứng đó một hồi rồi mới nhìn qua người phụ nữ kia, từ lúc cô nói có thể tìm ra nguyên nhân cái chết, mắt bà ấy cứ đảo quanh, tay lại dấu dấu cái gì, cứ kéo tay áo che lại, cô nhìn cái rồi liếc qua công đường

Lát sau người ta bê cái xác ra, sau khi rửa người nó sạch sẽ, cô mới lại nhìn, nãy bùn đất bám quanh người chẳng thấy được gì, bây giờ thấy rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên cơ thể nó, và cái quan trọng nhất là vết xe trên trán nó, là vết chí mạng, cái đầu nó bị nứt ra một mảng rất to, giống như sọ bị lủng một lỗ lớn, có thể bị ngã vào đâu đó nhô ra nhọn, hoặc là, có người nắm đầu nó, và cố tình đập đầu nó vào trong vật nhọn đó, cô bước lại nhìn, lát sau cô liền lầm bầm

“Có thể là một cục đá, đá nhọn!”

Cô vừa quay mặt qua nhìn người mẹ thì bà ấy liền giật mình cái mạnh, cô liếc xuống tay bà ấy rồi hỏi

“Bà giấu cái gì đó?”

“Tôi!”

Cô chộp tay bà ta, lúc này cô có để ý, bà ấy có một cái vòng vàng, nhìn bà ấy không giống người có tiền mua nổi cái vòng này cho lắm, cô liền nghĩ cái chết của thằng nhỏ liên quan tới nhà họ Lê, hoặc người nhà họ Lê dùng cái vòng vàng này mua chuộc bà ấy nói dối, để đổ hết tội lên đầu cô, nhà họ Lê này đúng là mượn gió bẻ măng mà, cô giành giật một hồi thì cái tay áo bà ấy bị kéo lên, cô liền lộ cái vòng ra rồi nói

“Quan, mau lấy nó ra, tôi nghĩ có người mua chuộc bà ấy, khiến bà ấy nói dối!”

Quan nghe vậy thì liền sai người lấy cái vòng ra, lấy ra được rồi cô mới cầm lên xem, thường thường nhà giàu như nhà họ Lê sẽ làm dấu vào vàng, cái đó cũng có ở nhà họ Hoàng, đó được coi là làm dấu cũng được coi là quảng bá tên tuổi, vàng đi khắp nơi sẽ giúp nhà đó nổi tiếng được nhiều người biết, cô xoay xoay cái vòng rồi nói

“Là vàng nhà họ Lê, bà nói đi, tại sao bà lại có vàng nhà họ Lê, có phải bà nghe theo lời họ giết con để lấy vàng không, tại sao bà lại có, bà đừng nói là bà mua nó, vì nó vô lý lắm!”

Vừa nói tới đó tiểu Oa đã chột hét lên, cô ấy trừng mắt lên rồi nói

“Là tôi làm đó, tôi cho bà ấy vàng để bà ấy nói dối đó, tôi làm đó!”

Cô nhìn cô ấy vẻ khó hiểu, cô ấy nói

“Vì tôi ghét cô, cô rất là đáng ghét, cô tưởng cô là ai, cũng là một con nghèo hèn mà thôi, khi được lên chức mợ nhà họ Hoàng thì lên mặt ra vẻ ta đây, còn coi người làm không bằng một con chó, em tôi làm gia nô cho cô, nó vì quên pha cho cô một ấm trà sen thôi đã bị cô đánh cho chết lên chết xuống, tại sao hôm nay cô nói không uống trà sen, vậy hôm trước cô kêu A Tỳ pha trà sen để làm gì, cô lại kiếm cớ đánh nó thôi, cô đúng là khốn nạn mà, còn nữa, hôm trước cô đến nhà, lục lọi đồ đạc gì đó, lại còn nói tiểu thư Huệ nhà tôi làm bùa hại tiểu thư Hoa, làm tiểu thư Huệ uất ức mà nhảy sông tự sát, cô tưởng cô hay lắm sao, bao nhiêu người bị cô hành hạ rồi, còn chưa đủ sao, sao cô bảo thích uống trà sen, hôm nay lại bảo không uống, đúng là sống dối trá lươn lẹo mà!”

“Không như cô nghĩ đâu!”

“Không như tôi nghĩ? Cô đúng là khốn nạn mà, hôm nay tôi chỉ vì trừ hại cho dân thôi, thằng bé con bà ấy té chết, tôi lợi dụng nó chết rồi liền nghĩ kế hại cô đó, còn cho bà ấy vàng, bà ấy không giết con mình đâu, cô đừng có mà thù dật lên, tưởng bản thân mình thông minh lắm không bằng, toàn hại người tốt mà thôi, vì cô là con dâu nhà họ Hoàng, cô có quyền đúng không, tôi nói cho cô biết, sau này cô còn ngược đãi A Tỳ, tôi có làm ma...!”

Vừa nói tới đó thì cô ấy dừng lại, tự nhiên đứng sững sờ ra, mắt trợn lên, ói máu một cái ào rồi té xuống, giống như đã chết rồi vậy, cô né ra rồi té ngược ra đằng sau, cô vô tình nhìn ra ngoài đường chỗ đám đông kia, mọi người đang sợ hãi hét lên, cô thấy bóng dáng của bà Dung, người phụ nữ thân cận hay đi bên bà Hoàng, lặng lẽ bà ấy rời đi

Chương 15: Bí mật động trời của bà Dung

Cô thấy bóng dáng lướt qua, ai trông giống bà Dung thế nhỉ, cô nhìn phớt qua thì bà ấy đã đi mất, té nhàu một cái do giật mình. Sao tự nhiên con Oa này lại ói máu ra thế kia? Cô nhói ngay ngực cái rồi ôm lên nhăn nhó, cậu từ xa chạy lại, đỡ cô lên cái rồi nói:

“Quan tìm thầy lang cho cô ấy đi, tôi sẽ đưa chị dâu về!”

Lúc ấy trước mặt nhiều người nên cô đẩy cậu ra, cậu nhìn cô, trong giây phút ấy chợt có một giây hụt hẫng, cô cúi đầu chào quan rồi bước ra ngoài. Lúc ấy nơi đó lại chẳng khác cái chợ là bao, ồn ào và lộn xộn, cô thấy mọi người chỉ trở vào mặt cô, nói rất nhiều, còn đại loại như kiểu cô làm gì mờ ám hại con Oa không bằng. Tự nhiên nó vụt ra đất, cô đây còn muốn nghe xem tốt cuộc là con Oa nói gì. Cái chuyện đánh A Tỳ thật ra không như nó nghĩ, và cả chuyện tiểu thư Huệ của nó, thật sự là nó hiểu sai ý rồi. Cô vừa bước ra được hai bước đã chóng mặt hoa mắt, tay vịn vào cái cột mà mồ hôi lạnh toát. Lát sau thì ngã vạt ra luôn, cậu thấy thế thì đỡ cô lên, bế ra xe, mặc kệ bao nhiêu người nhìn theo. Cậu đặt cô vào xe ngựa rồi quay lại nói với quan.

“Chuyện này đã rõ ràng rồi đó, tôi xin phép cho chị dâu về, vì sức khỏe chị ấy không được tốt!”

Quan nhìn nhìn rồi suy nghĩ, lát quan gật đầu luôn, cậu mỉm cười cái rồi quay lại xe, quan nhìn qua đám người kia rồi nói:

“Mời thầy lang cho cô ấy, còn mấy người, chuyện đứa trẻ này phải ở lại xét xử thêm. Nếu thật sự nó bị té chết thì mới được về, không thì phải ở lại điều tra!”

Đang ngồi trên xe ngựa, cô mở mắt nhìn cái rồi ngồi dậy, thấy cậu nhìn chăm chú vào mình thì mới quay mặt đi chỗ khác. Cô im lặng như vậy cho đến khi về đến nhà, cô được cậu đỡ xuống, vừa vào tới cửa cô đã dừng chân lại, mắt cô đảo quanh rồi ngậy người ra đó, cậu liền thắc mắc hỏi:

“Chị sao thế?”

“À không sao!”

Cô bước đi vào, cậu mở cửa không thắc mắc gì nữa. Cô đứng đó suy nghĩ

một hồi, cái mùi này, là mùi của bà Hoàng. Cái mùi vừa ôi vừa tanh, mùi đặc trưng của xác chết đây mà, tại sao mới bước chân xuống đã ngửi thấy chứ? Cô đảo mắt qua nhìn kiểm tra xem rốt cuộc có phải bà Hoàng đã qua đến đây rồi không? Khi cậu vừa mở cửa ra, phía sau cánh gà ấy là bà Hoàng, cô nhìn thấy mặt bà ấy mà lạnh toát xương sống. Cô nhìn qua bà Dung, rồi nhũn nhủi Nụ ngoắc tay với cô, ra dấu là hành lễ với mẹ chồng đi. Cậu Cảnh Minh đặt tay ra sau lưng cô đẩy nhẹ, cô và cậu cùng cúi xuống chào bà.

“Dạ con chào mẹ!”

Bà mỉm cười ngồi xuống rồi sờ vào gương mặt cậu, bà âu yếm nói:

“Đứng lên đi con!”

Bà giơ tay đỡ cậu, còn cô phải vất vả đứng dậy, vết thương khiến cô cảm thấy khó chịu quá, cô nuốt nước bọt cái ròi quay qua bà Dung, cái cảm giác khi đối diện với bà ấy cứ cảm thấy rợn rợn kiểu gì ấy, như kiểu đang đối diện với một xác chết vậy. Cô đảo mắt quanh xem và Hậu có qua không, thật sự có rất nhiều chuyện cô muốn nói cho bà nghe, vì cô đã tìm ra được cái gì đó rồi, muốn hỏi ý bà xem rốt cuộc là sao.

“Hoài Thục à...”

“À dạ!”

Cô giật mình cái ròi nhìn qua bà Hoàng, hình như lúc này bà kêu mà cô không nghe, cô dạ cái gấp gáp, chợt bà Dung tiến lên một bước, cô biết nếu bây giờ mà sơ hở ra một tý có lẽ bà Dung lại có cơ hội ra tay với mình. Cô liếc qua nhìn hai mẹ con họ một lát rồi cúi người xuống, định mời mẹ chồng vào nhà thì chợt cái mùi ấy xộc vào mũi, cô nhợn lên một cái rồi mắt ối, lấy tay bịt miệng lại rồi cúi đầu xuống.

“Cô dám hành xử thô thiển như vậy trước mặt của phu nhân sao, đúng là muốn chết mà!”

Vừa nói tới đó bà Dung đã bước lại nắm ngay cái vết thương của cô mà bóp.

“A...!”

Cậu cầm tay bà ấy lại, cậu đẩy nhẹ bà ấy ra rồi nghiêng răng nói:

“Dám hành động thô thiển trước mặt tôi sao”

Vừa lúc ấy bà Hoàng liền đảo mắt qua bà Dung, bà ấy cúi đầu rồi lùi ra phía sau. Cô đau đến độ chân run cả lên, cậu lại không nói vụ cô bị thương nên cô nghĩ cậu muốn dấu, cô cũng ráng đứng thẳng lên rồi nói:

“Con xin lỗi mẹ ạ, bụng con không tốt nên con muốn xin phép mẹ cho con vào nghỉ ngơi! “

“Ừm...!”

Bà trả lời một tiếng rồi thôi, bà Dung nhìn lên thấy ánh mắt của cậu liếc mình thì liền giật mình cúi đầu xuống. Bà Hoàng kéo cậu vào nhà rồi cười cười nói nói, nói rất nhiều chuyện nhưng cậu chỉ gật đầu rồi ậm ừ mà thôi. Cô nằm được một lát thì có nhũ hươ Nụ gõ cửa đi vào, nhũ hươ liền bước lại giường nói:

“Cô tranh thủ đi ra hầu bà, chứ đừng thất lễ, lỡ bà bắt tội thì lại nát thân cô ra, nhà họ Hoàng không đơn giản như nhà tôi đâu, nên cô đừng có lơ là, là chết đấy!”

Cô lau mồ hôi cái rồi nói:

“nhũ hươ ơ, bây giờ cháu bị thương nên cháu đi không nổi, mà hình như cậu Cảnh Minh không muốn bà Dung và mẹ chồng biết nên mới giấu. Có gì nhũ hươ giúp cháu che giấu nhé, cháu đội ơn vú!”

“Cô có sao không đấy, vẻ mặt không tốt lắm!”

“Cái bà Dung chết tiệt ấy, không biết bà ta có phát hiện ra tôi bị thương không? Bà ấy còn bầu vào nữa chứ, đau chết đi được mà!”

Cô vừa nhăn nhó vừa rên rỉ, bà nhũ hươ rót cho cô một ly nước rồi nói:

“Họ chỉ nghe bên đây có chuyện nên qua xem, cái vụ đứa trẻ con đó, mà chuyện đó giải quyết xong rồi nên chắc một chút họ sẽ về thôi. Cô ráng ra ngoài nói chuyện một lát, họ về là ổn thôi!”

Cô uống xong cốc nước thì mới gật đầu, nhà họ Hoàng lớn thế kia, chả nhẽ bà Hoàng lại không ở mà lại qua đây à. Có niềm tin rằng lời nhũ hươ Nụ nói là đúng, cô lấy hết sức ngồi dậy, chỉ một lát thôi, sẽ ổn thôi mà.

Cô đứng dậy tiến lại bàn trang điểm, ngồi thoa chút son lên cho có sắc khí, cô liền nói:

“Bà yên tâm đi, tôi sẽ không để họ trách phạt bà, có gì sai tôi sẽ tự nhận, bà đừng lo lắng nhé!”

Cô vừa nói xong thì chợt hít một hơi sâu, cô bước ra khỏi cửa, ra đến phòng khách cô cúi chào mẹ chồng đang hoàng. Cậu Cảnh Minh vẫn ngồi đó nói chuyện với bà, bà liền kêu cô lại gần bà ngồi, cô liền mỉm cười rồi lại đó, bà có hỏi thăm cậu, hỏi thăm cô, bà dịu dàng nói:

“Hoài Thục này, thời gian này khổ cho con rồi, nhưng con cứ yên tâm đi, tháng sau mẹ sẽ cho người tới đón con về, dù sao thì nhà họ Hoàng mới là nơi con ở, nên con phải chăm chỉ đó!”

Cô mỉm cười gật đầu, mỗi câu bà nói ra đều khiến cô lạnh cả gai óc. Cô cố gắng ngồi đó nghe bà nói, lúc sau bà quay lại nhìn cậu Cảnh Minh, tay bà nắm tay cậu xoa xoa, mặt cậu vẫn lạnh như tiền, nếu không biết người ta còn nghĩ hai người họ không phải là mẹ con đó. Tuy cậu không phải loại người tình cảm lắm nhưng cách cư xử hằng ngày vẫn gọi là ổn và bình thường, nhưng tại sao khi đối diện với mẹ mình cậu lại trở nên như vậy? Cô nhìn hai người họ nói chuyện một hồi rồi chợt cái đùng phía sau, cô giật mình cái rồi quay ra nhìn. Cô đứng dậy đi ra sau, nghe thấy tiếng roi quất khiến lòng cô chợt như lửa nóng, không cần biết là ai đánh ai, nhưng nghe thấy tiếng bà Dung cô lại có thể hình dung ra gương mặt của một con quỷ rồi. Bà ấy như một con quỷ sống vậy, ngoài bà Hoàng và cậu Cảnh Minh ra hầu như ai bà ấy cũng ra tay được.

“Dừng tay!”

Cô chạy lại mặt lạnh ngắt nắm cái roi trên tay bà Dung lại, bọn nhỏ nó gào khóc ôm lấy bà như hươ Nụ. Cô thấy bà ấy nắm vật ra đất, mặt mũi thì trắng xước rướm máu, chưa cần nói gì cô đã tự hiểu.

“Đây là nhà như hươ Nụ, có mẹ chồng tôi, cậu Cảnh Minh, còn có tôi! Bà đừng có lộng hành ở đây!”

Cô nói mà như nghiền răng, bà ấy giật lại cái roi rồi đá mấy cái mảnh vải ra, là mấy mảnh vải cô thêu thùa, cô liếc qua bà Dung, bà ấy liền gằn giọng nói:

“Tôi đánh bà ấy vì bà ấy không dạy dỗ cô đàn hoàng, nếu cô không muốn bà ta bị hành xác thì học hành cho tử tế, chứ mà qua tay tôi thì sai một cái

là một cái roi, chứ đừng có nghĩ làm dâu nhà này là dễ dàng. Dạy không đàng hoàng hay học không đàng hoàng thì đều phải bị ăn roi cả, nên tiểu thư hãy nhớ đến lời tôi, có trở thành thiếu phu nhân nhà họ Hoàng hay mãi mãi chỉ được người ta gọi là tiểu thư còn phải dựa vào biểu hiện bản thân mình! “

Nói xong bà Dung cuộn tròn cái roi rồi cất vào, cô lại đỡ bà nhũ hươ Nụ lên rồi phủ đất cát trên người bà ấy xuống. Lát sau cô quay qua đỡ mấy đứa nhỏ, tự nhiên cô thấy con Kim Nhã nó nhìn bà Dung trân trân, cô thắc mắc rồi quay qua nhìn bà Dung, bà ấy quay lưng lại đi vào nhà, tự nhiên nó thốt lên, còn chỉ tay vào người bà ấy.

“Có một chị gái khóc!”

Cô không biết nó nói gì, nhưng lại rất hốt hoảng bùm miệng nó lại, cô hoang mang rồi nói đỡ lại câu nói đó.

“Chị đâu có khóc đâu!”

Cô nói rồi xoay người nó lại, cô nhìn qua thấy bà Dung nhìn con Kim Nhã như muốn ăn sống nó. Cô biết đã quá muộn rồi, bà ấy đã nghe Kim Nhã nói câu đó, cô nghe không hiểu nhưng hình như bà Dung hiểu, và bà ấy đã để ý con Kim Nhã rồi. Chẳng hiểu sao lúc ấy cô thấy ánh mắt của bà Dung nhìn nó mà cô sợ chết khiếp người, cô kéo bà nhũ hươ và đám nhỏ vào trong.

“Đi vào đi!”

Cô quay lại nhìn bà ấy, bà ấy vẫn dùng ánh mắt đó nhìn vào con Kim Nhã, cô nuốt nước bọt cái ròi kéo họ vào phòng đóng chặt cửa lại, cô liền kéo con kim Nhã ra một góc rồi hỏi nó:

“Kim Nhã à, em nói cái gì vậy, em nói gì vậy nói chị nghe với!”

“Có một chị đang khóc?”

“Chị nào?”

“Là trên lưng bà Dung đó!”

Nó cười cái rồi thì thăm vào tai cô, tiếng cười hí hí của nó làm cô sờn cả gai óc. Tồi nó liền chạy lại như hươ Nụ, mấy đứa nó khóc lóc, nhưng chỉ có con Kim Nhã là không khóc một tý nào cả. Từ lúc đến đây ở tới bây giờ cô vẫn cảm thấy con Kim Nhã là nó lạ lùng nhất, không biết cô đoán có đúng không nhưng hình như đôi mắt của nó có thể thấy người âm hay sao ấy, nhiều khi thấy tụi kia chơi với nhau còn con Kim Nhã lại cứ nhìn ra ngoài khoảng không rồi cười cười, đọt trước nó còn bị đứa nhỏ trong bồn nước dọa đến nỗi bị động kinh luôn, mà lúc này nó lại chỉ tay thẳng vào bà Dung, với cả ánh mắt của bà ấy nhìn nó, thật sự đó không phải là lời nói vô tình thốt ra. Và ánh mắt kia cũng không phải là ánh mắt thắc mắc, mà là ánh mắt bất ngờ, và là ánh mắt căm ghét căm ghét khi con Kim Nhã nói ra câu đó.

Cô quay qua nhìn con Kim Nhã xong cái rồi mở cửa chạy ra ngoài. Cô muốn xác nhận xem có phải lời Kim Nhã nói là đúng không, cô có mắt âm dương, nếu Kim Nhã thấy chắc chắn cô cũng phải thấy chứ. Nếu chắc ăn hơn ra gặp bà Dung là được mà.

Cô hốt hải chạy ra, thấy bà Dung đứng sau lưng của mẹ chồng. Mọi người đang nhìn ra, cô vượt cái tóc và quần áo đang hoang lại rồi từ từ bước vào, bà liền nhìn cô nói:

“Con hãy chăm chỉ học hành nhé! Chuyện của như hươ Nụ hôm nay xem như là một bài học nhỏ, con nên xem lại bản thân mình, đừng ham chơi con nhé. Không sợ đòn roi thì cũng phải nghĩ cho người khác một chút, không

phải chỉ phạt mình con đâu, ai liên quan đều bị phạt, con đã nghe rõ chưa?”

Cô gật gật đầu cái rồi quỳ xuống dưới đất, mồ hôi nhễ nhại trên trán, cô nói:

“Dạ lần này con xin mẹ bỏ qua, lần sau con không dám mẹ ạ!”

Cô run rẩy nhìn lên cậu, thấy cậu nhìn xuống mình, cô liền né ánh mắt đó đi. Sợ bà Hoàng mà thấy lại nghĩ ngợi lung tung, cô liền nhìn xuống đất

“Con đứng lên đi, mẹ không khó khăn gì đâu, nhưng mà nhà mình có nề có nếp từ lâu rồi, mẹ không muốn nhà mình đảo lộn lên. Sau này con sẽ chính thức làm thiếu phu nhân nhà họ Hoàng, mà Cảnh Minh sau này còn lấy vợ, con làm chị dâu, còn thay mẹ quán xuyến các em, dạy bảo em dâu, còn rất nhiều thứ trong nhà con ạ, nên cái gì quan trọng thì phải học con nhé!”

Lời bà nói ra tuy rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ đều mang theo hơi hướng rắn đẽ dọa nạt. Cô liền cúi đầu rồi ngồi xuống ghế, bà vẫn ngồi nói chuyện với cậu, còn cô lâu lâu cô lại đưa mắt qua nhìn bà Dung. Tuy ở gần bà ấy chưa được bao lâu nhưng cái cảm giác sợ bà ấy nó dâng lên mạnh mẽ, không phải bị bà ấy đánh nên sợ, mà cái cô sợ chính là con người bà ấy. Giống ma quỷ hơn là người, không biết mọi người lại gần bà ấy cảm thấy thế nào, cô lại có cảm giác bà Hoàng và cả bà Dung có một sự giống nhau, nửa người nửa ma.

Lâu lâu cô nhìn vào gáy bà Dung, xem có thấy cái gì giống như con Kim Nhã nói không, quả thực là không có. Nhưng lâu lâu cô vẫn nghe thấy có tiếng thở phát ra, tiếng thở cứ phì phò phì phò, ngoài mẹ chồng và bà Dung ra thì còn có ai, cậu ngồi đối diện thì không nói rồi, thấy cô cứ nhìn, bà Dung liếc qua cô rồi nhìn cô, cô giật mình quay mặt qua chỗ khác.

Họ nói chuyện được hơn một giờ thì về, bà Hoàng còn ôm cậu tạm biệt. Bà

Dung vạch cái màn ra cho bà Hoàng chui vào, lúc đó từ đâu có một cơn gió lùa qua, cô vô tình cúi xuống chào mẹ chồng thì ngẩng lên thấy tóc bà Dung bay phất lên. Cô thấy tóc bà ấy rất lạ, lớp bên ngoài bị gió thổi tung lên có một màu đen huyền, còn lớp trong lại có màu hơi bạc, là màu tóc bạc của người lớn tuổi. Cô nhìn lên chột giật mình lùi lại mấy bước, cô thấy có một cô gái bị chống ngược người lên, đầu cô ấy đụng vào đầu bà Dung, chân đưa thẳng lên trời, tóc cô ấy phủ lên tóc bà Dung. Sau đó bà Dung quay lại chào cậu, khi cúi xuống thì cô gái ấy đã biến mất, cô trợn mắt lên cái rồi lùi lại, bà ấy cúi xuống chào luôn cả cô. Cô liền gạt đầu trong gương gạo, cô vẫn chưa hết bàng hoàng, tại sao lại thấy cảnh này, gương mặt cô gái đó nhìn rất khắc khổ, mắt thì chảy ra một dòng lệ đỏ, nhìn rất là đau khổ, cô nhú mày lại rồi nhìn theo xe, chiếc xe ngựa ấy dần dần rời đi. Cô đứng đó nhìn theo hoài, tới nỗi cậu kêu mà cô còn không hay. Giật mình cái cô trấn tĩnh rồi cùng cậu quay vào trong nhà, cô bước vào phòng thăm bà nhũ hươ Nụ cái rồi mới ra, bà ấy bị đau nên còn nằm. Cô nói sẽ đi sắc thuốc cho bà, bà không cho nhưng cô vẫn đi, nhưng ra đến cửa đã bị cậu cản lại, cậu xuống bếp sắc thuốc cho cả hai người, cô có đi theo cậu, cô trầm ngâm một hồi rồi chột hỏi.

“Sao hôm nay mẹ cậu qua thăm mà cậu buồn thế?”

Cậu không nói gì cả, chỉ lắc đầu mà thôi, đến tối đó cậu vẫn không nói gì. Cô không thể xuống bếp, bà nhũ hươ cũng vậy, hôm sáng bà Hoàng nói sợ cậu không có ai hầu, đòi đem thêm người qua mà cậu không đồng ý, nên tối đó cậu nấu cơm tối luôn. Cô ăn cơm uống thuốc xong thì lại đến lúc thay vải băng vết thương, cậu vẫn vào thay như bình thường, và cô lại ngại ngùng như bình thường. Cô nhìn cậu hôm nay rất lạ, hình như cậu rất chán ghét mẹ mình vậy, nói chuyện với bà cậu chỉ ậm ừ gật gật, không cười không nói gì cả. Thường ngày cũng đâu ít nói lắm đâu, thay xong rồi cậu lại qua lo cho nhũ hươ Nụ. Mấy vết roi đó có mà quất cô thì cô chịu cũng không nổi nói chi là bà bà nhũ hươ tuổi tác đã cao, cô chỉnh y phục lại đàng hoàng rồi chột đứng lên, cô định tắt đèn đi ngủ thì nghe bên ngoài có tiếng

gõ cửa. Cô thấy hình bóng một đứa nhỏ, không biết giờ này chưa ngủ đi còn qua đây làm gì? Cô ra mở cửa định hỏi thì chợt cảm miệng luôn, chẳng có đứa nhỏ nào cả, cô lạnh sống lưng rồi nhìn ra bên ngoài, bên cái hàng rào đâu lại lòi ra cánh tay, ngoắc ngoắc cô, còn nghe nó kêu:

“Chị ơi, chị ơi!”

Nghe thấy giọng quen quen, cô nhìn kỹ lại thì mới thấy, nó là hồn ma của thằng nhóc chết dưới hồ sen lúc sáng năm trên quan đây mà. Cô nuốt nước bọt cái rồi nhìn nó, nó kêu cô rất lớn, còn rất gấp gáp nữa, cô lại sợ, tự nhiên nó quay lại đây tìm cô làm gì? Cô có làm gì nó đâu kia chứ, cô định đóng cửa lại thì nó chợt chỉ tay ra đường nói rất là to:

“Bị dẫn rồi chị ơi! Em chị bị dẫn đi rồi! “

Cô liền chăm chú lời nó nói hơn, như tin vào lời nó, cô liền đáp lại, như kiểu nó là người sống vậy.

“Em nói ai?”

“Một bé gái, bị một bà phù thủy dẫn đi rồi! Chị mau cứu nó đi!”

Cô vừa nghe tới đó bỗng nhiên nào cô tự động hiện ra gương mặt của con Kim Nhã, rồi bà phù thủy là ai? Cô nhớ tới ánh mắt bà Dung lúc sáng mà tay chân cô lạnh toát, cô quay lại nhìn thì thằng bé đó mất tiêu. Cô chạy như điên qua phòng mấy đứa nhỏ, thắp sáng mấy cây nến lên mà run phải biết. Cô vừa thắp nến lên xong liền đi kiểm tra mấy đứa nhỏ, tới chỗ của con Kim Nhã thì tay chân cô run lấy bẫy, cô kéo mấy đứa nhỏ dậy rồi liên tục hỏi tụi nó:

“Kim Nhã đâu rồi mấy đứa, mấy đứa thấy Kim Nhã đâu không? “

“Dạ, nó nằm ở đây, ủa đâu rồi? “

Chúng nó dụi mắt ngáp ngáp dài cái rồi nói:

“Chắc là đi vệ sinh! “

Cô chạy như điên ra nhà vệ sinh, cô mở cửa cái ầm cái, không thấy nó đâu cả. Cô chạy ra hàng rào tìm thằng nhóc con đó, định hỏi nó thấy ai dắt Kim Nhã đi không, nhưng không thấy nó đâu cả. Rồi cô nhìn quanh cái con đường tối om này, cô nghe tiếng hát vang của con Kim Nhã, nó đang ở đâu? Rồi từ trong một cánh đồng cỏ xa xa, cô thấy có một ánh sáng màu đỏ, là ánh sáng của cái đèn lồng, cô nhìn theo nó chăm chú. Có phải ai đó không, sợ nhầm đuổi theo sẽ vô ích, cô nhìn rất kĩ càng, lát sau thằng nhóc đó từ sau lưng cô nói:

“Chị ơi, em đi xem rồi, bà ấy cầm theo một sợi dây thừng, và dẫn em chị vào rừng rồi chị!”

“Trời ơi Kim Nhã! Cậu Cảnh Minh ơi, Kim Nhã nó đi mất rồi! “

Cô quay vào nhà, gào thét lên như phát điên vậy, cô đập cửa phòng cậu rầm rầm. Cậu mở cửa ra nhìn cô với ánh mắt bất ngờ, cầm hai tay cô lại, cô nói như gào khóc.

“Người ta dẫn Kim Nhã đi mất rồi cậu ơi!”.

Chương 16: Sự kì lạ của Kim Nhã, sự khốn nạn của người mẹ

“Cậu ơi, Kim Nhã bị người ta dắt đi rồi cậu!”

Cậu chưa hiểu chuyện gì nhưng cậu vẫn đứng im chăm chú nghe cô nói, lát cậu nắm vai cô lại rồi nói với giọng gấp gáp:

“Chị à, chị nói gì, nói rõ tôi nghe xem!”

“Kim Nhã! “

“Kim Nhã? “

Cậu liền xông vào phòng mấy đứa nhỏ, tụi nó ngơ ngác nhìn ra, cậu đảo mắt quanh phòng mà chẳng thấy con Kim Nhã đâu cả. Cậu liền chạy ra ngoài, thấy mặt mũi cô lạnh tanh, cậu liền nói:

“Ai bắt nó đi, chị thấy ai bắt nó đi, ai dẫn nó đi!”

Cô ôm vết thương thở hổn hển rồi chỉ tay xuống cái chỗ um kia, cái đèn lồng đã biến mất, hình như người đó đã tiến sâu vào khu rừng rồi, cô nói gấp:

“Không biết là ai, chạy theo nó, nhanh lên!”

Cô nắm cánh tay cậu rồi kéo đi, cậu kéo cô lại rồi nói:

“Chị ở nhà đi, kêu người theo tôi, tôi chạy đi trước, có được không? “

Cô gật đầu cái rồi cậu đã buông cô ra, chạy như bay vào cái chỗ um kia, cậu chạy rất nhanh, mới một chút cậu đã biến mất trong màn đêm, cô chạy nhanh qua mấy nhà lân cận, gọi được bao nhiêu thì gọi hết, thấy cô hô hoán dữ quá ai cũng bị cuốn lên. Cô vừa hô xong thì dẫn được mấy người đàn ông trong thôn lại, chỉ tay vào cái cục cỏ tối kia rồi nói:

“Mau đuổi theo, mau lên!”

Vừa nói xong cô đã tối sầm mắt lại, cô vịn tay vào cái hàng rào rồi té cái hụt xuống đất, trong cơn mơ màng cô nhìn lên thấy có một thằng nhỏ nó cúi xuống nhìn cô. Nó chớp mắt hai ba cái rồi nghiêng qua nghiêng lại, cô nhắm mắt lại rồi chẳng biết gì nữa.

Cậu chạy theo hướng cô chỉ, vừa chạy vừa đảo mắt quanh quất tìm dấu vết của người đã bắt Kim Nhã đi, cậu dừng lại thở gấp cái rồi quay mặt qua lại, chỗ này là bìa rừng, vừa tối vừa lạnh, lại có rất nhiều muỗi, cậu chỉ nghe thấy tiếng vo ve của muỗi quanh tai. Cậu nuốt nước bọt cái rồi nhắm mắt lại, lạng người đi một chút để nghe xem, rốt cuộc có nghe thấy tiếng gì ngoài tiếng muỗi không. Lát sau cậu nghe thấy tiếng lạo xạo, là tiếng bước chân, cậu nghe xem nó phát ra từ hướng nào, cậu liền chạy theo nó, cậu càng chạy thì càng tiến sâu vào rừng, giờ này rất nguy hiểm, nếu người đó muốn bắt Kim Nhã tống tiền hay là làm gì đó thì tại sao nhất định phải vào rừng chứ. Người đó nhất định là muốn giết nó, cánh rừng này lâu nay ít ai qua lại, lại rất hoang vu, động vật hung hãn và răn rết nhiều vô kể, người đó nhất định là người am hiểu hết địa hình ở đây, hoặc chỉ có thể là một tên điên nào đó thôi. Cậu càng đi sâu vào càng thấy mọi vật xung quanh lặng im như tờ, cậu liền đảo mắt quanh quất, mới lúc này còn nghe thấy tiếng bước chân, bây giờ đã không nghe thấy nữa.

Cậu đứng đó một hồi thì chợt nghe có tiếng bước chân chạy dồn dập phía

sau. Cậu quay lại nhìn thấy rất nhiều cái đuốt phát sáng trong màn đêm, nghe mọi người kêu to:

“Cậu Cảnh Minh! “

Cậu nghe vậy liền lớn tiếng trả lời lại, thấy mọi người tiến lại cậu mới cầm một cái đuốc rồi nói:

“Đi theo tôi!”

Mọi người cùng đi theo cậu, tìm kiếm cả nửa giờ mà vẫn không thấy gì. Cậu càng lúc lại càng lo lắng, cậu cùng mọi người lùng sục cả giờ sau vẫn không thấy gì, tự nhiên cậu lại nghĩ ai đó đã trêu chọc chị dâu mình, làm chị ấy sợ hãi. Nghĩ vậy thôi cậu đã thấy nhẹ lòng, ai trêu chọc còn đỡ hơn đây à sự thật, cậu tạm thời kêu mọi người quay về nhà kiểm tra, tạm thời nếu thấy không ổn sẽ quay lại đây ngay.

Cậu hô hoán mọi người cùng nhau quay về, do trời đã khuya cộng với đuốt lửa cháy đã sắp tàn, cậu về để đổi đuốc khác luôn.

Cô nằm ngoài đường, có người đi ngang rồi gọi cửa bà 卍ữ hươ Nụ, giúp đỡ cô vào nhà, lúc vào tới nơi thì tay chân mặt mũi cô đã lạnh ngắt, bà 卍ữ hươ nấu nước nóng lau người cho cô, cảm ơn người ta rồi tiến ra cửa, bà ấy còn chưa hay vụ cái con Kim Nhã mất tích, bà còn thì thầm bảo sao lại ra đường để bị ngắt thế kia, cô nằm trên giường mà mắt cứ đảo quanh, trong đầu cứ vang lên một giọng nói. Là giọng của con Kim Nhã, cô nuốt nước bọt cái rồi quơ tay ra, cô thấy nó dẫn cô đi vào rừng, nó đi trước cô đi sau, cô có chạy cũng đuổi không kịp nó, nó vừa đi vừa nói:

“Tôi không thích sống nữa, cuộc sống này không có gì vui cả, rất nhàm chán, chị sống không thấy nhàm chán à?”

Cô nhìn nó rồi kêu:

“Kim Nhã em nói gì vậy?”

Rồi một cái bóng đen vụt qua, cô thấy Kim Nhã đã biến mất, trước mắt hoàn toàn là một bóng đêm tĩnh lặng, cô im lặng rồi hốt hoảng quay qua quay lại kiểm nó, nhưng trong khoảng không lạnh như tờ đó, cô nghe một tiếng, toong... Giống như tiếng nước rơi xuống nước nước, kêu cái toong thêm cái nữa, rồi sau đó là tạch....

Cô cảm thấy có cái gì đó rơi xuống mặt mình, cô chạm tay lên sờ rồi đưa lên mũi ngửi, mùi tanh của máu, cô quay mặt lên nhìn lên đối diện với đầu mình, con Kim Nhã bị treo cổ lòng thòng người xuống, máu nó chảy từ mắt mũi miệng ra rớt toong toong lên mặt cô. Cô hét lên một cái rồi bật người ngồi dậy, cô thấy như hươ Nụ và cậu Cảnh Minh ngồi đó nhìn mình, cô thấy cậu thì sốt sắng hỏi

“Cậu Cảnh Minh, cậu tìm thấy Kim Nhã chưa?”

Cậu liền quay qua nhìn cô một cái rồi nói:

“Tìm thấy rồi, nó ở trong phòng đấy thôi, chả đi đâu cả!”

“Chả đi đâu! Không đúng, rõ ràng lúc này... “

Cậu thở dài một cái rồi hỏi:

“Là ai đó đã nói với chị à, hay là ai đó trêu chọc nhưng quá đà? Chị nói đi mai tôi tìm người đó hỏi chuyện!”

“À thì...”

Cô suy nghĩ một hồi rồi ấp úng, chẳng lẽ cô lại nói với cậu rằng một con ma đã nói với cô như vậy sao, cậu sẽ không tin đâu, cậu sẽ nghĩ cô bị điên mất, cô im lặng một lát rồi nói:

“Tôi xin lỗi, chắc do tôi gặp ác mộng, tỉnh dậy không thấy Kim Nhã nên tôi đã bị bản thân mình dọa, chắc là tôi bị sốt rồi! “

Cậu lặng người đi một lát rồi gật đầu, cậu cầm chén thuốc lên rồi đưa ra trước mặt cô, cô cầm lấy rồi uống, vừa uống cô vừa nhớ tới giấc mơ lúc này. Tới bây giờ mà cô vẫn còn cảm giác sợ, cô thấy nó không hẳn là một giấc mơ nữa, nó là một cái gì đó, giống như một cái điềm gì đó cảnh báo cô, nhắc nhở cô, không đơn giản chỉ là một giấc mơ.

Cô đang uống thuốc thì chợt mắt nhìn ra cửa, cô thấy có một bàn tay vịn lên cửa, ngón tay ngắn ngắn, đầu móng tay màu đen, cô chớp mắt cái rồi bỏ chén thuốc xuống, cô chợt nhìn ra đó. T hấy con Kim Nhã thò mắt vào xem, cậu liền quay ra rồi ngoắc nó vào

“Kim Nhã đây rồi, vào đây, chị Hoài Thực lo lắng cho em lắm đấy, vào đây cho chị yên tâm! “

Vừa ngoắc nó đã đi vào, nó mỉm cười cái rồi nhìn cô, tự nhiên cô bụm miệng rồi buồn ói. Cô nghĩ thấy được cái mùi tanh ôi phát ra từ cơ thể của con Kim Nhã, cô xua tay rồi nói:

“Chị không được khỏe, em về phòng trước đi!”

Nó mỉm cười cái, nụ cười nó nửa phần giễu cợt nửa phần chán ghét cô. Lát nó quay lưng đi khỏi phòng rồi cô mới hết mắc ói, cô nhìn ra cái cửa, tuy nó đã đi khuất rồi mà cái lạnh nó mang vào vẫn có vất vưởng lại đâu đây một ít. Cô thần thờ nhìn một hồi lâu, cậu đứng dậy cái rồi nói

“Chị nghỉ ngơi đi, tôi về phòng đây!”

Cậu nói xong thì bước ra ngoài, cậu đóng cửa lại xong còn vươn vai cái có vẻ rất mệt mỏi. Bà nhũ hươ lại đỡ cô nằm xuống, bà đắp chăn cho còn nói:

“Tiểu thư nghỉ ngơi đi, tôi sẽ coi chừng cho cô ngủ!”

Cô nằm xuống rồi nói:

“Tôi nghỉ ngơi rồi nhũ hươ cũng về phòng nghỉ ngơi sớm đi nhé, tôi không sao nhũ hươ ạ!”

Cô nằm đó suy nghĩ một lát, lòng chợt cảm thấy rất bất an, cái nụ cười của con Kim Nhã lúc nãy là thứ khiến cô khó hiểu nhất. Cô nằm quay mặt vào tường, trời hình như đã sắp sáng rồi, cô nằm đó một hồi thì cô nghe bên ngoài có tiếng bước chân, cô quay qua nhìn xem có phải nhũ hươ qua kiểm tra cô không, nhưng không thấy ai, nghĩ là nhũ hươ nên cô giả vờ nhắm mắt lại, lẽ nhũ hươ có qua cũng sẽ an tâm hơn. Cô nhắm mắt lại nghe ngóng, tiếng bước chân mỗi lúc một lại gần hơn, cô nghe nó dừng lại ngay cái giường cô, cô mở mắt ra, thấy có cái bóng nhỏ xíu in lên vách tường, cô thấy nó giơ tay lên, trên tay còn cầm theo một con dao, cô hết hoảng quay lại, thấy Kim Nhã nó đứng đó, cầm con dao một phát ngọt xốt đâm cái phụt mạnh vào ngực cô, cảm giác trái tim bị đâm khiến nó không còn đập nữa, cô thấy nó cười hả hê, mắt nó trợn lên rồi nói:

“Mày là đứa biết quá nhiều! “

Cô giật mình cái rồi ngồi dậy, vết thương ngay ngực khiến cô nhói lên một cái, cô ôm nó ngồi rên rỉ một hồi, cô thở dài một cái, miệng chợt lẩm nhẩm:

“Chết tiệt may mà là giấc mơ, may thật, còn sống, sợ thật đấy!”

“Sợ gì?”

Cô hét lên một cái, người bị giật mình đập mạnh vào bức tường phía sau, thấy con Kim Nhã nhìn cô cười, nó nói

“nhũ hươ Nụ mời chị ra ăn sáng!”

Nó nói xong thì bỏ ra ngoài, cô nhìn xuống cái chân nó mà chột lạnh gáy, cô thấy nó đi cứ nhón cái gót lên, chỉ đi bằng đầu mấy ngón chân. Cô im lặng rồi thầm ớn óc lạnh, cô hay nghe người ta bảo trẻ con hay đi nhón gót thì sẽ chết yếu, cô nuốt nước bọt cái rồi bước xuống giường.

Cô tắm tấp thay y phục ra, hôm bình thường thì một lát là xong, hôm nay vết thương nó hành xác, cô tắm rất lâu mới xong. Lúc ra ngoài cô liền nhìn qua phòng của mấy đứa trẻ, sáng tụi nó ăn riêng, trưa chiều gì cũng ăn riêng, nên ăn bên ngoài chỉ có cậu Cảnh Minh và cô, nhũ hươ Nụ chăm tụi nó ăn rồi lại ra trông cô và cậu ăn. Cô lướt ngang thấy đứa nào cũng ăn cơm ngon lành, chỉ có con Kim Nhã là ngồi một góc, cô lướt qua phòng nó, chột đi được mấy bước thì có cảm giác nó quay lại nhìn cô, cô quay ra sau thì đúng thật, nó đang nhìn cô chăm chú, không biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì, cô nghe nhũ hươ Nụ kêu ra thì không để ý nó nữa. Cô đi ra ăn sáng, trong đầu vẫn đầy sự nghi ngờ về con Kim Nhã này, cô ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa im lặng, thấy cậu ngồi đối diện trên cổ tay và cổ có mấy vết đỏ, cô nhìn kĩ hơn mới thấy, trên hàm và mặt cậu cũng có, cô liền hỏi:

“Mặt cậu sao vậy?”

Cậu ngấn mặt ra, cô lấy đầu đũa chỉ vào cổ tay cậu.

“Mấy vết đỏ này!”

“Muỗi đốt!”

Cô nhai nhai rồi dùng ánh mắt thăm dò nhìn cậu.

“Chuyện hôm qua tôi xin lỗi, để cậu chạy vào rừng, còn bị muỗi đốt nữa! “

“Không có gì, chị cũng vì lo cho Kim Nhã thôi!”

Nói rồi cả hai lại rơi vào im lặng, cậu ăn xong thì đứng dậy, bước ra sau, cô ngồi đó một hồi rồi nhìn qua nhìn lại, thấy cậu và nhũ hươ Nụ đã đi ra sau hết, cô múc ra một chén cơm mới tinh rồi gấp thức ăn lên, cô lầm rầm khấn vái:

“Bà bói điên à, hôm nay bà có về ăn cơm không? Cháu hỏi một chút việc có được không? “

Cô ngồi canh một lát liền lấy cái bát lên ngửi, cơm vẫn còn mùi thơm, mấy lần trước cô ngửi thì nó đã bị thiu, chứng tỏ bà ấy có ăn, mấy hôm nay thì không thấy bị thiu nữa, không hiểu tại sao bà ấy lại không về ăn nữa. Cô đổ bát cơm đó vào bát mình luôn, chuẩn bị ăn thì chợt nghe ai đó nói:

“Chị rú ai ăn cơm đó!”

Cô nghe thì giật mình, quay qua nhìn mới thấy con Kim Nhã, thế quái nào nó đứng sát bên mà cô mà lại không nghe thấy tiếng bước chân, cô ấp úng nói:

“Chị có rú ai đâu kia chứ!”

“Vậy thì tốt, có rú tôi cũng không cho vào nhà!”

Nói rồi nó nhìn ra phía cửa, liếc mắt cái giọng ghét bỏ nói:

“Chị mà còn rú ai, tôi sẽ đuổi đi hết!”

Nó nói xong thì quay quắt đi vào trong, cô nín thở nãy giờ, giờ mới thở ra, cái mùi trên cơ thể nó làm cô ám ảnh đến độ chỉ cần thấy nó là cô chỉ muốn nín thở ngay lập tức, cái mùi đại kỵ khi bà bói điên cho cô lại đôi mắt này, chính là người mùi xác chết tự nhiên cô sẽ thấy mắc ói ngay.

Cô ăn cơm xong thì đi quanh nhà, tự nhiên có cảm giác ở trong phòng không được an toàn làm sao ấy. Cô ra ngồi vừa hóng mát vừa xem cậu Cảnh Minh phơi thuốc và thảo dược, đáng lẽ bây giờ cậu đã qua nhà thầy lang Nguyễn rồi chứ không phải ở nhà đâu, nhưng chắc cậu lo lắng nên mới ở lại. Mỗi lần cậu đi ra khỏi nhà là nhà lại có chuyện xảy ra, có cậu ở nhà cũng tốt, yên tâm hơn hẳn, cô nhìn một lát thì cậu đi vào nhà, cô ngồi đó thần thờ một hồi lâu, lát sau có một thằng bé nó thò tay vào hàng rào rồi ngoắc cô.

“Chị ơi, chị mua ngó sen không? “

Cô quay lại rồi nhìn nó, tầm tám tuổi hơn thôi, trên tay nó ôm một cái rễ to, đựng toàn là ngó sen thôi. Cô nhìn nó lấm lem bùn đất tự nhiên lại nhớ tới đứa nhỏ hôm bữa, cái ngón tay trong đống ngó sen kia đến bây giờ vẫn còn làm cô bị ám ảnh. Cô không dám nhìn vào ngó sen của nó, chỉ thấy thương nó quá nên mới móc ra một ít tiền rồi đưa qua bên hàng rào.

“Em bỏ ngoài đó đi, bao nhiêu đây mua hết ngó sen nhé, về nhà ăn cơm đi em!”

Nó mỉm cười rạng rỡ lấy hai tay hứng lấy mấy đồng bạc rồi bỏ vào một cái túi, nó bỏ cái rễ xuống rồi nói:

“Em cảm ơn chị nhé, em chưa được về ăn cơm đâu, em mò đủ 10 cân thì em mới được về, ngó sen dạo này rất đắt tiền nên em phải mò nhiều, bán

được nhiều tiền mẹ em mới vui! Không thì mẹ lại đánh!”

Cô mím cái rồi ngồi xuống nhìn nó, nó gầy gò ốm yếu, mặt thì bị nắng ăn nên đen nhẻm, cái cổ tay nó nhỏ xíu xiu, cầm trên tay cái túi vải đựng mấy đồng xu mà thương đứt ruột. Tự nhiên cô lại nhớ tới thằng Cò nhà cô, không biết từ hồi cô được gả đi hai mẹ con ở nhà sống ra làm sao nữa, cô mím cười cái rồi nói:

“Đợi chị vào nhà lấy cái rổ, đổ ngó sen ra rồi trả rổ cho em!”

Cô quay vào nhà, tay cầm theo cái rổ, còn đi vào phòng lấy thêm ít tiền, lát ra cho nó, trời đã lên trưa rồi, giờ này còn lặn lội đi mò sen thì tội quá, mà không biết con nhà ai, cái ao sen nước sâu lại bùn như thế mà bắt con đi mò, lỡ nó bị làm sao thì sao. Cô vừa đi ra thì thấy nó vẫn đứng chờ, cô tiến lại giơ tay ra, định cho nó ít tiền thì thấy nó giật mình cái, nó trợn mắt lên rồi tức tốc bỏ chạy. Cô còn chưa kịp kêu nó lại thì nó đã bỏ chạy mất, cô quay lại nhìn đằng sau thì thấy con Kim Nhã đứng đó, nó quay người vào trong không nói lời nào, có lẽ thằng bé đó nó thấy cái gì đó nên nó giật mình chạy như thế, chỉ là một con bé thôi mà, sao nó có vẻ sợ hãi thế nhỉ. Cô mở cửa ra rồi rượt theo thằng nhóc con đó, còn cầm theo cái rổ trả nó, trả rổ thì chỉ là phụ thôi, cái chính vẫn là thắc mắc tại sao nó lại giật mình bỏ chạy, muốn hỏi nó coi rốt cuộc thì nó đã thấy cái gì?

Cô bị đau chỗ vết thương nên chạy không nhanh, nhưng vẫn nhìn theo cái dấu dân dính đầy bùn mà tìm hướng thằng bé chạy, cô chạy đến một chỗ rồi đứng đó thở, tay cầm cái rổ mà nó run lên lẩy bẩy. Cô đứng đó nhìn ra tự nhiên nghe một cái bộp, một tiếng chửi phát lên.

“Mẹ mà, có mỗi việc mò 10 cân ngó sen làm cũng không xong, tối nay mà đừng có ăn cơm nữa, ít ra thằng Tèo nó còn mò được 20 cân một ngày, mà tại nó ngu nên nó chết mất rồi, mà mò một nửa số lượng mà mà mò cũng không được nữa hả? Sao mà ăn hại quá vậy? Hôm nay bán được bao

nhiều? “

Cô thấy người phụ nữ đó quát rất là to, miệng chửi mà tay liên tục ngắt néo vào người thằng nhỏ, mà nó lại không rên la hay khóc lóc cái gì. Nó giơ cái túi dính đầy bùn lên rồi run run đưa bà ấy, mở túi ra đổ hết tiền ra, đếm đếm rồi quay qua nói

“Cũng được, may cho mày đấy, mau đi mò tiếp đi, chiều nay kiếm thêm một mớ nữa có biết không? “

Nó gật đầu vâng dạ, bà ấy vẫn tát nó mấy cái, cô nắm cái rổ mà tay run lên lấy bầy. Cô bước ra định ngăn bà ấy lại, biết là con ai nấy dạy, nhà ai nấy ở, nhưng cái cảnh đánh con bóp chát thế này khiến cô chịu không nổi. Cô bước ra nắm lấy tay bà ấy lại, thằng nhỏ thì vẫn đang ôm mặt đau đớn, cô nghiêng răng cái rồi nói:

“Dừng tay lại đi!”

Bà ấy quay mặt qua rồi quát:

“Ai đấy?”

Vừa thấy mặt bà ấy cô liền giật mình, cô chớp mắt cái rồi buông tay bà ấy ra. Người phụ nữ này chính là bà mẹ của đứa nhỏ kia đây mà, là đứa chết dưới hồ sen. Cô liền đờ người ra rồi nhìn vào đứa nhỏ đang ôm mặt kia, thì ra là mẹ của hai đứa nhỏ, chẳng trách cô thấy thằng bé này quen quen, cô thấy bà ấy cũng bất ngờ, sau đó thì đổi sắc mặt giọng nói luôn, nghe giả tạo đến buồn ói.

“Dạ thì ra là Hoài Thực tiểu thư, thất lễ quá!”

Bà ấy quay qua đứa nhỏ rồi nói:

“Còn không mau về nhà đi!”

Nó ngẩn mặt lên rồi nhìn cô, đôi mắt nó long lanh ngân ngấn lệ, cô sai rồi, không phải nó không khóc, mà là khóc nhưng không phát ra tiếng. Cô nhìn thấy vậy càng trở nên khó chịu bức tức hơn, chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác thằng anh nó đã xúi nó lại bán nó sen cho cô, và đã khiến cô nhìn thấy cảnh này. Có phải nó thương em nó, nó muốn cô giúp em nó hay không, cô nhìn thấy bà ấy cầm cái rổ rồi kéo tay của thằng nhỏ đi, cô đứng đó chết chân tại chỗ, nhìn cái bóng lưng gầy gò của nó mà xót xa quá, không biết mẹ ruột hay mẹ kế, nhưng tại sao con người với nhau lại đối xử khốn nạn với nhau thế, lại là một đứa trẻ con. Lần trước ở trên công đường có đoạn con Oa nói lợi dụng đứa con vô tình té chết của bà ấy để vu oan cho cô, nhưng sau hôm nay cô đã suy nghĩ khác, không phải là vô tình, nó chắc hẳn là bị ngược đãi lâu rồi, cái vô tình ở đây là lòng người vô tình cơ. Hoặc ngược đãi quá mức vô tình nó lại chết, cô nghĩ tới đó thôi mà người đã lạnh toát hết xương sống. Cô quay lại nhìn vào hai mẹ con họ một lần nữa, cô thấy có một đứa nhỏ đi cạnh bên, còn quay lại nhìn cô nữa, nó buồn bã rồi quay đầu lại, nó nghĩ cô không thêm giúp đỡ em nó, nó thật sự rất buồn.

Chương 17: Cường thi

Tối hôm đó cô ngồi lặng im trong nhà, không hiểu sao hôm nay lại không ngủ được, trong lòng cứ bồn chồn cái gì đó rất khó tả, cô cảm thấy căn nhà

này từ hôm nay đã khác với hôm qua một ít, cứ cảm thấy không an tâm, linh cảm hay linh tính gì không biết, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó khó chịu vô cùng, giống như ai đó cứ nhìn chăm chăm vào mình hoài khiến bản thân bức mình đến nổi. Cô ngồi đó rồi thở dài, nhìn ra ngoài kia, trăng đã nhú lên qua cái vách núi xa xa kia, cô chớp mắt một cái rồi vươn vai. Cô khép cửa lại chuẩn bị đi ngủ, đêm hôm khuya khoắt mắt rồi, thức lâu lại sợ gặp ma, vừa khép cửa lại đã nghe thấy bên ngoài có tiếng bạch...bạch...

Cô nghe thấy mới thắc mắc, quay lại thôi tắt đèn rồi nghe ngóng, nhà này chỉ có con Kim Nhã là khiến cô suy nghĩ nhiều nhất, nghe tiếng động lạ một tý là lại nhớ tới gương mặt nó. Cô áp tai vào cửa nghe ngóng, không biết nó có bị ma nhập không, hay bị gì về thần kinh không, nhưng cái biểu hiện của nó, cộng với cái mùi cô ngửi được trên người nó. Cô có thể chắc chắn, nó sẽ nguy hiểm cho mọi người, cô không muốn suy nghĩ tới tình trạng tệ nhất rằng nó đã chết, rồi ai đó đã bị nhập vào người nó, sống giùm nó, thật không tin được, linh cảm lớn nhất nói cho cô nghe, nó không phải là người nữa rồi, cái giấc mơ hôm ấy, có phải đơn giản chỉ là một giấc mơ không, hay đó là lời cuối cùng con Kim Nhã muốn gửi gắm lại, rằng nó đã chết rồi, và bây giờ Kim Nhã kia là người khác.

Cô vừa nghĩ tới đó thì đã nổi da gà, thật ra có phải bà Dung thật sự đã làm gì nó không, hay chỉ là cô ác cảm với bà ấy, nhưng nếu bây giờ theo dõi con Kim Nhã, tìm hiểu về nó, nếu thật sự liên quan tới bà Dung, có lẽ sẽ biết thêm vài chuyện, đại khái là có liên quan tới nhà họ Hoàng, mà chuyện nhà họ Hoàng thì biết càng nhiều càng tốt. Giống như đi vào một trận chiến, biết càng nhiều về đối phương càng có lợi cho mình.

Lát sau cái tiếng bạch bạch nó im lặng, mà nó chuyển qua tiếng chẹp chẹp, cô có hé cửa ra nhìn nó, nó chỉ nhảy quanh nhà, giờ này ai cũng ngủ hết cả rồi, chẳng ai phát hiện ra, cô lại không muốn cho nó biết, cứ ngồi im lặng như vậy nhìn nó hoài, lát sau mồn mồn thì cô lại ngủ quên mất. Sáng sớm ra ngoài đã thấy ánh sáng chiếu lên mấy ngọn sào rồi cơ, cô bước ra ngoài

nhìn một lượt, chép miệng tiếc nuối chuyện tối qua, đang theo dõi nó thì lại ngủ quên, sáng ra rửa mặt mà còn tiếc nuối, nhưng ngày hôm ấy lại rất yên ắng, chẳng xảy ra việc gì lạ. Con Kim Nhã thì vẫn ru rú trong nhà, cô không lại gần nó nữa, cũng không muốn lại gần nó, cứ im im cho qua, sợ nó phát hiện ra là cô để ý nó, nên cứ giả vờ không quan tâm nó, ấy vậy mà qua mấy hôm sau cô vẫn chưa thấy gì, còn có lúc cô còn tự nghĩ bản thân mình có phải suy nghĩ quá nhiều không. Con Kim Nhã vẫn ngày ngày như thế, tối cô có canh chừng thì chỉ thấy nó nhảy nhót quanh nhà, canh chán rồi cô lại vào ngủ, ngoài ra chẳng thấy có gì lạ, có lần cô thử hỏi bà nhũ hươ, bà ấy bảo Kim Nhã nó bị mộng du, lâu lâu lại tái phát, nhưng không nguy hiểm gì, vì tường nhà xây cao, vật dụng trong nhà đã cất lên cao hết, nghe bà ấy nói vậy cô cũng cảm thấy bình thường, nếu nó mộng du thật thì thôi vậy, vậy cũng mừng, chứ như suy nghĩ ban đầu thì tội nó lắm.

Cô đang miên man suy nghĩ thì chợt thấy bà nhũ hươ xách giỏ chuẩn bị đi chợ. Cô thấy bà ấy đấm đấm xoa xoa cái lưng, biết bà mệt mỏi nên cô lại cầm lấy cái giỏ luôn, cô nói:

“Thôi để tôi đi! Bà ở nhà chăm mấy đứa nhỏ đi, tôi không ở chăm tụi nó được đâu. Cậu qua thôn Vĩnh Hà học rồi nên ở nhà chán lắm! Mua cái gì dặn tôi mua luôn cho! Lâu lắm lại chưa được đi ra ngoài rồi! “

Bà ấy nhăn nhó một hồi, biết bản thân chịu không nổi nên đành gật đầu luôn, cô mỉm cười cái rồi xách giỏ ra chợ, bà nhũ hươ sợ cô ẩu đoảng nên ghi hết ra giấy. Cô cầm tờ giấy ấy liền vui vẻ như chim được thả ra, vui vẻ chạy đi ra chợ, bây giờ tầm chiều rồi nên hay gặp mất bà đi chợ giống mình. Cô có đi sau họ, vừa nghe họ nói chuyện vừa nhìn hoàng hôn luôn, cho đỡ chán.

Vừa vui vẻ thì nghe mấy bà ấy nói:

“Này mấy bà, mấy vụ gần đây mấy bà có nghe không vậy?”

Một bà liền đáp ngay.

“Này, bà đừng nói lại là cái vụ... Ma cương thi hút máu người nhé!”

“Ồ ờ, trời ơi này chồng tôi còn không cho tôi đi chợ chiều nữa cơ, nghe nói thôn bên cạnh có một người bị chết rồi! “

“Mà quan còn đang điều tra mà, người đó chết trong rừng kia mà, có nguy cơ bị thú dữ ăn thịt hút máu, loài dơi cũng hút máu đấy nhé, nghe nói đồn bậy bạ là bị quan phạt đấy, tội làm nao núng lòng dân là tội lớn, cộng với tin đồn thất thiệt cũng không nhẹ đâu!”

“Này, tôi nói bà nghe, hôm trước chồng tôi có lên quan hỏi thăm rồi nhé, cái xác đó chết mà khô quắp luôn, nghe người nhà nói mới đêm hôm qua thôi vẫn còn ăn ngủ bình thường, sáng ra đã mất tích, tìm được thi thể ngay hôm đó, chứ đâu xa mà máu bị rút cạn rồi, trên người chỉ có một vết cắn thôi, nếu không phải cương thi hút máu thì là gì? Dơi nó bé tí thế kia, nếu hút thì cũng không đến mức cạn khô, nên làm sao có thể!”

Bà ấy nói như chắc nịch, hòa với giọng điệu hơi sợ sệt, người kia lại nói:

“Thế sao hôm qua tôi nghe chồng nói thấy có một đám dơi ở đâu bay qua làng mình, còn đậu ngay cái đám rừng kia, không phải nó thì còn ai?”

“Không đúng, dơi có hút theo đàn thì dấu răng đã hiện lên khắp người rồi, tại sao chỉ có 1 dấu ngay cổ tay chứ?”

“Làm sao mà lạ thế, tôi nghe nói cương thi hút máu thì chỉ hút ngay cổ thôi mà, sao lại hút ngay cổ tay!”

“Làm sao tôi biết, tôi còn không dám ra đường buổi tối, mấy hôm có người

rủ qua chơi bài mà tôi còn không dám đi, thôi tranh thủ đi chợ về sớm đi, nói thôi đã sợ rồi!”

Cô thấy họ cuống quýt chạy đi, cô nhìn theo mà chép miệng, suy nghĩ lời họ nói:

“Cương thi hút máu, bầy dơi?”

Cô xách cái giỏ đi nhanh theo họ, coi họ có nói gì nữa không, nhưng họ không nói, mắt mũi thì cứ ngó liên tục qua hai bên đường, đúng là nhát gan mà. Cương thi thì chỉ xuất hiện ban đêm thôi, nó chẳng nhảy nhót vào ban ngày đâu mà sợ.

Vừa nghĩ tới đó đầu cô chợt chạy qua một dòng điện, nhảy nhót, cương thi, ban đêm, hút máu, dơi...

Tự động cái hình ảnh con Kim Nhã nửa đêm nhảy bạch bạch trong nhà xuất hiện ngay vào đầu cô, cô đứng im tại chỗ, không phải chứ, có lẽ nào lại là nó chứ?

Cô nhìn lại con đường về nhà mình, rồi nhìn lên mặt trời ngày hôm nay, sắp tối tới nơi rồi, phải đi thôi, nhanh về còn kiểm tra xem rốt cuộc cô suy nghĩ có đúng không. Cô đi thoăn thoắt, vừa đến chợ đã nhanh chóng mua rau mua cải, cô mua gấp đến độ không thèm hỏi giá, mấy bà bán chợ thắc mắc hỏi:

“Cô làm gì mà gấp thế?”

Bà ấy lăm lét nhìn rồi chợt nói nhỏ:

“Ở thôn cô có nghe nói tới cái vụ cương thi hút máu người không? Sao chợ hôm nay nó vắng tanh, thôn cô có ai nói chuyện đó không? Có không?”

Cô suy nghĩ lát rồi chợt lắc lắc đầu.

“À không, tại cháu thấy chiều rồi, mua nhanh còn về!”

“Ở đây có ai bán gà không ạ, cháu ít khi đi chợ, không rành lắm nên là...”

“À ở đây thì có nhiều chỗ lắm, mà thôn cô không ai nói gì về vụ cương thi à?”

Bà ấy hỏi lại thêm lần nữa cho chắc chắn, cô vẫn giả vờ lắc lắc đầu, hỏi thử xem bà ấy biết những gì.

“Cháu có nghe gì đâu, mà cương thi gì hả cô?”

Bà ấy nghe hỏi thì liếc dọc liếc ngang, liền thì thầm vào tai cô.

“Nghe bảo gần thôn Đại Cát có xuất hiện cương thi đó, mấy hôm trước nhà người ta bị mất gà quá trời. Gà nhốt trong chuồng sáng ra là mất, ban đầu cứ nghĩ là trộm cơ, nhưng hai ba hôm sau thì người thấy mùi thối, mới phát hiện ra không phải bị người lấy cắp bán hay ăn thịt, mà là bị hút máu rồi quăng xác đi. Xảy ra hai ba ngày gì đó, người ta còn thức canh chua nhưng vẫn bị mất liên tiếp, có cái hôm rằm này là chấn động nhất, chết cả một người cơ, nghe bảo là có cương thi đó, chuẩn bị mời thầy về cúng giải hạn đây, trời ạ bây giờ ai cũng đóng cửa ở nhà, không ai chịu đi chợ cả, cô là người thôn nào mà cô không biết!”

“Thôn Đại Cát ạ, cháu toàn ở nhà may vá, cháu có ra đường đâu, nên không biết gì cả!”

“Mà này, hôm nay đi mua gà không có thì về đi, nghe bảo bị chết hết rồi, không có mà bán đâu, trở rồi mau về nhà sớm đi!”

Cô gật đầu mấy cái rồi quay ra, thấy chợ vắng tanh thì mới chạy về luôn, nếu thật sự con Kim Nhã này nó là cương thi mà mọi người nói vậy có phải rất nguy hiểm không chứ, bây giờ mấy đứa nhỏ ở nhà với nó, lỡ nó lên cơn thì...

“Ôi trời đất ơi”

Cô chạy như bay ra khỏi chợ, hốt hải chạy về nhà, hôm nay mặt trời chưa lặn mà người làm nông đã nghỉ hết rồi. Cô suốt ngày ở trong nhà, không biết chuyện động trời bên ngoài, chắc bà nhũ hươ cũng biết, nhưng bà sợ cô và mấy đứa trẻ sợ nên giấu hay sao ấy, hèn gì mấy hôm nay cô canh con Kim Nhã mà chỉ thấy nó nhảy quanh nhà, không động đến người trong nhà, mà là động đến người bên ngoài. Không biết nó còn nhân tính con người hay là nó không thích trẻ con, nhưng bây giờ cô phải quay về nhà gấp.

Cô chạy đến cổng nhà thì liền ngay lập tức mở ra, cô xông vào ngay thì chột giật mình, con Kim Nhã nó đứng ngay cửa, nó nhìn ra cái rồi đi vào nhà. Cô ôm lên ngực thở mà muốn đứt hơi, bước vào nhà bấp cật hết đồ ăn đi, cô đi vào phòng mấy đứa nhỏ. Cô nhìn thấy Kim Nhã đã đi ra sau nhà rồi mới lên vào phòng mấy đứa kia, cô liếc quanh phòng rồi hỏi thăm dò tụi nó.

“Mấy đứa à, dạo này mấy đứa có thấy Kim Nhã lạ không? “

Chúng nó thấy cô vừa thở vừa hỏi gấp, thường ngày chúng nó không quan tâm đến cô đâu, nhưng hôm nay thì khác, cô hỏi chúng nó bằng sự nghiêm túc, ánh mắt cô sợ hãi, khiến chúng nó nhìn sẽ không bền cợt nữa, mà nghiêm túc trả lời, giọng có chút run:

“Không có!”

Cô biết hỏi chúng nó cũng như không, nhưng chúng nó ngủ chung với Kim Nhã, nhất định sẽ thấy cái gì đó.

“Kim Nhã có ăn cơm không? “

Cô thấy lần trước mấy đứa này ăn cơm một góc, còn Kim Nhã thì không, nếu nó thật sự là ma hút máu, nó nhất định không cần ăn cơm.

“Dạ không! “

Câu trả lời ấy làm cô không mấy bất ngờ, nhưng nó khiến cô sửng sờ.

“Mấy đứa không thấy nó ăn cơm à? Có thật không? “

“Chúng em không quan tâm, kệ nó!”

Nói rồi nó vung vẩy ra khỏi tay cô, tùm lại với nhau, ham chơi nên không quan tâm cô cho lắm. Cô quay qua kiểm tra mấy cái chần của tụi nhỏ, người thấy mùi tanh phảng phất qua mũi mình, cô vạch lên cái rồi người, nó phát ra từ đó, và ngay chỗ con Kim Nhã ngủ, trên cái mép chần còn dính lấm chấm máu khô. Cô nuốt nước bọt cái rồi quay mặt ra ngoài, cảm thấy có cái gì đó lạnh sống lưng, cô liền nhìn ra, thấy con Kim Nhã nó mỉm cười. Cô liền chăm chú nhìn nó, nó liền nhép nhép cái miệng, cô có thể đoán ra, rằng nó nói cái gì, nó nói:

“Mày đã đoán ra rồi à?”

Nó cười hở răng ra, cười cái rất tươi, và nó có cả hai cái nanh, cô trợn mắt lên rồi hít vào một hơi sâu, vẩy ra cô đã đoán đúng rồi, thật kinh khủng, nó lại là cương thi, nó thành cương thi rồi, làm sao đây? Làm sao trị nó đây, cô đang miên man suy nghĩ thì nhớ tới cái cô đi chợ lúc nãy...”cương thi chỉ cắn ngay cổ thôi không phải sao? Sao lại cắn vào cổ tay?”

Bây giờ cô đã có câu trả lời, vì con Kim Nhã đáng người thấp bé, nó chỉ đứng ngang hông người ta mà thôi, vậy là lúc hút máu người ta thì người ta vẫn còn sống?

Cô trợn mắt lên rồi nhanh chân chạy quanh nhà, nhanh chân chạy đi kiểm nó, cô thấy nó quay mặt lại nhìn mình, một ánh mắt khiêu khích, nó vừa cầm cái cam vừa đứng đó, cô lấy hết bình tĩnh nhìn nó, nó lấy ngón tay bấu vào trái cam cái rồi đi vào nhà, cô không thể bắt nó lại được, cũng không thể nói cho ai nghe, cậu Cảnh Minh đi rồi, bà nhũ hươu lại già cả ốm yếu, nghe bảo cương thi về đêm rất là mạnh, lại còn rất nhanh, nếu nó đã đổi từ hút máu gà sang hút máu người, có thể đoán hôm nay chắc chắn nó sẽ hút máu người, nếu nhốt nó trong nhà sẽ nguy hiểm cho mấy đứa nhỏ, nếu để nó ra ngoài lại ảnh hưởng đến người bên ngoài. Cô suy nghĩ tới suy nghĩ lui vẫn không cách nào thỏa đáng, bây giờ mà có bà Hậu ở đây có phải sẽ tốt không, cô vô đầu bực tai cũng không có cách nào cả.

Cô chạy ra ngoài tìm người sau đó nhờ người ta qua thôn Vĩnh Lợi kiểm bà Hậu qua, báo bà qua nhà gấp, cô biết nếu bà Hậu nghe tin cô sẽ qua ngay, nhưng mà khoảng cách hai thôn khá xa nhau, cô sợ lúc bà ấy qua tới đã là sáng của ngày hôm sau, nhưng kệ, có bà ấy thì mới tìm cách trị được con Kim Nhã này. Nếu không nhất định nó sẽ bỏ trốn, hôm nay nó còn ở đây chắc nó nghĩ cô không làm gì được nó nên nó không sợ, cô liền chạy vào nhà ngay, kiểm một sợi dây thừng rồi tìm nó ngay lập tức, mạng người quan trọng, bà nhũ hươu có ngăn thì cô cũng không thể để nó lộng hành được, nó còn ra vẻ thách đố cô.

Cô chạy vào thấy tụi nhỏ vẫn đang chơi, Kim Nhã ngồi một góc, tay nó giữ cái gì đó, đầu cứ cúi vào góc tường im lặng, cô cầm sợi dây trên tay rồi từ từ tiến lại, nó không động đậy không nhúc nhích gì, chỉ ngồi lặng im, cô vừa giơ tay ra định tóm lấy nó thì cái cửa bật lên kêu cái ầm.

“Đừng chạm vào nó!”

Tiếng bà Hậu hét lên, nó liền quay qua tát một cái vào tay cô, cô giật mình rút tay lại, lùi ra sau mấy bước rồi nhìn nó, nó mỉm cười mà nước miếng chảy ra nhiều nhão. Cô quay qua ôm lấy tụi nhỏ, lấy cái chăn đắp lên người tụi nó, không muốn cho tụi nó thấy cảnh này, bà Hậu liền chạy nhanh vào, bà cầm trên tay một cây kiếm bằng gỗ. Nó nhỏ và dài cỡ một gang tay, cô nghe một cái cộp vang lên, cây kiếm đâm ngập vào trái tim nó, cô trợn mắt lên cái rồi nhìn bà, bà liền hét lên:

“Mau! Hỏa thiêu, nó sẽ giết cả tôi và cô đấy, nó mang mệnh của bà già hóa dơi nhà bà Hoàng đấy, nhanh lên Hoài Thực, nhanh lên!”

Cô vừa nghe tới đó thì thịt da con Kim Nhã đã nứt toàn ra, đầu nó mọc ra cả tóc bạc, lưng nó còng xuống, giống như hình dáng của bà già hôm ở nhà bà Hoàng vậy. Bà ấy như hiện lên trong thân xác của Kim Nhã, mắt nó đỏ lên như mắt dơi, miệng cũng rộng ra như miệng dơi, và răng nhọn nhô ra, có cả cánh và tai dài!

“Dơi à?”.

Chương 18: Kim Nhã và người phụ nữ sống cùng thân xác

“Hỏa thiêu? Hỏa thiêu?”

Cô vừa nghe hai chữ này đã run rẩy tay chân, mấy đứa nhỏ trong chăn cứ nháo nhào lên, cô liếc qua bà ấy. Chẳng một chút động tĩnh gì, chỉ có bà Hậu là hoảng loạn cực độ, cô chưa bao giờ thấy bà Hậu sợ đến như vậy.

“Hỏa thiêu, là phải đốt nhà, mà có giới thì đốt nhà đi, đốt đi, chết hết!”

Cô giật mình bật dậy cái mạnh, cô liếc vòng òng quanh nhà một lượt, thờ phào cái rồi giơ tay lau mồ hôi, cảm nhận nhịp tim mình còn đập loạn xạ, kiểm tra tay chân xem một lượt, cũng may thật. Chỉ là một giấc mơ, cô chẳng biết tại sao mình lại ngủ đi nữa, rõ ràng lúc chiều tối đi chợ về còn vào phòng tụi nhỏ kia mà, tại sao lại về phòng mình, cô nhớ được mỗi khúc con Kim Nhã nó nhép miệng nói “mày đã biết rồi à?” sau đó thì dần thiếp đi, không còn thấy gì nữa, cô vò đầu bứt tai nhớ lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chẳng nhớ nổi.

“Mình làm sao thế nhỉ?”

Cô nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, bước xuống giường mở cửa đi ra, trước mắt là mấy đứa nhỏ. Chúng nó vừa đốt đèn lồng vừa ăn bánh trung thu, cô chợt cảm thấy có cái gì đó lằng lằng trên gương mặt, chợt nhận ra cái gì đó, cô mỉm cười cái rồi trầm nghĩ

“Mới đây mà đã trung thu rồi, tính ra mình được gả đi cũng tròn một tháng, thật là nhanh quá đi!”

Cô bước chân ra ngoài, tụi nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện, cô ngẩng nhìn chúng nó một lát thì thấy nhũ hươ Nụ đi lại.

“Tiểu thư ngồi xuống đi!”

“nhũ hươ à, sao hôm nay tôi ngủ quên mà tôi không nhớ thế nhỉ?”

“À, tôi thấy tiểu thư đi chợ về, tiểu thư còn qua phòng tụi nhỏ chơi cơ mà, lát tiểu thư lại quay về phòng ngủ, cô không nhớ gì sao?”

“Tự quay lại phòng ngủ?”

Cô thắc mắc một chút, thật sự cô đã đẳng trí rồi sao? Thật sự đã đẳng trí đến mức tự mình đi về phòng mà không nhớ sao?

Cô liếc qua nhìn mấy đứa nhỏ, con Kim Nhã là thứ cô muốn tìm kiếm, nó ngồi đó làm cái lồng đèn, chẳng quan tâm tới ai. Cô nhìn nó chăm chăm, lâu lâu nó lại liếc lên nhìn cô một lần, cô đứng dậy rồi đi ra sau nhà, mắt vẫn nhìn nó, cô đứng cạnh bà nhũ hươ rồi hỏi:

“nhũ hươ à, con Kim Nhã làm sao thế nhỉ, sao suốt ngày cháu cứ thấy nó làm sao ấy, không nói không rằng, cũng không thèm chơi với ai cả!”

Bà nhũ hươ vừa sắp mấy cái bánh mứt ra rồi nói:

“Kim Nhã nó bị thiếu năng ấy mà, lúc thiếu phu nhân nhà họ Hoàng mang thai thì suýt sảy thai, bị động thai rất là nặng, sau này sinh ra sức khỏe nó lại không được tốt, cứ hay bị khóc đêm, còn hay ré lên lúc người ta đang ngủ nữa. Nhà họ không thích nó, nên đã đem qua đây gửi, mà nghe nói lúc gửi nó còn bị té sông nữa, suýt chết, nó đã cải tử hồi sinh mấy lần rồi, sau này ba nó đi buôn với ông Hoàng vô tình gặp nạn nên qua đời. Mẹ nó cũng không qua thăm nữa, lấy chồng khác rồi, từ đó nó cứ ngơ ngơ ngáo ngáo thế đó, chẳng bình thường như mấy đứa trẻ khác, tôi chăm nó quen rồi nên biết!”

Cô liếc qua nhìn nó, nó vẫn lúi thúi một mình chơi cái đèn lồng, vô tình sao cô lại nhìn ra phía hàng rào, cô thấy một đứa nhỏ đứng ngoài đó, cô lầm

bầm trong miệng:

“Sao nó lại quay lại đây nhỉ?”

Cô vừa thức mắt thì thấy con Kim Nhã cũng nhìn ra hướng đó, cô liền thấy nó gằm gừ, lát sau quay lại đứa trẻ kia đã biến mất rồi. Con Kim Nhã nó thấy ma, vậy nó cũng có mắt âm dương rồi, cô liền nhìn chăm chú vào nó.

Lát sau bà ừ hơ mang bánh mút lại cho tụi nhỏ ăn, cô đi theo bà, còn ngồi lên giường, cạnh con Kim Nhã, cô đưa cho nó một cái bánh, nó liền lấy tay gạt ra, cái bánh rơi xuống đất. Cô khom người xuống nhặt lên, cô liền nhìn nó, cảm thấy người nó không còn hôi hám nữa, không giống như bị ma nhập nữa, lại giống như bình thường rồi, cô liền hỏi nó.

“Kim Nhã à...em không sao đấy chứ...”

“Sao là sao?”

“Sao em không ăn bánh?”

“Không thích!”

Nó vừa gấp cái đèn lồng vừa nói, cô nuốt nước bọt cái ròi giơ tay ra, cô nói:

“Chị biết xếp đây, chị xếp cho em, em làm chậm quá sẽ không kịp đón trung thu đâu!”

“Tôi xếp cái này không phải để đón trung thu!”

“Vậy...!”

Cô nhìn nó thức mắt:

“Là để treo trước mộ đó, tôi muốn làm thật nhanh, như vậy mới kịp!”

“Kịp...?”

Cô hỏi nhỏ, nó liền quay qua nhìn cô, mỉm cười nói:

“Kịp chết đó!”

Nó nói xong liền khom mặt xuống xếp xếp dán dán, cô ngồi đó mà lặng im, lát sau nó lại nói:

“Chị biết chuyện rồi đúng không?”

Cô sững người ra, nhìn nó hỏi

“Biết cái gì? “

“Biết chuyện tôi hút máu người... “

Cô nghe nó nói xong thì óc cục nổi lên rần rần trên người, cô mím môi cái rồi nói:

“Em nói gì vậy?”

“Từ đầu chị đã nghi ngờ tôi rồi, chị rất thông minh, nhanh nhẹn, lại còn tháo vác nữa, điều đặc biệt là chị có một đôi mắt rất đặc biệt! “

Nó nói xong liền quay mặt lên nhìn cô, lời nói của một đứa nhỏ tầm 7 tuổi lại có thể có phong thái này. Phong thái của một người trưởng thành.

Nhưng trong lời nói đó không mang cái gì là ác cảm, giống như cô đang

nghe một người già nói chuyện vậy. Cô quay lại phía sau, mọi người đã đi ra đó làm lồng đèn cả rồi, cô lại quay lại nhìn con Kim Nhã một lần nữa, cô liền hỏi:

“Em có phải làm Kim Nhã không?”

Cô vừa hỏi vừa nhìn nó, còn lấy tay chặn tay nó lại, cô nhìn vào ánh mắt nó rồi hỏi:

“Không! “

Nó trả lời cái rồi mỉm cười.

“Tôi chỉ mượn thân xác nó thôi!”

Cô không phát hiện ra à?”

Nó ngẩng mặt lên rồi hỏi, cô ngồi thụt lùi lại rồi nhìn vào cái bóng của nó in dưới ánh trăng, một cái bóng của người lớn. Nhưng cô lại chắc chắn đây không phải là bà cụ ở nhà bà Hoàng, cái bóng của một người phụ nữ, còn trẻ, cô liếc lên rồi hỏi:

“Cô...”

Nó ngược mắt lên, mỉm cười nhìn cô, nó biết cô phát hiện ra rồi, nó liền nói:

“Tôi cứ tưởng sẽ được sống lại lần hai, trong một cơ thể mới...nhưng mà, đứa trẻ này lại chịu không nổi một xác hai linh hồn, nên bây giờ tôi bị nó hại luôn rồi! “

“Ý cô là sao?”

Cô chăm chú hơn vào lời nói của Kim Nhã, nó liền từ tốn nói:

“Lúc này cô nghe như hươ Nụ nói chuyện có phải không? Thế tôi kể chi tiết cho cô nghe, dù sao tôi cũng không muốn mang bí mật này xuống mồ!”

Cô ấy từ từ quay qua đám trẻ, canh chừng chúng nó mới an tâm nói:

“Thật ra hôm Kim Nhã bị rơi xuống nước là do nó đi ngang con sông đó, nó đã ước rằng nó được chết đi, lúc ấy ma da ở đó liền nghe thấy, bọn họ muốn lật thuyền kéo Kim Nhã xuống thay họ, họ sẽ đi đầu thai, nhưng tôi đã biết trước. Tôi thấy tội cho Kim Nhã nên tôi đã cứu nó, không may tôi hợp vía nó nên bị hút vào, sống trong cùng một thân xác với nó, ban ngày nó là nó, còn ban đêm nó sẽ là tôi!”

Vừa nói tới đây cô đã sốc đến độ mắt trợn trừng lên, cô liền ấp úng nói:

“Có thể sao?”

“Tôi đã che dấu được hơn hai năm rồi, nhưng mà...đến hôm bà Dung đến nhà, tôi đã không thể che dấu được nữa! “

Nó lạng người đi một chút, liền nói tiếp:

“Bà Dung là một bà phù thủy, bà ấy có thể gọi ma gọi quỷ, mua chuộc họ làm việc xấu, hôm bà ấy đến nhà, bà ấy đã phát hiện ra tôi, nhưng Kim Nhã từ ngày bị chết hụt lại có thể nhìn thấy ma, vì tôi là người âm, nên nó có thể dùng đôi mắt của tôi nhìn thấy người âm. Nhưng hôm ấy nó đã làm lộ ra hết, bị bà Dung phát hiện ra, sau đó còn biến nó thành cương thi nữa, tôi có thể giúp nó sống, nhưng nếu nó trở thành cương thi, tôi lại rất ghê tởm bản thân mình, tối đến tôi không thể kiềm chế được. Bà ấy lấy máu và tóc của nó, về yểm vào búp bê, sai nó đi hút máu, đem về nuôi bầy dơi của bà ấy,

như vậy, tôi thà chết còn hơn”

“Cô đã nhập vào con bé, làm nó nửa khùng nửa điên, còn đổ lỗi cho nó à?”

“Là cái miệng nó nói muốn chết, là nó hại nó thôi, tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhưng mà, qua đêm nay, tôi sẽ không cần phải sống trong thân xác nó nữa, tôi không muốn bị bà Hậu đánh. Cũng không muốn bị bà ấy thiêu sống, cô thấy rồi đó, giấc mơ lúc nãy, nó sẽ thành sự thật đó. Cô có muốn như hươ Nụ bị sốc không, cả mấy đứa nhỏ nữa, tôi thà đem Kim Nhã chết theo tôi, nhất định không để nó biến thành cương thi! Tôi sợ mùi máu, sợ người ta xem tôi và nó là quái vật. Tôi làm như vậy cũng là vì muốn giúp cô, qua đêm nay bà già ở nhà bà Hoàng sẽ tới đây, và chiếm lấy xác của Kim Nhã, tôi và nó sẽ bị đánh tan xác, không còn đi đâu thai được nữa, và lại chuyện cô có mắt âm dương, sẽ bị nhà họ phát hiện ra, cô sẽ trở thành linh nữ cho nhà họ, còn khùng khĩếp hơn cái chết gấp ngàn lần. Nên tôi và Kim Nhã chết đi, cũng là muốn giúp cô giữ bí mật này, cũng như bảo vệ danh tiếng cho như hươ Nụ, và bảo vệ lũ trẻ. Nhỡ ai đó phát hiện ra Kim Nhã là cương thi, thì người trong nhà này sẽ bị miệt thị, đánh đập tới chết, thậm chí còn bị thiêu sống, làm ơn, hãy để chúng tôi ra đi!”

“Kim Nhã đã đồng ý đâu, không phải cô nói buổi sáng nó sẽ là nó sao, bây giờ cô đang sông trong thân xác nó đó!”

“Kim Nhã nó không thiết tha gì cuộc sống này đâu, lúc trước nó có gia đình, sau này nó làm trẻ mồ côi, tính tình nó rất mạnh mẽ, lại hay chống đối xã hội. Nó cho phép người âm nhập vào, còn muốn hóa làm quỷ nữa, cô đừng ngăn cản tôi, nếu không cô nhất định sẽ hối hận! “

Nói xong nó liền đứng dậy, nó tiến lại chỗ như hươ Nụ ngồi, nhìn bà ấy cái rồi mỉm cười như chưa có gì xảy ra, cô nghe rất kỹ không sót một lời nào, linh nữ là cái gì chứ, hình như ngay từ đầu bà Hậu đã căn dặn cô không được nói cho ai biết mình có mắt âm dương. Cô không hiểu hết ý của bà ấy,

bây giờ nghe Kim Nhã nói, cô có phần hiểu ra một chút, linh nữ có lẽ là một tên gọi của một thân phận gì đó, có thể nó có hại cho cô nên bà ấy không cho cô nói.

Đang suy nghĩ thì đám trẻ chợt đứng lên, chúng nó đi ra ngoài, trên tay mỗi đứa cầm một cái đèn lồng. Chúng nó mỉm cười cái rồi cùng như hươ Nụ đi dọc con đường làng, lát sau con Kim Nhã chợt đi thụt lùi lại, nó cầm cái đèn lồng giơ lên, soi sáng gương mặt nó, nó liền nói:

“Hãy nhìn thật kỹ nhé, đây là gương mặt của tôi!”

Nói rồi trước mặt cô hiện ra một cô gái, gương mặt thanh thoát nhẹ nhàng, nó cười cái rồi nói:

“Đêm hôm nay là đêm cuối cùng, tạm biệt, cái lồng đèn kia, phiền tôi làm xong nhé!”

Nói rồi nó từ từ đi vào bụi rậm trước mặt, đó là cái khu rừng lần trước cô thấy nó đi vào, cái hình ảnh cái đèn lồng màu đỏ bay bay trong màn đêm khiến đầu óc cô bắt đầu nhớ lại cảnh tượng đêm đó. Cô trợn mắt ra rồi nghe thấy một giọng nói:

“Em chị bị một bà phù thủy dắt đi rồi! “

Cô quay lại nhìn thẳng bé sau lưng, nó nói với ánh mắt tròn xoe, cô ấp úng rồi hỏi nó.

“Em đã nói câu này với chị lần nào chưa?”

Nó liền lắc lắc đầu, cô nuốt nước bọt cái rồi ôm đầu, sau hôm trước cô đã từng thấy cảnh tượng này rồi nhỉ? Là cái cảnh cô nghe thẳng bé này nói chuyện, rồi cô còn chạy vào nhà kêu cậu Cảnh Minh, hôm ấy cậu còn tìm

người đi tìm nó, sao bây giờ lại thấy cảnh này y chan ngày hôm đó. Cô chợt suy nghĩ đến vấn đề, có phải mình có thể nhìn thấy trước được tương lai hay không? Có phải không? Hôm ấy cô cũng tỉnh dậy sau một cơn mê, hôm nay lại nằm mơ thấy bà Hậu chạy qua nhà giết cường thi. Có phải giấc mơ đó lại là tương lai không? Cô nhìn vào cái đèn lồng như bay bay kia, cô liền nói:

“Có phải nó sẽ treo cổ không? “

Vừa suy nghĩ tới đó, thằng bé sau lưng đã nói:

“Em chị bị một người dẫn đi vào rừng, còn cầm theo một sợi dây thừng nữa! “

Phải rồi, bà phù thủy mà thằng bé này nhắc tới có phải người phụ nữ nhập chung xác với Kim Nhã không, ấy vậy mà hôm đó cô lại nghi ngờ là bà Dung, vậy là cái giấc mơ cô đi vào rừng tìm Kim Nhã cũng là sự thật, và nó là tương lai cô sẽ phải trải qua. Thật ra cái mắt âm dương này là cái gì vậy, nó cho cô thấy trước cả tương lai sao? Cô ngồi đó một lát, cái đèn lồng đã biến mất giữa không trung rồi, cô đã không còn thấy Kim Nhã nữa, bà như hơ từ xa hốt hoảng kéo mấy đứa nhỏ lại, liên tiếp hỏi Kim Nhã đâu, cô lắc đầu một cái, mặt liền xanh như tàu lá, cô mím môi cố không run rẩy, cô liền nói:

“Tôi sẽ đi tìm nó, bà canh lũ trẻ cho cẩn thận đấy!”

Vừa nói xong cô đã xách cái đèn lồng chạy nhanh qua cái chỗ um tùm kia, bà như hơ phản xạ lại không kịp, chỉ trơ mắt ra nhìn, bà lùa hết đám trẻ vào nhà, liền tìm người chạy theo cô, cô vừa chạy vừa thở hổn hển. Không biết có thật như những gì cô mơ thấy không, nhưng sao cảm giác này rất giống với cảm giác ngày hôm đó, cũng là cái lạnh này. Là cái hơi sương này, cái bóng tối này, cô đi sâu vào rừng, trước mặt cô là bóng lưng của

Kim Nhã, nó nói:

“Tôi không muốn sống nữa, cuộc sống này rất nhàm chán, chị sống không thấy nhàm chán à?”

Vừa nói xong thì chợt một bóng đen vụt qua, con Kim Nhã chợt biến mất, sau đó linh cảm mách bảo cô rằng. Con Kim Nhã đang được treo lồng thòng ngay trên đầu mình, cô run run ngấn mặt lên, một giọt nước chợt rơi xuống mặt cô. Cô run run đôi tay rồi giơ lên chạm vào, đưa lên mũi ngửi, là mùi máu, cô nhìn lên, thấy Kim Nhã bị treo cổ lồng thòng ở trên, nhưng bây giờ cô không giật mình tỉnh giấc nữa rồi, mà nó đã chính thức trở thành sự thật. Cô đứng đó nhìn lên trên, thở gấp gấp như muốn đứt hơi, lát sau lưng cô liền lóa sáng lên ánh sáng của lửa đuốc. Cô quay lại thấy rất nhiều thanh niên trai làng, họ thấy Kim Nhã như vậy ai nấy đều hết hoảng. Cô quay lại nhìn họ mà mặt mũi không kém phần hoang mang, họ sợ hãi nhưng cũng tiến lại tìm cách lấy xác nó xuống, họ chia nhau ra leo lên cây tháo dây xuống. Còn chia người ra đưa cô về nhà, cô không muốn ở lại khiến họ sinh nghi, chỉ có gương mặt thản thốt của cô là không dấu được họ. Cô theo họ trở về, cả đêm hôm đó thôn Đại Cát lại dậy lên một tin đồn, vì cái xác con Kim Nhã không đem về được, cái sợi dây nó dùng để treo cổ người ta có dùng dao dùng búa gì cũng không cắt được, người ta đốn cả cây, nhưng đều vô dụng, cô không bi lụy tại sao lại như vậy. Cô thức trắng cả đêm, nhất định chờ bà Hậu sang, bà ấy sẽ có cách giải quyết.

Quả thật đến tầm canh ba thì có nghe thấy tiếng xe ngựa thật. Cô ngồi chờ từ tối tới giờ, nghe một phát là mở toang cửa ra luôn, cô nuốt nước bọt cái, lấy hết sự bình tĩnh bước ra, thấy bà Hậu mà cô như bắt được vàng, cô nhìn bà mà suýt rơi nước mắt, bà gạt đầu cái rồi trấn an cô, để tay lên miệng ra dấu im lặng, cô liếc ra sau thì thấy bà Dung bước ra. Cô thấy ánh mắt bà ấy thì có chút lo sợ, cô liền lùi lại phía sau, lúc ấy như hươ Nụ liền tiến đến, nhanh chóng khóc lóc kéo tay bà Hậu, vừa kể vừa khóc, thấy bà Dung đi theo mà mặt hầm hầm, cái chết của con Kim Nhã có lẽ là điều mà bà không

ngờ tới. Cô lặng lẽ nhìn mấy người họ đi vào rừng, cô lùi chân lại phía sau, vừa nhìn lên qua cái tấm rèm cửa xe ngựa, tay giơ ra vạch nó ra, cô ngửi thấy mùi của Kim Nhã, nếu đúng thì con búp bê của bà Dung làm điều khiến Kim Nhã sẽ nằm ở đây. Cô liếc qua nhìn bà ấy, thấy đi khuất một đoạn rồi liền vạch cái màn ra, nhưng trong ấy chẳng có gì cả, trống không, cô nhìn theo bà ấy, chợt thấy vạt áo mình bay lên, cô nhìn xuống, khi vạt áo đáp xuống trong đó hiện lên một cặp mắt, nó liền nói:

“Chị ơi, chị tìm gì?”

“Một con búp bê! Làm bằng...hình như là bằng vải, nó có mùi của Kim Nhã, là đứa hôm qua đó”

Vừa nói xong nó đã biến mất, lát sau nó liền quay trở lại, nói:

“Ồ trong tay áo của bà già kia, bà mặc áo trắng ấy!”

Cô nhìn theo hướng nó chỉ, nó chỉ ngay bà Dung chứ còn ai nữa, bà ấy đem búp bê qua đây làm gì, không biết bà ấy có ý định gì, nhưng ngay lập tức cô chạy vào nhà, lúi húi một hồi thì chạy ra. Ra tới nơi người ta vẫn còn chưa đem xác của Kim Nhã xuống được, cô thấy mặt bà Dung dữ tợn, trông có vẻ rất giận, cô đi lại gần bà ấy, vấp cái cây té nhào vào người bà ấy, còn hét toáng lên giận mình. Cô quăng trong tay ra một con búp bê, bà ấy chẳng hiểu tại sao lại giận mình chộp lấy nhét ngay vào tay áo, vậy cô đoán đúng rồi, con búp bê của tiểu thư Huệ nhà ông Lê và con búp bê của bà Dung giống nhau. Cô nhận ra cái vết son môi trên con búp bê đó, màu hồng tím tím, lại có mùi trầm hương pha với bạc hà, mà vết son đó nhìn quanh nhà ông Lê không ai xài, mà vô tình lại thấy bà Dung xài, và cái mùi đặc trưng trên người bà Dung và bà Hoàng là mùi trầm hương pha bạc hà, và một điều quan trọng khiến cô nhận ra, đó chính là con Oa, hôm nó bảo nó biết cô đánh A Tỳ. Vậy tại sao nó biết, nếu chẳng phải nó có qua lại với ai đó trong nhà họ Hoàng thì làm sao nó biết. Cái hôm con Oa nó kể ở công

đường đang hùng hồn như thế tự nhiên ói máu vật ra đó, cô lại thấy bóng dáng bà Dung lướt qua, trong đầu cô đã bắt đầu hiện lên sự nghi ngờ, và cô có thể chắc chắn hơn khi hôm nay bà Dung hốt hoảng cất con búp bê vải này, và có thể chắc chắn rằng tiểu thư Huệ là được bà Dung đại làm bù lại cô Hoa. Sau đó bắt cô Hoa nhập vào cô, làm cô bị nhà họ Lê hiểu lầm, còn tọc mạch cho con Oa nghe sai sự thật, khiến nó ghét cô, sau này lại đổ hết tội lên đầu cô, suy ra ngày hôm nay bà Dung cũng làm điều tương tự như vậy với con Kim Nhã, đúng là không đơn giản thật.

Lúc người ta khiêng xác con Nhã xuống, cô thấy bà Dung thò tay vào tay áo, làm cái gì con búp bê đó, nhưng hình như bà ấy bóp nhằm con thì phải. Ánh mắt bà ấy có phần giật mình, rồi bà ấy nhìn xung quanh, cô giả vờ nhìn qua con Kim Nhã, lảng tránh đi ánh mắt của bà ấy, lát sau bà ấy thò tay vào sâu hơn, cô thấy người Kim Nhã liền động đậy, và cô biết bà Dung đã chạm vào con búp bê thật rồi. Lúc ấy bà Hoàng liền lùi lại mấy bước, cái thân mình Kim Nhã từ từ run lên, trời đất, nó đã chết rồi kia mà. Bà Dung thậm chí còn có thể điều khiển cả người chết sao chứ, thật là khủng khiếp, mọi người lúc ấy ai cũng giật mình tản ra, cô cũng giả vờ hét lên mấy cái, rồi giật mình té qua bà Dung, giả vờ như bản thân mình sắp xỉu tới nơi vậy, liền thều thào nói:

“Bà Dung, bà đưa tôi về nhà với, tôi thở không nổi!”

Bà ấy lúng túng không thò tay vào tay áo được nữa, cô liền dựa hẳn vào bà ấy, nói bắt buộc bà ấy phải đưa mình về. Cuối cùng bà ấy cũng khó chịu mà đồng ý, cô cứ như một người sắp xỉu bấu lấy vào bà ấy, đến đoạn cô giả vờ té dẫy bà ấy xuống ao luôn, cô cũng như vô tình mà nhào theo. Trời thì tối, nước thì lạnh, cô căng mắt ra nhìn, xem búp bê nó có trôi ra ngoài không để mà nhặt, ấy vậy mà tìm mãi mãi cũng không thấy đâu. Lát sau cô cảm thấy có bàn tay ai đó mò lên chân cô, phụng một cái kéo cô xuống nước. Lúc ấy cô mở căng mắt ra, thấy bóng ai đó trắng xóa dưới nước, nhưng chắc chắn không phải là bà Dung, mà giống với tiểu thư Ân Tình. Cô ấy cười ngoác

cả mồm, mắt trợn lên giận dữ, bong bóng trong miệng cô nổi lên trên mặt nước, cô ấy giơ tay ra, bóp lấy cổ cô rồi hét:

“Trả mạng!”

Chương 19: Yếm cương thi

“Trả mạng”

Cô vừa nghe hai từ đó cô đã trợn mắt lên nhìn, cô ấy vẫn không thay đổi, vẫn cái ánh mắt đó, và gương mặt đó. Cô vùng vẫy trong nước, ngược mặt nhìn lên mà chỉ một màu đen tăm tối, không thấy gì ngoài một cơ thể như phát sáng kia, tay cô ấy chạm vào cổ cô lạnh buốt thấu xương. Cô cố gắng mở tay cô ấy ra nhưng không được, cảm giác cái móng dài đó càng lúc càng đâm sâu vào máu thịt của mình, cô còn cảm nhận thấy cổ mình bị chảy máu nữa, một cái đùng...tiếng nước bị xáo động mạnh. Cô cảm thấy như trên mặt nước có lửa cháy vậy, sau đó quay lại tiểu thư Ân Tình đã biến mất, chỉ để lại mình cô dưới nước, cô vùng vẫy ngoi lên. Được một chút thì chợt có cái gì đó nắm chân cô lại, cô giật mình co người lại gỡ chân ra, vừa khom xuống dưới đã chạm vào tay ai đó. Giật mình cái rồi buông ra, nhưng mà...cái cảm giác ngộp thở này, cô chịu hết nổi rồi, giật giật chân mạnh nhất có thể, nhưng đáp trả lại là sự thất bại, có giật bao nhiêu lần, bao nhiêu cái, cô vẫn không thoát khỏi cái tay của ai đó nắm dưới chân mình, khốn nạn thật, không thể nào ngoi lên. Bên tai cô toàn nghe tiếng lụp bụp của bong bóng nước, hòa lẫn vào đó mà một giọng nói

quen thuộc.

“Có khó chịu không? Đó là cảm giác trước đó tao đã phải chịu đựng, mà có thấy khó chịu không vậy? Tao cho mày thử, tao còn tệ hại hơn, cầm đầu xuống bùn cơ!”

Một tiếng hét chói tai, cô nhắm mắt lại, trong lòng muốn gào thét lên cho đỡ khó chịu. Thật sự cô chưa từng nghĩ tiểu thư Ân Tình sẽ chết thay mình, chưa bao giờ cô cảm thấy may mắn và sung sướng. Nhưng hết lần này tới lần khác, cô ấy bám theo cô. Đúng là âm hồn bất tán, như lời thiên hạ đồn thổi là có thật.

Cô vùng vẫy đến hơi sức cuối cùng, vẫn bị nằm dưới nước, một chút không khí cũng không lọt vào phổi được. Sắp chết rồi, thật sự sẽ chết ở nơi này sao?

“Chị hai...”

Tiếng thằng Còi vang lên bên tai cô, cô nằm co ro dưới nước, một giọng nói quen thuộc lại vang lên:

“Hoài Thực...”

“Mẹ, Còi ơi! Chị không muốn chết, chị muốn gặp em!”

Một ai đó nhảy xuống nước nghe cái đùng, những con sóng được tạo ra từ cú nhảy nó vỗ vập vào cơ thể cô. Cô cảm nhận ai đó nắm lấy tay mình, ôm lấy mình kéo lên. Cô với được liền bám chặt vào, khi ngoi lên được tới trên cô vừa há miệng vừa thở gấp, mắt mũi hoa đi, không còn thấy trời đất gì, lát sau nghe tiếng bà Hậu nói:

“Mau đem về nhà mau lên!”

Vừa nghe bà Hậu nói xong đám người kia đã quay qua công cô về nhà. Bà nhìn qua bà Dung, lại liếc xuống hai con búp bê bằng vải trôi trên mặt hồ, mặt bà Dung tái đi, bà ấy cố tránh né ánh mắt đó rồi đi nhanh về phía trước, chỉ còn bà Hậu lặng im nhìn xuống mặt hồ, bà giơ lá bùa ra, vượt một cái đã phát sáng lên ánh lửa. Bà phóng lá bùa xuống ao làm nó nổ lách tách, dưới đó trời lên một cái đầu người, tóc dài thườn thượt, mắt trợn lên đầy căm hận, bà nhìn cô ấy thật lâu, mới bắt đầu trầm tĩnh nói:

“Đừng theo ám cô ấy nữa, âm là âm, dương là dương!”

“Bà nghĩ bà cản được ta?”

“Ta không cản được người? Người nghĩ chỉ một chút phép thuật đen mà người học được có thể lộng hành thiên hạ hay sao? Người đánh giá quá cao về bản thân rồi đó!”

“Lần trước là do bà may mắn, sau này sẽ không có chuyện đó đâu!”

Vừa nói xong nó đã từ từ chìm xuống nước, biến mất một cách nhẹ nhàng. Bà đứng đó không nói gì, tay bà run lên lấy bầy, bà giơ tay lên, cổ tay bà hiện lên một gân máu màu đen, bà mím môi đau đớn khụy xuống. Mắt đảo quanh cái ao một lát, miệng bà lắp bắp nói

“Sao có thể chứ? Hóa quỷ rồi sao?”

Tuy miệng bà nói rất hùng hồn, nhưng chỉ có bà biết, bà có thật sự trị được nó hay không. Quả thật mới đây chưa được hai tháng, mới một tháng hơn mà tiểu thư này lại hóa thành quỷ dữ, chắc hẳn người đứng phía sau dạy nó chắc chắn không phải là người bình thường, mà nó lại bám theo Hoài Thục. Bà nghĩ chuyện này trở nên nghiêm trọng rồi đây, bà cố gắng ngồi dậy, bước được mấy bước thì gân máu trên cổ tay của bà bị rách ra, giống như

ém chặt đã lâu, bây giờ không chịu nổi nữa nên bị vỡ ra. Bà hét lên một tiếng đau đớn rồi ôm lấy cổ tay, lúc này bà dùng hồn mình nhảy xuống hồ kéo Hoài Thục lên mà suýt làm không lại con yêu nữ kia. Thật sự nó mạnh đến độ suýt kéo bà và cả Hoài Thục xuống bùn, mạnh quá, rốt cuộc là do ai?.

Bà đứng dậy căn áo xé ra, quần mạnh vào cổ tay cầm máu lại. Mặt lạnh toát tiến về phía trước, bà rút trong áo ra một lá bùa, bà phóng nó lên không trung, khi bay tới chỗ cái ao thì liền cháy rụi.

“Không xong rồi! “

Bà liền chạy nhanh về nhà, gương mặt bà hốt hoảng sợ hãi, bà vừa chạy vừa nhìn ba bên bốn phía. Lát sau tới cửa bà đã vội đập cửa ầm ầm, bà như hươu mở cửa ra, bà Hậu liền chạy thật nhanh vào nhà, bà mở tung cửa ra. Vừa thấy Hoài Thục ngồi trên giường bà đã trợn mắt lên kinh hãi, từ từ bước vào phòng, bà nói:

“Cô muốn gì đây?”

“Muốn nó chết!”

Cô trả lời ngắn gọn, ánh mắt sắc sảo nhìn qua bà, cô mỉm cười.

“Tôi chẳng biết tại sao bà lại giúp nó, nó đã cho bà cái gì?”

“Chẳng gì cả!”

Bà nhìn cô, cái dáng ngồi này, ánh mắt này, và cả điệu bộ nói chuyện này, vốn dĩ không phải là Hoài Thục.

“Tại sao cô lại lâm vào nước này, có lẽ cô nên đi tu duyên để kiếp sau còn

làm khuê các nhà khác. Tại sao lại học mấy cái này, biến bản thân thành quý dũ?”

“Không cam tâm đó, chính là không cam tâm đó, nếu như vậy thì quá đơn giản rồi, tại sao nó được sống mà tôi lại phải chết? Tôi còn trẻ như vậy, bao nhiêu thứ còn chưa làm được. Tôi còn chưa được lấy chồng sinh con, vậy mà ngày ngày chứng kiến nó sống hạnh phúc viên mãn, tôi không thể nào chịu nổi!”

Bà Hậu giơ tay lên bấm bấm, bà thở dài một cái, trầm lặng nói:

“Mạng của cô là mạng yếu, không qua nổi 19 tuổi đâu, mạng Hoài Thục cũng vậy. Nhưng cô ấy được quý nhân phù trợ, cô ấy vốn dĩ không hại cô, là mạng cô vốn đã như vậy rồi! “

“Tôi không tin, bà bênh nó, bảo vệ nó nên mới nói như vậy, nếu hôm đó bà già đó không dắt theo tôi, bà ấy dắt tôi xuống nước. Nếu không vì con Hoài Thục, tôi đã không chết rồi! “

Vừa nói tới đó trong đầu bà Hậu đã hiện lên hình ảnh của bà bói điên, theo bà được biết, đây gọi là lấy một đổi lại một. Nếu muốn Hoài Thục được sống thọ sau này, bà bói điên đã cho Hoài Thục một đôi mắt. Còn cho cô ấy vận khí của bà, cho luôn thêm một mạng của vị tiểu thư này, bà Hậu nhìn vào cô, liền nói:

“Cũng không liên quan tới Hoài Thục! Vì cô tự đổi lấy vận mạng cho Hoài Thục, vốn dĩ cô mới là người được gả đi, do cô tham sống sợ chết. Cô bắt Hoài Thục gả đi thay cô mà thôi, với tài cán của cô thì chưa chắc gì đã sống nổi qua một đêm. Ngưng chê trách người khác đi, khi cô chỉ một ngón tay về người khác thì hãy nhớ, ba ngón tay còn lại chỉ về mình, ích kỉ nhỏ nhen mới là thứ hại cô đó!”

Vừa nói xong bà nhân cơ hội cô ấy không để ý, bà liền tiến lại nhanh chóng, tay móc trong áo ra một cái bao bằng vải, bà chõng nó lên đầu cô, giữ chặt lại, cô la hét âm ỉ, chân đá loạn xạ cả lên. Bàn tay bấu mạnh vào tay bà Hậu, máu bà chảy ra, cô liền như nắm vào lửa, buông ra ngay lập tức, bà nhăn mặt nhíu mày giữ chặt, tóm lấy cái túi rồi nhanh chóng cột chỉ lại, bà thấy cô ngã ra ngất xỉu mới thở phào. Bà ngồi lên giường mà máu từ tay chảy ra không ngừng, bà lấy chỉ đỏ quấn vào cái túi vải, trong đó vang lên tiếng gào thét chói tai, bà thở dài cái rồi xếp cái túi lại nhét vào người, bà đỡ cô dậy. Vừa vuốt lên trán cô vuốt xuống cô đã mở mắt ra, cười một cái man dại rồi cầm lấy tay bà, bẻ ngược lại phía sau, bà trở tay không kịp. Nghe một cái rộp giòn tan, quay qua nhìn thấy cái túi đã rách đáy, bà khụy xuống dưới, cô đứng dậy rồi dẫm vào tay bà, nghiêng răng nói:

“Để tôi coi, gia đình nhà họ Hoàng sẽ đối xử với nó ra sao khi tôi giết hết người ở đây. Chắc hẳn nửa đời còn lại của nó sẽ sống trong những bãi nước bọt của mọi người, và những đòn roi của nhà họ Hoàng! Thật là thú vị!”

“Quý ma giết người không sợ bị sét đánh sao?”

Vừa nói câu đó, cô đã quay mặt qua mỉm cười:

“Sợ cái quái gì chứ! Tôi chẳng sợ, chỉ cần nó đau khổ!”

Cô vừa nói xong đã mở toang cửa đi ra ngoài, vừa được 2 giây bỗng một tiếng hét lên kinh hoàng, mọi người túm tụm lại xem. Cô ngã vật ra đất, bà Hậu cố gắng gượng dậy, bà nhìn qua một lượt rồi nói:

“Mời thầy lang đến đây!”

Mới nói xong bà đã ra lệnh thêm hai ba người lại bê cô vào phòng, bà nhìn mấy vết đen in trên mấy sợi chỉ đỏ mà thầm rùng mình, bà biết ngay sẽ có chuyện này xảy ra. Trước khi bà vào phòng đã căng chỉ quanh cửa, còn làm

phép vào, may mà nó quá sơ ý mới gài được nó, không là hôm nay xảy ra chuyện lớn rồi, bà cầm sợi chỉ lên đưa lên mũi ngửi, một mùi tanh nồng nặc bật lên mũi. Bà nhú mày một cái, bà chỉ cần ngửi thấy mùi là có manh mối điều tra xem, tiểu thư này rốt cuộc là loại quý như thế nào, sau đó mới có cách trị nó, loại như cô ta nhất định không dùng lời nói dạy dỗ được, một sống hai chết, đó mới là cách.

Sáng hôm đó nhà nhũ hầu Nụ rất đông người, cậu Cảnh Minh từ thôn Vĩnh Hà cũng quay về, gia nô nhà họ Hoàng qua nườm nượp. Chuyện con Kim Nhã chết một cách kì lạ khiến mọi người trong thôn Đại Cát và thôn lân cận bán tán xôn xao, người này nói người kia. Người kia thêm một chút vào rồi nói cho người nọ, ấy ra miệng này truyền qua miệng kia, câu chuyện đã đến hồi kinh khủng nhất, nên bây giờ nhà nhũ hầu Nụ ra chợ hay ra đồng đều nghe mọi người nói rất xôn xao. Bà Hậu ra chợ mua nhang đèn mà người ta nói nghe không hết, bà chỉ im lặng rồi lẳng lặng quay về. Miệng đời mà, sống ngót nghét hơn 40 năm rồi còn lạ cái gì nữa, lúc đi về có ngang nhà ông Lê, bà quay vào nhìn một cái. Cái vụ nhà ông thiêu một lúc hai cô con gái còn làm bà lạnh sống lưng, tiếng xe ngựa lộp cộp xuống dưới nền đất đá, bà nhắm mắt lại lắng nghe tiếng gió vi vu, lúc sau bà chợt nghe thấy một giọng nói vang lên, nghe rất mỏng, rất dịu dàng, nhưng nghe lại hơi ngọng nghịu.

“Bà đi đâu thế?”

Sau đó là một giọng cười ma mãnh vang lên, bà mở mắt ra, vạch màn ra nhìn lại phía nhà ông Lê, chợt bà thấy một đứa con gái độ hơn 18 tuổi, chân nó đen lại một khúc. Bà nhìn thấy nó đi xuyên qua cánh cửa cái rồi biến mất vào trong nhà.

“Nhìn quen thật đấy, nhưng chẳng nhớ nó là ai!”

Bà kéo màn lại rồi thầm nghĩ, sao nó lại biết mình nhỉ, mà trông mặt nó

cũng quen thật, hình như đã thấy ở đâu rồi, thấy ở nhà ông Lê à? Không phải hình như là thấy ở nhà bà Hoàng. Lúc ấy nó lén la lén lút gặp con A Tỳ bên bà Hoàng, chả trách nhìn mặt nó hao hao nhau, chắc có lẽ là hai chị em. Bà nhớ ra liền gật đầu một cái, bảo sao nhìn mặt nó quen quen, bà lại giật mình nhớ ra. Lúc này sao hai bàn chân nó lại đen thế kia, bàn chân đen thì chỉ có dính dấp tới bùa ngải thôi. Bà đoán chắc nó chết do bùa ngải quật, một đứa trẻ như nó tại sao lại chơi bùa, bà lắc lắc đầu cái rồi thở dài.

“Sao còn trẻ như vậy mà đại khờ quá không biết?”

Bà vừa nói vừa chép miệng, bùa ngải chỉ cho ta thấy cái lợi trước mắt, cái hại vẫn là sau này, cái lợi thì ít, nhưng chung quy, nhận được 1 nhưng lại mất cả 10, đúng là tuổi trẻ suy nghĩ nông cạn, để ma quỷ dụ dỗ dẫn dắt, không tìm thấy lối về. Bà thấy mà tiếc cho một kiếp người, quá trẻ.

Bà về đến nhà thì thấy mọi người đã bắt đầu khiên cái quan tài vào giữa nhà. Bà đã căn dặn ở nhà chưa cho ai động vào xác của con Kim Nhã, đợi bà về giải quyết sau, bà vừa bước vào nhà đã nhìn vào cái màn giăng ra, nó nằm cứng đờ trong đó, sợi dây nó dùng thắt cổ đang nằm dưới sàn. Bà nhìn ra ngoài kia, ánh Mặt Trời đã rọi xuống sân, bà bấm tay một cái rồi ra sân nhắm mắt lại. Cảm nhận ánh nắng một chút trước khi hành lễ, bà chọn ra người tuổi cạp, người tuổi rồng, người tuổi cạp cầm chân nó, người tuổi rồng cầm đầu nó, bà hô nhắc lên. Hai thanh niên đó liền kéo cái màn qua một bên, làm theo lời bà, nhắc xác nó lên, bà giơ hai ngón tay lên ấn vào trán nó, mắt nó từ từ mở ra, miệng nhú ra hai cây răng nanh dài, mắt bà trợn lên kinh hãi, lòng thầm nghĩ chứ không dám nói ra.

“Cương thi!”

Bà sợ người ta nhìn thấy nên đã lấy tay áo che mặt nó lại, khi đã bỏ vào quan tài xong, bà liền hất mạng gió hoa cúc được lật ra sẵn, lấp cả mặt nó lại. Bà nhanh chóng lấy vải quấn vào người nó, hành động bà vừa nhanh

vừa dứt khoát, bà liền khẩn:

“Sống làm người trong sạch, chết làm ma cũng không được vấy bẩn, có nghe thấy không? “

Bà vừa nói xong đã lấy rất nhiều lá bùa quăng vào quan tài, bà hô:

“Đóng nắp quan tài lại, đóng đinh!”

Vừa nói xong bà đi thụt lùi lại phía sau, bà đạp một chân lên quan tài, khẩn lăm bằm cái gì đó, bà nhìn mấy thanh niên kéo nắp quan tài lại cái rầm. Đinh dài cả ganh tay đóng vào quan tài nghe bộp chát, bà vừa nhìn vừa đổ mồ hôi, lát sau bà quát lớn:

“Nhanh lên!”

Vừa quát xong mấy thanh niên đó liền đổ mồ hôi, tay càng lúc càng đóng nhanh hơn. Bọn họ đóng nhiều đinh đến nỗi khắp quan tài toàn là đinh, sau đó bà kêu bọn họ né qua một bên, bà lấy cuộn chỉ đỏ, chạy nhanh vào nhà rồi lấy ra một hộp nước sóng sánh màu đen. Bà ngâm cả cuộn vào, bà chạy nhanh ra, thấy cho mấy thanh niên rồi nói:

“Quấn quanh quan tài, quấn cho chắc cho cẩn thận! “

Bà vừa nói xong liền nghe thấy tiếng lộp cộp trong quan tài, bà trợn mắt lên biết nó đã được sống dậy, bà hét như muốn chửi:

“Nhanh lên!”

“Dạ dạ!”

Bọn họ mặt đỏ đầy mồ hôi, gật đầu lia lịa.

Bà vừa khẩn giữ nó nằm yên xuống, nó lại càng vùng vẫy mạnh hơn. Bà liền liếc qua đám người đang đứng trước cửa hóng chuyện, bà liền nhận ra vấn đề ngay, bảo:

“Đuổi hết tất cả ra ngoài, càng xa càng tốt, dẫn hết trẻ ra khỏi nhà, đi ra khỏi nhà mau lên!”

Mọi người nghe theo lời bà, nhanh chóng rời khỏi đó, mở cửa đuổi hết tất cả đi, ùn ùn mọi người kéo nhau đi. Lúc ấy da mặt bà mới giãn ra, thì ra là nó ngửi thấy mùi của người sống, nó muốn bật dậy hút máu người đây mà. Bà vẫn đang dùng sức mạnh giữ cho cơ thể nó nằm im, đến giờ linh là có thể đem ra thiêu, tránh đêm dài lăm mòng, bà phải giữ lại nó, vừa suy nghĩ tới đó trong quan tài liền thốt lên tiếng của ai đó.

“Không được thiêu, không! Tôi không muốn!”

Rồi thêm giọng một đứa trẻ con phát ra.

“Tôi chẳng thích lửa tí nào!”

Bà liền nhìn vào đó, một xác chứa hai hồn phách, chuyện gì đây?”

“Hoài Thục có cần tu, chỉ cần cô ấy giúp tôi tụng kinh một ngày một đêm, nhất định hai chúng tôi sẽ không bị cương thi sai khiến nữa, tôi không muốn bị thiêu đâu!”

“Hoài Thục? Cô ấy tụng cho hai người không thành công sẽ khiến cương thi ra ngoài hại người, cô ấy cũng bỏ mạng đó!”

Chương 20: Bí mật của bà Hậu và bà Hoàng

“Tôi không muốn bị thiêu, tôi không muốn!”

Tiếng hét càng lúc càng vang vọng, bà ấy kiềm lại không nổi mà đổ cả mồ hôi trán, nuốt nước bọt một cái, bà cố trấn an người con gái trong hòm kia.

“Cô đừng làm loạn, cô có biết nếu cưỡng thi được thoát ra, tai nạn sẽ ập vào đầu tất cả người đang sống ở đây không? “

“Hoài Thục, cô ấy có căn tu, bà không có thì bà câm miệng đi. Cô ấy chỉ cần ngồi canh chúng tôi, sau đêm nay ngày mai chúng tôi sẽ được đem chôn, tôi không muốn bị thiêu, tôi không thể chịu nổi!”

“Không được, nếu Hoài Thục không chịu nổi, cái xác này sẽ thoát ra ngoài, thật sự rất nguy hiểm! “

Vừa nói tới đây mặt mũi mấy thanh niên đứng cạnh cái quan tài mặt mũi lạnh tanh lạnh ngắt, bà chép miệng cái rồi nói:

“Mau cái tay lên, nhanh lên!”

Mấy thanh niên nó lau vội mồ hôi rồi quần chỉ tiếp vào cái quan tài, tay run lên lấy bẫy, mồ hôi rớt xuống nền mà kêu tạch tạch. Cái quan tài vừa có tiếng động nhỏ họ liền giật mình tản ra hết, bà Hậu thấy vậy liền nhú mày lắc lắc đầu, đẩy họ ra hết tự tay bà quần chỉ lại, họ nép ra một bên nhìn bà lúi húi. Lát sau bà nghe một tiếng hét kinh hoàng, như không chịu được sự

tức giận nữa, cô ấy hét lên cho bà thấy, cô ấy không đồng ý như thế nào.

“Biết vậy ta thà làm ma làm quỷ, loại không có tính người như bà mà cũng làm pháp sư được hay sao, loại như bà chỉ làm phù thủy thôi!”

Vừa hét xong bà cũng đã cột chỉ lại xong, bà thở dài vuốt mồ hôi cái rồi đặt tay lên quan tài.

“Là do cô, đáng lẽ cô đã được gia đình đón về thờ phụng và có cơ hội đi đầu thai. Do cô nhập vào người Kim Nhã để sống chung với nó, nếu không đã không có ngày hôm nay, hóa thiêu tôi vẫn có thể giúp cô đi đầu thai làm người, chỉ là qua một ngọn lửa mà thôi, cô hãy vì đại cuộc đi, bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn đòi hỏi thế hả?”

Vừa nói xong cái quan tài đã có tiếng động lạ, không phải một mình bà Hậu nghe nữa, mà là tất cả thanh niên ở đó đều nghe. Bọn họ mặt xanh mặt tím chạy hết ra sân, người nào người nấy chạy như bán sống bán chết, bà quay lại nhìn, chợt cái quan tài bay lên, nó nhắm ngay bà mà đập xuống, bà nhanh chóng né qua một bên. Cái quan tài được cái đà lăn long lóc ra đến sân, lúc này mấy thanh niên kia vượt quá sức chịu đựng rồi, không còn chịu nổi nữa, mở cửa chạy một mạch ra ngoài. Cái quan tài lăn mấy vòng nhưng nó vẫn chưa có dấu hiệu bị bể ra, bà mím môi tức giận quát:

“Chưa có ai trước mặt ta mà dám hành xử như thế đâu!”

Bà vừa hét xong liền cầm cái đèn đang cháy quăng ra sân, bà vừa niệm chú thì lửa đã bùng lên cháy dữ dội, tấp thẳng vào cái quan tài đó. Tiếng kêu lách tách phát ra, chợt cô ấy gào rú lên dữ dội.

“Hoài Thục... “

Vừa kêu tới đó quả thật Hoài Thục đã bước ra sân, vừa thấy cô bà đã ngừng

niệm chú, bà quay qua nhìn cô, sắc mặt cô không được tốt, tuy nhiên vẫn giữ được sắc thái ổn, không quá yếu ớt, cô bước lại gần cái quan tài, nhìn bà nói nghiêm túc:

“Tôi đã nghe hai người nói chuyện với nhau rồi, tôi sẽ giúp cho cô ấy không bị hỏa thiêu, tôi sẽ canh quan tài cho cô ấy và cả Kim Nhã tối nay, bà có thể ngừng chuyện hỏa táng lại được không?”

Vừa nói tới đó bà đã trợn mắt lên nhìn cô, bà nói ngay.

“Không được, chuyện này thật sự quá nguy hiểm, ta nhất định không cho phép, đến tối cô ấy không thể nào khống chế được thân xác mình, sẽ bị người khác điều khiển đó, cô muốn chết hay sao mà đòi làm chuyện này?”

“Tôi...!”

Cô ấp úng, bên trong cái quan tài vẫn đang rào rú dữ dội. Tiếng đập vào quan tài kêu búp búp, cô đứng đó suy nghĩ một hồi, cô liền nói

“Con rồi! À không con búp bê bằng vải!”

“Cô nghĩ chỉ có một con? Đó không phải là con duy nhất đâu! Bà Dung đã quay lại thôn Vĩnh Lợi rồi, cô hiểu ý tôi chứ?”

Vừa nói tới đó cô đã xác định được, bà Hậu biết chuyện này. Và bà đang nghiêm túc chuyện sẽ hỏa thiêu thân xác của Kim Nhã, còn vị tiểu thư ở nhờ kia, cũng sẽ bị thiêu chung một lượt.

“Vậy có cách nào tách hồn họ ra không? Như vậy sẽ tránh phần đau đớn sợ hãi!”

Bà Hậu nghe nói như thế liền nói:

“Chẳng có cách nào, ngoài việc người nhà của cô ấy nhờ thầy qua gọi tên gọi tuổi về nhà, nếu không thì hồn không thể xuất ra được. Người chết rồi sẽ không đau đớn đâu, vì cô ấy sợ lửa mà thôi!”

Vừa nói xong cô liền im lặng trầm tĩnh, cô sờ tay vào cái quan tài rồi từ từ nói:

“Nếu, nhập vào tôi thì sao? Chẳng phải tôi là người có căn tu sao, nhập vào tôi, tôi sẽ giữ hồn phách giúp cô ấy, sau đó thì thiêu sau có được không? “

“Cô điên rồi, nếu cô ấy muốn giữ luôn xác của cô, sau này sẽ phải sống với cô ấy đấy! Chuyện nhập xác phải đợi trời tối. Lúc ấy là lúc cương thi sẽ sống lại, như vậy làm sao có thể khống chế được chứ?”

Vừa nói xong tiếng nói bất bình lại cất lên, như vừa chửi vừa bực tức.

“Bà toàn nói mấy lời đó, tôi cướp xác cô ấy để làm gì chứ?”

“Đã là ma quỷ thì tôi chẳng tin một ai, người còn không tin nhau, ma quỷ các người ta dựa vào đâu mà phải làm theo. Người không theo quy tắc tự nhiên, chết đi thì hãy an phận chờ người nhà tới đón, hà có gì tham gia nhập vào một đứa trẻ. Nó vì người mà tuổi thơ không được đẹp đẽ, chắc chắn rằng nó sẽ thấy ma, nếu là người, lúc sinh thời người thấy ma quỷ người có sợ không? Đúng là làm càng mà!”

“Tôi...”

Giọng cô ấy nhỏ dần đi, chợt cô quay qua rồi nói:

“Chẳng còn cách nào nữa hay sao?”

Bà Hậu liền lắc lắc đầu, bà kéo tay cô đi ra ngoài, bà vừa kéo vừa nói:

“Đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm, cứ nghe theo lời tôi là được! “

“Bà Hậu, thật ra tôi muốn nói cho bà nghe, lần trước tôi có nằm mơ thấy một giấc mơ. Tôi thấy Kim Nhã biến thành bà già bên nhà bà Hoàng đấy, còn nghe bà bảo tôi, hỏa thiêu, hỏa thiêu, sau đó bà ấy liền cười mang đại, bảo muốn hỏa thiêu thì hãy đốt nhà đi. Tôi rất sợ nó sẽ thành sự thật, cho nên, tôi muốn nói cho bà nghe!”

“VẬY...nhưng mà tại sao cô lại nghĩ nó sẽ thành sự thật? “

“VÌ...sự mất tích và cái chết của Kim Nhã, tôi đã nhìn thấy nó ở trong mơ!”

Bà Hậu nghe vậy mắt tròn trừng, môi bà lắp bắp rồi hỏi lại:

“Cô có thể thấy trước được tương lai sao?”

Cô nhìn bà ấy cẩn trọng gật đầu, sau đó bà liền kéo tay cô lại, áp tay cô vào quan tài, bà gật đầu một cái rồi nói:

“Tôi sẽ cho cô ngủ tạm thời một chút, hãy suy nghĩ về Kim Nhã đi, nếu cô thấy gì, thì đó có lẽ là nước tiếp theo chính ta sẽ làm. Vì chuyện này thật sự rất hiếm xảy ra, nếu không mơ thấy, tôi sẽ tự làm theo ý của mình, cô thử đi nhé!”

Bà vừa gật đầu cái, liền nhắm mắt lại niệm chú, cô nhắm mắt lại vừa nghe bà niệm vừa thiếp đi. Cô ngồi xuống dựa đầu vào quan tài, mê mang một lát cô liền thấy một cái hồ nước, trên đó có trôi lênh bênh hai con búp bê vải, một cái nó là của cô, một cái là của bà Dung, mặt nước êm đềm biết bao nhiêu. Nó lấp lánh giữa ánh nắng gay gắt, cô nhìn hoài vào hai con búp

bê đó. Bỗng một con đứng lên mặt nước, nó quay mặt về hướng cô, chạy lồm chồm lên nước, sau đó phóng nhanh về phía cô, nó nói:

“Tao sẽ giết mày!”

Cô mở mắt ra, mắt cô trừng lên nhìn, thấy bà Hậu cúi đầu xuống mà cô giật mình, trấn tĩnh một lát, cô bò lên giường ngồi, bà Hậu thấy vậy liền hỏi:

“Thấy cái gì?”

Cô xoa tay lên ngực cái rồi cúi đầu xuống thở mấy hơi nặng nhọc, cô từ từ nói:

“Bà Hậu, tôi thấy cái ao nước đó, có hai con búp bê bằng vải, một của tôi, một của bà Dung. Và con của bà Dung chạy trên mặt nước, còn hét lên “tao sẽ giết mày”

Vừa nói tới đó mặt bà hậu đã lạnh tanh đi, bà nhìn cô với ánh mắt đầy suy nghĩ, bà lặng im một hồi rồi nói:

“Tôi nghĩ, bà Dung đã phát hiện ra chuyện, tôi giúp cô mấy hôm nay rồi, chắc chắn bà ấy đã quay về, tìm cách yểm bùa cô!”

Cô vừa nghe đã đổ mồ hôi hột, cô hỏi:

“Tại sao bà biết?”

“Tôi đã theo dõi bà Dung rất lâu rồi, bà ấy được bà Hoàng mời từ trên núi về, từ lúc bà Dung về tôi đã thấy trên vầng trán bà ấy có một áng mây nhỏ màu đen. Bà Hoàng sợ dĩ muốn mời bà Dung về là vì muốn bà Dung tạo ra thần giữ của cho bà Hoàng, mà đó gọi là ma thuật đen, còn hay gọi là tà thuật. Từ trước đến giờ bà Dung làm vụ nào cũng trót lọt, chỉ có đến cô là

thất bại. Hơn nữa sau khi cưới cô về pháp thuật của bà Dung càng lúc càng yếu đi, có thể nói cô như một dòng nước mát, làm loãng đi một hũ mực đen như bà ấy. Còn bà Hoàng, chỉ cần ai giúp được bà Hoàng, thì bà ấy sẽ trọng dụng, nên bây giờ bà Dung sẽ mất một ít uy tín trong mắt bà Hoàng, có lẽ bà Dung muốn dùng thuật này trừ khử cô, sau này cho dễ bề hành sự!”

“Vậy!...còn bà thì sao?”

“Tôi...tôi là em gái của bà Hoàng! Cho dù tôi có luyện ma thuật trắng hay ma thuật đen, chị ấy cũng không bao giờ hại tôi. Bà Dung thì khác, bà Hoàng không trọng dụng nữa, sẽ trở thành phế vật ngay!”

“Lỡ bà Dung phản bà Hoàng thì sao, lỡ làm thuật hại bà Hoàng thì sao?”

“Không thể, cái gì cũng có quy luật của nó, tôi đã nói cho cô nghe rồi. Bà Dung là cấp dưới, nên bà Hoàng sẽ nắm được nhược điểm của bà Dung, bà Dung có trách nhiệm hạ gục đối thủ cạnh tranh với nhà họ Hoàng. Nhưng không bao giờ phản chủ được, nếu không pháp thuật của bà ấy sẽ tự quật bà ấy chết!”

“Chuyện bà Dung muốn hại tôi thật sự không bất ngờ bằng chuyện bà là em gái bà Hoàng! Bà và bà ấy là chị em. Tôi lại là người ngoài, tự nhiên tôi lại cảm giác sợ sợ bà!”

Bà Hậu mỉm cười, bà ấy liền thở dài một hơi rồi nói:

“Tôi đã nói rồi, mắt âm dương của cô rất hiếm, tôi nhất định bảo vệ cô, không thể để cô chết được. Đó sẽ là nỗi tiếc nhất đời tôi, còn chị tôi, từ lâu tôi đã không còn coi chị ấy là chị mình nữa rồi! Tôi nghĩ cô biết nguyên do đó!”

Cô im lặng một hồi, cô nhắm mắt lại rồi nói:

“Thật ra...tôi đã nghi ngờ... Bà Hoàng không phải là người!”

“Đúng một nửa, chị tôi là người, nhưng thứ sống trong thân xác chị tôi lại không phải là người, giống như Kim Nhã vậy, nửa người nửa ma!”

Cô trợn mắt lên, vì thế nên lại gần bà Hoàng cô mới có cảm giác người thấy mùi xác thối đó sao, cô liền nhìn bà Hậu khó hiểu.

“Tại sao bà không giúp chị mình? “

“Tôi cần tìm một người có căn tu, người đó sẽ giúp được chị tôi, nhưng mà, người đó là cô. Cô chẳng học được gì từ bà bói điên cả, tôi cũng không biết ngoài cô ra trên đời này có thêm một ai nữa! “

Cô chợt suy nghĩ mông lung, có phải cậu Cảnh Minh cũng biết chuyện này, hay lí do tại sao, cậu luôn thờ ơ với bà. Mặc dù bà rất yêu thương cậu, cô chợt qua qua cái quan tài, sờ vào nó một cái rồi nói:

“Nếu trường hợp của bà Hoàng giống với Kim Nhã, chúng ta hãy thử giữ xác nó lại xem sao, nếu chúng ta tìm ra cách tách xác cô ấy ra khỏi Kim Nhã vậy thì chúng ta cũng có cách tách hồn của con ma đang chiếm giữ xác bà Hoàng “

“Nhưng mà... “

“Tôi nghĩ chúng ta nên tìm con búp bê kia về trước, vì ý định của bà Dung là sẽ hại tôi, có nghĩa là con búp bê đó bà ấy không cần đến nữa, chúng ta nhặt nó vào rồi hủy đi, như vậy có thể ngăn cương thi sống dậy rồi. Có một điều nữa, dơi rất sợ ánh sáng, chỉ cần ánh sáng tốt, nhất định bà già kia sẽ không vào nhà được, hãy căn ra một cái lưới, chúng ta không cần thiêu xác, chỉ cần bắt được bà già kia là được.

Chương 21: Quý nhân trở lại

“Dơi sẽ mù khi thấy ánh sáng!”

Cô nghiêm túc nói với bà, bà liền mỉm cười nhíu mày.

“Nhưng thính giác đạt trình độ không cần mắt vẫn có thể soi đường và săn mồi được đó!”

“Nếu làm nhiều âm thanh thì sao?”

Cô vừa nói vừa nhìn bà Hậu chăm chăm, bà ấy bắt đầu suy nghĩ về lời nói của cô.

“Cô nghĩ nó sẽ thành công sao?”

“Tôi không chắc, nhưng hầu như ngày trước người ta hay dùng cách đó để xua đuổi loài dơi, có lần ba tôi đi vào một hang động trú ẩn qua đêm, đã dùng tiếng động và ánh sáng để đuổi dơi đi. Nếu chúng ta thử, nếu thành công, thì sau này sẽ nắm được nhược điểm của bà ấy, còn không... “

“Không thì sao?”

“Không sao, sẽ thành công mà thôi!”

Bà Hậu nhìn cô mỉm cười, bà ấy gật đầu cái rỏi nói:

“Được, nghe theo cô, dù sao đó cũng là chính kiến của cô, tôi sẽ tôn trọng quyết định của cô, dù sao sau này không có tôi. Cô cũng tự đưa ra quyết định riêng cho mình!”

Bà nói câu đó xong thì mỉm cười, cô cũng gật đầu cái rỏi nói:

“Bà cứ để cô ấy và Kim Nhã ở lại đó, đừng thiêu họ, tôi biết một cô nương liễu yếu đào tơ như cô ấy sẽ sợ lửa lắm, nên bà đừng làm thế!”

Cô từ từ quay lại nhìn cái quan tài, bỗng lòng cô cảm thấy có cảm giác lâng lâng, thấy được ánh mắt của cô, toát ra sự nhân hậu nhưng buồn bã. Bà chợt liếc nhìn thẳng vào mắt cô, bà hỏi:

“Cô thương tiếc cho cô ấy mặc dù chưa quen biết được bao lâu, vậy lần trước chuyện của tiểu thư Huệ, cô lại mảy may không chút động lòng? “

Cô mỉm cười khi nghe câu nói đó của bà, chợt cô im lặng rồi nói:

“Chẳng hiểu sao nữa, tôi chỉ cảm thấy cô ấy đáng thương vì tâm hồn cô ấy méo mó, chứ chuyện sống chết của thế gian. Tôi không dám xía vào, nói thật, tôi muốn cứu cô ấy, nhưng nghĩ đến chuyện cô ấy sẽ bị nhà họ Lê coi thường, khinh rẻ và đày đọa, sống mà còn khổ hơn cả chết. Vậy tôi còn ngăn cản lại làm gì, cho cô ấy cơ hội được làm lại kiếp sau không tốt hơn sao. Tội ác của cô ấy cũng không bị người đời khui ra, thà cho cô ấy tẩm thân trong sạch chết đi, còn hơn sống mà người đầy như nhóp, bà nghĩ cái nào tốt cho cô ấy hơn?”

Bà Hậu liền cười nhẹ, trong ánh mắt cô có một sự kiên cường bất khuất, nhưng lại pha lẫn vào một ít sự dịu dàng, và rất nhiều sự nhân hậu ấm

áp. Bà đã từ từ thấm được câu hỏi, tại sao bà bói điên kia lại cho cô đôi mắt âm dương này, vì đôi mắt này quá đẹp, nó đẹp theo kiểu một thánh mẫu. Tuy ấm áp nhưng rất mạnh mẽ, bà mỉm cười rồi gật đầu. Cô liền bước ra khỏi cửa, ngó mắt nhìn quanh, cô liền hô to lên:

“Người đâu?”

Vừa nghe cô hô lên liền có vài người đi ra, cô liền nhìn họ nghiêm nghị nói:

“Mau đưa người ra cái ao ngoài kia, tìm cho ta một ít đồ vật!”

Bọn họ vừa nghe đã mắt tròn mắt dẹt nhìn, cô liền nghiêm nghị nói tiếp:

“Còn đứng ngay ra đó?”

“À dạ dạ!”

Bọn họ liền nhanh chân đi ra ngoài cái ao nước đó, cô cũng đi theo họ, cô giơ tay ra ngăn họ lại, nhìn mặt hồ một lúc rất lâu mới bắt đầu liếc mắt nhìn quanh, mặt hồ êm ái thật, gió thổi tóc cô bay tán loạn mà mặt hồ vẫn không gợn một chút sóng nào, cô mỉm cười cái rồi thềm nói:

“Đúng là sông sâu nước lặng!”

Vừa nói tới đó cô đã cầm bừa một vật trên tay một người đứng đó, quăng xuống mặt hồ, vừa lúc ấy thôi bỗng trên mặt hồ đã hiện lên một cái lỗ xoáy nước, nhanh chóng nuốt chửng cái vật được thả xuống đó. Mọi người trên đó giật mình thân thốt, ai nấy đều quay qua quay lại nói thì thềm vào tai nhau. Cô đứng đó lặng im một lát rồi nhìn chăm chăm vào mặt nước, có lẽ tiểu thư Ân Tình vẫn còn dưới đó, cô ấy chết do nước, không phải bây giờ đã hóa thành quỷ nước rồi chứ? Cô suy nghĩ tới đó thôi đã giật

mình lùi lại, dưới nước đang êm thì bỗng có một gợn sóng. Cô thấy có một cái gì đen đen phất phơ trong nước, cô chớp mắt cái rồi nhìn cho kỹ, vừa chớp mắt cái mà đã nghe một cái ùng.

Một thanh niên từ trên bờ tự nhiên lại nhảy xuống nước, cái lốc xoáy hiện lên ngay lập tức, như một cái máy xay đất, mọi người trên bờ ai nấy đều hét lên inh ỏi. Mọi người thân thốt nhìn thân xác thanh niên kia bị cái lốc xoáy nước tựa như mềm mại nhưng lại không mềm mại này, bị nó xay nát người ra, thậm chí nhanh đến độ mọi người chỉ cần hét lên một cái, thì mặt hồ đã đỏ au màu máu.

Mùi tanh dội lên ngay lúc đó, nhanh đến độ ngay cả tiếng la của người đó, cô cũng chưa kịp nghe, cô trợn mắt lên rồi nhìn vào mặt hồ. Cô không biết tiểu thư Ân Tình này có liên quan gì tới bà Dung hay không, nhưng thật lòng mà nói, cô nghi ngờ bà Dung lại là người đứng phía sau giật dây. Tiểu thư Huệ là con rồi, Kim Nhã là con rồi, con Oa làm con rồi, và bây giờ là tiểu thư Ân Tình, nhưng tất cả những con rồi này, đều nhắm vào một mình cô.

Cô mím môi cái rồi xua mọi người ra phía sau hết, sau cái lốc xoáy đó lại là một mặt hồ trở nên im ắng, như chưa từng có gì xảy đến. Mọi người ai nấy mặt mũi xanh như tàu lá, chưa có lệnh của cô, họ có sợ hãi cũng chưa dám chạy đi. Thấy mặt mọi người đã tái hết, cô trông thấy cũng tội tội, cô liền nói:

“Mọi người vào mời bà Hậu ra cho ta, rồi ai về nhà nấy, mau lên, chuyện này không được phép nói ra cho ai nghe!”

Bọn họ vâng vâng dạ dạ. Nghe được câu nói đó họ mừng chạy như sắp chết, họ chạy ào ào vào nhà.

Lát sau cô quay lại nhìn vào lòng hồ thêm một lần nữa, ánh mắt cô sắc sảo,

đôi môi cương nghị, gương mặt cô chứa đầy sự giận dữ, hơi thở cũng mạnh mẽ hơn, cô nhíu mày lại rồi nói:

“Ân Tình! Theo con đường ma đạo, tu luyện để được đầu thai lại không làm, lại muốn làm quý, chỉ để hại người và trả thù sao?”

Cô vừa nói xong, một cái xác đang trôi lững lờ giữa lòng hồ chợt dừng lại, sau đó tiếng cười mang dạn được phát ra. Tiếng cười đó làm mặt nước nổi lên cả bong bóng, như nước đun sôi trong nồi, chợt cô lùi lại một bước.

Cô liền nói:

“Cô càng phùng mang trợn má, càng muốn làm tôi sợ, chứng tỏ cô càng yếu thế hơn thôi. Đừng hại người vô tội nữa, chẳng hay ho gì cả. Nếu muốn làm tôi sợ, hay làm cái gì đó hay ho hơn đi. Thay vì làm mấy việc làm này khiến tôi càng thêm kinh tởm về cô hơn mà thôi, hãy chứng minh rằng bản thân cô đáng được sống hơn tôi đi. Một con người vừa ích kỷ, chết đi lại làm một con ma xấu xa, cô có cảm thấy phụ mẫu sinh ra cô là một sự thất bại không? “

Cô quát lớn, lời nói càng lúc càng phẫn nộ, dưới ao chợt nổ lên một tiếng thật lớn. Tất cả nước đổ lên cao như một cơn sóng thần, cô té nhào xuống đất. Một tấm vải màu vàng rực cháy chợt phóng qua trước mặt cô, chợt cô nghe thấy giọng nói gấp gáp:

“Hoài Thục, cầm lấy, dán vào trán cô ta!”

Cô vừa nghe bà nói thế, tay chớp ngay cái lá bùa ấy, giơ ra chằm một phát vào không trung. Trước mắt cô toàn là nước, vừa giơ lá bùa ra nước như chạy ngược về phía sau, cô đứng dậy chạy theo nó.

“Theo nó Hoài Thục! “

Bà Hậu hét lên, cô chạy càng lúc càng nhanh, nước như một con thỏ trắng, né tránh tay cô như né móng vuốt của con sói. Bà chột đưa tay lên bắm bắm, bà trợn mắt lên cái rồi hét:

“Đứng lại!”

Cô vừa nghe xong đã theo lời bà ngay, cô đứng lại. Sau đó cơn nước kia chột cái ào một phát, nó rơi xuống đất hết. Trước mặt cô là cơ thể đang treo lơ lửng của tiểu thư Ân Tình.

Tay cô giơ ra, tay cô ấy thì đặt ngay cổ mình, tựa như chỉ một cục li ngắn nữa thôi mạch máu trên cổ của cô sẽ bị xé nát bởi cái móng vuốt đó. Cô chớp mắt cái rồi thần thờ nhìn, cô ấy liền mỉm cười:

“Tiến lại đây!”

Bà Hậu liền giơ tay ra, trong tay áo bà bay ra một sợi chỉ đỏ, sợi chỉ ấy quấn quanh eo Hoài Thục rồi lôi cô ấy trở lại ra phía sau. Bà giơ thêm tay nữa, trong đó bay ra sợi chỉ màu đen, và nó tiến sát gần lại chỗ tiểu thư Ân Tình. Nó muốn truy đuổi tiểu thư ấy, sau đó một khắc nhỏ nhoi, tiểu thư Ân Tình đó đã nhảy xuống ao. Để lại gương mặt bà Hậu còn tái xanh tái đỏ, bà nắm áo cô cái rồi thở gấp. Cô nhìn vào sợi chỉ đỏ trong tay áo bà, mặt bà tái đi theo kiểu mất máu, cô nhìn kỹ hơn mới bắt đầu lạnh sống lưng, cô lắp bắp nói:

“Là gân máu của bà!”

Đó không phải sợi chỉ bình thường đó vốn dĩ là một sợi gân máu. Nhìn thấy sợi dây dùng để bắt tiểu thư Ân Tình đã đứt ra từng sợi, cô mới bắt đầu cảm thấy sự việc đã dần trở nên nghiêm trọng như thế nào.

“Bà Hậu à...!”

“Hoài Thục à...quay về, mau lên!”

Bà cố gắng gượng níu tay cô, đôi mắt cứ nhìn vào nhà, bảo cô phải vào nhà ngay.

Cô liền quay người lại, xốc bà ấy lên lưng, cô cõng bà ấy chạy nhanh vào nhà. Bà ấy nằm dài trên lưng cô, bà ấy thều thào nói:

“Nếu bà già hóa dơi kia đến, hãy thắp hết đèn lên, hãy làm mọi thứ trở nên ồn ào hơn, hãy nhớ, đừng bao giờ để bà ấy cắn cô, có biết không? “

“Bà đừng nói nữa, tối nay bà nhất định phải cùng tôi chiến đấu với bà ấy, bà dặn tôi làm gì, bà định bỏ tôi ở lại một mình à?”

Cô vừa chạy vừa thở hổn hển, không uổng công cô làm gái nhà nông bao nhiêu năm. May mà có sức khỏe tốt, nếu không hôm nay chắc không cõng nổi bà ấy trên lưng mất.

“Cô biết, tôi nói như vậy có ý gì mà!”

“Bà đừng nói nữa, bà sẽ không sao đâu!”

Vừa nói tới đó mắt cô đã cay sè, cô hít hà mấy cái, sụt sịt khóc, bà vừa nghe đã vội mỉm cười.

“Cô rất là giỏi, cố lên!”

“Đã bảo bà đừng nói nữa rồi mà, bà cứ nói mãi thế?”

“Tôi nói cho cô biết một bí mật, nếu muốn giết được bà già kia, nhất định

cô phải tìm thấy 12 hủ cốt, tương ứng với 12 tháng trong năm, 12 hủ cốt đó được bà ấy giấu trong căn nhà của bà. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ giết bà ấy, nhưng hôm nay có lẽ cô phải làm thế rồi. Chỉ cần cố gắng qua hôm nay, sau này được đón về nhà họ Hoàng, hãy tìm 12 hủ cốt đó, đập nát nó đi. Sau đó bà ta sẽ không còn 12 hủ cốt duy trì yêu khí sống qua 12 tháng nữa, nhất định bà ấy sẽ chết!”

“Tôi không nghe, tôi không nghe, bà đừng nói nữa, tôi sẽ kêu thầy lang cho bà, bà đợi tôi đi!”

“Đừng, đừng kêu, sẽ dọa chết người ta đó, đừng kêu!”

Cô vừa chạy một đoạn đã cảm thấy thân bà Hậu chột nhẹ hẫng đi, cô quay lại nhìn bà, bà ngủ trên vai cô. Chẳng hiểu sao cô lại giơ tay lên mũi bà ấy kiểm tra, cô còn giơ tay lên mũi mình kiểm tra thử, cô thở phào cái rồi nói.

“Bà cố gắng lên, làm tôi sợ chết, tôi nhất định không để bà chết đâu. Bà là người đầu tiên ở nhà họ Hoàng quan tâm tôi, nhất định tôi không để bà chết!”

Vừa nói tới đó trời đã kéo mưa tới, mấy đám mây đen thi nhau kéo tới ùn ùn. Cô vừa chạy vào đến nhà đã đặt bà ấy nằm ngay ngắn trên giường. Cô quay qua thấy cậu Cảnh Minh mà mắt cô sáng lên như sao, cô chột mếu máo rồi gạt nhanh dòng nước mắt, cô nói:

“Cứu bà Hậu đi, mau lên!”

Cậu liền canh chừng cẩn thận, đóng cửa lại rồi nói:

“Chị ra ngoài xem, đừng cho ai vào đây!”

Cô bước ra ngoài, chân không đi chẹp chẹp xuống nền. Nhà bị gió thổi

cánh cửa đập mạnh vào nhau kêu lên bốp bốp, cô chạy ra đóng cửa lại, mới giữa trưa thôi tại sao trời lại tối như thế này, chẳng lẽ...

Cô chạy ra đóng cửa nẻo lại hết. Vừa đi ra đến cửa chính, cô đã giật thót mình, cô thấy có một cái gì đó màu đen đang treo ngược đầu lại, chân bám lên cành cây, cánh màu đen nốt. Từ từ nó quay mặt lại, một bà già, có răng nanh của dơi, và đó là bà già nhà họ Hoàng.

Cô đóng cửa cái rầm, nó làm mưa gió âm âm, lại còn làm gió nổi lên rất dữ tợn. Cô chạy lại cái quan tài rồi châm hết tất cả nến lên, vừa châm xong thì một cơn gió đã lùa qua thổi tắt hết. Nó làm mưa gió bão bùng thế này chắc có lẽ sợ cô làm liều mà đốt nhà sao, nó cũng thông minh lắm, trời mưa không thể đốt nhà, trời gió không thể thổi nến, và trời tối giúp nó có thể quan sát bằng đôi tai của nó.

Vừa nghĩ tới đó trong quan tài đã nghe thấy tiếng cộp cộp, cô đã biết, xác của Kim Nhã đã bắt đầu biến thành cương thi rồi. Cô vẫn cố gắng thổi nến lên, bây giờ không làm như thế được thì chắc chắn cương thi sẽ sống dậy, con dơi tinh đó sẽ được lộ hành. Cô vừa thổi mà vừa run, tay cô run lên lấy bầy, vừa thổi vừa nhìn ra cửa chính, tiếng mưa xào xạc vẫn đang âm âm ngoài kia, cô liền nhắm mắt lại, cô gọi tên một người:

“Bà bói điên à, bây giờ bà còn chưa chịu xuất hiện, đôi mắt này của bà cho tôi không giữ nổi nữa đâu. Bà làm ơn mau xuất hiện đi, bà chẳng dạy tôi gì cả, tôi học làm sao đây?”

Vừa nói xong câu đó thì tất cả nến trong nhà được thổi lên sáng choang, cô quay qua cái quan tài. Nãy giờ nó giãy giụa dữ dần thì cũng chợt nằm yên, sau đó cô nghe tiếng gà gáy, cô liền quay lại nhìn. Tiếng gà trống gáy rất là to, cô vừa quay lại thì đã hét lên, vừa khóc vừa mừng.

“Cái tên quạ thúì nhà người, sao bây giờ mới quay lại! “

“Ta quay lại cứu mạng hèn của cô, đúng là vô dụng!”.

Chương 22: Hành trình tìm kiếm cương thi

“Cái con quạ thối tha này!”

Cô che mặt rồi mếu máo, chợt nó liền nói:

“Thôi im cái mồm, mau lên đi kìa, tôi không gạt được bà già đó được bao lâu đâu!”

Cô nghe vậy liền đảo mắt quanh phòng, cô liền chạy lại phía cái quan tài, cô chạm tay vào, hỏi nhỏ:

“Kim Nhã, vị tiểu thư này...à...cô có còn tỉnh táo không vậy?”

Vừa hỏi xong cô đã nghe vang lên một tiếng hét:

“Tránh ra chỗ khác! “

Cô quay qua nhìn con quạ đen, cô liền thấy cái quan tài rung chuyển, chưa kịp phản ứng gì thì chân đã cứng lại. Cô quay qua nhìn nó, nó liền nói:

“Tránh ra!”

Cô nhấc chân lên cái rồi trợn mắt lên.

“Thôi chết rồi! “

“Thôi chết rồi! “

Cô không nhấc chân lên được, nó nhìn cô rồi nói:

“Nhấc chân lên!”

“Không được! “

Lúc đó cái quan tài đã run lên bần bật. Từ từ mấy cây đinh được đóng vào quan tài bây giờ bị bật ra, rớt xuống nền nhà kêu lộp cộp, cô nhìn vào quan tài, thấy nắp đã hé ra một chút. Từ trong đó thò ra một bàn tay, nắm chắc chắn vào thành quan tài, rồi thêm mấy cái đinh khác bị rơi ra. Khi nắp đã được hé ra một khoảng rộng, cô mới bắt đầu thấy một cái đầu từ từ chui ra, mấy sợi chỉ được quấn vào quan tài trở nên phát sáng, nó sáng lên một màu đỏ tươi, khi tay nó chạm vào sợi chỉ, nó có biểu hiện giật mình rụt tay lại.

Cô vẫn đứng đó nhìn, lát sau khi đã chịu được những cơn đau từ sợi chỉ đó, nó liền tức giận lật cả quan tài lên. Một cái vào nắp văng lên không trung, cô thấy nó được tung lên, nếu mà khoảng cách này rơi xuống chắc phải nát người ra. Cô nhắm mắt lại nghiêng răng nhấc chân lên. Vừa giở được một chân lên đã thấy cái nắp đập thẳng vào người mình. Cô biết né không được, liền lấy cánh tay che mặt lại, theo quán tính chỉ có thể hét lên một tiếng thất thanh.

Cô nghe bên tai vang lên một cái bốp thật to, cô cảm thấy không đau một chút nào. Liền thất thần hét lên:

“Có phải tôi đã chết rồi không? “

Cô vừa thét lên tới đó đã nghe thấy tiếng người chạy vào âm ầm. Trong lúc hoảng loạn lúc này cô chợt thấy gương mặt của tiểu thư Ân Tình hiện ra. Cô không biết rốt cuộc tại sao lại thấy như thế.

Khi mở mắt ra thì đã nhìn thấy một người nằm lăn ra đất, cô bật ngồi dậy đảo mắt nhìn quanh. Bên ngoài chợt có mấy đám mây đen, khi người vào thì mây chợt bay đi. Cô nhìn ra cái cây ngoài đó, cái bóng dáng của bà già đó đã biến mất, cô đảo mắt nhìn mọi người, họ chạy lại phía cô, lúc này cô mới nhận ra, có một người nằm dài dưới đất.

“Trời ơi cậu Cảnh Minh, cậu Cảnh Minh! “

Cô liếc xuống nhìn, thấy cậu nhìn cô lim dim đôi mắt, cậu nhíu mày cái rồi bật dậy. Tay chống xuống nền rồi ngồi dậy, tay cậu quẹt nhanh vết máu trên đầu chảy xuống, cô chớp chớp mấy cái rồi cậu liền hô:

“Mọi người lấy nắp quan tài đóng lại, nhanh lên!”

Vừa nói xong máu từ trên đầu cậu đã nhỏ giọt xuống. Cô thấy cậu lại giơ tay lên quẹt ngang, mọi người không để ý thì không thấy, cậu quay qua cô nói:

“Chị tránh ra một tý nhé!”

Cậu quay lại nhìn mọi người ỳ ạch khiêng cái nắp lên, nó nặng như vậy, cả ba người khiêng còn thấy khổ sở. Cô nhìn sắc mặt cậu nhợt nhạt đi một chút, liền hỏi:

“Cậu à, cậu có sao không đấy?”

Cậu liếc mắt ra hiệu im lặng vì ở đây có người ngoài, cô hiểu ý liền gật đầu. Khi ba người họ khiêng nắp quan tài lại định đặt lên trên, cô chợt nói:

“Khoan đã! Đợi một chút!”

Cô thấy họ nhú mày khó chịu, cô liền biết họ khiêng nặng nên khó chịu, cô liền nói:

“Bỏ đi, các người ra ngoài hết đi!”

Vừa nói tới đó, cô đã thấy trong quan tài thò lên hai cái tay, sau đó nắm lấy cổ một người nào đó, kéo vào quan tài. Mọi người giật mình rồi quay lại nhìn, cô chạy đến đó nhìn, mới thấy được vài giây chợt một cánh tay đã kéo ngay eo cô lôi lại. Tuy có mấy giây ngẩn ngui thôi, nhưng mà vẫn đủ thời gian nhìn thấy, một con người khô héo teo tóp trong quan tài. Còn xác của Kim Nhã đã biến mất, mọi người ai nấy bò lê bò lếch, cậu liền nói:

“Đứng dậy!”

Mọi người ai nấy đều xanh mặt, chợt quỳ lạy dưới chân cậu, cậu bước lại nắm cái nắp quan tài rồi đặt lên trên, cô thắc mắc nhìn.

Cậu tự tay lấy đinh đóng nắp lại dính vào nhau. Cô không nói được câu nào, đứng chết chân nhìn cậu làm, sau khi làm xong cậu đã nhìn lên bầu trời ngoài kia, cậu nói:

“Khiêng đi!”

Vừa nói xong mặt cậu đã dần xanh đi, cậu hình như không ổn lắm, cô thấy thế liền nói:

“Làm nhanh đi!”

Bọn họ bò dậy, mặt mũi ai cũng lấm lét, ai nấy đều run lên lẩy bẩy. Mấy người đứng ra khiêng cái quan tài, vừa bước ra tới sân cậu đã chột khụy xuống. Cậu vịn tay vào cái ghế cái rồi lắc lắc đầu, cô nhìn thấy cổ áo cậu đã có lờm chớm mấy vết đỏ, cô liền nói:

“Tôi mời thầy lang!”

“Đừng! Đừng mời!”

“Tại sao? Cậu bị thương rồi!”

“Không cần, tôi cũng có học y thuật mà! “

Vừa nói xong cậu đã đứng dậy, đi thẳng ra ngoài. Cô nhìn theo gương mặt có chút lo lắng, chột cô nắm chắc cổ tay cậu, cô nói:

“Tôi có thể lo được, cậu ở nhà với bà Hậu đi, cậu mau cầm máu đi, tôi sẽ lo vụ này!”

Vừa nói xong chưa kịp để cậu trả lời, cô chạy nhanh nhẩu ra ngoài. Cô vừa đi ra khỏi cửa liền quay mặt lại nhìn cậu, cô gật đầu cái chứng tỏ rằng bản thân có thể làm được việc này. Chân cô chạy thoan thoát theo mấy người phía trước, cô vừa đi vừa nhìn xuống đất, chột thấy đất đã khô, không giống với lúc nãy. Rõ ràng mưa âm âm giông lại rất lớn, tại sao đất cát lại khô như thế này? Cô vừa thắc mắc vừa suy nghĩ, mắt vẫn nhìn quanh, tại sao lại như thế? Hay đó chỉ là ảo giác?

“Tiểu thư à...?”

“À hả?”

“Chúng tôi đã đến nơi rồi! “

Cô mãi đi và suy nghĩ nên bây giờ mới nhận ra, trước mặt cô có một đồng củi chất cao lên, trước mắt là một con sông lớn. Đây là địa điểm hỏa thiêu của chung ba thôn lân cận ở đây, cái vụ của tiểu thư Huệ nhà ông Lê cũng là giải quyết ở đây, bây giờ quay lại lại có cảm giác lạnh gáy kiểu gì đó. Cô nhìn vào mặt họ, nét sợ hãi chuyện lúc nãy vẫn còn, cô nhìn quanh cái nữa rồi nói:

“Đem lên đi”

Họ nghe vậy liền gật đầu, năm sáu thanh niên liền bê cái quan tài lên trên đó. Một người ở dưới thì bắt đầu mò lửa, cô biết chắc chắn trong quan tài đó thật sự không có xác của Kim Nhã nhưng tình thế bây giờ giữ lại quan tài cũng chẳng để làm gì, muốn ổn định lại lòng dân nhất định phải thiêu nó. Chắc ngoài cô ra không ai để ý, mà hình như cậu Cảnh Minh cũng phát hiện ra thì phải, nhưng cậu bắt phải thiêu bây giờ chắc chắn là có hàm ý cả, cô thấy lửa tấp lên mạnh. Chợt thở dài cái rồi quay lưng lại, cô không muốn nhìn, cô liền nói:

“Các người ở lại, ta có việc!”

Cô đi từ từ về con đường cũ, khi khuất tầm nhìn của bọn họ cô mới bắt đầu xoắn váy lên và chạy một hơi thật nhanh. Vừa chạy cô vừa đảo mắt lên mấy nhánh cây, trời đã sáng như vậy rồi nhất định bà già kia không đi đâu xa được, chỉ có thể trú vào các bóng râm, hoặc là bay vào hang động. Còn Kim Nhã nữa, xác của nó rốt cuộc đã đi đâu, cô vừa chạy vừa kêu:

“Quạ thối, người có ở đây không? “

Cô vừa chạy vừa gọi, lát sau chẳng nghe thấy ai trả lời, cô liền dừng chân lại, đứng đó thất thần một hồi rồi lau mồ hôi.

Chợt có hai người đi ngang, họ nói chuyện với nhau, vô tình cô nghe được.

“Này, hôm nay chính ta về chỗ nào trú đây? Cái hang động bên thôn Đại Cát bị mấy con dơi về làm tổ rồi! Không nghỉ qua đêm được! “

“Thì qua bên thôn Vĩnh Hà đấy, bên đấy nhiều lắm!”

Họ vừa nói xong thì quay qua nhìn cô, thấy cô là tiểu thư khuê các mà tay lại xoắn váy lên thế kia. Trông lạ lạ nên họ cứ nhìn, cô nuốt nước bọt cái rồi hỏi:

“Các đại thúc, cho cháu hỏi, thôn bị dơi ở là ở chỗ nào thế ạ?”

Họ không biết tại sao cô hỏi vậy, tiện miệng nên trả lời:

“Gần cuối thôn, chỗ mấy đám tre cao lớn đó, hỏi thì ai cũng biết mà, tối đừng có lại đó, dơi đó là dơi hút máu đấy!”

Vừa nói xong cô đã gật đầu cảm ơn cái rồi lại chạy đi, vẫn là cái bộ dạng xoắn váy đó, họ trợn mắt lên kinh ngạc, lát sau lại phì cười.

Cô chạy về nhà mình, vừa tới cửa vào, chân cô chạy vào thì thấy nhám nhám gót giày. Ngồi xuống nhìn thử thì đã thấy xung quanh nhà toàn là gạo, cô lại thấy khoảng cách cỡ bước chân thì gạo lại đen một lỗ, cô ngồi xuống nhặt nó lên nhìn, cô liền nói:

“Gạo nếp!”

Vừa nghĩ tới đó cô liền chạy ngay vào phòng mình, thấy cậu Cảnh Minh quay mặt lại nhìn, bà Hậu ngồi dựa người vào cạnh giường, cô liền hỏi gấp:

“Bà Hậu, xác Kim Nhã... “

“Biến mất rồi phải không? “

Cô liền gật gật đầu, bà uống hết chén thuốc cái rồi nói:

“Cô có phát hiện ra dấu chân màu đen xung quanh nhà không? “

“Hóa ra nó là dấu chân à?”

“Khi cương thi đạp lên gạo nếp, sẽ làm gạo bị đen lại, tôi đã biết trước xác Kim Nhã sẽ đi chỗ khác, nên rải sẵn rồi, không ngờ bà già đó lại có thể kéo mây đen lại, làm giống như trời đang tối, còn có thể gọi cương thi tỉnh dậy, nhưng mà tại sao tự nhiên bà ấy lại bỏ đi thế?”

Bà Hậu nhìn cô thắc mắc, thấy cậu Cảnh Minh im lặng nãy giờ, cô không dám nói gì cả, chỉ nói vãn lả:

“Không biết, tôi nghe thấy tiếng gà gáy, thế là bà ấy biến mất!”

“Gà gáy, cũng đúng, gà gáy biểu tượng cho trời sáng, mà dơi lại rất sợ trời sáng, nên nó sẽ bỏ đi tìm chỗ trốn, nhưng con gà đó từ đâu mà ra kia chứ?”

Cô gượng gạo rồi nói:

“Không biết nữa! “

Cô nhú mào cái, chẳng lẽ bây giờ lại nói cho bà nghe, rằng con quạ thối đó đã giả tiếng gà gáy hay sao. Dẫu sao bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm để có thể tiết lộ ra về con quạ đó, nên cô quyết định sẽ giấu đi.

Vừa nghĩ tới đó cô đã nói:

“Bây giờ chúng ta phải tìm Kim Nhã trước khi trời lại tối, bởi vì nó lại hút máu người rồi! “

“Một mình cô? Không được đâu!”

Cô nhìn vào người bà, một bên tay bà ấy xụi lơ xuống như mấy người bị tàn phế vậy, cô liền hỏi:

“Tay bà...!”

“Tàn phế rồi, vẫn còn giữ được một tay!”

Bà nói với giọng bình thản, nhưng nghe xong cô lại chẳng cảm thấy bình thản như bà, cô nhìn tay bà rồi run lên nói:

“Vì cứu tôi sao?”

“Không! Không phải! Là vì con quý nữ kia, tay cứu cô là tay này!”

Bà giơ bàn tay kia lên, bà liền nói:

“Chẳng sao cả, cua hai càng là cua, cua một càng cũng là cua, khi nó muốn tấn công ai hay muốn thoát nạn, nó thà hi sinh rụng đi một càng”

“Vẫn còn sống, thứ mất đi không quan trọng lắm, thứ còn lại mới quan trọng, vẫn còn cô ở đây!”

“Bà Hậu à!”

Cô nói tới đó mà mắt đã chột long lanh.

“Tôi không sao, vẫn còn có thể làm việc!”

“Bà không thể đâu, nằm im đi, đừng lừa chị ấy nữa, tôi là thầy lang, bà muốn giữ lại cánh tay cuối cùng này nhất định phải nghe theo lời tôi!”

Cậu Cảnh Minh nói với giọng nghiêm túc:

Cô bấu tay lại vào nhau, suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Bà cứ ở đây, tôi sẽ tìm Kim Nhã về, nhất định tôi không để nó hút máu người ta nữa! Tôi không để bà đi đâu!”

“Cô đừng có điên!”

“Cậu Cảnh Minh, bà Hậu giao cho cậu, giúp tôi!”

Cô vừa nói xong đã nhanh tay đóng cửa lại, cô liền nhìn ra bên ngoài, nhìn theo mấy vết đen tròn tròn nhỏ nhỏ đó rồi nhìn theo. Cô ngẩn mặt lên cái rồi chỉ tay theo hướng đó, môi cô chột nhép nhép lại rồi nói:

“Đây có phải... Là đường dẫn đến cuối thôn Đại Cát không, vậy...là...có thể nó sẽ trốn trong cái hang động đó!”

Cô vừa suýt tới đó đã chột lạnh cả hai tay, cô không nghĩ ra cách có thể bắt nó. Bà Hậu lại bị thương mất rồi, lại không thể trơ mắt ra nhìn nó đi hại người mà không làm gì được, nhưng mà, nếu có có quạ thối đó ở đây, cầu may hỏi nó được cái gì đó, ấy vậy mà mới đây nó lại mất tăm mất tích, cô thở dài một cái rồi thầm chửi:

“Ngay lúc quang trọng lại chẳng thấy đâu cả!”

Cô nhìn vào phòng, nếu cô không đi nhất định bà Hậu phải đi, nhưng ngay

lúc này bà ấy cần nghỉ ngơi. Cô không thể để bà ấy đi được, vừa suy nghĩ tới đó thì cô đã vội lắc đầu.

“Hoài Thục à, làm gì đó có ích đi!”

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, chợt trong đầu sáng lên một tia lửa, cô nói:

“Con rồi!”

Cô liền liếc qua nhìn cái ao nước, cô không biết liệu bây giờ con rồi đó có ở đó không, bây giờ tìm nó có thể ngăn Kim Nhã không, chưa biết kết quả thế nào. Cô liền chạy một mạch ra đó, nhìn cái ao nước xanh một màu của rêu, cô chợt nhớ tới cái gương mặt của tiểu thư Ân Tình, lại nhớ tới lúc cái nắp quan tài văng lên, gương mặt cô ấy lại một lần nữa hiện lên. Cô liền hít thở sâu một cái.

“Quay lại đi Hoài Thục! “

Cô nghe giọng nói quen thuộc lại vang lên:

“Tiểu thư đàn độn của tôi ơi, tôi bảo cô quay lại! “

Cô không biết trắng sao thế nào, cô chạy một mạch lại, chợt có một con quạ đậu lên vai cô.

“Người quay lại rồi sao? Tưởng người chết mất xác đâu rồi chứ?”

“Tôi á...xù, nếu không tại cậu Cảnh Minh của cô thì tôi đã có cơ hội hô phong hoán vũ rồi! “

“Tại sao lại lôi Cậu Cảnh Minh vào?”

“Chuyện đó nói sau đi, bây giờ thì mau lùi lại, đi nhanh về hướng Mặt Trời chuẩn bị lặn kia, mau lên!”

“Còn con rồi?”

“Bây giờ con rồi ấy hết tác dụng rồi, người luyện ra cương thi đó đã tạo ra một con rồi mới, thay thế con này, nhưng mà yếu khí và tinh khí sẽ bị yếu đi, nên cô yên tâm đi. Sau khi tạo con rồi thêm một lần nữa người đó sẽ yếu, nên cương thi nó cũng yếu theo, cô muốn bắt nó cũng dễ, nhưng mà...”

“Khỏi nhưng nhị, mau lên thôi!”

Cô nhanh chân chạy về phía trước, vừa chạy cô vừa nhìn qua hai bên đường. Thấy ai cũng nhìn nên cô tóm lấy cổ nó, nhét thẳng nó vào áo mình rồi chạy thật nhanh.

“Này cô làm gì thế?”

“Người ta nhìn ta kia!”

“Người...ta là nam...nhân!”

“Một con quạ đực thôi mà!”

“Người, không có liêm sỉ...! “

Con quạ nói với giọng đầy ủy khuất.

“Người cầm mõm đi đồ hèn nhác, chẳng phải người đã bỏ ta một mình từ khi ta sang bên đây sao, vậy mà còn mở miệng ra nhờ vả, người quên ta đã cứu người ra khỏi rừng rồi à?”

Tên quạ ló đầu ra, cô chạy nhanh đến mức đầu nó vẩy lên vẩy xuống, khiến nó không thể nói chuyện được. Nhưng nó đã giơ cánh ra, giang ra cố định trong mấy lớp áo kia, nói:

“Ta đã bảo là do cậu Cảnh Minh nhà cô rồi mà, ta và cậu ấy là mạng xung khắc đấy, ta mà gần cậu ta thì sẽ bị yếu, ta không theo cô được! “

“Nói bừa, là do người chết nhất, tên quạ hôi háms đầy ghê chết nhất!”

“Đúng là...ta rất là tuấn tú, sợ sau này khi nhìn thấy cô sẽ ngất dưới chân ta mà thôi!”

“Ta khinh, nói ba hoa!”

“Cô...”

“Người mau nghĩ cách giúp ta đi, nếu ta chết sau này người sẽ không có cơ hội tìm lại thân xác tuấn...tú của người đâu!”

Nó im lặng một hồi, liền nói:

“Đúng là ngu ngốc! Sau này tôi sẽ quay lại mê hoặc cô, giết cô bằng nụ cười tỏa nắng của ta!”

“Mau nghĩ cách đi!”

Cô quát lên một cái, chột đứng lại thở gấp gấp, giơ tay quệt đi mồ hôi rồi nhìn ngọn núi trước mắt. Chắc đến nơi trời sẽ dần xế chiều mất, nhưng phải nhanh lên, không may trời lại tối.

“Hỏa thiêu! “

Cô vừa nghe hai chữ đó bỗng mặt mũi tái đi.

“Ngoài ra...?”

“Không có! Mà hình như là có, cho nó hút máu đến vỡ bụng đi!”

“Vớ vẩn, mau nói đi, còn cách nào không?”

Nó nghiêm túc trả lời:

“Không có!”

Cô im lặng một hồi rồi chân lê đi nặng nhọc, cuối cùng vẫn là hỏa thiêu sao?

Cô suy nghĩ một lát rồi chạy nhanh về phía trước.

“Nghĩ cách đi, nếu không ta sẽ quăng cả người vào lửa, mau lên!”

“Qua đây một thời gian rèn luyện thế nào mà gớm thế?”

“Có...nhưng không khả quan đâu!”

“Cách gì?”

“Đập nát lư hương của người đang điều khiển cương thi! “

“Là bà Dung!”

“Tôi biết! “

“Sao người lại biết?”

Ta vẫn lượn lờ quanh nhà bà Hoàng suốt dạo trước mà, biết không ít đâu, nên tôi biết bà Dung đã làm gì. Bà ấy tạo cương thi vì muốn lấy máu người về nuôi dơi tinh, còn nuôi quý sống, nhưng bà ấy rất thông minh, chọn một đứa trong nhà bà Nụ, vừa có thể chơi xấu cô, vừa có thể giúp nó ẩn nấp. Có lẽ bà ấy chưa phát hiện ra đôi mắt âm dương của cô, nếu không nhất định bà ấy sẽ bắt cô về luyện thành linh nữ”.

“Lại linh nữ! Linh nữ là cái gì? “

“Là một người đặc biệt, có thể nhìn thấy âm dương, nhìn thấy tương lai, và nhìn thấy sự sống và cái chết, nếu luyện cô thành linh nữ bà ấy có thể lấy máu cô làm thuốc trường sinh, còn có thể sai bảo cô, điều khiển cô, dùng cô làm vật nhìn thấy tương lai. Có thể sẽ thay đổi quy luật của cuộc sống! Và có thể bẻ khóa hết tất cả các kho báu có âm hồn trấn giữ, chuyện lật đổ bà Hoàng dễ như ăn cháo, thậm chí có thể thay thời đổi vận, làm vua!”

“Ghê gớm vậy sao?”

“Đúng vậy, nhưng bà ấy chắc không bao giờ ngờ được đâu, một linh nữ lại là một cô gái như cô...”

“Như tôi thì sao?... Này...!”

“Không sao, may mà ngốc nghếch, không thì toi rồi! “

“Vậy có phải tôi có một chút sức mạnh gì đó không? “

“Có đấy, một sức mạnh thu hút ma quỷ!”

“Lại nữa rồi đấy!”.

“Nói thật mà!”

Cô nhú mày suy nghĩ.

Con quạ đó liền thò đầu ra nói:

“Hỏa thiêu! Cách nhanh nhất, đừng làm tốn thời gian nữa, nếu không sẽ rất tốn mạng người, lũ dơi trong đó cũng được nuôi bằng máu người đấy, đừng suy nghĩ nữa! “

Cô vừa nghe vừa chạy, bây giờ đứng lại thì đã thấy mình đứng trước chân núi. Cô thấy có hai ba người từ trên núi xuống, họ quảy trên vai mấy cái sọt lớn, trong ấy đựng mấy búp măng to, họ thấy cô thì liền nói:

“Tiểu thư à, sao gần tối rồi lại lên núi thế, mau quay lại đi, tối dơi sẽ xuất hiện nhiều lắm đó, mau quay lại đi, không sẽ bị dơi cắn đó! Xem này, tôi mới bị nó cắn xong đây!”

Thấy ông ấy vạch cổ tay ra cho cô xem, cô liền lạng người nhìn ông ấy, cô hỏi:

“Đại thúc à, thúc không sợ dơi sao, sao còn về trễ vậy?”

Ông ấy liền vui vẻ nói:

“Thì hái thêm mấy búp măng, mai lại bán thêm được chút tiền, cô mau về đi nhé, nguy hiểm lắm!”

Cô thấy ông ấy quảy đi xa một khúc vẫn ngoái mặt lại thúc giục cô quay về, cô lạng người đi một chút rồi quay mặt lại, chạy thật nhanh lên núi. Cô càng chạy càng ngửi thấy mùi của Kim Nhã phát ra, bây giờ cô còn có thể

ngửi thấy mùi của xác chết, còn có thể phân biệt được ai với ai. Cô nắm lên mấy cây trong rừng rồi hì hục đi, vừa đi vừa lau mồ hôi.

“Cô có phải cô gái lực điền không vậy? Chẳng nữ tính một chút nào!”

“Nữ tính làm gì, không ăn được! “

“Nhưng mà nó khiến cuộc sống này hoa mỹ hài hòa và dịu dàng hơn”

“Câm miệng đi!”

“Hoài Thục ngồi xuống! “

Vừa nói tới đó cô liền nghe theo ngồi xuống, giọng nó từ đang trêu đùa sang nghiêm túc, cô phản ứng không kịp.

Cô nấp trong một cái gốc cây to, lát im lặng ngó ra, cô nghe thấy tiếng xạc...xạc...xạc...

Cô nghe một lát thì thấy có một cái bóng đen nhảy lên, dẫm vào lá kêu xạc...xạc...xạc...

“Nín thở đi, tôi sẽ dụ nó đi chỗ khác! “

“Đừng!”

Cô vừa kêu nó đã vụt bay ra ngoài, cô giơ tay ra thì Kim Nhã chột quay mặt về phía cô, mắt nó nhắm mắt lại giơ hai tay ra phía trước. Cô bịt miệng và mũi lại nín thở ngay, mắt trừng lên kinh hãi. Con quạ đó bay ra gần với Kim Nhã, lượn hai ba cái thì Kim Nhã quay lại, nhảy lên nhảy xuống đi theo nó. Cô trợn mắt lên nhìn, cảnh này tưởng tượng đã cảm thấy tê dây thần kinh rồi, chứng kiến mép nó toàn máu là máu, còn dính cả lông

động vật, và tóc người, cô mới cảm thấy nó ám ảnh thật sự.

Chương 23: Hỏa thiêu

Cô ngồi đó nín thở nhìn theo, con Kim Nhã nhảy lên nhảy xuống. Nó theo con quạ đi được một quãng xa, cô từ từ đứng dậy rồi nhìn theo, sau đó quay ngược lại, chạy về hướng cái hang động. Vừa chạy vừa quay mặt lại, sau đó vấp một cái gốc cây thật to. Cô té một cái ịch, ngấn mặt lên phủi bụi xuống, lim dim mắt cái rồi ngấn lên nhìn.

Trời chưa tối lắm, nhưng đây là trong rừng, cây cối um tùm làm trời bắt đầu tối dần, vừa té một cái cô có nghe thấy tiếng thở khi khò, còn nghe thấy tiếng quạt cánh rất dữ. Cô có thể chắc chắn trong cái hang động này có dơi trú ngụ, thêm một điều nữa cô có thể chắc chắn nữa đó chính là mùi tanh của máu. Cô nằm đó chưa ngồi lên vội, có một cái gì đó thúc giục cô rằng đây là thời điểm không được ngồi dậy. Quả thật nó đã đúng, chỉ mới được mấy giây sau suy nghĩ ấy, có khoảng tầm hơn chục con dơi bay ra.

Chúng nó cứ như nghe thấy tiếng thở của cô vậy, chúng nó bay đáp ngay chỗ cô nằm, biết sẵn tụi nó có sẵn mục tiêu. Cô liền nhanh nhẩu lăn qua một bên, nhưng xung quanh đây toàn là lá cây, rừng thì có gì đây chứ, một kẻ thù vừa biết bay vừa xác định vị trí trong bóng tối siêu phàm thế này thì làm sao đây. Leo lên cây cũng không thoát nữa là. Vừa suy nghĩ tới đó cô đã tặc lưỡi cái rồi bắt đầu chạy, tự nghĩ nếu nó mà bắt được cô, chỉ với 10 con đó thôi chắc chắn sẽ hút hết máu của cô.

“Mẹ kiếp!”

“Nín thở đi!”

Vừa nghe nói như thế cô đã ngẩn mặt lên. Cái tên quạ khốn nạn này, dẫn đi đâu không dẫn, lại dẫn con Kim Nhã quay lại đây. Cô không suy nghĩ nhiều, lăn tròn trên đất rồi nín thở lại, chưa gì cô đã nằm co lại như con tôm, bụm miệng bụm mồm lại mà nín thở.

Vừa mất hơi thở của người y như rằng tụi nó không phát hiện ra phương hướng của cô nữa, sau đó Kim Nhã liền nhảy cạ thọt vào trong hang động.

Sau đó cô liền nhìn lên cành cây, con quạ đó đưa ánh mắt xuống nhìn cô, nó ngó xem sau đó thấy bầy dơi vẫn còn đu bám trên cây, nó liền bay về phía trước. Cô nhìn theo hướng nó bay, thấy nó định bay vào hang động. Cô liếc nhìn theo nó, nó vừa lướt ngang đám dơi kia, thì ngay lập tức bọn nó liền sải cánh bay theo con quạ đó. Cô buông mũi miệng mình ra rồi thở gấp gáp, hít hết thảy không khí này giờ thiếu hụt.

“Phóng hỏa!”

Cô nghe giọng nó phát ra từ hang động nó vọng ngược trở ra, cô liền mò mẫn trong người ra một số thứ, pháo hỏa, diêm...

Cô ngẩng mặt lên rồi bắt đầu hét lên:

“Người ra ngoài đi! Ta sẽ phóng hỏa!”

“Mau lên đi, mặc kệ tôi, nếu tôi ra ngoài thì đám dơi này sẽ ra theo đó, mau lên đi, tôi biết cách ra ngoài mà, mau lên!”

“Tên khốn!”

Cô giơ tay quẹt diêm, cô vừa đốt pháo xong liền cầm nó chạy thẳng vào trong, cô vừa chạy vừa kêu:

“Quạ thối, nghe thấy ta không? Mau đậu lên vai ta đi, mau lên, ta sẽ lấp miệng hang lại”

Vừa nói xong pháo trên tay cô liền nổ lách tách, nó sáng lên một chút, trong lúc ấy cô đã nhìn thấy trên hang động có rất nhiều đôi mắt sáng lên màu lửa. Nó nhiều như sao trên trời vậy, cô có thể cảm nhận được chúng nó đều là dơi thành tinh. Cô vừa quăng xuống một cái chúng nó liền kích động sải cánh bay sấn sỏ vào cô, nghe tiếng quạt cánh như xé gió phát ra âm thanh xú...xú vào tai, cô mở miệng kêu thêm một lần nữa.

“Quạ thối!”

Vừa kêu cô vừa kêu xong trong ánh lửa đó cô đã thấy nó té xuống đất. Cô không biết sao nó lại té như thế, đừng nói cả máu quạ mà lũ dơi kia cũng hút đầy nhé. Cô không suy nghĩ gì nữa, nín thở quay ngược trở lại, vừa nắm lấy nó nhét vào người.

Cô đã bị mấy con dơi bay đập vào mặt mấy cái, mặt cô đau rát mắt cũng không mở ra được, chỉ mất đà té xuống một cái. Cô biết có nín thở cũng không có tác dụng nữa rồi, chỉ vì chúng nó đã bắt đầu hỗn loạn, nên nó bắt đầu bay tứ tung lên.

Cô té cái ụyt xuống một cái, chợt nghe tiếng hét ầm ầm ngoài kia, sau đó nghe một cái xoẹt qua tai, một ánh lửa vụt lên, cạch một cái cắm sâu vào khe đá, sau đó cô liền hết hoảng nhìn ra ngoài.

Cậu Cảnh Minh vừa kéo thêm một cung tên nữa, đầu cây tên có một ngọn

lửa đang cháy. Nó phát sáng khiến cô có thể nhìn rõ cả sát khí trong ánh mắt của cậu.

Cô nghe thêm một cái xoẹt, bỗng đám dơi đó hoảng loạn bay tứ tung. Sau đó quay lại nhìn cuối hang động, thấy có ai đó hì hục lấy đá lấp lại. Cô đứng dậy định chạy ra thì pháo mới phát nổ một cái ùng.

Cô té ngược ra phía sau, mắt chột hoa lên mấy đốm đen. Cô nhú mào cái rồi ôm lấy cổ áo mình giữ cho con quạ không rớt ra, bò ngược ra phía sau vì trước mắt đã có mấy đám lửa cháy rất dữ. Cô càng lùi càng thấy cùn đường, cửa hang động thì lửa cháy, đuôi hang động thì bị đá lấp, cô ho mấy cái rồi kêu:

“Này người tỉnh dậy đi!”

Cô vừa ho cái rồi thò tay vào cổ áo mình lay lay nó dậy, cô ho cái thật to rồi nhớ tới lời nó nói:

“Nếu tôi lại gần cậu Cảnh Minh nhà cô thì tôi sẽ bị yếu đó!”

“Cậu Cảnh Minh! “

Cô vừa che mặt vừa lồm, vừa nói tới đó đã thấy một bóng dáng cao lớn, sải chân dài nhảy qua đám lửa. Cô nhìn lên thì thấy gương mặt cậu tỏa sáng dưới ánh lửa. Lúc ấy đôi mắt cậu chột liếc nhẹ qua nhìn cô, cô thấy cậu phóng vào, chân vừa chạm đất đã mau chóng lại bế cô lên. Cô được cậu nhắc bổng lên, trong đám lửa nhu thiêu rụi hết tất cả, cậu nhảy lên rồi chạy nhanh vượt qua nó.

“Nép vào!”

Giọng cậu trầm ấm dễ chịu, cô vừa nghe xong đã nhanh chóng nắm lấy cổ

áo cậu, áp mặt vào cổ áo cậu. Tự nhiên cảm thấy tội cậu quá, lửa thì tấp liên hồi, cô còn thấy mồ hôi cậu rơi xuống mặt mình, nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể nằm yên và cầu nguyện. Cậu bầu chặt vào người cô, hít hục một cái rồi phóng cái vèo ra ngoài, cậu hô:

“Lấp cửa động!”

Vừa nói tới đó cô đã thấy đám người kia khiêng rất nhiều đá lấp hang lại. Cô chợt cô nhìn thấy ánh mắt phát sáng lên của Kim Nhã, nó gào lên một cái rồi nắm lấy cổ áo mấy người đàn ông đó kéo vào. Tạo ra lỗ hổng cho mấy con dơi còn sống có cơ hội bay ra ngoài, cậu chợt đặt cô xuống đất, nhặt cái cung lên rồi rút một cây tên bên dưới cái bao tên nằm dưới đất. Cậu giơ ra kéo một cái thật mạnh, lúc ấy cô nhìn qua cậu, ánh mắt đầy sát khí đó, không một chút sợ hãi nào. Cậu nhắm thẳng vào đầu con Kim Nhã, vèo một phát, cô nghe một cái bứt, Kim Nhã bị văng ngược ra phía sau, sau đó mấy người kia lôi người đàn ông đó ra, kéo ra phía ngoài xong xuôi mới bắt đầu lượm đá rồi lấp lại tiếp, cô ấp úng rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh, Kim Nhã...!”

“Nó không phải Kim Nhã!”

Mắt cậu nhìn vào đám lửa kia, sáng lên gương mặt thanh tú của cậu, nhưng cô lại có cảm giác gì đó lạnh như băng. Cô chạm tay lên trái tim mình, chợt chạm vào thân thể con quạ. Cô chợt giật mình cái, lúc ấy bất chợt có một con dơi bay ra từ cửa hang.

Cậu giơ cung lên ra, kéo nghe rắc rắc, vèo một cái liền xuyên qua người con dơi, nó gào lên một tiếng rồi rơi xuống đất, cậu đi lại nhặt cái tên đâm qua con dơi kia, quăng nó vào lửa đỏ, người nó bỗng sôi lên lèo xèo. Cô liếc qua nhìn mấy người phía trước, thấy không ai để ý nên mới dần lùi về sau lưng, cô chạy nhanh qua chỗ khác, nếu còn ở gần cậu Cảnh Minh lâu sợ

lát sau con quạ thối này sẽ chết mất, chả trách suốt thời gian này cô chẳng thấy nó đâu. Thì ra lời nó nói lại là sự thật, cô chạm tay vào ngực mình, giữ nó nằm im trong đó, dọc đường không ngừng gọi nó, nhưng nó lại không trả lời lại một câu nào.

Khi đã cảm thấy chạy đủ xa, cô mới bắt đầu dừng lại. Quỳ xuống rồi lúi nói ra, nó nằm ngheo cổ qua một bên. Mắt nó trợn lên như chim bị bẻ cổ ấy, cô lay lay nó dậy rồi kêu:

“Này, đừng đùa nữa, tỉnh dậy đi!”

“Này...!”

“Hô hấp nhân tạo đi!”

Cô vừa nghe nó nói chuyện thì giật mình quăng nó xuống, nó lồm cồm ngồi dậy rồi lắc lắc cái đầu.

“Chết mất thôi!”

Cô ngồi nộp xuống rồi thở, thở vì mệt, hình như chạy một quãng khá là xa rồi. Bây giờ nhìn lại cũng không biết mình đang ở đâu, chỗ của cậu cũng không biết. Cô đứng dậy rồi ngó nhìn, giữa bầu trời đêm chỉ thấy phía xa xa kia là một đám khói bốc lên nghi ngút. Cô chỉ thở dài một cái rồi lẩn thẩn quay về.

“Người ổn rồi thì quay về đi!”

Cô nói với giọng buồn bã, cô vừa đi vừa thở dài, nó liền vụt cái bay đậu lên vai cô, nó liền nói:

“Không sao chứ?”

“Thấy rồi đó, chẳng sao cả!”

“Thiếu sức sống thế?”

“Chán...”

“Tại sao?”

Cô nghe hỏi tới đó thì chợt dừng chân, cô đứng lại cái rồi nói:

“Vì tôi không thể cứu Kim Nhã được! Nó chết rồi! “

Trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh của Kim Nhã từ ngày cô mới bắt đầu về nhà nhũ học Nữ ở, lúc nào nó cũng chơi một mình, lúc nào cũng thấy nó quay mặt vào góc tường. Cô lau nước mắt cái rồi lại bước đi, cô vừa quẹt mũi cái rồi lại nói:

“Đúng là khốn nạn! “

Cô nhớ tới cảnh con Kim Nhã bị treo cổ lên, với cái ánh mắt của bà Dung là cô lại tức giận run người. Cô phúi con quạ xuống, làm nó lăn cù cù dưới đất, nó liền la hét:

“Liên quan gì đến tôi?”

“Người đi đi, ta đã cực công đưa người đến đây rồi, thì người mau đi đi, ta sẽ tự quay về!”

“Được!”

Cô nghe nó trả lời xong thì lặn lội quay trở về, vừa đi được một đoạn ngắn

thì đã thấy cậu Cảnh Minh đứng đó, dựa người vào thân cây, còn dựng cái cung tên ở đó. Cô vừa thấy đã đứng lại, cậu từ từ quay mặt qua nhìn cô, cậu không nói gì cả, cô cũng im lặng.

Cô bước thêm vài bước thì thấy cậu cầm cái cung tiến lại gần cô, giơ cây cung ra trước mặt cô, tự nhiên cô lại giơ tay ra cầm lấy, sau đó cậu lại bế cô lên, bước quay lại con đường cũ, cậu đi chậm chậm. Cô cũng không muốn phán kháng nữa, tự nhiên lại cảm thấy chán đời, không muốn quan tâm đến gì nữa, chỉ muốn im lặng như thế thôi.

Cậu bế cô đi trên đường cũng không nói câu nào, hình như cậu cũng cảm thấy giống cô, sau khi cậu ghim mũi tên vào đầu Kim Nhã và thiêu rụi nó.

Cậu bế cô về đến nhà, như hươ Nụ đứng trước cửa ánh mắt lo lắng nhìn cậu, rồi lại nhìn cô. Cô nhìn ánh mắt bà cái rồi không chịu nổi, bật khóc lên một trận. Lúc ấy trời tự dừng lại đổ cơn mưa lớn, dội thẳng lên đầu cô. Cậu liền quay qua mở cửa, bước đi vào nhà, bóng lưng cậu cô đơn lạnh lẽo.

như hươ Nụ biết không cứu được xác của Kim Nhã được rồi, bà kéo cô vào nhà, thôi thì coi như phần phước của con bé chỉ tới đó vậy.

Tối đó cô ngâm mình trong bồn nước ấm, chẳng muốn ra ngoài, cứ suy nghĩ linh tinh một hồi, cô ngủ quên lúc nào không hay. Cô ngủ được một lát rồi nghe bên tai có tiếng gà gáy, mở mắt ra cái trời đã sáng, nhưng cô lại nằm trên giường, sáng mới mở mắt ra cái thì đã nghe bên ngoài có tiếng người nói rất lớn, giọng không xa lạ gì, bà Dung.

Cô bước chân xuống giường, cái áo cô mặc còn không được chỉnh tề. Cô không biết ai đã đưa cô vào giường, cô không còn suy nghĩ gì được nhiều nữa, chỉ nghĩ chắc là bà như hươ thôi.

Cô nhẹ nhàng thay đồ ra, trang điểm một tý cho đàng hoàng, cô lấy gương

mặt thân lạnh toát bước ra khỏi phòng, vừa tới phòng khách cô đã nhìn thấy bà Dung. Mặt bà ấy cười nhưng lại có mấy phần khiêu khích cô, mấy phần tức giận. Bà ấy qua đây sớm thế này chắc biết tối qua đàn dơi chết tiệt kia gặp chuyện nên qua, tiếc là đường xa. Cô thấy bà ấy cố gắng kiềm chế cảm xúc với cô, cô bước lại gần chỗ bà ấy, bà ấy liền nói:

“Tiểu thư hôm nay phu nhân có việc nên kêu tôi qua đón tiểu thư...”

“Chát...”

Cô lạnh lùng nhìn bà ấy, không đỡ được cái tát của cô rốt cuộc là cảm giác gì cô không rõ, chỉ thấy bà ấy trơ mặt ra đơ một hồi lâu, mọi người nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, cô liền nói:

“Sao gặp ta mà không hành lễ?”

Cô nói ra một câu lạnh nhạt, bà ấy nhếch mép cái rồi nghiêng răng nói:

“Nhà này ngoài cậu và bà, tôi chưa bao giờ hành lễ với ai!”

“Vậy sau này sẽ có thêm cả tôi!”

“Tiểu thư dám?”

“Có gì mà không dám, con dâu thì vẫn là người một nhà họ Hoàng, còn bà, nói sao đi nữa cũng chỉ là người dưng mà thôi!”

Bà ấy cười nhếch mép, mắt trợn lên nhìn cô. Phía sau cậu liền liếc qua nhìn bà ấy, bà ấy liền tức đến cung tay lại, run lên bần bật, không dám nói gì chỉ đứng trơ ra đó.

Cô liền lại bàn ngồi, cậu cũng lại ngồi, nhũ hươu liền rót trà ra cho cô và cậu

uống.

“Tôi ăn cơm xong sẽ về, phiền bà đứng đợi đi!”

Cô nói với giọng bình thản, như hươ Nụ hiểu ý liền chạy vào trong dọn cơm. Cô và cậu ngồi đó ăn cơm, lát sau cô ăn xong rồi thì đứng dậy.

Bà Dung chờ này giờ máu đã nóng đỏ cả lên, cô chỉ lướt ngang bà đi thẳng vào phòng. Bà Dung đứng đó mà mặt bà đỏ như gấc chín, cô vào gom hành lí rồi ngồi đó một lát.

Chưa hết bàng hoàng thì người bên nhà họ Hoàng đã kêu về, pha này không biết sống nổi qua mùa thu không đây. Tự nhiên cô lại cảm thấy có cái gì đó khiến cô bất an, giống giống như lần về đó, cảm giác mọi góc ngách trong căn nhà đó đều có chạm bẫy rình rập. Cô đang suy nghĩ thì chợt có tiếng đập cửa, hoảng hồn quay lại nhìn. Thấy một bóng người mảnh khảnh, bên cạnh có thêm một bóng người nhỏ nhắn, vừa nhìn thấy cô đã nhận ra ngay.

“Kim Nhã “

“Chị đừng qua sông, có một con ma da ở sông Đại Cát đó!”

“Kim Nhã! “

Lúc đó cô đứng dậy, chưa kịp kêu thêm tiếng nữa thì cánh cửa đã chợt mở ra. Lúc ấy trong chớp mắt cô thấy lại hình ảnh của một cô gái được bà Dung đợi lên trên đầu. Thân thể cô ấy treo ngược xuống. Vẫn là người con gái ấy, nhưng hôm nay nước mắt đã chảy dài trên má, nghe cô ấy nói như khóc bên tai:

“Gốc hoa huệ, gốc hoa huệ!”

Cô nhìn vào mặt bà Dung, giật bản mình một cái rồi bà ấy nói:

“Tiểu thư, đến giờ rồi! Xin mời! “

Chương 24: Cái đuôi cá của bà Dung

Cô mang đôi hài vào chân, mắt chột đảo quanh phòng một lượt. Cô thở dài cái rồi đứng dậy, bóng dáng bà Dung vẫn đứng ngoài cửa, bộ dạng rất là nóng lòng.

Cô đứng dậy cái rồi chân đon đả bước ra ngoài, bà Dung lẳng lặng đi phía sau, tuy bà ấy đang cúi đầu, nhưng thực chất bà ấy đang nhìn vào cô.

Cô bước theo bà ra cửa, lúc chuẩn bị lên xe cô đã thấy bà như hươ Nụ đi theo sau, thấy bà ấy lâu lâu nhìn trộm lấy cô một cái. Cô liền mỉm cười ngậm ngùi giơ tay vỗ lấy vai bà ấy, bà ấy giơ ra cái túi vải rồi nói:

“Có một ít kim chỉ, tôi mua về cho cô thêu tranh mà cô chưa xài hết, thôi thì cô mang về bên kia, chăm chỉ thêu thùa nhé!”

Cô thấy bà Dung định giơ tay ra lấy, cô liền nhanh tay giơ ra lấy trước. Cô liếc qua bà ấy cái rồi quay lại nhìn như hươ.

“Tôi biết rồi! “

Nói rồi cô quay mặt lại trở vào xe, còn vẫy cái màn cửa kêu cái phạch. Cô chui vào xe ngựa rồi ngồi im, bên ngoài bà Dung đã hô cho người quát ngựa cho đi.

Cô vén cái màn ra luyến láy nhìn vào nhà thêm một lần nữa. Lúc ấy là lúc cô muốn tìm hình bóng của cậu Cảnh Minh. Cô đi rồi cậu lại không ra tiễn đưa, nghĩ thôi đã thấy buồn nao nao trong lòng.

Cô khép màn lại buồn rầu, cậu đúng là không ra tiễn cô thật, còn chưa có cơ hội hỏi thăm vết thương của cậu, bây giờ lại phải đi. Chẳng hiểu sao lúc rời ngôi nhà này đi rồi lại buồn thê thảm thế này, lúc trước khi đi cô còn bị con quạ thối kia dọa cho một trận, bây giờ nghĩ lại thì thấy buồn cười. Đúng là ba hoa mà, nhà nhũ hươ Nụ ít ra không giống như cô tưởng tượng, nó cũng có cái hay, có cái đáng để nhớ về.

Cô mỉm cười cái rồi sờ tay vào cái túi vải trên tay, cô mở dây ra rồi xem nó, đúng là kim chỉ thật. Hồi ấy không nghe theo lời bà dạy, đến bây giờ vẫn chưa học được cái gì nên hồn, nhìn đồng kim chỉ này cô lại nhớ tới mấy lời quát tháo của bà ấy. Mỉm cười cái tự nhiên nước mắt lại tuôn rơi, cô sờ vào nó cái rồi giơ tay quẹt đi nước mắt. Cô ngồi ôm gối một hồi rồi tự nhiên xe dừng lại đột ngột. Cô bị bật té nhào ra phía trước, tay chống lên kiệu suýt thì bị đập đầu vào.

Cô giật mình cái rồi vạch màn ra, lúc ấy cô đã nghe gia nô nhà họ Hoàng quát lên inh ỏi. Nhìn ra mới thấy có hai người đang lom khom lượm nhặt cái gì đó, làm xe ngựa không thể đi tiếp. Cô vừa liếc qua nhìn thì đã thấy người phụ nữ đó ngẩng mặt lên, mặt mũi bị gia nô quát trở nên xanh lè xanh lét đi. Cô liền nhận ra người phụ nữ ấy, lúc đó bà Dung cũng vừa bước xuống, thấy bà Dung người phụ nữ đó liền giật mình đứng dậy. Vừa lúc đó còn kéo mạnh tay thẳng con đứng lên không cho nhặt nữa, bà Dung sát khí đằng đằng, khuôn mặt dữ tợn nói:

“Các người làm cái gì giữa đường vậy?”

Nghe xong thì người mẹ ấy chột xanh mặt cuống quít lên kéo đứa con lại vả vào mặt nó mấy bạt tai. Cô vừa thấy đã nhú mày lại nhìn, chưa kịp nói gì thì cô đã thấy máu mũi thằng nhỏ chảy ra lòng ròng. Cô bước xuống thì thấy bà Dung cản lại, bà nói:

“Tiểu thư cứ ngồi yên trên đó! Giải quyết sắp xong rồi! “

Cô liếc qua người phụ nữ ấy, rồi lại nhìn xuống đồng ngó sen nằm ngổn ngang dưới đường. Cô thấy bà ấy trợn mắt lên nhìn cô cái rồi cúi đầu xuống, thằng bé con đó nó cũng nhận ra cô, thấy nó lấm lét lau máu trên mũi xuống, cô cung tay lại rồi gạt cánh tay bà Dung ra.

Thấy ánh mắt sợ hãi của thằng bé càng khiến cô nhớ đến cái chết của thằng anh nó, lại nhớ tới cái cảnh nó chết mà mẹ nó còn lợi dụng cái chết của nó hại cô. Điên khùng hơn nữa khi cô nghĩ đến cảnh nó vì người mẹ như bà ấy mà làm việc cật lực cho đến khi không còn sức lực, phải chết dưới bùn lầy.

“Này...”

Cô kêu bà ấy một tiếng, bà ấy liền ngẩng mặt lên nhìn.

Cô giơ tay ra rồi tát bà ấy một cái mạnh, khi bà ấy té xuống cô còn nắm tóc bà ấy giật mạnh về sau. Lúc ấy thằng bé liền gào khóc bên vực mẹ mà gỡ tay cô ra. Cô buông ra khi bà Dung bước lại cản cô. Bà ấy nhìn lên cô gương mặt bà ấy còn sợ hãi, cô nghĩ rằng cái rồi run run đôi môi môi do quá kích động.

“Có đau không? Tôi hỏi bà có đau không? “

Bà ấy liền cúi đầu, cô nhìn quanh mọi người, ai nấy đều trợn mắt nhìn cô một cách kinh ngạc, có lẽ họ không hiểu lí do cô làm như vậy, nhưng mặc kệ người ta nghĩ gì, bà ấy đáng bị như vậy.

Cô liền quay qua nhìn bà ấy, bước lại gần một bước rồi cúi xuống, bà ấy sợ hãi lệch thếch bò lại phía sau, cô nói thầm vào tai bà ấy:

“Bà đối xử tệ với nó thế nào ta sẽ trả giống y như vậy với bà . Làm mẹ người ta thì có trách nhiệm và lương tâm một chút đi. Tôi đánh bà có đau không? Nếu đau thì đừng đánh nó nữa! “

Cô đứng dậy rồi liếc qua nhìn thẳng bé con. Cô giơ tay ra lau máu mũi cho nó, nó liền giật mình lùi lại phía sau, cô ngồi xuống cạnh nó, an ủi nó:

“Em đừng sợ, chị chỉ nghe theo lời anh trai của em bảo vệ em thôi!”

Vừa nói tới đó gương mặt bà ấy đã trở nên kinh hãi tột độ, cô nhếch miệng cười rồi nói:

“Hồn ma của nó ngày nào cũng theo bà đó, cản trở cái mạng của bà!”

Cô đứng dậy cái rồi bước vào xe ngựa, không quên quay lại nhìn bà ấy một lần nữa.

Do gấp rút đi nên bà Dung cho người dẫn ngựa dẫm qua đồng cỏ sen đó luôn. Cô ngồi im một lát, chợt bên ngoài nghe mọi người xì xào bàn tán về cô.

Họ thấy cô đánh người, thấy cô hà hiếp người nghèo, họ chửi cô, mắng cô, bảo cô đánh đá chua ngoa, lúc còn nghèo thì khác, lúc giàu rồi lại khác. Thôi thì nghe rồi bỏ qua thôi, cứ mặc kệ nó, lời thiên hạ mà, mỗi người một câu, cần làm sao nổi. Cái họ thấy khác với cái mình làm, họ không hiểu hết

về cô, chỉ thử dài cho qua là được.

Khi Mặt Trời đã lên cao, cô nhìn ra ngoài rồi hỏi:

“Tối đâu rồi? “

“Sắp đến sông Đại Cát rồi thưa tiểu thư! “

“Tại sao lại qua sông Đại Cát! “

Cô thấy cái màn cửa phất qua, chợt thấy trên môi bà Dung chợt nở nụ cười, bà ấy nói:

“Thưa tiểu thư, vì con đường này về nhà nhanh hơn ạ!”

“Đi đường cũ không được hay sao?”

“Tiểu thư à, bà Hoàng dặn tôi phải đưa tiểu thư về nhà càng sớm càng tốt, làm sao tôi dám trái lệnh bà được? “

Cô ngồi đó ấp úng một lát rồi chợt nói:

“Bà Dung à...!”

Bà ấy liền giơ tay ra vạch cái màn ra rồi nhìn vào.

“Vâng tiểu thư! “

“Ta muốn nghỉ một chút, bà dừng ngay chân cầu đi, hỏi xem có hàng quán nào không? “

Bà ấy hơi chần chừ, nhưng cô liền giả vờ quạt quạt rồi khó chịu nói:

“Mau lên đi! Nghỉ một lát rồi đi tiếp!”

Vừa gặt xong bà ấy liền tạm gặt đầu, cô thấy phía trước là chân cầu thì hơi nhót chân, cũng chột dạ mà hai bàn chân lạnh toát. Lúc sáng hình như là con Kim Nhã nó dẫn cô trước rồi, cô lại chưa kịp qua hỏi bà Hậu thì đã bị lôi đi. Cứ ngỡ bà Dung sẽ đi đường kia, nào ngờ bà ấy lại đi đường này, thế là con ma da Kim Nhã nói có lẽ là nằm dưới sông này.

Cô nhìn một hơi rồi liền đi nhanh vào một quán nước ven đường, chỗ mấy chú đánh cá vào nghỉ trưa, chỗ mấy thím mấy cô đi ruộng vào nghỉ chân, tập hợp lại rất nhiều người, trong đó chỉ còn một chỗ, cô liền kiếm có đuổi bà Dung qua bên đường ngồi. Cô bước vào quán rồi ngồi ké xuống, bà Dung ngồi cùng đám người bên kia mà mắt cứ nhìn qua bên cô. Cô ngồi xuống mà mọi người ai cũng thắc mắc nhìn, chắc vì họ thấy cô từ kiệu sang bước xuống, ai cũng thì thầm nói với nhau.

Cô ngồi xuống một chút thì bưng chén trà lên uống, cô ngồi đó mà thấy ai cũng im lặng không nói gì, nãy thì nói rất xôm, cô vào cái là trở nên im lặng luôn.

Cô liền nhìn quanh quắt xem có gì để giả vờ bắt chuyện không, chứ người ở đây thì hỏi thăm chắc sẽ hỏi được một ít. Cô nhìn qua nhìn lại, đảo mắt quanh thì chợt dừng lại ngay chân cầu. Cô thấy có một cái miếu nhỏ, cô thấy trong miếu có một cục thịt tươi sống, ruồi nhặng bu kín cái vĩa thịt đó. Cô húp một ngụm trà cái rồi hỏi băng quơ mấy người ngồi ở đó.

“Thím à, thím là người ở đây à?”

Bà ấy thấy cô rụt cổ hỏi nhỏ nhẹ, mà tướng người sang trọng, y phục lại đẹp thế này, chợt bà có chút giật mình nhẹ, rụt rè trả lời:

“Phải...phải đó!”

Bà ấy trả lời xong cô liền mỉm cười cái rồi hỏi tiếp:

“Cái miếu ở đó tại sao lại cúng thịt sống vậy ạ?”

Bà ấy liếc qua cái rồi ấp úng nói, mà nói với giọng rất nhỏ:

“Là miếu thờ...quỷ đó!”

“Miếu...”

“Suyt...”

Bà ấy liền suyt một cái, cô liền gật đầu, bà ấy nói tiếp:

“Thật ra miếu đó thờ một thanh niên chết trẻ, mới chết được có 7 ngày mà tai nạn chết đuối hết 3 người rồi! “

“À...”

“Mà người nhà họ đi xem bói làm sao không biết, lập miếu thờ rồi còn thờ thịt sống, tự họ thờ đấy!”

“Vâng...cháu hiểu rồi! “

“Mà...cô đã có tướng công chưa, nếu người lập gia đình rồi thì không sao, chứ gái còn son thì...”

“Thì sao ạ?”

“Bị...bắt đó!”

Bà ấy khó khăn nói ra mấy lời đó, cô liền giật giật chân mày, húp thêm một hơi trà nóng rồi giả vờ hỏi tiếp:

“Bị bắt là sao ạ?”

“Là té xuống rồi chết, mà không phải tự nhiên đâu, có người thấy cả một bàn tay đen thui đầy nhớt thò lên mạng thuyền lơ lửng, mà đi qua cầu thì lại bị gió thổi quật té xuống! “

Vừa nói tới đó ngoài đường bỗng có một cục đá nhỏ bay vào, bụp một phát ngay đầu bà ấy, nó làm bà ngã vật ra phía sau, máu đầu chảy lênh láng. Lúc ấy trong phút chốc cô nhìn thấy có một bóng người nhảy xuống sông. Cô liền đứng bật dậy, mấy người phía sau liền đưa bà ấy đi.

Cô chạy theo rồi vội vàng nhét một ít tiền theo, vội vàng thế nào mà cô lại làm rớt ra cái túi vải bà nhũn hươu gửi theo. Cô nhặt lên cái rồi cất vào người, bà Dung thấy náo loạn quá mới chạy qua, không để cô ở đó lâu, bắt cô phải leo lên xe ngựa đi ngay. Cô liền thấy một người phụ nữ chạy ra, tay còn cầm con dao, tay kia cầm con cá trê, ra hóng hớt chuyện, cô liền kéo tay bà Dung cái rồi nói:

“Khoan đã! Tôi muốn đi...giải quyết một tý!”

“Chuyện gì nữa, mau đi thôi!”

“Tôi nhịn không nổi nữa đâu, tôi muốn đi một chút, bụng tôi căng cứng rồi!
“

Cô giật mạnh tay ra rồi chạy ra phía sau, đúng là người phụ nữ làm cá lúc này đã ngồi ở đây, cô cầm lấy hũ muối kế bên rồi chạy ra, ở nhà cô cũng hay lấy muối để làm sạch nhớt của cá.

Cô cầm nó đi nhanh ra rồi đổ hết vào áo, gói lại giấu giếm như kiểu đau bụng, ôm lấy bụng, cô bước ra theo bà Dung rồi đi theo bà ra xe ngựa. Bà ấy đóng màn lại rồi kêu người ta quất xe ngựa, cô ngồi trong đó chờ đợi khi xe ngựa chuyển động, trong lúc ấy cái gói vải trong người cô chợt rớt ra, cô khom xuống nhặt nó rồi đổ hết muối ra ngoài. Cô chưa kịp hốt nó lại thì ngựa đã hí lên, nó giật mình nhông hai chân trước lên, gào như ai đó đánh nó thật mạnh.

“Đến thật rồi à?”

Cô chợt nghe thấy tiếng cười hi hí của bà Dung, cô mím môi cái rồi hốt muối vào lòng bàn tay, chợt cái túi vải của bà như hươ đưa phát sáng, cô liền trợn mắt lên ngạc nhiên nhìn. Cô khó khăn vật lộn trong xe, cuối cùng cũng mở được túi ra, trong đó chỉ có một số kim chỉ và vải thô. Cô lật hết ra thì thấy có một miếng vải màu đỏ, trên ấy dính lờm chớm vết máu, cô đưa lên mũi ngửi cái rồi thầm nói

“Bà Hậu! Là máu của bà Hậu!”

Cô biết cái tấm vải này là có dụng ý, liền cất kỹ vào người, lúc ấy chợt bên ngoài nghe thấy tiếng hét của mọi người. Đầu cô bị nghiêng qua đập một cái mạnh vào cái kiệu, cô cảm thấy người mình như bắt đầu rơi tự do. Cô liền nắm chặt tay lại, nhìn ngược lại, thấy bà Dung nhìn mình, cô liền giơ tay ra nắm cổ bà ấy, lôi bà ấy xuống với mình. Lúc ấy cô thầm nghĩ, có bà Dung đi theo, có 10 con ma da cũng không cần phải sợ nữa!

Một khắc sau đó cô liền tiếp nước một cái thật mạnh. Cô choáng váng nhưng một tay vẫn cầm muối, một tay vẫn nắm bà Dung. Nước dội vào mặt cô, lúc ấy cô liền mở mắt ra, nhìn từ dưới nước chỉ thấy một màu xanh đậm, bong bóng nước nổi lên lảng.

Cô quay qua nhìn bà Dung rồi bắt đầu đập nước để nổi lên, bà ấy liền quay qua nhìn cô, mắt bà ấy trắng dã rồi nhe răng ra. Cô chớp mấy cái rồi buông bà ấy ra, bà ấy có thể nói cả dưới nước. Cô giật mình cái rồi giơ bàn tay đầy muối ra tát vào mặt bà ấy, sau đó bà ấy như kiểu đau đớn rồi bơi ra xa, đuôi cá, bà ấy có cả đuôi cá...

Cô như đứng hình, sau đó cổ vùng vẫy rồi bơi lên trên. Cô vừa bơi vừa vẫy nước, lúc chuẩn bị lên đến nơi thì chợt có bàn tay ai đó nắm chân cô lại. Cái cảm giác bàn tay đó bấu mạnh vào cổ chân mà như gãy cả xương, cô vẫy đập rồi bong bóng trong miệng cô trôi ra hết. Một cú kéo chân thật là mạnh, cô bị kéo sâu xuống đáy sông, cô chỉ có thể suy nghĩ đến chuyện “chết thật rồi! “

Lúc ấy cô cảm thấy cái miếng vải đó rơi ra khỏi người, miếng vải bà Hậu gửi cho cô, giơ tay ra nắm lấy nó nhưng nó đã bị nước cuốn đi mất.

Cô quay lại nhìn cánh tay đó, một cánh tay như tay ếch, nó nhẵn nhụi và đầy nhớt. Lúc ấy cô đã đập vào đầu nó, đập thật mạnh, nhưng nó như một con hổ dữ vậy, đập mãi cũng không thể thoát được. Chợt tuyệt vọng một chút, cô nhắm mắt lại rồi suy nghĩ, cô chạm tay vào tay nó, xem có thể nhìn thấy tương lai của mình không. Khi chạm tay vào, cô lại thấy có một chàng trai bơi lại hướng cô, còn giơ ra cái mảnh vải kia. Cô mở mắt ra rồi giơ tay ra đón lấy thật nhanh, đúng thật, có một chàng trai trẻ đã đưa nó cho cô. Cô cầm lấy nó rồi quấn vào cổ chân kia của mình. Đập lên đầu nó thêm một cái thật mạnh, lúc ấy cổ chân cô được thả ra. Người cô còn vọt lên mặt nước nhanh hơn, lúc ấy cô còn nhìn thấy một người con trai có gương mặt thanh tú nhìn mình.

Cô giơ tay ra nắm kéo cậu ta theo nhưng không chạm được, cô nổi lên mặt nước, thở một cái thật gấp. Cô thấy có thuyền bơi lại, hít ha hít hải vớt cô lên, cô liền nói:

“Có một người nữa ở dưới sông!”.

Chương 25: Ếch tinh dưới đáy sông

“Có người, có người dưới sông!”

Cô vừa vịnh vào thuyền vừa ho như sắp đứt cuống họng, người ta liền đập vào lưng cô, cô nhìn xuống nước, chợt thấy một ánh mắt buồn bã nhìn lên, rồi người con trai đó bị kéo xuống đáy.

“Không! “

Cô liền nhào người xuống, cô giơ tay ra chạm vào tay cậu ấy, nhưng không chạm được, mọi người kéo cô lên rồi hỏi:

“Cô gọi ai thế hả?”

“Có người, có người ở dưới mà!”

Cô chợt nhìn mọi người, ánh mắt ai cũng hoang mang nhìn cô, họ liền nói:

“Người cô nói không phải là cậu chủ nhà họ Từ mới mất cách đây 7 ngày đó chứ?”

“Tôi không biết!”

“Ngoài cô và một bà nữa té xuống thì chẳng có ai cả, cô nói ai?”

Cô chột quay qua nhìn xung quanh, cô liền thấy bà Dung đứng trên bờ, tay bà ấy bụm lấy một bên mắt. Cô liền đảo mắt nhìn lên bờ, bọn họ dần chèo thuyền vào bờ. Cô được họ đưa lên, nhưng đầu cô vẫn ngoái lại nhìn, không được. Cô không thể bỏ đi như vậy được, còn cậu ấy, có là người hay là ma gì đi chẳng nữa người ta cũng đã cứu mình một mạng, chả lẽ lại bỏ người ta lại. Cô cứ nhìn xuống hoài nhưng nhảy xuống chắc chắn là cách tệ nhất, cô cứ bần khoản mãi, lát sau mọi người kéo cô lên bờ xong xuôi mới bắt đầu kêu cô:

“Này cô gái, cô may mắn lắm đấy, không cô gái nào lọt xuống mà còn sống đâu, cô mau lại miếu tạ lỗi với...!”

Thấy mặt họ xanh ngắt đi, cô liền nhìn qua cái miếu nhỏ, họ kéo cô qua bên đó. Cô mang thân thể ướt sũng chạy theo họ, họ kéo cô lại miếu rồi đẩy nhẹ cô lại. Cô nhìn vào miếu chăm chú, trong đó có thờ một cái tượng màu đen, trước mặt có một cái lư hương cắm nhang, và một vỉa thịt sống.

Cô đứng đó run lên vì mấy cơn gió lùa qua, người cô run run rồi ngồi xuống, mắt nhìn đăm đăm vào bức tượng, nó là một con ếch màu đen, cô nhú mào cái rồi tự nhiên đầu nó vỡ ra một mảnh nhỏ, máu chảy ra, cô trợn mắt lên rồi nhếch mép:

“Thì ra là mào!”

Nói xong cô liền thò tay vào, đây là vết thương bị cô đập dưới sông lúc nãy đây mà. Thì ra là ếch tinh hại người.

Cô cầm nó lên mà người dân ở đó khiếp đảm ai cũng quỳ mọp xuống khẩn vái đủ thứ, như sợ hãi sẽ chọc giận nó vậy, cô ném nó xuống đất một cái

bộp ròi đám người đó hét lên:

“Trời ơi cô nương làm cái gì vậy, cô bị điên à, sao dám làm như vậy, sẽ bị trừng phạt đó!”

“Loại ma quỷ!”

Cô lạnh lùng thốt ra đúng ba chữ, đám người đó ai nấy sốt sắng lại cản tay chân cô, không cho cô chạm vào bức tượng nữa. Bọn họ như gào khóc lên vì sợ hãi. Cô vùng vẫy mạnh mẽ mà họ vẫn không chịu thả cô ra, cô nhìn từ xa cái tượng đó lật nghiêng, ấy vậy mà bây giờ từ từ nó đã bắt đầu ngấn người lên, ngồi ngay ngắn trên đất.

Cô trợn mắt lên hốt hoảng rồi đẩy cả đám người ra, cô thấy miệng con ếch nó động đậy, mà mọi người vẫn ôm chân cô lại, không cách nào thoát ra được. Cô thấy phía sau đám người đứng trước mặt có một vũng nước từ từ chảy lại phía họ. Rồi một ánh mắt tròn xoe, có một lớp màng mỏng như mắt ếch, chớp lia lịa, cô liền hét lên:

“Nó đến rồi, mọi người thả tôi ra, tôi phải đập nát nó!”

“Cô bị điên rồi! Cô có thể đừng ăn nói lung tung bậy bạ có được không? Họa chưa chết thì liền bị điên à?”

Cô thấy bà Dung đi lại, bà ấy liếc cô một cái rồi nói:

“Đem tiểu thư lên xe, mau lên!”

Lúc ấy có mấy tên gia nô liền lao lại phía cô, bọn họ liền nói:

“Tiểu thư thư à, xin đặc tội!”

Họ khiêng cô lên xe ngựa mặc cho cô vùng vẫy, cô liền quát âm ỉ:

“Bỏ ta ra, sao các người dám? Mau bỏ ta ra đi!”

Bọn họ ai nấy đều giữ chân tay cô lại, cô không thể phản kháng nổi mấy thanh niên trai tráng được, nhưng mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào cái tượng kia. Chẳng biết từ khi nào trán nó đã lành lại, còn đám người lúc nãy nữa, biến đi đâu mất rồi, cô liền chỉ tay về phía đó rồi dùng hết sức hét lên:

“Mọi người biến mất rồi, còn có một vũng nước ở đó nữa! “

Cô vừa hét lên một cái thì bà Dung đã bịt miệng cô lại, cô liền im lại không thể nói được nữa. Cô biết con ếch tinh đó đã bắt mọi người đi mất rồi, cô không thể để bà Dung cứ uy hiếp mình được. Cô muốn xuống xe.

Lúc ấy cô nhìn thấy vết thâm trên mặt bà ấy, cô liền nhớ tới lúc vô tình cô lấy muối xát vào mặt bà ấy. Lúc đó nếu không nhìn lầm thì cái đuôi của bà Dung là đuôi cá trê, cô liền khom người xuống rồi hốt một nắm muối lúc nãy bị rớt lại. Quăng thẳng vào mặt bà ấy, lúc đó cô thấy rõ ràng mặt bà ấy như có nhót vẩy, còn đau đớn vẩy vùng nữa, chẳng khác gì con cá trê bị người ta lấy muối tẩy nhót là mấy. Cô nhân cơ hội bà ấy buông ra liền chạy xuống xe ngựa, lúc đó có mấy tên gia nô giữ cô lại, cô liền gào lên, ai nhìn vào cũng ngỡ cô là một người điên loạn, cô nói:

“Thả ra, nếu không ta chặt hết tay chân của các người vì tội dám động vào thân thể của ta!”

Nghe tới đó mặt ai cũng tỏ ra sợ sệt, tay buông người cô ra, lúc đó cô liền nhanh chân chạy lại phía bức tượng đó. Giơ chân ra định đạp nó thì có một người nào đó nắm lấy chân cô, hất một cái liền khiến cô té xuống, đầu còn bị đập xuống đường, trán bị thương một lỗ lớn. Cô choáng váng mặt mũi rồi nhìn lên, có một người đàn ông tuổi cũng hơi cao, ông ấy ôm cái tượng

đó rồi nói:

“Cô là ai? Sao dám phá tượng của con trai tôi?”

“Con trai ông? “

Cô chống tay ngồi dậy rồi lão đảo vịnh tay vào người bên cạnh. Cô nhìn trang phục ông ấy một lát rồi thầm suy đoán, nhà chắc cũng thuộc dạng có tiền, y phục rất có đầu tư. Cô liền nhìn vào cái tay áo của ông ấy, chỗ tay có thêu một chữ “Từ”

Cô liền nhớ tới cảnh cậu con trai dưới sông lúc nãy, cậu ấy giơ tay ra đưa cô cái mảnh vải cũng thấy tay áo có chữ Từ, mà nghe nói nhà họ Từ bị mất một người con trai trẻ, chẳng lẽ là cậu ta. Còn đây là phụ thân, cô liền hiểu ra, cô nói ngay:

“Ta là người nhà họ Hoàng! “

Cô kéo tà áo lên rồi chỉ tay vào.

“Ông thấy chữ Hoàng ở đây không? “

Ông ấy nhìn thấy rồi suy nghĩ một hồi, mượn hơi nhà họ Hoàng ho bậy bạ cũng có thể ra oai là có thật, không sai một chút nào, cô nhân cơ hội đó liền nói gấp:

“Ta nghĩ con trai ông không phải là tượng đá này đâu!”

“Người ăn nói hàm hồ gì đấy, đương nhiên con trai ta không phải tượng đá này rồi, lúc nó chết tay nó cầm tượng đá này nên ta mới lấy đi thờ, làm sao con trai ta lại là tượng đá này được chứ? Chả lí nào nó lại là con ếch?”

“Lúc chết đã cầm, ông còn đem đi thờ sao? Ông có biết tất cả những đồ dưới đáy sông đều mất đi thần khí rồi không? Có khi nó là một con quỷ bị trấn hồn ở dưới. Vô tình dẫn dụ con ông xuống mò, làm cậu ấy chết đuối cũng không chừng. Vậy mà ông còn thờ, chẳng lẽ ông không biết từ khi con ông mất thì khúc sông này đã trở nên đáng sợ sao. Toàn là thiếu nữ chưa chồng chết trẻ, không phải ông nghĩ con mình làm chứ? Ông còn giữ khư khư nó lát lại có thêm người chết đó, ông mau lên đưa tôi đập nát nó đi!”

“Cô đừng nói điên khùng! Nếu không phải con tôi cầm nó lên thì tôi đã không thờ, thầy bói nói nó cầm theo là vì sợ hồn phách bị sóng đánh trôi đi, mới cầm lấy nó để nương tựa vào. Cô là ai mà tôi phải tin theo lời cô, ăn nói hàm hồ xằng bậy! “

“Tôi ăn nói xằng bậy? Ông có thấy ai thờ người thân mà thờ ngoài bờ sông không? Không lạnh lẽo cô đơn sao, ai thờ thần mà đi thờ thịt tươi sống không? Chỉ có quỷ thôi!”

“Cô....”

Ông ấy tức giận chỉ tay vào mặt cô, lúc ấy cô chợt quay qua nhìn xuống sông, cô thấy có mấy cái đầu nổi lên, tóc bay phất phơ trong nước, chợt cô không nghĩ nhiều được nữa, chỉ tay xuống sông rồi nói:

“Mau cứu người đi, con ếch tinh này nó kéo người ta xuống rồi! “

Mọi người ai nấy đều quay lại nhìn về phía ngón tay cô chỉ, mặt họ khó hiểu quay lại nhìn cô, họ nói:

“Cô ấy bị điên mất rồi! “

Họ vừa nói xong thì cô liền thấy những cái đầu đó phụp xuống một cái như

có ai lôi mạnh xuống, một người rồi hai người, tại sao mọi người ở đây đều không thấy chứ? Làm sao đây?”

Cô quay qua ông Từ, chột cần trọng nói, như đe dọa, vừa dọa nạt ông ấy:

“Ông nghe đây, con trai của ông vẫn còn dưới sông, và nó bị một con ếch tinh bắt giữ, nó là người đã bắt lấy mấy cô gái dạo gần đây, con trai ông không hề làm gì cả. Lúc này cậu ấy còn cứu tôi, tôi còn thấy trên tay áo cậu ấy có thêu một chữ Từ, gần đó còn có chữ Ân. Nếu tôi nói láo ông có thể giết tôi, nhưng nếu ông không tin, sẽ rất nhiều người sẽ là nạn nhân tiếp theo đó, và con trai ông là trong số đó!”

Cô vừa nói vừa thở gấp, sau đó nhân cơ hội ông Từ đang bị kích động bởi lời nói của cô Cô liền chộp lấy cái tượng rồi một phát đập xuống đất, nhưng tại sao nó lại chẳng bị vỡ. Cô chạy lại và cầm lên, đập mấy cái nữa vào đá mà nó vẫn không làm sao.

Cô chột nhớ lúc dưới đáy sông, cô đã đập vào đầu con ếch kia, kết quả là tượng nó bị vỡ, bây giờ chẳng lẽ muốn đập nó lại phải nhảy xuống sông? Nếu không tìm được nó có phải chết oan mạng không?

Cô nuốt nước bọt cái rồi nhìn chăm chăm vào bức tượng, quay mặt lại đã thấy ông Từ tiến lại định giật lại cái tượng. Cô liền cắn răng một cái rồi nhắm mắt, cô nghĩ về bà Hậu, bà ấy chắc chắn đã biết cô sẽ có kiếp nạn này, cô hít một hơi sâu rồi nghiêng răng.

“Bà Hậu, xin hãy giúp tôi!”

Lúc đó tấm vải trên chân cô cột lúc này bây giờ đã nóng lên, nó làm chân cô nóng theo. Sau đó cô dùng hết sức rồi đập vào cái tượng đá đó, một là gãy chân, hai là cứu được mấy mạng người, cả cậu con trai đã giúp cô. Cô có gãy chân thì cũng đáng, thế là trong giây phút ấy, cô đập lên nó, lúc mở

mắt ra nhìn thấy ông Từ đã tức tối quỳ xuống rồi hất chân cô lên, ông ấy gom đồng đá nát đó lên rồi tức giận nói:

“Cô bị điên rồi, người đâu, bắt cô ta lại!”

Vừa nói xong thì dưới sông đã nổi lên một cái thật to, chấn động cả cây cầu, nước từ dưới sông văng lên tung tóe. Dội vào mọi người như một cơn đại hồng thủy, đến độ người ta ngã vật ra đất.

Cô cũng bị nước đập vào người một trận, cô ngồi dậy rồi nhìn xuống sông, mấy con thuyền bị đánh tan tát, vỡ cả ra, sau đó mọi người liền hô hoán nhau, ai nấy đều ngồi dậy chỉ tay xuống sông, người ta la:

“Có người rơi xuống sông rồi!”

“Không phải người rơi xuống đâu, là người tôi chỉ lúc nãy đó, mau vớt lên đi, con ếch tin đó đã bị tôi đập nát người ra rồi!”

Mọi người ai nấy chạy nhanh xuống bờ sông, nhảy ùm ra cái rồi bơi ra vớt người vào. Cô đứng đó nhìn mà tay cuống hết cả lên, cô liền mừng rỡ khi thấy bọn họ đã đem người lên được, cô quay qua nhìn ông Từ. Mặt mũi ông ấy đã dần nhạt đi, cô im lặng một hồi rồi chột nói:

“Từ Ân...là con trai của ông à?”

Ông ấy im lặng một chút rồi mới gật đầu, chắc vẫn chưa tin được chuyện này lại xảy đến với nhà ông. Cô liền im lặng rồi nhìn xuống bờ sông.

“Có lẽ người thầy bói mà ông mời là người được thuê đến ám hại nhà ông rồi, điều tra lại xem đi nhé, người đó cố tình kêu ông thờ quỷ đấy, còn hại con trai ông!”

“Tôi...”

Thấy mặt ông ấy sậm lại, ông ấy nhìn xa xăm xuống bờ sông rồi thở dài cái. Ông liền ngậm ngùi lau nước mắt cái, nén xúc động rồi quay qua cô nói:

“Xin hỏi danh tính của tiểu thư đây!”

“Tôi là Hoài Thục! Dâu thứ bảy nhà họ Hoàng! “

“Hóa ra, cô dâu đặc biệt nhất nhà họ Hoàng đây à?”

“Đặc biệt nhất?”

Ông ấy gật đầu cái rồi nói:

“Ai cũng biết nhà họ Hoàng cưới dâu chỉ có nàng dâu thứ bảy là được sống sót tung tăng ra ngoài, còn lại đều mất tích, đồn ra xa lắm rồi! “

“À thì ra...!”

Cô mỉm cười cái rồi gật đầu, cô nói:

“Thật ra tôi phải cảm ơn cậu Từ Ân, may mà có cậu ấy! Cậu ấy nhìn rất hiền hậu, nhân từ!”

Nói tới đó ông lại ngậm ngùi lau nước mắt, ông xúc động nói:

“Nó rất hiền, từ nhỏ tới lớn đều học hành chăm chỉ, lại có tâm hồn rất hiền đức, chỉ vì...quả báo của tôi!”

“Quả báo...?”

Cô trợn mắt lên rồi hỏi:

“Tôi có lỗi với nó, bởi vậy khi nó chẳng may chết đi, tôi đã cố gắng hết sức làm theo lời thầy bói, mong sao nó có thể siêu thoát làm người, ai ngờ lại bị người ta chơi xấu, tôi lại mù quáng rước quỷ về thờ, làm ra mấy chuyện đáng xấu hổ, mới có kết cuộc ngày hôm nay! “

Ông nói mà uất nghẹn trong cổ họng, lúc người đã được đưa hết lên bờ. Cô thấy bà Dung lại gần kéo cánh tay cô rồi nói như tức giận.

“Tiểu thư mau chóng về thôi!”

Cô cảm thấy bà ấy thật đáng kính tởm, nhớ lại những vết nhót trên gương mặt bà ấy, cô còn chút bàng hoàng. Cô lại không dám lộ ra bí mật này, sợ bà ấy biết, còn chuyện đôi mắt này thấy ma, liệu rằng bà ấy đã phát hiện tới đâu rồi? Tùy cơ ứng biến thôi chứ chưa dám manh động.

Lúc ấy thấy bà Dung hung hãn kéo cô, còn quay lại liếc ông Từ, cô không nói nữa chỉ quay lại nhìn ông ấy, thấy ông ấy có cúi đầu xuống rồi nói:

“Một ngày nào đó tôi sẽ ghé thăm nhà họ Hoàng! Mong sẽ gặp được tiểu thư đây!”

“Vâng!”

Cô quay lại nhìn bờ sông ấy thêm một lần nữa, chợt dưới đó có một vị công tử đứng bên bờ sông nhìn lên, còn mỉm cười nữa.

“Từ Ân công tử!”

Cô gọi thầm trong lòng, cậu ấy cúi đầu cái cười dịu dàng.

“Cảm ơn tiểu thư! Hẹn ngày gặp lại nhé!”.

Chương 26: Lòng người

“Tiểu thư à nhanh lên!”

Bà Dung vừa kéo cô đi vừa giục giã nói gấp, cô chui vào kiệu rồi nhìn ra, thấy mọi người ai cũng nhìn theo cô. Cô mỉm cười cái rồi giơ tay ra vẫy vẫy, bọn họ liền nhoén miệng cười. Lúc ấy cô cảm thấy bản thân đầy năng lượng, thì ra cuộc sống ý nghĩa là như thế này. Nụ cười của họ thật là đẹp biết bao.

Cô vẫy tay một cái rồi khép cái màn lại, ngồi trong đó run rẩy lên vì lạnh, cô nhìn quanh quất một hồi, chợt nhìn xuống chân mình. Cô thấy có mấy nhúm muối còn đổ dưới chân, lấy đôi giày khều khều nó một cái, chợt nhớ tới bộ dạng của bà Dung lúc nãy mà rùng mình.

Thật không thể tin được, chỉ một lúc vô tình cô lại có thể phát hiện ra chuyện động trời này, nếu bà ấy là hiện thân của cá trê tinh thì có thể dễ dàng thờ trên cạn sao? Lại còn có chân nữa? Kì lạ thật đó!

Nhưng nếu đó chỉ là hoa mắt thì sao? Cô suy nghĩ vớ vẩn một hồi thì nhìn qua cái màn mỏng, bà Dung đi cạnh cái kiệu được ngựa kéo đi, người bà ấy co lại như một con cá đang bơi, đầu cúi xuống, nếu nhìn kĩ sẽ thấy, tay bà

ấy nắm vào nhau giống như ôm cái gì trước bụng chứ không phải là lạnh.

Tại sao bà ấy không lên xe ngựa ngồi lại phải đi bộ thế kia? Cô liền vạch màn ra cái rồi liếc qua bà, thì ra xe ngựa rải đầy muối, bà ấy sợ muối!.

Cô chớp mắt cái rồi buông màn ra rồi nhìn chăm chăm vào nó, chẳng hiểu sao lúc ấy cứ nhìn lên đầu bà Dung, chắc do nhầm chán quá chẳng. Nhưng khi nhìn lâu cô lại thấy có cái bóng mờ mờ phớt qua cái, cái màn bị gió thổi qua lại, nên cái bóng ấy qua bức màn cứ phớt qua phớt lại theo gió. Nhưng cô không giật mình như những lần khác, vì cái bóng ấy cô đã tận mắt thấy những hai lần, chính xác là bóng dáng một cô gái, được bà Dung đội lên đầu. Không biết là cô ấy cố gắng cho cô nhìn thấy hay vô tình, nhưng lần nào cô cũng nghe thấy tiếng khóc phát ra, tiếng khóc thê lương pha vào tiếng gió và tiếng chân ngựa đạp xuống đường.

Cô cứ ngồi thờ thẩn ra đó rồi nghe, rốt cuộc là cô ấy có nói gì cho cô biết không, nhưng ngoài tiếng khóc thì chẳng nghe được gì, lát sau đang yên thì bà Dung gắt lên:

“Mày có cảm mềm không?”

Cô đang chăm chú nghe thì bị giật mình, cô giơ tay lên ôm ngực cái rồi thờ dãi, cô vạch màn ra rồi nhúu mày nói:

“Bà Dung! Bà quát cái gì thế hả?”

Bà ấy bị hỏi bất ngờ thì quay qua, bộ dạng giật mình nhìn cô, liền ấp úng nói:

“À...không có gì đâu tiểu thư!”

Cô liền chui vào trong, cô nhếch mép lên một cái liền nhận ra, cái bà Dung

quát là tiếng khóc của người con gái ấy. Bà nghe cô ấy khóc thì liền bực mình, cô ngồi ngay ngắn rồi nói:

“Bà Dung, trời đã trễ rồi, bà mau lên đây ngồi đi! Cho gia nô chạy theo sau, bà có biết bà đi chậm lắm không hả?”

Bà ấy vừa nghe xong thì liền suy nghĩ một chút, bà hơi chần chừ rồi nói:

“Tôi không dám, kiệu là phu nhân mời qua đón tiểu thư, tôi làm sao dám ngồi chứ!”

Thấy mặt bà ấy sượng sượng, cô liền nhếch mép cái rồi thầm nghĩ:

Không dám? Đúng là giả trá mà, thế lúc này chẳng phải bà ấy ngồi kè từ nhà bà ư hũ hơ hay sao. Từ khi xuất phát từ nhà bà ư hũ hơ rồi, cô liền tặng hẳn mấy cái rồi chỉnh giọng cho danh thếp.

“Ta bảo bà lên! Ta mà về trễ ta sẽ nói là tại bà đấy!”

Nói rồi mấy tên gia nô cũng đột nhiên dừng lại, cô mỉm cười cái rồi nghĩ, tính ra gia nô cũng rất biết ý đó, còn nhận ra được ai mới là chủ nhân ở đây, ít ra vẫn coi lời nói của cô có trọng lượng. Thấy thế cô liền kéo màn ra, dùng ánh mắt sắc bén nhìn bà, bà vẫn che đi gương mặt đang bị tổn thương kia không dám đưa ra cho cô thấy, biết bà có tật giật mình cô liền nói:

“Mau lên đi! Đừng để trễ giờ! “

Nói xong cô liền kéo màn xuống, bà ấy kêu dám người kia lại phải hết muối dính trên xe ngựa mới chịu lên ngồi. Bà ấy ngồi cách cô một tấm màn mỏng, lát sau cô cảm thấy dưới chân có cái gì đó trơn trơn, mắt liếc xuống nhìn một cái rồi bỗng trơ ra đó, nhốt sao?...cô liền tự hỏi bản thân mình như vậy! Chuyện này thật sự đã đúng như suy nghĩ ban đầu của cô rồi. Thì

ra bà ấy không phải vì muối không dám ngồi, vốn dĩ chỉ cần phải đi hết là ngồi được, nhưng có lẽ bà ấy biết bản thân bà ấy sẽ chảy nhớt ra sợ cô phát hiện. Bây giờ thì rõ mồn một rồi, bà ấy là cá trê tinh, cô biết được thân thể bà ấy lại cảm giác tự tin lên một chút.

Giống như kiểu biết người biết ta vậy, biết rõ đối thủ hay kẻ thù chính là một phần nâng lên cơ hội thắng của bản thân, nghĩ vậy thôi lòng đã nhẹ đi mấy phần rồi. Cô liền hít một hơi sâu, nhắm mắt làm ngơ coi như chưa thấy gì, cả một quãng đường dài cô chỉ im lặng và chờ đợi.

Lúc bà Dung nhảy xuống đất, cô đã biết rõ cuộc thì mình cũng đã về đến nhà. Cô ngồi đó chỉnh chu quần áo lại rồi chuẩn bị tinh thần. Về đến nhà họ Hoàng hương vị đầu tiên cô ngửi chính là mùi trầm hương pha một ít bạc hà, đúng là mùi của nhà họ Hoàng rồi.

Người ta đi ngang chắc sẽ hít mấy hơi cho thoải mái, vì nó rất thơm, nhưng mà cô hít một chút lại thấy buồn nôn. Về đến nhà thật rồi, chẳng biết sao về đến đây tâm trạng tốt lúc nãy liền biến mất, quá nhiều âm khí khiến cô cảm thấy ngạt thở. Tuy là mũi người thấy mùi thơm nhưng gai óc đã nổi dần dần lên người, cô thấy bà Dung kéo màn ra cho mình. Tay nhanh chóng đã quẹt đám nhớt kia xuống đất, nhưng cô đã lỡ nhìn thấy rồi. Vẫn là bộ dạng nhắm mắt làm ngơ đó, cô không để ý làm gì, chỉ khom người rồi bước ra. Lúc dẫm chân vào cái đám nhớt đó không may sao cô trượt chân rồi té ngã, cả mặt mũi liền đập mạnh xuống đất. Khi ngẩng mặt lên thì đã thấy một đôi giày, cô nhận ra đó là chân bà Hoàng thì mới giật mình bò dậy quỳ gối xuống.

“Dạ con thưa mẹ!”

Cô ngẩng mặt lên nhìn bà, bà không trả lời chỉ nhìn cô chăm chăm, còn mấy chị em đứng phía sau liền lấy tay áo lên che miệng cười khinh miệt. Cô liền hốt hoảng rồi cúi xuống mộp dài người xuống đất.

“Dạ con thỉnh an mẹ, thưa mẹ con mới về!”

Cô đợi rất lâu sau, đến thờ còn không dám thờ mạnh, im lặng như muốn nín thờ, lát sau bà liền ùm một cái nhẹ cô mới thờ phào ra. Thấy bà xoay giày vào nhà mà người cô như muốn nhẹ đi mấy kí, sau đó nghe bà Hoàng nói:

“Mau đi tắm rửa sạch sẽ đi! Đến điện chính có việc!”

Cô ngẩn đầu lên nhìn, thấy mấy vị tỷ muội liếc lại nhìn cô, ánh mắt chả mấy thiện cảm. Di hơn tháng rồi mà vẫn lạnh nhạt như thế, chẳng có thay đổi gì.

Cô lúi húi ngồi dậy rồi thờ dài, bộ đồ vừa dày vừa ngấm nước này khiến cô vừa lạnh vừa nặng. Đúng là mệt chết đi được.

Cô nhìn qua bên cạnh thì thấy A Tỳ cúi đầu xuống, nó nhút nhát nhìn lên. Cô nhìn nó một cái thì nó bỗng giật mình lùi lại phía sau, không biết nó nghĩ gì hay sợ gì. Chắc chuyện cô đánh nó tháng trước khiến nó còn sợ, nhưng biết nói làm sao đây, cũng là bất đắc dĩ mà thôi, cô liền hừm một cái rồi nói:

“A Tỳ...”

“Dạ...!”

Nó giật mình cái rồi quỳ xuống đất, đôi vai run rẩy, cô thấy nó gấp quá đập đầu xuống đất cái mạnh, liền cảm thấy xót giùm. Nhưng thấy bà Dung đứng đó nên thôi, cô liền quay qua nhìn bà ấy.

“Hết chuyện của bà rồi! “

Bà ấy liếc qua nhìn A Tỳ cái rồi bỏ vào nhà, cô trông cho bà ấy đã đi khuất xa rồi mới nói:

“Người...”

Nó vừa nghe nói thì liền run lên cái sợ hãi, cô liền dùng giọng nhỏ nhẹ hơn nói:

“Người chuẩn bị y phục và nước cho ta!”

“Dạ vâng thiếu phu nhân! “

“Thiếu phu nhân? “

Nó liền ngẩng mặt lên, ánh mắt nó có chút sợ hãi liền nói:

“Dạ vâng! Chính thức hôm nay sẽ gọi là thiếu phu nhân ạ!”

Cô chớp mắt cái rồi liền có một cơn gió lướt qua, lòng cô phớt qua một cái gì đó buồn man mác. Cô liền nhìn xuống đất, mỉm cười lạnh nhạt.

“Thiếu phu nhân? Đúng rồi nhĩ...”

Cô liền bước chân về phía trước, mắt nhìn ra ngoài đường một lần nữa rồi thở dài. Từ hôm nay chính thức làm thiếu phu nhân nhà họ Hoàng rồi.

Cô quay mặt lại, chân bỗng dứt khoát đi vào nhà. Bỏ hết những luyện tiếc ngoài kia, chấp nhận hiện tại bây giờ đã bước chân vào nhà họ Hoàng, không thể nào bước ra được nữa, cô mỉm cười mà mắt cay cay. Cảm giác khó tả thật đó, hình như là cực hai phần ba cuộc đời còn lại kể từ đây, canh bạc hỏi đắt giá.

Cô quay vào rồi theo A Tỳ đi vào phòng, mở cửa phòng ra một cái liềm đứng hình hết mấy giây. Một căn phòng toàn màu trắng, cô cười chua chát, phải rồi... Phòng tân hôn người sống màu đỏ, còn cô thì lấy người đã khuất, màu trắng là đúng rồi.

Cô bước chân qua bậc thềm. Bước thẳng vào phòng phía sau, sau tấm màn cửa ấy là một cái bể nước được rải đầy hoa. Cô bước vào cái rồi quay qua nhìn A Tỳ, nó tiến lại gần cô rồi run run giơ tay ra.

“Thiếu phu nhân, em sẽ hầu phu nhân tắm!”

Cô nhìn nó một cái rồi chột lắc đầu.

“Không cần đâu, em ra ngoài đi!”

“Dạ...”

Nó chần chừ một lát, cô liền giả vờ gằn giọng nói:

“Ta bảo em ra ngoài, bên nhà Nụ ta vẫn tự làm hết tất cả, không cần em lo đâu!”

Nói rồi nó liền cúi đầu xuống rồi bước lùi ra phía sau. Cô nhìn nó đi khuất rồi mới cời y phục ra, cảm giác nhà này ai cũng sống theo kiểu nề nếp trông phát mệt thế không biết. Bây giờ nhớ tới lúc ở nhà nhà Nụ mới thấy cuộc sống bên đó sướng biết bao nhiêu.

Lát sau nghe thấy tiếng bước chân phía sau, còn thấy một bóng người cầm y phục treo lên cho cô.

Cô tắm xong thì thay y phục ra. Cô thay ra xong thì ra ngoài tìm A Tỳ, cô

kêu nó mãi mà không thấy nó trả lời.

“A Tỳ à!”

Cô vừa kêu vừa nhìn ra, mới thấy nó đây mà bây giờ đã đi đâu mất. Cô không có ai làm trang điểm cho, liền ngồi đó chờ. Lát sau thì có đứa gõ cửa phòng cô.

“Thiếu phu nhân à! Phu nhân hỏi thiếu phu nhân đã xong chưa?”

“À...tôi...”

“Chị dâu à...!”

Đang định trả lời thì chợt cô nghe phía sau đứa gia nô đó là một người con gái dáng người quý phái nhẹ nhàng. Giọng cô ấy kêu chị dâu một cái ngọt ngào. Cô liền mỉm cười chào xá giao liền bước chân vào. Còn thúc con gia nô đó đi chỗ khác, liền mỉm cười nói:

“A Tỳ đâu ạ?”

“Nó đi đâu mất rồi! “

Cô vừa nói xong thì cô nương ấy liền nói:

“Mẹ kêu chị ngoài kia, chắc là có việc đấy chị ạ, em thấy chị ngồi đây ngây người này giờ, chắc chị chưa biết trang điểm à?”

Cô nghe thế thì liền gật đầu. Lòng dạ ngay thẳng nên có sao thì nói vậy. Cô nương ấy liền nhìn ra ngoài, rồi lại nhìn vào cô, nói tiếp:

“Hay em trang điểm cho chị nhé! Nếu không thì trễ mất, mẹ sẽ trách phạt!”

Cô suy nghĩ một hồi thì cô ấy liền đứng dậy. Xoay người cô quay vào gương, nói:

“Đừng suy nghĩ nữa mà, em muốn làm quen với chị thôi!”

“Làm quen sao?”

Cô ấy khom người xuống, nhìn vào gương một cái rồi mỉm cười. Nụ cười cô ấy hiền lành ấm áp, lại có chút gì đó tinh nghịch.

“Dạ, em tên là Ánh Dương! Sau này chị cứ gọi em như thế!”

Nói rồi nó liền giơ tay búi tóc cho cô. Tay cô ấy nhỏ nhắn thoan thoát búi, cô có phản kháng thì cũng không kịp. Sợ cô ấy bị quê, dù sao cũng rất nhiệt tình. Cô liền ngồi yên cho cô ấy búi.

Lát sau thôi đã búi xong xuôi, còn cài lên đầu cô một cây trâm vàng. Bên kia cài một cây trâm ngọc, trông vừa sang trọng vừa quý phái. Cô mỉm cười cái rồi quay lại nhìn cô ấy, cô ấy cũng mỉm cười

“Chị đẹp lắm, nhưng vẫn còn thiếu!”

Nó liền ngồi xuống, lấy phấn son trên bàn rồi dậm dậm đáng đánh lên mặt cô. Lát sau còn chăm chú vẽ chân mày cho cô, bộ dạng rất nhiệt tình, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Cảm ơn em!”

“Không có gì đâu chị dâu!”

Cô soi gương cái rồi có đưa nó lại kêu:

“Thiếu phu nhân ơi, mời thiếu phu nhân ra điện chính ạ! Phu nhân đang chờ!”

Cô vừa nghe vậy liền bật dậy, nhìn quanh cũng không thấy A Tỳ đâu. Ánh Dương liền nhanh nhẩu nói:

“Chị, em dẫn chị đi!”

“Có nên không? “

“Chẳng sao đâu, không phiền gì cả, có gì mà không nên, chị em trong nhà kia mà!”

Nói rồi nó liền kéo tay cô đi ra. Cô vừa đi như vừa chạy, ra tới điện chính thì Ánh Dương bỗng nói:

“Chị vào đi chị, em về đây!”

Nó lẩn qua rồi đi mất, cô quay lại nhìn cái điện chính rồi run run hít một hơi thật sâu, cung tay lại rồi đi vào.

Lúc ấy cô có nhìn hai bên, bên trong sau cánh cửa đó là bà Hoàng, đứng trước bàn thờ, tay bà cầm nhang, khẩn cái gì đó.

Cô bước vào từ từ, bước qua sau cánh cửa đó mới chột nhìn quanh. Thì ra là có tất cả người trong nhà đứng qua hai bên. Không phải chỉ là mình bà Hoàng, cô nhìn họ cái thì thấy ai nhìn cô cũng rất kinh ngạc. Cô thấy có chút thắc mắc nhưng vẫn chưa biết gì, chột cô mở lời:

“Dạ con thưa mẹ!”

Vừa nói xong thì bà Hoàng dừng tay, bà quay người lại nhìn cô, nhang trên tay bà đã tàn đi một chút.

Bà quay lại nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi nhắm mắt lại, cô thấy mặt bà từ từ đỏ lên. Mấy chị em xung quanh liền đứng dạt ra, miệng xì xầm bàn tán.

Cô liếc quanh cũng không hiểu gì, sau đó bà Hoàng liền quay lại cắm nhang lên lư hương. Cô thấy bà cắm xong thì chột mọi người liền quỳ xuống hết. Cô cũng không hiểu quỳ theo, lúc bà Hoàng cắm nhang xong bà liền quay lại nhìn cô chăm chú. Bà rút đầu cái roi trên bàn thờ rồi nói:

“Dem A Tỳ vào đây!”

Giọng bà đanh thép, mấy người kia giật thót mình. Cô không hiểu gì cũng giật mình theo. Lúc đó liền có gia nô chạy ầm ầm người sân.

Lát sau liền mang A Tỳ vào ngay, họ ném nó xuống nằm cạnh chân cô, rồi nó ngấn mặt lên hốt hoảng.

“Thiếu phu nhân, sao thiếu phu nhân lại ăn mặc như thế này?”

Cô nghe hỏi như vậy thì liền giật mình, biết có chuyện xảy đến nhưng trước mắt vẫn chưa biết chuyện gì, cô liền lắp bắp nói:

“Ăn mặc? Ý người là sao?”

“Sao thiếu phu nhân lại mặc đồ đỏ ạ? Chẳng phải em đã để bộ đồ màu trắng cho thiếu phu nhân thay rồi sao? Đồ này em đã cất đi rồi mà?”

Cô nghe nó nói vậy cũng dần hiểu ra, thì ra bà Hoàng tức giận vì cô mặc y phục màu đỏ. Cô quay qua nhìn dàn người bên đó, rồi quay qua nhìn bà

Hoàng, bà ấy liếc A Tỳ cái rồi nói:

“Người nói xem, người đã phạm tội gì? Nói...”

“Dạ!...”

“Nô tỳ tội đáng chết! Nô tì để thiếu phu nhân mặc đồ đỏ, để thiếu phu nhân mang trang sức vàng ngọc, để thiếu phu nhân tô son đỏ, để thiếu phu nhân mang giày vào điện!”

Nói xong cô liền nhìn quanh, quả thật không ai mang giày. Do không chú ý nên không thấy, cũng một phần do tà áo họ hơi dài cô không để ý. Bây giờ nhìn thấy mới nhận ra, cô nhìn lên một lượt mà chân vẫn còn quỳ. Thì lúc đó bắt gặp ánh mắt của Ánh Dương. Cô thấy nó nấp sau đám người kia. Môi nó chột mím cười, rồi nó quay lưng bỏ đi.

Cô nhìn bóng lưng nó cái rồi thầm nhớ ra, cái người đem bộ y phục này vào đổi cho cô chắc chắn là nó. Vì bóng lưng giống nhau y đúc, ấy vậy mà cô lại ngỡ là A Tỳ, cô nhú mày cái rồi quay lại nhìn bà Hoàng.

Bà ấy liền nói:

“Lôi A Tỳ ra sân đáng một trăm gậy!”

Bà vừa thốt ra cô đã giật nảy mình, cô liếc qua nhìn cái rồi nói:

“Mẹ, mẹ ơi!”

“Lôi nó ra!”

Cô thấy sát khí trên mặt bà đặng đặng, cô quỳ xuống run rẩy rồi nói gấp:

“Mẹ ơi không liên quan tới A Tỳ đâu mẹ, là lỗi ở con, là con không biết phép tắc, là con không hiểu chuyện mẹ ơi!”

“Con không hiểu nhưng nó hiểu, mẹ đã căn dặn nó chăm sóc con đàn hoàng, vì nó không làm tròn bổn phận, nên nó đáng bị trừng phạt. Con đừng xin cho nó làm gì! “

Cô thấy bà không mãi mai để ý. Mà đám người kia cứ lôi nó đi, cô liền kéo lấy chân bà nói như gào lên:

“Mẹ ơi đánh một trăm gậy thì con bé nó chết mất mẹ ơi, không phải là do A Tỳ đâu!”

“Phu nhân ơi, con bị oan phu nhân ơi!”

“Tán vào miệng nó!”

Vừa nói xong một tên to con đã bước ra, tay vung ra tán một cái thật mạnh vào miệng A Tỳ. Cô thấy nó té qua bên kia, mồm miệng toàn là máu. Chân tay cô lạnh toát, mắt liếc qua thì đã thấy mấy người kia ra kia lấy cây, mà hỡi ơi cây toàn là cây to, đánh một gậy thôi đã chết mất. Bây giờ một trăm gậy, chắc nó nát mất người.

Tuy không phải thân thích gì, nhưng cô biết A Tỳ không ngu đến mức như vậy vì nó biết luật của gia đình này. Nếu nó đã biết nhất định không tự tìm cái chết đâu. Chắc chắn có người hại nó và cô rồi. Cô liền quay qua nói:

“Khoan đã, A Tỳ à, em nói đi, lúc này em đi đâu hả?”

“Có người nói thiếu phu nhân muốn em ra lấy nước cho thiếu tắm lần hai. Em ra giếng lấy nước ạ, chưa kịp xong thì đã bị lôi về đây!”

“Là ai?”

“Là...”

Chưa kịp trả lời thì một gậy đã đập vào môi nó. Cô ngồi ở trong nhà mà còn nghe cái bốp vang lên, cô hết hoảng quay qua bà nói:

“Mẹ ơi, chuyện này! “

“Con đừng lo, mẹ sẽ không làm gì con đâu, con yên tâm, mẹ biết con không hiểu quy tắc mà!”

Bên ngoài vang lên tiếng bốp bốp, người con A Tỳ bị đập mấy gậy đã mềm nhũn ra. Cô liền nhận ra có người hại cô và nó. Muốn cái gì đây?

Cô liền nhớ tới tiểu thư Ánh Dương, cô ấy ở đây bao lâu cô không biết, nhưng phép tắc chẳng hề lại không rành. Nếu vậy còn cố ý làm cho cô phạm hết tất cả điều cấm kị ở đây, đây là cố tình rồi. Cô liền quay qua nhìn A Tỳ hết hoảng nói:

“Mẹ! Là lỗi của con, mẹ đừng phạt A Tỳ nữa!”

Bà vẫn không để ý lời cô, chân bước vào nhà, cô nhìn môi A Tỳ đã đỏ ửng máu. Cô không thể để nó chết oan được, một trăm gậy thì người nát hơn tương, cô liền nói:

“Mẹ ơi đừng tay, nó chết mất mẹ ơi!”

“Con đừng nhiều lời, nếu còn nhiều lời thì đừng trách mẹ! Con tiếc thương nó thì chịu phạt thay đi!”

“Thiếu phu nhân ơi...cứu em với!”

Mồm miệng nó đã ói máu đỏ. Van xin cô như sắp chết, người nó chảy máu rất nhiều, cô hấp tấp nói:

“Được, con chịu, mẹ ơi con chịu!”

“Cái gì?”

“Con chịu đòn cho A Tỳ, mẹ tha cho nó một mạng đi mẹ!”

Chẳng biết sao cô lại cảm thấy miệng bà có ý cười.

“Vậy sao? Vậy được! “

“Dạ, con xin mẹ tha cho A Tỳ! Con đồng ý chịu thay em ấy!”

Sau đó cô liền nghe bà nói:

“Dừng tay đi!”

Nói xong thì họ dừng tay, bà hỏi:

“Bao nhiêu gậy rồi? “

“Hai mươi ạ!”

“Được, còn tám mươi đánh thiếu phu nhân! “

Cô chạy ra đỡ A Tỳ lên, mắt nó mơ hồ mà đầy nước mắt, nó kéo tay cô rồi nói:

“Thiếu phu nhân, người sẽ chết đó thiếu phu nhân! “

“A Tỳ! Là ai đã hại người, mau nói ai đã sai người đi lấy nước?”

“Là tiểu thư Ánh Dương! “

“Cái gì? “

Vừa nói xong thì A Tỳ liền ngất xỉu, lúc ấy trên trời sấm chớp liên hồi. Cô bị mấy tên đó dùng cây gậy đè xuống, mùi máu tanh dính trên gậy còn vương lại xộc vào mũi cô.

Sau đó một tiếng “bịch” vang lên, miệng cô bị đập xuống một cái thật mạnh. Cô nghiêng rặng cái rồi bấu vào gạch dưới sân, cô ngấn mặt lên thì nhìn thấy bà Hoàng. Bà ấy mỉm cười cái rồi quay vào trong, lúc đó cô thấy Ánh Dương nấp bên kia cái cột nhìn qua. Nó quay lại rồi đi mất, mới ăn hơn chục cây mà đầu óc của cô đã dần ngu muội đi. Cô đau đớn quay qua nhìn A Tỳ, nó đã ngất từ lâu, cô ngất đi vì đau đớn, cảm nhận phía dưới đã ấm nóng, hình như máu đã đổ ra rồi.

“Dừng tay! “

Một tiếng thét lên bên tai, cô trong mơ hồ lại nghe thấy tiếng cậu Cảnh Minh. Cô mỉm cười cái rồi thiếp đi, còn cảm thấy mưa bắt đầu đổ xuống, dội máu trào ngược lên mặt cô.

Máu chảy lang ra hai bên, thấm vào đất, chợt bên gốc hoa Huệ có một bông hoa chảy ra máu, bên tai cô vang lên tiếng người kêu:

“Tiểu thư, cứu tôi với! Đừng chết mà!”.

Chương 27: Đoàn người nhà họ Hoàng

“Dừng tay! “

Tiếng cậu Cảnh Minh hét lên khiến bà Hoàng thoáng chốc giật mình. Bà ấy còn tưởng là nghe nhầm, không ngờ khi bà quay lại thì thấy cậu thật.

“Cảnh Minh! “

Tiểu thư Ánh Dương cũng từ từ quay mặt lại nhìn, thấy cậu đứng giữa sân, còn không tin vào mắt mình nên giơ tay lên dụi dụi mấy cái. Khi đã chắc chắn là cậu, cô đứng đó bất ngờ đến độ phải giơ tay lên bịt miệng mình lại. Lúc ấy tiểu thư ấy phải trợn tròn mắt lên nhìn, chân đứng không vững mà phải dựa vào cột nhàM

“Cảnh Minh... “

Cô vừa kêu một cái mắt đã cay sè, cô mím môi cái không dám đi ra ngoài. Lúc đó bà Hoàng cũng rất bất ngờ, bà nhanh chóng đi vào nhà kêu người ra che mưa cho cậu. Mưa to gió lớn dội mạnh vào đầu cậu, gương mặt thanh tú đẹp đẽ cũng dần trở nên lạnh ngắt. Đám gia nô hai ba người xách ô ra che cho cậu.

“Thưa cậu, bà mời cậu vào nhà!”

Cậu liếc qua nhìn mẹ một cái rồi im lặng, lúc ấy bà không dám nhìn vào mắt cậu. Chỉ lặng im một lát, chợt khó xử nói:

“Đem thiếu phu nhân vào nhà, phạt đủ rồi! “

Lúc ấy tiểu thư Ánh Dương chột giật mình, không tin được bà Hoàng lại nói ra câu đó. Trước giờ bà nói một là một, hai là hai, không bao giờ thay đổi ý định hay vì ai mà thay đổi ý định, ấy vậy mà hôm nay cậu bảo dừng tay, thì bà lại lập tức dừng tay.

Lúc đó có hai ba người lại đỡ Hoài Thục lên, cô vẫn bất tỉnh, không biết trời đất gì. Còn A Tỳ do nước mưa xối vào mặt quá nên nó cũng tỉnh lại, nó liền bò lại, người đuối sức nói:

“Thưa cậu...”

Cậu nhìn xuống đất, nó lếch tới đâu máu liền chảy theo nước mưa trôi ra tới đó. Cậu quay qua nhìn cô, người cô ướt nhẹp, cũng chẳng khác gì A Tỳ là mấy, cậu liền nói:

“Mang nó vào!”

Đám gia nô đang bê cô đi bỗng dừng lại, cậu tiến lại một bước gần cô hơn. Cậu liếc qua A Tỳ cái nữa nói:

“Mang nó vào!”

“Nhưng mà! “

Cậu chưa kịp nghe họ nói hết câu đã tiến lại đưa tay qua bế cô, từ tay bọn họ, cậu quay người vào nhà. Đám người cầm ô đó liền đi theo che, khi bước gần tới chỗ bà Hoàng, bà ấy liền kéo tay cậu lại.

“Con không thấy có rất nhiều người à?”

“Thì sao ạ?”

Cậu lạnh lùng trả lời:

“Con còn hỏi? Con có biết nó là chị dâu con...”

“Con không làm gì sai, con là đang chuộc lỗi thay cho mẹ!”

Nói rồi cậu hất cánh tay ra khỏi tay bà, chân sải dài bước thẳng vào nhà. Những giọt nước mưa trên mặt cậu rơi xuống lộ độp, cậu vào phòng rồi đặt cô xuống. Quay người ra đã thấy bà đứng trước cửa, mắt bà đăm đăm nhìn cậu, cậu nói:

“Mẹ thu xếp người chăm sóc cho chị ấy đi!”

“Cảnh Minh à...”

Cậu đang lướt qua người bà thì chợt dừng chân lại. Cậu im lặng không trả lời, rồi lướt qua luôn, bà kéo cậu lại rồi nói:

“Con về đây chơi hay là ở luôn?”

Bà dùng ánh mắt trù mẫn nhìn cậu, cậu gạt cánh tay ra rồi bỏ đi. Bà nhìn theo bóng lưng cậu, đứng đó nhìn mà trời ngoài kia sấm chớp ùng ùng, bà lau giọt nước trên má nhẹ cái rồi hắt giọng lại đanh thép nói:

“Bây đâu?”

“Dạ thưa phu nhân!”

Hai ba người chạy từ bên kia qua, phóng trong cơn mưa chạy vụt tới.

“Chăm sóc thiếu phu nhân đi!”

“Dạ vâng thưa phu nhân!”

Nói rồi bà liền quay người đi về, bà còn cố tình đi sang phòng cậu. Miệng bà chột mím cười khi thấy cậu ngồi bên trong, đèn vẫn sáng. Cậu ngồi đó im lặng như một bức tượng, còn bà đứng ngăm nhìn cậu cũng lặng lẽ như một cái bóng.

Lát sau bà mới chịu rời đi, trời bên ngoài vẫn mưa rả rích, sấm chớp âm âm. Chiều hôm ấy cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm, bà Hoàng vẫn ngồi ngay đầu bàn và là trung tâm. Khi mọi người đã vào bàn cả rồi, bà lại chưa buồn cầm đũa. Bà ngồi đó chờ rất lâu, lát sau có tên gia nô từ sau nhà chạy ra, hốt hải chạy lại bà rồi nói:

“Thưa bà cậu nói không muốn ăn!”

“Không muốn ăn?”

Bà liền thở ra một hơi nặng nhọc liền đứng dậy bước vào trong không muốn ăn nữa. Báo hại cả đám người không dám động đũa, bà đi thẳng vào phòng cậu. Thấy cậu đang chằm đèn đọc sách, bà gõ cửa cái rồi nói:

“Cảnh Minh à? Ăn cơm thôi con!”

“Con không ăn”

“Con không đói sao?”

“Không”

Nói rồi bà liền thở dài một cái, tay buông thõng xuống. Bà đi ra khỏi đó, vừa nghe thấy bước chân bà cậu đã bỏ quyển sách xuống, chột gục đầu xuống bàn, tâm trạng nặng nề vô cùng.

Lát sau bà quay lại bàn, cầm đũa lên rồi im lặng. Lúc ấy vẫn chưa ai dám ăn, bà liền nói:

“Ăn đi!”

Nói xong bọn họ mới ăn, mà bà vẫn thở dài chưa muốn ăn gì cả.

Bà ngồi thẫn thờ, suy nghĩ vẫn vơ một chút đột nhiên lại nhớ tới ánh mắt tức giận của Cảnh Minh lúc trưa. Nó vì chuyện bà cho người đánh Hoài Thục mà quát tháo om sòm, lại còn trước mặt bà và bao nhiêu gia nô bế cô vào nhà. Bà chột im lặng chút rồi gắp lên một nhúm cơm.

“Thiếu phu nhân đã ăn gì chưa?”

“Dạ chưa ạ!”

Người bên cạnh liền trả lời, bà ăn cơm rồi nói:

“VẬY ĐÃ TỈNH CHƯA?”

“Dạ thưa rồi ạ!”

“Vào hỏi thiếu phu nhân muốn ăn gì thì nấu cho thiếu phu nhân đi!”

Nói xong gương mặt ai nấy đều giật mình. Trước giờ bà Hoàng mới là người quyết định mọi chuyện trong nhà này, chuyện gì cũng vậy, chuyện ăn uống cũng không ngoại lệ. Ấy vậy mà hôm nay thiếu phu nhân lại được hỏi han chuyện ăn uống, còn được quyết định món mình muốn ăn.

Mọi người tuy bất ngờ nhưng cũng không nói gì, chỉ có tiểu thư Ánh Dương là ánh mắt đăm đăm sát khí. Tay còn cung lại thành năm đấm, nghiền cơm trong miệng đến nỗi răng còn phát ra âm thanh cọt két.

Chiều đó đám gia nô bưng vào cho cô một mâm thịnh soạn. Tính cô háo ăn từ nhỏ, lớn lên vẫn vậy, cái gì cái cái chứ ăn thì không nên bỏ qua. Tuy sáng mới ăn mấy chục gậy nát mông đây nhưng thấy đồ ăn lại khỏe đi hết mấy phần.

Cô cầm theo cái gối nằm, đặt lên ghế rồi ngồi xuống, tuy hơi vất vả nhưng mà vẫn cứ ham, thấy A Tỳ đi cà thọt bưng thức ăn, cô liền nói:

“A Tỳ à, em lại đây!”

Cô kéo nó ngồi xuống cấp rồi nói:

“Em ngồi ăn đi!”

“Dạ nô tỳ tội đáng muôn chết, nô tỳ không dám ngồi chung mâm với thiếu phu nhân đâu!”

Cô liếc lên nhìn đám gia nô, bọn họ cúi đầu đứng một hàng, cô liền nói:

“Các người lui ra hết cho ta!”

Nói rồi bọn họ liền đi hết ra ngoài, cô thấy bọn họ nhếch mép khinh bỉ, giống như kiêu bằng mặt mà không bằng lòng. Cô thấy cả nhưng vẫn không nói gì, thôi mặc kệ đi, họ có thể nào cũng là cấp dưới thôi. Còn cái chuyện họ có coi thường hay không không quan trọng, vì chẳng ai sống hoàn mỹ để có thể hài lòng tất cả mọi người. Quay lại thấy A Tỳ vẫn quỳ mọp dưới chân cô, cô liền nói:

“To gan, lời ta nói người không nghe à?”

A Tỳ liền run rẩy đôi vai nói:

“Tiểu thư! À không thiếu phu nhân em không dám ạ, đây là phép tắc trong nhà, em không dám cãi đâu!”

“Nhưng người là a hoàn của ta, ta nói người phải nghe!”

“Dạ em nghe!”

“Leo lên đây, người chẳng phải a hoàn của ta sao, mau ăn đi, ta ra lệnh đấy!”

Nó ngẩng mặt lên, chân nó còn run rẩy vì đau, cô biết vết thương của nó còn rất nghiêm trọng, mặt mũi nó trông rất khó coi, cô liền nhỏ giọng:

“Em ăn đi, ta cũng không phải tiểu thư quyền quý gì đâu, cũng xuất thân là một kẻ nghèo hèn mà thôi. Trước mặt phu nhân thì em cứ theo phép tắc. Còn riêng ta và em, thì em cứ xem ta như chị em là được. Một tiếng kính trọng hai tiếng kính trọng không sao, nhưng đừng quỳ lạy như thế, ta không quen!”

Vừa nói cô vừa múc canh, gấp cho nó một miếng thịt rồi nói:

“Ăn đi!”

Nó liền run rẩy nhìn lên cô, nó cầm cái chén mà suýt đánh rơi nó. Cô liền nhìn nó ăn, cô cũng nhanh nhẩu múc một chén, húp một cái rõ to, nó trợn mắt lên kinh ngạc. Thấy bộ dạng nó mà cô không nhịn được cười, cười một cái rồi vỗ tay bóp chát vào nhau.

“Sao hả, rất thô thiển à?”

Nó cười mỉu cái, lắc đầu.

“Không phải ạ!”

Cô mỉm cười cái rồi vất chân lên ghế, ngồi gắp thức ăn.

“Ta là gái thôn quê, không giống mấy cô nương khuê cát đâu, em đừng bận tâm!”

Nó gật đầu cái rồi húp canh, mỉm cười nói:

“Dạ thiếu phu nhân! Em nghe nói về thiếu phu nhân rất nhiều rồi, nhưng hôm nay mới được nói chuyện! “

“Ai nói? Nói cái gì?”

“Thì...thiếu phu nhân là gái nhưng mà là gái giống như nam nhân, làm cái gì cũng hăm hồ, làm cái gì cũng không nhẹ nhàng! “

Cô vừa ăn vừa nghe, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Ta là gái thô lỗ bộc trực và bần hèn, có phải mọi người nói như thế không?
“

Cô vừa hỏi xong thì nó đã im lặng, vì cô nói cái đó là chính xác nhất, nhưng nó đã nói giảm nói tránh đi bớt rồi. Cô vừa ăn vừa nhìn nó, nó rón rén nhút nhát lại mỏng manh, cô thở dài cái rồi hỏi:

“A Tỳ à, lần trước ta đánh em, em còn giận ta không? “

Nó giật mình cái rồi bỏ chén xuống xua tay lắc đầu.

“Dạ không! Em không biết tại sao lại như vậy! Nhưng em nghĩ thiếu phu nhân không phải cố tình đâu!”

Cô cười cái rồi gật đầu, liền ăn tiếp, nhìn A Tỳ ăn tự nhiên cô lại nhớ tới tiểu Oa bên nhà ông Lê. Nhớ tới nó mà lòng cô càng thấy nhói, từ hôm ở quan về cô có cho người dò hỏi bên nhà ông Lê, sau đó mới biết tin không lâu sau chưa đầy một tuần thì tiểu Oa chết. Cô không biết nó vì sao mà chết, vì nhà họ Lê từ hôm đó rất đề phòng, không cho ai ve vãn nhà ông, người của cô cũng không hỏi được gì cả.

Cô nhỏ giọng hỏi A Tỳ.

“A Tỳ à, em có quen ai bên nhà ông Lê bên thôn Đại Cát không? “

Nó nghe hỏi thì ngẩn mặt lên, nó nói:

“Dạ có! Sao thiếu phu nhân biết?”

“À thì...ta có qua nhà ông Lê chơi...mấy lần”

Cô ập úng nói, ánh mắt chột có sự chột dạ, nó liền nói:

“Dạ, em có một người chị làm phụ bếp bên nhà ông Lê, chị ấy tên là tiểu Oa!”

“À thế à?”

Cô nghe nó nói mà mắt sáng rỡ, hình như nó vẫn chưa hay biết gì về tiểu Oa thì phải. Cô không nói cho nó nghe làm gì, chỉ lẳng lặng gật đầu, hình

như nó chưa biết gì thật, cô liền sẵn trớn hỏi luôn.

“Thế là chị gái ruột à?”

“Dạ, không ạ, chúng em đều là trẻ mồ côi, được mỗi nhà khác nhau nhận làm gia nô, em quen chị ấy hồi còn ở trong chùa. Sau này được đón đi rồi thì mất liên lạc luôn, em chỉ biết là chị ấy làm ở nhà ông Lê”

Mắt nó chột buồn, bà Dung qua lại với nhà họ Lê bao lâu nay mà nó không hay biết, còn dặt mũi chị nó hại chị nó chết mà nó cũng không hay. Cô nhìn mà thấy thương nó quá, nơi này đúng là hiểm ác mà, chẳng khác gì mảnh đất độc, còn nhiều thứ dữ dằn và khủng khiếp hơn cả thú rừng nữa, cô mím môi cái rồi nói:

“Em ăn nhiều vô, lúc nào có cơ hội ta gặp cậu nhờ cậu kê cho em mấy đơn thuốc!”

“Ấy chết em đâu dám! Thiếu phu nhân đừng làm vậy, nội cái chuyện hôm qua cậu bế thiếu phu nhân vào phòng thôi mà đã khiến cho người trong nhà một phen bàn tán xôn xao rồi. Nếu thiếu phu nhân không trách em nhiều lời em sẽ nói người nghe!”

Cô nghe xong thì giật mình.

“Em nói ta nghe xem!”

“Thì nói thiếu phu nhân có giang tình với cậu, mà phu nhân lại rất yêu thương cậu. Sợ cậu buồn cậu lại bỏ đi nên không dám làm gì thiếu phu nhân cả đó ạ!”

“Giang tình? Nực cười...”

Cô vừa nói tới đó thì dừng lại, mà cũng đâu trách được, chẳng phải cô và cậu Cảnh Minh đã qua mức chị dâu em chồng rồi sao? Mà cái nhà họ Hoàng này lại nằm trong dạng quý tộc giàu sang. Danh tiếng mặt mũi rất quan trọng, chuyện này mà đồn ra thì chết chứ không chơi. Cô im lặng suy nghĩ một hồi thì gật đầu.

“À thì thôi, có gì ngày mai ta kêu người tìm thầy lang là được chứ gì?”

“Dạ thiếu phu nhân!”

“Thôi ăn đi kìa!”

Nói rồi cô cùng nó ăn cơm, cô húp canh sệt soạt, nó cũng làm theo húp sệt soạt theo. Nhưng húp vừa xong thì lại sặc tới óc, cô liền lặn ra cười bò.

“Húp như thế này! Thở ra cho có hơi!”

Sau đó lại húp một hơi, cả hai vừa ăn vừa cười. Bên ngoài cậu đứng đó nghe, cậu cũng mỉm cười, nhưng cười xong cậu lại đột nhiên thở dài.

Cậu quay người lại rồi đi về phòng, từ lúc cậu đứng đó đến lúc cậu về, phía bên kia luôn có một ánh mắt nhìn theo, tiểu thư Ánh Dương...

Cô ăn no rồi thì lếch lại giường nằm, cái mông cô đau lắm nhưng vẫn không dám rên la dù chỉ là một chút, vì sợ người ta biết mình yếu kém đi sẽ hạ bệ mình. Còn không thì sẽ cười chê mình, nếu đổi là lúc trước thì sẽ không thế này đâu. Do từ khi về làm dâu được ăn ngủ đoàn hoàng quá đậm ra cơ thể yếu kém hẳn.

Cô thở dài một cái rồi nhìn quanh phòng, toàn màu trắng, lại có treo mấy cái khúc vải dài dài trên trần nhà, nhìn lòng thòng xuống trông thấy ghê. Như kiểu để dành thắt cổ vậy, cắn da bụng trùng da mắt. Cô ăn no lại đậm

ra buồn ngủ, A Tỳ nói tối nay sẽ vào phòng gia nô ngủ. Ngày mai cô muốn nó ngủ chung thì mở miệng xin bà Hoàng một tiếng, bà gật đầu đồng ý như vậy nó mới dám. Cô nhắm mà lại thở đều đều, chìm vào trong giấc ngủ.

Tối đó trời đang im phăng phắc không một tiếng côn trùng nào kêu. Vì nhà bà Hoàng cũng thuộc dạng toàn kính cổng cao tường, lại rất là rộng. Người đi quanh nhà cũng mất gần canh giờ. Chưa kể còn xa ruộng đồng, không nghe thấy tiếng côn trùng thì cũng bình thường thôi. Thay vào đó là tiếng bước chân, nhà họ Hoàng luôn quan trọng việc an toàn của gia đình, cũng như việc củi lửa xảy ra. Nên luôn có người túc trực canh gác đi quanh nhà suốt đêm, nên chốc chốc lại nghe thấy tiếng bước chân phát ra từ ngoài thềm.

Lâu lâu cô lại giật mình vì tiếng bước chân ấy, nhưng chỉ cần quay qua thấy có cái lông đèn người đó cầm là cô lại ngủ tiếp. Nhưng hình như có rất nhiều người phụ trách công việc này thì phải, lúc cô lại thấy người cao cao gầy gầy, lúc lại có người lùn lùn mập mập. Thậm chí cô còn thấy cả phụ nữ. Nhưng ngoài cái bóng đen lướt qua thì chẳng thấy gì cả. Không biết cô có mơ sản không. Cô cảm giác đó không phải người của nhà họ Hoàng hay sao ấy, cô chỉ suy nghĩ vậy thôi chứ mê man ngủ cô chẳng để ý. Chỉ có một điều cô cảm nhận được đó chính là y phục và cái họ đội trên đầu, như kiểu mấy thứ phi tần cung nữ trong cung, y phục nhìn qua cái bóng thôi cũng thấy lạ nữa.

Tới canh nào không biết nữa, chỉ cảm thấy hình như trời đã khuya rồi. Không gian im lặng như tờ, và hình đám người kia cũng đã dừng chân mất rồi, chẳng còn nghe thấy họ đi nữa.

Cô thầm nghĩ chắc trời đã sáng rồi, cô muốn thức dậy sớm thỉnh an mẹ, nếu không lại có cái cố ăn đòn. Cái mệnh của cô không chịu nổi nữa rồi, cô ráng mở mắt ra. Cố lắm mới hi hí mắt ra được, bỏ cái chân xuống đất. Gục đầu xuống rồi lệch lại cánh cửa. Xa xem rốt cuộc trời đã sáng chưa. Nếu

chưa thì ngủ tiếp.

Do nhà này không giống nhà nhũ hươ Nụ, lỡ chân thì sẽ bị chặt mất chân, thôi thì chịu khổ còn hơn chịu chết. Cô không biết tại sao hôm nay lại buồn ngủ hơn mọi hôm, nhưng mà vẫn phải thức thôi.

Vừa mới mở cửa ra cô đã giật mình, phía trước đối diện cửa có một người bị trói chân treo ngược lên cây, mặc nguyên bộ đồ đỏ. Mặt quay lại nhìn cô, máu từ mắt chảy ngược xuống trán, cô giật mình đến độ té ngược ra đằng sau.

“Cứu tôi với!”.

Chương 28: lời nguyện

“Cứu tôi với!”

Cô ấy khóc lên dữ dội, cô liền hốt hoảng giật mình, chân đạp vào giường cái bộp. Cô mở mắt ra mà nước mắt chảy lòng ròng vì đau, tiếng A Tỳ bên tai cô gọi:

“Thiếu phu nhân à, sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Nó đỡ cô dậy, cô suýt xoa cái mặt rồi nói:

“À không, giật mình thôi!”

“Mà canh mấy rồi A Tỳ? “

“Dạ còn sớm, chưa tới bữa cơm đâu. Thấy thiếu phu nhân ngủ ngon quá em cũng không dám kêu, nên để thiếu phu nhân ngủ thêm chút!”

“À ừ, tại tối ngủ lạ chỗ, mà cũng do bên ngoài có gia nô canh gác đi qua lại hoài ta giật mình hoài, sáng ra ngủ hơi say!”

Nó nghe xong liền quay qua nhìn mà mắt như muốn rớt ra, nó liền hốt hoảng lắp bắp nói:

“Thiếu...thiếu phu nhân nói gì ạ? Gia nô canh gác nào? Làm gì có ai đi qua đi lại chứ?”

“Thiếu phu nhân nói gì ạ?”

Nó còn quay lại hỏi thêm một lần nữa, cô vẫn đờ người ra nhìn nó. Lát sau nghe bên ngoài có người gõ cửa, cô liền quay qua nhìn, thấy có người nói:

“Phu nhân cho gọi thiếu phu nhân ra đó ạ!”

“À ừ ta nghe rồi, ta biết rồi!”

Nói xong cô liền nhanh chóng đi ra kéo rèm ra rồi quay lại nói:

“Hôm nay ai đổ đầy nước thế A Tỳ? “

Cô quay lại hỏi mà mặt nó vẫn trơ trơ ra đó, cô liền kêu lớn:

“A Tỳ... “

“Dạ thiếu phu nhân gọi em!”

“Ta hỏi em ai đã đổ đầy nước?”

Mắt nó vẫn vô hồn, rồi đột nhiên nó khóc lóc nói:

“Thiếu phu nhân à, người nói đi, thật sự tối qua người nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân thật đấy à?”

“Ừ, chứ sao nữa? Có chuyện gì?”

Cô nhú mày cái rồi chép miệng.

“Thôi em đừng thần người ra đó nữa, lát mẹ lại cho chúng ta nát như ra bây giờ đây này!”

Nó quẹt nước mắt cái rồi lại nhanh chóng lấy y phục ra cho cô thay. Cô vừa tắm xong là ra chải tóc luôn. Rút kinh nghiệm ăn đòn hôm qua, hôm nay cô mặc y phục trắng, không cài trâm vàng ngọc, cũng không tô son đỏ.

A Tỳ đã chuẩn bị cả rồi, tuy không được điệu đà nhưng vẫn không được làm mất mặt nhà họ Hoàng. Họ vẫn cho cô mặc y phục thêu hoa, màu sắc không quá sặc sỡ nhưng rất tinh tế, thay trâm vàng là trâm bằng bạc, thay son đỏ là son hồng phấn, thay giày sẽ là một đôi hài ôm ngón chân. Cô mỉm cười cái rồi đứng dậy, chẳng hiểu sao từ lúc làm tóc đến trang điểm. A Tỳ nó đều khóc lóc rồi lau nước mắt, cô không kịp hỏi vì sợ trễ nải, lại tội cho A Tỳ lãnh tội thay cho, cô đợi thỉnh an mẹ dâng trà về sẽ hỏi sau.

“A Tỳ à, tại sao lại ăn mặc như hôm qua lại bị đánh thế?”

“Vì thiếu phu nhân là góa phụ ạ! Trong ba năm đầu thì không được ăn mặc

màu đỏ, đeo vàng, mang giày ạ!”

“Trước bên nhà 卍 hơα Nụ ta có thấy nói gì đâu!”

“Đó là bên ngoài, còn đây là nhà họ Hoàng thiếu phu nhân ạ!”

“À, nhà họ Hoàng, hắt hơi một cái thôi cũng đủ lí do cho họ đem ra chém đầu rồi! “

Cô mỉm cười chua chát, ai bảo cô số cô được gả vô đây làm gì chứ, chịu thôi.

Lúc cô xong xuôi liền kéo nó ra khỏi cửa, tự nhiên bắt gặp cậu Cảnh Minh cô lại lùi lại mấy bước, chờ cậu đi vào điện chính trước rồi mới dám đi, giống như có tật giật mình. A Tỳ nói không sai, chị dâu em chồng thì nên có khoảng cách, không nên để người ngoài dị nghị. Mà người nhà thì lại càng không nên nữa.

Cô nhìn theo cậu, cậu đi khuất rồi mới nhắc chân lên, lúc ấy cô chuẩn bị bước đi thì thấy tiểu thư Ánh Dương nhìn cô. Cô còn thấy cô ấy nhìn theo bóng cậu Cảnh Minh, cô liền nhú mày, nhớ tới mấy cái gậy đập vào 卍 hơα hôm qua hôm nay vẫn còn tức tối.

Cô liền tiếng lại chỗ của cô ấy, nhưng cô ấy lại quay người bỏ đi, thấy thế A Tỳ liền kéo tay cô lại nói:

“Thiếu phu nhân à, người đừng dây dưa vào họ mà!”

“A Tỳ em biết rõ hôm qua chúng ta ăn đòn oan là do ai mà?”

Nó cúi đầu xuống mà vai run lên bần bật.

“Thiếu phu nhân à, người nói nhỏ thôi ạ!”

“A Tỳ... “

Nó liền suyt cái rồi nói:

“Bỏ qua đi ạ, là do em nghe lời người ta, nhẹ dạ cả tin, nhưng mà thiếu phu nhân muốn sống yên ổn thì làm ơn đừng động vào họ mà!”

Nghe ngữ điệu đó cô đã biết vị tiểu thư Ánh Dương đó có thân phận như thế nào rồi, nhưng mà cô vẫn còn ức. Hôm qua còn nói nói cười cười, ấy vậy mà lại chơi cô một vở quá là đau, cô thở ra cái rồi kéo tay A Tỳ vào nhà, nói:

“Được rồi, ta không có ngu mà bắt tội thẳng mặt tiểu thư ấy đâu, ta không có bằng chứng, lại thấp cổ bé họng. Không muốn chuốc phiền phức đâu!”

Nói rồi cô hít một hơi dài.

“Đi thôi A Tỳ! “

Cô vừa bước vào điện chính, cô liền quỳ xuống rồi thỉnh an bà, A Tỳ nhanh nhẩu lấy một tách trà rồi đưa lên cho cô dâng lên cho bà Hoàng. Bà Hoàng nhận trà rồi giơ lên thổi thổi hớp một hơi, bà mỉm cười nói:

“Đứng dậy đi con!”

Bà dịu dàng đỡ lấy tay cô, công nhận vẻ mặt thay đổi chóng mặt thật. Hôm qua còn đập cô tơi bời, hôm nay lại còn ân cần dịu dàng, có thể gọi là sự dịu dàng chết chóc không kia chứ?.

Cô mỉm cười cái rồi nhìn bà, đứng chờ bà uống hết trà rồi mới được vào

ghế ngồi. Cậu Cảnh Minh ngồi kế bên mà cô không dám liếc qua nhìn một cái, cô giằng lòng lại không cho phép bản thân mình nhìn cậu, nhưng cũng thắc mắc không biết cậu có nhìn mình không. Khi uống xong cô mới nhận lại cái tách trà rồi đặt lên bàn, bà liền nói:

“Nghỉ lễ bái gia tiên hôm qua còn chưa thực hiện được, vậy hôm nay mẹ sẽ dẫn con lên làm nghỉ lễ bái gia tiên, theo mẹ...”

Bà nắm lấy bàn tay của cô, rồi mím môi dẫn cô quay lại chỗ bàn thờ gia tiên được đặt trên cái tủ thờ cao phía sau. Cậu Cảnh Minh vẫn điềm đạm uống trà, không nói lấy một câu. Bà ra sau rút nhang ra đốt, khi cháy thì mới bắt đầu đưa cho cô. Đưa cô ba cây nhang, còn dạy cô lạy và bái.

“Cắm xong ba cây nhang này con chính thức làm con cháu nhà họ Hoàng, sau này có sống hay chết thì cũng là nhà họ Hoàng. Sống ở nhà họ Hoàng chết làm ma nhà họ Hoàng, do nhà họ Hoàng đứng ra chôn cất an táng!”

Bà nói tới đâu cô cứ nổi óc tới đó, cô vừa bái vừa lạy. Lát sau mồ hôi hột đã đổ nhễ nhại trên trán, vết thương không biết có nứt ra không nhưng đau đến hoa mắt. Cô bái xong rồi mới run run tay cắm nhang lên lư hương.

Chợt lúc đó ba cây nhang bùng lên cháy dữ dội, cô giật mình buông xuống đất. Lúc ấy ai cũng la hét giật mình theo, cậu quay lại nhìn mà mặt biến sắc nhẹ. Liếc qua nhìn cô, cô quay qua bất ngờ lăm nhìn bà Hoàng, lúc đó bà Dung đã bước ra cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai bà Hoàng.

Sau bà Hoàng liền nhìn ngay qua cô, mặt cô xanh như tàu lá chuối, không hiểu gì quay lại nhìn cậu, chẳng hiểu sao những lúc thế này người cô muốn tìm lại là cậu. Cô muốn nhìn vào ánh mắt cậu, quay lại thấy cậu cũng nhìn mình. Cô nhú mày sợ hãi, lúc đó cô chợt nghe tiếng tẩn hẩn, là tiểu thư Ánh Dương chướng mắt quá nên mới làm như vậy.

Bà Hoàng chột trâm mắt rồi im lặng, bà không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế rồi nói:

“Chuyện này giải quyết sau đi, mọi người quay về phòng hết đi! Cả con nữa Hoài Thực!”

“Cảnh Minh à, con ngồi đây với mẹ, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con!”

Giọng bà nhỏ nhẹ dịu dàng, ánh mắt cũng dịu dàng nhìn cậu, cô cúi đầu rồi gập người lùi lại phía sau.

“Coi chừng ngã!”

Cậu nhìn cô rồi nói, cô ngẩn mặt lên rồi quay mặt lại, thì ra là lùi sắp tới bậc thềm rồi, cô mỉm cười gượng gạo cái rồi quay người đi ra.

Cô bước ra ngoài hậu hoa viên của nhà họ Hoàng, A Tỳ nói chưa tới giờ cơm nên dẫn cô ra đây hít thở không khí. Cô cũng thích nên đi theo nó, đang đi ngang cầu cô liền khom người nhìn cá bơi. Nhà họ Hoàng này chính xác là một hoàng cung thu nhỏ, thật sự rất hoành tráng. Cô đang ngẫm nghĩ nói chuyện với A Tỳ cái rồi bỗng có ai đó tiến lại nói:

“Ay dô...thiếu phu nhân! “

Cô quay lại nhìn thấy một người phụ nữ tầm hơn ba mươi, cô không biết gia thế nào nhưng vẫn chào hỏi lễ phép. Bà ấy liền quay qua nhìn mấy người phía sau rồi cười, giọng cười hơi mỉa mai một chút, cô cười khẩy rồi đi về phòng.

“A Tỳ à...thiếu phu nhân xuất thân bần tiện của người còn đánh người nữa không thể? Bị đánh một trận sống chết mà vẫn còn đeo theo hầu à?”

“Dạ không thiếu phu nhân rất là tốt ạ!”

Cô nghe vậy thì dừng chân kéo A Tỳ đi.

“Đi thôi em!”

“Tốt? À thì ra cho mày ngồi chung mâm một bữa thì mày đã cho rằng tốt với mày à? Cho mày ăn chỉ là dùng mày thử độc thôi, xem có chết không mới dám ăn! Lòng dạ...”

“Thưa...”

Cô quay lại nhìn người phụ nữ đó rồi nói, A Tỳ liền nói nhỏ:

“Là Lệ Hoa thiếu phu nhân!”

“Thưa Lệ Hoa thiếu phu nhân, a hoàn của tôi sống rất tốt, thiếu phu nhân đây chắc hẳn rất bận rộn, không dám phiền đến thiếu phu nhân đâu!”

Nói rồi cô liền liếc qua tiểu thư Ánh Dương đứng phía sau, cô nói:

“Còn ai cố tình xía vào chuyện người khác, thì đừng có trách!”

Nói rồi cô kéo tay A Tỳ đi, chợt phía sau bật lên một tiếng cười.

“Cứ hống hách đi, tưởng có cậu Cảnh Minh chống lưng là ghê gớm lắm sao? Cả nhang cũng không cảm được, không quá bảy ngày lại quy tiên thôi!”

Cô kéo A Tỳ đi không nghe nữa, coi như là nói bậy đi, càng nghe càng nhức đầu. Chẳng bố béo gì cả, về đến phòng cô đã đóng chặt cửa lại, cô

bước lại ngồi rồi nói:

“Quạt cho ta đi A Tỳ! “

Cô quay lại thì thấy mặt mũi A Tỳ đã ướt nước mắt, cô liền lại lau cho nó nói:

“Ây da bà ấy nói xằng bậy thôi, người đừng quan tâm làm gì, khóc làm gì với mấy chuyện vợ vãn đó chứ?”

“Thiếu phu nhân, Lệ Hoa phu nhân nói đúng đó!”

Nó nấc lên rồi nói với giọng nghẹn ngào.

“Đúng cái gì? “

Cô trơ mặt ra khó hiểu nói:

“Là chuyện bảy ngày sau sẽ chết đó!”

Nó nói không giống nói đùa hay nói bậy lắm, cô nghiêm túc hỏi nó.

“Là thế nào, em nói ta nghe xem!”

“Là nhà này ai không thấp nhang gia tiên được sẽ bị người họ Hoàng dẫn đi đó. Sáng tiểu thư nói tối thấy đoàn người cầm đèn lồng đi quanh phòng, là người nhà họ Hoàng đó, không phải. Chính xác là người đã khuất đó thiếu phu nhân! “

Cô nghe mà như sét đánh cái đùng ngang tai, cô ngồi đó thần thờ chưa tin được.

“Không thể nào! Không thể nào đâu!”

“Thiếu phu nhân, đã có hơn mười hai người ra đi theo cách như thế rồi, là có thật đó thiếu phu nhân! “

Nó càng nói càng khóc lớn, cô lạnh cả mặt xuống tới chân, miệng cứng đờ không nói được gì cả.

Chương 29: Lời nguyện tiểu thư Hoàng Hoa

“Thiếu phu nhân, đã có hơn mười hai người ra đi theo cách như thế rồi, là có thật đó thiếu phu nhân! “

Nó càng nói càng khóc lớn, cô lạnh cả mặt xuống tới chân, miệng cứng đờ không nói được gì cả.

“A Tỳ! Em đừng dọa ta mà!”

Nó mếu máo rồi ấp úng quỳ xuống chân cô nói:

“Thiếu phu nhân à, dạo gần hai năm gần đây, nhà họ Hoàng đã chết hết tổng cộng mười hai người rồi. Em làm ở đây từ hồi mười tuổi, những chuyện đó là có thật đó, em biết sẽ khó tin lắm, nhưng mà...”

Cô nhìn ánh mắt nó không có sự lừa dối nào, đó hoàn toàn là sợ hãi. Cô

mỉm cười gượng gạo, chủ yếu là cho nó bớt hoảng sợ, rồi mới đợi nó trấn tĩnh lại.

“A Tỳ à, em nói rõ ta nghe xem, rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Thiếu phu nhân... “

Nó vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô cầm lấy cây quạt trên giường rồi quạt phạch phạch. Nhíu mày tỏ ra nóng lòng, nhưng nó lại không nói, cô vừa quạt vừa nằm dài ra giường, chờ đợi nó nín rồi kể.

“Thiếu phu nhân à, người còn tâm trạng ung dung như vậy sao?”

Nó lau nước mắt cái rồi kéo cô dậy.

“Chứ ta hỏi em có nói đâu, ít ra em cũng phải nói cho ta nghe chứ?”

“Thiếu phu nhân nghĩ cách đi! Chẳng lẽ lại chịu chết sao?”

“Chuyện là thế nào mới được? “

Cô ngồi vừa quạt vừa thở dài. Nó liền im lặng một hồi rồi mới nói:

“Thiếu phu nhân! Dạo gần hai năm trở lại đây, nhà họ Hoàng xảy ra một chuyện rất là lạ, là giống với chuyện thiếu phu nhân đã thấy, có một đoàn người cầm lồng đèn đi quanh nhà!”

Cô nghe nói tới đó mới bắt đầu chú tâm nghe, nó liền quay lại cửa kiểm tra đàng hoàng mới quay lại nói. Nó cẩn thận như vậy càng khiến cô thấy căng thẳng hơn, rồi nó bắt đầu nói:

“Cách đây hai năm nhà họ Hoàng có xảy ra một chuyện...”

Cô chăm chú khom người xuống lắng nghe.

“Hai năm trước, cứ mỗi khi vào ngày 1 tháng 10 hằng năm là nhà họ Hoàng xảy ra án mạng, đều là phụ nữ trẻ...mọi chuyện được hình thành từ một vụ thảm sát rất khủng khiếp.”

Cô nghe tới đây mà tóc gáy đã bắt đầu dựng lên nhẹ nhẹ, cô gật đầu cái rồi nói:

“Nói tiếp đi! Người ấy chết thế nào? Mà là ai?”

Nó nói với giọng dè dặt.

“Là tiểu thư Hoàng Hoa! Tiểu thư ấy chết năm vừa tròn mười bảy, lúc ấy đã được định sẵn đủ mười tám sẽ thành hôn với cậu Cảnh Minh nhà mình. Lúc ấy qua nhà họ Hoàng này ở trước học lễ nghi phép tắc, giống như thiếu phu nhân mấy tháng trước vậy. Đang yên ổn thì đột nhiên lại chết, nô tì nghe nói sáng hôm đó khi con a hoàn theo tiểu thư ấy vào chuẩn bị y phục cho tiểu thư ấy tắm thì phát hiện ra.

Theo lời kể thì mặt tiểu thư Hoàng Hoa bị rạch nát, thậm chí còn khóa thân nữa. Được treo trên trần nhà, đầu chúi xuống. Máu đọng lại dưới sàn vẫn còn nhỏ giọt. Thành một vũng rất to, sau khi tiểu thư ấy chết, nhà họ An liền nổi cơn tức giận, giết luôn con a hoàn theo tiểu thư ấy, tuy tức giận nhưng vẫn rất nể nhà họ Hoàng, nên không dám làm gì cả!”

“Đáng sợ vậy sao?”

A Tỳ liền gật đầu, cô liền nhìn qua bên mấy khúc vải trắng treo lừng lờ trên trần nhà, cô liền quay qua nhìn A Tỳ một cái, chỉ tay qua bên đó nói:

“Em đừng nói mấy khúc vải trắng đó là để giành cho ta đấy nhé?”

Nó nghe hỏi thế thì liền cúi đầu không dám nói gì, cô cười khẩy cái rồi nói:

“Nhà họ Hoàng thật sự muốn ta chết sao?”

Nó lau đi nước mắt rồi nói:

“Thiếu phu nhân! Nếu cảm thấy chết đi rồi quá cô đơn, em sẽ theo người, đỡ cô đơn có được không? “

Cô nghe nó nói vậy thì liền nhói trong tim một cái. Cô nhìn ánh mắt long lanh kia chợt cảm thấy chạnh lòng, cô mỉm cười ấm áp.

“A Tỳ ngốc này, ta sẽ không chết đâu, mà nếu...ta có chết, ta cũng không muốn em chết!”

Cô chợt nhớ ra gì đó, chợt nói:

“Nhưng mà sau khi tiểu thư Hoàng Hoa ấy chết đi, thì sao nữa, liên quan gì tới chuyện lời nguyện nhà họ Hoàng? “

“Em nghe nói, sau đó có rất nhiều người nghe thấy tiếng tiểu thư Hoàng Hoa khóc lúc nửa đêm. Mà lúc ấy em chỉ là con hầu dưới bếp thôi, cách rất là xa phòng của các tiểu thư, em không biết rõ, trong lúc phụ bếp em có nghe mọi người nói. Họ bảo tiểu thư chết oan, trước khi chết bị người ta hiếp. Sau đó còn hủy dung nhan của tiểu thư ấy, gây ra oán khí, khiến tiểu thư ấy giận dữ. Hễ cách hai tháng là mất tích một người, từ ngày tiểu thư ấy mất là hai năm, mất tích mười một người, và có một người bị thảm sát kinh hoàng vào tháng mười năm ngoái. Giống y chang cách tiểu thư Hoàng Hoa đã từng! Em sợ tháng mười năm nay chính là thiếu phu nhân! “

Nói rồi nó lại khóc, cô im lặng một hồi rồi hỏi:

“Mất tích sao? Nhà họ Hoàng có danh tiếng như vậy tại sao không dùng gia thế tìm người? Đâu có khó gì?”

“Tìm được, nhưng chỉ có xác mà thôi, thật ra nhà họ Hoàng tráng lệ vậy thôi, nhưng hầu hết đều rất đáng sợ. Mà điều đáng sợ nhất chính là trước khi chết hay mất tích họ đều nói với những người xung quanh rằng đã thấy một đoàn người cầm lồng đèn đỏ cứ đi quanh phòng họ suốt đêm. Có người hoảng loạn sợ chết đến độ phát điên lên nữa, nhưng hễ là thấy thì bảy ngày sau nhất định sẽ chết đó!”

“Vậy sao?”

Cô ngồi trầm ngâm một hồi rồi lại nhìn qua cái khúc vải treo trên đó, cô liền nói:

“Chết thì chết, sợ gì?”

Cô vừa nói thì đứng lên, bước lại gần khúc vải kia, tay sờ vào nó, là dẹt bằng tờ tằm. Mềm mại và mát mẻ, cô nhắm mắt lại cái rồi thở dài. Đột nhiên trong đầu cô lại xuất hiện vài ba thứ, những hình ảnh lạ kì, nó như một đoạn kí ức nhưng rất lạ lùng. Hình như thứ cô đang thấy là kí ức của người khác

Cô thấy nó như một đoạn phim câm, có hình ảnh nhưng không có âm thanh. Trong đoạn hình ảnh đó cô thấy một người phụ nữ mặc một bộ y phục sang trọng, bà ấy cầm trên tay một cây dao. Bên kia một người phụ nữ khác kéo mạnh khúc vải, đầu kia cột chặt cổ chân một cô gái, đầu này thì được kéo lên. Cô cố nhìn xem người kéo dây kia là ai, bóng dáng thật sự rất quen, còn người phụ nữ này thì quay lưng lại với cô. Không thể nhìn thấy mặt.

Cô chợt thấy bà ấy giơ dao lên, phụt một phát đâm vào cổ cô gái bị treo kia, cô giật mình cái rồi mở mắt ra, người té nhào xuống đất.

Cô nhìn lên khúc vải này vẻ sợ sệt, hình như hình ảnh cô thấy là từ căn phòng này, A Tỳ chạy lại đỡ cô lên, thấy cô hoảng loạn nó liền hỏi thăm. Cô không nghe được gì cả, chỉ nghe mỗi một tiếng khóc vang lên, từ cái miệng bị bịt lại của cô gái kia phát ra. Tiếng ư ử và cả tiếng khóc tuyệt vọng, cô liền quay qua A Tỳ hỏi gấp:

“A Tỳ à, tiểu thư Hoàng Hoa ấy, lúc...lúc trước là ở đâu vậy?”

“Thiếu phu nhân... Là ở đây ạ!”

Cô nghe nó trả lời cái liền choáng váng mặt mày, cô liền nhìn thêm một lần nữa vào sợi dây bằng lụa đó. Gương mặt chợt có chút suy nghĩ, người phụ nữ quay mặt lại kia sao lại giống bà Hoàng thế nhỉ, còn người phụ nữ kia, giống bà Dung...

Cô vừa nhận ra thì mắt đã chợt run run, đồng tử mở ra một cách rộng nhất có thể. Cô giật giật ngón tay rồi trong đầu cô chợt hiện lên một ý nghĩ, cô gái mà cô hay thấy bà Dung đội trên đầu. Có phải chẳng là tiểu thư Hoàng Hoa không? Và cô gái đêm qua cô thấy bị treo người gốc cây đối diện cửa phòng? Hình như là cùng một người thì phải. Cô nhú mày cái rồi A Tỳ liền đỡ cô dậy, cô kéo tay nó cái rồi nói:

“A Tỳ à, nhà này...à...có giữ lại cái gì của những tiểu thư đã chết hay mất tích kia không? Hay giống như kiểu vẽ chân dung lại làm kỉ niệm hay để thờ phụng ấy?”

Nó nghe hỏi thì liền cúi đầu suy nghĩ, nó ậm ừ một hồi rồi lắc đầu.

“Không có sao?”

“Không phải! Mà là em không biết, mấy cái đó ngoài tầm hiểu biết của em rồi. Nhà này ngoài bà Hoàng ra chắc chỉ có cậu Cảnh Minh hoặc bà Dung bà Hậu biết, em không biết!”

“Vậy sao? Không thể nào hỏi trực tiếp bà Hoàng được, bà Dung thì lại càng không. Bà Hậu thì bên thôn Đại Cát tịnh dưỡng vết thương mất rồi.

Suy nghĩ tới lui thì chỉ còn cậu Cảnh Minh là có thể hỏi được, nếu như biết chắc chắn người con gái bà Dung đội trên đầu kia có chắc chắn là tiểu thư Hoàng Hoa hay không thì cầu may còn cách tìm ra bí ẩn này. Sau cái ảo giác lúc nãy cô lại nhận ra một điều, thật ra mọi thứ lâu nay nhà họ Hoàng đồn đoán có lẽ không đúng.

Có lẽ chuyện mất tích và thăm sát thật sự không liên quan tới tiểu thư Hoàng Hoa, mà cô ấy chỉ là tấm lá chắn cho những việc làm khủng khiếp phía sau. Thật ra chuyện này bà Hậu có biết hay không? Tại sao mất tích nhiều người như vậy mà bà vẫn chưa có động tĩnh gì? Cô thật sự chưa có cơ hội gặp bà ấy để hỏi trực tiếp. Nên bây giờ phải tự tìm hiểu thôi, dẫu sao theo như lời A Tỳ nói thì có vẻ bất lợi cho cô, cô mím môi cái rồi hỏi:

“Thế tiểu thư Hoàng Hoa và đoàn người liên quan gì đến nhau? Hình như không thấy có mối liên kết lắm!”

“Em cũng không rõ chỉ nghe nói nếu đã chết ở nhà họ Hoàng thì sẽ được làm ma nhà họ Hoàng. Dẫu sao khi còn sống tiểu thư Hoàng Hoa cũng đã có hôn ước với cậu Cảnh Minh. Mà đoàn người ấy được mọi người bảo là vong hồn của Hoàng gia, và mỗi lần họ đi ngang thì sẽ mang theo một người. Họ bảo tiểu thư Hoàng Hoa có thể là do hận thù cá nhân với ai đó, nên bị giết, chết tức tưởi nên muốn nhà họ Hoàng đòi lại công bằng. Muốn nhà họ Hoàng dùng 13 mạng đổi lấy sự uất ức đó, hai chuyện liên quan như

thế đó. Nhưng mà lời đồn thì chỉ là lời đồn mà thôi, tiểu thư ấy sinh thời rất dịu dàng đảm thắm. Em không nghĩ có người lại nhẫn tâm giết tiểu thư ấy trả thù cá nhân đâu, nhưng bậc tôi tớ, em chỉ nghe chứ không dám hỏi nhiều!”

Cô nghe nó nói càng lúc càng rối não hơn, cô liền chép miệng một cái rồi nói:

“Em biết phòng cậu Cảnh Minh đâu không? Em dẫn ta qua đó, ta tìm cậu hỏi chuyện!”

“Dạ em không biết, nhưng em sẽ chạy qua bên đám gia nô bên kia để hỏi thăm!”

“Không được, như vậy nhiều người sẽ phát hiện ra đó. Ta không muốn mọi người lại có chuyện bàn tán đâu!”

“Nhưng mà... “

Cô ngồi co chân gác lên giường rồi ôm đầu suy nghĩ, cô tặc lưỡi cái rồi nói:

“Thôi, đợi đến giờ cơm ta sẽ tìm cách hẹn riêng nói chuyện với cậu ấy vậy!”

Lát sau đúng là có người gọi ra ăn cơm thật, cô liền kéo A Tỳ theo. Nó vẫn cứ là vẻ mặt sợ sệt đó, cô xoa mặt nó một cái rồi nói:

“Thôi nào! Ta phải ra ăn cơm, gì thì gì, ăn no trước cái đã, được chưa? Ta không chết bỏ em đâu, cũng không để em vì ta mà chết, hiểu không? Em cứ khóc người ta lại hiểu nhầm ta đay nghiến gì em, tội ta lắm đó!”

Nó nghe thì liền lau nước mắt ngay sau đó, nó gật đầu cái rồi nói:

“Dạ thiếu phu nhân, em không để người ta hiểu lầm người đâu ạ!”

Nói rồi cô và A Tỳ liền đi ra, lúc này người đã ngồi vào bàn cả rồi. Cô bước lại chào mọi người một cái rồi bước vào bàn ngồi. Vừa đặt mông xuống thì cô đã nghe ai đó giọng xỏ xiên nói:

“Ây dô...”

Cô liếc lên một cái chán ghét, lại là cái ngữ điệu ỏng ẹo ấy dô đó của bà thím Lệ Hoa. Cô vừa nghe đã nổi da gà, bà ấy nói:

“Cứ tưởng là phải nấu rồi bưng tận mâm nữa chứ?”

“Dạ thưa phu nhân, tôi đi chậm vì vết thương tôi còn đau, mẹ đã không trách khừ, hà tất phu nhân đây lại nhọc lòng để tâm. Chẳng phải phu nhân đã chóng quên rồi ấy chứ?”

Cô nói xong thì liếc qua nhìn tiểu thư Ánh Dương một cái. Nhắc tới chuyện ăn gậy vào mông thì làm sao thiếu đi công lao của tiểu thư ấy. Nhưng quả thật không giống như phu nhân Lệ Hoa, tiểu thư Ánh Dương có bộ dạng rất điềm tĩnh. Cô không sợ bà Lệ Hoa là mấy, mà lại có cảm giác đề phòng tiểu thư Ánh Dương này hơn. Sau đó bà Lệ Hoa bị quê hay sao ấy, bà ấy nói:

“Thiếu phu nhân à, biết bản thân bị đau không đi nhanh thì tranh thủ mà đi trước đi, lại đợi đến giờ mới ra. Còn cái kiểu đợi gia nô mời mới chịu ra, để cả nhà phải đợi chờ miếng ăn vì một mình mình thôi. Thiếu phu nhân không thấy xấu hổ ư mà còn nói?”

“Không ạ...”

Cô trả lời xong thì mặt bà đã đỏ au lên, cô nghe thấy một tiếng cười nhỏ

phát ra. Quay qua nhìn mới thấy cậu Cảnh Minh che miệng cười, nhanh chóng đã bỏ tay xuống. Lúc ấy tất cả ai nấy đều khó chịu với cô. Tiểu thư Ánh Dương liếc cô cái sắc bén, cái hành động cậu Cảnh Minh cười và cả cô liếc nhìn cậu tiểu thư Ánh Dương đều thấy cả. Tiểu thư ấy nghiêng rằng cái rồi cúi đầu xuống, bà Lệ Hoa định cung tay chỉ trở gò đó nhưng một tiếng tăng hăng của bà Hoàng thì tất cả đều phải im lặng hết. Bà Lệ Hoa lại ngoan như cún con ngay, bà không trách gì cô ăn nói lỗ mắng, chỉ nhẹ nhàng nhìn qua cậu Cảnh Minh nói:

“Ăn cơm đi con!”

Cậu cầm chén lên rồi ăn cơm, bà Hoàng quay qua đám người kia rồi nói:

“Mọi người ăn cơm!”

Sau đó cô liền cầm chén lên ăn, cô gấp thức ăn đầy chén. Ai nấy đều ghét nết ăn của cô, nhưng bà Hoàng không nói gì họ cũng không dám hó hé. Chỉ cảm thấy cô rất đáng ghét, ý có cậu ngồi đây nên ăn nói sắt xược, không coi ai ra gì. Họ càng lúc lại càng ghét cô hơn nữa.

Ai nấy đều ăn no rồi, nhưng vẫn đợi bà Hoàng ăn xong. Bà Hoàng thì lại đợi cậu ăn, vì quy định bà Hoàng mà bỏ đĩa thì tất cả phải ngừng ăn. Bà thấy cậu còn ăn nên chờ, còn cậu biết chị dâu mình ăn rất nhiều không giống người ta, nên cậu từ từ ăn đợi cho chị ăn.

Lúc cô ăn xong cậu cũng bỏ chén xuống, bà Hoàng cũng không ăn nữa. Lúc ấy mọi người mới được đi.

Lúc ra tới hậu hoa viên thì luôn miệng nói xấu cô, người thì bảo cô ăn như heo, người thì bảo cô ăn như bị bỏ đói, nết ăn chẳng khác gì những tên ăn mày ngoài kia. Chẳng xứng đáng làm người nhà họ Hoàng một chút nào. Cô đi sau thật xa chứ biết hết, cô chỉ cần nhìn khẩu hình miệng thì lập tức

biết họ nói gì.

Cô liền đi vòng vòng đợi cậu ra, vì cậu lúc nào cũng được bà Hoàng giữ lại nói chuyện, chứ không cô về phòng cho rồi, chẳng ở lại nghe tiếng vo ve này làm gì cho nhức đầu. Cô tiến lại gần, chợt nói khéo cho họ nghe, cho họ biết mà im đi.

“A Tỳ à...”

Cô giả vờ gọi thật to, chợt A Tỳ nó hiểu ý mỉm cười cái rồi dạ một cái thật to. Cậu vừa bước ra nghe thấy chị gọi A Tỳ mà buồn cười, lúc cậu cười tiểu thư Ánh Dương lại nhìn thấy, thấy ánh mắt cậu nhìn Hoài Thục mà tiểu thư ấy tức tối. Lúc này cô đã đi gần lại chỗ bà Lệ Hoa và đám người ở đó, cô chào hỏi một chút rồi giả vờ kính cẩn nói:

“Ấy cha, hôm nay mới nhận ra...phu nhân Lệ Hoa nhan sắc thật là tinh xảo đó, nhất là đôi môi, rất sắc sảo!”

Nghe khen một cái bao nhiêu cái ghét bà ấy liền tạm bỏ qua. Chợt chạm tay lên môi cười mỉm, chưa hết vui vẻ thì cô đã nói:

“Nghiep đậu trên môi nhiều nên nó hơi trĩu nặng! “

Cô quay qua A Tỳ cười một cái rõ to, phu nhân ấy đứng lên một phát sau đó thấy cậu Cảnh Minh tiến lại, cậu liền nói:

“Chị dâu, mẹ nói em dẫn chị vào phòng thờ thắp nhang!”

Cô có cơ hội nói chuyện với cậu liền hồ hởi quay lại nói:

“Thật sao?”

Cậu gật đầu cái rồi mỉm cười. Cậu không nhìn được cười chuyện chị dâu đánh đá chửi bà Lệ Hoa. Cô liền nhanh chân chạy theo cậu, bộ họ liền quay qua nói với nhau.

“Con Hoài Thục chết tiệt, chết đâu chết quách đi cho rồi, mới về mà đã thấy hắc ám rồi! “

Bà Lệ Hoa ganh ghét nói như đay nghiến.

Lúc đó tiểu thư Ánh Dương không để ý, nhìn theo bóng cậu rồi lại đảo mắt nhìn qua cái cây bên kia. Chỗ đối diện phòng của cô, mỉm cười một nụ cười lạnh lẽo.

Chương 30: Chồng của Hoài Thục

Cô đi thoãn thoắt sau lưng cậu, đến đoạn cậu dừng lại, cô thẳng lại ngay lập tức, ngẩng mặt lên hơi bất ngờ. Cậu liền nói:

“Chị đi cẩn thận đó, ở đây rất nguy hiểm!”

Cậu nói giọng nghiêm túc, cô liền cười khì rồi nói:

“Nguy hiểm? Nguy hiểm gì? Tại sao lại nguy hiểm?”

Cậu nhìn A Tỳ đứng sau lưng cô rồi nói:

“A Tỳ! Hết việc của người rồi, người ra ngoài đi!”

Cô quay lại thấy A Tỳ cúi đầu rồi lùi lại phía sau. Đúng như cô nghĩ, nơi đây có thể gọi là cấm địa của nhà họ Hoàng, không phải ai cũng được bén mảng tới.

Cô quay lại nhìn cậu, chợt có một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua gương mặt thanh tú điển trai của cậu. Cô chớp mắt rồi hỏi:

“Chúng ta đi được chưa?”

Cậu gật đầu nhẹ rồi nói:

“Chị đi theo dấu chân của tôi nhé! Bước sai là sẽ đạp vào bẫy đó!”

“Bẫy?”

Cô vừa nghe tới bẫy đã lạnh toát mồ hôi. Cô nhìn mấy ô gạch hình lục giác được sắp xếp trông có vẻ rất hài hòa, nhưng vẫn có cái gì đó lạ lạ. Cô nhìn chăm chú vào chân cậu, cậu nói:

“Chị đi theo chân tôi, tôi đi đạp ô nào chị hãy đạp ô đó.”

“Nếu lỡ chân thì sao?”

“Thì mất chân!”

Cô liền trợn mắt lên nhìn, liếc quanh rồi nói:

“Nguy hiểm vậy sao? Không biết trẻ con có hay vào đây chơi không?”

“Không ai được phép vào đây, lúc nào cũng có người canh cổng hết. Nhìn cho kỹ này!”

Cô gật đầu rồi bước theo cậu. Cậu bước qua ô nào thì cô sẽ bước qua ô đó, đến khi đặt được chân lên bậc thềm cô mới bắt đầu thở phào. Cậu lấy trong người ra một chìa khóa rồi mở ổ khóa, cô chỉ đứng qua một bên dòm ngó, lát sau cách một phút cửa liền được mở ra. Cô chớp mắt mỉm cười nhìn cậu, như đang rất há hức chờ đợi vậy. Thật ra, cô đã chờ đợi giây phút này; mọi chuyện giống như đương không lại lượm được vàng vậy. Vừa mới suy nghĩ tới phòng thờ thì ngay sau đó cô được đưa vào phòng thờ, cậu giơ tay đẩy cửa ra rồi nói:

“Chị vào đi!”

Nói xong thì cô liếc nhìn cậu cẩn trọng, cậu mỉm cười rồi nói:

“Trong đây không có bẫy gì đâu, chị yên tâm mà vào đi.”

Nói rồi cô mới dám bước vào, cậu quay lại khép hờ cửa. Cô liếc quanh một lượt mà mặt bỗng bừng sáng lên. Bên trong đúng là rất hoành tráng, tất cả bài vị và bàn ghế đều được làm bằng vàng, thậm chí cả mấy cái đế đế nền cũng được làm bằng vàng, vải màu vàng, ánh nền cũng màu vàng. Cô há to miệng ra không khỏi ngạc nhiên trầm trồ. Cậu ho một cái, cô nghe xong mới khép miệng lại được, cười gượng rồi nói:

“Mẹ bảo cậu dẫn tôi vào đây làm gì vậy?”

“Thắp nhang cho anh hai...”

“Là ai?”

Cậu chợt dừng lại một nhịp, đôi môi mím vào nhau, mắt chợt có chút ưu tư.

Cậu trả lời:

“Là chồng của chị...”

Cô vừa nghe tới đó liền nhìn quanh khắp các bài vị. Cô nhìn từ trên xuống dưới, bài vị được sắp xếp như kiểu bậc thang, có lẽ đó là cách sắp xếp vai vế trong gia đình. Người được đặt cao nhất kia chắc là ông nội chồng Hoàng Hạc rồi, kế bên là chắc là bà nội Thương Hy, tại hai người được đặt bài vị ngang nhau, nhưng cô chỉ nghĩ thế thôi chứ không dám nói ra. Nhìn xuống một bậc, cô thấy tên Hoàng Gia Hậu, cô liền nghĩ ngay đó là ba chồng, thêm một dọc thê thiếp được đặt dưới một bậc, không phải ngang hàng. Liếc qua thấy cô đang chăm chú nhìn bài vị, cậu liền nói:

“Muốn hỏi gì không? Thắc mắc gì chị cứ việc hỏi tôi.”

Nói vừa xong thì y như rằng, cô hỏi ngay:

“Bài vị Hoàng Gia Hậu, có phải đó là...”

“Là ba của tôi, ba chồng của chị đó.”

“À, tôi đoán đúng rồi, nhưng mà phía dưới là sao?”

Cô liếc nhìn qua hơn hai mươi cái bài vị phía dưới.

“Là thiếp của ba, chết rồi. Tuy được thờ phụng ở nhà họ Hoàng, nhưng họ không được đặt ngang hàng với ba, chỉ có mẹ... là chính thất mới được.”

Nói rồi bỗng dừng đôi mắt cậu lại buồn đi đôi ba phần, cô chỉ nghĩ đơn giản chắc cậu thấy buồn vì ba mình. Không cảm thấy có gì lạ, cô từ từ quay mặt lại, nhìn xuống bài vị phía dưới một bậc nữa thì thấy tên Hoàng Gia Minh. Cô cảm thấy trái tim có gì đó lạ lạ liền ấp úng hỏi:

“Hoàng Gia Minh là chồng của tôi có phải không? “

Cậu liền gật đầu. Thấy phía dưới là sáu cái bài vị, cô hỏi tiếp:

“Sáu người này là vợ của chồng tôi cả sao? Không có ai làm chính thất à?”

“Họ đã chết trước khi về được đây, nên chỉ được xem là thiếp, chỉ có chị mới được xem là chính thất.”

Cậu nói bằng giọng điệu buồn chán, cô nghe xong cũng chỉ biết “à” lên một tiếng. Cô chợt thấy cậu cầm mấy cây nhang, đốt rồi lấy tay vẩy khói, đưa qua cho cô.

“Chị thắp nhang đi!”

Cô cầm nhang trên tay, mắt cứ nhìn chăm chăm vào tấm bài vị, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

“Hoàng Gia Minh! “

Cô cầm nhang xong thì quỳ xuống. Nhìn dòng chữ hưởng dương mười bảy tuổi, cô chợt thấy xót xa, chàng chết trẻ quá! Thật sự cô không hiểu được cảm giác lúc này là thế nào, dù sao đó cũng là chồng cô. Nói gì thì nói, đời này cô đã được định là vợ người ta, dù người ta chết hay sống cũng là chồng cô. Nghĩ vậy, cô bái lạy một lạy rồi đứng dậy, nhìn vào bài vị mà mắt cay sè. Cô buồn bã nhìn nhang khói đang bốc lên, miệng lẩm bầm:

“Tôi còn chưa được thấy dung nhan của chàng. Tôi rất tò mò chồng tôi rốt cuộc trông như thế nào?”

Cậu quay qua nhìn cô, im lặng một hồi rồi nói:

“Đi theo tôi!”

Cậu đi trước, cô liền theo sau.

“Cậu dẫn tôi đi đâu?”

Cậu giơ tay cầm lên lọ hoa, xoay một phát thì phía sau liền có một cánh cửa mở ra. Cô còn chưa kịp nói gì, cậu đã cầm cây nến bên ngoài đi vào trong; không suy nghĩ nhiều, cô cũng đi vào. Lát sau bước vào thấy cậu đang thắp nến, phút chốc căn phòng đã ngập tràn ánh sáng, cô liếc nhìn rồi mò mẫm bước vào. Cậu vừa thắp nến xong thì ngoắt cô lại.

Cô tiến lại gần, cậu nói:

“Đây là chân dung anh Hai lúc còn sống, được vẽ lại khi anh vừa tròn 17 tuổi.”

Cô thấy có chút bàng hoàng, có chút căng thẳng. Cô quay mặt qua từ từ rồi nhìn lên tấm ảnh được vẽ lại. Mười bảy tuổi mà tướng công cô lại có gương mặt đanh đá như thế này, cô mỉm cười rồi che miệng lại. Cậu Cảnh Minh thấy lạ nên hỏi:

“Sao thế? Sao chị lại cười?”

“Chồng tôi đây sao? Lúc nhỏ chắc là nghịch lắm nhỉ, trông mặt bướng thế kia?”

Cậu mỉm cười rồi nhớ lại hình ảnh của cậu Gia Minh khi còn sống, cậu nói:

“Có chút đúng. Chị nói đúng đó, hồi nhỏ anh rất nghịch, lại còn hay chọc phá mấy phu nhân của ba, tính ra nhà có anh là phá nhất! Tấm hình này khó

khăn lấm mới vẽ được, vì anh không chịu vẽ, cứ mặt nhăn mày nhí, làm khó ông họa sĩ, nên mới có bức ảnh này. Đây cũng là bức duy nhất còn sót lại của anh kể từ sau vụ hỏa hoạn đó...”

“Hỏa hoạn?”

Cô đang cười mỉm ngắm nghía chồng mình thì chợt không cười nữa, ánh mắt có chút bất ngờ.

“Vâng, là hỏa hoạn. Đám cháy lớn đến nỗi không tìm ra được xác của anh.”

Cậu nói xong thì ánh mắt chợt buồn. Cô nhìn cậu rồi mỉm cười, tình anh em giữa họ chắc phải tốt lắm vì nhìn ánh mắt cậu thấy rất nhiều suy nghĩ trong đó, nhưng nhiều nhất là nỗi buồn. Cô liền huých tay cậu, mỉm cười rồi nói:

“Không sao rồi mà, sống chết có số cả, nên đừng buồn nữa. Chẳng phải anh cậu đã có tôi rồi sao? Tính ra chàng ấy cũng không mấy thiệt thòi!”

Cậu mỉm cười đáp lại:

“Đúng vậy, anh ấy thật không thiệt thòi gì khi cưới được chị.”

Thấy cậu Cảnh Minh nghiêm túc quá nên cô chợt xua tay.

“Tôi nói chơi thôi, tôi thì có gì mà tốt đâu chứ. Cậu đừng coi nó là thật nha, không phải như vậy đâu!”

Nói xong cô liền nhìn mấy bức tranh được treo bên trên; tranh cũng được sắp xếp giống như bài vị, ai lớn nhất thì được treo cao nhất, từ từ sắp xuống dưới. Cô nhìn qua dàn thiếp của ba chồng, dung nhan người nào người nấy toàn thuộc hàng tuyệt sắc giai nhân. Cô giơ tay chỉ chỉ rồi đếm đếm.

“Hai mươi chín...”

Tổng cộng có hai mươi một người thiếp đã chết, tám bà còn sống, và tính cả bà Hoàng nữa thì tổng cộng là ba mươi người vợ. Cô cảm thấy con số này thật hoành tráng, cô liếc qua cậu.

“Ba mươi người vợ?”

Cô nhìn cậu, nói giọng than thốt. Cậu gật đầu rồi nói:

“Đó là bình thường thôi!”

“Bình thường? Bình thường cái nổi gì chứ, lấy nhiều vợ như thế mà là bình thường à? Sao tôi thấy ông nội chỉ có một người vợ, thế thì đã sao?”

Cậu nghe thấy thế thì bật cười, cậu nói:

“Không phải đâu!”

“Chứ còn gì? Cảnh hình ông nội chỉ có hình một người phụ nữ!”

“Thiếp của ông nhiều đến độ không thể nào chất hết bài vị trong đấy, và tranh có treo đến kinh thành cũng vẫn chưa hết, nên không treo thôi. Chị suy nghĩ đơn giản quá rồi!”

Nghe xong mặt mũi, miệng mồm của cô đơ ra hết. Cô chu mỏ rồi lấy tay phủi phủi, coi như chưa nói gì đi, còn bị cậu cười chê. Đúng là nhà họ Hoàng trong truyền thuyết thật, không những tài sản hoành tráng mà chuyện nạp thiếp cũng quá là hoành tráng! Cô liếc mắt qua mấy bức chân dung bên cạnh thì chợt nhớ đến tiểu thư Hoàng Hoa. Mục đích cô vào đây là để xem dung nhan của tiểu thư ấy mà này giờ toàn nói chuyện không

đâu, tới giờ mới có đà để hỏi tiếp.

“Cậu Cảnh Minh...”

“Hả?”

Cậu đang ngắm nghía ảnh của ông Hoàng thì quay qua há một tiếng. Cô mỉm cười gượng gạo rồi hỏi tiếp:

“VẬY... ngoài chân dung của các thiệp ra, ở đây có họa bức nào của vợ cậu không?”

“Vợ tôi? Tôi làm gì có vợ?”

“À thì, tôi nghe nói lúc trước có vị tiểu thư nào đó được qua đây ở, còn đính hôn với cậu nữa mà...”

“Ý chị nói Hoàng Hoa?”

Cô như vớ được vàng liền gạt đầu mạnh. Cậu điềm tĩnh trả lời:

“Tôi cũng không biết nữa.”

Cô liền nhú mày rồi nói:

“Dẫu sao cũng là vợ sắp cưới, sao cậu lại nói là không biết? Nghe sao vô tình quá vậy?”

“Tôi không quan tâm đến những việc làm của mẹ, tôi cũng không muốn dính dáng đến những vị tiểu thư ấy! Tất cả chỉ là sự sắp xếp!”

Cô nhìn quanh một lượt, chăm chăm vào mấy bức chân dung bên kia. Nhìn

kiểu tóc và lối trang điểm khác hẳn với mấy phu nhân bên đây, khác với cả thiếp của chồng cô, nên cô có thể suy đoán ra là họ vẫn chưa chồng, mà nếu chưa chồng thì có lẽ liên quan tới tiểu thư Hoàng Hoa vì cô ấy cũng chưa chồng, cô ấy chưa thành thân với cậu Cảnh Minh cơ mà. Cô liền tiến lại gần đó, quả thật nhà họ Hoàng chọn người phải nói rất là đỉnh, toàn dung nhan tuyệt sắc thôi, nhưng vừa nhìn cô đã có cảm giác ớn lạnh. Cùng là ngấm chân dung người chết nhưng cứ sao nhìn qua đến đây cô lại có cảm giác lạnh toàn thân, thậm chí cả gót chân cũng bị tê? Cô nhìn vào mặt họ, toàn là con gái tuổi còn son sắc, nhưng cô có cảm giác họ đang muốn nói với cô điều gì đó thì phải, bởi họ như đang tức giận, đang muốn gào lên.

Cô cứ đứng trơ người ra đó nhìn, không thể rời mắt được nữa chứ không phải không muốn rời mắt, họ như kiểu muốn cô nhìn thật kỹ họ. Sau đó, cô lại nghe văng vẳng bên tai tiếng khóc của rất nhiều cô gái trẻ tuổi, họ cùng lúc ồ ạt gào thét lên, rồi những bức tranh từ từ chảy nước mắt, mặt mũi họ mếu máo, nhăn nhúm lại nhìn thật sự rất đau khổ. Cô không thể gọi cậu Cảnh Minh được, miệng cô như dần đông cứng lại, cô cảm nhận được cả những ánh mắt và mái tóc của những bức chân dung đó chuyển động. Cô liền nhắm mắt lại, lúc ấy chỉ cần cậu Cảnh Minh mà chạm vào người cô một cái hay gọi một tiếng cũng được, không hiểu tại sao họ lại hù dọa cô. Sau đó, cô liền nhìn thấy những hình ảnh phớt qua trong đầu mình, tua qua rất nhanh, phớt qua tiếng người bị quăng xuống nước nghe cái ùm, thêm tiếng gậy đập vào đầu ai đó, lại thêm tiếng hét, rồi lại thêm tiếng đao kiếm đâm vào người. Mọi thứ như một bãi chiến trường, hỗn loạn thật sự chứ không phải bình thường, giống như kiểu bọn họ đang cho cô xem, họ đã phải chết như thế nào, 12 cái chết, 12 cuộn phim được chiếu trong đầu cô.

Bỗng lúc ấy có một cơn gió như lực đẩy của một cánh tay đẩy cô té ngược ra phía sau, cô té xuống cái rầm. Cậu quay mặt lại nhìn, thấy cô đang bò dưới sàn, ôm cánh tay rồi xuýt xoa. Cô ngẩng mặt lên thì chợt thấy một cái gì đó dài dài, được nhét trong kẹt ghế. Cô lôi nó ra rồi xoa cái mông, ôi chưa lành mà đã bị té một phát trời giáng thế này thì đau phải biết. Cô xuýt

xoa rồi mở cái cuộn giấy được vo tròn lại, nhúu mà nói:

“Không biết cái gì đây?”

Cô nghĩ nó là một bức tranh bị rơi xuống, cuộn tròn dưới kẹt ghế nhưng không ai phát hiện ra. Thế là, cô liền mở ra xem thử. Vừa mở góc tranh thì đã thấy chữ “Hoàng Hoa”, mắt cô chợt sáng lên, vội mở ra thêm. Lúc mở hết bức tranh ra, cô trợn mắt lên hốt hoảng: Là vị tiểu thư ấy, là người con gái trên đầu bà Dung, là người cô thấy bị treo ngoài gốc cây, gương mặt giống y như đúc. Cô bụm miệng mình lại vì bất ngờ. Đột nhiên có cái gì sáng lên, phát một cái nháy ra khỏi bức ảnh, nhưng bị cậu Cảnh Minh chụp lấy rồi dán ngược lên tường. Trong khoảnh khắc thứ ánh sáng đó vụt lên, cô đã nghe được một câu khiến đầu cô lâng lâng như chết lặng:

“Bà Dung là cá trê tinh, bà ấy không thể thở trên cạn được nên đã ăn phổi của tôi và lấy hồn tôi trên đầu bà ấy! Xin hãy giúp tôi, chân tướng ngoài vườn hoa Huệ, ngay gốc cây si!”

Chương 31: Tiểu Oa trở về

Cô đứng đó thất thần.

“Bà Dung là cá trê tinh ư? Thật sự những suy đoán lúc trước của cô không hề sai, bà Dung thật sự là cá trê thành tinh và bên cạnh nhà bà Hoàng lại có thêm một bà già hóa thân từ dơi tinh. Nhà họ Hoàng này thật sự còn bao

nhiều thứ nữa cô chưa biết? Cô giật mình khi nghe tiếng cậu Cảnh Minh kêu.

“Chị dâu... chị dâu à!”

Cô quay qua nhìn cậu, cậu giơ tay ra trước mặt rồi cô nói:

“Đứng lên đi, chị sao vậy? Sao tự nhiên chị lại té?”

Cô thất thần nhìn cậu, khép miệng lại rồi tự trấn tĩnh. Chợt ngửi thấy mùi lạ, cô liền đứng dậy ngay, là mùi của bà Dung chứ không ai nữa. Không biết sao lúc ấy cô thấy chột dạ, không muốn bà Dung thấy bản thân đang hốt hoảng lúc này, chắc chắc bức tranh này có vấn đề, chắc chắn bà ấy đã đánh hơi được gì đó hoặc đã phát hiện cô đã động vào bức tranh. Nghĩ vậy, cô liền kéo tay cậu.

“Cậu Cảnh Minh!”

Cậu quay mặt lại nhìn cô thắc mắc, cô nói ngay:

“Cậu tháo bức tranh ấy xuống đi!”

“Tại sao?”

“Tôi sợ mẹ biết tôi động vào đồ ở đây, mẹ sẽ trách phạt!”

Cô nói là nói như thế, chứ lý do đằng sau vẫn là muốn giấu chuyện cô đã thấy được hồn tiểu thư Hoàng Hoa. Chuyện tiểu thư Hoàng Hoa còn chưa điều tra ra ngô ra khoai nên cô vẫn chưa an lòng, vì nếu như lời nguyên A Tỳ từng nhắc tới là đúng, thì cô nghi ngờ bà Dung cố tình mang cô từ nhà nữ hươ Nụ về chính xác là muốn cô làm con ma thứ mười ba tiếp theo cái chuỗi lời nguyên chết tiệt ấy. Cô nhìn cậu nghiêm túc đến độ không chớp

mắt, cậu thấy vậy liền giơ tay nhẹ nhàng tháo tấm ảnh xuống, cuộn nó lại rồi đưa cho cô.

“Chị đặt nó lại chỗ cũ đi!”

Cô cầm lấy bức tranh rồi đặt lại chỗ cũ, miệng còn khấn vái:

“Tiểu thư à, hãy thứ lỗi và phù hộ bảo vệ tôi nhé, tôi nhất định sẽ minh oan cho cô!”

Nói xong cô đứng dậy, cậu thổi tắt nến rồi đi ra, cô đi ngang liếc nhìn vào bức tranh của Gia Minh thêm một lần nữa mới thôi Tay cậu nhẹ nhàng xoay cái bình lại, cửa liền tự động khép lại thành một bức tường bình thường không có gì cả. Cô hỏi:

“Tại sao lại giấu tranh đi thế?”

“Tránh hỏa hoạn thiêu rụi hết nên đem giấu đi thôi.”

Cô gật đầu rồi đi sau lưng cậu, cậu giơ tay mở cửa ra. Vừa mở cửa cô đã giật mình khi thấy bóng lưng bà Dung đứng ngoài cửa. Bà ấy từ từ quay mặt lại nhìn, ánh mắt nhắm thẳng vào mặt cô. Cô né qua một bên, nấp sau lưng cậu, khẽ nhìn lén ánh mắt như muốn thấu qua người cậu của bà ấy. Cô liền nói nhỏ sau lưng cậu:

“Cậu Cảnh Minh! Cậu đuổi bà Dung đi đi!”

Cậu im lặng nhìn bà ấy rồi hỏi:

“Sao thế?”

Bà ấy chợt dẫn gương mặt ra rồi nói:

“À không có gì, chỉ là bà Hoàng hỏi cậu và thiếu phu nhân đi đâu mà lâu thế nên muốn tôi đi gọi.”

Cậu liền nói:

“Bà ra ngoài đi!”

Nói xong bà ấy quay lại liếc cô một cái nữa mới quay đi. Cô giơ tay vuốt ngực rồi nói:

“Sợ chết đi được ấy, hôm nay sao nhìn bà ấy đáng sợ thế không biết!”

Cậu kéo cô ra cái rồi nói:

“Ra cho tôi khóa cửa nào!”

Nói rồi cách một phút, cậu khóa cửa, cô vẫn phải nhìn chăm chú bước chân của cậu để đi theo. Khi ra khỏi đó rồi, cậu khóa luôn cửa ngoài, hai người đi ra đường lớn quay về nhà. Nhà họ Hoàng này phải lớn gần năm mươi căn nhà của địa chủ cộng lại ấy chứ, nội cái việc qua đây thấp nhang thoi mà đã mỏi nhừ cả chân. Cô vừa đi vừa nhìn xinh quanh, cảm nhận thấy phía sau có người nhìn theo, cô hít hít mũi xem có phải là bà Dung không, nhưng hình như do đi hơi xa nên không thể ngửi thấy mùi của bà ấy được. Cô không biết có phải bà ấy đứng sau lưng nhìn cô không, nhưng tin chắc là đúng. Bỗng cô đá vào cục đá dưới đường, ui da một cái rồi ngồi phịch xuống. Cậu liền ngồi xuống hỏi thăm, cô nói nhỏ:

“Cậu Cảnh Minh, cậu nhìn xem phía sau có ai không?”

Cậu liếc mắt nhìn qua, chưa tới một khắc đã nói:

“Có!”

Cô đứng dậy giả vờ đi cà nhắc, giả vờ như đau chân lắm, rồi đánh tiếng hỏi:

“Là bà Dung à?”

Cậu ừ một cái làm cô thấy lạnh sống lưng. Thật sự nếu bà Dung phát hiện ra cái gì đó, chắc chắn bà ấy sẽ tìm cách tiêu diệt cô ngay. Cô lau mồ hôi trên trán rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh, hình như bà ấy ghét tôi lắm hay sao ấy?”

Cậu mỉm cười rồi nói:

“Chị mà cũng sợ à? Tôi tưởng chị không sợ trời không sợ đất, không sợ ma không sợ quỷ.”

Nói rồi cô chột thờ dài.

“Đúng là như thế đó, nhưng mà tôi sợ chết lắm! Tôi xinh đẹp như đóa hoa lan thế này mà!”

Cô chột nói ra lời đó khiến cậu hơi ngậy người, cậu hỏi:

“Tại sao lại chết?”

Cô liếc qua cậu. Nói tới nói lui, trong nhà họ Hoàng này ngoài bà Hoàng ra thì chắc cậu là có quyền nhất, mà cậu thì thân thiết với cô. Nếu như chuyện lời nguyện chết 12 mạng kia mà cậu không biết thì vô lí quá đi, nên nhất định cô sẽ bám vào cậu điều tra, may ra tìm được một con đường sống.

“Chuyện là tôi có nhìn thấy...đoàn người cầm lồng đèn đỏ đi quanh phòng.”

Vừa nói tới đó cậu chợt dừng chân, mắt nhìn qua cô với chút bất ngờ, miệng cậu cứng lại không nói gì được cả, cô biết mình đã nói đúng vào trọng tâm rồi liền nhìn cậu chăm chú không chớp mắt, sợ bỏ lỡ biểu cảm nào của cậu. Cậu run run cổ họng nói:

“Thật sao?”

“Là thật, tôi nghe A Tỳ nói chuyện đó không đơn giản...”

Hình như là không đơn giản thật. Vậy là toang mất rồi, cả cậu còn cảm thấy căng thẳng thì chuyện này quả thật không bình thường. Cậu nói tiếp:

“Chị đã thấy những gì?”

“Một đoàn người mặc trang phục rất lạ mắt cầm đèn lồng đi quanh phòng. Lúc đầu tôi tưởng là gia nô nhà họ Hoàng đi canh gác, tôi có hỏi A Tỳ nhưng mà nó nói...”

Cậu hít một hơi thật sâu, chợt cậu đặt tay lên ngực rồi ngồi xuống, mặt cậu xanh lét, mắt cậu có vẻ hoang mang. Cô ngồi xuống định hỏi thăm cậu thì cậu liền hỏi:

“Chị thấy khi nào?”

“Tối... tối qua.”

Nói rồi cậu liền nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói:

“Chuyện đó... chị đừng suy nghĩ quá nhiều. Đừng suy nghĩ về nó nữa!”

Cậu đứng dậy rồi từ từ bước đi, cậu nhìn con đường phía trước mà mắt cậu chột hoa cả lên. Cậu cung nắm đấm lại rồi bước đi, hình ảnh cũ lại hiện ra trong đầu.

Một buổi sáng nọ cậu đã nghe thấy nhà họ Hoàng gào thét dữ dội, thấy xác tiểu thư Hoàng Hoa đầy máu, thấy mọi người khóc lóc, cậu chột như khụy xuống, nhưng hình ảnh đáng sợ ám ảnh cậu nhất chắc là hình ảnh mẹ mình cầm một con dao đâm vào cổ họng vị tiểu thư ấy tối hôm đó! Cậu còn nhớ hôm ấy trời mưa to, cậu đi học y ở thôn bên, khi trở về nhà như hươu Nụ ở thôn Đại Cát thì ghé vào nhà họ Hoàng trốn đỡ cơn mưa, bởi dẫu sao đó cũng là nhà cậu. Nghĩ cũng không sao, nhưng đang trú mưa thì cậu chột thấy bóng dáng bà Hoàng đi ngang qua, tay cầm một con dao sáng loáng, mặt mũi lạnh lẽo đi trong cơn mưa to. Rầm một cái cửa phòng tiểu thư Hoàng Hoa mở toang ra, cậu đã nhìn vào, chẳng bao lâu sau bà ấy đi ra. Kể đó cậu liền tức tốc chạy về nhà, lúc vào tới cửa cũng là lúc người nhà họ Hoàng la hét inh ỏi. Cậu thấy tiểu thư Hoàng Hoa đã chết, trước khi nàng chết, người ta đồn nàng bị cưỡng bức. Cậu tuy không yêu nàng, chỉ biết nàng sau này sẽ gả cho mình. Cậu cũng qua nhà như hươu Nụ ở đã lâu, vô tình hôm ấy lại thấy cảnh đó, cậu cảm tưởng giống như mình thấy chết không cứu. Cậu chưa bao giờ tin rằng mẹ mình lại làm chuyện đó, nhưng bà không làm thì làm? Thật sự là ai chứ, đến tranh chân dung của tiểu thư Hoàng Hoa cũng không được treo lên gia phả nhà họ Hoàng, người nhà họ Hoàng vẫn coi như đó là sự cố hi hữu, nhưng nào có biết còn có cả một sự thật đáng sợ phía sau. Cậu nhắm mắt, vẫn chưa kịp trấn tĩnh lại, nhớ đến gương mặt tiểu thư Hoàng Hoa càng khiến cậu cảm thấy đau nhói. Sau đó cậu không quay về nhà họ Hoàng lần nào nữa, cũng như không có ý định sẽ quay về. Cậu ở nhà như hươu Nụ từ dạo đó đến nay, đến khi Hoài Thục được đưa về đây cậu mới trở lại nhà.

Cô thấy cậu không nói gì, vẻ mặt càng lúc càng khó coi; đến lúc ấy cô mới cảm nhận được rất cuộc chuyện này nghiêm trọng đến mức nào. Cậu trước

giờ điềm tĩnh lắm, chưa bao giờ thấy mặt mũi cậu lại trắng bệch ra sợ hãi như thế này. Cô liền kéo tay cậu phát rồi hỏi:

“Cậu sao vậy?”

Cậu im lặng đi, chẳng nói câu nào. Hai người vừa đi vừa im lặng, lâu lâu cô lại ngó qua nhìn cậu, thấy cậu không nói gì cô cũng không dám nói thêm. Đi đến một đoạn thì cậu dừng lại nói:

“Tôi sẽ không để chị xảy ra chuyện đâu!”

Nói rồi cậu liền bước đi, cô đi sau cậu cũng không nói gì. Tối đó cô về nhà mà vẫn không hiểu cậu nói như vậy là ý gì, là cậu có ý khẳng định hay có thể giải quyết được vấn đề này sao, nhưng nghe cậu nói vậy cô cũng yên tâm đi phần nào. Tối đó cô vẫn tắm rửa ăn uống đàng hoàng, vẫn chăm bẵm bản thân, mặc cho A Tỳ lâu lâu lại khóc lóc. Chắc là nó lo, thấy cũng tội nhưng cô nói đi nói lại mấy lần rằng cô không sao đâu mà nó vẫn không tin. Dường như cái lời nguyện rửa quỷ quái đó khiến ai cũng sợ hãi, cả cậu Cảnh Minh cũng sợ.

Cô chép miệng rồi nói:

“Ta xin mẹ ngủ chung với em rồi đấy, em dám ngủ với ta không?”

Nó gật đầu nói:

“Dạ dám, em không bỏ thiếu phu nhân ở đây một mình trong sợ hãi đâu!”

“Sợ hãi á, có em thôi, ta có sợ gì đâu.”

Cô nằm trên giường vắt chân lên đầu gối nhìn lên trần nhà. Chợt cô lên tiếng:

“A Tỳ à...”

“Dạ thưa thiếu phu nhân?”

“Ta... nhìn thấy mặt tướng công của ta rồi. Chàng rất tuấn tú, lại rất tinh nghịch nữa!”

Nó nghe vậy liền ngẩng mặt lên nhìn cô tròn xoe mắt.

“Thiếu gia đã mất rồi mà?”

“Không, ý ta là ảnh của chàng.”

Cô nhú mày nói, nó vượt ngực thở phào ra một cái.

“Cứ tưởng thiếu gia hiện hồn về đòi dẫn thiếu phu nhân đi chứ?”

“Con hâm này, sao em nhát gan mà nghĩ ra mấy chuyện rùng rợn thế? Ngủ mau đi!”

Nó mau chóng lấy đồ trải ra ngủ, cô nằm xích vào trong, đập tay lên giường rồi nói:

“Em lên đây đi.”

“Dạ thiếu phu nhân? Em...”

“Đừng nhiều lời, mau lên!”

Nó rón rén rồi lúi tới lúi xui, cô chặc lưỡi cái thì nó giật mình leo lên luôn. Nó nói:

“Dạ, bà mà biết thì...”

“Chả ai biết, em yên tâm đi, ta không nói ai nghe đâu.”

Cô nằm nhìn lên trần nhà suy nghĩ, tại sao cô có mắt âm dương mà lại không nhìn thấy vong hồn của tướng công mình? Chẳng phải chàng đã mất rồi sao? Nãy A Tỳ nói cô mới để ý, giờ thì thắc mắc đến không ngủ được, tiếc thật, không lẽ chàng đã đi đâu thai rồi sao?

Cô nằm đó cũng hơn canh ba, lát sau ngủ quên lúc nào không hay. Cô đang ngủ thì chợt quơ tay qua bên cạnh, cảm thấy lạnh nên kéo chăn lên đắp. Biết có A Tỳ ngủ cạnh nên cô mò nhẹ nhàng hơn, ai ngờ lại không thấy nó đâu. Cô nheo mắt rồi nhìn trong bóng tối, chợt thấy nó ngồi gục đầu xuống, người nó đứng sững như cái hình nộm, tóc thì xóa hết ra. Cô nghĩ nó sợ có người thấy nó ngủ chung với cô thì sẽ bị mắng nên mò ra đó, cô liền kêu:

“A Tỳ à, em lại đây ngủ đi!”

Trong không gian im lặng đó, cô chợt thấy gai óc nổi lên, hình như có gì đó lạ lạ. Bỗng A Tỳ cười lên một cái lớn, giọng nó vô cùng đáng sợ. Nó vừa cười vừa quay qua, mặt nó phát sáng lên ánh sáng màu xanh lá, miệng thì há to cười ha hả.

“Tôi là Tiểu Oa mà thiếu phu nhân! Ha Ha!”

Chương 32: A Tỳ và cái bóng, sự thật giữa Cựu Cảnh Minh và bà Hoàng

“Thiếu phu nhân à!”

Nó quay mặt qua, trợn mắt lên cười há há, mắt nó đầy những gân máu, cô lùi vào góc tường. Nó đứng dậy rồi nở một nụ cười làm lạnh cả căn phòng, cô nhìn nó không chớp mắt rồi nói:

“Tiểu Oa, tại sao em lại nhập vào A Tỳ? Chẳng phải hai người là chị em sao?”

Nó không nói gì, chỉ chậm chậm nhấc người bay lên không trung. Một cách chậm rãi, mắt nó trợn lên rồi nói:

“Tôi sẽ trả thù!”

Nói rồi nó hét lên một tiếng chói tai làm tất cả mọi thứ trong phòng đều bị lật đổ. Cô nhìn vào mặt nó, gương mặt nó xanh như tàu lá, mắt còn bị trợn lên. Cô thấy nó bay lại phía mình, hai tay nó dài ra nắm lấy cổ cô, miệng không ngừng đay nghiến:

“Tại cô! Tất cả là tại cô!”

Cô cảm nhận móng tay nó đâm vào cổ họng mình nghe một cái sứt thật là nhanh, cảm giác như máu từ cổ bắn mạnh xuống sàn.

“Á!”

Cô ngồi dậy ôm lấy cổ mình, thấy A Tỳ ngồi trước mặt mà giật mình, cô đảo mắt nhìn ra bên ngoài xem rốt cuộc trời đã sáng hay thế nào rồi. Nhìn qua mấy cái bàn ghế và chậu hoa vẫn còn nguyên, A Tỳ trợn mắt lên tò mò hỏi:

“Thiếu phu nhân à! Người làm sao thế?”

Nó quay lại thắc mắc hỏi cô, nó đang vắt cái khăn thì đi lại.

“Người gặp ác mộng à?”

Nó giơ cái khăn ra rồi lo lắng hỏi, cô liền gật gật đầu. Nó nhíu mày nhìn cô lau mặt, cô thở dài rồi nói:

“Chỉ là một giấc mơ kỳ lạ thôi mà.”

“Thiếu phu nhân... Có phải...”

Thấy nó thấp thỏm, cô biết nó định hỏi chuyện gì nên liền nói tránh đi.

“A Tỳ à, chuyện lời nguyên nhà họ Hoàng này, em biết được bao nhiêu?”

“Thì em biết gì em đã nói thiếu phu nhân nghe rồi ạ, em có biết gì nữa đâu.”

Nó nói rồi thì nắm cánh tay cô, nước mắt lại mau chóng chảy ra.

“Thiếu phu nhân có phải người nằm mơ thấy gì không? Người nói em nghe với!”

Cô im lặng một hồi, nó càng lo lắng càng giục cô hơn. Cô chặc lưỡi rồi nói

bừa một câu cho nó khỏi hỏi nữa.

“Ta thấy chó rượt nên giật mình thôi!”

Nó nghe xong thì ngồi trầm ngâm. Cô liếc nhìn, thấy có gì lạ lạ trong ánh mắt nó, chợt khều nó hỏi:

“A Tỳ à, đừng nói là em giấu ta cái gì đó nhé?”

“Dạ đâu có! Em không phải giấu mà em đang nghiên cứu!”

Nó nói giọng nhỏ nhẹ nhưng nghe có vẻ biết cái gì, thấy vậy cô hỏi luôn:

“Nghiên cứu cái gì?”

Nó nhìn cô nghiêm túc nói:

“Thiếu phu nhân thấy chó rượt à? Chẳng lẽ lại bị chó cắn chết?”

Cô nghe nó nói thì nhú mày, suy nghĩ một hồi cũng không ra.

“Ý em là sao?”

“Em nghe nói trước khi chết, những vị phu nhân tiểu thư nhà này đều nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, sau đó họ chết giống y như vậy!”

Cô vừa nghe nó nói dứt câu đã đơ người ra rồi nhớ tới ánh mắt của A Tỳ trong giấc mơ, thật sự bây giờ nhìn thấy nó ngồi trước mặt, cô vẫn còn hoảng nhẹ. Đoạn cô đang lấy khăn lau trán thì dùng một cái “âm”, có ai đó gõ cửa làm cô giật bản mình.

“Thiếu phu nhân!”

“Trời ơi, giật cả mình! Cái gì đấy?”

“Bà Hoàng mời thiếu phu nhân ra vườn uống trà!”

“Sáng sớm mà đã kêu rồi sao?”

Cô nhú mày lăm bằm vài tiếng, A Tỳ bịt miệng cô lại rồi nói gắp:

“Suyt! Thiếu phu nhân đừng nói bậy, lỡ ai nghe thì chết đó!”

Cô gật gật đầu rồi uể oải bước chân xuống sàn nhà, A Tỳ bước lại dọn chậu nước ấm đi. Cô chột ngẩng mặt lên nhìn thì thấy có một cái bóng đen đi sau lưng nó, thoáng chốc giật mình cô liền mang vội đôi hài vào, vừa ngẩng mặt lên lại thì đã biến mất. A Tỳ tròn xoe mắt nhìn cô, nó hỏi:

“Thiếu phu nhân à? Không sao chứ?”

Cô bước lại gần nó còn cẩn thận xoay người nó qua lại mấy lần, mặt nó ngờ ra một lúc, cô liền cười trừ rồi nói:

“À, ta thấy y phục của em hôm nay đẹp nên xem thử thôi.”

Nó nghe nói vậy liền sáng mắt lên.

“Thật sao thiếu phu nhân? Thật ra y phục này là Tiểu Oa gửi cho em đó!”

Nó vừa nói vừa cười vui vẻ, còn cô thì như gặp một cơn chấn động lớn. Cô ấp úng nói:

“Cái gì... ai gửi cho em?”

“Là Tiểu Oa đó! Nghe nói chị ấy ở bên nhà ông Lê sống rất tốt, được đối đãi cũng tốt nữa nên dư dả gửi cho em ít đồ, không ngờ lại vừa người như thế này!”

Cô nghe nó nói mà sững sờ, chẳng phải Tiểu Oa đã chết rồi sao? Hay nhà họ Lê thấy đồ nó không cần thiết nữa nên gửi qua cho A Tỳ? Mà ai đã lấy qua cho nó?

Cô liền ngồi xuống ghế, nó chạy đi lấy y phục cho cô tắm, cô hỏi:

“Là ai đem qua cho em thế?”

“Là Tiểu Oa chứ còn ai nữa?”

Nó trả lời bình thản, cô nghe mà như sét đánh ngang tai, chẳng phải Tiểu Oa đã chết rồi sao.

Cô không nghĩ A Tỳ lại nói dối, vốn dĩ nó không hay biết Tiểu Oa đã chết. Vậy người nó gặp là hồn ma sao? Sao có thể chứ?

Đang suy nghĩ thì ai đó lại đập cửa cái rầm, cô ngồi đó mà giật thót. A Tỳ đang pha nước chợt quay lại mỉm cười.

“Thiếu phu nhân tắm đi, để em ra nói chuyện cho!”

Cô thấy A Tỳ lướt qua cô, lúc ấy không để ý mấy, nhưng vô tình nhìn xuống chân nó chợt thấy phía sau nó có cái bóng chân mờ mờ. Cô dụi mắt lại rồi nhìn lên, nó quay lại nhú mày hỏi:

“Thiếu phu nhân à, người đi tắm nhanh đi, gia nô đã gọi hai lần rồi ạ!”

“À, ta biết rồi!”

Cô sợ mẹ lại trách phạt, mà phạt thì chỉ phạt A Tỳ là nhiều, sợ nó vạ lây cô nhanh chân đi tắm. A Tỳ vẫn cầm khăn đi quanh phòng lau chùi, lâu lâu cô có nhìn nó nhưng nó không để ý. Lúc tắm xong cô đi ra ngoài cho A Tỳ chải tóc. Đang suy nghĩ về giấc mơ lúc tối, cô lại nhớ tới cái bóng đi theo A Tỳ, rồi lại chuyện A Tỳ gặp Tiểu Oa nữa. Thật vô lý mà!

Cô đang suy nghĩ thì sực một phát, tự nhiên A Tỳ cầm cây trâm bạc đâm vào da đầu cô. Theo phản xạ, cô giơ tay lên sờ thì chạm vào tay nó, thấy lạnh ngắt. Cô nhìn lên thì nó bất ngờ nói:

“Thiếu phu nhân à, em làm người đau à?”

“Không sao! Không sao đâu!”

Cô giả vờ cười cho nó an tâm, nhưng chắc chắn là chảy máu rồi. Cô cài lại cây trâm một lần nữa mới đứng dậy, kéo nó ra khỏi cửa rồi đóng cửa phòng lại.

Sáng sớm sương còn đọng trên lá mà mẹ chồng đã kêu ra uống trà, tưởng đâu mời cả nhà, ai ngờ chỉ thấy mỗi bà Hoàng mà thôi. Cô liền có cảm giác sợ sợ, tuy mím cười tiến lại chỗ bà nhưng nói thật vẫn lo! Cô đến gần rồi cúi người kính cẩn, bà mím cười rồi gật đầu. Cô được bà ngoắc lại ngồi cạnh, cô không quen mấy vì hầu như nhà này không ai được phép ngồi ngang hàng với bà cả, chỉ có cậu Cảnh Minh mà thôi. Hôm nay bà lại có nhã hứng tốt như vậy, trông thì cũng lạ thật, nhưng thôi lời bà nói vẫn phải nghe, lệnh bà có bắt lên nóc nhà ngồi cô cũng đi. Cô mím cười rồi ngồi xuống ghế cạnh bà, A Tỳ rót nước cho cô cái rồi đẩy tách trà lại. Bà đợi cô uống rồi mới hỏi thăm:

“Mấy ngày ở đây con đã quen chưa Hoài Thục?”

“Dạ con ạ? Con có... à có quen một chút ạ.”

Vì căng thẳng quá nên miệng nói lắp, cô cười gượng rồi nói:

“Con cảm thấy rất tốt mẹ ạ.”

Nói rồi bà liền mỉm cười, chẳng hiểu sao sáng hôm ấy bà chỉ mời ra uống trà rồi hỏi một câu đơn giản như thế, cô không biết có dụng ý gì không nhưng vẫn cảm giác không được bình thường. Một lát sau thì tới cử cơm, bà còn hậu hĩnh gấp thức ăn giục cho cô ăn, cô còn ngẩn mặt ra đó, nuốt đang trôi liền đứng hình, ăn cũng hết vô. Cậu Cảnh Minh sáng sớm đã mặt mũi khó coi, ăn cơm cũng hằm hằm, làm cho gia đình ai nấy đều khó thở, chỉ có bà Hoàng ngày hôm nay là cười nói vui vẻ, trông rất lạ. Cô thấy từ sáng sớm bà ấy đã lạ rồi, nhưng không biết lạ chỗ nào, biết thì chỉ cảnh giác đề phòng thôi chứ chưa biết nên làm gì nữa đâu, mà thấy dạo gần đây tiểu thư Ánh Dương cũng không còn liếc hoắc cô nữa. Tính đâu chuyện đột nhiên lại yên ấm như thế kia, trong lòng cũng mừng thầm được một chút, nhưng lời của tiểu thư Hoàng Hoa ngày hôm trước cô vẫn còn nhớ rất rõ, nghe rõ ràng tiểu thư ấy nói bên đám hoa Huệ dưới gốc cây si. Đích thị là cái cây đối diện phòng cô rồi, nên cứ tranh thủ không có ai cô lại nhìn chăm chăm ra đó nhưng lại chưa dám lại đó đào bới hay sờ soạn, chỉ lặng im nhìn ngó chút rồi thôi. A Tỳ thì luôn bên cạnh cô, nhưng từ hôm nằm mơ cô cảm giác nó cứ hay nhìn chăm chăm vào mình, cô còn cảm giác nó đang cười sau lưng mình nữa. Tuy vậy cô vẫn không có động thái gì khác lạ, tối đến vẫn cho nó ngủ chung, nhưng lại không dám quay lưng về phía nó. Cô ngủ mà luôn đề phòng nó, cảm giác đây không hoàn toàn là A Tỳ, mà có thêm một ai nữa.

Đã bốn ngày trôi qua rồi, cô ngày một lo lắng hơn, nhất là đến bây giờ bà Hậu vẫn chưa về, nếu đúng hẹn thì ba ngày nữa cô sẽ chết bất đắc kỳ tử. Nghĩ đến giấc mơ lạ kia cô lại thấy sợ sợ, nếu do móng tay Tiểu Oa đâm vào cổ họng làm máu bắn ra thì khủng khiếp lắm, đau đớn lắm. Hôm nay tự

dưng cô lại chẳng thấy A Tỳ đâu, cảm giác căn phòng nhẹ đi hẳn, như không còn u ám vậy. Cô ngồi trong phòng buồn chán quá lại nhìn ra gốc cây si, lát sau ngó quanh thì chẳng thấy tên gia nô nào quanh đây. Cô lại liếc qua liếc lại, chân tay không yên, định bụng chạy ra đó xem bởi hầu như ngày nào gia nô cũng lượn lờ quanh đây. Bình thường cô vì sợ họ thấy mà không dám làm gì, hôm nay mới dám bèn lén ra ngoài. Vừa thò tay xuống vạch đám hoa Huệ, cô đã giật mình khi một cánh tay vỗ vào vai cô.

“Chị dâu à!”

“A! Giật cả mình!”

“Cậu Cảnh Minh? Có gì không?”

“Tôi muốn nói với chị là trưa nay tôi sẽ quay lại thôn Vĩnh Hà học y bên nhà thầy lang Nguyễn, nên muốn chào chị một tiếng mà thôi.”

Nghe thế cô bỗng cảm thấy có chút thất vọng, rồi chút hụt hẫng. Cô nhíu mày thờ dãi, nhà này không có cậu chắc cô chết quá. Cô thờ hắc ra tay, quơ qua lại rồi nói:

“Sao thế? Cậu đi rồi tôi phải làm sao đây?”

“Tôi đã nói rồi, tôi không để chị xảy ra chuyện đâu.”

“Nói thì có ích gì chứ? Cậu đi rồi tôi chết chắc!”

“Chị không tin lời của tôi à?”

Cô tạm gạt đầu miễn cưỡng thì cậu cũng quay người lại rồi bỏ đi, cô nhìn theo mà chặc lưỡi, người iu xiu đi vào phòng. Lát sau, hình như cô suy nghĩ được gì đó liền vội đánh vào đầu mình.

“Sao lại quên mất? Cậu qua thôn Vĩnh Hà có thể nhờ cậu quay về thôn Đại Cát mời bà Hậu về cho mình! Ôi trời ơi, thật là ngu quá!”

Cô tóm váy lên rồi nhanh chân chạy đi tìm cậu, hỏi đám gia nô sợ chúng lại nghĩ bậy bạ nên cô đành rón rén đi tìm cậu. Chắc cậu đi học sẽ tìm bà Hoàng nói tạm biệt thôi, cứ qua tìm bà cầu may còn gặp cậu, nghĩ vậy cô mò qua phòng bà luôn. Thường thì quanh phòng bà, gia nô không dám bén mảng tới vì bà ghét tiếng ồn, chỉ đợi bà đi họ mới dám vào dọn dẹp quét tước. Ngó quanh không thấy gia nô, cô mới nhẹ nhàng nhón chân đi vào thì nghe tiếng nói của cậu. Cô mừng thầm, định quay ra thì chợt dừng chân khi nghe tiếng cậu to tiếng nói với bà.

“Con đã nói mẹ đừng động đến chị ấy rồi mà!”

“Mẹ đã làm gì nó đâu?”

Tiếng bà điềm tỉnh nói, cậu liền nói:

“Mẹ không làm gì ư? Mẹ định lừa con sao? Thế hôm trước mẹ mời chị ấy ra sau vườn làm gì?”

“Uống trà. Bộ lạ lắm sao?”

Bà nói giọng êm êm, cậu nói:

“Sao con lại thấy mẹ ngửi tóc chị ấy? Mẹ muốn làm gì?”

“Con trai à, đừng suy nghĩ nhiều như vậy mà!”

“Đừng suy nghĩ nhiều? Đợi chị ấy như Hoàng Hoa thì mới nên suy nghĩ nhiều à?”

Cô nghe tới đó thì chợt hốt hoảng bùm miệng lại. Người tóc? Người tóc cô làm gì? Cậu Cảnh Minh nói vậy là sao?

Hoàng Hoa? Hoàng Hoa liên quan gì?

Cô suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện này là sao, tự nhiên giấc mơ cô bị Tiểu Oa đâm vào họng và cảnh tượng bà Hoàng cầm con dao dài đâm vào cổ họng tiểu thư Hoàng Hoa làm cô sáng mắt ra. Bà ấy không phải người tóc của cô, mà là bà ấy gửi máu trên đầu cô, hôm ấy A Tỳ làm cô bị thương không phải là vô ý. Chả trách cô đã nghi ngờ, Tiểu Oa lợi dụng sự gần gũi của cô và A Tỳ, có thể nói lúc còn sống Tiểu Oa có qua lại với bà Dung nên đến lúc chết, nó lại bị người ta lợi dụng không chừng, rồi A Tỳ làm con chốt thí cho Tiểu Oa lợi dụng để giúp bà Dung, còn bà Dung thì giúp bà Hoàng. Nếu suy đoán của cô là đúng, thì thân phận của bà Hoàng có thể là cương thi, vì mùi của bà ấy giống với Kim Nhã, giống với bà Dung, có thể cùng là một loại, nửa người nửa ma. Có thể bà ấy muốn uống máu trinh nữ, và tiểu thư Hoàng Hoa là một ví dụ; có thể bà ấy muốn gửi mùi cô xem có hợp với bà ấy không. Cô cười khẩy một cái, chả trách sao dạo này tốt với cô thế, lại còn bảo ăn nhiều vào, hóa ra xem cô như lợn vỗ béo làm thịt thôi, nhưng mà... chả lẽ cậu Cảnh Minh cũng biết chuyện này? Cô trợn mắt lên bất ngờ, không đơn giản thật rồi, rốt cuộc cậu Cảnh Minh là sao đây? Lúc ấy đầu cô rối như tơ vò, cậu ấy là người mà, liên quan gì bà Hoàng? Chẳng lẽ cậu ấy biết? Cô đang suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, lúc ấy cô giật mình ngẩng mặt lên nhìn.

Chương 33: Cái hũ ngoài gốc cây

Khi cánh cửa vừa mở ra, trái tim cô đã ngừng đi mất một nhịp, lúc ấy cô không cách nào quay đầu lại được nữa. Cô còn chưa biết phải ứng biến như thế nào thì cô thấy có một bàn chân bước ra, là của cậu Cảnh Minh. Cô thở phào nhẹ nhõm, cậu nhìn cô với ánh mắt bất ngờ, mặt cậu chột xanh lại, cô thấy được sự thán thốt khi cậu nhìn cô. Trong khoảnh khắc ấy, cậu đã đờ mặt ra, một giây sau liền bước lại kéo cô đi ra chỗ khác. Cô vừa quay lại đã nhìn thấy A Tỳ, nó thấy cô rồi chột mím cười, cô lướt qua người nó, ánh mắt này và cả nụ cười lúc này nữa, đều không thuộc về A Tỳ. Nó giống như một người khác vậy, tại sao nó lại đến đây, chẳng phải phòng bà Hoàng không phải ai cũng có thể đến hay sao. Cô suy nghĩ thế thôi chứ không có nhiều thời gian, cô không thể làm gì khác ngay lúc này, cô phải ra khỏi chỗ này. Cậu kéo cô ra đủ xa rồi mới thở nhẹ ra một cái, cậu im lặng một hồi rồi từ từ quay qua hỏi cô:

“Sao chị lại xuất hiện ở phòng của mẹ? Chị có biết điều đó...”

Cô thấy vẻ mặt cậu căng thẳng mới giả vờ nói:

“Tôi... thật ra tôi đi tìm A Tỳ thôi! Tôi ở phòng một mình thấy chán quá nên đi quanh nhà tìm nó, chứ tôi không biết chuyện mẹ không thích có người quanh quẩn phòng mẹ!”

Nói rồi cô liền thấy da mặt cậu dần ra một tý, hình như cái cơ cô bịa ra khiến cậu cảm giác đỡ áp lực hơn, hình như cậu không biết việc cô đã nghe lén được câu chuyện của bà Hoàng, hoặc cậu vờ như không biết. Cậu nhíu mày cái rồi chống tay lên tường, gương mặt cậu khắc khổ, giống như muốn khóc mà không khóc nổi, giống như bản thân rất bất lực vậy, cô chưa bao giờ thấy cậu như thế này. Khi cùng cậu sống ở nhà như hươ Nụ, chẳng bao giờ thấy cậu khó chịu hay lâm vào tình cảnh bế tắc này, nhưng từ khi qua

nhà họ Hoàng, lúc nào cô cũng thấy cậu căng thẳng. Thấy vậy, cô mới hỏi nhỏ cậu:

“Cậu Cảnh Minh à? Thật ra tôi chỉ đi ngang! Có gì nghiêm trọng sao?”

“Sau này chị đừng bao giờ lảng vảng chỗ đó, nhà họ Hoàng không phải là một nơi an toàn để ở đâu!”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ học lại phép tắc trong nhà, sẽ không đi lung tung nữa! Không ở đây tôi biết ở đâu chứ?”

“Nếu được tôi sẽ cho chị đi khỏi đây!”

Cậu nói một câu không rõ nghĩa lắm, cô im lặng một hồi rồi cười lên cho xua bớt không gian u ám này, nhưng cậu vẫn không thể thoải mái được. Cô thấy cậu cứ nhú mày liền nói:

“Chẳng phải cậu nói qua thôn Vĩnh Hà để học y hay sao, cậu vẫn chưa đi à?”

Nghe cô hỏi vậy cậu quay qua nhìn, thấy cậu cứ nhìn mình tự nhiên cô thấy chột dạ, liền ngó quanh xem có ai đi ngang không. Cô thở hắt ra rồi quay lại nhìn cậu, tự nhiên cậu lại có cảm xúc như không kìm nén được nữa.

“Tôi đi... nhưng tôi lại lo lắng cho chị!”

Cô nghe câu đó thì chột im lặng một lát rồi cười gượng.

“Cậu không phải lo gì đâu. Tôi lớn rồi, tuy không biết phép tắc nhưng tôi sẽ học!”

“Tôi không nói đến cái đó.”

Cậu không biết nói sao cho cô hiểu, có ý nhưng không nói nên lời. Thấy vậy, cô liền hỏi:

“Vậy thì cậu đừng đi là được chứ gì.”

Cậu nhìn thẳng vào mặt cô, đôi mi khẽ rung động, môi mím lại.

“Tôi không thể ở đây được nữa.”

Cô mỉm cười gượng gạo, thì ra là cậu không muốn ở đây, hình như cô đã nói ra một câu không nên nói. Thật vớ vẩn mà, cô có tư cách gì mà giữ cậu lại? Trước giờ cậu cũng đã bảo vệ cô không ít lần, hình như là quá giới hạn rồi.

Cô gật đầu rồi từ từ nói:

“Vậy cậu có thể...”

Chưa nói xong cậu đã chen vào.

“Tôi sẽ mời bà Hậu về cho chị!”

Nói xong cũng ngay ý cô muốn nói, cô liền gật đầu rồi thôi, quay người lại đi về phòng. Cậu đứng đó nhìn theo cô mà cặp mắt cậu mang một nỗi u buồn không tả được, cậu đợi cô đi khuất rồi mới quay lưng lại. Trưa đó cậu đi luôn, ra khỏi cửa bà Hoàng còn tiễn cậu một đoạn, cậu ngó vào xem mà không thấy chị dâu ra, biết chị không ra nên cậu đi luôn. Tối đó cô ngồi trong phòng mà thất thần, cậu đi rồi căn nhà này lạnh đi như mùa đông vậy, những cơn gió lướt qua khiến cô run lên cầm cập theo những nơi thờ lạnh lẽo của buổi đêm. Căn nhà này khi mặt trời lặn thì nó lại lạnh như nghĩa địa vậy. Tối đó A Tỳ lấy nước ấm vào cho cô rửa chân, cô càng lúc càng cảm

thấy sợ nó, biết chắc chắn nó bị ai dựa rồi nhưng vẫn không biết cách nào giúp nó, suy nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Tiểu Oa thương A Tỳ như vậy mà lại nhập vào nó. Bỗng nó nhìn cô rồi nói:

“Thiếu phu nhân!”

Một tiếng thiếu phu nhân của nó nhỏ nhẹ mà như vọng từ dưới đất lên vậy. Cô thấy nó đặt cái chậu xuống rồi rửa chân cho cô, nó vừa vò cái chân cô nhẹ nhàng vừa nói:

“Thiếu phu nhân, người sao vậy?”

Cô trả lời:

“Ta làm sao?”

“Chân người làm sao mà gồng cứng như thế kia?”

Cô liền thả lỏng chân ra, thì ra căng thẳng quá nên chân cũng co cứng lại. Cô liền nói:

“Không, ta có sao đâu! Mà A Tỳ à, trưa em qua phòng bà Hoàng làm gì vậy?”

Cô giả vờ hỏi nó, nó liền mỉm cười đáp:

“Bà Hoàng căn dặn phải chăm sóc thiếu phu nhân cho kỹ đó ạ.”

“Vậy sao?”

Cô nhìn nó, nó vừa cúi người xuống vừa rửa. Cô không hiểu gì về trực hồn, sợ không cẩn thận sẽ làm nó bị hoảng, làm hại đến hồn phách của nó, bởi

có người bị ma nhập đến độ thần trí không ổn định. Cô không biết khi nào bà Hậu mới về tới đây, trước khi bảy ngày hết, cô lo A Tỳ sẽ chịu không nổi. Cô nhìn nó im lặng, bà Hoàng định chăm sóc cô chu đáo để ăn được ngon miệng hơn à? Cô gạt bỏ đi cái suy nghĩ ấy đi, cô thấy nó lau chân cho cô rồi bưng cái chậu đi ra ngoài, cô liền đóng cửa lại. Nhìn bóng nó lặng lẽ đi trong màn đêm mà cô nổi hết da gà, nó cứ chầm chậm đi, lặng lẽ như một bóng ma, lại còn huýt sáo nữa. Cô ớn lạnh cài cửa lại luôn.

Cô lên giường ngồi co ro trên đó, miệng lầm bầm:

“A Tỳ à, ta xin lỗi em nhé, ta thật sự không nghĩ ra cách nào giúp em bây giờ.”

Cô không thể để nó ngủ chung để rồi cứ phải phập phồng lo sợ, để lỡ không may nó đâm một phát vào cổ họng thì lại chết oan. Cô ngồi đó đợi chờ, lát sau đúng như cô đoán, nó đã quay về đến phòng. Cô ngồi nép vào cái màn trên giường, mắt chột đảo quanh qua cái khúc vải được treo trên trần nhà, rồi quay qua nhìn ra cửa, cô thấy có một bóng đen đứng ở đó, tay gõ cộc cộc vào cánh cửa rồi cất tiếng gọi:

“Thiếu phu nhân à, mở cửa ra đi!”

Cô nhìn nó chăm chú, cái bóng đen ấy rõ ràng là hai người, một người cao một người lùn, thân hình của A Tỳ rất nhỏ con nên cô nhớ tới hình dáng của Tiểu Oa, so với A Tỳ thì có lẽ cao hơn một chút. Cô thở gấp rồi nhìn nó, nó vẫn gõ tay vào cánh cửa, cô liền nói:

“Ta không muốn người ngủ ở đây nữa!”

Cô nói xong thì chột nó ngừng gõ, lát sau nó im lặng rồi chột nó cười hi hí, cô nghe mà sồn cả da gà. Cô nghe nó nói như ngiên răng.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Thiếu phu nhân đúng là không có lòng nhân hậu!”

Nó nói rồi liền đi ra chỗ khác, bóng nó lướt qua cánh cửa mỏng mà lạnh gáy, cả tiếng bước chân cô cũng không nghe, nó không đi, nó như kiểu lướt qua vậy. Cô thấy nó biến mất rồi mới bắt đầu ngồi dậy rồi tiến lại gần cái sợi dây đó một lần nữa. Lần trước cô chạm vào nó thì thấy cảnh bà Hoàng đâm dao vào cổ họng của tiểu thư Hoàng Hoa, bây giờ cô muốn thử lại một lần nữa. Thế là cô cầm lấy nó rồi nhắm mắt lại như muốn thấy một cái gì đó, mong là sẽ giải đáp hết thắc mắc, cũng như tìm cách cứu A Tỳ. Cô nhắm mắt một hồi cũng không thấy được gì, liền nhấc ghế lại đứng lên, ôm cả khúc vải vào lòng, nhắm mắt lại mà mồ hôi chảy nhễ nhại, thở gấp gấp đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của bản thân trong căn phòng im lặng này.

Chợt cô thấy có một người phụ nữ ôm lấy cái gì đó, chỉ thấy bóng lưng, chạy rất nhanh, gấp gấp quỳ xuống một gốc cây, đào lỗ dưới gốc cây ấy, nhét cái hũ tròn tròn không biết là gì xuống đó rồi tay nhanh chóng lấp đất lại. Cô thấy rất mờ, mờ đến nỗi chỉ thấy dáng người, hoàn toàn không hình dung ra được đó là ai, ngay cả cái gốc cây ấy ở đâu cũng không thể thấy, chỉ biết nó là một gốc cây mà thôi. Cô đang chăm chú nhìn cho rõ thì một cái rầm vang ra từ ngoài cửa. Tiếng rầm thật to, cô mở mắt ra thì nhìn thấy một cái bóng đang dang tay dài ngoài cửa. Cô giật mình cái rồi trợn mắt lên nhìn, nó lẳng lặng đi lướt qua, còn cười một điệu cười rất man rợ. Cô ôm lấy cái khúc vải, chân đang để lên ghế mà run run. Cô bước xuống dưới mà chân run lấy bầy, thở một cái rồi nhìn quanh nhà. Chợt nghe thấy rất nhiều tiếng cười phát ra xung quanh phòng, cô quay người nhìn quanh, là tiếng con Oa phát lên vang dội. Cô liếc quanh nhà rồi cầm cây nến giơ lên rồi quay qua quay lại nhìn. Cô thấy nó lại đứng ngoài cửa, nó bám vào cánh cửa rồi nói:

“Thiếu phu nhân à! Ha ha! Thiếu phu nhân sợ à?”

Nó nói giọng giễu cợt, cười rất hả hê vui sướng, cô nuốt nước bọt cái ròi nói:

“A Tỳ à... em về phòng ngủ đi!”

Nó liền cào vào cánh cửa rồi gào thét lên gầm gừ:

“Thiếu phu nhân có biết... ở dưới đó rất là lạnh không? Thậm chí tôi còn không có bộ y phục đàn ông để mặc, tôi vừa đói vừa lạnh, thiếu phu nhân cho tôi vào đi!”

Nói rồi nó cầm vào cánh cửa kéo rầm rầm, cô bầu vào cây nên nghiêng rặng. Biết thật sự là Tiểu Oa rồi, cô nói như quát:

“A Tỳ à, ta bảo em về phòng rồi mà? Ta cần nghỉ ngơi!”

“Thiếu phu nhân cần nghỉ ngơi thì thân tôi tớ như tôi không cần nghỉ ngơi sao? Tôi cũng là con người mà!”

Một cái rộp, cô cảm nhận được cánh cửa đã bị gãy và nó đã được mở ra, cô cầm chắc cây nển trong tay, tay kia cầm một con dao sắc mà cô đã giấu nó dưới gối để phòng A Tỳ mỗi đêm. Hôm nay nó không đóng kịch trước mặt cô nữa thì chính thức đã muốn giết cô rồi, không cần nói gì nữa, chỉ cần nó xông vào mà thôi!

Cô hít một hơi sâu, chân chạy nhanh lại cửa, nó liền kéo cửa rộp một phát nữa, cô trợn mắt lên rồi nép vào một bên. Nó phóng vào trong như một mũi tên, lúc ấy cô mở to mắt ra nhìn cho kỹ hết sức vào mái tóc xỏa dài ra của A Tỳ, cô liền nhếch mép cái ròi nắm lấy tóc nó. Một cái xoẹt nhanh chóng, cô cắt phăng đi đuôi tóc của nó, sau đó quăng xuống đất, Cô ném cái nển xuống nhúm tóc đó, chẳng hiểu tại sao nó lại chấy bùng lên dữ dội. Cô

quay qua nhìn A Tỳ, trên tay cô sáp nến đã chảy dính đầy, A Tỳ nhìn cô đứng hình, rồi nó nhìn xuống nhúm tóc dưới sàn, cười lên ma mãnh.

“Tại sao mà lại biết?”

Nó gào lên một tiếng rồi quỳ sụp xuống, mắt nó trợn lên rồi co giật mấy cái, cô chỉ là làm theo quán tính, từ khi cô phát hiện ra A Tỳ có cái gì đó khác lạ, cô đã để ý nó rồi, nhưng mọi thứ đều bình thường trừ mái tóc nó, ban ngày nó búi lên, nhưng tối ngủ với cô nó sẽ xòa tóc xuống, vì cô biết tóc nó dài tới đâu, hôm sau khi nhìn lại tóc nó đã dài hơn rất nhiều, cô liền nghĩ chắc chắn mái tóc nó có vấn đề, thế là âm mưu sẵn kế hoạch, cô thường nghe nói nếu bị ma nhập thì tóc người bị nhập sẽ dài ra, thầy sẽ cắt tóc người đó nếu muốn trục hồn đi, vì tóc chính là thứ gắn kết giữa người âm và người dương, nên có yếm bùa hay cầu duyên, người ta hay cắt tóc mình ra để lại làm phép, nên lúc nào cô cũng nhìn vào đầu của A Tỳ, thì mới bắt đầu hành sự theo bản năng, cô tin cô làm được, nên cô đã liều mà làm.

Thấy A Tỳ co giật mấy cái, cô liền lấy vải nhét vào miệng nó, cô mở toang cửa ra rồi chạy ra ngoài, mới chạy được mấy bước đã dừng lại, cô ngửi thấy có mùi thơm bay qua, là mùi hoa Huệ, cô chột nhắm mắt lại, lúc này cô ôm khúc vải kia, thấy cảnh người phụ nữ chôn hũ tròn kia, cũng ngửi thấy mùi hoa Huệ, chột cô quay mặt qua nhìn bụi hoa Huệ bên cạnh, mọc quanh gốc cây si, cô chột tiến lại đó, người như điên dại, và một thế lực nào đó đã thúc giục cô rằng hãy đào nó lên đi, đào lên đi, đào đi!

Cô quỳ xuống bới đất như điên, bới được một hồi cô liền chạm tay đến một cái gì đó cứng cứng, chột cô càng bới dữ dội hơn, cô bới lên mà không còn cảm giác đau đớn gì, mặc dù biết đầu ngón tay chảy máu, cô bới bới, càng lúc càng lộ ra cái hũ to, cô bê nó lên ngay lập tức tháo dây thừng cột quanh nó, nhanh như cắt cô mở nắp ra.

“Cô đang làm gì ở đây vậy?”

Cô giật mình quay mặt lại, bà Dung vừa nhìn cô vừa nghiêng răng dữ tợn, tóc bà ấy dựng lên. miệng còn xuất hiện mấy cái râu dài như râu cá trê. Bà ấy nhìn xuống cái hũ cô đang ôm, liền đay nghiến nói:

“Mày muốn chết phải không?”

Chương 34: Nạn lớn sát thân

“Mày làm cái gì đó?”

Bà ấy trợn mắt lên rồi nhìn chăm chăm vào cái hũ trên tay cô, từ từ liếc lên nhìn mặt cô. Càng lúc người bà ấy càng kỳ lạ, người liên tục chảy ra, cô thấy mặt bà ấy bắt đầu đen lại, nói thật lúc đó trời không sáng lắm, một phần do đêm khuya không trăng, với lại cách khá xa đèn treo quanh nhà nên chỉ thấy mờ mờ mà thôi, nhưng cô lại thấy mắt bà ấy phát sáng ra trong đêm. Cô từ từ lếch ngược lại ra phía sau, tay vẫn cầm chắc cái hũ trên tay. Cô nhìn thấy được sự tức giận của bà, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự sợ hãi của bà ấy, cô biết, đây có lẽ là nhược điểm của bà, biết bản thân mình không còn đường lui nữa nên cô sẽ tìm cách phá hủy nó, cô thấy bà ấy đứng cách cô tầm mười bước chân, trong lòng liền dấy lên cảm giác rằng mình sẽ đủ thời gian để phá hủy nó. Thế là cô đứng lên ngay, quay người bỏ chạy, tay ôm chặt cái bình. Cô không dám đập nó, sợ ảnh hưởng tới tiểu thư Hoàng Hoa bởi cô cảm nhận được thứ trong cái hũ này là một phần của

cô ấy. Bà ấy không chần chừ mà đuổi theo cô, tức giận như muốn nuốt sống cô vậy. Thấy vậy, cô liền run run đôi môi nói:

“Tiểu thư Hoàng Hoa, tôi phải làm sao đây?”

“Hoài Thục à?”

Cô nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai cô, cô liền mở mắt to ra ngạc nhiên.

“Tiểu thư Hoàng Hoa!”

Cô vừa gọi thì chợt thấy vai mình đau nhói, cô té nhào xuống đất, cái hũ vẫn được ôm chặt trên tay. Cô té ụyt xuống rồi nhăn nhúm đôi mắt lại, hít hà một cái rồi mở mắt ra thì thấy bà Dung tiến lại, tay bà ấy đầy nhớt giơ ra. Cô liền biết bà ấy nhất định muốn giết cô, trong khoảng khắc ấy cô chợt nhìn thấy gương của tiểu thư Hoàng Hoa lướt qua, hiện hữu phía trên đầu bà Dung. Cô ấy nhú mày, mắt liền chảy ra một dòng máu đỏ, cô ấy nói:

“Đập bỏ nó đi! Mau lên! Tôi chỉ giữ bà ấy được một chút!”

Bà Dung lập tức gào lên:

“Không.... Không!”

Vừa nghe như thế cô đã ráng bò dậy, thấy máu trên người rơi lạch tạch xuống nền, cô thấy bên vai bà Dung mọc ra hai cái gai dài, cô liền biết bà ấy dùng gai đâm cô. Lúc ấy tựa hồ vai cô như muốn gãy ra làm đôi, cô giơ cao cái hũ mà không có chút sức lực. Lúc sau mồ hôi nhễ nhại trên trán, cô cắn môi cố nâng nó lên.

“Không!”

Một tiếng xoảng vang lên và một tiếng hét vang vọng trong không trung. Cô liền cảm thấy một bên vai còn lại bị nhồi lên một cái thật mạnh, quay lại nhìn thì thấy bà Dung đã hoàn toàn hóa thành một con cá trê to. Cô ngã quy xuống, lúc ấy chẳng còn đứng dậy nổi, cô chỉ thấy bà ấy với hình dạng của một con cá liền lao đầu xuống giếng, ở gần đó có một cái giếng to, cô chỉ có thể lim dim nhìn, cái hũ đó phát ra một mùi hôi nồng nặc tanh ôi, cô ngửi mà muốn mửa ngay tại chỗ, nhưng bây giờ cảm giác đau đớn khiến đầu óc cô mụ mị không còn sức lực. Cô lơ mơ nhìn lên bầu trời, nghĩ nếu bây giờ mà chết thì có phải sẽ hết đau không, cô lim dim nhìn lên, bầu trời không có lấy một vì sao nào cả, nghĩ rằng đến chết bầu trời cũng không được đẹp. Rồi cô thấy tiểu thư Hoàng Hoa nhìn mình, chột cô ấy nhú mày tỏ vẻ lo lắng, nhưng rồi cô ấy không giúp gì cho cô được, chỉ khóc mà thôi. Cô mỉm cười cái rồi quay mặt qua bên kia, thấy bên mấy mảnh vỡ ấy có một cục gì đó đen đen, vài ba miếng vải và một nhúm bụi nhùi. Cô liền nhắm mắt lại không còn biết gì nữa, chết thì chết, sống kiếp này vất vả thật đó, chỉ mong kiếp sau đỡ vất vả hơn. Cô nằm đó chờ chết, máu đã loang ra mấy vết lốm của những ô gạch, chảy ướt cả lưng, cô nhắm mắt lại mê man. Bà ấy đâm một phát hai vết vào người, nếu sống thì cũng tàn phế mà thôi, càng nghĩ càng thấy sống không có ý nghĩa. Rồi nước mắt cô chảy ra, cô nhớ đến mẹ kể ở nhà, nhớ thằng Cò, nhớ hôm nào cô còn hứa sẽ về thăm nó, không biết hai mẹ con sống thế nào rồi. Cô khóc nhưng lại không thể phát ra tiếng, cô nhớ đến gương mặt nó, giọng nói của nó, rồi cả cảnh tượng lúc còn ở nhà. Cô mếu máo, trách sao bản thân mình còn chưa chết, sống dở chết dở thế này càng thấy thống khổ hơn. Lúc lâu sau máu ra càng lúc càng nhiều, cô cảm giác đã đến lúc rồi, hình như người lạnh đi, máu chảy sắp hết rồi. Lúc sau đầu óc đã bắt đầu mơ màng, cô thấy một ảo giác, rằng cô đi lạc vào một nơi nào đó toàn tre thối, nhưng xung quanh rất nhiều sương mù, cô thấy một người, một người nam nhân, đứng quay lưng lại với cô, dáng người thanh mảnh, lại rất phóng khoáng nhẹ nhàng. Cô liền tiến lại gần, chẳng hiểu sao nhìn người đó rất quen. Càng đi lại càng thấy rõ hơn, rồi chột người đó quay mặt lại mỉm cười nói:

“Thức dậy đi nương tử!”

Nói rồi cũng là lúc mắt cô mở to ra trùng trùng, cô nhìn thẳng lên trên, thấy cái trần nhà quen thuộc, chợt quay mặt qua nhìn, thấy bà Hậu nhìn cô, bên cạnh có A Tỳ đứng nấp vào rèm khóc lóc. Nhưng mà tai cô lại không nghe thấy được gì, chỉ cảm thấy rất âm u, chẳng nghe thấy mọi người nói gì cả, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, thấy mọi người nhìn cô bất ngờ, còn vui sướng nhảy cẫng lên. Cô giờ không khác gì người tàn phế, không động đậy được cũng không nghe được, nên không biết họ nói gì cả, cô nhắm mắt lại rồi rơi thái vào trạng mê man. Từ hôm đó người nhà họ Hoàng dấy lên bao nhiêu là tin đồn, họ bảo bà Dung không cánh mà bay, rồi thiếu phu nhân Hoài Thục nằm trên một vũng máu to nên đi gọi thầy lang; họ còn tìm thấy một bộ y phục nằm trên đó và bên cạnh là một hũ gì đó đã vỡ toan, lại gần mà toàn phải bịt mũi lại, họ cũng mang cô vào nhà.

Sáng hôm đó bất ngờ bà Hậu cũng quay về, nhìn bà về đợt này có vẻ khác với lúc bà đi đợt trước, bà gầy đi, hốc mắt trũng sâu, nhưng không ai nói gì, bà ấy tự tìm đến Hoài Thục luôn. Lúc bà ấy vào, thầy lang vẫn đang đau đầu với vết thương, thầy nói cho mọi người nghe thiếu phu nhân họ bị thương nặng, máu không cầm được, mà sau này nếu có may chữa khỏi sợ là sẽ bị tàn phế hai tay. Bà Hoàng ngồi trong phòng nhấp môi nhẹ tách trà, im lặng không nói gì. Bà Hậu quay qua nhìn cô, nhíu mày, thở dài một cái, khi thầy lang về bà có ra lệnh đuổi hết người ra, A Tỳ khóc lên khóc xuống, lúc nó tỉnh dậy cũng nghe người ta nói mang thiếu phu nhân về thì phát hiện ra nó nằm giữa nhà luôn, mà may cho nó không sao, thiếu phu nhân lại bị ai đâm cho hai nhát vào vai, mạng lớn thế nào máu chảy thế mà vẫn còn sống. Bà Hậu nghe gia nô nói lại hết đầu đuôi câu chuyện, bà cũng đã cầm máu lại cho cô rồi, nhưng bà lại không thể giúp cô tỉnh lại, vết thương này lớn, sâu và nguy hiểm, nếu không tìm được thuốc tốt e rằng như lời ông thầy lang nói, tàn phế suốt cuộc đời. Bà Hậu nhìn cô thêm cái nữa rồi quay ra, bà được bà Hoàng gọi qua, nhìn bà Hoàng một cái rồi chào lễ phép. Bà

Hoàng liền nhấp trà hỏi:

“Sao rồi? Nó đã tỉnh chưa?”

Bà Hoàng hỏi tỉnh bơ, bà Hậu liền cung kính đáp.

“Dạ thưa, chưa ạ.”

Bà Hoàng nhìn bà Hậu mỉm cười nói:

“Chỗ chị em, em dạ thưa làm gì?”

Bà Hậu liền mỉm cười đứng thẳng dậy, nhìn bà Hoàng rồi nói:

“Chị à? Chị vẫn nghe theo bà Dung làm chuyện đó sao?”

Bà Hoàng quay qua nhìn bà Hậu rồi nói:

“Hậu à? Chị đã nói rồi! Chuyện này không liên quan đến em!”

Nói rồi bà Hoàng phẩy tay.

“Em quay về đi! Ta muốn nghỉ ngơi!”

Bà Hậu liền gật đầu nhẹ, khẽ đáp:

“Em đi đây, mong chị sẽ bảo vệ tốt thân thể mình. Thấy nhà xảy ra chuyện lớn em lo lắng đó!”

Bà Hậu nói như ghìm lại giọng mình, bà Hoàng cười nhếch mép, chột nghĩ thầm.

“Hậu à, mày còn hi vọng sẽ cứu được chị mày à? Mày đừng có vọng tưởng, không có bà Dung, tao vẫn có thể tìm người khác!”

Bà Hậu quay người đi ra, mặt bà ấy xanh lại, dẫu biết rằng người trong kia không phải chị gái mình, nhưng thân xác ấy là của chị gái mình. Bà không làm được gì, cả Hoài Thục cũng bị thương, bà tức tối rời đi, mấy hôm ở nhà như hươ Nụ tung kinh cầu siêu cho Kim Nhã và tiểu thư chết đuối kia, bà không thể quay về được. Lúc Hoài Thục đi, bà thấy có cậu đi theo nên yên tâm đôi phần, nhưng đến bảy ngày đầu của Kim Nhã, bắt buộc cậu phải về để lên núi lấy cốt trong hang và làm mộ mới, như vậy Kim Nhã mới yên tâm đi đầu thai. Nhà không có ai làm thay vì toàn trẻ con, bà như hươ lại già rồi, nhờ người ngoài lại rắc rối, ai ngờ cậu vừa về bà cũng vội đi, thế mà còn không kịp. Nghĩ vậy mà bà tức không chịu được.

Tối đó lúc lên bàn cơm, bà có nói khéo cho mọi người biết bây giờ tình trạng Hoài Thục thật sự không ổn, nếu như ai có thuốc tốt hãy bỏ ra, bà sẽ kê đơn cho cô, còn ai quen được người trong cung thì giúp liên lạc mua thuốc, biết đó là có tội, nhưng vẫn mong cứu được cô. Nhưng bà vừa nói xong, cả nhà ai nấy đều im lặng, bà nhìn thôi đã thấy bọn họ không có lòng muốn giúp rồi. Bà thở dài cái, cả bà Hoàng cũng không có động thái gì, bà Hậu lại không nói thêm nữa. Lúc đó nhìn ai cũng bỏ ngoài tai lời của bà, bà đi ra ngoài mà thở dài, A Tỳ đứng nấp ngoài kia chợt đi theo bà, nó mếu máo nói:

“Bà Hậu à, thiếu phu nhân nhà con sẽ không tỉnh lại nữa thật sao?”

“A Tỳ à, thật ra...”

Bà khó nói nhìn nó rơi nước mắt lã chã, bà mỉm cười gượng gạo.

“Bà Hậu đừng hỏi người trong nhà, ai cũng không ưa thiếu phu nhân, họ không giúp gì được đâu.”

“Họ không muốn giúp thì có!”

Nói rồi bà lại thở dài, A Tỳ liền gật đầu. Chiều hôm ấy bà Hậu hết cách phải dùng biện pháp mạnh, bảo với bà Hoàng lục lợi hết phòng của các phu nhân, xem có ai giấu thuốc đi không, bọn họ ai nấy nghe xong đều nhếch mép lên cười khinh bỉ.

“Chỉ là một con bần hèn thôi mà, có cần làm quá vậy lên không bà Hậu?”

Bà nhìn qua bọn họ, cười khinh.

“Vì có những người thấy chết không cứu, ai chẳng biết các người chuyên mua thuốc quý cất giữ cho riêng mình, bây giờ tình trạng gấp rút coi như là tôi mượn, còn nếu không cho mượn, tôi đành phải bắt ép thôi. Các người giữ lấy để làm gì kia chứ?”

“Tôi ư? Lạ nha, tôi làm gì có mà giấu?”

Nói rồi bà ấy liếc qua một bên, bà Hậu nói:

“Lục soát hết cho ta! Bà Hoàng à, bà không có ý kiến gì chứ?”

Bà Hoàng điềm tĩnh trả lời:

“Em muốn làm gì thì làm!”

Bà Hậu cúi đầu rồi nói:

“Dù sao thì nó cũng là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng, nếu chết vì lý do không có thuốc chữa trị, há chẳng phải là khiến người ta cười chê?”

Nói xong bà Hậu liếc qua nhìn bà Hoàng, bà Hoàng liền nhếch mép lên rồi để chén trà lên bàn.

“Ai có thuốc mau đem ra hết đây! Đừng để tôi phải lục lọi phòng!”

Vừa nói xong người trong nhà liền xanh mặt xanh mũi, bọn họ nhanh chân đi về phòng. Lúc đang luống cuống đi, bà Lệ Hoa chợt kéo con nô tỳ bên cạnh hỏi gấp:

“Mày đã hủy hết thuốc chưa?”

“Dạ, hết rồi ạ.”

Nói rồi bà Lệ Hoa mỉm cười hài lòng nói:

“Mày hủy ở đâu?”

Nó liền nói:

“Dạ, đổ hết xuống giếng rồi ạ.”

Nói rồi bà Lệ Hoa càng cười tươi hơn, bà ấy bảo:

“Thế thông báo cho tất cả phu nhân khác chưa? Họ đã hủy hết chưa?”

“Dạ, lát con sang đó hỏi, mà phu nhân à, con có nghe con A Tỳ nói với bà Hậu là mấy vị phu nhân ganh ghét với thiếu phu nhân, muốn thiếu phu nhân chết, nên hôm nay bà Hậu mới lục tung lên đó ạ.”

Nói xong bà Lệ Hoa chợt dừng chân lại, bà ấy trầm ngâm một hồi rồi nói

“Con đó nói hơi nhiều rồi đó!”

Nói xong bà liền quay về phòng, lát sau liền có gia nô vào tìm, bà Lê Hoa mặc cho chúng nó lục vì bà đã bỏ thuốc đi hết rồi. Lúc sau có con nô tì lén lút lút đi ra sau nhà, nó lén lút nhìn quanh, ôm một gói vải to to rồi đổ hết xuống giếng, vừa đổ vừa nhìn ra sau. Đột nhiên nó cảm thấy bàn tay nó lạnh lạnh, nhót nhót, nó quay lại nhìn thì từ dưới giếng có cái gì đó nắm lấy nó kéo xuống. Nó hét lên một tiếng rồi im bật, sau đó không còn động tĩnh gì, chỉ thấy dưới nước sục lên một màu đỏ thẫm.

Lúc lâu sau khi đã lục soát hết tất cả phòng của các phu nhân mà chỉ tìm thấy một ít nhân sâm, một ít thuốc quý, bà Hậu gói hết lại rồi quay về, kê đơn sắc thuốc cho cô, cho A Tỳ đút cô uống. Bà nhìn một lát rồi cũng lắc đầu đi ra, tình hình không khả quan mấy. Bà đi ra nhìn vào gốc cây trước phòng, chợt cảm thấy ở đó có một nguồn âm khí tỏa ra, bà lại nhớ tới mấy lời của gia nô hay đồn với nhau rằng bà Dung tự nhiên biến mất, chỉ còn lại một bộ y phục, cạnh đó còn có một hũ lọ chứa mấy thứ hôi thối. Bà liền quay vào hỏi A Tỳ, nó ngẩng mặt lên rồi nói:

“Con không nhớ kỹ lắm, nhưng con thấy tóc, vải, rồi một cái gì đó như cái phôi... heo ấy. Nhưng chỉ còn một lá mà thôi!”

“Phôi?”

Bà Hậu trợn mắt lên, nhú mày cái rồi suy nghĩ, có lẽ nào như lời đồn của các cụ ngày xưa? Đây là một trong những thuật luyện thành tinh của một số con vật có linh tính, muốn sống cuộc sống của con người, như cá muốn thở trên cạn sẽ phải ăn phôi của người. Bà nghĩ tới đó mà lạnh cả xương sống, chợt quay qua nhìn bên cái nóc nhà, cảm thấy có ai đó đang nhìn mình nên bà nhìn lên, chỉ thấy một con quạ đen bay đi. Bà không để ý mấy và quay lại suy nghĩ ban đầu, bà Dung không phải người, chuyện này bà biết chứ, còn chuyện bà ấy là con gì hay như thế nào thì bà chưa rõ. Hôm nay bà nghe A Tỳ nói mà ngỡ ngàng, vậy ra bà hiểu cái chuyện Hoài Thục bị

thương không phải là tình cờ mà đó là cả một sự thật khủng khiếp phía sau. Bà liền cảm thấy ra đã phát hiện gì đó, bà nhớ đến vết thương của cô nên lắp bắp nói:

“Cá trê? Gai cá trê...”

Bà nhận ra mà bất ngờ, quay mặt lại nhìn cô nằm trên giường. Bà thở cái gấp gấp, bảo A Tỳ:

“Nấu nước sôi mang vào đây, mau lên!”

A Tỳ nghe vậy vâng lời đi ra sau, bà ngồi đó lật người cô lại, kéo áo cô xuống, vết thương sâu hoắm hiện ra, máu vẫn ẩm ướt chưa khô được. Bà sờ vào rồi thất thần nói:

“Nhót?”

Bà vừa nói xong liền chặc lưỡi, đỡ cô xuống. Không thể để tình trạng này xảy ra nữa, bà liền bí mật bảo A Tỳ đi ra ngoài tìm người mua thuốc, bà dúm cho nó rất nhiều tiền, kêu nó tránh mặt người nhà họ Hoàng đi mau. Chẳng hiểu nó tìm kiểu gì, chiều ngày hôm đó chợt có ông Từ bên thôn cạnh qua thăm, còn đích thân tặng rất nhiều thuốc quý. Ông ấy bảo có quen biết thiếu phu nhân Hoài Thục, biết thiếu phu nhân đây bị thương nặng ông ấy liền gom hết thuốc quý qua tặng, khiến mấy bà phu nhân hết hồn, con bần nông như Hoài Thục sao lại quen được người như ông Từ đây. Nhưng bà Hậu không quan tâm, chỉ nhận thuốc rồi kiểm tra, đúng là thuốc quý. Lúc ông Từ vào thăm cô, ông ấy còn dặn dò kỹ:

“Tôi có quen một số ngự y trong cung, tôi chỉ có thể giúp thiếu phu nhân ấy một ít. Tôi cũng đã mời ngự y trên ấy về nhưng phải mất mấy ngày đường người của tôi mới đến, mong sẽ kịp về đây.”

Thấy ông Từ nói chân thành, bà Hậu nhìn ông ấy thắc mắc:

“Mạn phép xin hỏi, ông Từ đây quen thế nào với Hoài Thục vậy?”

Ông ấy im lặng một chút rồi trầm tĩnh nói:

“Thật ra... à... Từ Ân con trai tôi là bạn của thiếu phu nhân đây.”

Bà Hậu tạm tin lời nói đó, rồi bà hỏi:

“Vậy có phải con A Tỳ qua đó tìm không? Nó là nô tì của cô ấy.”

Ông ấy chột nhú mày hỏi:

“Nô tì? Không có nô tì nào qua tìm cả, chỉ là... tôi nghe tin nên qua thôi! Trời đã sắp tối rồi, tôi phải quay về thôi. Xin phép cáo lui, tôi sẽ cho người qua hỏi thăm sau vì nhà họ Hoàng thật sự là nơi khó có thể qua lại.”

Nói rồi ông Từ đi ra ngoài. Khi ông ra xe, bà Hoàng có ra tiễn khách, ông Từ leo lên xe mà còn nhớ tới lúc nãy thì tự nhiên lại có một con quạ đáp xuống sân ông. Nó còn nói liên tiếp trước mặt ông:

“Hoài Thục gặp nạn, ông muốn trả ơn thì nhanh lên đi! Có bao nhiêu thuốc đem hết qua đó! Nhanh đi ông già! Đừng có quên ơn của cô ấy đấy!”

Ông nghe xong nó cũng bay đi mất. Còn chưa tin được vào tai mình, ông lật đật vào nhà gom thuốc, thay y phục rồi đánh xe ngựa đi ngay. Không ngờ lại là thật, nghĩ tới thôi cũng thấy thật lạ kỳ.

Mấy bà phu nhân bà nào bà nấy mặt nhăn mày nhíu khó chịu bỏ vào trong, bà Lệ Hoa đi mà chân giậm thành thịch xuống đất.

Tiểu thư Ánh Dương thon thả đi vào phòng, chốt đóng cửa lại rồi quay mặt nhìn phía sau. Tiểu thư ấy liền thay đổi sắc diện, lạnh lùng nói:

“Con A Tỳ sao rồi? Tại sao bắt nó lại mà vẫn có người tới cho thuốc?”

Một con a hoàn liền bí hiểm nói nhỏ:

“Dạ, em đã bắt nhốt rồi đánh nó một trận rồi, đảm bảo sống không nổi, chết cũng không xong!”

“Vậy thì tốt! Để xem còn ai ra ngoài giúp đỡ nữa, may thì may lần này thôi!”

Chương 35: Con nô tì té xuống giếng

Bà Hậu đi sắc đông thuốc cho cô ướng, quả thật nhà ông Từ đưa thuốc cho toàn là loại quý hiếm khó tìm, cả những thứ cho vua sử dụng mà ông ấy cũng có. Bà sắc cho cô ướng mà không dám rời mắt, thậm chí còn ở cạnh bên chăm sóc chu đáo. Bà có ra ra vào vào, có hỏi thăm về tung tích của A Tỳ, nhưng ai nấy cũng đều lắc đầu nói không biết. Bà Hậu nhú mày, bấm tay mà cũng không ra. Ấy vậy mà chiều đó có người hô hoán thấy xác một người dưới giếng, bà Hậu giật mình chạy ra đó xem, thấy đám gia nô kéo người đó lên rồi trải ra tấm ván mỏng. Bà nhìn mà nhú mặt nhú mày, che miệng lại thầm nghĩ, tại sao lại ra nông nổi này chứ?

Mọi người ai nấy thấy cảnh tượng đó đều la hét ầm ĩ, các vị phu nhân thấy mà mặt người nào người nấy cắt không còn một giọt máu, bà Hậu nhìn thấy xác chết bao lâu nay đã quen rồi mà nhìn thấy cảnh tượng này còn cảm thấy khiếp đảm chứ nói gì người bình thường. Bà thấy mọi người đã tản ra hết, trống một chỗ, bà liền liếc qua nhìn, ai ngờ lại nhìn thấy một cặp mắt lóa lờ nhìn thẳng vào mình. Mặt mũi người đó làm sao mà bị găm nham nhờ thế kia, lại còn dính vài miếng thịt, y phục cũng không được nguyên vẹn. Bà bước lại hai ba bước rồi nhìn kỹ, những vết thương này vốn dĩ là do một con vật có hàm răng sắc bén làm, không phải do vũ khí sắc nhọn. Con vật này cũng không phải động vật trên cạn, nó giống như một loài thủy quái hơn, nhưng nhìn cái giếng thế này không giống nơi mà thủy quái có thể ở, nó không lớn, không thể nào đâu.

Bà nhìn chăm chăm vào cái xác, nhìn sơ bộ thì cũng chỉ mới chết cách đây không lâu, mùi hôi chưa nồng nặc lắm. Bà liếc nhìn qua một hồi rồi nói:

“Đây là a hoàn của ai?”

Vừa hỏi xong bà lại nhìn quanh thêm một lượt, không thấy ai trả lời. Bà liền quay qua bà Hoàng, bà ấy mới bắt đầu nói:

“Chuẩn bị một ít tiền gửi về cho gia đình nó!”

Nói xong bà ấy lạnh nhạt bỏ vào, mặc kệ đám người phía sau. Bà Hậu nghe xong liền cung tay thành đấm đấm, tức giận bỏ vào trong. Thật ra, nếu nói một cách công bằng, chị gái của bà sẽ không bao giờ nói ra những lời ấy, nhưng càng lúc bà càng thấy người đang trú ngụ trong thân xác chị mình ngày càng quá đáng, thật sự khiến bà súp đổ mất hình ảnh của chị gái mình. Bà nhớ đến ánh mắt dịu dàng của chị ngày xưa mà rơi nước mắt, tuy chị là phu nhân lớn nhất nhà họ Hoàng, nhưng bà thật sự rất lễ độ với người trong nhà. Hồi ấy nhà họ Hoàng vô cùng hưng thịnh, lại tràn đầy sinh khí, phúc khí tràn trề, vậy mà người phụ nữ kia sau khi chiếm lấy thân xác chị bà thì

biến nhà họ Hoàng thành một nơi âm u còn hơn cả nghĩa địa: Phu nhân trong nhà chết liên tiếp, các tiểu thư từ các nhà khác gửi qua cũng một đi không về, chết rất thảm thương, lại còn lấy cái danh nhà họ Hoàng ra dọa nạt người khác. Đã lâu rồi bà chưa thấy nhà họ Hoàng yên ổn được lâu, người chết nhiều đến nỗi chết thêm vài người cũng quá ư là bình thường. Bà vừa đi mà vừa nhú mày.

Bây giờ chỉ đợi Hoài Thục tỉnh lại mới có thể biết chính xác rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Chiều hôm đó trời bỗng nhiên nổi lên cơn mưa rả rích, sấm chớp ùng ùng, tiếng nước mưa từ nóc nhà chảy xuống ào ào, bà đứng đó nhìn ra ngoài mà lòng âm u khó tả, thở dài cái, chợt cảm thấy lo lắng cho A Tỳ, không biết nó đã đi đâu. Quay lại nhìn Hoài Thục nằm trên giường, bà kéo chăn lên rồi sờ vào trán cô, đã thay rất nhiều vải băng bó rồi, nhìn vào đống vải dính đầy máu kia mà bà cảm giác lòng nặng trĩu. Bà lấy khăn lau mồ hôi trên trán cô rồi nói:

“Này Hoài Thục, cô mau khỏe lại đi! Cố gắng lên! Kiếp nạn không chết ắt có hậu phúc, cố lên, đã đi đến đây rồi, không thể bỏ cuộc được. Cô có nghe thấy không?”

Bà vừa nói vừa nhìn vào gương mặt của cô, rồi trở lại bàn, chén thuốc trên bàn đã cạn. Bà nhắm mắt lại nghe tiếng mưa rơi, lát lâu sau cảm giác đã chìm vào giấc ngủ. Khuya đó bà đang ngủ thì cảm nhận có một làn gió lạnh thổi qua, bà nghe thấy bên tai vang lên tiếng cộc cộc cộc, nghe như tiếng cái gậy nện xuống nền. Bà mở mắt ra nhưng không mở được, chỉ có thể nghe thấy tiếng cộc cộc càng lúc càng tiếng lại gần cái giường. Bà càng lúc càng cảm thấy lo lắng, gấp gáp muốn tỉnh dậy. Tại sao lại bị bóng đè chứ? Bà cảm thấy bản thân vẫn còn tỉnh nhưng lại không thể điều khiển được bản thân nữa, ráng lắm cũng chỉ có thể mở mắt ra nhìn thấy mờ mờ. Bà ngóc đầu dậy nhìn lên thì thấy bóng dáng của một bà cụ dáng người teo tóp, lưng còng khom xuống chỗ cái giường Hoài Thục nằm. Bà cố gắng quơ tay một cái cho ly trên bàn đổ xuống đất. Vừa quơ cái đã nghe cái

xoảng, bà bật dậy tỉnh táo, chớp mắt cái rồi hốt hoảng tiến lại cái giường thì thấy Hoài Thục vẫn còn thiếp đi, chỉ có điều lạ là ngực cô ấy có phát ra một ánh sáng màu vàng. Bà Hậu liền nhanh tay kéo vai áo cô xuống, thấy một bông hoa sen màu vàng in trên áo. Bà liền trợn mắt lên nhìn, xoay người cô lại, sờ tay xuống lưng cô thì cảm thấy rất khô thoáng, không ẩm ướt máu như hồi chiều, bà kích động đến nỗi còn cởi áo cô ra xem. Quả thật kỳ lạ! Vết thương đã biến mất rồi, thậm chí còn không để lại dù chỉ là một vết sẹo. Bà ngòai thần thờ ra đó, khó có thể tin đây là sự thật. Sau đó bà liền đặt cô xuống, quay lại kiểm tra xem đây rốt cuộc có phải là ảo giác không, nhưng thật sự không phải. Bên ngoài mưa vẫn còn rả rích, bà kéo cửa sổ ra nhìn cái rồi đóng lại, vừa đóng cửa định quay lại thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chẹp chẹp.

Bà trầm ngâm im lặng nghe một hồi, bỗng quay mặt lại, lấy một ngón tay móc ra một lá bùa màu vàng từ trong áo ra giơ ngang mắt mình. Mắt bà chợt sáng lên một cái, bà nhìn xuyên qua cánh cửa thì thấy một người nhảy bạch bạch ngoài sân. Bà chợt nhíu mày cái rồi lẩm nhẩm:

“Cương thi...”

Vừa nói xong tiếng nhảy lạch bạch xuống nước ngoài sân liền im bật, bà cũng im lặng rồi nhìn ra đó. lát sau chợt nghe tiếng gầm gừ phát ra bên cạnh mình, bà cầm lá bùa bóp một phát vào cánh cửa thì chợt một tiếng xèo phát lên. Bà liếc qua liếc lại nhìn rồi chạy quanh phòng, một cách nhanh chóng bà dán hết tất cả cánh cửa trong phòng, bà mở cửa ra một phát, dán nốt cái cuối sau đó chạy nhanh ra sân, con cương thi đó biến mất rồi. Bà nhìn quanh rồi thở gấp, nước mưa dội vào mặt bà rát rát. Bà liếc quanh một vòng rồi mắt chợt dừng trước cái gốc cây si, từ từ nhìn lên thì giật mình thấy con a hoàn lúc sáng bị ăn thịt ngoài giếng nhìn bà chăm chăm. Những mảng thịt bị rách tả tơi của nó bị nước mưa dính vào rớt xuống nhều nhão, mắt nó không còn mí mắt nữa nên lộ cả ra ngoài, miệng thì lộ cả hàm răng trắng hếu. Nó trốn trong những tán lá nhìn ra, bà thấy nó nhìn thẳng vào

mình, rút trong áo ra mấy lá bùa phóng lên cây một cái vèo, nó liền quay người nhảy xuống đất nhảy bạch bạch dưới sân. Bà Hậu chỉ còn sử dụng được một tay nên bị chậm, nó nhảy ra một khúc xa phía kia, sau đó nó còn quay mặt lại nhìn, rồi nhảy đi chỗ khác. Bà chạy theo nó, vừa chạy được mấy bước thì chợt giật mình quay qua nhìn bên kia, cánh cửa phòng được mở ra, bà chợt ấp úng gọi:

“Hoài Thực!”

Bà vừa gọi đã thấy cô dụi mắt nhìn ra, tay xoa xoa bụng. Nhìn thấy bà Hậu, cô trợn mắt lên kinh ngạc.

“Bà Hậu, bà về đây khi nào vậy?”

Bà Hậu nhìn về phía con cương thi rồi lại nhìn về phía của cô, chép miệng vì khó xử. Bà bước về phía cô rồi nói:

“Hoài Thực! Mau vào đây!”

Bà vừa kéo cô một cái liền gấp gáp nói:

“Hoài Thực, cô không sao chứ? Cảm thấy thế nào rồi?”

“Tôi sao? Tôi chỉ cảm thấy hơi đói thôi!”

Thấy bà Hậu người ướn sững, cô chợt hỏi:

“Sao vậy? Có chuyện gì sao? Sao người bà lại ướn sững thế kia?”

Bà nghe cô hỏi liền kéo tay cô lại rồi nói gấp:

“Không quan trọng đâu! Nói cho tôi biết, ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì,

hôm cô bị thương ngoài giếng ấy?”

Bà vừa hỏi xong cô liền chớp mắt cái, chợt cái hình ảnh ấy liền hiện lên trong đầu cô, một con cá trê to lớn do bà Dung biến thành và cả cái hũ to ngoài gốc cây nữa.

“Bà Dung biến thành một con cá trê, bà ấy biến thành cá trê khi tôi đập vỡ cái hũ ngoài gốc cây, rồi bà ấy nhảy xuống giếng!”

Vừa nói xong, cô liền thấy bà Hậu bất ngờ tột độ, mặt bà ấy xanh đi, chợt nói:

“Hoài Thục à... sáng nay phát hiện ra xác một con nò tì ngoài giếng, bị gặm nát thịt da, lúc nãy nó có nhảy qua đây.”

“Nhảy?”

Cô bất ngờ hỏi, bà Hậu gật gật đầu.

“Biến thành cương thi rồi, tôi sợ bà ấy đã luyện thuật ăn tạng người để được thờ trên cạn.”

“Bà ấy ăn phổi của tiểu thư Hoàng Hoa đó, còn bà Hoàng thì uống máu của cô ấy!”

Cô thận trọng nói cho bà Hậu nghe, bà ấy chợt lấy tay che miệng cô lại rồi nói nhỏ:

“Thật ra, tôi nghĩ nó quay lại là để tìm cô, nãy tôi còn thấy nó nhảy quanh phòng, tôi đi ra thì nó đã nhảy lên cây ngòi. Đối tượng nó nhắm đến là cô đó!”

Cô ngạc nhiên lấy ngón tay chỉ vào mặt mình, bà gật đầu.

Một bàn tay bị rách nát như cái giẻ, từ bên ngoài chọc thẳng vào trong, tay nó còn tháo lá bùa được dán trên cửa, thịt da nó như dính phải dầu nóng, bốc khói lên lèo xèo. Nó rên rỉ đau đớn nhưng vẫn nắm lấy. Bỗng lá bùa chọc lên khói rồi bốc cháy, bà Hậu chọc đẩy cô vào trong, cô kéo tay bà Hậu rồi nói:

“Để tôi!”

Cô liền đứng dậy, kéo khúc vải đang treo trên trần nhà xuống, Bà Hậu hốt hoảng nói:

“Hoài Thục cô làm gì vậy?”

Cô cầm khúc vải đó nhanh chóng đi lại gần phía đó. Cô càng lại gần nó càng đẩy cánh cửa rung rinh mạnh mẽ hơn. Cô lấy khúc vải đó quấn vào tay nó, cô quấn càng lúc càng nhanh sau đó cột chặt lại. Cô nói:

“Đưa tôi nển!”

Bà Hậu nhanh chóng ngồi dậy, cô nắm cánh cửa rồi kéo ra, nó nhào vào trong phòng. Ngay lúc ấy bà Hậu liền ném nển xuống khúc vải đó, rồi lấy thêm mấy lá bùa phóng vào xương nó nghe phụt phụt. Nó vùng vẫy trong đau đớn, bò ra cửa, mong cơn mưa sẽ cứu được nó. Cô định đuổi theo nhưng bà Hậu đã kéo lại.

“Đừng, nếu nó cảm thấy nguy hiểm sẽ đi tìm người giúp nó và người tạo ra nó sẽ xuất hiện!”

“Ý bà nói là bà Dung?”

Bà Hậu gật đầu. Lúc sau nó bò đi một quãng, lá bùa của bà Hậu ngay cả nước mưa cũng không dội tắt lửa. Cô và bà Hậu nhìn theo, đồng trợn mắt lên hết hoảng, nó không bò ra giếng như hai người họ suy đoán mà bò về phía phòng của các tiểu thư. Cô quay mặt ra nhìn bà Hậu rồi nói:

“Là người tạo ra nó, không phải là bà Dung!”

“Là ai chứ?”

Cô liền nuốt nước bọt cái, thật sự nếu nói theo giác quan cô cảm nhận được thì cô nghĩ về tiểu thư Ánh Dương đầu tiên, nhưng mọi chuyện còn chưa đi tới đâu nên chưa thể kết luận được. Ngay lúc đó bà Hậu kéo tay cô cái mạnh.

“Đi theo nó nhanh lên!”

Chương 36: Cái chết của A Tỳ

“Theo nó đi!”

Bà Hậu vừa nói vừa kéo tay cô, họ lủi thủi đi qua màn mưa, vừa qua đến phòng của các vị phu nhân đã thấy nó biến mất dạng. Bà Hậu quay qua quay lại nhìn, ấy vậy mà chớp mắt đây nó đã biến mất thật. Bà quay lại nhìn cô, cô ngẩn người ra im lặng, cô chột nói:

“Cái mùi...là ở bên này!”

Cô vừa chỉ qua thì bà Hậu đã nhìn theo, bà nhú mày cái khó hiểu hỏi lại:

“Chắc chắn chứ?”

Cô liền gật đầu chắc chắn Nếu theo hướng mà cô chỉ, chỉ có thể là bên các vị tiểu thư. Mà nếu nó qua đó chỉ có thể xuất hiện hai khả năng, một là qua hại người, hai là qua tìm chủ nhân của nó. Bà chỉ suy nghĩ tới đó, cô chạy theo bà, chân bỗng run run. Mấy ngày nay hôn mê chẳng ăn uống được gì, bây giờ đói sắp hoa mắt lên rồi. Cô ráng mở mắt ra chạy theo bà, lát tới một chỗ tối chợt cô đứng lại, kêu nhỏ:

“Bà Hậu à...tôi không ngửi được mùi của nó được nữa! “

Nói vừa xong cô chợt thấy bên trong một căn phòng chợt sáng lên lạ thường. Cô cảm tưởng giống như căn phòng ấy đang bị cháy vậy, sáng đến độ có thể soi sáng ra đến bên ngoài. Cô quay qua thấy bà Hậu nhặt mấy hòn đá lên rồi khấn cái gì đó, bà vừa khấn xong liền chỉ tay vào nó, tự nhiên hòn đá bay lên, nháy đập cái cốp vào cánh cửa. Chính là cánh cửa phát ra ánh sáng đó, bà Hậu quay lại nhìn cô gật đầu cái chắc nịch, bảo:

“Nó đích thị là ở trong đây!”

Vừa nói xong bà đã bước nhanh chân về phía trước. Bà dừng ngay căn phòng ấy, giơ tay lên và nhẹ nhàng gõ cửa. Lát sau ngọn lửa trong ấy liền được dập đi, căn phòng lại tối lại, lát sau có người cầm nến đi ra, hỏi:

“Bà Hậu, khuya rồi bà còn đến đây làm gì?”

Khi người đó quay mặt lại nhìn, cô mới mỉm cười gật đầu chào.

“Chào tiểu thư! “

Cô ấy chợt có chút bất ngờ chào đáp lễ, mỉm cười gượng gạo nói:

“Chào thiếu phu nhân, không ngờ thiếu phu nhân lại mau khỏi như vậy, đúng là chuyện mừng mà!”

Nói rồi cô liền liếc nhìn vào trong, thấy tiểu thư ấy khoác tạm cái áo khoác, biết đêm khuya đến gõ cửa phòng sẽ là bất kính. Chưa biết diện lí do như thế nào thì bà Hậu đã nói:

“Đêm khuya rồi còn phiền tiểu thư. Chẳng qua ta có thấy một thứ kì lạ vừa đi ngang đây, ta thấy lo lắng nên mới mạo phép xin lỗi tiểu thư! Ta đã gõ cửa.”

“Thứ kì lạ bà Hậu đây nói là...”

Ở nhà này ai cũng biết bà Hậu là em gái bà Hoàng, lại là một pháp sư có tiếng ,huyền trừ ma bắt quỷ. Bà ấy có vai vế nhất định trong nhà, ngoài bà Hoàng và cậu Cảnh Minh, lớn kế chắc là bà.

Không cần phải nói nhiều, bà chỉ cần nói vậy là hiểu, tiểu thư ấy cũng né mặt bà, né người qua. Vừa bước vào bà đã thấy một con nô tì ngồi mộp dưới sàn. Trước mặt nó là một cái thau đựng rất nhiều giấy tiền vàng bạc. Nó vẫn đang thả vào thau đốt, thấy bà Hậu nó ngẩn mặt lên nhìn. Gương mặt nó cứ lấp lánh vì những ngọn lửa cháy dưới thau, nhìn rất âm u lạnh lẽo, bà liền hỏi:

“Giờ này rồi tiểu thư còn đốt cái gì thế?”

“Tôi...tôi chỉ là đốt giấy tiền vàng bạc thôi, hôm nay trời mưa nên đốt trong phòng, có gì không hả bà Hậu?”

Vừa trả lời xong tiểu thư ấy liền liếc nhìn qua Hoài Thục. Nãy giờ từ khi bước vào phòng Hoài Thục luôn đảo mắt nhìn ba bên bốn phía. Bà Hậu lại kéo tay cô cái rồi nói nhỏ:

“Có cảm nhận thấy cái gì không?”

Cô liền lắc đầu, lát sau không phiền tiểu thư ấy nữa. Bà Hậu và cô cũng phải ra khỏi phòng, họ vừa đi vừa nói:

“Lạ thật, tại sao vào đó rồi lại biến mất?”

Cô như người thất thần, lát sau mới nói:

“Bà Hậu à, chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy, có mùi của A Tỳ ở đó!”

Nói rồi bước chân bà Hậu bỗng dừng lại, bà quay qua nhìn cô nghiêm túc nói:

“A Tỳ? Cô cảm nhận được A Tỳ sao?”

Cô gật đầu, nói:

“Tôi ngửi thấy mùi của A Tỳ, với lại tôi có cảm giác rất lạ. Cảm giác như kiểu nó đang ở trong căn phòng ấy vậy. Mà từ khi tôi tỉnh, tôi không thấy nó đâu cả”

Bà Hậu kéo tay cô lại, một hai nói:

“A Tỳ mất tích từ hôm qua rồi, ta cũng có hỏi thăm nhưng chẳng ai biết về tung tích của nó cả”

“VẬY sao? Nhưng cũng không thể đường đột xông vào phòng người ta như vậy chứ?”

Vừa nói xong bà đã nói:

“Không sao! Chúng ta chỉ quay lại xác nhận thôi. Nếu đúng tôi sẽ tìm cách vào đó!”

Nói xong bà ấy đã đứng ngay cửa phòng, chưa kịp gõ cửa cô đã kéo tay bà lại, chột lắc đầu nói:

“Không cảm nhận được nữa! “

Nói xong bà lại cảm thấy khó hiểu, cô thấy hoa mắt cái rồi khụy xuống. Bà Hậu đỡ cô dậy, lúc ấy chột nghe tiếng bước chân. Tiểu thư Ánh Dương chột mở cửa ra, cô ấy hốt hoảng nói:

“Chắc thiếu phu nhân cảm lạnh rồi, tiểu Hòa. Em mau gọi người tìm thầy lang đi”

Bà Hậu cùng tiểu thư ấy đỡ cô dậy. Vừa đỡ lên giường xong thì đèn trong các phòng liền được bật lên. Mấy vị phu nhân khác không ngủ được nên sinh ra khó chịu ngáp ngáp dài, bà Hậu liền nói:

“Không dám kinh động mọi người, tôi sẽ mang thiếu phu nhân ấy về phòng”

Nói xong một tay bà đỡ cùng với mấy a hoàn khác về. Bà sợ thầy lang đến lại phát hiện ra vết thương của cô đã lành lặn. Lại phiền phức đến cô, thấy vậy bà liền mang cô về phòng, tránh đánh động đến mấy người kia.

Bà dắt cô vào phòng xong liền đuổi hết người ra ngoài. Khi cô về phòng

xong tiểu thư Ánh Dương có nhìn theo một đoạn. Thấy nước mưa tạt vào người cô ấy, con a hoàn đứng cạnh liền nhắc.

“Tiểu thư à, mưa lớn lắm! Vào phòng thôi!”

Tiểu thư ấy liền nhếch mép lên cười khẩy, tiểu thư ấy quay người vào trong.

“A Tỳ sao rồi? “

“Em đã đem nó ra sau nhà rồi ạ. Hôm qua e đánh nó một trận, hôm nay cho nó dầm mưa cả đêm nay, nó có hai cái mạng cũng không sống nổi”

Nói xong tiểu thư ấy liền cởi áo khoác ngoài ra. Con nô tì ấy cầm treo lên rồi lại kéo chăn cho cô ấy, nó ngồi cạnh rồi nói:

“Tiểu thư ngủ đi, mà sao lúc nãy tiểu thư bảo em đốt giấy tiền vàng bạc chi vậy?”

Cô ấy nghe nó hỏi xong liền mỉm cười, mắt nhìn lên trần nhà. Có một bộ xương đen đen trắng trắng nằm lên trần nhà, dính người vào đó. Nó đang hít hà cái khói từ cái thau bốc lên, cô ấy liền nhắm mắt nói:

“Không có gì đâu, chỉ là muốn ấm một chút!”

Tuy tiểu thư ấy trả lời như thế. Nhưng con nô tì của cô vẫn không hiểu ý cô nói vậy ý là gì, cho đến tối hôm đó. Nó đang nằm ngủ bên cạnh bàn thì nó nghe thấy có tiếng tạch tạch bên tai. Nó chợt nghe bên ngoài có sét đánh cái đùng, nó giật mình mở mắt ra. Nó dụi mắt cái, trời vẫn chưa sáng. Bên trong phòng tối tăm, nó chẳng thấy gì cả. Nó theo thói quen nhìn qua bên giường của tiểu thư nhà nó.

Lát nó lại cảm thấy trên óc nhà có một giọt nước rơi xuống, nó sờ lên đầu rồi vò vò ngón tay thăm nghĩ rằng có phải óc nhà đã bị thủng hay không. Nó ngẩng mặt lên nhìn, chợt một bàn tay toàn xương chọc thẳng vào họng nó, nắm cả ruột gan nó kéo ra. Chưa kịp hét, chưa kịp bất ngờ, chưa kịp sợ hãi đau đớn, nó đã chết.

Một tiếng sét chợt lóe lên, đánh cái ầm trên trời. Bên giường tiểu thư Ánh Dương chợt bật dậy, đôi mắt sắc sảo liếc qua nhìn. Miệng tiểu thư ấy chợt nhếch lên nhẹ. Máu từ miệng của tiểu Hòa chợt phún ra như vòi rồng. Người nó giật giật lên mấy cái rồi đơ ra. Tiểu thư ấy chợt quay mặt lại, kéo chăn xuống nằm ngủ.

Sáng hôm sau mọi người nhà họ Hoàng lại thêm một cơn khủng hoảng. Ai cũng nói cái xác của con nô tì té giếng hôm trước đã bị chó lôi xác ra ngoài sau nhà. Mấy con nô tì ra bưng nước cho mấy phu rửa mặt mà chúng nó la hét ầm ĩ, bà Hoàng liền nhú mày khó chịu.

“Đem nó đi xử lí đi, đừng để nó trong căn nhà này nữa! “

Nói xong họ liền lấy chiếu bê xác nó đi. Sáng bà Hậu có ra nhìn, bà dặn cô không được ra khỏi phòng, vì nếu bây giờ ra sẽ khiến mọi người nghi ngờ. Chuyện cô khỏi bệnh chưa ai biết. Vì thế bà chỉ liếc ngang nhìn, thấy lạ một điều tại sao cái xác này khác với cái cương thi lúc tối. Bà liền chăm chú xem, chợt mắt bà long lanh lên rồi quay ngược lại phòng, bà kéo tay cô nói:

“Mới phát hiện ra một xác người sau nhà!”

Cô đang uống thuốc nghe xong mà suýt thì sặc, cô nói:

“Là con cương thi sao?”

Bà ấy chột nghiêm nghị rồi lắc đầu.

“Không! Là một người khác, ai cũng nghĩ đó là con nô tì té xuống giếng ngày hôm trước, nhưng mà, không phải như vậy!”

“Là ai?”

Cô trợn tròn mắt lên rồi lấp bắp nói:

“Không phải lại ai đó rơi xuống giếng chứ?”

Bà Hậu cũng lắc đầu, bà ấy nói:

“Người đầu tiên rơi xuống giếng có vết rách khác với người này, người trước có vết răng rất nhỏ, nhưng lực cắn rất mạnh, còn lần này, lại có vết răng giống như răng người! “

Vừa nói xong liền có một dòng điện chạy dọc xương sống cô, cô cầm chén thuốc trên tay mà run lấy bầy, chột cô nói:

“Tôi thật sự rất lo cho A Tỳ. Căn nhà này chưa bao giờ là an toàn, tôi không muốn nó cứ sống trong căn nhà này nữa”

Cô nói mà ánh mắt chột long lanh nước. Bà Hậu giữ chân cô lại nói:

“Tôi đã nói rồi, bây giờ cô chưa được đi đâu cả!”

Cô nhìn lên bà rồi lấp bắp nói:

“Nhưng còn A Tỳ! “

“Tôi sẽ tìm nó. Cô chỉ cần yên tâm tịnh dưỡng thôi, bây giờ mà ra ngoài lại

có nhiều chuyện để nói lắm. Bây giờ bà Dung còn chưa tìm ra, tôi còn phải làm rất nhiều chuyện, chuyện của A Tỳ cứ để cho tôi lo”

Cô liền gật đầu.

“Tôi biết bà Dung còn chưa đi đâu xa đâu, bà ấy còn ở dưới giếng thôi. Chuyện con nô tì bị ăn thịt ít nhiều có liên quan đến bà ấy. Nhưng có một điều tôi muốn nói cho bà nghe, tôi biết người bà Dung ăn phối để sống trên cạn là ai. Nên bà cứ dựa theo vị tiểu thư ấy mà điều tra!”

“Bà Dung muốn lên bờ phải khó lắm. Không đơn giản đâu, vì người phù hợp rất ít, nên sau khi cô phá vỡ thuật của bà ấy. Nhất định sẽ làm bà ấy hao tổn không ít sức lực. Muốn trở lại phải mất nhiều thời gian lắm, nhân cơ hội này chúng ta sẽ khống chế bà ấy lại. Không cho bà ấy có thời gian đào hang tẩu thoát được”

Cô nghe xong liền suy nghĩ một hồi. Chợt mấy hình ảnh ngày trước hiện lên trong đầu mình, cô nói:

“Hãy mua muối, đổ xuống giếng, bà Dung rất sợ muối đó!”

Nói xong bà Hậu liền làm gương mặt khó hiểu, bà ấy nói:

“Tại sao cô biết?”

“Bà cứ nghe theo tôi, hãy đổ càng nhiều muối xuống càng tốt. Và hãy lấp miệng giếng lại, nếu bà ấy muốn tẩu thoát thì cũng rất khó”

Nói xong bà Hậu liền quay qua cửa. Cảm giác có ai lại gần liền suyt một cái. Cô im lặng nhìn ra, bà Hậu nghe có người gõ cửa nói:

“Bà Hậu, phu nhân hỏi thiếu phu nhân đã tỉnh chưa, cho gọi lên điện chính”

Vừa nói xong bà đã quay mặt qua cô hốt hoảng nói:

“Thôi chết, có khi nào vị tiểu thư đó đã nói gì rồi không? “

Cô vừa nghe nhắc tới vị tiểu thư liền cười nhếch mép.

“Ngoài bà Dung ra tôi lại cảm thấy có vấn đề nhất chắc là bà Hoàng và vị tiểu thư đó”

Vừa nói xong cô liền nói:

“Không giấu được nữa thì diễn cho họ xem, tôi lại không tin họ dám cời y phục tôi ra để kiểm tra. Càng trốn càng khiến người ta sinh nghi ngờ”

Nói xong cô và bà Hậu đi ra, cô giả vờ đi khập khiễng, người như không còn sức lực đi lên điện chính. Vừa tới nơi thì thứ đập vào mắt cô đầu tiên là một cái chiếu cuộn tròn. Cô nhìn vào nó rồi nhìn lên bà Hoàng, quỳ xuống thỉnh an bà.

“Hoài Thực, con còn yếu, mau đứng lên!”

Cô liếc qua nhìn bà Lệ Hoa vừa uống trà vừa cười nhếch mép.

“Đúng là giỏi giả vờ, bản thân diễn cũng giỏi quá rồi, bệnh cái gì mà bệnh, đến cả nô tì của mình mà còn đối xử thành ra như thế? Không cảm thấy tội lỗi hay sao?”

Cô nghe vậy liền khó hiểu nhìn bà ấy, chợt bà ấy khó chịu khi thấy cô dùng ánh mắt ngây thơ nhìn mình. Bà ấy đứng dậy, giơ chân ra đá cái chiếu một cái, cô trợn mắt lên thấy A Tỳ nằm trong ấy mặt mũi tím tái xưng phù, tay chân nó đầy vết thương, miệng còn dính một ít máu khô. Cô thấy nó nằm

yên bất động mà sốc như muốn ngất tại chỗ, đầu cô chấn động một cái mạnh, mạnh đến độ cô muốn thét lên. Cô chột thờ gấp rồi quỳ xuống, tay run run chạm lên mũi nó. Cô như gào thét trong lòng rằng, “A Tỳ à! Ta xin em đừng chết”

“Giả vờ giả vịt, nhìn đi mọi người, A Tỳ không những bị đánh, còn bị cắt tóc, còn cho dầm mưa cả đêm hôm qua Nó không qua khỏi đâu! Đúng là độc ác không ai bằng”

Nghe đến đó tiểu thư Ánh Dương chột cười nhếch mép lên một cái hài lòng.

Chương 37: Tạm biệt A Tỳ của ta!

“A Tỳ! Mẹ à, thật sự...”

Cô nước mắt rơi lã chã, ngẩng mặt lên nhìn bà. Bà thấy tay ra vẻ không muốn nghe, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Thôi được rồi, đừng nói nữa! Chuyện này để sau đi!”

“Mẹ à, nhưng con phải mời thầy lang về xem cho A Tỳ. Con không tin nó đã chết đâu!”

Vừa nói xong chưa kịp để bà đồng ý, cô đã dùng hết sức bế A Tỳ lên, gồng

mình nhanh chóng bế nó dậy. Cô vừa khóc vừa gọi:

“A Tỳ à, em đừng chết! Em đừng có chết mà!”

Cô nhìn vào gương mặt sưng tím tái của nó mà trái tim đau như cắt, nhà họ Hoàng này đúng là nơi nguy hiểm, cả A Tỳ ngây ngô cũng bị người ta hại mặc dù nó chưa bao giờ làm hại đến ai. Cô mếu máo rồi bế nó về phòng, mấy người ở đó ai nấy đều bất ngờ, bà Hoàng quay qua nhìn mà cặp mắt bà ánh lên tia sắc lẹm. Tiểu thư Ánh Dương nhấp một ngụm trà, nhếch mép lên cái rồi quay qua nhìn bà Lệ Hoa, bà ấy chột nhứu mày rồi nói:

“Đúng là không xem ai ra gì mà, nó muốn ở là ở, đi là đi thôi, đúng là không có phép tắc gì cả! Sao cái nhà này lại cưới phải một đứa như nó chứ, không chết quách theo sáu đứa trước cho rồi đi?”

Vừa nói tới đó tiểu thư Ánh Dương liền im lặng, mắt nhẹ nhàng đảo qua nhìn bà Hoàng, bà Hoàng lại đảo đôi mắt đầy sát khí qua nhìn bà Lệ Hoa. Cảm nhận được bản thân mình đã lỡ lời, bà ấy ngậm miệng lại rồi giả vờ nhìn đi chỗ khác. Bà Hoàng đứng dậy, liếc bà Lệ Hoa cái, ý bảo bà ấy ăn nói cẩn thận, cái miệng có thể sẽ liên lụy cái thân, ở nhà họ Hoàng ăn nói xằng bậy đồng nghĩa với việc mất mạng. Cả đám người đồng loạt đứng dậy chào bà Hoàng, họ cúi đầu xuống sát chào bà, bà chỉ lặng lẽ rời đi. Mọi người tản ra hết rồi sau đó ai lại làm việc nấy, chỉ có tiểu thư Ánh Dương là đứng đó nhìn theo bóng của bà Hoàng. Nhẹ nhàng mỉm cười, cô ấy liếc nhìn qua cái ghế trên đó, chỗ hăng ngày bà Hoàng vẫn ngồi, chột ánh mắt cô ấy sáng lên rồi quay mặt lại đi ra ngoài. Lát sau cô thấy có một người đàn ông chột hớt ha hớt hải chạy vào, cô nhận ra người đó, bèn nhẹ nhàng đến chào hỏi.

“Xin chào thầy lang Nguyễn ạ.”

Thấy tiểu thư kính cẩn chào mình, ông ấy cũng dừng chân lại rồi chào đáp

lẽ.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi có việc gì không?”

“À thật ra ta biết ông là thầy của cậu Cảnh Minh, hôm nay vô tình gặp nên ra ra chào hỏi, chỉ muốn hỏi cậu Cảnh Minh dạo này thế nào rồi? Mong thầy sẽ chăm sóc dạy dỗ cậu ấy chu đáo.”

Mắt tiểu thư ấy chợt như biết cười, mỗi lần tưởng tượng ra gương mặt cậu cô ấy lại cảm thấy trái tim mình rộn ràng khó tả. Thấy tiểu thư ấy dịu dàng lại xinh đẹp, thầy lang ấy chợt mỉm cười nói:

“Cậu Cảnh Minh hiện tại sống rất tốt, cậu cũng rất sáng dạ. Thật, sự được dạy dỗ cậu ấy phải nói là phần phước của tôi. Ngày hôm nay cũng là cậu mở miệng nhờ tôi qua nhà thăm khám người nhà cậu, nên xin phép tiểu thư đây cho tôi cáo lui trước!”

Tiểu thư ấy chợt suy nghĩ cái gì đó, kéo thầy lang Nguyễn lại.

“Xin hỏi... cậu Cảnh Minh căn dặn khám cho ai thế ạ? Tôi có thể dẫn thầy đi cho mau!”

“À, thì là tiểu thư Hoài Thục ạ.”

“Tiểu thư Hoài Thục?”

Chợt tiểu thư ấy nhếch mép lên cười nhạt nhẽo, cúi đầu chỉ tay về phía trước rồi kính cẩn nói:

“Là bên này ạ!”

Thầy lang ấy nhanh tay nhanh chân đi về phía trước, tiểu thư ấy đi phía sau,

người đứng thẳng dậy, tay bắt chéo lên nhau, ánh mắt cô ấy đầy sự u ám lạnh lẽo.

“Cảnh Minh không xem Hoài Thục là thiếu phu nhân mà lại xem như nó là một tiểu thư... Ha ha ha! Thật là nực cười mà, tiểu thư à? Không còn xứng đáng cho cô nữa đâu Hoài Thục!”

Nói rồi chân tiểu thư ấy bước đi về phía trước. Lúc thầy lang Nguyễn đã đứng ngay cửa, cô mới lại và gõ cửa, lát sau thấy bà Hậu mở cửa ra. Nhìn vào trong thấy Hoài Thục nước mắt lã chã chẳng khiến cô cảm thấy hài lòng mà còn cảm thấy khó chịu hơn gấp ngàn lần, tay cô nắm chặt lại, miệng vẫn cố niềm nở nói với bà Hậu:

“Đây là thầy lang Nguyễn, là thầy dạy y thuật cho cậu Cảnh Minh. Hôm nay thầy tới đây là để thăm khám cho thiếu phu nhân Hoài Thục nên tôi dẫn thầy tới dùm!”

Ba tiếng “thiếu phu nhân” tiểu thư ấy nhấn mạnh vốn dĩ là muốn cho thầy lang Nguyễn nghe thấy, rằng Hoài Thục này là thiếu phu nhân, là người đã có gia đình, chứ không phải là tiểu thư. Nói xong cô ấy cúi đầu chào, lúc quay lưng lại chợt nghe Hoài Thục gọi thầy lang Nguyễn rất gấp, gọi vào khám cho A Tỳ, nghe giọng cuống quýt sợ hãi của cô càng khiến tiểu thư ấy cười đắc thắng.

Cô kéo thầy vào trong, vừa chỉ vào A Tỳ vừa nói gấp:

“Thầy xem nó đi, thầy hãy tìm cách cứu nó! Bao nhiêu tiền cũng được, tìm loại thuốc quý nào cũng được, tôi muốn cứu nó!”

Thầy lang chợt kéo tay nó lên, sau đó đưa tay bắt mạch. Thầy xem xét một hồi lâu, chợt nhíu mày thờ dãi một cái.

“Người e rằng cứu không được nữa!”

Thầy vừa nói ra câu đó chợt trong đầu cô vang lên một tiếng sấm như muốn nổ tung đầu cô ra. Cô lấy tay lau nước mắt rồi hỏi lại:

“Thầy nói gì?”

“Người này không còn sức lực để có thể uống thuốc được, e rằng cơ hội bình phục là không có.”

“Không... Không có ư? Rõ ràng lúc này tôi áp tay nghe A Tỳ còn thở mà?”

Thầy lang Nguyễn chợt đứng dậy, lắc đầu rồi nói.

“Như tôi đã nói đó, thật sự người này đã rất yếu rồi, không làm gì hơn được đâu, người đã nát bét ra thế này lại còn ngấm nước mưa cảm phong hàn. Thật sự không có cách!”

Nói rồi thầy cất hết dụng cụ vào hộp, sau đó quay lại nhìn A Tỳ cái nữa. Thấy mặt mũi của cô đã sưng vù lên vì khóc, thầy liền hỏi:

“Đây là nô tì của... thiếu phu nhân à? Tại sao lại ra nông nỗi này chứ?”

“A Tỳ, em đừng có chết! Em chết rồi ta phải làm sao đây? A Tỳ à!”

Thấy cô kích động quỳ xuống giường, bà Hậu không nỡ lòng nào nhìn cảnh đó. Đoạn bà tiễn thầy lang Nguyễn ra ngoài, bà nói:

“Thiếu phu nhân ấy sống rất tình cảm nên xem gia nô như chị em trong nhà, mong thầy đừng hiểu lầm. Là có người hãm hại con bé, tội nghiệp nó!”

Nói xong bà đã tiễn thầy ấy một đoạn, chợt thầy ấy mỉm cười.

“Tay của bà... cũng bị thương rồi.”

Bà Hậu che cánh tay lại. Đúng là bà đã tàn phế một tay, nhưng người thường nhìn thì chắc chắn không biết, ấy vậy mà thầy lang này lại biết. Bà có nghe nói cậu qua thôn Vĩnh Hà học y thuật, chứ thầy của cậu là ai thì bà chưa thấy, hôm nay thấy mới cảm thấy ông ấy giỏi, cả chuyện tay bà tàn phế cũng nhận ra. Bà mỉm cười tiễn ông ấy.

“Mong thầy sẽ giữ kín chuyện này.”

Thầy gật đầu rồi lên xe ngựa, bà cũng quay vào, nhưng đang quay vào thì chợt cảm thấy bên kia vách có ai đó nhìn mình. Bà liếc mắt qua nhìn một cái, rồi quay lại nhìn ra đường, chiếc xe ngựa của thầy lang Nguyễn đã đi khá xa. Chợt bà nhắm mắt lại ngẫm rất lâu, rồi bà lại nghe bên tai có tiếng nói vang lên.

“Nóc nhà!”

Bà mở mắt to ra, mồ hôi trên trán bà rịn xuống, bà đảo mắt nhìn quanh thấy xa xa có cái đám ma, nhìn kỹ mới thấy hình như cái đám người đó là người thân của con nô tì không may té xuống giếng kia. Mà nói đám ma thì cũng không đúng vì đó chỉ là hai ba thanh niên vác một cái khúc gỗ được đục khoét khá sơ sài, hơn nữa, ban này bà có thấy người nhà họ Hoàng có dúi tiền cho mấy người đó. Nhưng không biết xui khiến thế nào, quay vào rồi lại quay ra, nghe thấy một câu rõ ràng đến như vậy, bà chợt lâm bầm:

“Nóc nhà?”

Rồi theo quán tính, bà quay lại nhìn lên nóc nhà. Nhìn hết một lượt cũng không cảm thấy gì, bà lắc đầu rồi lại nhìn vào cánh cửa phòng của Hoài

Thục, chợt cảm thấy buồn mang mác.

Bà đi vào, vừa đi vừa cúi đầu thở dài, lát đến cửa bà còn chưa dám vào mà đứng đợi ở đó một lát. Bỗng cánh cửa từ từ mở ra, Hoài Thục đứng trước mặt bà, ánh mắt âm u, bà cố chần chỉnh lại rồi hỏi:

“Sao rồi?”

“Bà Hậu!”

Cô gọi bà một cách chắc nịch, chợt bà gật đầu đón nhận câu hỏi.

“Cô muốn hỏi gì?”

“Bà biết cách cứu A Tỳ không? Bà là pháp sư mà chẳng lẽ lại không có cách nào sao?”

Bà Hậu chợt thở dài rồi nói:

“Không! Sống chết là chuyện của trời, nếu cô muốn thay đổi đi những thứ gọi là luật lệ, căn bản sẽ làm rối loạn đi vòng tuần hoàn của tự nhiên, như vậy chỉ khiến cô nhận lấy hậu quả sau này. Tôi khuyên cô tốt nhất cô nên từ bỏ đi.”

Bà vừa nói xong, cô chợt buông thông cánh tay xuống, nhắm mắt lại cố không khóc nữa. Cô nhớ đến gương mặt thanh thoát hiền lành của A Tỳ, nhớ đến giọng nói của nó, nhớ đến những ngày qua nó luôn vui vẻ bên cạnh cô, nhớ đến lúc nó lo cho cô mà khóc lóc. Bây giờ thấy nó nằm im trên giường thế kia mà không giúp gì được, nước mắt cô cứ tuôn hoài không thôi.

Cô quay lại nhìn nó thêm một lần nữa, bà Hậu ở phía sau nhìn cả hai người

rồi chột nói:

“A Tỳ không có người thân nên khi nó được chọn làm nô tì cho cô, thì sau này nó có chết, cô cũng chính là người đứng ra lo liệu. Vậy nên cô hãy chuẩn bị cho nó!”

“Thật sự nó sẽ chết sao? Tôi không muốn nó chết đâu!”

Cô vừa ôm chặt nó vừa gào lên, bà Hậu bất lực nhìn cô.

“Hoài Thục à? Cô hãy chấp nhận đi, A Tỳ chết rồi nó chết rồi! Cô nên biết là từ khi được định là dâu nhà họ Hoàng, cô đã mất đi tương công, nên cô phải chuẩn bị tâm lí mất đi những thứ khác. Vậy nên cô đừng có như vậy nữa!”

Cô ngẩng mặt lên nhìn bà, chột quay qua nhìn A Tỳ. Bây giờ không biết là loại cảm giác gì nữa, lúc mang A Tỳ về đây, tuy ai cũng nói nó đã chết, nhưng cô vẫn tin rằng nó vẫn chưa chết, mà đúng thật nó vẫn lay lắt chờ cô đến đón nó, nhưng đến bây giờ, cô mới cảm nhận được nó đã trút hơi thở cuối cùng. Cô im lặng một hồi, trái tim kích động nay đã đập êm lại, cô nắm lấy tay nó, vuốt ve xong hôn nhẹ lên trán nó rồi nói:

“Ta xem em là em gái, không phải là nô tì đâu A Tỳ à. Ta xin lỗi em, A Tỳ, là chính ta không bảo vệ được em, chính ta để em phải chịu đau...Tha thứ cho ta nhé A Tỳ, ta xin lỗi em!”

Cô tựa đầu vào bàn tay nó, những giọt nước mắt ấm nóng chột chảy ra, rồi cô đặt tay nó xuống ngay ngắn, giơ tay vuốt mái tóc nó cho ngay ngắn, cô cảm nhận được gương mặt nó đang cười. Khom người chỉnh đốn y phục lại cho nó, một giọt nước mắt ấm nóng chột rơi tạch xuống gương mặt nó, cô quay lại và lau nước mắt, rồi bước lại chỗ treo y phục và lấy ra một bộ phục màu trắng, sau đó treo vào phòng tắm, sau tắm rèm mỏng. Đó là công

việc hằng ngày A Tỳ vẫn hay làm cho cô. Sau đó cô pha nước, lấy những cánh hoa hồng rải xuống, cô khuấy nước rồi đi ra. Bà Hậu không nói gì chỉ đứng nhìn theo. Cô bước lại bế A Tỳ vào trong, thấy tay cô run run như sắp bể không nổi, bà bước lại bế phụ thì cô lại bảo tránh ra:

“Để tôi tự làm cho em ấy!”

Cô bế nó đặt vào bồn tắm, cô cũng ngâm người trong đó. Cô lấy tay nhẹ nhàng tháo y phục ra cho nó giống như hằng ngày nó vẫn hay làm cho cô.

“Thiếu phu nhân à, em pha nước cho người rồi, người mau đi tắm đi.”

“Thiếu phu nhân à, người cảm thấy nước đủ ấm chưa?”

“Thiếu phu nhân à... thiếu phu nhân à...”

Cô nhìn vào gương mặt tím tái sưng húp của nó, nhớ tới thường ngày nó vẫn hay thiếu phu nhân à thiếu phu nhân ời, cô mỉm cười rồi choàng tay ôm nó.

“A Tỳ à, kiếp sau nhất định em phải sinh ra một trong gia đình giàu có, đừng đi làm nô tì nữa em nhé! Nếu không thì hãy làm một người bình thường, không cần quá xinh đẹp nhưng nhất định em phải sống một cuộc sống bình thường hạnh phúc, em nhớ lời ta dặn chưa? A Tỳ của ta, ta đúng là vô dụng... Ta thật có lỗi với em!”

Cô khóc lên một chập. Tắm xong cho A Tỳ, cô lại mặc y phục đẹp cho nó, trang điểm cho nó, tất cả đều là làm trong lặng thầm. Cô còn dặn dò bà Hậu tìm cho nó một mảnh đất tốt, muốn nó có chỗ nằm chứ không phải hỏa thiêu hay vứt bờ vứt bụi. Lo liệu xong, cô mỉm cười nhìn nó.

“A Tỳ à, em ráng đợi ta hai ngày, ta sẽ tìm cho em một chỗ tốt!”

Tối đó bà Hậu trở về phòng, các gia nô của nhà họ Hoàng ai nấy đều né căn phòng của cô ra, ai cũng đồn cái xác của A Tỳ còn trong phòng của thiếu phu nhân. Một phần họ sợ ma, một phần họ cũng nghe mọi người đồn mấy điều không hay về thiếu phu nhân: Người ta nói cô ác độc, nói là cái chết của A Tỳ là liên quan tới cô, rằng cô đánh chết nó. Đám gia nô sợ lọt vào mắt cô lại có kết cục không tốt như A Tỳ, họ liền bàn bạc với nhau né thiếu phu nhân ra, cũng tựa như cấm tiệt không qua lại.

Ánh nến sáng lung linh bên trong phòng, cô ngồi trên ghế lặng im nhìn A Tỳ nằm trên giường; cô muốn thấy nó, muốn thấy nó, muốn nói chuyện với nó.

Cô lim dim mắt, không biết đã đến giờ nào rồi nhưng hình như trời đã khuya. Hôm qua mưa to, còn hôm nay thì trời lạnh quá, cô xoa tay vào nhau rồi xoa vai, lát sau lại ngủ quên lúc nào không hay. Trong giấc mơ, cô mơ màng thấy bóng dáng A Tỳ, tuy nói là mơ nhưng cô vẫn nhận thức được A Tỳ chết rồi. Cô rơi nước mắt kêu nó:

“A Tỳ , A Tỳ ơi! A Tỳ, em quay lại cho ta nhìn em đi, A Tỳ!”

“Thiếu phu nhân à... em xin lỗi người... sau này em không thể hầu người được nữa rồi.”

“A Tỳ, ta mới là người nên xin lỗi em! Là ta hại em!”

Nó mỉm cười rồi lắc đầu, nụ cười nó như tỏa sáng, cô còn ngửi được mùi thơm thoang thoang phát ra. Nó cười khúc khích rồi nói:

“Đừng... thiếu phu nhân đừng trách bản thân mình. Em không sao...em cảm thấy rất vui! Thiếu phu nhân à... tạm biệt người... Cảm ơn người đã đến với cuộc đời của em! Em đi đây, chị em đến đón em rồi.”

Nó nói xong liền quay lưng lại, bộ y phục nó mặc trên người là do cô thay, gương mặt nó có son có phấn, trông không khác gì tiểu thư của một gia đình giàu có. Lát sau cô thấy xuất hiện thêm một bóng người, người đó quay mặt lại nhìn làm cô trợn mắt lên kinh ngạc, là Tiểu Oa! Nó nói:

“Tôi đến đón A Tỳ. Tôi nhất định sẽ bảo vệ nó! Tôi biết cô không ghét nó, và tất cả chỉ là hiểu lầm do tôi bị bà Dung gạt gẫm. Tôi dẫn nó đi đây, tạm biệt!”

Cô đứng đó nhìn hai người họ vui vẻ cười đùa với nhau, tay nắm lấy tay nhau, cô chợt mỉm cười rồi cúi đầu xuống nhìn theo hai bàn chân người. Chợt cô ngẩng mặt lên, thấy ngay tiểu thư Hoàng Hoa đứng trước mặt mình. Bỗng tiếng gió làm cửa đập cái rầm, mở toang ra, cô mở mắt giật mình nhìn quanh, chợt quay ra nhìn cây si, khóm hoa Huệ trước phòng, rồi cô cảm nhận được xác của A Tỳ đang ngồi bên giường. Tuy cô cảm nhận rất rõ nhưng vẫn chưa đủ can đảm để quay lại nhìn.

Chương 38: A Tỳ và tiểu thư Hoàng Hoa, tuy hai mà một

“Thiếu phu nhân!”

Chợt bên kia vang lên một giọng nói, cô như đứng sững người ra, chợt từ từ

quay mặt lại nhìn. Cô thấy A Tỳ vẫn ngồi đó, mắt nó sáng lên tinh anh, gương mặt vẫn còn chút sừng nhưng vẫn ổn hơn lúc chiều. Chẳng hiểu sao lúc ấy cô mong A Tỳ sẽ sống lại, nhưng khi thấy nó ngồi đó, cô lại không tin vào mắt mình, đây có phải là A Tỳ của cô không?

Bất ngờ quá mức khiến cơ thể chưa kịp phản ứng, cô nhìn vào mặt A Tỳ trân trân. Chợt một giọt nước mắt cô rơi xuống, đó là nước mắt chảy ra từ trong giấc mơ khi nãy, bây giờ mới nặng nề rơi xuống.

“A Tỳ à?”

Cô gọi như kiểu còn đang hoang mang nghi ngờ. Lúc ấy gương mặt A Tỳ từ từ ngẩng lên, nó nhẹ nhàng nói:

“Thiếu phu nhân!”

Lúc ấy cô đứng phắt dậy, sau đó tiến lại giường, tay từ từ giơ ra chạm vào gương mặt của A Tỳ, chợt nó mỉm cười. Cô vội rút tay lại, ánh mắt thăm dò nhìn nó, chợt lấy tay đập vào trán mình, vai cô run lên bần bật, cô nói:

“Tôi biết ngay không phải là A Tỳ! A Tỳ chết rồi!”

Rồi cô bỏ tay xuống nhìn qua bên giường, chợt bà Hậu từ ngoài bước vào. Nhìn vẻ mặt buồn bã của cô, bà nói:

“Cô đã biết rồi à?”

Hoài Thục quay qua nhìn A Tỳ, chợt cô gọi:

“Tiểu thư Hoàng Hoa, là cô đúng không?”

Chợt A Tỳ đứng dậy, thong thả cúi người xuống, vẻ mặt và phong thái nhất

định không phải là A Tỳ. Cô nhắm mắt lại, cuối cùng cũng chấp nhận được sự thật này, cô mỉm cười một cái rồi nói:

“Tại sao?”

Cô vừa hỏi xong bà Hậu đã quay qua nhìn cô.

“Cô biết rồi à?”

Cô quay lại nhìn bà Hậu, chợt bà nhìn qua A Tỳ rồi nói:

“Thật ra chuyện này...”

Chưa nói dứt câu cô đã bỏ ra ngoài. Bà Hậu quay qua nhìn A Tỳ, chợt nói:

“Tiểu thư Hoàng Hoa, chỉ là thiếu phu nhân ấy sốc quá thôi, cô đừng suy nghĩ nhiều!”

Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng rồi nói:

“Tôi biết, tôi cũng không thể ở lại quá lâu, nhưng mà... tôi chỉ muốn về thăm nhà! Một lần thôi cũng được!”

Nói xong bà Hậu liền mỉm cười và dịu dàng đáp:

“Thiếu phu nhân ấy rất thương A Tỳ, nhưng thiếu phu nhân ấy lại có tấm lòng rất nhân hậu nên cô ấy sẽ giúp cô giữ bí mật này thôi.”

Cô ấy gật đầu mỉm cười, bà Hậu nhìn ra cửa mà thở dài thườn thượt, lắc đầu cái rồi đi ra. Bà dạo chân bước dọc thềm nhà, mắt nhìn ra bên ngoài, cố tình tìm bóng dáng của cô.

Cô chạy một mạch ra sau nhà, chỗ trồng cây kiểng nên nó hơi âm u. Cô ngồi phịch xuống rồi khóc nức nở, đôi vai run lên bần bật. Bỗng bên kia tiếng chim bay, nó đậu vào gốc cây trước mặt cô rồi từ từ đi lại.

“Này, đồ xấu xí!”

Cô nghe thấy tiếng người thì giật mình, ngẩng mặt lên chỉ thấy một cặp mắt sáng trưng. Cô lau nước mắt cái rồi giơ tay ra, nó nhảy lên tay cô rồi thờ dãi nói

“Khóc lóc, khóc lóc!”

Nghe giọng nó mĩa mai, cô quăng thẳng nó xuống đất rồi úp mặt xuống gối. Nó té một phát lăn cù cù rồi ngồi dậy vẫy cánh cho văng bụi bắn ra khỏi người, rồi nó tiến lại gần cô, chui vào chân cô và ngược nhìn lên. Thấy cô cúi đầu xuống khóc thút thít, nó liền ngồi xuống dựa vào chân cô rồi nói:

“Đừng có khóc nữa, A Tỳ chết đi thì cũng là chuyện tốt.”

“Tốt cái đầu người! Người làm sao mà hiểu?”

“Cô định cho nó chịu khổ với cô suốt đời à? Chết đôi khi là sự giải thoát đó! Ở đâu tôi không biết, nhưng ở đây chẳng có gì tốt!”

Cô suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

“Sao người biết nó tên A Tỳ?”

“À thì ...tôi luôn theo dõi cô mà... Là tôi nghe cô gọi đó!”

Nó nói giọng miễn cưỡng. Cô im lặng, lấy chân hất nó ra làm nó lăn cù cù ra ngoài.

“Ta muốn im lặng! Người ồn ào quá, đi chỗ khác đi!”

“Cô không nhớ tôi à?”

“Nhớ người? Việc gì ta phải nhớ một con quạ điên như người?”

“Ta điên? Cô đúng thật là... nhưng mà ta vẫn muốn nói cho cô nghe một chuyện.”

Vừa nói tới đó, chợt cô nghe thấy phía sau có tiếng bước chân. Cô nhanh tay tóm lấy con quạ đen nhét vào áo khiến nó chưa hiểu gì. Cô vội nói.

“Là bà Hậu!”

Cô lau nước mắt rồi nhìn bà, bà nhìn quanh một lượt rồi nói:

“Ở đây nguy hiểm lắm, cô về phòng đi! Nhớ là đừng làm như thế nữa kẻo tiểu thư Hoàng Hoa sẽ buồn lắm!”

Vừa nói xong cô thấy mắt bà liếc nhìn vào cổ áo mình nên nhanh chóng gạt đầu rồi đi vào ngay, bà vẫn thắc mắc nhìn theo cô. Cô vừa đi vừa lau mặt mũi, thấy bà Hậu đi phía sau nên cô sờ tay vào cổ áo, chợt nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ:

“Tên mất dạy biến thái, nó lại chui tọt vào bên trong mình.”

Cô thấy bà Hậu tiến lại gần lo lắng hỏi:

“Cô làm sao thế? Không khỏe chỗ nào à?”

Cô chợt dấm ngực mình một cái, bên trong vang lên một tiếng “éc”.

“À không, tôi chỉ là tức ngực mà thôi.”

Cô giả vờ nói, nhưng bà ấy lại chăm chăm nhìn vào ngực cô rồi nói:

“Vậy sao? Để tôi kiểm tra xem!”

Bà vừa giơ tay ra thì cô liền thụt lùi lại rồi chạy vào phòng một mạch, đã vậy còn nói với lại:

“Ta về phòng đây, bà về phòng bà đi.”

Nói xong bóng cô đã khuất sau mấy cánh cửa, bà nhìn theo mà chột mím cười. Bà giơ bàn tay lên, có những chỗ đen đen ngay cổ tay, nở một nụ cười nhạt nhẽo, thở dài một cái rồi đảo mắt nhìn quanh khu này. Kế đó bà nhắm mắt lại, những hình ảnh của ngày xưa ấy chợt hiện ra: Những năm tháng chị gái của bà còn sống, cậu Gia Minh còn quậy phá, cậu Cảnh Minh còn ở nhà, chăm chỉ học hành đèn sách, những năm tháng chưa có bão bùng dữ dội. Tuy không tiếp xúc nhiều với bên ngoài nhưng người nhà họ Hoàng rất đông, không khí trong nhà lúc nào cũng náo nhiệt. Những cuộn phim của kí ức cứ ủa về làm trái tim của bà chột rung động, nước mắt nhẹ nhàng chảy dài trên gò má. Bà nhớ cái làn gió của những năm ấy, nhớ giọng cười đùa trên gheo các nô tì của cậu Gia Minh, nhớ những cánh hoa đào rơi đầy xuống sân... Nhớ lắm, nhưng mãi mãi cũng không còn cơ hội đó, bây giờ mọi thứ đã khác rồi, khác lắm rồi.

“Gia Minh à! Con leo xuống đi kéo ngã đó!”

Tiếng bà Hoàng cất lên lo lắng, sau đó là tiếng cười của cậu Gia Minh.

“Mẹ à, con không té đâu! Mẹ né ra đi, con sẽ nhảy xuống!”

Vừa nói xong tự nhiên nhánh cây kêu lên rắt rắt, cậu té nhào xuống dưới, gia nô hét toáng cả lên. Sau đó họ mới thấy người cậu Gia Minh đè lên người cậu Cảnh Minh, báo hại hôm đó cậu Cảnh Minh bị chảy máu tay, hai người họ còn bị lão gia phạt quỳ. Tuy mọi người biết cậu Cảnh Minh đỡ cậu Gia Minh nhưng sợ lão gia giận dữ nên không ai dám nói. Tối đó, đang chịu phạt nửa chừng thì cậu Gia Minh lăn ra ngủ, cậu Cảnh Minh vẫn âm thầm quỳ đó chịu phạt cho đến sáng rồi được thả ra. Sau hôm ấy cậu Cảnh Minh bệnh rất nặng, bà Hoàng có kêu thầy lang đến khám cho cậu, còn trách phạt cậu Gia Minh một trận, nhưng cậu nghịch phá không phải ngày một ngày hai, có la thì cậu vẫn trơ mặt ra đó. Khác với cậu Gia Minh, cậu Cảnh Minh rất hiền, lại còn rất ngoan, nhưng cậu Cảnh Minh là con của vợ lẽ, không có tiếng nói nào trong nhà. Mẹ cậu là thiếp của ông Hoàng nên cậu cũng bị coi thường hơn so với cậu Gia Minh, hơn nữa, thân thể của mẹ cậu Cảnh Minh lại nứt tiếng là gái thanh lâu, là mỹ nhân nổi tiếng nhất ở tửu lầu trên kinh thành, cho dù làm thiếp của ông Hoàng sinh ra con trai, nhưng bà ấy vẫn bị coi thường nhất trong các bà thiếp. Trái lại, bà Hoàng là tiểu thư con nhà quyền quý, lại là vợ lớn của gia đình và bà Hoàng rất yêu thương mọi người, mặc dù có là vợ lẽ hay gia nô trong nhà.

Chẳng hiểu sao hôm nay nhớ lại mà bà lại khóc. Bà lại nhớ chị gái mình và cả cậu Gia Minh, bà lau nước mắt rồi nhìn thêm một lượt, sau đó mới dần bước chân về phòng mình, miệng cười mà lòng cứ quặn đau.

Bóng lưng bà cô đơn lạnh lẽo, bước chân bà nặng trĩu những u buồn, bà rời đi trong lặng lẽ.

Cô đứng trước cửa nhà một hồi lâu mới hít thở sâu. Cô mở cánh cửa ra thì thấy A Tỳ ngồi đó, cô quay lại đóng cửa lại rồi nói:

“A Tỳ... À không, tiểu thư Hoàng Hoa!”

Nói rồi tiểu thư ấy đứng dậy, vẫn là điệu bộ dịu dàng đó, cúi chào cô rồi

nói:

“Thiếu phu nhân, tôi biết cô yêu thương A Tỳ, nhưng mà cô hãy nén cơn đau lòng này, coi như là tôi xin lỗi cô!”

Tiểu thư ấy quỳ xuống, cô liền cúi người xuống đỡ cô ấy lên, chọt con quạ thối thò đầu ra nói:

“Hoài Thục à, cô đừng trách cô ấy. Dù sao đi nữa cô ấy cũng không sống quá một tháng, cô đừng làm khó người ta làm gì!”

Chọt tiểu thư ấy bất ngờ, chỉ tay vào mặt con quạ nói:

“Đây là...”

Cô biết không giấu được nữa nên mới cười gượng gạo trả lời:

“Đây là...”

“Tôi là bạn của cô ấy.”

“Ai là bạn của người?”

Con quạ ấy chọt khó chịu nói.

“Không là bạn chứ là gì đây?”

Cô không muốn cãi nhau nên lấy tay nắm cổ nó rồi lôi ra ngoài, quăng lên giường, hậm hực nói:

“Ta không làm bạn với một kẻ biến thái như người!”

“Ta biến thái? Ta chỉ sợ bà ấy phát hiện ra ta nên ta trốn thôi! Biến thái chỗ nào hả?”

“Người...”

Chợt thấy tiểu thư Hoàng Hoa mỉm cười, cô liền im lặng đỏ mặt. Cô ấy nói:

“Hai người cãi nhau như những cặp yêu nhau vậy!”

“Cái gì? Tôi mà yêu con tép khô này á?”

“Tôi mà yêu con quạ thối tha này á?”

Họ đồng thanh nói, tiểu thư ấy lại một phen cười, sau đó nói:

“Thấy chưa? Cả cãi nhau cũng đồng thanh như vậy!”

Cô cười nhếch mép cái rồi nói:

“Đúng là âm hồn bất tán mà! Đeo bám mãi không thôi!”

“Cô đúng là vong ơn bội nghĩa đấy! Cô...”

Cô nhú mào lép nhép theo nó, giả vờ nói ngọng trêu chọc nó:

“Là ai đã cứu cô ra khỏi rừng hả? Không có tôi cô đã chết rồi...”

Cô nhái nó xong liền bực mình ngồi xuống, nhắm mắt lại định thần. Chợt nghe thấy tiếng nó cười khúc khích, cô khó chịu gất lên:

“Đừng có cười, ta vật lông ngươi bây giờ!”

“Này, đúng là hồn láo! Ta lớn hơn cô đấy!”

“Mặc kệ người!”

Nói xong cô suy nghĩ gì đó trong đầu, chột qua qua nhìn tiểu thư Hoàng Hoa nói:

“Lời con qua thối đó nói... có thật không?”

Chột cô ấy gật đầu, miệng vẫn còn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Thật ra, tôi chỉ muốn thăm gia đình một lần, muốn xem cuộc sống họ thế nào, muốn được sống thêm một chút, làm nốt những việc còn dang dở, chứ tôi không tham lam làm gì.”

“Những chuyện dang dở đó... có cái nào liên quan đến...”

Cô chột ngừng lại, biết bản thân đã hơi vô tư, hỏi câu không nên hỏi, nhưng tiểu thư ấy lại rất tinh tế thông minh, liền nhận ra cô muốn hỏi gì.

“Đúng vậy! Tôi muốn gặp cậu Cảnh Minh! Chỉ vậy thôi!”

Hoài Thục liền mỉm cười. Thấy trong đáy mắt của tiểu thư ấy lắng đọng lại nhiều cảm xúc, cô lại cảm thấy trái tim được xoa dịu đi rất nhiều, vì ở đây đâu đâu cũng nhìn thấy sự giả trá, đâu đâu cũng thấy được sự lọc lừa. Nhưng nhìn vào mắt tiểu thư ấy, cô mới nhận ra đâu là sự dịu dàng chân thành, sự hiền hậu đáng kính. Cô mỉm cười nói:

“Cô yên tâm, tôi sẽ giữ cho cô bí mật này. Ngày mai và cả sau này, cô sẽ sống dưới thân phận là A Tỳ!”

Tiểu thư ấy gật đầu mỉm cười. Tối đó cô thối tắt nển, nằm cạnh tiểu thư ấy

mà cảm nhận được hơi ấm phát ra từ người này, cô vẫn lan man không ngủ được. Trời sắp sáng rồi, nhưng cô lại không biết qua đêm nay chuyện gì sẽ tới nữa. Cô vẫn còn nhớ lời A Tỳ nói mấy ngày trước, nó lo sợ cô sẽ chết, ai ngờ người chết không phải là cô mà lại là nó, cô quay mặt vào tường, nước mắt lại âm thầm rớt ra, rồi cô thiếp đi vào giấc ngủ. Được một lúc, cô cảm nhận có người giơ tay ra vỗ vỗ vào vai cô, như kiểu người ta hay dỗ trẻ con khóc, cô liền xích lại rồi chúi mặt vào người của người đó, dù không biết đó là ai.

“Nàng đừng khóc nữa!”

Chợt người đó nói vào tai cô, cô cảm giác mình đã tỉnh dậy, lim dim nhìn trong bóng tối, còn ngửi thấy một mùi thơm rất lạ. Cô mở mắt ra rồi ngẩng mặt lên nhìn, thấy người đó nhìn xuống mỉm cười với cô, còn khom người xuống hôn lên mặt cô.

“A...”

Cô cảm nhận sự đau đớn dội lên người, mở mắt ra đã thấy bản thân mình nằm dưới sàn. Cô nhìn quanh thấy A Tỳ nhìn mình mỉm cười.

“Thiếu phu nhân, người mau rửa mặt đi.”

Cô xuyt xoa bò dậy, xoa móng rồi ngồi dậy nhìn quanh phòng.

“Tên quạ đó vẫn chưa về sao? Hôm qua quăng nó có một cái mà nó lại bỏ đi chưa chịu quay về à?”

A Tỳ chợt ngồi xuống cạnh, đưa khăn mặt ra cho cô.

Cô lấy lau mặt rồi nói:

“Tiểu thư không cần làm vậy đâu, dù sao ở trong phòng cũng chỉ có hai chúng ta.”

“Tôi sẽ thay thế A Tỳ chăm sóc cho cô nên cô đừng xem tôi là tiểu thư nữa. Hãy coi tôi như A Tỳ đi!”

“Không được, cô là tiểu thư cành vàng lá ngọc, sao tôi có thể làm như thế chứ?”

Vừa nói xong cô ấy đã giơ ngón tay lên suýt một cái, lát sau có người đến gõ cửa.

“Thiếu phu nhân, mời người ra ăn sáng!”

Cô nghe vậy thì nhanh chóng gom y phục chạy nhanh vào bồn tắm, tắm tấp xong cô bước ra cho A Tỳ chải tóc. Cô cảm nhận tiểu thư ấy rất khéo, A Tỳ cũng khéo nhưng không khéo bằng. Cô không giỏi mấy cái này nên lại nhờ tiểu thư ấy làm.

Cô mặc y phục chỉnh tề rồi bước ra ngoài, tiểu thư ấy đi phía sau, người khom xuống nhẹ giống như A Tỳ thường ngày hay làm, hoặc có thể nói tất cả gia nô nhà họ Hoàng đều cúi người như thế.

Cô mỉm cười rồi bước đi, vừa bước tới phòng của mấy vị tiểu thư thì chợt nghe thấy bên trong vang lên tiếng hét thất thanh:

“Ta muốn về nhà, ta không muốn ở đây nữa! Tối qua ta đã thấy đoàn người rước lồng đèn đỏ đi quanh phòng của ta, ta không muốn chết! Các người thả ta ra, ta không muốn chết! Ta muốn về nhà!”

Chợt cô quay lại nhìn tiểu thư Hoàng Hoa, mặt cô ấy chợt lạnh ngắt tái đi. Cô biết ngày trước lúc tiểu thư ấy chết cũng bị mắc phải lời nguyền này, cô

nắm cánh tay của cô ấy rồi trấn an.

“Cô ổn không? Cô cảm thấy thế nào rồi?”

Tuy cô vẫn đang thắc mắc vị tiểu thư kia đang la hét là chuyện gì, nhưng cô vẫn lo lắng cho Hoàng Hoa hơn. Đang đứng đó hỏi thăm thì chợt cô thấy bà Hoàng bước ra từ điện chính, bà liếc nhìn qua phòng của vị tiểu thư đang gào thét kia, sau lại liếc qua cô, rồi ánh mắt bà dừng lại ngay người của A Tỳ nhìn rất chăm chú! Cô thấy bà ấy khẽ nuốt nước bọt, đôi mắt nguy hiểm nhìn A Tỳ không chớp mắt.

Chương 39: 12 cái hũ chứa đựng trái tim trinh nữ

“Dạ con xin chào mẹ ạ!”

Cô cúi đầu chào bà Hoàng, tay vòng ra phía sau kéo A Tỳ nấp vào sau lưng mình. Chợt cô ngẩng mặt nhẹ lên quan sát, thấy bà Hoàng tiến lại gần, cô càng lúc càng hồi hộp, chợt bà chạm tay lên vai cô cái làm cô giật bản mình, bà nói:

“Miễn lễ đi!”

Nói xong cô mới đứng thẳng người lên, chợt thấy mắt bà Hoàng cứ nhìn ra

sau lưng cô. Chính xác là bà đang nhìn A Tỳ, lát sau bà nói:

“A Tỳ! “

Nó gật đầu cái rồi run rẩy nói:

“Dạ! Con đây thưa bà!”

Nói xong chợt bà liếc qua cô, mỉm cười cái nhẹ.

“Mới đây mà sắc mặt của A Tỳ tốt quá nhỉ?”

Cô cười gượng gạo rồi nói:

“À dạ, nhờ hồng phúc của mẹ, và một phần nhờ thuốc của ông Từ gửi qua nhà đọt trước nên A Tỳ mới mau chóng bình phục như vậy!”

Bà gật đầu cái rồi quay lưng lại, cô vượt ngược thờ dài cái rồi kéo tay A Tỳ lại gần mình.

“Đừng lo, tôi sẽ tìm cách xin mẹ cho tôi ra ngoài, tôi sẽ dẫn cô về thăm nhà! Có được không? “

“Được!”

A Tỳ mỉm cười, nụ cười ấy dịu dàng biết bao, khiến trái tim cô cũng cảm thấy dễ chịu. Vừa định đi thì tiểu thư nào đó bên căn phòng kia lại la hét lên, lúc ấy cô và cả A Tỳ cùng quay mặt lại, lúc đó tiểu thư đó không những la hét, mà còn điên cuồng đập phá. Từ bên ngoài mà cô còn nghe thấy âm thanh đập phá rồn rảng vang lên, lát sau chợt cái âm vang lên. Tiểu thư ấy phá cửa chạy ra, mặt mũi đầu tóc rối bù, nhìn như một người bị điên, A Tỳ chợt kéo tay cô lùi lại. Vì tiểu thư đó chạy nhanh lại, tiến về phía cô,

tiểu thư ấy như bị điên vậy, tay chân giơ ra, mắt lại còn trợn lên hung dữ. Cô lùi lại phía sau, nhìn vào mặt tiểu thư ấy mà kinh hãi, miệng tiểu thư đó nhép nhép cái gì đó, cô chỉ nhận ra được mấy chữ.

“Tất cả là tại mày, đáng lẽ mày mới là người phải chết!”

Cô vừa lùi vừa hốt hoảng. Trong lúc gấp rút ấy chưa biết phải làm sao, chỉ biết nếu tiểu thư ấy tiến lại gần, cô nhất định sẽ trả đòn lạ. Khi chưa kịp giơ tay ra đẩy tiểu thư ấy, thì chợt một cây gậy giơ ra, đập mạnh vào gối của tiểu thư ấy. Rồi té cái rầm dưới chân cô, cô trợn mắt lên hốt hoảng, hốt hoảng vì người nhà họ Hoàng ra tay quá ác. Cô giật mình khi nghe giọng bà Hoàng vang lên gần cạnh bên.

“Lôi nó ra!”

Bà vừa nói cả đám người đã tiến lại gần, lấy gậy kẹp người của tiểu thư ấy nhắc lên cao chứ không phải nhẹ nhàng dìu lên. Cô quay qua nhìn bà Hoàng, bà ấy đặng đặng sát khí tức giận nói:

“Muốn quậy phá trong nhà họ Hoàng này sao? Người đúng là nông cuồng mà! Người la hét phá hoại đủ chưa?”

“Bà Hoàng à! Bà Hoàng! Con muốn quay về nhà, con không muốn ở đây nữa! Con không muốn chết. Tối qua con đã nhìn thấy người nhà họ Hoàng. Con sợ chết lắm! Người cho con quay về nhà con đi!”

“Người đừng ăn nói xằng bậy! Người có biết bản thân người nói cái gì không hả?”

“Con biết, con biết! Đáng lẽ là Hoài Thực phải chết! Tại sao lại là con kia chứ?”

“Người đúng là có lỗi tai nhưng lại không chịu nghe lời ta. Ta đã bảo không được ăn nói xằng bậy rồi mà. Người đâu. Tán miệng!”

Bà vừa nói xong cô liền quay qua nhìn, mấy người đàn ông cơ bắp cao to lực lưỡng tiến lại gần tiểu thư ấy. Hai người giữ tay tiểu thư ấy đằng sau lưng, một người chẳng chút nể nang tiểu thư ấy là con gái yếu ớt gì cả. Thẳng tay tát mạnh vào miệng của tiểu thư ấy, bốp một cái vang lên rất to.

Cô nhắm mắt lại rồi cúi đầu xuống, tiếng rên la của tiểu thư ấy phải nói là rất thê thảm. Cô nghiêng rặng lại nghe thêm mấy tiếng bốp chát. Chợt chân cô bước lên một bước.

Cô lại cảm thấy ai đó nắm cô lại, quay lại nhìn mới thấy A Tỳ, nó lắc đầu cái ý bảo đừng nhiều chuyện xía vào chuyện này. Cô hít thở sâu cái rồi cũng không dám nhìn vào tiểu thư ấy nữa. Chỉ dám cuối đầu nhìn xuống cỏ, nhưng cô lại giật mình thấy một bãi máu dính trên cỏ.

Cô ngẩn mặt lên cái mạnh rồi bỗng thấy mặt mũi vị tiểu thư đó ôi thôi toàn máu là máu, tiểu thư cành vàng lá ngọc cái gì chứ, bây giờ đã chẳng nát như tương hay sao? Cô vẫn thấy người đàn ông đó tát không ngưng tay, cô mặc kệ hết chạy lại ngăn cản.

“Dừng tay đi!”

Cô đẩy hẳn ra, tay giang ngang qua trước mặt vị tiểu thư đó rồi nói:

“Dừng lại ngay!”

Lúc ấy ai cũng bất ngờ, tên gia nô đó không dám đánh cô, chỉ quay lại nhìn bà Hoàng thăm dò. Bà ấy không mấy bất ngờ, căn nhà này nếu kể về độ láo xược ngạo mạn và không sợ chết thì cái tên Hoài Thục sẽ là đứng đầu. Chỉ vì bà nể mặt cậu Cảnh Minh chứ có mừì Hoài Thục bà cũng bầm ra như

tương, bà mỉm cười lạnh lẽo nói:

“Xuân Nghi à. Con là được phụ mẫu con đưa đến nhà ta, xin cho con học lễ nghĩa phép tắc, là họ van xin ta, muốn ta cho con một cơ hội được làm thiếp của Cảnh Minh. Ta khó khăn lắm mới chấp nhận, đâu phải con nói đến là đến, nói đi là đi!”

Tuy lời lẽ bà nói rất ư nhẹ nhàng, nhưng cô nghe ra chẳng có từ ngữ nào là dễ nghe. Nói thẳng ra thì là ba mẹ tiểu thư ấy bán tiểu thư ấy đi qua nhà họ Hoàng, đại loại là họ còn van xin bà Hoàng chấp nhận. Vậy thì lời nói của tiểu thư ấy thật chất không là cái gì cả, ý bà Hoàng một là chết hai là yên phận. Cô nghe ra đã hiểu được mấy phần, cô liền quỳ xuống ngay.

“Mẹ! Con xin mẹ! Dù sao sau này tiểu thư... Xuân Nghi cũng sẽ là thiếp của cậu, hầu hạ cậu, sinh con đẻ cái duy trì sự hưng thịnh cho gia đình mình. Mẹ có thể niệm tình bỏ qua cho tiểu thư ấy một lần này không ạ?”

Bà quay qua nhìn cô, cô liếc qua nhìn A Tỳ, thấy nó nhú mày lại thì biết bản thân cô đã không còn đường lui rồi. Thôi thì đến đâu thì đến, bà Hoàng nhẹ nhàng đỡ cô dậy, nhưng đó là mọi người thấy thôi, còn tay cô bị bà bầu đau thế nào chắc chỉ mình cô cảm nhận được.

“Cảnh Minh nó lo cho con, bảo mẹ khoan nhượng con một chút, nhưng không phải cái gì con cũng được nói, cái gì mẹ cũng phải nghe theo con!”

Bà giơ tay lên cao, cô thấy bà giơ lên định tát cô, cô liền cúi đầu xuống hứng chịu, nhưng bà lại không tát. Bà chỉ giơ lên rồi phỉ bụi trên áo cô, bà mỉm cười nói:

“Dựa hơi thằng bé ít thôi. Cũng đừng khiến mẹ tức giận! “

Cô vô tình liếc qua bên kia, lại thấy tiểu thư Ánh Dương khoanh tay lại

nhìn cô, miệng mím cười nhẹ. Cô nhú mào rồi tiểu thư ấy nhìn đi chỗ khác.

Bà nói xong liền quay qua tiểu thư Xuân Nghi, người vật vờ như người sắp chết, bà nói to:

“Tiểu thư Xuân Nghi tội chết có thể tha, nhưng luật lệ phép tắc nhà họ Hoàng trước nay nghiêm khắc, nên tội sống khó mà tha. Phạt đánh hai mươi gậy, nhốt vào nhà giam một tháng, không được ăn cá thịt mặc y phục đẹp!”

Nói xong bà liếc tiểu thư ấy cái rồi bỏ vào, cô nhìn tiểu thư ấy mà nổi da gà. Chợt thấy ánh mắt tiểu thư ấy đầy uất hận, miệng nghiến răng như sắp cắn người, cô liền nhanh chóng quỳ xuống dưới rồi bịt miệng cô ấy lại, còn mau chóng nói:

“Mang tiểu thư ấy đi! Mau lên!”

Cô nói nhỏ vào tai cô ấy cho cô ấy trấn tĩnh lại.

“Tiểu thư đừng kích động, đợi cậu Cảnh Minh về tôi sẽ xin cho tiểu thư được thả ra. Tiểu thư ráng chờ nha!”

Người lại kéo tiểu thư ấy lên, tiểu thư ấy nhìn cô với ánh mắt rất lạ, là ánh mắt có phần cảm kích, lại có pha sự bất ngờ thắc mắc. Chắc tiểu thư ấy vẫn chưa hiểu sao Hoài Thực lại đứng ra bảo vệ mình. Cô nhìn theo tiểu thư ấy mà lạnh cả xương sống, không biết thân thể yếu ớt đó có chịu nổi hai mươi gậy không?

Cô giơ tay lên nhìn, tay cô bịt miệng cô ấy lúc này bây giờ dính đầy máu. Chợt có ai đặt cái khăn lên tay cô, rồi cầm chùi máu trên đó, là A Tỳ. Cô liền nhìn quanh, mọi người đã tản ra gần hết, cô thấy A Tỳ lau máu trên tay

cô, trán nó vẫn còn rịn mồ hôi.

“Thiếu phu nhân gan dạ thật đó. Cả bà Hoàng mà cũng dám đứng ra nói lại. Cô thật sự không sợ chết à?”

“Sợ chứ sao không sợ, nhưng cái tôi sợ nhất vẫn là thấy ai đó chết trước mặt tôi, tôi còn sợ hơn gấp nhiều lần!”

Nói rồi cô chột nấp lấy tay A Tỳ. Cô không dám gọi tên Hoàng Hoa. Chỉ dám gọi là A Tỳ

“A Tỳ à, ta muốn làm một việc, em giúp ta tìm bà Hậu đi, bảo bà ấy mua cho ta một bao muối, càng nhanh càng tốt!”

Nó gật đầu rồi nói:

“Thiếu phu nhân vào ăn cơm đi, đừng để cả nhà đợi nhé. Họ lại có cố hạch sách cô”

Cô gật đầu cái rồi đi nhanh nhẹn lên nhà, bà Hoàng nhìn lên thấy cô vào một mình mới hỏi:

“A Tỳ đâu?”

“Dạ con cho lui về phòng rồi ạ, thân thể em ấy vẫn còn yếu nên con cho lui rồi mẹ”

Kì lạ thật, mọi hôm A Tỳ cũng đâu vào đây, sao hôm nay bà Hoàng lại hỏi? Cô lại nghi ngờ bà Hoàng đã phát hiện ra cái gì đó cũng nên, cô liền nói:

“Con mời mẹ ăn cơm!”

Bà cầm chén lên rồi ăn, bà ăn một chút lại không ăn nữa, khi bà đứng dậy cô vẫn còn ăn dang dở chén cơm. Cả nhà chưa ăn được gì hóa điên mà lại trút ngay lên đầu cô, họ quay qua nói mịa nói mai.

“Suốt ngày không có gì làm, chỉ giỏi đi kiếm chuyện, đúng là rước về một ngôi sao quả tạ mà, bệnh nặng vậy mà cũng không chết, diêm vương còn từ chối nữa là, xui xẻo “

Nói xong bọn họ liền kéo nhau đứng dậy hết, cô cũng không ăn được gì, nhưng cô không quan tâm lời họ nói. Cô chỉ ung dung đứng dậy, mắt đảo quanh canh chừng bọn họ. Thấy bọn họ đã ai về phòng nấy, cô biết ngay họ sẽ về phòng, thường ngày ăn no họ hay đi tản bộ ngoài vườn, hôm nay ăn không được no thì chắc chắn về phòng tìm cái khác ăn rồi, sức đâu mà đi bộ nữa. Thấy vậy cô liền chạy nhanh về phòng, cô đóng cửa lại quay lại nhìn bà Hậu nói gấp:

“Sao hả, đã mua muối chưa bà Hậu! Bà Dung mà ăn một bao muối đảm bảo bà ấy chết chắc!”

Bà Hậu im im rồi trầm lặng nhìn cô, thấy không khí không tốt lắm, cô liền quay qua nhìn A Tỳ, cô hỏi:

“Sao thế? Một bao muối mà cũng không mua được sao?”

“Mua được rồi nhưng mà...”

Thấy A Tỳ ấp úng khó nói, cô hỏi:

“Sao?...gặp phải chuyện gì?”

“Bà Hoàng đã cho người lấp cái giếng lại rồi!”

Cô nghe xong liền trợn mắt lên ngạc nhiên, bà Hậu lắc đầu.

“Không! Phải gọi là xây miệng lại rồi, bà ấy bảo không muốn người làm hay tiểu thư gặp tai nạn như lần trước nữa, nên xây miệng lại rồi, còn ra lệnh ai lại gần sẽ phạt chặt chân người đó!”

“Không phải chứ? Tôi không tin bà ấy làm vậy là sợ người khác gặp tai nạn đâu! Mà là...”

“Là muốn bảo vệ bà Dung, và kéo dài thời gian cho bà ấy bình phục!”

Bà Hậu vừa nói xong cô liền ngồi thộp xuống, chột đưa tay lên trán ôm đầu mình.

“Thật khốn kiếp mà, bà Hoàng vẫn muốn hồi sinh bà Dung sao?”

Cô nói giọng rầu rĩ, bà Hậu nói tiếp:

“Chuyện bà Dung hiện tại không đáng lo mấy, nhưng nếu bà Dung không ở đây, bà Hoàng có nguy cơ mời bà Hà qua. Để quản lý gia đình này!”

“Bà Hà là ai?”

Cô ngẩn mặt lên rồi thắc mắc, bà Hậu nghiêm túc nói:

“Là bà già hóa thân từ dơi tinh đó, chính là bà già hôm đầu tiên cô về nhà này. Bà Hoàng đã căn dặn dặt cô qua, là bà già hôm mưa đó đã đậu trước cửa nhà nhũ hươ Nụ! Cô nhớ ra chưa?”

Bà Hậu nói xong cô liền nuốt nước bọt cái.

“Nhưng mà bà ấy là dơi tinh! Không phải sợ ánh sáng sao?”

“Bà Dung và bà Hà đều là động vật tu luyện thành tinh, nếu như bà Dung cần phối người để thờ trên cạn, thì bà Hà cần tai người và mắt người để sống vào ban ngày!”

Cô hết hoảng khi hiểu ra hàm ý của bà Hậu, chợt cô nói:

“Lại gái còn son sao?”

Bà Hậu gật đầu cái rồi nói:

Bắt buộc phải là gái còn trinh, mang dòng máu sạch tinh khiết, nên có thể một trong những tiểu thư nhà này sẽ là nạn nhân tiếp theo!”

“Vây...chúng ta phải làm sao đây, không thể bảo vệ hết tất cả được, cũng không được để bà già kia lấy tai và mắt người ta được!”

Bà Hậu liền thờ dài, bà nói:

“Đúng như lời cô nói, nhưng Hoài Thục à, bà Hà có một thứ đáng sợ hơn bà Dung một chỗ, bà Hà biết hút máu, và khi bà ấy cắn ai, thì sẽ giống như Kim Nhã lúc trước. Sẽ đi hút máu động vật, sau đó sẽ hút máu người!”

“Nhưng bà Hoàng sẽ không bao giờ để bà Hà làm thế đâu, vì bà Hoàng khao khát được sống cuộc sống của con người, và bà Hoàng đang cố làm nhà họ Hoàng thêm hoàn hảo, nhất định không cho bà Hà biến nó thành một bãi tha ma đầy xác sống! “

“Cô nói đúng, nhưng bà Hoàng có thể cấm nổi một con dơi có cánh sao? Khi nó dần trở nên khát máu, nên đó là lí do bà Hoàng chọn bà Dung thay vì bà Hà, vì bà Hà mạnh hơn bà Dung, lại còn nguy hiểm hơn. Bây giờ mất đi cánh tay đắt lực như bà Dung, nếu bà Hoàng mạo hiểm sẽ quay qua chọn

bà Hà. Vì vậy tôi chỉ suy đoán ra nguy cơ đó!”

“Nếu như không bảo vệ được hết tiểu thư trong nhà, vậy bà nghĩ...chuyện 12 cái hũ tượng trưng cho 12 tháng trong năm, và là con số mà bà Hà kia dựa vào đó để sống, chúng ta có thể nào...đập nó...khiến nó mất đi một hũ, thì sao?”

Bà Hậu chột bất ngờ, nhưng lại nhanh chóng rơi vào trầm tư nói.

“Nhưng tung tích của 12 cái hũ, chúng ta không thể biết nó ở đâu!”

“Nó chứa đựng gì?”

“12 trái tim người! Được xem như sự sống của bà Hà! Nên bà ấy sẽ giấu rất kĩ. Tôi còn chưa thấy nó bao giờ! “

“Trái tim! Của những ai?”

“Mười hai tiểu thư nhà họ Hoàng! Nên ...”

“12 người đó có lập bài vị không? “

“Có”

“Tôi nghĩ tôi sẽ tìm được, lần trước khi tôi sờ vào khúc vải trên trần nhà. Chính là khúc vải dùng để trói chân tiểu thư Hoàng Hoa. Tôi đã thấy cái chết của tiểu thư ấy, và tìm ra cái hũ chứa đựng lá phổi của cô ấy được chôn dưới gốc cây si, vì thế...”

Bà Hậu bất ngờ hỏi:

“Cô định....”

“Tôi muốn sờ vào bài vị của họ, tất cả họ, 12 người đó!”

Cô nói như chắc chắn, cô nói đồng dục, bà Hậu bất ngờ trợn mắt lên nhìn cô, chợt A Tỳ nói:

“Đúng đó, lúc Hoài Thục sờ vào tấm vải đó, tôi liền cảm nhận được linh hồn của Hoài Thục, và nhờ cô ấy giúp đỡ tôi, nên tôi mới có ngày hôm nay! Tôi tin tưởng cô ấy!”

Chương 40: Rước bà Hà về nhà

“Vây...!”

Bà Hậu hơi do dự, cô liền kéo tay bà ấy.

“Bà Hậu, bà hãy tin tôi, cho tôi biết, nơi cất giữ những bài vị đó là ở đâu?”

“Nhưng mà...không phải ai cũng được vào! Không khéo...”

Bà suy nghĩ một lát rồi lại chần chừ, cô liền suy nghĩ một chút, cô nói:

“Thật ra là tôi đã vào nơi đó một lần”

“Vào một lần? Vào với ai bao giờ? “

Tự nhiên thấy bà cuống cuống hỏi cô thấy hơi bất ngờ.

“Bà Hậu à? Làm gì mà bà cuống lên vậy?”

“Là ai? Ai đã dẫn cô đi?”

Cô không biết tại sao bà lại bất ngờ như vậy, nhưng cô vẫn bình tĩnh trả lời:

“Là cậu Cảnh Minh. Hôm đó cậu bảo bà Hoàng muốn tôi vào thắp nhang cho gia tiên, cậu Cảnh Minh còn cho tôi xem tranh vẽ dung nhan của cậu Gia Minh! “

“Gia Minh? Cô thấy Gia Minh sao?”

“Đúng vậy!”

Nói xong bà Hậu liền im lặng, bà suy nghĩ gì thì cô không biết, chỉ biết hình như việc cậu Cảnh Minh cho cô vào căn phòng đó là một điều rất lạ vậy.

“Sao vậy? Tôi biết căn phòng đó không phải ai cũng được vào, nhưng tôi là dâu nhà họ Hoàng! Chẳng lẽ lại không được vào?”

“Không như cô nghĩ đâu, căn phòng đó ngoài bà Hoàng và cậu Cảnh Minh, không ai được vào cả, từ rất lâu rồi. Cả tôi cũng không thể vào được”

Tự nhiên nói tới đó cô lại nhớ đến lúc cậu Cảnh Minh dẫn cô đi, lúc ấy cậu còn nói cô hãy dẫm chân theo bước chân cậu, cậu còn nói nếu đi sai, sẽ mất chân ngay. Tưởng cậu nói chơi, ai ngờ bây giờ suy ngẫm lại nó lại là sự thật, cô ngẩn mặt lên rồi nhìn bà Hậu, chột hỏi:

“Thế bà Dung có biết cách vào đó không? “

Bà Hậu liền lắc đầu, bà trầm ngâm nói:

“Thật ra... Tôi nghĩ bà Hoàng không cần dặn cậu Cảnh Minh làm vậy, là tự cậu dẫn cô đi, bà Hoàng rất đại kị ai lại gần cái ngôi nhà đó, nếu không bà ấy sẽ chặt chân người đó. Cô còn nhớ mật mã của mấy bước chân không? “

Cô chợt nhớ lại cái đoạn cậu chỉ dạy mình, lúc ấy thật sự cô không mấy để tâm, chỉ nghe theo cậu rồi bước theo cậu chứ chẳng cần thiết phải ghi nhớ làm gì. Bây giờ nghe bà hỏi mới bắt đầu đập đầu đập trán suy nghĩ.

“Thật là, tôi không nhớ rõ lắm!”

“Vậy thì không được đâu, ở dưới mỗi ô gạch đó đều có cơ quan, bước sai một bước lập tức chân cô sẽ bị nghiền nát đó”

Cô nghe bà nói liền cảm thấy lạnh sống lưng, chợt suy nghĩ một lát, cô liền cảm thấy căng thẳng, bước ra mở cửa cái cho gió vào, nhắm mắt lại xem có nhớ ra cái gì không. Ai ngờ lại chỉ nhớ mang máng, không nhớ chính xác thì làm sao mà dám đi, chợt cô ngồi thộp xuống rồi đập tay vào cánh cửa, đứng dậy phát rồi nói:

“Chúng ta đi!”

Bà Hậu và A Tỳ nhìn cô thắc mắc.

“Cô chắc chứ?”

“Ngoài cách này ra, tôi không suy nghĩ ra cách nào nữa!”

Cô nói xong liền chạy nhanh ra ngoài, bà Hậu và A Tỳ cũng chạy theo sau.

Cô vừa chạy vừa thở gấp, từ đây qua đó nhanh thì một nén nhang, lâu chắc hai nén, tranh thủ trời còn sáng, chứ đêm tới thật sự bà Hoàng qua tìm bà Hà kia, cô lại không biết chuyện gì lại xảy ra tiếp theo.

Khi bà Hậu từng nói cả bà Hoàng cũng chưa chắc khống chế được bà Hà. Cô vừa chạy ra tới cửa đã vội vàng đứng lại, cô nép vào một bên cửa nhìn ra, bên kia nghe thấy tiếng bước chân vang lên dồn dập. Thấy bà Hoàng bước ra, sau đó là thêm một đám người phía sau, cô quay lại nhìn thì thấy bà Hậu và A Tỳ nấp bên kia. Bà ấy giơ ngón tay lên ám hiệu rằng hãy im lặng, cô lặng nhìn qua khe cửa. Bà Hoàng lướt nhẹ qua, đợi thêm một lát cô đã thấy bà Hậu tiến lại, bà gõ tay vào cánh cửa rồi nói:

“Không xong thật rồi! Bà Hoàng đang đi qua bên bà Hà, chúng ta nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa”

Vừa nói xong mồ hôi trên trán cô đã dần rịn xuống, cô giơ tay lên quệt nó qua một bên, cô liền nói:

“VẬY CHÚNG TA MAU LÊN!”

Trưa ấy bà Hoàng đi ra ngoài, đám người trong nhà ai nấy cũng thấy lạ. Nhưng họ lại rất thích, bà Hoàng ra khỏi nhà giống như bọn họ được tự do vậy. Họ vui vẻ tụ lại thành nhóm vừa ăn vừa nói chuyện, họ cười nói vui vẻ, lúc ấy bà Lệ Hoa chọt nhấp một ngụm trà rồi nói:

“Cái con chết tiệt Hoài Thực kia đâu rồi, đừng bảo nó đi theo bà Hoàng rồi đấy nhá?”

Mấy người kia liền nói vào:

“Hình như nó trốn đi chơi rồi, nãy để ý bà Hoàng đi thì nó cũng chạy ra, cũng biết lựa thời cơ quá cơ!”

“Con này riết lại không xem cửa nhà họ Hoàng ra gì, lát bà Hoàng về xem nó có còn giữ lại được cái mạng nó không? “

“Có cậu Cảnh Minh chống lưng mà, nó không sợ ai đâu!”

Một vị phu nhân nữa nói thêm vào, chợt tiểu thư Ánh Dương ngồi bên cạnh mỉm cười nhẹ, miệng nhấp một ngụm trà. Bà Lệ Hoa liền nói:

“Không biết có tình ý gì không? Chị dâu em chồng, người ta mà biết thì chỉ nó nước trôi lại quăng cho thú dữ ăn, làm người có não mà không biết suy nghĩ. Làm ô uế đi cái luân thường đạo lý thì chết đi cho rồi”

Bà phu nhân kia lại nói thêm vào.

“Ấy bậy bạ, cậu Cảnh Minh sau này sẽ lấy tiểu thư Ánh Dương đây làm vợ, nên bà nói vậy không sợ tiểu thư ấy buồn bã suy nghĩ lung tung hay sao?”

Bà Lệ Hoa bây giờ mới quay mặt qua nhìn tiểu thư Ánh Dương cái, cười châm chế nói:

“Tiểu thư Ánh Dương đừng có để bụng, tôi trước nay ăn nói thẳng thắn, nên tôi nghĩ sao nói vậy thôi, chứ ai mà chả biết cậu Cảnh Minh sau này sẽ lấy tiểu thư Ánh Dương đây. Con Hoài Thực đó từ khi qua nhà nhũ hươ Nụ đã bắt đầu tìm cách đeo bám lấy cậu, mong cậu chống đỡ nói giúp nó rồi, đúng là một con nghèo hèn bần tiện mà! Làm cái gì cũng không thoát lên được khí chất của người giàu thượng lưu chúng ta!”

Bà Lệ Hoa nói xong liền hóp một ngụm trà, mấy bà kia quay qua hỏi:

“Này, đã kêu người canh cửa cẩn thận chưa? Bà Hoàng mà về gấp là chết cả đám bây giờ!”

“Tôi kêu rồi, các bà cứ ăn uống thoải mái, bà Hoàng về là có người chạy vào báo ngay!”

Mấy vị phu nhân ấy ai nấy đều vui vẻ ăn uống, chỉ có tiểu thư Ánh Dương là vừa thư thả nhấp chén trà vừa nhìn ra cửa chính suy nghĩ xa xăm.

Cô chạy một mạch qua tới ngôi nhà thờ nhà họ Hoàng. Bà Hậu và A Tỳ chạy phía sau. Cô vừa chạm tay vào đã nghe tiếng bà Hậu nói:

“Chờ đã!”

Bà hốt hải chạy lại, cô quay mặt lại nhìn bà.

“Hãy chắc chắn là cô nhớ hết mật mã! Nếu không... “

“Tôi nhớ rồi!”

Cô mở cửa ra cái rồi bước vào, bà Hậu chợt chặn tay A Tỳ lại.

“Đừng chạm vào!”

Bà Hậu chợt liếc mắt qua cửa, một lá bùa được dán trên đó, A Tỳ quay qua nhìn bà thắc mắc, bà nói:

“Ngoài người đã đi vào đây rồi, thì không ai được vào, nếu không sẽ bị bùa quật!”

“Vì thế nên không có ai canh cửa, cũng không có ai canh giữ quanh đây à?”

Bà Hậu liền gật đầu, bà nói:

“Thật ra cậu Cảnh Minh dẫn Hoài Thục đến đây là có dụng ý. Tôi không biết cậu ấy nghĩ gì, nhưng đã dẫn Hoài Thục đến đây, có thể là muốn giúp Hoài Thục sống sót lại ở đây!”

“Ý bà là cậu Cảnh Minh có lẽ biết những thứ gì đang xảy ra trong nhà họ Hoàng sao?”

Bà suy nghĩ cái liền gật đầu.

“Có thể, nhưng trước giờ tôi chưa bao giờ thấy một tia tăm tối trong mắt cậu hay đại khái là sự ác độc nào, tâm địa cậu ấy hoàn toàn sạch sẽ! “

A Tỳ chợt mỉm cười, tự nhiên gương mặt cậu Cảnh Minh liền hiện lên trong đầu nó, nó nói:

“Đúng vậy, cho dù tôi đã chết rồi, tôi không được thành thân với cậu. Nhưng chưa bao giờ tôi hối hận vì ngày hôm nay, có trách thì chỉ trách số tôi bạc bẽo!”

Vừa nói xong bà Hậ liền giơ tay lên vỗ nhẹ lên lưng nó, nhìn nó bằng một cặp mắt hiền lành.

“Nếu có cơ hội, hãy cho cậu ấy biết, rằng đã có một tiểu thư Hoàng Hoa từng thích cậu. Có lẽ sẽ dễ chịu hơn lúc này, tình cảm đẹp như vậy cậu ấy mà không biết thì tiếc lắm”

Nó liền mỉm cười, nói:

“Thật ra cậu Cảnh Minh từ lâu đã không còn nhớ gương mặt tôi tròn méo thế nào rồi, cậu ấy không có tôi vẫn còn rất nhiều tiểu thư khác phía sau chờ đón cậu. Bà thấy đấy, tiểu thư Xuân Nghi ngày hôm nay, cho dù tiểu thư ấy có bị nhốt hay đánh đến chết, đó cũng chỉ được gọi là sà n lọc mà

thôi, không quan trọng. Phía sau vẫn còn rất nhiều gương mặt ưu tú khác!”

“Nhưng họ không giống cô, họ hoàn toàn khác biệt, cô và Cảnh Minh có chung một thứ rất đặc biệt, đó gọi là sự nhân hậu. Trong nhà họ Hoàng không phải ai cũng giữ được lòng nhân hậu mãi được, từ từ họ sẽ bị tha hóa đi, khiến họ trở nên nhẫn tâm hơn!”

A Tỳ chợt quay mặt vào nhìn, nơi Hoài Thục đã vào.

“Thật ra ngoài tôi ra, tôi cảm thấy Hoài Thục rất tốt, rất thông minh nhanh nhẹn, đặc biệt rất hợp với cậu Cảnh Minh! “

Bà Hậu thở dài cái rồi nhìn theo, cánh cửa không được khóa lại, nhưng bất kì ai cũng không dám vào. Hoài Thục đã đi được một lúc rồi

“Một...trái...hai...trái...ba...phải...”

Cô cứ nhẫn tới nhẫn lui, mặt mũi dính đầy mồ hôi. Tay quệt lên trán rồi ngồi bệch xuống, này giờ vẫn chưa dám nhắc chân lên. Cô liền đứng dậy chỉ chỉ vào thêm một lần nữa.

“Không thể nhớ hết...”

“Một trái hai trái ba phải bốn trái năm trái sáu phải...”

Chợt cô nghe tiếng ai đó nói một tràng, cô giật mình quay lại. Nghe thấy tiếng vỗ cánh tự nhiên lại nổi óc cục, tưởng con dơi nào, ai ngờ con quạ đen. Nó đậu lên vai cô cái rồi nói:

“Đi đi, không đi à?”

“Đi đâu! Người đừng có làm ồn, ta đang nhức đầu lắm!”

“Thì đi lên gạch đó, đi theo lời của tôi, đầu óc bả đậu của cô thì làm sao nhớ hết nó được”

“Người đừng có đùa nữa, im lặng xem!”

Cô nhú mày cái nói giọng bất lực, nó liền thở dài.

“Cô không nhớ ra đúng không? Thế tại sao tôi nói cô lại không tin?”

“Dựa vào đâu mà ta tin người, nếu người là cậu Cảnh Minh ta sẽ tin người!”

Nói rồi chột nó liếc mắt qua cô.

“Cảnh Minh thì cô mới tin à?”

“Đúng đó, người biết cái này quan trọng lắm không? Nếu ta mà đi sai, ta sẽ...”

“Mất chân, đúng không? “

Nó chen vào câu nói của cô, rồi chột cô bất ngờ nhìn nó.

“Đừng nói người nghe lén ta và bà Hậu nói chuyện đấy nhé? Làm sao mà người biết?”

“Ta mà đi nghe lén á? Thứ ta biết còn nhiều hơn cả cậu Cảnh Minh của cô!”

Nó nói giọng đáng ghét, còn cố tình kéo dài chữ cậu Cảnh Minh để chế giễu cô.

“Ta không tin, nếu ta mất chân rồi sẽ không giúp được người đâu, nên đừng có lấy mạng sống của ta ra đùa cợt!”

“Ta đâu có đùa cợt, cô không tin thì thôi, tối nay để bà Hà qua nuốt cô đi cho rồi! “

Nói rồi nó xải cánh bay lên, cô chột quay lại kêu nó.

“Này quạ ca ca! Này...người thật sự biết mật mã của cái bậc này à?”

“Đương nhiên rồi! “

“Vậy có khi nào người nhìn lên bà Hoàng hay cậu Cảnh Minh thấy họ vào đây không? “

“Không thể nào đâu! Ta là người nhà họ Hoàng mà”

“Vậy thì người là người nhà họ Hoàng à? Ta nghe nói ngoài cậu Cảnh Minh ra thì chỉ có bà Hoàng biết, sao người lại biết?”

“Ta?... Thì...ta là chú Cảnh Minh... À đúng rồi! Ta là em của lão gia cơ mà, sao lại không biết được, phí lời!”

“Cái gì? Người đã già như vậy rồi sao? Chẳng lẽ từ bây giờ ta lại phải gọi người là chú á? À đúng rồi, hôm ta cứu người chẳng phải người đã nói bị nhốt mất mấy mươi năm sao, sao ta lại quên mất!”

Cô gãi đầu cái rồi nhìn nó, nó liền bật lên cười cái thật lớn.

“Đúng rồi đúng rồi! Sau này cứ gọi ta là chú!”

“Nhưng giọng nói đâu giống người già lắm đâu!”

Thấy cô vẫn thắc mắc nó liền nói:

“Thôi, nhanh đi, bà Hoàng sắp về rồi đó!”

“À à, được được, người đọc đi, ta sẽ đi theo người!”

Con quạ ấy chột đọc lên cho cô nghe, cô vừa bước vừa mừng rỡ. Quả là không bị làm sao, khi đến cánh cửa chính cô lại đứng đó thần thờ.

“Tôi không có chìa khóa!”

“Trên nóc! Giơ tay lên! Mò xung quanh!”

Cô có nhón chân cũng không nhón tới, nó thở dài cái rồi bay lại, dùng miệng gắp cái chìa khóa xuống cho cô.

“Đúng là vô dụng thật mà!”

Cô không bận tâm lắm, chỉ nhặt cái chìa khóa rồi nhanh nhẹn mở khóa ra. Khi mở được cửa mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Cô quay lại đóng cửa cẩn thận, con quạ kia đã bay vào rồi. Cô quay lại nhìn thì chột thấy nó đứng đó như đứng hình, mắt cứ nhìn chăm chăm vào bài vị của lão gia.

Cô lại tin nó là em của lão gia thật, vì ánh mắt đó giống như là nhìn người thân đã mất rồi vậy. Cô liền mặc kệ nó, quay qua quay lại tìm những bài vị mà cô vẫn tìm. Cô vạch miếng giấy ra nhìn tên được ghi trong miếng giấy, chột nhìn một lượt lên các bài vị trên đó, chột hạ miếng giấy xuống.

“Tìm được rồi!”

Cô liền giơ tay ra chỉ vào đếm đếm, bà Hậu dặn phải lấy tên của người nằm ở số 10, vì bây giờ là tháng 10, trái tim của người số 10 đang giúp bà Hà sống ở tháng 10. Nên cô đếm đến số 10 là lấy ngay, cô lấy nó lên rồi lấy tay áo che lại, cô quay qua nhìn con quạ đen nói:

“Đi thôi! Này...”

Cô thấy nó cứ đứng đó nhìn hoài, cô lại tóm lấy nó kẹp vào tay đi luôn, ra ngoài khóa cửa cẩn thận rồi lại kéo nó ra.

“Đọc đi!”

Nó ử rữ đọc cho cô nghe, cô phóng như bay ra ngoài, vừa mở cửa ra đã bắt gặp hai cặp mắt nhìn cô bàng hoàng hết hoảng.

“Hoài Thục! “

“Chúng ta đi thôi, nhanh lên!”

Vừa nói tới đó cô đã kéo tay họ chạy như bay. Cô đưa cái bài vị qua cho bà, bà Hậu liền cất vào trong, tay khoanh lại cho đỡ lộ.

Khi về tới nhà thấy cả đám phu nhân ngồi đó bàn tán nói chuyện, cô chỉ cúi chào họ cái rồi vào nhà. Đang đi thì chợt một tên gia nô hốt hải chạy vào báo cho bà Lệ Hoa biết.

“Bà Hoàng về rồi! “

Bà Lệ Hoa liền kêu người dọn đồ xuống hết, mọi người ai nấy đều đứng lại chào bà Hoàng. Dẫu bà ấy còn chưa vào tới mà họ đã thủ sẵn tư thế rồi.

Cô nghe vậy cũng không dám bước đi, cũng quay mặt lại, sợ bà Hoàng nổi nóng lại toi mạng. Cô huýt bà Hậu là đi vào đi, bà Hậu kéo tay A Tỳ đi vào trong.

“Đứng lại, sao không đứng lại chào bà Hoàng? Bà Hậu không nói làm gì, còn mày A Tỳ, mày là thân phận gì?”

Bà Lệ Hoa tuy hung hãn nhưng lời bà ấy nói quả là không sai. Bà Lệ Hoa có thể nể bà Hậu nhưng A Tỳ thì lại không.

A Tỳ liền quay người lại, bà Hậu đang giấu tấm bài vị nên bà không ở lại. Bà liền đi vào trong, còn A Tỳ cúi đầu sau lưng cô, nó rụt rè, lát sau bà Hoàng đi vào. Từ xa xa cô đã ngửi thấy mùi của bà Hà. Cô trợn mắt lên, hóa ra bà Hà đã thực sự được bà Hoàng mời về đây rồi. Cô cúi đầu xuống, lát sau đã thấy bàn chân của bà Hoàng, cô không dám nhìn lên, chợt bà Hoàng nói:

“Miễn lễ!”

Lúc này cô mới bắt đầu nhìn lên. Cô thấy ngoài bà Hoàng và đám gia nhân, còn xuất hiện thêm một người phụ nữ. Lạ thật, tại sao lại không phải là một bà già lưng còng, mà là một người phụ nữ? Có lẽ đã ăn thịt uống máu của thiếu nữ trẻ nào rồi.

Cô lùi lại một bước cho bà Hoàng đi vào. Người phụ nữ ấy đội một cái nón có khăn đen che mặt, thì ra tránh ánh sáng là như thế này đây. Người phụ nữ ấy cứ nhìn chăm chăm vào cô, lúc bà ấy đi ngang cô liền giơ tay lên, một phát lật cái nón lên, nhưng do có cột dây ngang cầm nên không lật được. Chỉ làm cái khăn bay lên được một chút, ánh sáng chợt len lỏi vào một ít, cô đã kịp thấy cặp mắt đen lờm của bà ta. Nó đen một màu đen sâu thẳm, không hề có màu trắng như mắt người! Chợt cô nghe thấy tiếng khẹt

khệt vang lên, cô cúi đầu xuống nói:

“Tôi xin lỗi! Là tôi lỡ tay!”

Bà ấy không nói gì, chỉ lẳng lặng lướt qua, một giọng cười ma mị phát lên. Cô nghe bà ấy nói trong tiếng gió.

“Cô là con mồi đầu tiên tôi bỏ lỡ đến hai lần! Hoài Thực! “

Cô trợn mắt rồi nhìn theo bà ấy, thì ra bà ấy đã xác định được rồi. Có lẽ đã đến lúc một sống hai chết.

Chương 41: Tiểu thư dưới lòng hồ

Chiều hôm ấy lúc đón bà Hà về đến nơi trời đã chuyển sang màu xám xịt. Cô trở về phòng mà cảm giác da đầu cứ nổi lên lợm cộm, nói thật cảm giác thấy bà Hà còn sợ hơn cảm giác thấy bà Dung. Vì sao thì cô không giải thích được, nhưng luôn có một cảm giác bản thân không đấu lại bà ấy. Cô ngồi thần thờ người ra, bà Hậu thì loay hoay nhìn cái bài vị, còn A Tỳ thì đứng nép qua một bên, bà Hậu làm phép gì đó xong xuôi mới bắt đầu gọi cô lại.

“Hoài Thực à! Tôi đã tìm cách cho cô có thể nhìn thấy được nhiều hơn, nên cô lại đây!”

Cô nhìn chăm chăm vào bài vị, lát sau lấy lại được sự bình tĩnh mới bắt đầu giơ tay ra, chạm nhẹ vào bài vị. Cô chỉ cảm nhận được nó rất lạnh, sự lạnh của vàng khối. Cô nhắm mắt lại rồi sờ tiếp, chợt cô cảm nhận được ai đó quăng cô xuống nước. Cô hốt hoảng cái rồi mở mắt ra, cảm giác lạnh lẽo và ướt át vẫn còn hiện hữu trên người cô. Giống như kiểu cô là người bị quăng vậy. Bà Hậu thấy cô giật mình liền đặt tay lên vai cô, bà hỏi nhỏ, sợ cô hoảng hồn nên bà nhẹ nhàng hỏi:

“Sao hả? Có chuyện gì?”

Cô nuốt nước bọt cái rồi lắc đầu như không có gì. Chợt bà im lặng ngồi nhìn, cô nhắm mắt lại tiếp rồi chạm vào cái bài vị đó. Do lúc này đã bị giật mình một lần, nên cô đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi. Giấc mơ này lại diễn ra y chẵn lúc này, cô đoán quả không sai, vẫn là cái cảm giác bị quăng xuống dưới nước. Cô cảm thấy một cảm giác lạnh buốt giá, ngấn mặt lên nhìn thấy trên bờ có mấy bóng dáng của người, mấy người đàn ông to khỏe, mặt mũi họ cô không thấy rõ, vì nước cứ sóng sánh cộng với trời tối, muốn nhìn quả là không được. Cô vừa vùng vẫy vừa cố gắng nín thở, cảm giác thật đến từng chi tiết. Cô biết bây giờ mà tỉnh lại thì vẫn phải lặp lại chuyện này tiếp thôi, thôi thì cứ xem xem, vị tiểu thư này rốt cuộc muốn cô thấy cái gì.

Cô nín thở không lâu thì chợt nghe thấy một tiếng hét lên thật to, cô ngấn mặt lên, mắt nhìn trong nước vừa lạnh vừa rát, cô ấy họ ném thêm một người phụ nữ nữa xuống. Lúc ấy cô còn thấy cặp mắt đầy máu của người phụ nữ đó rỉ ra trong nước. Cặp mắt hoàn toàn bị móc ra, trống một lỗ hổng trong hốc mắt.

Chợt cô thấy hai tay của tiểu thư ấy bị trói lại, cô cố gắng bơi lại gần, nhưng càng bơi lại càng không tới được. Cảm giác ngạt thở cộng với đuối sức, cô quơ tay vào nước. Rồi cô chợt sững người, cô chớp mắt trong nước. Một bóng đen đu lấy tiểu thư ấy, cô còn thấy tiểu thư ấy vùng vẫy trong nước. Một bàn tay có móng tay dài, một cái thật mạnh mẽ chọc thẳng vào

lồng ngực của tiểu thư ấy. Một dòng máu sẫm được trào ra từ lồng ngực ấy. Trái tim người được moi ra, cầm gọng gàng trên bàn tay người phụ nữ kia. Chợt cô nghe thấy tiếng ai đó hét lên:

“Lâm Gia Hân!”

Sau đó người phụ nữ cầm trái tim đó chợt quay mặt lại, là bà Hà, cô giật mình cái rồi nói trong vô thức.

“Lâm Gia Hân!”

Cô mở mắt ra hít thở một cách nặng nhọc, cô nhìn quanh thấy bà Hậu và A Tỳ nhìn cô hốt hoảng căng thẳng. Cảm nhận được trán mình ướt đầm mồ hôi. Cô lấy tay phủi đi mồ hôi rồi nhìn vào tấm bài vị.

“Lâm Gia Hân! “

Cái tên trên bài vị đúng là Lâm Gia Hân, cô nhắm mắt thở thêm một chút nữa, thật sự cảm giác dưới nước khiến cô không tài nào chịu nổi. Bây giờ lồng ngực vừa đau vừa đập loạn xạ. Cô vượt ngực cái rồi nhìn ra ngoài, trời đã bắt đầu tối rồi. Cô liền quay qua bà Hậu, bây giờ khi đã đợi cô bình tĩnh lại bà mới bắt đầu nói:

“Cô đã thấy gì?”

“Một cái ao nước sâu, lạnh lẽo màu xanh. Một người tên Lâm Gia Hân bị quăng xuống dưới, bà Hà đã moi tim cô ấy ra khi cô ấy vẫn còn sống! Và điều lạ lùng cô ấy không có đôi mắt, hình như là bị móc ra thì phải”

Cô bình tĩnh nói, bà Hậu chợt cẩn thận hỏi lại:

“Không có đôi mắt sao?”

Cô liền chắc chắn gạt đầu thêm một lần nữa, bà ấy suy nghĩ một hồi rồi mới từ từ nói

“Không có mắt, có khi nào bà ấy muốn luyện mắt người, để có thể nhìn được ánh sáng vào ban ngày?”

“Nhưng mà, tại sao đến bây giờ vẫn chưa thành công?”

“Cô nên biết, làm cái gì cũng sẽ có sơ xuất của nó, không phải cứ làm là được. Với lại chuyện động vật thành tinh lại càng vất vả khổ sở hơn bình thường, vì nó là động vật, muốn lấy con người ra làm nguyên liệu cũng có người thành công người thất bại. Có thể bà ấy thất bại thì sao?”

Cô im lặng một lúc, chột suy nghĩ mông lung, cô chống tay lên cằm cái rồi nói:

“Tôi chỉ nhìn thấy được bao nhiêu ấy, tôi không thể nín thở quá lâu dưới đó!”

“Nín thở?”

Bà Hậu nhìn cô thắc mắc, cô nói thêm.

“Tôi thấy bản thân tôi cũng bị quặng xuống nước, tôi còn cảm thấy ngạt thở!”

Bà Hậu liền suy nghĩ lời cô nói, bà hỏi:

“Thế cái ao đó, là ở đâu? Hay nhìn nó như thế nào? Cô còn nhớ không?”

Cô ngồi đó nhìn xa xăm, nhắm mắt lại mừng tượng một chút. Cô chỉ nhớ

những cơn sóng gợn đập vào mặt cô, cô chỉ thấy đến khúc bị quăng xuống ao, còn cảnh vật xung quanh cô có thấy được gì đâu. Cô lắc đầu tỏ ra không biết, bà Hậu cũng đành bó tay. Chợt hít hà một hơi, cô lại cảm thấy có cái gì đó xuất hiện trong đầu cô. Cô nhìn xuống tách trà còn ấm nóng nghi ngút khói dưới bàn, cô cầm nó lên ngửi cái rồi trợn mắt lên.

“Bà Hậu, tôi nhớ ra một chuyện, lúc trước khi bị quăng xuống ao, tôi có ngửi thấy mùi trà tươi, mùi rất dịu dàng thanh dịu. Nhưng tôi có thể chắc chắn, quanh cái ao đó có thể sẽ có một vườn trà! Hoặc gần một vườn trà!”

Nói xong bà Hậu liền nói:

“Vườn trà? Tôi không biết quanh đây ở đâu có vườn trà, vì thôn Vĩnh Lợi này không có vườn trà nào cả!”

A Tỳ ngồi lặng nãy giờ chợt nó nói:

“Thật ra...ở gần đây có vườn trà. Nó không hẳn là một vườn. Nhưng ở có trà, và có cả ao nước, nước ở đó rất lạnh, nghe người ta bảo do cái hồ đó có rất nhiều người đã tự sát nên nước rất lạnh. Dưới lòng hồ lại có rất nhiều xương người nữa. Nơi đó tuy nhiều người biết nhưng họ hầu như không nói cho nhiều người nghe, sợ lại có chuyện gì không hay xảy ra!”

“Nếu như đã là nơi đáng sợ đến độ người ta đều muốn giấu đi, vậy tại sao tiểu thư lại biết?”

Bà Hậu thắc mắc hỏi, vốn dĩ không phải là bà nghi ngờ gì, bà chỉ muốn xác minh một chút. Để mọi chuyện rõ ràng hơn như vậy mới không phải đi công cốc.

“Thật ra! Lúc trước nghe nói cậu Cảnh Minh rất thích uống trà, lại còn hay nghiên cứu về mấy loại trà, tôi có mò ra đó hái một ít mang về!”.

Chợt ánh mắt Hoài Thục nhìn vào mắt A Tỳ, có thể thấy rõ ràng sự dịu dàng của tiểu thư Hoàng Hoa. Thật sự cô không biết gì về chuyện của trước kia, nhưng dần dần cô lại nhận ra tình cảm của tiểu thư Hoàng Hoa đối với cậu Cảnh Minh thật sự không tầm thường ngày một ngày hai, có lẽ là từ rất lâu rồi.

“Vậy cô còn nhớ đường ra đó không? “

“Đương nhiên là còn! Nhưng nhà họ Hoàng canh giữ nghiêm ngặt, tôi không biết có thể trốn ra mà không kinh động gì đến mọi người không? “

“Đừng lo! Tôi biết có một chỗ có thể đi ra ngoài tránh cửa chính!”

Nói xong bà Hậu liền đứng dậy, Hoài Thục nắm lấy cánh tay A Tỳ rồi nói:

“Chúng ta nhanh lên đi!”

Bà Hậu nhẹ nhàng mở cửa ra, ngó quanh qua một lượt rồi mới nói:

“Đi thôi!”

Cô lén lút đi theo bà, lát sau đến một đoạn tối cô chợt thắc mắc.

“Nơi đây là đâu thế? Cả đèn cũng không thắp lên?”

“Đây là chỗ giành riêng ra phạt giam những ai phạm lỗi, hoặc bị nhốt kiểm điểm bản thân lại!”

“Nhà họ Hoàng trước giờ hầu như nơi nào cũng có ánh đèn, vậy mà nơi này lại tối như vậy! Đúng là đã bị phạt rồi thì ngay cả ánh nến cũng không được hưởng!”

Nói xong chợt cô đi ngang một căn phòng, được đóng hờ một vài cái khúc gỗ. Cô thấy mấy căn phòng kia toàn là trống, đến căn phòng này lại nghe thấy tiếng rơm rạ lạo xạo. Cô quay qua nhìn thì giật mình hết hoảng, tự nhiên thấy một bóng đen ngồi thù lù ở đó, tóc tai bù xù, lại còn mặc bộ y phục màu trắng. Đang căng thẳng sợ gia nô nhà họ Hoàng phát hiện ra nên tâm thế có hơi chột dạ, nên giật mình, cô quay qua vỗ vỗ ngực cái rồi nhìn kĩ hơn. Người đó bò lại gần cái cọc gỗ rồi nói:

“Là cô đúng không Hoài Thục? À không thiếu phu nhân Hoài Thục. Cô đến đây thăm tôi sao?”

“Là tiểu thư Xuân Nghi?... “

Cô hơi thắc mắc hỏi, chợt bà Hậu đứng lại, A Tỳ cũng đứng lại. Tiểu thư ấy bò lại gần rồi nói:

“Cô đi đâu thế? Cô định trốn ra ngoài à?”

“À không! Tôi có việc thôi!”

Cô nói châm chế, tiểu thư ấy nói nhỏ nhưng có vẻ nói chuyện rất gấp, rất quan trọng, cô mới nán lại một chút để nghe.

“Thiếu phu nhân à. Thật ra tôi biết thiếu phu nhân không phải người xấu, tôi cũng không phiền gì cô, chỉ mong cô nói cho cậu nghe một câu. Tôi biết cậu rất coi trọng cô, tôi hứa sau này tôi sẽ ngoan ngoãn, cô cứu tôi tôi nhất định đội ơn cô, sau này cô nói gì tôi sẽ nghe đó!”

Nói xong tiểu thư ấy giơ tay ra, cô không nỡ bỏ đi, ngồi xuống dưới xem cô ấy nói gì, cũng một phần bị cô ấy phát hiện ra rồi, nếu bỏ đi nếu cô ấy mà hét lên một cái có phải lại bị phát hiện ra không. Thôi thì ngồi xuống trấn

an cô ấy mấy câu, cho vẹn cả đôi đường, như vậy mới an tâm đi được.

“Tiểu thư Xuân Nghi à, cô ráng đợi một hai hôm, cậu về tôi sẽ tìm cách nhờ cậu nói giúp cứu cô ra ngoài, dẫu sao thì sau này cậu ấy vẫn là cưới cô làm vợ, hay làm thiếp gì đó. Nên cô cứ ngoan ngoãn chờ đi!”

Tiểu thư ấy kéo tay cô nói gấp:

“Thiếu phu nhân à? Thật ra tôi muốn nói cho cô nghe, cô nhất định phải đề phòng tiểu thư Ánh Dương. Hầu như ai được định làm vợ cậu Cảnh Minh đều sẽ có kết cục không tốt. Tiểu thư Hoàng Hoa là một điển hình. Tôi nói cô nghe, cậu Cảnh Minh đối xử tốt với cô khiến tiểu thư ấy không vừa mắt. Nên cô nên cẩn thận, tôi cũng là một nạn nhân của tiểu thư ấy.

Bề ngoài tiểu thư ấy có vẻ rất nhu mì hiền lành, nhưng có mấy lần tôi phát hiện ra tiểu thư ấy luôn nhìn về phía cô, lặng lẽ như một bóng ma vậy. Và tôi có nghe nói, ông nội của tiểu thư ấy là một thầy pháp rất giỏi. Tuy nhiên không phải cứu nhân độ thế đâu, mà là yểm bùa, hại người ta chết đó. Tôi khuyên cô, hãy cẩn thận con người đó. Tôi biết cô lương thiện, trước kia tôi thấy cậu Cảnh Minh đối tốt với cô tôi cũng ganh tị, nhưng mà, tôi chỉ ganh tị thôi, tôi không biết hại người!”

Cô mỉm cười cái vỗ vỗ bàn tay tiểu thư ấy trấn an.

“Tôi biết rồi. Tôi nhất định sẽ cứu tiểu thư ra khỏi đây, bây giờ tôi không làm gì được. Vì thế, tiểu thư đừng làm gì dại dột đấy”

“Được. Tôi đợi cô!”

Nói rồi tiểu thư ấy buông tay ra, cô đứng dậy cái rồi nhìn bà Hậu. Bà ấy quay người lại bước tiếp.

Cô và A Tỳ đi theo sau, lúc đi dọc đường cô cứ cảm thấy A Tỳ rất lạ. Cô nắm chặt tay nó rồi nói:

“Vẫn còn suy nghĩ về lời nói của tiểu thư Xuân Nghi à? Đừng quan tâm nó nữa, nếu thật sự tiểu thư Ánh Dương có nhúng tay vào việc cái chết của cô. Ta sẽ thay cô tìm ra sự thật. Trả lại công bằng cho cô”

“Được!”

A Tỳ mỉm cười cái, thoáng chốc cô đã cảm nhận được cơn gió lạnh phả vào mặt. Cô nhìn lên thì đã thấy cái ao kia đang nấp phía xa xa. Chớp mắt cái rồi chạy nhanh theo A Tỳ, bà Hậu cũng chạy theo, vừa tới nơi cô đã ngửi thấy mùi hương đó, mùi hương quen thuộc giống y chần cái giấc mơ lúc nãy. Cô nhắm mắt lại rồi nói:

“Đúng là ở đây rồi!”

Cô bước chân lại gần cái hồ. Mặt hồ không có lấy một cơn sóng gợn, im ắng lạ thường, nhưng sông sâu nước lạnh, càng im ắng càng đáng sợ.

Cô nhìn vào cái màu xanh của nó, sâu hun hút, giống như có một con quái vật sống dưới đó, và nó đang chờ đợi bất cứ ai nhảy xuống, nó đều sẽ đớp lấy, ăn tươi nuốt sống người ta. Cô nhìn nó thôi đã cảm thấy khó thở, cô nhắm mắt lại rồi ngồi xuống, cô run run chạm tay vào mặt nước, chợt cô giật mình rút tay lại.

Cô thấy có hàng chục thậm chí là hàng trăm cặp mắt từ dưới lòng hồ nhìn lên, họ nhe răng ra cười, một nụ cười bí hiểm. Họ giống như quỷ vậy, sau đó lại lẳng lặng chìm xuống đáy, sự sợ hãi bây giờ nhân lên gấp nghìn lần, dưới lòng sông này không chỉ là bí mật của tiểu thư Lâm Gia Hân kia, nó còn là một nghĩa địa nước.

Giống như lời tiểu thư Hoàng Hoa kể, xác dưới đáy và xương người chất lên thành đồng, không hiểu sao họ lại dọa cô, nụ cười đó của họ khiến cô thật sự ám ảnh. Cô nhìn bà Hậu, bà ấy này giờ kẹp lá bùa niệm chú rồi phóng xuống sông. Chợt lá bùa bay quanh quần mặt hồ, nó lụi tàn đi trong chốc lát. Hình như bà Hậu cũng nhìn thấy những gương mặt dưới đáy hồ đó thì phải. Cô nuốt nước bọt căng thẳng nhìn bà, bà nói:

“Bà Hà này rất xảo quyệt, còn tìm cả quỷ canh cái hồ này, ai mà rơi xuống nước thì không thoát được mấy trăm bàn tay nắm kéo xuống. Nhưng mà, nếu đã xác định có quỷ canh hồ, thì dưới đây chắc chắn có thứ quan trọng, chẳng hạn như một quả tim người do bà ấy luyện thành công”

Cô cũng cảm thấy thế, một niềm tin mãnh liệt rằng dưới lòng hồ này có cái gì đó rất bí ẩn, cả quả tim kia, nó cũng có thể đang nằm ở đây. Nhưng cách để có thể lội xuống nước thì chưa nghĩ ra. Bà Hậu lúc ấy cũng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, chợt bà thở dài, cô hỏi bà:

“Bà Hậu! Chẳng lẽ không còn cách sao?”

Bà nhíu mày cái rồi quay qua nhìn Hoài Thục, bà nói:

“Có. Nhưng rất nguy hiểm! “

“Nó là cách gì?”

“Cô để bọn họ lôi xuống đáy sông, sau đó ...”

Bà móc ra một lá bùa, rồi bà chỉ qua ngực của cô.

“Sau đó, cởi áo ra, hoa sen in trên ngực cô là loại tinh khiết nhất, nó cũng có tính trừ tà rất cao, cô cởi áo ra nó sẽ phát sáng khi gặp yêu khí. Nó sẽ soi đường cho cô đi.

Đến lúc đã cảm nhận được cái hũ đựng quả tim rồi, hãy dán lá bùa vào hũ, mang lên đây, nhưng tôi dặn cô, nếu thấy hết hơi thì hãy nổi lên, hoặc cảm thấy không ổn hãy cởi áo ra ngay, nếu không cô sẽ chết đuối. Và chết cồng”

“Được! Tôi đi!”.

Chương 42: Ngủ dưới lòng hồ

“Tôi đi!”

Cô nhìn bà Hậu, nói giọng chắc chắn, bà cũng biết cô nói ra thì chắc đã có quyết định riêng của mình rồi, bà gật đầu cái rồi nói:

“Hãy cẩn thận! “

Nói rồi bà liền chạm bàn tay xuống nước hồ, vừa chạm xuống đã cảm thấy một sự lạnh giá buốt cả lòng bàn tay. Bà quay lại nhìn Hoài Thục lo lắng, cô nhìn vào ánh mắt bà cũng hiểu ý bà, chợt cô nói:

“Tôi sẽ nhanh chóng quay về!”

Nói rồi cô liền giơ tay ra sau, nhẹ nhàng vén tóc lên, búi tóc lên gọn gàng rồi mới bắt đầu nhìn xuống đáy sông. Cô cởi giày ra, chân bước nhẹ xuống, một cảm giác lạnh giá truyền đến người cô. Nhắm mắt cẩn thận rồi từ từ đi

xuống lòng hồ, vừa bước được hai bước thì chợt có một bàn tay ai đó giơ ra nắm lấy chân cô, một phát mạnh mẽ kéo xuống.

Cô cũng đã lường trước được rồi, nhưng vẫn có cảm giác giật mình, cô bị kéo mạnh đến độ nước xộc mạnh vào mũi và miệng của cô. Cô chẳng kịp lấy tay che mũi, tốc độ kéo này nếu là người bình thường chưa có sự chuẩn bị trước, chỉ một hai giây thôi đã đủ khiến nước tuột hết vào phổi họ, khiến họ sặc nước mà chết.

Do bị kéo xuống nước quá nhiều lần khiến bản thân bị miễn dịch với nước hay sao thì không biết. Cả khả năng nhịn thở trong nước cũng dần được cải thiện rất nhiều, ít ra khiến cô nhịn thở được lâu hơn.

Cô bị kéo chưa tới chục giây cô đã cảm nhận được bụi bẩn và bùn đất trời từ dưới lên, đã xuống tới đáy rồi sao? Mở mắt ra, tay nhanh nhẹn tháo nút thắt trên áo ra. Một cách nào đó, cô lại cảm thấy trên ngực mình phát ra một ánh sáng màu hồng. Sau đó còn cảm thấy không còn ngạt nước nữa.

Cô không thở được trong nước, nhưng lại không bị ngạt thở, cô thắc mắc nhưng thôi tạm thời bỏ qua. Cô chỉ nhớ lúc cô bị bà Dung đâm cho hai cái gai nhọn vào lưng, cô hôn mê bất tỉnh một thời gian, thế là cô phải nằm chịu đau đớn giày vò trên giường. Dẫu có thể cảm nhận được mọi người đang vây quanh mình, cảm nhận được họ chạm vào mình, nhưng tai cô lại chẳng nghe được, cảm giác đau nhức, người nóng như bị trúng vào nước sôi. Cô chỉ nhớ một lúc nào đó, chợt cô nghe thấy tiếng một người rất quen. Cô mở mắt ra thì thấy đó là bà bói điên, bà ấy nhẹ nhàng mỉm cười rồi vuốt tóc cô, bà ấy bảo một lát nữa thôi sẽ hết đau ngay. Bảo cô chịu vất vả rồi, cô cảm nhận bà ấy vuốt tới đâu người lại hết đau đớn tới đó.

Sau lúc đó cô đã bình phục lại bình thường, trong lúc đang nửa tỉnh nửa mê, cô lại nhớ tới lúc đó, ngực cô cũng phát ra một ánh sáng màu hồng giống thế này. Cô không nghi ngờ gì hay thắc mắc gì, vì cô biết bà bói điên

không bao giờ làm hại đến cô. Cô còn nhớ như in ngày hôm ấy, chính là ngày A Tỳ mất tích, nhớ đến đó, cô đã cảm thấy đau lòng.

Cô xải tay ra bơi giữa mênh mông nước, thầm nghĩ sẽ không muốn ai làm hại người hiền lành nữa, không kể xấu nào được sống nữa, bọn yêu ma quỷ quái, nhất định phải tiêu diệt cho bằng hết.

Cô vừa bơi vừa nhìn quanh, cái đám ma quỷ canh giữ dưới đáy ao lúc này còn nằm chân cô lồi xuống, bây giờ đã sợ hãi rụt đi đâu hết. Cô đảo mắt nhìn quanh, tự hỏi rằng làm sao mới tìm được nó, cái hũ kia, giữa lòng hồ rộng lớn này chứ?

Cô vẫn miệt mài bơi, nếu không có bông sen bà bói diên cho, chắc bây giờ cô đã ngạt thở hẳn rồi cũng nên. Cô nhìn theo luồng ánh sáng đó, dưới đây ngoài bùn đất thì thứ duy nhất cô thấy đó chính là xương cốt, thậm chí rong rêu cây cỏ cũng không thấy. Một con cá cũng không, đúng thật là vùng đất chết mà, một lòng hồ chết chóc.

Cô tìm hoài cũng không thấy gì cả, cô liền bắt lực rồi dừng lại, bơi từ này tới bây giờ tuy không vấn đề về việc ngạt thở, chỉ là quá lạnh. Cô sợ chỉ một lát nữa thôi sẽ chịu không nổi, sẽ bị chết cồng dưới đây, cô giơ hai bàn tay mình ra, rồi chọt nó cứng đờ ra đó, bơi không nổi nữa rồi.

Cô nhìn xung quanh, cảnh vật yên tĩnh đến lạ thường, cô dần cảm thấy mí mắt mình dần nặng xuống, sau đó là cảm giác mệt mỏi, mệt như kiểu chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi. Cô từ từ chìm xuống đáy hồ, ánh sáng phát ra từ bông hoa sen trên ngực cũng dần tối đi, y phục cô phất phơ trong nước, mắt cô đã nhắm lại từ lâu. Cô cảm thấy rất dễ chịu, giống như mệt mỏi mà được ngủ một giấc, cảm giác êm ái vô cùng.

“Hoài Thục! “

Tiếng kêu thất thanh của bà Hậu vang lên, bà đứng trên bờ mà mặt bà hoang mang lo lắng, lúc này không lâu bà còn thấy ánh sáng từ dưới hồ sáng lên. Vậy mà mới đây bà đã thấy nó lu mờ dần rồi tắt ngúm, trả lại vẻ u tối lạnh lẽo như ban đầu. Bà nhìn qua A Tỳ, hai người nhìn xuống dưới hồ mà hoang mang tột độ, bà ấy nói:

“Thôi chết rồi, cô ấy bị ngủ mê rồi?”

“Ngủ sao? Làm sao ngủ được, dưới đó là nước mà!”

“Tôi không biết nói sao cho cô hiểu, nhưng nếu cô ấy có hình hoa sen trên ngực, của một người có căn tu để lại. Sẽ có khả năng sống dưới nước, giống như hoa sen vậy, nguồn sống dưới nước nhưng lại sống trên mặt nước, cô ấy có thể gọi là hiện thân của hoa sen!”

“Vậy làm sao đây? Không lẽ để cô ấy ngủ dưới đó sao?”

Bà Hậu nhíu mày trầm ngâm nhìn xuống dưới.

“Tôi không có cách nào giúp cô ấy cả, thậm chí nếu tôi có nhảy xuống, tôi có bơi thật nhanh đi chẳng nữa. Tôi cũng không tìm được cô ấy, chỉ còn một cách, để tự cô ấy tỉnh lại, không bị những thứ xấu xa tác động”

“Cô ấy có gặp nguy hiểm không? “

A Tỳ quay qua nhìn bà Hậu lo lắng hỏi:

“Cô ấy sẽ chết! Nếu như cô ấy bị cái lạnh của đáy ao tác động lên quá nhiều”

Bà Hậu chột nhăm mắt lại, chân bà như đi không vững nữa, bà ngồi mộp xuống, nhìn xuống lòng sông mà nước mắt bà như muốn rơi xuống, bà đập

tay lên trán nói:

“Đáng lẽ tôi phải ngăn cô ấy lại!”

Bà nhìn xuống đó, mong sẽ thấy một tia sáng nào đó chiếu lên, bà ngồi xuống rồi nhắm mắt lại, bà giơ hai ngón tay lên, nhắm nhắm một lát thì chợt lá bùa trong tay cô phát sáng và dần nóng lên. Cô cảm nhận được sự ấm nóng từ nó phát ra, cô vẫn chưa mở mắt ra được, một lúc sau trong cơn mê man chưa có hồi kết, cô nghe thấy tiếng một đứa trẻ, nó nói bên tai cô:

“Chị hai, chị đi lấy chồng chị có về không? “

“Chị có, chị có!”

Cái hình ảnh nó chạy theo kiếp của cô hôm rước dâu hiện lên, rồi những lời cô nói với mẹ kế.

“100 cây vàng bà liệu mà làm ăn mà nuôi thằng Cò, tôi có chết cũng yên lòng!”

“Chị Hai! Chị Hai!”

Cô nghe thấy tiếng thằng Cò vang lên inh ỏi rồi tiếng của cậu Cảnh Minh, cậu ấy gọi “chị dâu”

Bao nhiêu là người hiện lên trong đầu cô, cô cảm giác hình như não bộ đang cố lực lại kìm ức trong đầu cô ra, cho cô thấy, muốn cô cố gắng vùng vẫy ra khỏi cái ao này, vùng ra khỏi cơn buồn ngủ này.

“Nương tử!”

Một gương mặt trắng trẻo thánng thoát hiện lên, người đó nhoèn miệng cười

một cái, quay lại nhìn cô, ngay lúc ấy cô giật mình thức dậy, cô thấy dưới chân mình, xung quanh mình có rất nhiều bàn tay giơ ra, sau khi cô thức dậy thì ánh sáng màu hồng của hoa sen chợt sáng lên. Cô cảm thấy bọn ma quỷ đó lại tránh ra xa, mà lần này còn sáng hơn lần trước rất nhiều. Cô cảm nhận được lá bùa dần nóng lên, cô nắm chặt nó rồi bơi đi tiếp, bà Hậu thấy ánh sáng bùng lên dưới ao mà mà khụy xuống, trán bà lấm tẩm mồ hôi, bà được A Tỳ đỡ lên. Bà giơ tay ra quệt mồ hôi cái rồi thở dài.

“May quá, cô ấy tỉnh dậy rồi!”

Bà thở gấp, lát sau bà nhìn xung quanh, tự nhiên ở đâu xào xạc tiếng gió thổi vào mấy cành cây, bà chợt nhìn rồi giơ tay lên cảm nhận, bà cảm thấy có mùi yêu khí phát ra rất nồng nặc. Chính xác là mùi hôi hám của loài dơi, bà xanh mặt rồi nói:

“Thôi chết rồi! Hình như bà Hà phát hiện ra cái gì đó rồi!”

Nói xong bà liền nghe thấy tiếng đập cánh vang lên dữ dội, là tiếng đập cánh của hàng trăm con vật biết bay. Chợt A Tỳ giật mình chỉ ngón tay về bên kia hốt hoảng nói:

“Bà Hậu! Bà nhìn kia!”

Bà Hậu nhìn theo ngón tay của A Tỳ, bà nhìn thấy một cục đen đang bay xoáy lại gần bà, chính xác đó là một bầy dơi, có số lượng khổng lồ. Bà vừa nhìn thấy tay chân đã dần lạnh đi, bà nói:

“Bà Hà thật sự đến rồi, bà ấy muốn chiến đấu sinh tử thật rồi!”

Nói xong bà liền giơ tay ra, cầm một lá bùa rồi quăng thẳng lên đám dơi đó, vừa chạm vào nó thì đã bùng lên một trận. Nó nổ lách tách, sau đó rất nhiều con bị rơi xuống đất, nhưng đó không phải là số lượng lớn. So với

một bầu đông đúc thế kia, nó chẳng là gì.

Bà liền nhìn xuống hồ một lần nữa, bà kéo tay A Tỳ nói:

“A Tỳ! Trốn đi, ta sẽ ở lại đợi Hoài Thục lên!”

Vừa nói tới đó chợt một ngọn lửa bay vụt qua đầu bà, phóng thẳng về phía bầu dơi, sau đó bùng cháy lên dữ dội. Bà và A Tỳ giật mình quay lại, chẳng biết là ai, chỉ thấy dáng người là một người thanh niên cao lớn. Dưới cái bóng đêm mập mờ này, cộng với việc người ấy đứng quá xa. Sau đó người đó lại tiếp tục kéo dây cung, cầm một cái tên có ngọn lửa trên đầu, xoẹt một phát bắn lên không trung. Mũi tên đó vừa mạnh vừa dững mãnh, mới hai mũi được bắn ra thôi đã khiến đám dơi đó rụng xuống rất nhiều. Sau đó người đó lại bắn thêm một mũi, sau mũi đó thì đám dơi đó còn lại rất ít, bà Hậu vừa bất ngờ vừa kinh ngạc tột độ.

“Sao có thể? “

Vừa lúc ấy đám dơi đã vội quay đầu, không tiến lại gần chỗ bà Hậu nữa. Bà Hậu quay xuống hồ nhìn, nghe thấy tiếng đập nước thì mới phát hiện ra Hoài Thục đang bơi lên. Còn A Tỳ đã chạy đi đâu mất, bà quay lại nhìn Hoài Thục, cô ấy cầm cái bình lên, trên đó còn dán một lá bùa màu vàng, là lá bùa của bà đưa cho.

Sau đó bà liền ngồi xuống như chờ sẵn cô ấy, cô ấy bơi vào rất vất vả, vừa thở ra khói vì lạnh vừa bơi, đột nhiên bà Hậu thấy bên bờ bên cạnh có một người phụ nữ đứng đó. Người đen từ trên xuống dưới, bà Hậu lạnh sống lưng cái rồi trợn mắt lên nhìn.

Người phụ nữ ấy chợt quay mặt qua nhìn bà Hậu, ánh mắt sáng hoắt trong màn đêm. Chợt bà ấy xải cặp cánh ra rồi bay lên không trung, bay thẳng ra chỗ Hoài Thục đang bơi. Cặp mắt như quỷ sứ nhìn cô ấy, cô ấy vẫn còn

chưa hay biết gì, cật lực bơi vào, bà Hậu hét lên một tiếng vang trời.

“Hoài Thục! Cẩn thận! “

Chương 43: Quả tim oan nghiệt

“Hoài Thục cẩn thận! “

Bà Hậu vừa hét lên một tiếng cô đã quay mặt lại nhìn, chợt lúc ấy cô chỉ cảm thấy có một bộ móng vuốt sắc nhọn quấy vào vai cô. một cái gì đó đen thui đè cô xuống dưới nước, sau đó cố giật cái hũ ra khỏi người cô. Nhưng khi chân nó vừa bấu vào cái hoa sen trên ngực cô, nó đã gào lên một tiếng, sau đó còn buông ra. Bà Hậu vừa hồi hộp vừa quay mặt lên ngọn đèn xuất hiện mũi tên lửa lúc này, bà chỉ thầm cầu nguyện, rồi sau đó một vệt sáng phát ra, nó bay cái vèo xuống nước, nổ lên một tiếng thật to, bà hết hoảng gọi:

“Hoài Thục! “

Sau đó bà không chần chừ gì nữa, nhảy xuống hồ. Bà mới nhảy xuống đã cảm thấy có bàn tay ai đó nắm bà kéo lên giọng A Tỳ hết hoảng gọi:

“Bà Hậu, bà định làm gì vậy?”

“Tôi cứu Hoài Thục lên!”

“Bà Hậu!”

Vừa lúc ấy giữa hồ có một cơn lốc xoáy mạnh, A Tỳ hốt hoảng kéo bà ấy lên. Cơn lốc xoáy rất mạnh, nếu người mà lọt xuống thì chỉ có thịt nát xương tan mà thôi. A Tỳ gồng mình hết sức kéo bà ấy lên.

Cái lốc xoáy đó mạnh đến độ xương cốt dưới đáy sông đều được cuốn bay lên bờ một ít, nước càng lúc càng dâng lên cao, càng lúc càng mạnh mẽ, giống như một vòi rồng dưới đáy hồ vậy.

Bà Hậu khi được kéo lên bờ rồi vẫn ngoái lại gào lên tên của Hoài Thục, A Tỳ vất vả lắm mới kéo lên được, sau đó hai người liền trốn sau mấy bụi cây. Bà Hậu ngẩn mặt dậy nhìn qua, tay nắm vào cành cây mà mặt bà đầy sự lo lắng. A Tỳ nhìn qua bà, gương mặt có chút bất ngờ, nó cầm lấy cánh tay bà nói:

“Hoài Thục giống như một nữ thần vậy, từ khi gặp cô ấy lần đầu, tôi đã cảm thấy cô ấy được sinh ra là để cứu người cứu đời. Tôi luôn tin cô ấy sẽ qua được cái ải này, tôi luôn tin tưởng cô ấy!”

Nói xong cô lại càng nhìn thấy gương mặt bà Hậu lo lắng hơn nữa, A Tỳ liền nhìn qua bà. Từ khi về nhà họ Hoàng ở đến nay đã mấy năm trời, bà Hậu trong mắt của cô luôn luôn là một người có sự bình tĩnh tuyệt đối. Trước giờ trong nhà chuyện lớn chuyện nhỏ ra sao bà cũng chưa bao giờ nhíu mày một cái nhẹ, đức cao vọng trọng, chưa bao giờ sợ hãi hay coi nặng một ai. Ngày hôm nay mới biết. Đang suy nghĩ thì bà Hậu chợt nắm cánh tay của A Tỳ nói:

“Này! Lúc này người đã đi đâu? Người đi lên đồi xem có thấy ai đã bắn cung tên đó phải không?”

A Tỳ chợt quay mặt qua nhìn bà, lời nói có chút run rẩy:

“Đúng là tôi có lên xem, nhưng tôi không thấy ai cả!”

“Không đúng, rõ ràng tôi nhìn thấy bóng dáng ai đó đứng trên đồi mà! Không có ai thật sao? Vậy ai là người bắn ra mũi tên đó?”

A Tỳ chợt trốn tránh ánh mắt của bà như không dám trả lời, giống như đang che giấu cái gì đó. Lúc ấy bà Hậu chợt giật mình, cơn lốc xoáy dưới đáy sông vẫn đang ào ào, vậy mà bà lại thấy một bóng người đen đen nhảy xuống nước, một cái dứt khoát, lại còn giống y hệt cái bóng đen đứng trên đồi lúc nãy. Chợt bà nhóm người lên cao hơn một chút để có thể nhìn rõ hơn, nhưng bà chỉ thấy một bóng đen nhảy tọt xuống, ngoài ra chẳng thấy gì cả. Lốc xoáy thì vẫn đang điên cuồng xoáy, lúc ấy bà vẫn còn lo lắng, nhưng lại có thêm một cảm giác gì đó rất khó tả.

Bà rất tò mò người đó là ai, chợt bà ấy chợt đưa tay bóp mạnh lên tim, bà đau đớn, cảm giác rất quen thuộc, như kiểu vừa gặp lại người thân quá cố đã lâu. Thật sự không nói nên lời, và cả cái mũi tên lúc nãy. Bà nhớ lại mà nước mắt bà vẫn không ngừng được, một hình ảnh hiện lên trong đầu bà.

“Gia Minh! Cháu tập cho đàn hoàng, nếu không thì Dì sẽ không cho con đi săn đâu!”

“Cháu đã bắn giỏi lắm rồi đó! Cả Cảnh Minh siêu tài giỏi của Dì còn bắn hụt mất ba phát, cháu hụt có một phát, thế mà vẫn phải tập à? Cháu muốn đi tìm tổ chim, bắn cái này chán muốn chết!”

Nói rồi Gia Minh liền quăng cái cung xuống đất, Cảnh Minh bên cạnh nhìn qua bà Hậu một ánh mắt ngơ ngác. Nó mỉm cười nhẹ nhàng cái rồi ngoan ngoãn lại chỗ mấy cái tên bắn bị hụt nhặt lên, nhổ mấy cái dính vào bia rồi cất đàn hoàng vào rổ, còn cẩn thận treo cái cung tên lên.

Bà Hậu mỉm cười nhìn nó, nó cúi thấp đầu xuống rồi chào bà. Nó liền đi nơi khác, bà nhìn vào chỗ Gia Minh tập lúc nãy mà thở dài. Gia Minh tuy bản rất chuẩn xác, lại rất mạnh mẽ nhưng tính tình lại hiếu thắng, ham chơi hơn ham học. Bà lại cảm thấy Cảnh Minh lại trái ngược với Gia Minh, hiền lành lại ngoan ngoãn, nhưng tay cung của nó yếu hơn Gia Minh. Nói chung nó vẫn thuộc dạng đứa trẻ ngoan hiếu chuyện, khác xa với mẹ nó, một con điểm lầu xanh, mê hoặc lão gia bằng sắc đẹp, lúc nào cũng có ý định sẽ lật đổ bà Hoàng, muốn lên làm chính thất. Vì bà ấy nghĩ mình xinh đẹp tuyệt trần, lại có thể sinh con trai, nên luôn không an phận, muốn nhiều hơn cái danh hiệu thiếp nhà họ Hoàng.

Bà nhớ tới gương mặt của Gia Minh mà bà khóc, tự nhiên bảy năm trước đang yên ổn thì phòng thẳng bé bốc cháy dữ dội, cháy lớn đến nỗi không ai dập được. Người ta còn nói xác nó cũng nát theo đồng đổ nát đó rồi, bà nghe vậy tuyệt nhiên không tin, bà nhất nhất phải là chết thấy xác, sống thấy người, không chịu được chuyện này bà liền đi học thuật. Muốn tìm linh hồn của Gia Minh, muốn gặp nó hỏi chuyện năm xưa, gặp nó để vơi đi nỗi nhớ nó.

Bà đưa tay lên quệt nước mắt, bao nhiêu năm qua ngay cả một linh hồn bà cũng không thấy, không cách nào tìm Gia Minh được. Nghe bảo trên đời có xuất hiện một người được gọi là bà bói điên, có thể nhìn được âm binh cô hồn, người sống hồn ma, nói chuyện được với dã quỷ, có thể thấy được cả tương lai. Ấy vậy mà tìm hoài không thấy.

Chỉ có một ngày lạ thường, nhà họ Hoàng cưới dâu, và đó là một cô dâu rất lạ thường, từ đó bà luôn muốn bảo vệ cô ấy bằng hết sức của bà. Chưa bao giờ bà nghĩ Hoài Thực sẽ cận kề với cái chết như ngày hôm nay, bà thật sự rất lo lắng.

Một lát sau sau cái lúc người đó nhảy xuống, nước dưới hồ đã dần im ắng

lại, rồi gió cũng dần ngưng thổi. Bà lại thấy mặt hồ im ắng lại như bình thường, bà và A Tỳ nhanh chóng chạy ra, nước văng tung tóe lên bờ làm cả một mảnh đất rộng phải ướt nhem. Bà vừa chạy ra vừa gọi:

“Hoài Thục! Hoài Thục! “

Đáp lại tiếng gọi khẩn khoản của bà, chỉ là tiếng vang vọng ngược lại, không có lấy một tiếng đáp trả. Bà nhìn quanh mặt hồ, chợt một tiếng đập nước vang lên, bà nhìn thấy cô nổi lên đập tay xuống nước rồi bơi vào. Bà trợn mắt lên mừng như sắp phát khóc. Bà liền giơ tay ra đón lấy cô.

Cô nắm tay bà rồi thở hỗn hển bò lên bờ, lên tới bờ liền nằm lăn dài ra đó thở. Cái lốc xoáy đó thật sự quá khủng khiếp, cô nhớ tới mà còn rùng mình, tay cô buông cái hũ ra, nằm đó nhìn lên trời cao. Bầu trời đen kịt, cô như muốn nát như ra vì đau đớn, bà Hậu lay lay người cô, sờ vào mặt cô, rất lạnh, bà kiểm tra hết thân thể tay chân của cô, cổ áo vẫn còn mở toang. Bông hoa gần vai ngực vẫn còn đó, bà liền hỏi:

“Cô cảm thấy thế nào rồi? “

Cô quay mặt qua nhìn bà, đầu tóc cô rối bù. Sau đó là một vệt máu chảy ra từ miệng cô, mắt cô chợt nhắm lại, mê man không biết gì.

Bà Hậu và A Tỳ chợt hốt hoảng kéo cô dậy, một người cõng cô, một người ôm cái hũ quay về. Cô nằm trên vai bà Hậu mà máu từ miệng không ngừng rỉ ra, sau đó chảy dài xuống dưới y phục bà. Cô nhắm mắt lại mà vẫn còn nhớ lại hình ảnh của một người.

Người đó nhảy xuống sông rồi bơi lại phía cô, giữa cơn lốc xoáy đó, người đó ôm lấy cô, bảo vệ cô, cô không thấy mặt người đó được, chỉ cảm thấy rất an tâm, cô nằm trọn trong vòng tay ấy. Cô nhắm mắt lại rất lâu sau, rất lâu sau, sau đó nước không xoáy nữa, cũng không còn quật vào người cô

nữa. Cô mở mắt ra. Chợt thấy người đó buông tay ra, tay nắm kéo cô cái cho cô vọt lên mặt nước. Thân thể người đó từ từ chìm xuống đáy, cô chớp mắt cái rồi nhìn vào mặt người đó, một thanh niên cao lớn. Sau đó một cơn nước cuốn người đó đi mất, cô chỉ nghe vồn vện hai chữ.

“Cố lên! “

Sau đó cô nổi lên mặt nước, rồi tay đập loạn xạ lên mặt nước. Nghe thấy tiếng bà Hậu gọi thất thanh, cô bơi vào, vừa tới bờ đã cảm thấy lồng ngực tức tối, một cảm giác nặng nề đè lên trái tim. Chợt cảm giác tanh tưởi xộc lên vòm họng, rồi máu từ chảy ra. Cô nằm trên lưng bà Hậu cố hết hơi sức tàn nói:

“Bà Hậu à! Ở dưới hồ có một người con trai đó. Người đó bảo vệ tôi!”

Nói xong cô đã rơi vào trạng thái miên man tiếp. Bà Hậu vừa chạy vừa đổ mồ hôi, lát sau nghe Hoài Thực nói mà trái tim bà quặng thắt.

“Hoài Thực à, cô phải cố lên, chúng ta thành công rồi, đừng bỏ cuộc có được không? “

Bà chạy càng lúc càng gấp rút. Lát sau ra khỏi cái mảnh đất đó lập tức cô tỉnh lại, giống như rời khỏi nơi đầy chướng khí. Người cô minh mẫn lại rất nhiều, cô liền nói:

“Bà Hậu à, bà bỏ tôi xuống đi!”

Nói rồi bà ấy dừng chân, mặt mũi lấm lem mồ hôi. Cô liền giơ tay ra cho bà coi, chứng tỏ bản thân không sao, vẫn còn tỉnh táo.

Bà Hậu đặt cô ngồi xuống cạnh một gốc cây, cô dựa vào gốc cây thở dốc. Quay mặt qua nhìn cái hũ trên tay A Tỳ, chợt óc cục nổi dọc cả xương

sống. Cô lau máu trên miệng rồi nói:

“May thật!”

Bà Hậu liền nhìn cô bật cười, vừa vui vừa trách, bà nói:

“May cái gì? Cô suýt nữa đã chết rồi, mà là chết tan xương nát thịt, cô còn nói may?”

“Chẳng phải tôi còn sống đây sao? Là may mắn còn gì, tôi rất sợ bà Hà. Từ lần đầu tiên tôi đã sợ bà ấy, tôi cứ nghĩ lần này đi sẽ không sống sót quay về được nữa! “

“Hoài Thục! “

Bà Hậu nhìn cô gọi nhỏ, không hiểu tại sao cô lại nói ra mấy lời này, bà nhìn cô cảm động:

Cô mỉm cười cái rồi nói

“Tôi còn sống đây, tôi nghĩ bà sẽ không biết khóc cơ! Sao bà lại khóc?”

“Sao cô biết sẽ chết mà vẫn đi? Cô không sợ chết à?”

“Tôi á? Tôi vừa ham ăn vừa ham ngủ, đương nhiên là tham sống, mà tham sống thì sợ chết!”

Cô cười cái rồi đưa tay lên xoa ngực, cô nói:

“Thật ra! Tôi muốn giết bà Hà, vì bà ấy rất mạnh, tôi nghĩ nếu tôi chết còn phần bà Dung thì bà sẽ lo được, tôi sợ tôi không làm chuyện này sẽ không có ai làm cả. Vì cứu tôi bà đã tàn phế mất một tay, tôi sợ ai đó bên cạnh tôi

phải mất mát cái gì đó, hay là bị tổn thương! “

Nói rồi cô nhìn bà Hậu trìu mến.

“Thật ra từ khi về nhà họ Hoàng tới bây giờ, người đầu tiên đối xử tốt với tôi là bà, người hay bảo vệ tôi cũng là bà. Tất cả những gì tốt đẹp bà đều muốn tôi có được. Ngoài phụ mẫu thân sinh và mẹ kế tôi và thằng em tôi ra, tôi xem bà là người thân của mình. Như một người quan trọng vậy”

Nói rồi cô liếc nhìn qua cái hũ, chợt cô cảm thấy lạnh người, lần nào cũng vậy, cứ nhìn thấy nó là lạnh hết người. Chợt bà Hậu nhìn lên trời rồi nói:

“Trời khuya rồi, chúng ta mau quay về thôi Nhanh lên, bà Hà không biết có quay lại không nữa”

“Bà Hà bỏ trốn rồi!”

Nói xong bà Hậu liền hốt hoảng nói:

“Thôi không xong rồi. Mau lên Chúng ta phải quay về nhà! Lúc này tôi thấy bà ấy gào lên một tiếng rất to, tôi sợ bà ấy sẽ đi tìm người để hút máu, chỉ cần là bị thương sẽ tìm người hút máu bồi dưỡng lại sức ngay”

“VẬY còn cái hũ này?”

“Phải đem về thôi, tôi sợ bà ấy yểm cái gì trong đó, nếu lỡ đập ra thì lại sợ có những mầm bệnh, hay đại loại là chất độc sẽ giết chết chúng ta, phải quay về cái đã!”

Nói rồi cô cố đứng dậy, bà Hậu lo lắng nhìn, cô lắc đầu cái chứng tỏ không sao. Rồi ba người cũng nhau quay về, vừa đến nhà họ Hoàng thì đã nghe thấy tiếng hét lên inh ỏi của gia nhân nào đó vang lên. Cô và bà Hậu nhìn

nhau cái sau đó họ đi vào bằng đường lúc này đi ra, khi vào tới phòng giam đã giật mình hết hoảng thấy xác tiểu thư Xuân Nghi được treo lên lưng lẳng, xác còn bị phanh thây ra. Cô trợn tròn mắt rồi quay qua bà Hậu, bà ấy nói:

“Chúng ta trễ mất rồi. Hoài Thục à”

Vừa nói tới đó bà đã nghe thấy tiếng bà Lệ Hoa hét lên:

“Bắt lấy chúng nó. Mau lên!”

Lúc đó cả đám người chạy ra, chưa gì đã đập cho Hoài Thục một gậy, đập A Tỳ một gậy, nó khụy xuống, cái hũ trên tay lờ rơi xuống nền, một cái choang vỡ tan. Bà Lệ Hoa nhìn vào cái trái tim còn đỏ trong hũ rơi ra mà bà thét lên kinh hoàng.

“Trời ơi! Hoài Thục nó lấy tim của tiểu thư Xuân Nghi làm bùa rồi! Trời ơi!”

Chương 44: Cá trê trong quan tài

“Mọi người bắt lấy nó, nhanh lên! Bắt lấy nó đi!”

Bà Lệ Hoa gào lên như một mục điên, cô nhìn mà vừa bất ngờ vừa khó chịu, cô ấy nói:

“Phu nhân! Người nói gì vậy? Người nói vậy là ý gì? Ai giết tiểu thư Xuân Nghi chứ? Bà nói tôi sao?”

Bà Lệ Hoa ánh mắt sợ hãi nhìn Hoài Thục. Cô biết bà ấy nghĩ cô làm thật, vì trước mặt mọi người và bà ấy. Một quả tim nằm ở kia, mà xác tiểu thư Xuân Nghi lại bị phanh thây ra như thế. Và lại còn bị mất một quả tim, cô biết tình thế này gọi là tình ngay lí giang. Làm sao mà biện bạch cho được, khi mắt thấy rành rành thế kia?

“Khoan đã! Mọi người! “

Cô nhìn quanh, thấy đám gia nô người nào người mấy mặt đỏ đầy mồ hôi, tay chân run lẩy bẩy. Cô thấy ánh mắt họ hoang mang nhìn cô, họ vừa tiến vừa lùi, coi cô như một con thú dữ vậy. Họ vừa muốn bắt lấy vừa sợ hãi.

Cô quay lại nhìn A Tỳ, rồi nhìn qua bà Hậu, cô thấy có người giữ tay bà Hậu lại, có người dùng gậy đe sát đầu A Tỳ xuống. Sau đó ánh mắt A Tỳ sợ hãi run rẩy ngược lên nhìn cô, cô mím môi cái rồi quay lại, cô nói:

“Tôi biết bây giờ tôi có giải thích gì đi chăng nữa cũng vô dụng, bây giờ tôi đồng ý đi theo phu nhân, người muốn nhốt tôi hay làm gì cũng được. Chuyện này thật sự không liên quan tới A Tỳ và bà Hậu, phu nhân thả họ ra trước đi!”

Nói rồi cô quay lại nhìn họ ra dấu, bảo họ hãy rời khỏi đây trước, như vậy mới tìm cách cứu cô. Bà Hậu cũng biết tình thế này thuộc về tiến thoái lưỡng nan, biết bây giờ không có cách nào mang Hoài Thục đi khỏi nơi đây được. Chỉ có cách để cô ấy chịu thiệt thòi, bà ra ngoài tìm cách, như vậy mới tốt cho cô, tình thế này thật quá bất ngờ.

Cô quay lại nhìn bà Lệ Hoa, bà ấy liền bất ngờ sợ hãi trốn sau lưng gia nô

cô nói:

“Tôi đi theo bà! Hãy thả họ ra. Họ không liên quan gì cả!”

Nói rồi cô liền giơ tay ra, lúc ấy có hai tên gia nô nghe theo lời xúi giục của bà Lệ Hoa mà xông lại, lấy ra một sợi dây to trói tay cô lại. Họ gấp rút đến độ siết mạnh vào tay cô khiến cô trở nên đau đớn, cô nhú mày cái rồi nói:

“Đau quá! Các người! “

Cô trợn mắt lên, sợi dây thừng cọ sát vào tay cô khiến tay rỉ cả máu. Cô liền nhìn họ, họ sợ quá mà mở lỏng ra, cô liền bị họ kéo đi. Bà Hậu nhìn theo mà lo lắng, bà Lệ Hoa mỉm cười cái rồi quay lại trừng mắt với bà Hậu, còn quay qua đe dọa A Tỳ.

“Mày theo nó thì chỉ có chết trùm mà thôi, con ranh con!”

Bà liếc xuống nhìn cái hũ vỡ toang đó mà rùng mình, bà quay lại rồi đi theo đám gia nô. Bà Hậu nghiêng rặng quỳ xuống hốt cái đồng đó gói lại, bà đứng dậy rồi nói:

“A Tỳ! Theo ta!”

Nói rồi bà liền chạy ra khỏi nhà, A Tỳ không biết gì nhưng vẫn nghe theo lời bà Hậu, chạy theo bà ấy thoăn thoắt phía sau. Chạy một lúc rất lâu, chân A Tỳ cũng dần tê dại đi, chợt đến một nơi bà Hậu mới dừng lại, bà bước lại gần rồi nói:

“A Tỳ! Chúng ta phải trả trái tim về chỗ cũ của nó thôi!”

Nói rồi bà Hậu đi quanh cái nghĩa địa đó, đó là nơi chôn cất những người trong nhà họ Hoàng sau khi qua đời, nhưng chỉ dành chôn những người có

thân phận thấp. Còn những người có thân phận cao hơn thì lại thuộc về nơi khác, chia ra hẳn làm hai nơi, phân chia giai cấp rất rõ ràng.

“Lâm Gia Hân! “

Bà Hậu lẩm nhẩm trong miệng, chợt bà ấy dừng lại trước một bia mộ. Bà ngồi mộp xuống rồi lấy tay phủ bụi trên đó xuống, cả cỏ dại đã mọc um lên rồi. Thấy được chữ Lâm Gia Hân được ghi lên bia mộ mà bà mừng rỡ, bà quay lại nhìn A Tỳ rồi nói:

“Đi xung quanh xem có cái xẻng nào không? “

A Tỳ nghe xong liền nhanh tay nhanh chân chạy đi tìm, lát sau quay lại thì cầm được cái xẻng trên tay, nó thở hển hển rồi giơ ra cho bà. Bà đứng dậy rồi sẵn một phát thật sâu, bà đào đất lên, bà vừa đào vừa nói:

“Chúng ta phải trả lại trái tim này cho chủ của nó! Chúng ta sẽ làm được. Trước khi bà Hoàng làm lớn chuyện này!”

“Bà Hoàng? Chắc là không đâu, bà ấy luôn nhường nhịn Hoài Thục, vì cậu Cảnh Minh rất coi trọng cô ấy!”

“Đó chỉ là bên ngoài, nếu có lí do chính đáng, có Cảnh Minh thì bà ấy vẫn không tha cho Hoài Thục đâu. Cô ấy chính là cái gai lớn nhất trong mắt bà!”

Nói rồi mồ hôi trên trán bà đổ xuống, chợt cái xẻng kêu lên cái cộp. Bà biết đã đào đến cái quan tài rồi, bà mừng rỡ rồi tiếp tục đào xung quanh. Lát sau bà nhảy xuống dưới, dùng xẻng nạy nắp quan tài lên. Bà hì hục mãi mà không nạy nổi, tay bà yếu sức nên không có sức bật nó lên. A Tỳ liền nhảy xuống rồi nói:

“Bà Hậu, bà để tôi!”

Nói rồi nó giật cái xèng trên tay bà, hì hục cạy cái nắp lên. Bà Hậu vừa nhìn vừa thương, tay cô ấy mỏng manh yếu đuối, ánh mắt hoang mang sợ hãi, nhưng thấy bà khó khăn cạy nó lên cũng nhảy xuống làm phụ.

Lát sau mồ hôi nhễ nhại, chợt nghe tiếng cộp vang lên, nó quay qua nhìn bà cái rồi nuốt nước bọt, bà liền giơ tay ra kéo cùng nó, bật hẳn cái nắp quan tài lên. Khi nắp được bật ra bà Hậu và cả A Tỳ đều đứng như chết chân tại chỗ. Chợt nước ở đâu từ từ dâng lên, rồi chân bà Hậu và cả A Tỳ đều bị lún xuống. Bà Hậu trợn mắt lên nhìn vào quan tài, lúc ấy A Tỳ hét lên một tiếng, khóc lóc hết hoảng nói:

“Bà Hậu, có cái gì đang chạm vào chân tôi!”

Nói rồi nó bán sống bán chết nhảy lên bờ, chân còn vũng vầy, liền văng ra ngoài một con cá trê màu trắng muốt. Bà cũng cảm nhận có cái gì đó như nhót đang cọ quậy vào chân bà. Bà liếc qua nhìn cái quan tài, nước đã bắt đầu dâng lên, nước có cả trong quan tài, sau đó cái xác đang trong quá trình phân hủy thối rữa kia liền có chút động đậy. Lát sau cả người đều nhô nhô lên cái gì đó, bà Hậu nhìn mà tròn xoe mắt.

“Nó đã đào hang vào quan tài rồi!”

Nói rồi bà liền thấy trong miệng tiểu thư ấy bò ra một con cá trê trắng muốt bóng bẩy, bà nhìn thêm một lúc nữa, trong người tiểu thư ấy liền chui ra thêm hàng chục con, bò quanh người cô ấy. Nó quẫy đuôi qua lại, miệng thì gặm lấy thịt thối rữa mà ăn, bà liền trở lên trên, bà nhìn xuống một lúc rồi nói:

“Tiểu thư Lâm Gia Hân! Tiểu thư có muốn gặp tôi không? “

Bà vừa đảo mắt nhìn quanh vừa gọi nhưng không thấy tiểu thư ấy. Bà giơ ra một trái tim trước mặt, bà liền ngồi xuống rồi nhắm mắt lại, bà vừa khấn lẩm rầm trong miệng vừa gọi tên tiểu thư ấy. Ấy vậy mà chẳng thấy ai cả, bà liền mở mắt ra nói:

“Trái tim thì bị bà Hà lấy, còn linh hồn lại bị bà Dung lấy, cả thể xác khi chết đi cũng bị cá trê ăn. Bà Dung và bà Hà đúng là tâm dã thú. Nên không bao giờ có thể làm người được, đúng là ác độc! “

Nói rồi bà ấy liền nhắm mắt lại, bà liền nói:

“Chúng ta có trả trái tim về thì cũng không giúp gì được cho tiểu thư ấy cả, chỉ còn cách giấu nó đi, sau này mới tìm ra cách siêu thoát cho cô ấy!”

Nói rồi bà Hậu liền móc ra một lá bùa, vuốt cái thì nó đã bốc cháy, bà liền phóng xuống nước, một cái đùng nổ lên. Bà thấy cá trê liền đứt ra từng đoạn, bà liền nói:

“Chúng ta đóng nắp quan tài lại!”

Bà và A Tỳ nhảy xuống, ì ạch mãi mới đóng nắp quan tài lại được. Đóng xong bà lấp đất lại, khi đã làm cho đàn hoàng lại hết bà mới yên tâm quay đi. Vừa đi bà vừa lấy tay lau mồ hôi.

Lát sau A Tỳ chợt dừng chân lại, nó đứng nhìn một bia mộ rồi quỳ xuống khóc. Bà Hậu quay lại nhìn, mắt nhìn lên thì thấy bia mộ khắc tên Lý Hoàng Hoa, bà thở dài đầy thông cảm, bà tiến lại vỗ tay lên vai nó rồi nói:

“Tôi sẽ tìm cách mà, cô hãy tin tôi và Hoài Thục. Được không? “

Nó đứng dậy rồi quệt nước mắt gạt đầu, bà Hậu kéo tay nó đi, nó vừa đi vừa nói:

“Tôi rất sợ đám cá trê đó! Mộ của tiểu thư Lâm Gia Hân có cá thì có khi nào mộ tôi cũng có không? Tại sao lại có cá chứ? Đây là mảnh đất rất khô thoáng và cao kia mà?”

Bà Hậu liền nói:

“Đúng là mảnh đất rất khô và thoáng, nhưng nó đã được yểm bùa rồi! Tôi có quan sát rồi, đó là một mạch nước ngầm, tôi không biết tại sao lại xuất hiện mạch nước này nữa. Nhưng mà tôi chắc chắn những con cá đó là được thả vào, theo tôi đoán quan tài chôn chưa được ba năm thì không thể nào mục nát như vậy được, vả lại cá trê đó được gọi là cá trê tang, nó chỉ ăn thịt người!”

“Thả vào sao? Làm gì chứ?”

Bà Hậu vừa đi thì dừng lại.

“Tôi nghĩ bà ấy muốn xác của các vị tiểu thư ấy càng phân hủy sớm càng tốt, vì bà Hà đã lấy mất trái tim, trừ hậu hoạn sau này thì tốt nhất thì còn lại bộ xương khô mà thôi, thịt da hay tim sẽ không còn, người ta sẽ không nghi ngờ chuyện mất quả tim ngay từ đầu. Mà việc bà ấy làm rất thông minh, người ta sẽ chẳng nghi ngờ gì nếu như phát hiện có cá trê trong quan tài, ngày xưa cũng đã có rất nhiều trường hợp quật mộ lên và gặp những con cá trê béo tốt nằm đầy trong quan tài!”

“Kế hoạch thật là tử mỉ! “

“Vì thế! Họ rất nghiêm túc trong việc này, nhà họ Hoàng danh tiếng lẫy lừng, nên họ nhắm vào nhà họ Hoàng không có gì là lạ, tài sản, danh vọng, họ sẽ có tất cả nếu như khống chế được nhà họ Hoàng. Nhưng lại làm việc rất lặng lẽ kín tiếng, như vậy đã thấy họ giỏi thế nào rồi! Chúng ta may

măn lăm mới biết được sự thật này, nên chúng ta có thể sẽ minh oan được cho Hoài Thục. Nếu chúng ta có thể nói trái tim này thuộc về một trong những tiểu thư này, họ sẽ không tin, nhưng nếu cả mười hai người đều không có trái tim, họ nhất định sẽ tin!”

“Nhưng nếu ngày mai quay lại bầy cá ấy ăn hết thịt của các vị tiểu thư ấy thì sao?”

“Không thể đâu! Cá đó cũng chỉ là cá thường, không phải cá tinh như bà Dung đâu, không thể nào ăn hết sau một đêm được!”

“Vậy thì tốt quá!”

A Tỳ mừng rỡ, nắm tay bà Hậu hai người đi nhanh về nhà, tối đó bà Hậu hỏi thăm mà không ai dám nói chỗ bà Lệ Hoa nhốt Hoài Thục. Bà có lấy tiền ra dụ dỗ hay có dùng uy quyền thì họ vẫn không dám nói. Họ cứ quỳ lạy dập đầu xuống đất xin bà Hậu tha cho họ, họ khóc lóc van xin, nghĩ họ cũng có nỗi khổ riêng, bà cũng không chấp nhận làm gì. Nhưng nhà họ Hoàng bao la rộng lớn, có tìm mỗi mắt cũng chưa chắc tìm ra cô, bà đang nhú mày suy nghĩ thì chợt nắm tay A Tỳ nói:

“A Tỳ à...à...tiểu thư Hoàng Hoa! Cô giúp tôi qua thôn Vĩnh Hà, mời cậu Cảnh Minh về đây gấp, tôi sợ họ sẽ dùng cực hình tra tấn Hoài Thục! Cô mau đi đi!”

“Tôi! Tôi...! Tôi đi! Tôi sẽ đi bây giờ! “

“Cẩn thận đó! Đừng để gia nô nhà họ Hoàng nhìn thấy, tôi tiễn cô ra một đoạn, nhớ cẩn thận an toàn! “

Bà liền nhanh tay nhanh chân tiễn cô ấy đi, lúc đi cô ấy còn quay lại cúi đầu xuống chào bà, bà liền vẫy tay nhìn theo. Ánh mắt bà lo lắng, tiểu thư

Hoàng Hoa hay là A Tỳ gì thì bà cũng lo lắng, vì cả hai người họ người nào cũng yếu đuối như nhau. Bà lo lắng rất nhiều, bà sợ ai thấy là chết ngay, nhà họ Hoàng bây giờ hầu như không ai ưa Hoài Thục, cô luôn là cái gai trong mắt họ. Vì vậy người xung quanh cô đều bị nhắm tới, lúc A Tỳ chạy đi, bà quay lại nhà, vừa đi mấy nước bà đã nghe một giọng nói cất lên:

“Bà Hậu!”

Bà trợn mắt lên sững sờ, bà lấp bắp đôi môi, chợt quay người lại phía sau một cái mạnh mẽ bà trợn tròn mắt nhìn nhưng chẳng thấy ai, chỉ thấy một cặp mắt nhỏ xíu trong bóng đêm, bà hỏi:

“Ai vậy?”

Bà run run giọng nói, chợt bà run tay, bà cảm thấy lời nói này rất quen thuộc, bà xúc động nói:

“Gia...”

“À tôi...bà không cần biết tôi là ai đâu! Nhưng mà, bà muốn đi tìm Hoài Thục có đúng không? Tôi biết chỗ của cô ấy! Bà đi theo tôi!”

Nói rồi chợt trong bóng tối bay ra một con quạ đen, nó bay đi trước rồi nói:

“Đi theo tôi!”

Bà nhìn theo rồi cũng chạy theo, nó bay đi trước bà chạy theo sau, lát sau nó dẫn bà đến một căn phòng, ở đó từ ngoài đã thấy mấy vệt máu loang lổ. Bà nhìn mà tay bà run lên bần bật, chợt con quạ đó bay đi mất, bà nhìn theo thì thấy từ người nó rơi ra một giọt máu, bà hết hoảng nói:

“Người bị thương rồi sao? Này!”

Bà không dám kêu to, quay qua quay lại nhìn thì chẳng thấy ai canh giữ, bà liền nhìn xuống nền, máu này là máu của Hoài Thục sao? Rốt cuộc họ đã làm gì cô ấy? Bà bước lại cửa rồi từ từ ngồi xuống, bà thấy khóa ngoài rồi, chột giơ tay lên gõ cửa.

“Hoài Thục à? Cô sao rồi?”

Cô nằm dài dưới nền, bộ y phục cô dính toàn máu tươi, cô nghe tiếng bà Hậu kêu thì bò lại run run cánh tay giơ lên gõ lại.

“Bà Hậu! Tôi không sao!”

Cô ráng trả lời cho bà an tâm, sau đó mắt liền nhắm lại, cô co người nằm dưới sàn, chột mắt cô nóng nóng, cô run run đôi môi rồi thầm nghĩ.

“Con muốn về nhà! Thật sự muốn về nhà!”

Nước mắt cô trào ra, lát sau cô nghe thấy tiếng vỗ cánh đáp lại gần. Cô hí mắt nhìn, thấy quạ đen thì liền mỉm cười, giơ tay ra, nó đứng nhìn cô rồi nói:

“Có đau lắm không? Đợi một chút nhé! Cảnh Minh sẽ về!”

“Đau!”

Cô nói xong liền ngất xỉu đi, nó tiến lại gần cô, từ từ giơ ra một bàn tay, sau đó nó trở thành một người con trai cao lớn, mặt mũi có chút xanh xao, đỡ cô dậy rồi bế cô lên, đặt lên bụi rơm dưới đất. Tay nhẹ nhàng sờ lên gò má đã bị tát sưng lên, cậu sờ vào rồi nói:

“Nhanh thôi sẽ hết đau. Xin lỗi! Ta chẳng thể giúp gì được cho nàng!”

Nói rồi chột trước mặt hiện lên một bà già, bà ấy tiến lại rồi nói:

“Gia Minh à! Cậu không định quay về chữa trị à? Hay cậu muốn hồn xiêu phách lạc!”

“Nè bà bói điên! Bà mặc kệ cô ấy à? Bà thật là!”

“Cô ấy không chết được, nhưng còn cậu, tôi bảo vệ xác cho cậu, hồn cậu mà mất rồi thì bảo vệ để làm gì?”

“Được rồi! Nói mãi!”

Chương 45: Cậu Cảnh Minh và tiểu thư Ánh Dương

Cậu đứng dậy, đi theo bà già lưng còng ấy. Chột trong cơn mê mang, cô lại co người khóc thút thít.

“Cậu Cảnh Minh! “

Trong tiếng nấc lên có mấy phần đau thương, mấy phần yếu đuối, cậu đang đi thì dừng lại. Ngồi xuống cái rồi giơ ngón tay ra vuốt nhẹ lên bờ môi đang run rẩy kia, cậu mỉm cười lạnh lẽo.

Sau đó đứng dậy rồi hình bóng cậu dần tan biến trong không trung, chỗ cậu ngồi lúc này còn rơi ra mấy giọt máu đỏ, nó phát sáng lên rồi từ từ tan biến. Cô nằm đó mắt vẫn nhắm tịt, bà Hậu bên ngoài cửa vẫn gõ tay vào cánh cửa gọi, nhưng mãi mà không nghe thấy tiếng ai trả lời. Bà nghe thấy tiếng bước chân thì vội vàng đứng dậy, trời sắp sáng rồi, không biết người nhà họ Hoàng muốn mang cô đi đâu, hay họ muốn làm gì bà không biết. Bà chỉ nấp bên kia rồi nhìn qua, thấy bà Lệ Hoa đứng đó chờ gia nô mở cửa là bà đã có cảm giác gì đó bất an. Lúc bà Lệ Hoa định bước vào thì bà Hậu đã nhanh chân đi lại, giả vờ như vô tình ho mấy cái. Chợt bà Lệ Hoa giật mình, bà ấy đảo mắt qua nhìn bà Hậu một cách rụt rè cẩn trọng.

“Khuya khoắt thế này bà ra đây làm gì? “

Bà Hậu liếc nhìn qua cánh cửa, chợt thấy bóng dáng Hoài Thục nằm vật xuống nền, y phục dính toàn là máu tươi, bà Hậu tức giận lắm, nhưng bà ấy vẫn có thể kiềm chế được.

“Vậy đêm hôm khuya khoắt thế này phu nhân Lệ Hoa đến đây có việc gì quan trọng không? “

Lúc ấy bà Lệ Hoa chợt chột dạ, bà huýt tay tên gia nô, nói:

“Đóng cửa lại đi!”

Rồi quay qua bà Hậu nói:

“Thật ra không có gì, chỉ là đến coi một con nô tì trong phủ của ta, nó cả gan trái ý ta nên ta nhốt nó ở đây. Đến đây xem tình hình thế nào thôi!”

Nói rồi tên gia nô đã khóa xong cửa, ánh mắt bà Lệ Hoa láo liên, rồi bà ấy giơ tay ra cầm lấy cái chìa khóa rồi bỏ đi, lúc ấy bà Hậu cung nắm đấm lại,

bà nói:

“Thiếu phu nhân Hoài Thục có phạm lỗi thì cũng phải đợi bà Hoàng đứng ra định đoạt, nhà còn có cậu Cảnh Minh! Vì thế mong phu nhân Lệ Hoa đây làm gì cũng nghĩ đến mặt mũi hai người họ trước tiên, đừng có làm gì đó quá đáng, để sau này bản thân gặp họa thì không ai cứu nổi đâu!”

Bà Lệ Hoa nghe mà mồ hôi trán bà rịn ra, tay chân bà lạnh toát, nghe xong thì phu nhân ấy cũng bắt đầu rời đi. Bà Hậu nhìn theo mà mắt bà sắc lẹm.

Bà Hậu sợ lát sau lại có người quay lại, bà đứng đó canh chừng cả đêm, bà chớp mắt cái đã nghe mùi sương ban mai đậu xuống đầu bà. Bà nhắm mắt lại cái rồi mở mắt ra, từ xa xa đã thấy một màu đỏ của mặt trời nhú, bà quay qua nhìn cánh cửa cái rồi mỉm cười.

“Cố gắng lên, chúng ta sắp qua được cơn hoạn nạn này rồi!”

Nói rồi thì bà lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, khác với đám người tối qua, hôm nay không còn hấp tấp nữa, còn cầm theo một cái ghế tựa, điềm đạm gặt đầu chào bà. Họ mở cửa đi vào, lát sau bà đã thấy cô bị trói vào ghế, họ bắt đầu đưa cô ra khỏi đó.

Bà Hậu nhìn thôi đã biết đó là người của bà Hoàng, người của ai sẽ mang sắc thái giống như người đó, người của bà Hoàng im lặng làm việc nhưng hầu như không ai dám ngăn cản, còn người của bà Lệ Hoa ào ào y như cái tính của bà ấy. Bà Hậu không vội đi theo họ, bà lại quay về phòng chờ A Tỳ. Bà ngồi đó mà cứ ngóng ra ngoài, nếu như nhanh thì sáng nay có lẽ sẽ quay lại kịp thời. Lúc bà đang lo lắng suy nghĩ thì chợt nghe tiếng gõ cửa, bà mở mắt ra rồi bước lại mở cửa.

“Bà Hậu!”

“Cậu Cảnh Minh! “

Gương mặt cậu nhìn bà, có chút thắc mắc, có chút lo lắng, sau đó bà kéo tay bà dặn A Tỳ mấy điều, quay qua giải thích cho cậu Cảnh Minh mấy thứ cho cậu hiểu là bây giờ Hoài Thục đang gặp phải vấn đề không thể giải thích được. Nên nhờ cậu nói giúp mấy câu.

Nói xong cả hai người họ đều gật đầu tỏ ra đã hiểu. Bà Hậu liền kéo họ ra ngoài, bà thấy cậu Cảnh Minh uy nghi đứng nhìn vào mấy tên gia nô. Họ nghe cậu hỏi mà người nào người nấy sợ hãi thất kinh hồn vía, họ cúi đầu xuống rồi quỳ dập đầu khóc lóc.

“Thưa cậu con không biết, con không thấy thiếu phu nhân đâu cả! Cậu ơi cậu tha tội cho con!”

Tụi nó vừa xoa tay vừa dập đầu, chợt bà Hậu đi lại. Thấy cậu Cảnh Minh bất lực thở dài, bà liền nói:

“Không hỏi được đâu!”

Nói xong bà Hậu liền nhìn qua bên kia, chợt một tiểu thư trẻ tuổi đi lại gần, tiểu thư ấy cúi người cái chào cậu, chào luôn bà Hậu, rồi tiểu thư ấy nói:

“Thưa cậu! Cậu có phải muốn tìm thiếu phu nhân không ạ?”

Cậu Cảnh Minh liền im lặng một lúc, cậu ra lệnh cho đám gia nô đi chỗ khác rồi cậu nói:

“Tiểu thư biết thiếu phu nhân ở đâu sao? Có thể...?”

“Vâng! Nếu cậu không ngại, ta dẫn cậu đi!”

Tiểu thư ấy mỉm cười dịu dàng, chợt cậu Cảnh Minh quay lại nhìn bà Hậu, bây giờ chuyện tìm được tung tích cô quan trọng, nên bà gật đầu ngay.

Hoài Thục đang mê man thì từ đâu một xô nước lạnh vào người, cô lờ mờ mở mắt ra, trước mặt cô là mấy bóng người lờ mờ, sau đó hình ảnh càng lúc càng rõ hơn. Cô nhìn thấy bà Hoàng ngồi trên ghế, tay cầm tách trà cẩn thận thổi. Bên cạnh là mấy vị phu nhân khác, cô ngẩn mặt lên, cả người đau buốt giá. Cô không tài nào ngồi dậy nổi, chỉ mới mờ mờ nhìn đã nghe tiếng phu nhân Lệ Hoa hét lên:

“Đỡ thiếu phu nhân lên!”

Lời bà ấy nói mà như nghiêng vào nhau, cô liền cảm thấy bản thân nhẹ hồng. Cô thấy có mấy con nô tì lại đỡ cô lên ngồi trên ghế, sau đó cô mở mắt ra. Lắc đầu mấy cái rồi nhìn rõ hơn, cô lắp bắp nói:

“Mẹ...”

Nói xong bà Lệ Hoa hét lên ngay, lấn át cả lời nói của cô:

“Tán miệng!”

Vừa lúc ấy một cái chát được tán vào mặt cô, máu rỉ ra từ đôi môi khô khốc của cô, mặt cô nghiêng hẳn sang một bên. Cô nhìn thấy cậu Cảnh Minh từ xa chạy lại, gương mặt hốt hoảng, sau đó cậu hét lên:

“Dừng tay!”

Tiếng cậu hét như bão tố điên cuồng, cả tay bà Hoàng cũng bị trật một nhịp, suýt làm rơi ly trà. Cậu từ xa chạy lại nhìn vào bà Hoàng, ánh mắt căm hờn. Tuy vậy cậu vẫn cúi người thỉnh an bà, bà vui vẻ đi xuống, đon đả đỡ tay cậu, còn giơ tay ra chỉnh bộ y phục cho cậu, cậu gạt tay bà ra lạnh

lùng nói:

“Chuyện này là thế nào hả mẹ? “

“Chuyện gì?”

“Chị dâu làm sao mà lại ra nông nổi này? “

“Cái này mẹ không biết, toàn bộ là do phu nhân Lệ Hoa giải quyết, mẹ chỉ ra xem mà thôi!”

Vừa nói xong cậu liền liếc ánh mắt nhìn qua bà Lệ Hoa. Chợt bà ấy lau mồ hôi cái rồi cúi đầu lấp bắp nói:

“Cậu Cảnh Minh! Chuyện này... Chính là... Hôm qua tôi và cả rất nhiều gia nô nhìn thấy thiếu phu nhân vào phòng giam giết một vị tiểu thư. Một cách dã man. Còn moi cả tim của người ta ra nữa!”

Nói rồi cậu nhắm mắt cười khẩy, cậu nghiêng răng cái rồi nói:

“Là thật sao? Bà nói là thật sao?”

Bà Lệ Hoa giật mình gật đầu liên tiếp, bà ấy nắm hai bàn tay vào nhau mà run lấy bầy:

“Ai thấy? Bằng chứng đâu! Đã xác nhận chưa? Tại sao lại đánh chị ấy ra nông nổi này? Nói đi?”

Cậu ấy hét lên một tiếng khiến hồn vía bà Lệ Hoa chạy tám hướng. Bà ấy chợt ấp úng, tay phẩy kêu mấy người nữa lại nói:

“Tất cả họ đều thấy! Là thiếu phu nhân lấy tim tiểu thư Xuân Nghi! “

“Ai đã thấy?”

Cậu quay qua nhìn tất cả bọn họ, họ đập đầu run rẩy vừa nói vừa khóc lóc.

“Thưa cậu, đêm đó chúng tôi đến phòng giam kiểm tra chợt nghe thấy tiếng hét của tiểu thư Xuân Nghi vang lên. Chúng tôi về báo cho phu nhân Lệ Hoa biết, khi cùng phu nhân ấy quay lại thì thấy tiểu thư Xuân Nghi đã chết, lại còn bị lấy mất quả tim. Nhưng lúc ấy chúng tôi chỉ thấy có ba người xuất hiện ở đó, là bà Hậu, thiếu phu nhân và cả một con nô tì, nó ôm một cái hũ trên tay. Vô tình làm rớt ra, nó lại là một quả tim!”

Nói xong bọn họ ai nấy mặt mũi xanh mét, nói xong liền lùi ra sau hết, bà Lệ Hoa nhếch mép lên cười cái rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh thấy đó! Tôi chỉ là làm theo quy tắc gia đình, đây là liên quan tới mạng người, nên nhất định phải dùng hình”

Cậu Cảnh Minh quay lại nhìn Hoài Thục, cô ấy lắc đầu liên tiếp. Cậu quay lại nhìn bà Hoàng, sau đó rồi cậu nói:

“Mẹ! Chuyện này mẹ giao cho phu nhân Lệ Hoa sao?”

Bà Hoàng mỉm cười cái rồi gật đầu, bà ấy nói:

“Vì gia đình tiểu thư Xuân Nghi là người quen của phu nhân Lệ Hoa, nên phu nhân ấy xin đừng ra xử lí chuyện này!”

Nói xong bà ấy liền uống tiếp ngụm trà, bà Lệ Hoa chợt đặc ý nói:

“Cảm ơn bà Hoàng đây xem trọng!”

Nói xong bà Lệ Hoa giọng càng lớn hơn:

“Dùng hình, đến khi nào chịu khai thì thôi, tội này thật sự không cách nào bỏ qua được!”

Nói xong ánh mắt của tiểu thư Ánh Dương chột nhìn qua cậu Cảnh Minh, xem biểu cảm của cậu như thế nào? Chột cậu quay lại nhìn đám người kia, không một ai dám giơ tay lên, bà Lệ Hoa nhíu mày, sau đó nhìn qua bà Hoàng, bà Hoàng thấy Cảnh Minh bảo vệ Hoài Thực ra mặt, bà liền tăng hăng giọng cái rồi nói:

“Cảnh Minh à? Cái gì thì cái, phép tắc gia quy rất quan trọng. Quốc có quốc pháp. Gia có gia quy con nhé!”

Nói xong cậu quay lại nhìn bà

“Nhưng muốn kết tội ai đó ít ra cũng phải nghe từ hai phía, chẳng có gia quy nào lại dùng cực hình khi chưa hỏi rõ ràng. Nếu mẹ nghĩ gia quy nhà họ Hoàng là như vậy, người ngoài nhìn vào nếu biết thì ăn nói sao đây mẹ!”

Nói xong cậu liền liếc qua bà Lệ Hoa. Cậu nói:

“Tôi sẽ giúp phu nhân một tay, điều tra ra chuyện này, phu nhân có ý kiến gì không? “

Bà Lệ Hoa nhìn qua bà Hoàng cầu cứu, bà Hoàng lại im lặng, cậu lại hỏi thêm một lần nữa:

“Có được không phu nhân?”

Hỏi xong bà Lệ Hoa liền cúi đầu trả lời gấp gáp:

“Dạ được, dạ được!”

Nói xong cậu liền quay lại nhìn Hoài Thục, cậu nói:

“Tôi mang chị dâu về được không? “

“Nhưng mà...”

Bà Lệ Hoa ấp úng, cậu liền nói:

“Đừng nhìn mẹ tôi. Chuyện này tôi và phu nhân mới là người quyết định!”

Phu nhân ấy bị dồn vào thế cùn không dám lắc đầu từ chối. Cắn răng lại rồi gật đầu, cậu quay lại nhìn bà Hậu, bà Hậu gật đầu rồi kéo tay A Tỳ, hai người đó ra lệnh gia nô khiêng cô về. Cô quay lại nhìn cậu Cảnh Minh mà môi run lên bần bật, máu vẫn còn nhỏ ra từ cái ghế. Cậu nhìn theo mà mặt lạnh lùng.

Tiểu thư Ánh Dương cười khẩy một cái rồi quay người đi nơi khác, vẫn là nụ cười lạnh lùng của tiểu thư ấy. Sau đó bà Lệ Hoa cũng lui về sau, cậu nói khi nào chị dâu khỏe sẽ điều tra tiếp, vì bây giờ chị rất yếu. Lí do cậu đưa ra bà Lệ Hoa lại không chống đối được, chẳng lẽ bà lại đập chết cô ngay trước mặt cậu. Bà biết cả bà Hoàng cũng không dám làm như thế. Vì thế bà cũng phải thức thời không nên đối đầu với cậu cho họa vạ vào người, dù sao hôm nay cũng đã trả thù được chuyện Hoài Thục cứ hay đắc tội với bà, bà đánh cho mấy trận cũng hả hê lắm rồi.

Nói thật ra chuyện Hoài Thục có làm gì tiểu thư Xuân Nghi hay không mọi người hầu như không quan tâm, họ chỉ cần một cái cớ để có thể đẩy mạnh Hoài Thục xuống vực, giống như một cái đòn bẩy vậy, nhưng may sao, cậu Cảnh Minh lại là một cái cây ven vách núi. Cậu đã đỡ cho cô được một mạng, dù sao cái chuyện quả tim đó cũng không dễ dàng mà nói cho qua.

Nên bà Lệ Hoa vẫn nghĩ còn cách hãm hại Hoài Thục lần nữa, có tìm Bao Thanh Thiên chưa chắc gì đã giúp được, huống hồ gì cậu Cảnh Minh.

Cậu có uy quyền thật nhưng cái gì cũng có quy tắc của nó, cậu không thể cứ nói vô tội là vô tội, vì vậy bà Lệ Hoa đi về mà lòng bà ấy vẫn còn vui vẻ trong lòng. Chợt đang đi thì bà giật mình đứng lại. Tiểu thư Ánh Dương từ đâu chờ sẵn bước ra, tiểu thư ấy mỉm cười rồi cúi đầu chào bà ấy. Gương mặt tiểu thư ấy lúc nào cũng mỉm cười nhưng tiểu thư ấy luôn mang một sự lạnh lẽo lạ thường. Bà Lệ Hoa biết sau này tiểu thư ấy sẽ lấy cậu Cảnh Minh nên phần nào bà ấy vẫn nể. Bà ấy mỉm cười lại rồi nhìn tiểu thư ấy thắc mắc:

“Không biết tiểu thư tìm tôi là có việc gì vậy?”

Nói xong tiểu thư ấy liền mỉm cười, lát sau hai người đi riêng ra hoa viên. Tiểu thư ấy điềm đạm quay qua nhìn bà Lệ Hoa nói:

“Lúc này, bà Hoàng có nói gì với cậu Cảnh Minh không ạ?”

Bà Lệ Hoa nghe hỏi thì liền suy nghĩ nhớ lại, bà ấy nói:

“Lúc này tôi lui ra trước, nên tôi không rõ bà Hoàng nói gì với cậu, hầu như bà Hoàng kêu cậu lại đều là nói riêng ra cả!”

Tiểu thư ấy liền dừng chân, chợt mặt tiểu thư ấy quay qua nhìn bà, gương mặt xinh đẹp kia làm bà Lệ Hoa giật mình, bà ấy lắp bắp:

“Có...có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ muốn nhờ phu nhân đây một chuyện, chỉ cần phu nhân giúp tôi, muôn đời tôi biết ơn phu nhân!”

Thấy tiểu thư ấy kính cẩn quá bà liền cười gượng, bà ấy chợt nói:

“Ây da, thật ra tiểu thư cứ nói, có gì tôi giúp được nhất định tôi sẽ giúp tiểu thư đây!”

Nói rồi tiểu thư ấy liền quỳ xuống, giọng van xin nói:

“Tôi chỉ muốn xin phu nhân đây bỏ qua cho thiếu phu nhân Hoài Thục, xin phu nhân hãy tha cho thiếu phu nhân ấy lần này, tôi có làm trâu làm ngựa cũng quyết đáp đền ơn này. Tôi biết lời tôi nói có đường đột, nhưng phu nhân biết đấy, Cậu Cảnh Minh thật sự rất coi trọng thiếu phu nhân ấy. Tôi thật sự không muốn cậu phiền lòng, để cậu chú tâm học hành y thuật! “

Nói xong tiểu thư ấy khóc nức nở, bà Lệ Hoa hết hoảng đờ cô dậy, bà ấy nói giọng gấp gáp, sau đó nhìn tiểu thư ấy khó xử nói:

“Tiểu thư à, hà cớ gì vì một người lòng dạ lang sói mà phải hạ mình quỳ gối như thế? Tiểu thư đứng lên đi!”

“Phu nhân phải hứa với tôi, phu nhân hứa đi, tôi nhất định mang ơn phu nhân! Có được không, phu nhân cứ nhắm mắt cho qua!”

“Ây da, tôi cũng không muốn làm khó gì thiếu phu nhân ấy, nhưng mà tiểu thư không thấy cái chết của tiểu thư Xuân Nghi sao? Sao lại có thể để loại người ác độc đó sống trong căn nhà này chứ?”

Nói chưa dứt câu tiểu thư ấy đã móc trong tay áo ra một cái vòng, dúi vào tay phu nhân ấy, đang nói thì phu nhân ấy im lặng, mắt dán chặt vào cái vòng đó, nhưng miệng vẫn cứ nói:

“Chuyện này thật sự không được, tiểu thư có nói gì đi chẳng nữa...”

Tiểu thư ấy mỉm cười đeo cái vòng vào tay phu nhân ấy, mỉm cười cái rồi nói:

“Phu nhân nhìn xem, sang trọng biết bao nhiêu, đây là cống phẩm trong cung, một lần gia đình tôi được công lớn, chính hoàng thượng ban tặng cho mẫu thân tôi, bây giờ lại tặng tôi. Coi như đây là tấm lòng thành của tôi, phu nhân nhìn đi, cả bà Hoàng còn chưa sở hữu được đó. Là vòng phỉ thúy rất quý hiếm. Trời tối nó có thể phát sáng, nghe nói vật này chỉ có hoàng tộc trong cung mới có! Thật sự...”

Tiểu thư ấy đang luyên thuyên thì bà ấy liền cầm lên sờ vào, mắt bà ấy còn sáng hơn sao trời nhìn mà muốn nhỏ dãi. Chợt suy nghĩ một hồi thì liền nói

“Thật ra làm người thì nên độ lượng, ta biết thiếu phu nhân ấy không phải là người tốt, nhưng dù sao tiểu thư đây cũng đã van xin ta thế này, thật ra ta chỉ nể mặt tiểu thư đây mà thôi!”

Nói rồi tiểu thư ấy liền mỉm cười cảm ơn bà ấy, bà ấy cứ sờ vào cái vòng rồi mỉm cười bà ấy bảo:

“Tiểu thư đây đúng là nhân hậu mà, ta chưa thấy ai lại hiền thực lại dịu dàng hiểu chuyện như tiểu thư đây đó! Được rồi ta không làm khó thiếu phu nhân nữa làm gì!”

Nói rồi bà ấy liền đảo mắt láo liên nhìn xung quanh, sau đó hí hoáy quay về, Ánh Dương nhìn theo mà nụ cười trên môi dần hạ xuống. Đã ở nhà họ Hoàng cũng đã bốn năm rồi, nhưng cậu Cảnh Minh vẫn nhất quyết không chịu thành thân với ai, kể cả tiểu thư ấy, vì vậy tiểu thư luôn đợi thời cơ chín muồi. Vì thế có lẽ đây chính là thời cơ chín muồi mà tiểu thư đợi mấy năm nay, miệng tiểu thư ấy mỉm cười cái rồi quay về.

Cậu Cảnh Minh ngồi trên ghế, bà Hoàng nhấp ngụm trà rồi mỉm cười nói:

“Cảnh Minh à! Con đã đến tuổi thành thân đã lâu, con nên lấy vợ sinh con mới đúng!”

Cậu ngồi đó gương mặt lạnh lùng nói:

“Mẹ đã nói rất nhiều lần rồi mẹ ạ!”

“Nhưng những lần trước khác, lần này khác! Nếu con không đồng ý! Chị dâu kia của con sẽ lập tức bị tra tấn đến chết, con nghĩ con cứu được nó sao con? Họa lần này chỉ có chết thôi con trai à? Có mền có quý. Hay có yêu! Thì con hãy thức thời, thành thân với tiểu thư Ánh Dương đi. Mẹ khuyên con! Nếu không thì con biết mẹ sẽ làm gì với nó rồi đó!”

Chương 46: ác mộng lúc nhỏ của cậu Cảnh Minh

Chiều hôm ấy cậu đi dạo quanh hoa viên, sau khi đã nói chuyện với bà Hoàng xong, những cơn gió nhẹ nhà lướt qua mặt cậu, cậu đảo mắt nhìn quanh. Chợt mắt cậu dừng ở mấy gốc hoa anh đào, chúng nó trụi lá trụi hoa, chỉ còn lại cái gốc khẳng khiu khô khốc. Cậu bước từ từ lại, bóng dáng cậu thất thần, sau đó cậu giơ tay lên, sờ nhẹ nhàng lên thân cây, cậu cúi đầu xuống rồi nhắm mắt lại.

“Cảnh Minh! “

Một tiếng quát thật to phát ra làm cậu giật mình, cậu quay quanh nhìn nhưng chợt nhận ra đó chỉ là ảo giác, rồi một hình ảnh hiện lên trong đầu cậu. Mẹ cậu vừa vào phòng đã vội nắm lấy hai cánh tay cậu bóp mạnh, quát:

“Cảnh Minh! Tại sao con không ra luyện cung? Sao con để Gia Minh cứ vượt mặt con hoài vậy? Con không thấy nó lúc nào cũng được cưng chiều à?”

“Con...”

Chợt một người hầu hốt hoảng quỳ xuống nói gấp:

“Phu nhân ơi! Cậu Cảnh Minh đang cảm nặng, thầy lang nói cậu phải nghỉ ngơi nhiều, phu nhân đừng làm như vậy!”

Người nô tì đó nhìn qua cậu, thấy mặt cậu xanh xao, đôi mắt rưng rưng dòng lệ, chợt người đó thấy xót xa trong lòng. Phu nhân ấy lại không để ý, một hai cứ lôi Cảnh Minh ra ngoài. Ngoài trời mùa đông lạnh buốt, mưa phùn rơi nhẹ nhàng xuống sân, tay bà ấy chỉ ra sân rồi quát:

“Mau lên! Con mà còn thua xa Gia Minh thì đừng có quay về đây! Cũng đừng gọi ta là mẹ!”

Cảnh Minh năm ấy mới lên 10 tuổi, Gia Minh lên 14, nó nhìn ra ngoài trời rồi bước ra. Người nô tì kia hốt hoảng kéo Cảnh Minh lại, quỳ xuống van xin phu nhân ấy hết lời:

“Phu nhân! Trời đang mưa. Cậu đang ốm. Người đợi cậu khỏe lại rồi mới luyện tập được không? “

Nói xong phu nhân ấy liền giơ chân đá mạnh qua bên đó một phát, khiến người nô tì kia đập người qua gốc cột, Cảnh Minh quay lại nhìn, đôi mắt tròn xoe hốt hoảng:

“Mẹ! Con đi!”

Nói rồi thằng bé nhìn nô tì ấy lắc đầu, bảo đừng chống đối mẹ mình. Lúc Cảnh Minh chạy ra, người nô tì đó liền chạy vào nhà lấy ô ra theo che cho Cảnh Minh, thằng bé ra đến chỗ tập cung tên. Tay run rẩy cầm lấy cây cung, giơ lên. Kéo dây cung mà không ngừng run lấy bấy.

Lát sau chợt nó rơi cả cung tên, nó khom người xuống nhặt, thì bỗng thấy hai bàn chân trước mặt. Ngẩng mặt lên thì thấy bà Hoàng đứng trước mặt, phía sau là cậu Gia Minh. Chợt bà ấy ngồi xuống, giơ tay vuốt tóc Cảnh Minh, mái tóc đã dính đầy nước mưa. Sau đó nô tì đang cầm ô cho Cảnh Minh liền quỳ xuống chào bà Hoàng, bà ấy mỉm cười cái dịu dàng nói:

“Sao mưa gió thế này con lại ra đây? Con về nhà đi kéo ôm!”

Nó nhìn bà Hoàng cái rồi môi nó run lấy bấy, nó rơi ra một giọt nước mắt căng mọng, lăn dài trên gò má tròn trĩnh kia. Bà Hoàng nhìn nó thương cảm, rồi bà nhìn lại phía xa kia, biết mẹ nó đang đứng phía xa kia nhìn, bà liền nói:

“Con có muốn về phủ mẹ uống canh không? Đừng sợ! Mẹ Hoàng sẽ nói với mẹ Hạnh cho con qua! Bảo qua chơi với Gia Minh! Có được không? “

Nó chần chừ cái rồi lắc đầu, bà Hoàng biết Cảnh Minh rất sợ mẹ mình, bà cũng biết mẹ nó hay đối xử không tốt với nó. Nhưng con ai người nấy dạy, bà Hoàng tuy là chính thất, nhưng chuyện dạy con của người ta. Bà nhất định không nên xen vào, lúc ấy thấy thằng bé vẫn lắc đầu không dám đi.

Lúc đó trời càng lúc càng mưa to, Gia Minh bị mưa tạt vào người nó nhăn nhó cái rồi nói:

“Đi theo anh! Phu nhân Hạnh không dám nói gì đâu! Em đừng lo! Mưa gió thế này thì tập cái gì? Xem bà ấy ra đây có mở mắt nổi không? Tập làm gì không biết? “

Nó hậm hực rồi kéo tay Cảnh Minh! Bà Hoàng mỉm cười cái rồi đi theo, đám gia nô nháo nhào chạy lên lấy ô che cho hai cậu, một cao một thấp! Đi nhanh nhen qua bên kia, phu nhân Hạnh nhìn theo mà mặt mũi bà ấy lạnh tanh, chột miệng nhếch lên nhẹ.

“Đạo đức giả! Muốn lão gia yêu hơn chứ chẳng tốt lành gì!”

Nói xong phu nhân ấy liền quay người đi, sau khi về phủ bà Hoàng, Gia Minh kéo Cảnh Minh vào phòng tắm, gia nô đổ đầy nước ấm vào trong, mỗi đứa một bồn, hai đứa lúc nào cũng cười giòn giã. Bà Hoàng bên ngoài sai người nấu canh, lát sau khi đã kêu nô tì của Cảnh Minh về phòng lấy y phục qua.

Cảnh Minh thay xong thì ra được bà Hoàng múc cho một chén canh, ngồi đó chơi với bà Hoàng và Gia Minh suốt một buổi chiều, Cảnh Minh cũng phải về phòng mình, thẳng bé vừa cúi đầu chào vừa cười tươi rói. Lát sau đang đi thì nô tì của cậu cười nói:

“Hôm nay trông cậu vui vẻ thật đó! Có phải chơi với cậu Gia Minh rất vui không? “

Cảnh Minh quay lên nhìn, liền gật đầu:

“Ưhừ hơα Hồng à! Bà Hoàng rất tốt, lại rất dịu dàng nữa! Tôi rất là thích phu nhân ấy!”

Nói xong thì chợt nó giật mình hốt hoảng đứng lại, bà Hạnh bước ra, mặt bà lạnh lùng nhìn Cảnh Minh, sau đó nhìn qua như hươu Hồng, bà không nói gì, chỉ quay lưng lại bỏ đi. Cậu Cảnh Minh và Hồng nhìn nhau, ánh mắt lo sợ đi theo phu nhân ấy. Lát sau về đến phòng thấy phu nhân ấy đã ngồi ngay ngắn trên ghế, điềm đạm uống tách trà. Cậu vừa vào đã vội vàng quỳ xuống, mặt mũi lấm tấm mồ hôi. Cậu từ từ ngẩng mặt lên nhìn bà, bà uống xong tách trà liền liếc mắt qua bên kia, chợt giơ tay kéo cậu đứng dậy, vừa vuốt ve vừa nói:

“Cảnh Minh à! Mẹ đã dạy con như thế nào? Con không nhớ sao?”

Bà hỏi xong cậu liền nhìn qua bên kia, chỗ bà vừa liếc qua, một tên gia nô xách cổ con mèo của cậu lên, sau đó bóp một phát, tiếng gào thét của con mèo vang lên, đầu nó đập vào cột bê nát óc. Mắt cậu trợn lên kinh hãi, sau đó quay qua nhìn bà, bà nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cậu cái rồi nói:

“Lần này là mẹ cảnh cáo con, con có nghe rõ không? “

Cậu nhìn lại xác con mèo, một giọt nước chợt chảy ra, cậu run rẩy gật đầu, bà mỉm cười cái rồi giơ tách trà ra, kêu cậu uống:

“Uống đi! Ngoan lắm!”

Cậu giơ tay lên rồi cầm lấy, đưa lên miệng uống, uống xong bà liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tối đó cậu và như hươu Hồng trốn ra ngoài, đào một cái lỗ dưới gốc cây hoa anh đào chôn con mèo ấy, cậu vừa chôn vừa khóc, tay liên tục đào bới đất. Trong nhà họ Hoàng cậu không được chơi với ai, chỉ có như hươu Hồng bên cạnh, với một con mèo nhỏ, ấy vậy mà chỉ vì bà Hoàng mời cậu qua phủ bà chơi mà mẹ thẳng tay đập chết nó trước mặt cậu, muốn răn đe cậu rằng chỉ

cần trái ý bà, cậu sẽ dần mất tất cả!

Tối đó chôn cất con mèo xong cậu lên cơn sốt dữ, cậu co giật trào mếp cả đêm, tính mạng vô cùng nguy kịch. May sao mời thầy lang kịp thời, sáng hôm đó khi còn mê man. Bà Hạnh đến bên giường, giơ tay đỡ cậu dậy uống thuốc, bà vừa đút thuốc vừa nói:

“Cảnh Minh à! Nếu lão gia có hỏi, con nhất định phải nói là bà Hoàng đã cho con ăn uống ngày hôm qua! Con đã nghe thấy chưa?”

Cậu nhìn bà, đôi mắt vừa sợ hãi vừa đau lòng, bà mỉm cười lạnh lùng rồi để chén thuốc lên bàn.

Bà bước ra ngoài, vừa thấy lão gia đứng trước phòng bà đã bắt đầu bật khóc, bà ôm lấy lão gia khóc lên từng hồi, bà Hoàng cũng đứng ngay cửa. Bà Hoàng nhìn bà Hạnh bằng một ánh mắt thương cảm, xong rồi chột bà Hạnh nói:

“Lão gia! Hôm qua Cảnh Minh vẫn còn khỏe, thiếp còn thấy nó đi luyện cung tên, từ khi... Qua phủ bà Hoàng đây, khi về lại đổ ra ốm nặng!”

Nói xong bà Hạnh liền nhìn qua bà Hoàng, bà ấy nói:

“Lão gia! Là thần thiếp không tốt, là thiếp đã cho Cảnh Minh ăn uống không hỏi kỹ thầy lang. Nhưng hôm qua ăn chung với Gia Minh, thiếp nghĩ không có vấn đề gì! Chỉ là hôm qua thiếp thấy Cảnh Minh phải luyện bắn tên giữa trời mưa, mà thằng bé lại đang ốm. Thiếp thấy vậy nên mời nó về phủ tắm rửa uống canh, nếu không tin, người có thể hỏi như hươu Hồng, người luôn đi bên cạnh Cảnh Minh!”

Nói xong bà Hạnh liền quay lại nhìn như hươu Hồng, như hươu ấy cúi thấp đầu, chột lão gia quay qua nhìn như hươu Hồng, như hươu ấy liền mỉm cười,

chợt những lời nói của cậu Cảnh Minh chợt vang lên.

“nhũ hươu Hồng à! Bà Hoàng rất tốt, lại rất dịu dàng nữa! Tôi rất là thích phu nhân ấy!”

nhũ hươu Hồng ngẩn mặt lên, từ tốn nói:

“Cậu Cảnh Minh đúng là có ăn uống tại phủ bà Hoàng, nhưng mà hoàn toàn không có vấn đề gì xảy ra, lúc về cậu còn rất vui vẻ, nói bà Hoàng rất tốt với cậu”

Nói xong mắt bà Hạnh đã chợt nổi lên tia tức giận, bà Hoàng mỉm cười, lão gia nghe xong cũng thôi, bước vào thăm Cảnh Minh, lúc ấy lão gia đỡ cậu lên, lấy chén thuốc còn dở dang đút cho cậu, chợt đỡ cậu mấy câu:

“Con ngoan, uống thuốc đi! Sẽ không sao nữa đâu!”

Lão gia mỉm cười cái rồi đút thuốc, bà Hạnh cứ nhìn vào Cảnh Minh, nhưng nó chẳng nói gì giống như bà đã dặn, nó chỉ nói bà Hoàng rất tốt, nó qua bên ấy chơi rất vui, làm bà Hạnh tức muốn nổ lửa. Chiều đó khi mọi người đã về hết, bà Hạnh liền tát vào mặt Cảnh Minh một cái:

“Ai mới là người sinh ra người hả? Người có muốn sau này ta và người bị mù đàn bà đó và thằng con bà ta đuổi ta với người ra đường làm ăn mà không? Hả?”

“Nhưng... Bà Hoàng rất tốt! Con không muốn nói dối, cũng không muốn lấy oán báo ân! Mẹ muốn làm gì thì làm! Nếu mẹ thấy con chướng mắt quá, mẹ giết con luôn cũng được!”

Nói rồi cậu kéo chăn lại che hết mặt, một giọt nước mắt cậu chảy xuống, cậu nhắm mắt lại rồi nghe bà nói:

“Được, được lắm, nuôi người lớn thế này người lại đáp trả ta thế sao? Thế thì ta sẽ cho người biết, cảm giác khi cãi lại lời của ta!”

Nói xong bà liền tức giận bỏ ra ngoài, cậu nhắm mắt lại khóc cả đêm. Lúc morn morn quá cậu ngủ quên, ngủ đến sáng chợt nghe thấy tiếng nhũ hươu Hồng kêu nhỏ, tay còn chạm vào cái chăn trên mặt cậu.

“Cậu Cảnh Minh à! Dậy đi!”

Cậu thức dậy mở chăn ra, nhưng nhìn quanh phòng lại không thấy nhũ hươu Hồng đâu, cậu dụi mắt cái rồi kêu:

“nhũ hươu Hồng ơi! nhũ hươu Hồng ơi!”

Kêu nhưng không nghe thấy ai trả lời, cậu xỏ dép đi ra ngoài, trời vẫn còn lờ mờ tối, cậu cảm nhận được sương sớm còn lạnh phả vào mặt. Cậu nhìn ra ngoài chợt như đứng hình, cậu thấy nhũ hươu Hồng rồi, nhưng nhũ hươu ấy đang được treo trên cái cây hoa anh đào trước cửa, mắt cậu như tròn lên hết cỡ, á khẩu không nói được gì cả, đứng đó nhìn mà như nín thở.

Cậu thấy có một sợi dây trên cổ nhũ hươu ấy, treo nhũ hươu ấy đóng đưa qua lại, tóc tai mặt mũi trông rất đáng sợ, cậu tròn mắt lên rồi ngất xỉu tại chỗ, đến lúc tỉnh dậy mọi chuyện đã được giải quyết xong cả rồi. Từ đó cậu Cảnh Minh không nói chuyện với ai cả, đến khi những năm sau này, cái chết của con mèo và nhũ hươu Hồng vẫn ám ảnh cậu, cậu sợ nhà họ Hoàng, sợ mẹ, sợ sống ở đây, sợ cãi lời bà ấy, chợt một giọt nước mắt cậu chảy ra.

“Cậu Cảnh Minh! “

Tiếng A Tỳ cất lên, thấy cậu mở mắt ra nhìn, A Tỳ cúi thấp người xuống chớp đôi mắt tròn xoe nhìn cậu. Cậu lấy tay gỡ một cái lá khô trên đầu rồi

ngồi dậy, cậu phủi bụi trên người xuống rồi đứng dậy ngay ngắn nói:

“A Tỳ! “

A Tỳ nghe cậu gọi liền giật mình cúi chào, tay chắp lên tay, chột cậu chớp mắt cái hơi bất ngờ. A Tỳ liền đổi tư thế, vì tư thế lúc này là của các tiểu thư hay chào, còn thế này mới là của nô tì, cậu cũng chỉ bất ngờ thôi, chứ không hỏi gì, A Tỳ cười gượng gạo rồi nói:

“Sao cậu Cảnh Minh lại ngồi ngoài này! Trời nắng lắm!”

Cậu không trả lời, chỉ hỏi qua câu hỏi khác.

“Thiếu phu nhân thế nào rồi? “

“Dạ thiếu phu nhân được thầy lang xem rồi ạ! Cậu Cảnh Minh đừng lo!”

Cậu liền nói:

“Đi theo ta!”

A Tỳ thoáng chốc giật mình, nó nép người đi sau cậu, đến một chỗ vắng vẻ cậu mới dừng lại. Cậu ngồi lên thành cầu bắt qua một cái ao. Cậu nhìn A Tỳ hỏi:

“Rốt cuộc chuyện là như thế nào? Kể rõ ràng ta nghe xem!”

Cậu vừa hỏi đã thấy A Tỳ ngẩng mặt lên, ngại ngừng đỏ mặt, nó lúng túng nói:

“Thật ra...chuyện này rất dài dòng, nhưng chuyện ngày hôm ấy phu nhân Lệ Hoa nhìn thấy chỉ là hiểu lầm thôi. Thiếu phu nhân đi ra ngoài là để tìm

cách cứu các tiểu thư nhà mình, vì...tiểu thư Xuân Nghi hôm trước la hét bảo thấy có đoàn người cầm lồng đèn đỏ đi quanh phòng.

Hôm ấy còn đập phá nhà cửa, nhưng đang bị bà Hoàng phạt tội thì thiếu phu nhân đứng ra ngăn cản, rồi còn trốn ra ngoài, không biết nói sao cho cậu Cảnh Minh đây hiểu. Nhưng thiếu phu nhân ra ngoài là để tìm một quả tim người, được một con dơi tinh cất giữ dưới đáy ao. Khi tìm được rồi thì quay lại, nhưng lại là trốn đi nên phải ngang chỗ giam giữ tiểu thư Xuân Nghi, ai ngờ, khi tìm được trái tim đó về. Con dơi tinh đó đã cướp mất trái tim của tiểu thư Xuân Nghi trước rồi, ngay lúc ấy lại gặp bà Lệ Hoa, vô tình làm rơi cái hũ trên tay làm nó vỡ để bà ấy nhìn thấy trái tim tôi ôm trên tay, nên mới nói thiếu phu nhân là người giết tiểu thư Xuân Nghi đó! Thiếu phu nhân là bị oan! Tiểu thư Xuân Nghi chết cũng giống như tiểu thư Hoàng Hoa ngày trước...không biết cậu Cảnh Minh còn nhớ chuyện đó không? “

A Tỳ ngấn mặt lên quan sát Cảnh Minh xem khi nhắc hai chữ Hoàng Hoa cậu sẽ có biểu cảm gì, nhưng cậu lại im lặng một chút, chột cậu nhắm mắt lại. Lát sau cậu đưa tay lên trán, cúi người xuống bộ dạng mệt mỏi, A Tỳ thấy chột lo lắng hỏi:

“Cậu Cảnh Minh! Sao thế ạ? Tôi không có ý gì đâu, nhưng mà...!”

Cậu giơ tay ra bịt miệng, lát sau A Tỳ càng lúc càng thấy cậu không ổn. Nó đến gần hơn mà mắt cứ nhìn quanh, xem có ai gần đây không, chân lùi chân tiến, không biết làm gì, chỉ đứng đó khó xử hỏi:

“Cậu Cảnh Minh! “

Cậu ngấn mặt lên, tay giơ ra ngăn A Tỳ lại dừng lại gần, cậu quệt tay ngang cái rồi lau đi dòng máu mũi vừa chảy ra. Cậu lắc đầu cái rồi nói:

“Tôi hiểu rồi, quay về phòng đi, chuyện của thiếu phu nhân tôi sẽ tìm cách giải quyết! Không sao đâu!”

“Còn Cậu Cảnh Minh thì sao? Cậu ổn không? “

“Không sao! Quay về cẩn thận kéo người khác lại thấy!”

Nói rồi cậu đứng dậy, quay người bước đi, A Tỳ nhìn theo bóng lưng cậu. Chợt chạy theo mạnh dạn lật bàn tay cậu Cảnh Minh lên, cậu trợn mắt hốt hoảng nhìn nó, không nghĩ A Tỳ lại dám làm việc này, cậu thấy nó nhìn chăm chăm vào vết máu trên tay cậu chợt cậu giật tay lại, quay người đi thẳng. Nó cứ đứng nhìn theo mà tay run lên lấy bầy, chợt ôm lên trái tim mình nhìn theo cậu lo lắng.

Tối đó thầy lang đến xem xong thì dọn đồ đạc đi về. Bà Hậu tiễn thầy lang đi rồi mới bắt đầu quay vào, bà nhìn ra thấy bóng ai đứng bên kia, bà đứng lại nhìn kĩ hơn mới nhận ra đó là cậu Cảnh Minh. Cậu không lại thăm, cũng không đến từ lúc sáng đến giờ, bà không hiểu tại sao lúc này lại cảm thấy cậu trông rất lạ, cảm giác như cậu không dám lại gần căn phòng này. Chỉ đứng một nơi xa xa nhìn qua.

Bà bước lại một bước thì đã thấy cậu quay đi, bà liền dừng lại, giữa đêm bà cũng không gọi cậu làm gì, bà chỉ im lặng nhìn theo, nhìn theo bóng lưng cậu đi bà lại có cảm giác gì đó buồn buồn. Chợt hình ảnh một thằng bé buồn bã ngày xưa bà hay thấy hiện lên, chợt bà nhìn theo mà trái tim rung động, bao lâu nay Cảnh Minh qua nhà như hươ Nụ ở, nhưng lúc nào nhìn thấy cậu bà cũng nhìn thấy sự buồn bã ẩn chứa trong đôi mắt của cậu. Bà quay lại đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn Hoài Thục nằm trên giường, cô nằm trên giường chỉ có một cái chăn đắp ngang người, do vết thương chủ yếu nằm trên lưng. Bà nhìn cô nằm sấp mà lắc đầu, không biết cô gái này còn chịu khổ bao nhiêu lâu nữa! Bà nhìn qua A Tỳ cái rồi nói:

“A Tỳ à! Người mau nghỉ ngơi đi! Ta sẽ canh thiếu phu nhân! Ngày mai người lại có sức canh cô ấy!”

A Tỳ nghe theo ngồi cạnh xuống giường ngủ bà Hậu chống tay lên nhìn qua giường, nhắm mắt để đó cho đỡ mỏi mắt vẫn mong ngày mai đây sẽ tốt hơn.

Cậu Cảnh Minh vừa đi trên đường vừa suy nghĩ, bên tai cậu luôn vang lên tiếng của mẹ ngày xưa, bây giờ mẹ khác rồi! Chuyện gì mẹ cũng có thể làm ra được, câu nói ấy vẫn văng vẳng trong đầu cậu:

“Được, được lắm, nuôi người lớn thế này người lại đáp trả ta thế sao? Thế thì ta sẽ cho người biết, cảm giác khi cãi lại lời của ta!”

Đôi mắt hung ác kia của bà, cậu chưa bao giờ quên nó.

Chương 47: Khắc tinh lớn nhất của Hoài Thục

“A Tỳ à... mau ra sau lấy nước ấm đi! Mau lên! Thầy lang nói vết thương của thiếu phu nhân đã đến lúc lau nước ấm rồi, mau lên đi!”

Bà Hậu vừa đã thuốc trong cối vừa nói, thấy A Tỳ ngồi trong một góc ủ rũ, bà kêu mà không nghe thấy câu trả lời. Bà quay lại kêu thêm một lần nữa

nó mới giật mình ngấn mặt lên, chột bà nhú mày nói:

“Người làm sao thế? Cả hai hôm nay ta cứ thấy người thế nào đấy?”

Nó ngấn mặt lên, chột phớt ngang có một giọt nước nhẹ nhàng lăn trên má. Bà Hậu cúi đầu xuống vừa đã thuốc vừa nói:

“Có phải... Chuyện liên quan tới cậu Cảnh Minh không? “

Bà vừa nói xong A Tỳ đã vội đứng dậy, nó quay mặt đi ra ngoài. Vừa đưa tay nắm vào cánh cửa, bà Hậu đã điềm đạ nói:

“Chuyện Cậu Cảnh Minh sẽ thành thân với tiểu thư Ánh Dương à?”

Bà vừa nói xong A Tỳ đã run run bàn tay, sau đó nó mở cửa đi ra. Vừa đi vừa lau nước mắt, chột nhìn ra ngoài đâu đâu cũng là lồng đèn hỉ màu đỏ, vải đỏ treo khắp nhà. Những chữ hỉ màu đỏ dán đầy trên mấy cái cột, chột giọt nước mắt nó chảy ra, một nụ cười lạnh nhạt nở lên, nó một tay ôm cái chậ. Tay kia giơ lên sờ vào chữ hỉ dán trên cột, rồi một tiếng quát sau lưng phát lên:

“Này!”

A Tỳ giật mình quay mặt lại, là tiểu Hạc quát nó, nó lùi lại rồi cúi đầu xuống. Tiểu Hạc là nô tì mới của tiểu thư Ánh Dương, từ ngày nô tì ấy về luôn quát tháo các nô tì khác trong phủ, ai cũng nói tiểu thư Ánh Dương rất hiền lành. Bảo có tiểu Hạc bên cạnh sẽ giúp bảo vệ tiểu thư ấy không bị ai ức hiếp.

Vì lí do đó mà tiểu Hạc có la hét hay quát tháo thì vẫn không bị phạt, lúc ấy nhìn lên chữ hỉ trên cột, do giật mình làm chữ ấy bị rơi ra một nửa hay do dán chưa kĩ thì không rõ, chỉ thấy nó lung lay giữa không trung. Tiểu Hạc

quay qua tát vào má A Tỳ cái thật đau, sau đó còn lấy tay đẩy mạnh nó.

“Con chết tiệt, người muốn chết à mà dám tháo chữ hi của tiểu thư nhà ta? Người có ý gì? À...hay thiếu phu nhân của người ghét tiểu thư nhà ta lấy Cậu Cảnh Minh nên sai người làm như vậy? “

“Người đừng ăn nói hàm hồ, đúng là lỗi của ta vì ta lỡ tay làm rơi chữ hi, nhưng người đừng suy bụng ta ra bụng người. Thiếu phu nhân của ta vẫn còn chưa tỉnh, người đừng nói năng bậy bạ! “

Nói rồi A Tỳ quay người đi nơi khác, tiểu Hạc phía sau nhìn theo mà cặp mắt liếc sắc bén. Nó giơ tay lên dán lại chữ hi rồi bỏ về, A Tỳ xuống bếp lấy nước nóng đổ ra chậu, đang đi về thì chợt tiểu Hạc nhảy ra, tay còn cố ý hất mạnh cái chậu lên, làm nước nóng đổ hết vào người A Tỳ.

“A....”

Mặc kệ cho A Tỳ giãy giụa dưới đất, tiểu Hạc quay người rồi mỉm cười đắc ý. Chợt cậu Cảnh Minh từ đâu bước ra, cậu nhìn tiểu Hạc một cái rồi nhìn qua A Tỳ, cậu im lặng mà khiến tiểu Hạc sợ xanh hết cả mặt.

“Chuyện gì?...”

Cậu chỉ hỏi hai chữ ngắn gọn mà đã khiến tiểu Hạc quỳ xuống run rẩy, biết không qua mắt được cậu, lại không thể nói dối cậu, nó liền nói:

“Dạ thưa cậu, thư cậu là A Tỳ to gan dám tháo chữ hi dán trên cột xuống nhưng lại chối, nô tì là chỉ muốn trừng phạt nó một chút!”

“Chủ của người đã dạy người cư xử như thế này sao?”

Nó nghe hỏi thì mặt mũi càng xanh hơn, nó lắc đầu nguây nguẩy, chợt hốt

hoảng nói:

“Không ạ! Không phải! Là nô tì thấy tiểu thư quá hiền lành nhân hậu, nô tì sợ có người cậy vào thân phận lớn hơn tiểu thư ấy giở trò sau lưng ,nên...”

Cậu không để nó nói hết câu, chân bước qua trước mặt nó, tiến lại gần A Tỳ, cậu nói:

“Đứng dậy đi! Mau về ngâm nước tránh bị bỏng nặng hơn!”

Nói xong cậu liền lướt qua người nó, A Tỳ quay lại nhìn cậu, cậu bước đi chậm rãi, bóng lưng đầy u sầu, đầy sự cô đơn, cậu bước đi rồi tiểu Hạc mới đứng dậy. Nó phui y phục cái rồi liếc nhìn A Tỳ, bấy lâu nay nó nghe nói nhiều lắm về thiếu phu nhân Hoài Thục, và cũng biết nhà này ai cũng ghét thiếu phu nhân ấy vì hay đeo bám lấy cậu Cảnh Minh chống lưng cho mình, nó liếc A Tỳ cái rồi nói:

“Để coi...”

Nó tức tối bỏ đi, A Tỳ quay về mà người ướt mem. Về đến phòng thấy thiếu phu nhân đã ngồi dậy được, nó mừng rơn chạy lại.

“Thiếu phu nhân người tỉnh rồi sao?”

Hoài Thục gật đầu cái rồi nhìn nó.

“Sao người ướt hết vậy?”

Hoài Thục nhăn nhó dựa vào thành giường, chợt A Tỳ cười gượng.

“Đây chính là cách tiểu thư nhà họ thể hiện uy quyền với chúng ta đấy!”

Nói rồi bà Hậu liền cười nhạt, bà ấy nói:

“Tiểu thư Ánh Dương thật sự không phải là người đơn giản! “

Cô nghe họ nói mà không hiểu mấy, chợt bà Hậu đưa cô một ly nước. Cô cầm lấy uống một ngụm rồi hỏi:

“A Tỳ nói vậy là sao?”

Bà Hậu quay lại nhìn A Tỳ ướt mem mà lắc đầu, kêu nó mau đi tắm. Nó liền đi ra sau, bà Hậu vừa nhìn cô vừa nói:

“Cậu Cảnh Minh sắp thành thân với tiểu thư Ánh Dương rồi!”

Nghe xong cô không uống nữa, ánh mắt chợt dừng lại một giây, sao biết trước hai người họ sẽ lấy nhau nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó sốc thế. Cô không biết nữa nhưng mà trái tim chợt trống trải đến lạ thường, cô mỉm cười cái rồi ngấn mặt lên.

“Đây là chuyện vui! Rất tốt! Nhà họ Hoàng xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, một đám cưới sẽ xóa đi không khí ngột ngạt này!”

Bà Hậu thở dài cái rồi nói:

“Cô không cảm thấy gì sao?”

Cô nhìn bà, lắc đầu chống chế:

“Cậu Cảnh Minh lớn như vậy rồi, tiểu thư Ánh Dương lại qua đây mấy năm, họ lấy nhau không có gì là lạ cả!”

“Tôi không hỏi cái đó...tôi muốn biết trái tim cô nghĩ gì?”

Chợt tay cô run run, bà nhìn thấy hết nhưng vẫn thấy cái cô muốn che giấu nhất, chính là cảm xúc. Bà chịu không nổi nữa mới nói:

“Cô không hiểu à? Cô thật sự không nhận ra à?”

“Nhận ra cái gì?”

Đôi mắt cô thất thần nhìn xuống nền, chợt mỉm cười nhẹ hời, bà Hậu nhắm mắt lại, nói nhỏ:

“Nhận ra cậu ấy có tình cảm với cô! Cô....”

“Được rồi... Đủ rồi! “

“Cảnh Minh đã rời khỏi nhà họ Hoàng từ năm 15 tuổi, hầu như cậu ấy không có ý định quay lại đây, nhưng sau khi cô về đây, cậu ấy lập tức quay về. Còn năm lần bảy lượt đứng ra bảo vệ cô, khi nghe tin cô có chuyện, cậu ấy lập tức quay về, cậu ấy quay về nơi mà cậu ghét nhất, là vì cô cả. Cậu ấy ghét người nhà họ Hoàng, nhưng vì cô ở nhà họ Hoàng, cậu bằng lòng quay lại đây! Cô là con ngốc à? Cả một người ngoài cuộc như tôi vẫn có thể nhìn ra, cô thật sự không nhìn ra sao?”

“Bà đừng ăn nói bậy bạ!”

Cô chỉ nói một câu duy nhất, bà vẫn nói tiếp:

“Cho dù cô có nhận ra hay không, nhưng tôi biết, cuộc hôn nhân này cậu ấy là vì cô! Cậu ấy có thể tự quyết định rằng có thành thân hay không, cậu ấy đã ở vậy bao lâu nay, lại chấp nhận thành thân vào giây phút này. Giây phút cận kề cái chết của cô, cậu ấy lại đi thành thân, cậu ấy hi sinh là vì cô!”

“Bà nói với tôi để làm gì? Tôi và Cảnh Minh là mối quan hệ gì? Chúng tôi sẽ có kết quả sao? Tôi thà để cậu thành thân sinh con đẻ cái! Có một cuộc sống bên vợ con, chứ không thể nào...”

“Tôi chỉ muốn nói cuộc đời con người ngắn ngủi, đừng quan trọng những thứ được gọi là quy tắc, hãy hỏi con tim của mình! Hỏi cho chính xác vào! Biết không có kết quả gì đi chẳng nữa, nhưng hãy cho người ta biết, tình cảm cho đi không phải là từ một phía. Chỉ cần một nụ cười thôi cũng đủ!”

Nói rồi bà Hậu đứng dậy, bà mở cửa ra rồi quay lại nhìn cô, cô nhìn ra bên ngoài, cây si già đối diện phòng cô treo đầy vải đỏ, treo toàn chữ hỉ màu đỏ, còn dán đầy trên cột. ô mỉm cười cái rồi chột nhắm mắt lại, bà Hậu chột cúi đầu xuống.

“Cô có muốn tôi chuyển lời cho không? “

Cô lắc đầu, nằm xuống kéo chăn lên đắp ngang mặt, im lặng nằm đó.

Mấy ngày sau khi vết thương đã bắt đầu lành lặn, cô đã đi được quanh phòng. Cô được bà Hoàng mời ra dùng cơm, bà ấy vừa cười vừa nói:

“Sắp tới trong nhà chúng ta sẽ có một đại hỉ, nên mọi người ăn nhiều vào, chuyện vui gì thì cả nhà ai cũng biết rồi đó. Ánh Dương à, con ăn nhiều vào con nhé! Cảnh Minh à con ăn đi!”

Bà gấp thức ăn cho cậu rồi gấp cho tiểu thư Ánh Dương, chột bà nhìn qua cô, bà nói:

“Hoài Thực! Còn chuyện của con! Tiểu thư Xuân Nghi cũng đã giải quyết xong rồi, chuyện ngày hôm đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, con không trách phụ nhân Lệ Hoa chứ?”

Cô ngấn mặt lên nhìn, phu nhân Lê Hoa chột mím cười rồi đưa ra một ly trà, cười cười nói nói:

“Ây ô, thật là thất lễ với thiếu phu nhân, thật ra là lỗi của tôi, chuyện đó đã được điều tra kỹ càng rồi, nên mong thiếu phu nhân đây độ lượng bỏ qua có được không? Nếu thiếu phu nhân đây không bỏ qua, thì lòng dạ hẹp hòi quá rồi!”

Bà ấy cười mà giả tạo làm sao, cô mím cười cái rồi ngấn mặt lên.

“Được thôi, tôi sẽ bỏ qua cho phu nhân đây!”

“Thế thì tốt quá, vậy uống chung trà coi như là bỏ qua nhé!”

“Nhưng mà... Phu nhân đây phải để gia nô của tôi đánh lại 100 bạc tay, đánh lại một trăm gậy!”

Nói xong mặt mũi phu nhân ấy chột biến sắc.

“Thiếu phu nhân có biết là người đang nói cái gì không? “

Bà ấy nói mà như ngiên răng, bà Hoàng nhếch môi lên nhẹ không nói gì, cậu Cảnh Minh cũng im lặng, chột cô nói tiếp:

“Thế tại sao chưa gì phu nhân đã ra tay đánh tôi? Khiến tôi suýt thì mất mạng, mà còn nằm liệt giường tận mấy hôm! Đâu phải nói đánh là đánh, đánh sai là xin lỗi đâu!”

Nói rồi phu nhân ấy liền đặt chung trà cái mạnh xuống bàn, bà ấy đợi bà Hoàng nói gì nhưng bà không nói. Lúc ấy bà lại nhìn qua tiểu thư Ánh Dương, nhưng hầu như không ai nói gì, bà ấy biết lần này Hoài Thực sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà, bà liền nói:

“Thiếu phu nhân có cần phải làm đến nước này không? Dù sao tôi cũng là phu nhân của lão gia, tôi không làm chính thất tôi cũng làm thiếp, cứ sao thiếu phu nhân lại không nể mặt như vậy?”

“Phu nhân đây đúng là chức cao vọng trọng, nhưng thân thể tôi cũng là thân thể ngọc ngà, tôi là vợ của con trai trưởng nhà này, tôi là con dâu lớn của nhà. Sau này chuyện trong nhà ngoài mẹ tôi mới là người đứng ra lo liệu, phu nhân đối xử với tôi như thế phu nhân có từng nghĩ không? Nếu thiếu gia Hoàng Gia Minh còn sống liệu có phải phu nhân đây làm ô uế cả thanh danh của người không? “

Bà Lệ Hoa trợn mắt lên, chột chân lão đảo té xuống ghế, bà nhìn qua bà Hoàng rồi nói:

“Bà Hoàng, bà nói gì đi được không? “

Bà Hoàng điềm đạm nói:

“Chuyện này từ đầu đến cuối là đều giao cho phu nhân và Cảnh Minh lo, nên không liên quan đến ta, ta không thể nói gì được đâu!”

Nói rồi mắt bà Lệ Hoa liền tối sầm đi, bà ấy quay qua nhìn Cậu Cảnh Minh, cậu lại không nhìn bà, Hoài Thục mỉm cười một cái rồi nói:

“Phu nhân ăn cơm đi!”

Bà ấy tức giận khi thấy vẻ mặt đắc thắng của cô, bà ấy đứng dậy rồi nói:

“Thiếu phu nhân đừng có quá đáng!”

“Người đâu! Mời phu nhân Lệ Hoa ra ngoài, ta ăn cơm xong sẽ ra!”

Nói xong cậu Cảnh Minh liền nhìn ra bên ngoài, có mấy người đi vào, bà Lệ Hoa biết Hoài Thục đã thật sự không chịu nhún nhường, bà ấy liền tức tối nói:

“Thiếu phu nhân! Người...”

“Mau dẫn đi!”

Bà Hoàng ăn xong cũng đứng dậy, cậu từ nãy giờ đã không còn ăn, ai cũng dừng bát đĩa đã lâu. Cậu đứng dậy đi về phòng, cô đi ra ngoài sân, cả nhà ai cũng ở lại xem, cô nói:

“Phu nhân Lệ Hoa! Mong sau này phu nhân có làm gì cũng suy nghĩ cho thật kĩ nhé!”

Nói rồi cô liền nói:

“Tát 50 cái! Rồi mời phu nhân ấy về phòng! “

Một câu nói như lời tuyên chiến chính thức dành cho phu nhân ấy, cô chợt quay qua bà Hậu, nói:

“Tôi thấy có một con âm hồn đang dựa vào người phu nhân ấy, bà có cách nào đánh đuổi nó không? “

Bà Hậu cũng nhìn nhưng bà không thấy rõ! Chợt bà cắn máu vào ngón tay rồi vẽ vờ lên tay Hoài Thục một hình thù kì lạ, sau đó bà nói:

“Sao tôi không thấy gì cả? Cô thấy cái gì? “

Cô quay lại nhìn bà Lệ Hoa cái nữa mới nói:

“Tiểu thư Ân Tình, chính là vị tiểu thư chết nước đó!”

Bà Hậu nhíu mày thắc mắc, chợt bà nói:

“Chẳng lẽ tiểu thư Ân Tình mà Hoài Thục nói chính là...”

Chợt bà thấy Hoài Thục đi lại gần, cô chen qua đám người đó rồi chợt nói:

“Lam Phương..... “

Một cái chát vang lên, chợt mắt bà Hậu sáng lên, đúng rồi, tiểu thư Ân Tình là tên gọi ở nhà, lúc bà Hoàng chọn làm dâu nhà họ Hoàng được lấy là Lam Phương, chẳng hiểu sao bây giờ bà lại bất ngờ. Tiểu thư ấy đeo bám Hoài Thục từ thôn Vĩnh Hà sang thôn Vĩnh Yên, lại theo qua đến thôn Đại Cát, bây giờ lại qua đến thôn Vĩnh Lợi.

Xem ra mỗi hận thù này thật sự không đơn giản. Bà vừa nghe thấy tiếng tát tay vang lên thì đám người ở đó ai cũng hết hoảng ò lên một tiếng, họ thấy miệng bà Lệ Hoa ói ra máu, họ còn tưởng máu trên tay Hoài Thục là máu của bà Lệ Hoa, họ sợ hãi lùi lại phía sau, cô giơ bàn tay lên rồi nhìn, máu đã chuyển sang màu đen. Cô nhìn bà Lệ Hoa té xỉu dưới nền mà giật mình, quay qua thấy trên cổ tay bà ấy chợt phát sáng lên một chiếc vòng màu xanh.

Cô bước lại gần rồi giơ chân lên đạp một phát, chiếc vòng gãy ra làm mấy khúc, lúc ấy tất cả ai nhìn thấy cũng trợn tròn mắt lên hết hoảng. Khi chiếc vòng đó gãy ra cô đã nghe thấy tiếng gào lên thảm thiết, sau đó là một tiếng chửi phát lên:

“Con khốn! Con khốn! Hoài Thục tao sẽ giết mày!”

Cô vừa nghe xong thì thấy người bà Lệ Hoa chảy ra một dòng nước, sau đó thấy tiểu thư Ân Tình bò lếch thếch ra từ người bà Lệ Hoa, cô mỉm cười nhìn theo:

“Sống làm người ích kỉ, chết làm quỷ đeo bám, đúng là cả một đời vô dụng ích kỷ! “

Nói rồi cô liền quay qua đám gia nô.

“Đem bà Lệ Hoa về phòng chăm sóc, hôm nay ta bỏ qua cho bà ấy!”

Nói rồi cô chột quay người bước đi, trong đám đông đó phát ra một giọng nói mang đầy sự thù hận phát lên:

“Tao nhất định phải lôi mày xuống quan tài chung với tao, bằng không đời đời kiếp kiếp tao sẽ đeo bám mày mãi mãi! “

Vừa nói xong cô quay mặt lại, thấy đám người đó khiêng bà Lệ Hoa đi, từ bên kia tiểu thư Ánh Dương nhìn qua bên này. Chột chạm vào ánh mắt nhau, Hoài Thục và Ánh Dương cùng lúc nhìn nhau, tiểu thư ấy liếc mắt cái rồi quay đi, Hoài Thục quay qua nhìn bà Hậu, bà ấy bầm bầm tay cái rồi nói:

“Tiểu thư Ân Tình này đã được luyện thành quỷ rồi! Luyện đến mức xác có thể độn thổ đi nơi khác, cô nhất định phải cẩn thận! “

Bà Hậu nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc, cô nhìn bà cái rồi cũng nghiêm túc gật đầu.

“Cô ấy là khắc tinh lớn nhất của tôi!”

Chương 48: tiểu thư Ánh Dương nuôi quỹ

Chiều tối hôm ấy thầy lang có đến một lần nữa khám lại cho cô. Từ cái dạo cô bị đập cho một trận nhừ tử ngoài sân thì cậu Cảnh Minh chưa ghé phòng lần nào. Cô cũng chỉ thấy bà Hậu và A Tỳ là ra ra vào vào, cũng không thấy gia nô nào lại gần. Cái danh thiếu phu nhân độc ác độc tài đã dần dần lang xa ra khắp nhà họ Hoàng, ngoài mặt họ dạ thưa dạ thưa, nhưng nói thật cô chỉ cần nhìn vào khẩu hình miệng của họ là đã đoán ra họ nói gì. Cô quăng cái tấm vải thêu xuống cái rồi nói:

“Cái đám đó lại nói xấu ta rồi đấy!”

A Tỳ bước lại nhặt tấm vải lên rồi nói:

“Thiếu phu nhân đừng làm vậy! Không may mắn đâu!”

A Tỳ cẩn thận vuốt ve con phượng hoàng đang thêu dở dang trên vải mà nhìn buồn bã.

Chợt bắt gặp ánh mắt của tiểu thư Hoàng Hoa trong đôi mắt của A Tỳ cô liền nói:

“Cô vẫn còn đặt nặng về cậu Cảnh Minh à?”

A Tỳ mỉm cười cái rồi nói:

“Đâu có...! Chỉ là tôi thấy tội cho cậu, cậu lấy ai cũng được, nhưng tiểu thư Ánh Dương thì...”

Cô cầm lại tấm vải, chữ Hoàng được vẽ bên dưới còn chưa thêu tới, cô thờ dãi cái rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh thành thân cũng tốt, nghe nói sau hi sự này bà Hoàng sẽ ban tặng cho gia nô tiền bạc gửi về quê. Còn nghe nói cho ta về thăm nhà, ta sẽ dẫn theo cô, như vậy chúng ta đều có thể về thăm nhà rồi!”

Nói rồi A Tỳ mỉm cười gượng gạo, cô cầm tấm vải lên vừa thêu vừa nói:

“Ta phải thêu cho xong con phượng hoàng này cho tiểu thư Ánh Dương mặc vào ngày hi, còn thêu cả chữ Hoàng, sau này cô ấy cũng sẽ mang họ cậu Cảnh Minh, họ Hoàng!”

Cô nói xong liền vạch tà áo mình lên, cũng là chữ Hoàng, nhưng chỉ thêu trên y phục của cô màu trắng, trên y phục tiểu thư Ánh Dương lại màu đỏ.

Cô vừa cặm cụi thêu vừa nói chuyện, quay qua nhìn đã thấy A Tỳ ngủ tự bao giờ. Cô im lặng trong phòng, lặng lẽ thêu cho xong, thêu vừa xong cái cánh thì thấy trời đã lạnh dần.

Cô bước lại vươn vai cái rồi mở cửa ra xem, chợt bất ngờ vì hôm nay trời sáng trắng, cô ngó ra nhìn ánh trăng tròn tròn trên bầu trời mà thầm suy nghĩ, đã qua tháng 10 rồi mà trăng vẫn tròn sao? Vừa suy nghĩ tới đó chợt ở đâu xa xa phát ra một âm thanh khiến cô giật mình, một tiếng chó tru lên từng hồi da diết. Cô chớp mắt cái rồi liếc quanh cửa chính, trời này không biết đã là canh nào, chỉ cảm thấy xung quanh im lặng như tờ. Không biết xui khiến thế nào, cô lại đóng cửa lại rồi đứng nép vào cánh cửa nghe ngóng, mà đứng một chút thì đã nói gì. Cô lại đứng hăng giờ, như linh cảm nói cho cô biết rằng sẽ xuất hiện cái gì đó thì phải, chợt đúng như cô nghĩ,

cô nghe thấy tiếng bước chân, mà là dồn dập không thôi, nó cứ lạch bạch rồi lạch bạch.

Cô nghe như tiếng chân con gì bốn chân chạy ấy, như kiểu con chó, cô hé cánh cửa ra cái rồi nhìn ra ngoài, chợt một ánh mắt sáng quắt xoẹt ngang, tuy giật mình thật nhưng cô vẫn kìm chế không phát ra âm thanh. Cô nhìn vào cái không gian sáng sáng tối tối đó cũng thấy được một bóng đen, rồi bóng đen đó quay mặt nhìn quanh, một con người, có tóc dài tay chân đàng hoàng, cô không hiểu có sao lại ngồi xổm xuống dưới đất như chó thể kia.

Biết không bình thường rồi nên chỉ quan sát chứ không làm gì. Lát sau nó liền chạy đi, ôi thật là, một con người rành rành thế kia lại chạy cái tướng của một con chó, mà là một người con gái nữa chứ. Cô thấy chạy đi mất sau mấy bức tường kia, nhưng đi đâu thì thật sự không biết. Không biết bà Hậu có phát hiện ra gì không nhưng hình như cô cảm thấy bà ấy biết. Tuy không dám ra ngoài nhưng cô vẫn đứng đó một lát, chợt quay lại thì giật mình té ngửa ra sau, cô ôm tim cái rồi thở mạnh.

“A Tỳ! Người làm ta giật mình!”

Nó mở to mắt ngồi thẳng dậy, mặt nhìn ra cửa chính một cách nghiêm túc nói:

“Tôi cảm thấy có một xác sống vừa đi ngang phòng này!”

Cô suyt cái rồi quay lại cài cửa cho cẩn thận, quay lại giường ngồi xuống nói:

“Khoan đã! Khoan hãy nói tôi cảm thấy nó đang quanh quẩn phòng chúng ta!”

Nói vừa xong hai cặp mắt của hai người đã đảo quanh quất. Nhìn xuống

dưới như kiểu tìm kiếm một con chó chứ không nhìn lên tìm một con người, hai người cùng nhau đảo mắt quanh mấy cái cửa, tuy được đóng khá chắc chắn nhưng hầu như bây giờ chẳng có gì là chắc chắn cả.

“Cô thấy gì?”

Hoài Thục nói nhỏ bên tai A Tỳ, chợt A Tỳ nói:

“Mùi thối! Còn cô?”

“Một con chó đội lốt người! “

“Thật là điên rồ! Nhưng nếu nhà này bà Dung không còn ở, bà Hà lại quay về ồ do mất một trái tim, căn nhà này còn có ai chứ?”

Hoài Thục nhếch môi nhẹ, câu trả lời đã được in sẵn trong đầu của cô, nhưng tuyệt nhiên cô vẫn giữ im lặng, mắt vẫn đảo quanh phòng. Lát sau cô thấy bóng một cô gái đi ngoài hành lang, lúc ấy còn tưởng hoa mắt cơ, cô nhếch mép lên cái rồi nói:

“Tiểu thư Ánh Dương nóng lòng tìm thú cưng đến mức tìm đến đây rồi!”

A Tỳ liền nhìn ra ngoài, cái bóng ấy đúng là tiểu thư Ánh Dương rồi chứ còn ai, cô liếc mắt cái rồi nói:

“Không có gì tốt hơn ba mặt một lời!”

Nói rồi Hoài Thục bước chân lại cánh cửa, tiến gần lại bóng của tiểu thư Ánh Dương, cô mở cửa ra cái thật mạnh, chợt tiểu thư ấy giật mình quay qua nhìn, rồi lấy lại thần thái bình tĩnh ngay. Cô thấy tiểu thư ấy cúi người xuống chào cô, cô giả vờ ngáp ngủ cái rồi nói:

“Hmm? Tiểu thư Ánh Dương giờ này đi đâu vậy?”

“Tôi...tôi không ngủ được, chỉ là đi hóng gió một chút!”

Nói rồi tiểu thư ấy cũng hỏi lại một câu:

“Vậy thiếu phu nhân thì sao? Sao người không nghỉ ngơi sớm đi?”

“Ta á? À ta vẫn thức thêu tranh, ta làm nhanh cho tiểu thư đây may y phục. Mẹ giao cho ta trọng trách lớn như thế nên ta đâu dám lơ là, biết thân biết phận thêu thùa dở nên phải làm cả đêm thôi, cầu may còn kịp ấy chứ!”

Tiểu thư ấy ra vẻ cảm kích ra mặt, còn định quỳ xuống cảm ơn cô, nhưng cô đã đỡ dậy kịp thời, cô đỡ dậy cái rồi nói:

“Thôi! Miễn lễ đi, ta chỉ nghe theo lời mẹ, nên tiểu thư đừng quá khách sáo làm gì!”

Nói rồi giả vờ mệt mỏi lắm, cô nói tạm biệt tiểu thư ấy rồi đóng cửa lại. Vừa đóng cửa xong tiểu thư ấy đã đứng đó thay đổi sắc mặt, rồi từ từ ngẩng mặt lên nóc nhà, một cặp mắt sáng quăm nhìn xuống, nước dãi rơi cái tạch xuống nền, nhe hàm răng trắng muốt ra trước mặt tiểu thư ấy. Rồi tiểu thư ấy mỉm cười, từ từ quay người nhẹ nhàng bước về phòng, Hoài Thục đóng cửa xong liền mỉm cười, một nụ cười đắc thắng, A Tỳ nhìn không hiểu gì mới hỏi:

“Thiếu phu nhân cười cái gì đấy?”

“Thì ra con chó ấy là của tiểu thư ấy nuôi! Thật là đáng sợ! Còn trẻ như vậy đã biết nuôi quý rồi!”

“Thiếu phu nhân không nhớ gì à? Lời của tiểu thư Xuân Nghi từng nói

trước khi chết? Nói nhà tiểu thư Ánh Dương là thầy pháp đó! Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh!”

“Dạy cả con cháu học thuật nuôi quỷ thì kinh rồi! Không sợ có ngày bị thú cưng mình ăn thịt ngược lại hay sao?”

“Sao thiếu phu nhân biết tiểu thư Ánh Dương nuôi quỷ? Lại còn chắc chắn như vậy nữa?”

“Linh cảm, giác quan thứ sáu! Và cả ánh mắt của tiểu thư ấy. Không phải là con người bình thường!”

Cô nhớ lúc tiểu thư Ánh Dương lúc này có cúi đầu xuống hành lễ, cô có thừa cơ hội đó nhìn lên trần nhà, cô liếc phớt ngang thôi đã thấy được rồi, vả lại có một linh cảm mách bảo rằng, con yêu ma đó là tiểu thư này nuôi, vì lúc trưa cô có đi ngang phòng tiểu thư ấy, chẳng hiểu sao lại ngửi thấy mùi lạ. Và cái mùi trên mình con chó tinh đó, giống với mùi từ phòng tiểu thư Ánh Dương phát ra.

Cô đang suy nghĩ thì chợt tiếng gõ cửa vang lên, cô còn chưa hết suy nghĩ nên giật mình. A Tỳ lại hỏi thì nghe bà Hậu trả lời, bà ấy được mở cửa vào, vừa vào bà đã trầm ngâm nói:

“Hoài Thục! Cô đã phát hiện ra chưa?”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Phát hiện ra rồi! Tôi biết bà cũng sẽ phát hiện ra mà!”

“Tôi đã phát hiện ra từ lâu rồi, nhưng tôi muốn đợi đến ngày hôm nay!”

Lúc ấy cô và cả bà Hậu đều cảm nhận chung một điều, thật ra con nghiệt

súc kia chỉ mang thú tính của một con vật, không hề có tính người hay có đầu óc, có trí tuệ, vì theo cô thấy, nó chỉ là một con chó thành tinh. Không hiểu tiểu thư ấy luyện nó hay làm gì nó, chỉ biết nó đang dần theo dõi người trong nhà này.

“Bà nghĩ nó có hại không? Hay tiểu thư ấy không yên tâm, chỉ luyện nó canh chừng người xấu, có ý định hại cô ấy?”

“Không! Nó mang bản năng của một con sói! Nó không phải để tự vệ đâu, là để giết người đó!”

“Tôi nghĩ nó là cương thi...”

“Cương thi cần máu người, nếu như thế sẽ rất dễ bại lộ, còn nó, chỉ dùng để đi giết người thôi! Nhưng thường thấy luyện theo cách này rất mau chết, cũng rất yếu, cương thi tên bản không chết, lại không có tuổi thọ....tại sao không luyện cương thi? Để chó nhập vào người, không thể giữ được lâu! Lại rất yếu!”

Vừa nói xong cô đã bắt đầu nôi óc quanh xương sống, chợt cô nói:

“Tôi biết rồi! Tiểu thư Ánh Dương thông minh lắm!”

Nói rồi cô ngấn mặt lên nhìn bà, chợt nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Bà có nghe nói chuyện sau khi Cậu Cảnh Minh thành thân, và Hoàng sẽ cho tôi về thăm nhà đúng không?”

Bà Hậu rất thông minh, vừa nghe cô hỏi đã suy nghĩ ra được vấn đề ngay.

“Cô muốn nói, tiểu thư Ánh Dương muốn dùng con chó sói nhập người đó đuổi theo giết cô à?”

Cô gật đầu cái rồi nói:

“Có lẽ nó đến đây là để người cho quen mùi, vả lại nếu như luyện cường thi thì sẽ khó mà giết, như vậy dễ để lại manh mối, sẽ tìm ra được tiểu thư ấy đứng phía sau, nhưng nếu nó chỉ là chó nhập người, tên bản chết, thì nó sẽ chết cùng tôi, như vậy tôi chết nó chết, quý thần còn không biết ai đứng phía sau! Không phải tự nhiên mà tiểu thư ấy tạo ra một con rối yếu ớt, cái gì cũng được lên kế hoạch cả rồi!”

Bà Hậu ngồi xuống bàn, bà trầm tĩnh nói:

“Thật ra tiểu thư ấy nóng lòng muốn làm gì đó sẽ để ra sơ hở, giống như chiếc vòng cho bà Lệ Hoa sáng nay bị cô đập nát, lúc ấy tôi nghĩ cô sẽ không để ý, nhưng từ đầu tới cuối, tôi vẫn luôn nhìn thấy, lúc cô đánh hồn của tiểu thư Ân Tình vắng ra khỏi xác bà Lệ Hoa, tôi đã thấy sắc mặt tiểu thư Ánh Dương không được tốt. Sắc khí đó chính là người nuôi vong khi vong bị trục ra khỏi xác, phần âm trong người tiểu thư ấy sẽ tăng cao, khiến vầng hào quang của người sống tối lại. Lúc ấy tôi đã biết vong này là tiểu thư Ánh Dương mang về, yểm vào vòng tặng bà Lệ Hoa, may sao cô đập nát, nếu không không bao lâu sau hồn ấy sẽ chiếm luôn xác bà Lệ Hoa!”

“Tiểu thư ấy rất giỏi, còn rất biết tìm hiểu, còn biết cả chuyện tôi có hận thù với tiểu thư Ân Tình mà tìm đến, còn yểm cả hồn vào vòng thì quá giỏi rồi. Tôi chỉ thắc mắc, bà nói tiểu thư Ân Tình thành quý, có thể độn thổ đi nơi khác, vậy có phải xác tiểu thư ấy đã đi nơi khác rồi không?”

Bà Hậu gật đầu.

“Đúng là như vậy! Thường thì xác sẽ biến mất khỏi quan tài, vì thế nhân gian người ta hay lấy cốt nếu như không thấy đâu. Sẽ biết ngay người nhà đã hóa quý, độn thổ đi nơi khác tu luyện, nên tiểu thư Ân Tình này không

ngoại lệ, tiểu thư ấy chết nước lại còn trẻ, và có sợi dây liên kết rất lớn với cô. Hai người có cùng một ngày sinh tháng sinh, và năm sinh, nên nếu sau này tiểu thư ấy bắt được hồn cô, thì người thành cô hồn dạ quý là cô, thay thế vị trí cho tiểu thư ấy làm người!”

“Vì thế đeo bám tôi mãi không nhả đấy sao?”

Cô cười cái lạnh nhạt, cô đưa tay sờ lên trán chột nói:

“VẬY tính sao với con thú nuôi của tiểu thư Ánh Dương đây? Trước khi lễ cưới xong xuôi, phải tiêu diệt nó trước khi tôi quay về nhà mẹ, để nó không có cơ hội tấn công tôi trước!”

“Một cây dao cũng có thể giết nó! Vì thế khi đã phát hiện ra nó rồi, chỉ cần...”

Cô đứng dậy, chột ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, bà Hậu cũng nhìn lên, bà ấy nói:

“Là nóc nhà!”

“Làm sao bắt nó đây?”

.....

Sáng hôm sau cô đang đi trong hoa viên thì chột thấy tiểu thư Ánh Dương đi ngang, chột cô nói:

“A Tỳ à, người xem, tối qua ta vừa thêu tranh vừa ngủ gật, báo hại làm cả mấy cuộn chỉ bị nện đổ cháy cả, chỉ để thêu tranh cháy hết cả rồi! Không biết bây giờ kêu người lên kinh thành mua về có kịp hay không nữa? Chỉ sợ thêu không kịp không may y phục đúng thời hạn, hôn sự lại gặp vấn đề! “

Vừa nói tới đó bước chân tiểu thư Ánh Dương đã chột dừng, cô thấy nhưng đã vội quay đi, còn thêm vào vài câu tự trách bản thân. Tiểu thư Ánh Dương tự mình đi lại, nhẹ nhàng gọi:

“Thiếu phu nhân à, người nói...tranh thêu làm sao?”

“À tiểu thư Ánh Dương, nói thật ra tôi đúng là đáng tội, đáng lẽ tôi định thêu cho mau bức tranh kia, nhưng lại lỡ tay đổ nển làm cháy cả rồi. Tôi không còn chỉ thêu nữa! Loại chỉ đó là loại được đặt làm thủ công đó. Tôi nhất định sẽ nhờ người mua lại!”

“Mua sao? Như vậy thì lâu quá! Hay là...thiếu phu nhân vào phòng tôi, xem có loại nào cần dùng, lấy về được không? Thật ra phong tục nhà mình là dâu trưởng thêu áo cho các em dâu sau, nếu không ta đã tự làm, không dám phiền đến thiếu phu nhân đây!”

Nói rồi tiểu thư ấy đúng là dắt cô về phòng thật, được vào phòng cô ấy khiến cô cảm thấy kế hoạch thành công được bước đầu. Sau đó đi quanh phòng một lượt. Ngoài việc nó quá nhiều đồ nữ công gia chánh ra thì nó không có gì bất thường.

Cô đi quanh phòng, vẫn chưa phát hiện được gì, mặc dù mắt đã liếc quanh cái nóc nhà, nhưng cả một con muỗi cũng chẳng thấy đâu nói chi là một con người. Cô lướt qua chỗ vẽ tranh, một bức tranh còn đang vẽ giữa chừng, còn chưa kịp tô màu, chỉ thấy sơ sơ đó là một vườn trúc, xung quanh chỉ có một tảng đá màu đen, bố cục lạ mắt thật đó, giữa rừng trúc lại có một tảng đá. Tiểu thư ấy thấy cô cứ nhìn tranh, liền nói:

“Thiếu phu nhân à, kim chỉ là đi hướng này!”

Tuy tiểu thư ấy đã chỉ qua hướng khác, nhưng cô vẫn ngoái đầu lại nhìn.

Rõ ràng bức tranh đó có cái gì lạ lạ, cô chớp mắt cái rồi không biết vô tình hay cố ý thế nào cô lại thấy trong bức tranh ấy có một cái kiệu màu đỏ, còn có một đoàn người khiêng nó. Cô thấy phớt qua một người con gái tóc dài xõa xuống đang ôm mình đu trên nóc kiệu, đầu nó thò xuống dưới cửa sổ ngay miếng màn phủ lại.

Cảnh tượng y như lúc cô được rước dâu, sau đó gặp phải hôn tiểu thư Ân Tình giữa đường, thật không khác một li. Cô quay mặt lại mà còn thấy trái tim đập loạn nhịp.

Tại sao chỉ là một bức tranh bình thường thôi mà lại nhìn thấy ảo ảnh đó? Cô lại để mắt đến mấy bức tranh được cuộn tròn cột lại dựng phía dưới giá để tranh, cô cảm nhận mỗi bức tranh đó đều là một hồn phách riêng biệt. Cô cảm thấy bức tranh rừng trúc kia giống như có một ma lực hút cô vậy, nhìn nó mới một lát mà tay chân đã run lẩy bẩy.

Cảnh tượng ngày đó hiện lên là do sự trùng hợp hay là đã được tiểu thư Ánh Dương cố tình vẽ lên, cô quay lại nhìn bức tranh ấy thêm một lần nữa. Lần này cố tình nhìn kĩ hơn, chợt thấy rõ ràng rành rành cô gái ngồi trên nóc kiệu ấy. Tiếng móng tay cào vào kiệu vẫn kêu lên két két, rồi một tiếng vỗ tay bốp vang lên:

Bà Hậu nói:

“Thiếu phu nhân! Người làm sao vậy?”

Thấy bà Hậu lo lắng nhìn mình, bà ấy liền quay qua nhìn tiểu thư Ánh Dương, bà nói nhỏ:

“Đừng nhìn bức tranh nữa!”

Cô mở to mắt lên quay qua tiểu thư Ánh Dương, tiểu thư ấy mỉm cười.

Thì ra mời vào phòng là có mục đích, thì ra nơi tiểu thư ấy giấu đi linh hồn của tiểu thư Ân Tình là trong tranh. Vậy có khi nào cả con chó sói nhập người kia, là một trong những bức tranh đó?

Cô quay lại nhìn đồng tranh cuộn tròn đó, một luồng âm khí phát ra nghi ngút. Cô còn cảm nhận rõ đến độ, như kiểu có bàn tay người chui ra từ những bức tranh! Đúng là không ngờ thật.

Chương 49: Người là ai?

Trưa đó tiễn đám cô và bà Hậu ra ngoài, cô xách trên tay đồng chỉ màu đưa cho A Tỳ, quay qua chào tiểu thư ấy cái rồi về, vừa đi A Tỳ vừa nói:

“Cô ấy tử mi đến độ còn chuẩn bị sẵn kim chỉ. Chứng tỏ rất nghiêm túc với hôn sự này!”

Cô nhếch mép lên cười nhẹ:

“Chính vì tiểu thư ấy quá nghiêm túc yêu cậu Cảnh Minh nên biết bao nhiêu lần tôi phải lao đao khổ đốn rồi!”

Nói xong cô cũng đã về đến phòng, ngồi xuống uống một tách trà, quay mặt qua nhìn cái rổ chỉ. Đang suy nghĩ làm cách nào có thể xem được hết mấy bức tranh đó thì bà Hậu ngồi xuống cạnh, bà ấy hỏi:

“Vẫn còn suy nghĩ về bức tranh tiểu thư Ánh Dương vẽ à?”

Cô im lặng nhớ lại một lát rồi nói:

“Đúng vậy! Tôi đang suy nghĩ làm cách nào để có thể lấy được mấy bức tranh ở đó, tôi muốn xem thêm một lần nữa!”

“Bức tranh đó làm sao?”

“Rất kì lạ, tôi cứ nghĩ đó là một thế giới khác! Thậm chí còn cảm thấy thời gian như dừng lại vậy. Tôi cảm thấy rất sợ bức tranh đó, nhưng tôi biết điều quan trọng bây giờ là tìm ra con yêu chó kia. Trước khi hôn lễ được cử hành, nếu không chỉ sợ cái đầu tôi không còn thôi!”

Nói rồi cô ngồi ủ rũ, bà Hậu đứng lên đi lòng vòng rồi nói:

“Thật ra không phải là không có cách!”

Nói xong bà ấy liền đứng dậy, cô quay mặt theo nhìn bà. Bà chỉ nói lại một câu rồi bỏ đi luôn.

“Nhà này tiểu thư Ánh Dương thích nhất là ai?”

Nói xong bà ấy mở cửa ra, chân bước ra ngoài. Cô ngồi đó thở dài dựa lưng vào ghế.

“A Tỳ à! Thật sự phải nhờ cậu Cảnh Minh sao? Không phải ta nghĩ không ra, mà ngoài cách đó còn cách nào không? “

“Bà Hậu đã nói như vậy rồi thì thiếu phu nhân nghĩ xem! Còn cách nào không? “

Cô bước lại gần cạnh cái cửa sổ rồi thẩn thờ nhìn ra ngoài. Thấy cô cứ thờ dài lên từng hồi, A Tỳ mới nói:

“Thiếu phu nhân sao thế? Chuyện mới bắt đầu thôi! Trước giờ đâu phải chưa trải qua khó khăn? Không cần phải buồn bã như thế!”

“Ta có một người bạn! Những chuyện thế này hẳn rất là rành, nhưng không biết thời gian qua hẳn đã đi đâu nhỉ? Ta không thấy hẳn quay lại đây nữa!”

“Một người bạn sao? Có thể đi lại tự do trong nhà họ Hoàng sao? Lại còn là nam nhân?”

Vẻ mặt A Tỳ đầy thắc mắc, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Đúng vậy, hẳn biết tất tần tật chuyện trên đời, tuy hơi sắt xược nhưng lại nhờ được nhiều việc. Hẳn không phải là người đâu! Là một con quạ!”

“Thiếu phu nhân làm bạn với quạ cơ à? À tôi nhớ rồi là con quạ hôm ấy đã chui vào áo của thiếu phu nhân”

“Có thể nói hẳn là quý nhân đầu tiên của ta. Hôm được đưa vào rừng nhà họ Hoàng, ta đã cứu hẳn ra khỏi một cái chum, còn hẳn lại cứu ta một mạng, ta đã hứa với hẳn rồi, nếu ta còn sống sau này nhất định tìm xác cho hẳn. Phá lời nguyên giúp hẳn trở lại thành người!”

“Khu rừng nhà họ Hoàng? Chính là khi rừng đã khiến tất cả những người vợ trước của thiếu gia mất tích sao?”

Cô gật gật đầu, rồi nói tiếp:

“Đúng vậy! Thật ra giữa rừng đó có một cái miếu, không biết tất cả những

người trước đã được đưa đi đâu. Có người nói bị người nhà họ Hoàng dẫn đi làm thần giữ của, có người nói họ đi lạc rồi té xuống núi chết, lại có người nói nhà họ Hoàng đã giết họ, cho thiếu gia không bị cô đơn dù đã chết đi!”

Nói xong A Tỳ liền ngồi xuống cạnh, nó im lặng một chút rồi nói:

“Thật ra...mảnh đất đó rất thiêng, hầu như những người không có huyết thống với nhà họ Hoàng vào đó sẽ bị ma quỷ nhà họ Hoàng dẫn ra, hoặc sẽ bị ném xuống vách núi. Nên chuyện có một con quạ trong đó, có phải quá kì lạ không? “

Chợt cô có chút bất ngờ, ngấn mặt lên nhìn A Tỳ vẻ mặt thắc mắc, A Tỳ nói thêm:

“Thật ra đó chỉ là một chuyện tôi biết về nhà họ Hoàng, trước khi được về đây gia đình tôi cũng có điều tra được một ít. Ý như bảo tôi đây là khu rừng cấm của nhà họ Hoàng. Nếu như nói con quạ đó bị nhốt ở khi rừng đó, có phải nó có mối quan hệ gì với nhà họ Hoàng không?”

Cô nghe A Tỳ nói cũng có lý, tự nhiên não bộ chợt lục lọi lại, chợt cô nói:

“Thật ra...ta không quan tâm xuất thân của nó. Ta chỉ thấy nó không có tâm địa ác, cũng không gây hại gì, dẫu sao ta cũng mang ơn nó, nên có hứa sẽ giúp nó thôi!”

Nói là nói vậy thôi, chứ thật ra cô vẫn nhớ lời nói nửa đùa nửa thật của nó hồi trước. Nó bảo nó là em của lão gia, nó còn bảo cô gọi nó bằng chú, thế hóa ra nó lại là chú cô thật à? Nó cũng nói lúc ban đầu là bị nhốt mấy mươi năm, cô thờ dài cái rồi trườn người nằm dài qua cửa sổ.

“Thế thì phải gọi nó là chú thật à?”

Chiều hôm ấy cô đang ngồi ăn thì chợt nghe bà Hoàng nói với cậu.

“Cảnh Minh à? Y phục của con mẹ có để bên phòng tiểu thư Ánh Dương, con xem có thời gian rảnh con qua đó thử con nhé? Xem có rộng có chật thì cũng sửa luôn, nên...”

“Đấy là phòng của nữ nhi! Mẹ muốn làm gì thì cứ kêu người đem qua cho con”

Nói rồi cậu lại điềm đạm ăn, ăn xong cậu lại liếc qua nhìn Hoài Thục, ánh mắt của tiểu thư Ánh Dương chợt liếc một cái chán ghét. Vẫn chưa muốn nói gì, bà Hoàng nói thêm vào:

“Chẳng bao lâu nữa hai đứa cũng thành phu thê. Con qua đó xem nói gì thì nói với nhau, cho quen mặt quen hơi, sau này lại đỡ bờ ngõ! “

“Chưa thành thân thì chưa là gì cả. Người ta là con gái nhà lành, mẹ đừng cố súsú mấy việc này!”

Nói rồi cậu đã đứng lên, chợt cô giật mình đặt mạnh cái chén xuống. Cô mở mắt lên cái rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh! Tôi nghĩ mẹ nói đúng đó, thật ra cậu nên qua phòng tiểu thư Ánh Dương thử y phục đi. Sợ lấy ra sẽ mất đi vẻ đẹp, đợi đến hôm đó y phục vừa được mặc vừa người, lại vừa giữ được sự bất ngờ, quá tốt!”

Bà Hoàng nghe vậy cũng mỉm cười, cũng thể hiện thái độ ủng hộ, cậu liếc nhìn cô cái mà bất lực, chợt thở dài cái rồi gật đầu. Hoài Thục mỉm cười mừng rỡ, bà Hoàng cũng mỉm cười. Người vui nhất chắc là tiểu thư Ánh Dương, chợt mấy người kia liền lèm bèm:

“Đúng là nịnh nọt mà!”

Cô quay qua nhìn họ cái rồi ngồi xuống, họ thấy vậy liền im miệng không nói gì nữa. Cười cười nói nói, sau đó cô liền vui vẻ nói:

“Không biết phu nhân Lê Hoa đã khỏe chưa? Ta cảm thấy các phu nhân đây rảnh rỗi quá thì nên qua thăm phu nhân ấy đi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa!”

Họ nghe xong mặt mũi liền xanh đi, vừa cười vừa nói:

“À, thiếu phu nhân đây nói đúng lắm!”

Họ cười vả lã rồi ngồi ăn cơm, thấy tiểu thư Ánh Dương vẫn còn ăn cô liền nhón muỗng, muốn chạy theo cậu nhưng bà Hoàng vẫn còn ngồi. Chợt bà ấy đứng dậy, cái làm cô mừng rơn, cô và tiểu thư Ánh Dương đứng dậy cùng một lúc. Họ cùng nhau bước ra ngoài, cô ngó ra thấy tiểu thư ấy đi thẳng về phòng, cô thấy thế liền đi ra ngoài. Thấy cậu hôm nay có nhã hứng đứng hóng gió, cô nhanh chân đi lại, thấy mấy bà phu nhân đi phía sau, cô nói to:

“Cậu Cảnh Minh, chúc mừng cậu, đúng là chuyện vui, mấy hôm nay tôi bận ở trong phòng thêu vải cho tiểu thư Ánh Dương suốt, không có thời gian chúc mừng cậu!”

Quay lại thấy mấy bà phu nhân đó né chỗ cậu đứng, cậu chợt mỉm cười cái rồi nói:

“Họ đi rồi, có gì muốn nói chị nói đi!”

Nói xong cô liền mỉm cười nhạt, thở dài ra cái rồi nhỏ nhẹ nói:

“Chúc mừng cậu!”

Cậu chợt thay đổi sắc mặt, chợt một nét buồn thoáng qua, cô liền nói:

“Sao hôm nay cậu có nhã ý đứng đây thế? Ngày nào tôi cũng thấy cậu cứ trốn trong nhà!”

“Tôi đợi chị...”

“Đợi tôi sao?”

Cậu gật đầu, chợt im lặng một hồi cậu nói:

“Thật ra...lúc ăn cơm, chị muốn tôi qua phòng tiểu thư Ánh Dương không phải đơn giản chỉ vì thay y phục đúng không? “

Cô mỉm cười cái rồi gật đầu, cậu khoanh tay lên rồi nhắm mắt lại. Gió phớt qua gương mặt cậu, cậu chợt mỉm cười nhẹ, cậu nói:

“Chị muốn làm gì? Nói tôi nghe xem!”

“Tôi...muốn cậu lấy cho tôi vài bức tranh trong phòng tiểu thư ấy!”

“Tranh...?”

Cô gật đầu, cậu cũng gật đầu, rồi cậu bước đi:

“Được!”

Nói rồi cậu quay lưng đi, cô nhìn theo rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh!... “

Cậu đang đi chột dừng chân lại, cậu không quay mặt lại. Cô ấp úng nói, định nói gì nhưng lại không dám nói, chột bứt rứt bàn tay, cô nắm lại với nhau, cô nói:

“Cậu nhất định phải chọn thứ khiến cậu hạnh phúc! Cậu hiểu không? “

“Chị chỉ cần sống tốt, tôi ắt hạnh phúc mà thôi!”

Nói rồi cậu bước đi, cô đứng đó nhìn vào bóng lưng cậu mãi. Chẳng biết tại sao nhưng khi tưởng tượng cảnh cậu phải lấy tiểu thư Ánh Dương đã khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô khó chịu khi biết người phụ nữ bên cạnh cậu là người nguy hiểm. Nếu cậu cưới một người phụ nữ hiền lành bình thường cô đã không khó chịu như vậy.

Lúc cậu đã đi xa, cô mới bắt đầu quay mặt lại, từ từ bước đi. Lúc ấy chân cậu mới dừng lại, sau đó quay mặt lại nhìn cô. Cậu nhìn cô bằng cặp mắt ấm áp, cậu mỉm cười cái rồi cúi đầu bước đi.

Tối đó cậu đứng trước cửa phòng tiểu thư Ánh Dương gõ cửa. Cánh cửa được mở ra, tiểu thư Ánh Dương mỉm cười rạng ngời rồi cúi đầu xuống chào cậu. Cậu không nói gì bước chân vào phòng, cô ngồi bên kia với A Tỳ nhìn qua, ẩn nấp trong bóng đêm cô nói:

“Không biết hôm qua tiểu thư ấy có phát hiện ra ánh mắt của ta khi nhìn vào tranh không nữa! Mong là cô ấy chưa tráo đổi nó!”

“Thiếu phu nhân đã nhờ cậu Cảnh Minh rồi à?”

Cô gật đầu cái rồi nói:

“Tiểu thư ấy khi gặp cậu Cảnh Minh là mắt chói lóa ấy, nên dễ bị xao lãng lắm. Và lại nhà này ta chỉ tin tưởng mình cậu ấy!”

Vừa nói xong chợt cô thấy một ánh sáng chói lóa phát ra từ căn phòng ấy, cô giật mình trợn mắt lên. Sau đó cô nghe thấy tiếng hét của tiểu thư Ánh Dương, cô thấy trong ngọn lửa sáng ấy là bóng cậu Cảnh Minh dập lửa, bỗng cô nghĩ:

“Không phải cậu ấy đốt hết rồi đấy chứ?”

Nói xong chợt cánh cửa mở ra, cô nhìn thấy một bóng đen chạy nhanh ra khỏi phòng, lúc ấy cô quay lại nhìn và. Cậu Cảnh Minh dìu tiểu thư ấy ra ngoài, lúc đó cô lại thấy đám gia nô bu kín lại căn phòng. Tuy là lửa đã được dập, vừa lúc ấy cô còn thấy bà Hậu chạy xoẹt ngang đó. Cô đứng dậy ngay lập tức, kéo tay A Tỳ nói:

“Quay lại phòng đóng cửa đợi ta về, có ai hỏi gì bảo ta đã ngủ! Được không? “

A Tỳ gật đầu cái rỏi nói:

“Thiếu phu nhân đi đâu?”

“Mau quay về đi!”

Lúc ấy đang nhân lúc tình thế hỗn loạn, cô liền ba chân bốn cẳng chạy theo bóng bà Hậu. Lát sau thôi đã ra khỏi xa nhà họ Hoàng. Cô nhìn quanh thấy mình đã vào đến bìa rừng, cô nhìn cái rỏi kêu:

“Bà Hậu! Bà Hậu!”

Kêu vừa xong cô đã nghe thấy tiếng lắc rắc của củi khô, chợt nhẹ nhàng quay mặt lại, cô nhìn thấy một người con gái từ từ trong bóng đêm đi ra, không đúng, phải gọi là bò ra.

Lúc ấy gai óc trên đầu cô nổi lên chi chít, cô cảm thấy tê dại cả da đầu, rồi mắt cô chột chớp nhẹ. Gương mặt kia cứ rơi dãi đầy xuống đất, y phục rách nát, đầu cổ lù xù. Cô lùi lại một bước, nó đứng yên đó nhìn cô, miệng nó gầm gừ rồi nhìn chăm chăm vào mặt cô, nuốt nước bọt cái ròi cô lấy chân quơ xuống đất. Nhẹ nhàng giở một khúc cây khô lên, cầm lên đến tay cô lại thấy bóng bà Hậu phía sau nó.

Cô trợn mắt lên, bà ấy tay cầm con dao sắc bén, mặt căng thẳng nhìn cô, cô còn căng thẳng hơn cả bà, sợ nó quay mặt lại rồi nhìn thấy bà, sợ nó làm hại bà. Sau đó cô cố gắng làm gì đó cho nó chú ý về mình, đánh lạc hướng nó để nó đừng thấy bà Hậu. Cô giơ cây lên, tư thế sẽ tấn công nó, cô biết nó chỉ mang tâm hồn của một con thú, sau đó cô nghe một cái rắt vang lên, tim cô như muốn ngưng đập.

Cô đổ mồ hôi rồi nhìn bà Hậu, bà ấy đã đạp trúng nhánh cây khô. Lúc ấy vì muốn ngăn cản nó quay lại, cô đã hét lên rồi phóng thật mạnh cái khúc cây đó về phía nó, như một ngọn giáo sắc nhọn phóng nhanh về phía của nó. Nó gầm lên một tiếng rồi chạy nhanh về phía cô. Một cái bộp nó giơ tay lên gạt phắt đi cái nhánh cây đó, bà Hậu hốt hoảng phía sau, miệng vừa hét lên.

Vừa phóng con dao về phía nó, ánh sáng của con dao sắc nhọn sáng lên. Mắt cô chói một cái, lấy tay che mắt lại. Nghe thấy tiếng bước chân âm âm chạy lại, cô chỉ kịp quỳ xuống dưới đất. Sau đó tiếng gào tuyệt vọng của bà Hậu vang lên. Tiếng hét đó khiến cô nhận ra, hình như là bà ấy cứu cô không được rồi

Một tiếng xoẹt bén ngọt lướt qua mái tóc cô, cô cảm nhận nó lướt nhanh đến độ khiến cô cảm thấy tóc cô bay lên. Rồi một cái phụt, âm một cái cô mở mắt ra. Xác của cô gái đó dính lên thân cây, cắm vào giữa bụng nó là một mũi tên. Cô giật mình quay mặt lại, phía sau cô không xa, chột thấy một bóng người mặc y phục màu tối chạy đi. Cô quay qua nhìn nó, nó bị

bắn dính vào thân cây vẫn còn động đậy, cô nhìn qua bà Hậu nói:

“Bà Hậu! Giao lại cho bà!”

Cô đứng dậy nhanh chóng, túm cả váy lên chạy về phía người đã bỏ chạy kia. Một hình ảnh hiện lên trong đầu cô, một người con trai từ từ chìm xuống đáy ao hôm ấy. Người con trai cứu cô ngày hôm ấy.

“Người là ai?...”

Cô vừa chạy vừa hét lên rất to, dốc hết sức chạy theo, nhưng bóng người đó chạy thoăn thoắt trong đêm. Cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân đạp vào lá khô! Cô hét lên:

“Đứng lại đi! Người là ai? Người...”

Cô té một cái thật mạnh, người lăn tròn dưới đất, ngay dốc núi nên cô càng lăn nhanh hơn, nằm đó mà người ê ẩm, mắt vẫn cố nhìn về hướng đó, miệng ấp úng nói:

“Đứng lại...”

Rồi mắt cô chợt mờ đi, cô nhìn lên đọt cây, chợt nghe thấy tiếng cậu Cảnh Minh gọi tên mình từ xa. Cô thiếp đi trong rừng, sau đó âm thanh cuối cùng cô nghe được chính là tiếng chó tru lên đau đớn.

Chương 50: Cậu Cảnh Minh đổ máu

“Thiếu phu nhân! “

Giọng A Tỳ gọi cô, đang trong cơn đau vật vã thì cô ráng mở mắt ra. Cậu Cảnh Minh chạy lại đập vào tiếng lá không nghe xào xạc, cô quay qua nhìn cái ròi rên nhẹ, cả người ê như muốn đứt ra từng đoạn. Đám người phía sau rọi đuốt sáng cả một góc bìa rừng, cô nhú mày cái ròi thấy cậu tiến lại gần. Cậu ngồi xuống chuẩn bị tư thế sắp giơ tay ra bế cô. Chẳng hiểu tại sao lúc ấy cô lại co người lại, cô né tránh cánh tay cậu.

Sau đó A Tỳ liền ngồi xuống cạnh, nó giơ tay đỡ đầu cô lên, vừa lúc ấy bà Hậu đã từ xa chạy lại. Bà nhìn cậu Cảnh Minh cái ròi đi lại. Bà nhìn cậu cái ròi nói nhỏ, ánh mắt nhìn lại phía sau, cậu nghe xong liền quay qua đám người phía sau, cậu nói giọng uy dững.

“Mang thiếu phu nhân về! Nhanh lên!”

Nói xong cậu cầm lấy một ngọn đuốt từ tay một tên gia nô, quay lại cùng bà Hậu chạy vào rừng. Cậu chạy được một đoạn thì quay lại nhìn Hoài Thục, đã được một người bế về, đôi mắt cậu chột có chút gì đó bứt rứt. Cậu siết chặt cái ngọn đuốt trong tay, một mạch chạy theo bà Hậu. Thoăn thoắt cái cậu đã đứng ngay một cái cây, trước mặt cậu là một con người, nhưng bộ dạng lại không giống người, cậu quay qua nhìn bà Hậu thắc mắc, chột bà ấy nói:

“Cậu hãy thiêu nó đi!”

Vừa nói xong bà đã rút từ áo ra một cuộn chỉ đỏ, bà nói:

“Khi tôi hô cậu hãy đốt nó! Chuyện này tôi sẽ giải thích sau!”

Nói xong bà đã nhanh chóng cầm một đầu ngọn chỉ, sau đó phóng thẳng vào người cô gái đó. Cô ấy còn sống và vẫn đang gặm gù, sợi chỉ vừa chạm vào nó thì chột đen lại, bà Hậu quăng ra một cái, nhắm mắt khấn vái. Lát sau sợi chỉ từ từ quấn quanh người cô gái đó, rồi tiếng rầm rú mỗi lúc một lớn hơn, sau đó bà mở mắt ra, sợi chỉ nổ lên lách tách, bà nói:

“Phóng hỏa!”

Cậu cầm đuốt này giờ bây giờ mới bắt đầu phóng cây đuốt ra, nó văng vào người cô gái đó, một cái phùng bốc cháy dữ dội. Cả cây tên dính trên bụng vẫn còn, do quá đau đớn nên nó gào lên thảm thiết, còn giơ tay bẻ gãy cả cây tên. Sau đó ngọn lửa ngày một lớn, lớn đến độ không còn thấy mặt mũi nó đâu. Bà Hậu quỳ xuống đổ mồ hôi, cánh tay bà run lên lấy bầy, cậu đứng đó nhìn mà trơ ra, bà ngấn mặt lên rồi hỏi cậu:

“Cậu Cảnh Minh? Cậu làm sao thế?”

Cậu lắc đầu rồi nói.

“Không!”

Lúc ấy bà Hậu thật sự không biết cậu nghĩ gì, hầu như từ nhỏ đến lớn đều như thế, bao nhiêu lần bà hỏi Cảnh Minh sao thế. Câu trả lời của cậu luôn là lắc đầu và “không”

Cậu bước lại đỡ bà dậy, bà đứng đó nhìn cái xác đang dần cháy rụi. Bà cũng không còn nghe thấy tiếng la hét nào, bà thở dài một cái rồi nói:

“Cậu có muốn hỏi gì không? “

Cậu lắc đầu, chột cậu quay người đi, thẫn thờ trong bóng tối. Bà rút ra thêm

một lá bùa, sau đó phóng vào thân cây. Vừa bay đến lửa cũng đã tắt, để lại đó là một đồng tro tàn, bà thở dài cái rồi nói:

“Mau siêu thoát đi!”

Nói rồi bà cũng đi theo cậu trở về, cả chặn đường về nhà bà luôn thấy cậu im lặng. Bà đã quen với một Cảnh Minh lúc nào cũng ít nói rồi, chỉ là bà cảm thấy chuyện này cần nói cậu nghe.

“Hoài Thục rất đặc biệt! Vì thế những chuyện như thế này xảy đến với cô ấy là chuyện bình thường. Cậu hiểu đúng không? “

Cậu vừa đi vừa gật đầu, bà Hậu mỉm cười nói tiếp:

“Tôi biết cậu sẽ bảo vệ cô ấy, cũng biết cậu luôn nhắm mắt làm ngơ những chuyện này...nhưng mà... Sẽ đến một ngày nào đó! Cậu sẽ phải đối mặt với chính bản thân mình, nhà họ Hoàng thật sự không bao giờ đơn giản! “

Cậu vẫn gật đầu, cậu không nói gì cả, bà biết cậu tin và hiểu những gì bà nói, bà lại nói:

“Hãy giúp cô ấy!”

Nói đến đó cậu chợt dừng chân lại, cậu nhìn vào cái ánh sáng xa xa của nhà họ Hoàng phát ra, như một bầy đom đóm trong lòng bàn tay, cậu điềm điềm nói:

“Tôi sẽ bảo vệ chị ấy!”

Nói rồi bà Hậu liền im lặng cúi đầu xuống mỉm cười thương cảm, bà quay mặt lại nhìn cậu rồi nói:

“Tôi biết!”

Bà mỉm cười nhìn cậu, nét mặt này ánh mắt này, xưa nay luôn khiến bà cảm giác rất thương cảm, mặc dù cậu không bao giờ tỏ ra đau khổ hay khóc lóc. Cứ bình bình mà sống, nhưng đâu đó, rất nhiều thứ bà cảm giác cậu lại rất cô đơn, buồn bã...

“Tôi sẽ cố hết sức cho chị ấy có cơ hội rời khỏi đây!”

Nói xong cậu bước đi, bà không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn vào bóng lưng kia, rồi thở dài một hơi. Đúng là oan nghiệt thật đó, bà nghĩ mà cảm thấy còn đau lòng ngược thay cho cậu, cảm giác sẽ thế nào nhỉ, sẽ rất đau khổ, đúng rồi...

Về đến nhà thấy bà Hoàng và mọi người đều đứng sẵn ngoài sân chờ cậu. Mở cửa bước vào thấy cậu cũng không thể hiện biểu cảm gì, bà Hoàng chỉ ngấn mặt lên nhìn rồi đứng dậy.

“Cảnh Minh à...”

“Con xin phép...”

Cậu lách người qua rồi đi thẳng về phòng, bà Hoàng lại quay qua nhìn bà Hậu, bà ấy chột nghiêm giọng nói:

“Có chuyện gì thế? Khuya khoắt thế này thiếu phu nhân lại chạy đi đâu?”

Bà Hậu cúi người xuống rồi nói:

“Thưa bà! Do giữa đêm tự nhiên lại có một con chồn chạy vào phòng thiếu phu nhân, sau đó gặm mất cuộn chỉ thêu của người, vì sợ không thêu kịp vải may y phục cho tiểu thư Ánh Dương, cũng như sợ làm trễ hôn lễ, nửa

đêm thiếu phu nhân phải chạy theo lấy nó về!”

Nói rồi bà Hoàng nhú mày, mỉm cười tà mị.

“Thế thì ta đã trách lằm thiếu phu nhân rồi, nghe nói thiếu phu nhân lỡ làm cháy hết chỉ phải qua phòng tiểu thư Ánh Dương xin à? Thế nên mới chạy ra ngoài tìm? Thế thì đã tìm được chưa?”

“Thưa bà! Do con chồn đó đã cắn hư! Nên không tìm lại được, còn hại thiếu phu nhân vì chạy theo mà té xuống dốc, mong người đừng trách phạt cô ấy!”

“Đương nhiên! Ta nào dám trách phạt nó! Cảnh Minh sẽ lại cái gắt với ta. Ngày mai ta cho người lên kinh đặt người ta là được, ta cảm thấy dạo gần đây nhiều chuyện xảy ra không hay, thôi thì xem ngày lại, tổ chức hôn lễ sau một chút!”

Nói rồi bà nhìn quanh mọi người, thấy tiểu Hạc đang dìu tiểu thư Ánh Dương, bà mỉm cười nói:

“Tiểu thư Ánh Dương có đồng ý không? “

Tiểu thư ấy cúi xuống hành lễ.

“Dạ thưa phu nhân!”

Sau đó bà Hoàng lệnh cho mọi người về phòng hết, bà Hậu cũng đi, chỉ còn bà Hoàng ngồi đó, bà nói:

“Cảnh Minh nó là như thế đấy, con đừng để bụng, sau này nó sẽ thay đổi, con đừng suy nghĩ nhiều! “

Tiểu thư ấy mỉm cười cái rồi nói:

“Vâng thưa phu nhân đã dạy!”

Nói rồi bà quay người trở về phòng, đi sau là đám gia nô cùng bà quay về, bà vừa đi khuất tiểu thư Ánh Dương đã đứng thẳng dậy, quay qua tiểu Hạc nói:

“Người đã dọn dẹp phòng hết chưa? Các bức tranh đều cháy cả rồi à?”

Tiểu Hạc liền gật đầu, rồi nó liếc nhìn quanh, nó nói giọng bí hiểm.

“Tiểu thư! Không biết em có nên nói tiểu thư nghe không! Nhưng lần trước em thấy thiếu phu nhân gặp riêng cậu Cảnh Minh ngoài hoa viên. Em đứng xa không nghe thấy họ nói gì, nhưng tiểu thư nghĩ chuyện cậu vô tình làm ngã nên khiến tranh bị cháy có liên quan gì đến thiếu phu nhân không ạ?”

“Ăn nói xằng bậy! Người mà còn nói bậy ta sẽ cắt lưỡi người. Chuyện cậu Cảnh Minh và thiếu phu nhân không được nói ai nghe. Thanh danh của cậu không phải chuyện đơn giản. Mau quay về dọn lại phòng đi, ta sẽ quay lại sau”

Nói rồi mặt tiểu Hạc xanh đi, nó bị dọa cho hết hồn. Sau khi tiểu Hạc đi, tiểu thư ấy chợt cười nhếch mép, tiểu thư ấy nhắm mắt lại rồi cắn vào môi mình.

“Thiếu phu nhân! Người không cảm thấy quá đáng với tôi sao? Trì hoãn hôn lễ, trì hoãn...”

Tiểu thư ấy nói mà như nghiến răng, chợt ánh mắt tiểu thư ấy nhìn ra xa xa. Phía cánh rừng xa đằng kia, chợt mỉm cười chua chát.

“Người bảo cậu đốt tranh tôi, lại còn giết cả nó... Người cũng đâu có đơn giản, thế mà cậu lúc nào cũng xem người là bông hoa sen tinh khiết trong sáng. Tôi là gì?”

Tiểu thư ấy đứng đó rất lâu, chột liếc mắt qua bên kia, từ từ đi khỏi đó. Lát sau tiểu thư ấy dừng chân lại, trước mặt là một cái giếng đã được xây kín miệng. Tiểu thư ấy trầm ngâm nhìn rất lâu, sau đó miệng chột nhếch lên cười, lát sau mới rời đi.

Sáng hôm sau A Tỳ được cậu Cảnh Minh gọi đến, cậu đứng giữa cầu rồi giơ ra một gói bằng giấy, cậu nói:

“Sắc cho chị ấy uống đi!”

“Vâng ạ! Mà cậu có nghe chuyện gì chưa ạ?”

A Tỳ vừa mỉm cười vừa nói, cậu lắc đầu cái rồi chuẩn bị nghe nó nói:

“Bà nói vì thiếu phu nhân thù tranh bị chậm, sợ không kịp đến ngày hôn lễ với lại đạo gần đây có nhiều chuyện xui xảy ra, nên dời ngày rồi ạ!”

Cậu nghe xong cũng không thể hiện biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó A Tỳ vẫn còn chưa chịu đi, cậu hỏi:

“Có gì muốn nói sao?”

A Tỳ ngập ngừng một lát rồi nhìn cậu, cậu ngồi lên thành cầu, hai tay chống xuống. Ngồi trông rất đẹp trai, nó mỉm cười nói:

“Thiếu phu nhân nói muốn về thăm nhà, đợi cậu thành thân xong thì xin bà quay về, nhưng bà đã dời ngày lại. Nên em muốn xin cậu cho thiếu phu nhân ấy về thăm nhà vài hôm!”

Nói xong cậu liền liếc nhìn qua A Tỳ, cậu mỉm cười nói:

“Được!”

A Tỳ cũng vui vẻ gật đầu, thật ra sắp hết thời gian mượn xác A Tỳ rồi, tiểu thư Hoàng Hoa vẫn chưa có cơ hội về, lại sợ nói ra Hoài Thục lại khó xử. Thôi thì xin cậu giúp, dù sao cậu Cảnh Minh trước giờ vẫn đối xử rất tốt với Hoài Thục mà, cậu nhìn A Tỳ cái rồi chớp mắt.

“A Tỳ à...”

“Dạ cậu gọi em!”

“Thiếu phu nhân trông cậy vào em! Sau này ta sẽ tìm một công tử nào đó đàng hoàng gả em đi!”

“Dạ...em biết rồi!”

Cậu gật đầu cái rồi đứng dậy, cậu quay người bước đi. A Tỳ mỉm cười cái rồi cũng quay người lại. Giấu gói giấy vào người sợ người ta sẽ nhìn thấy, vừa đi vừa mỉm cười. Đây có lẽ là lần đầu tiên cậu Cảnh Minh lại mỉm cười với mình. Nó cười vu vơ rồi bước vào phòng, thấy bà Hậu xoa thuốc lên vai của cô, nó nói:

“Cậu nói sắc thuốc cho thiếu phu nhân uống, nên kêu em ra lấy!”

Cô nằm sấp trên giường, nghe nhưng không trả lời, bà Hậu vừa xoa vừa nói:

“Thế thì tốt, bà Hoàng đã dời ngày cử hành hôn lễ rồi, nên cô không cần phải cố thêm tranh nữa, cứ nghỉ ngơi đi!”

Cô vẫn im lặng, sau đó bà Hậu nhìn qua A Tỳ, nó cũng nhún vai cái tỏ ra không biết gì, bà đứng dậy rồi nói:

“Để thuốc thấm vào người cho đỡ bầm, thân nữ nhi người ta không có nổi một vết muỗi đốt, còn thiếu phu nhân đây đã nát hết rồi! Nếu không muốn để quá nhiều sẹo thì nghe lời ta đi!”

Nói rồi bà dắt A Tỳ ra ngoài, hai người cùng nhau đi sắm thuốc, vừa đi A Tỳ vừa nói:

“Hôm qua hai người gặp chuyện gì vậy? Sao thiếu phu nhân ấy lại thành ra như thế?”

Bà Hậu nghe hỏi tự nhiên lại nhớ đến chuyện tối qua, mũi tên đó, bóng người đó, bà chợt cảm thấy rất lạ. Cảm thấy lại giống với người bắn bầy dơi hôm ngoài ao, là ai? Là ai chứ? Đang miên man suy nghĩ thì A Tỳ đập tay bà một cái hỏi:

“Bà Hậu? “

“À...không có gì?”

Bà đi vào canh nước đổ thuốc ra, sau đó bảo:

“Người canh đi, ta quay lại phòng với thiếu phu nhân đây!”

Nói xong bà liền lật đật đi về, tự nhiên đang đổ thuốc ra thì bà lại có cảm giác gì đó không yên lòng. Bà nhanh chóng chạy về, bà vừa chạy vừa nhíu mày, cảm giác gì thế này.

Cô đang nằm đó thì chợt nghe mở cửa, cô nằm úp quay mặt vào trong,

nghe thấy tiếng mở cửa liền nói:

“Bà Hậu à? Thuốc bà thoa nóng quá đi, bao lâu tôi mới được đi tắm vậy?”

Vừa hỏi xong cô đã cảm thấy lạ lạ, không gian tự nhiên im lặng lạ thường. Cô chợt quay đầu lại thì giật mình thấy bà Lệ Hoa, sao mắt bà ấy lại trở nên như thế. Chợt cảm thấy nụ cười và ánh mắt kia có vấn đề, gân máu trên mặt bà ấy nổi cả gân đen chằng chịt. Cô lấy chân quấn vào người ngồi sát vào tường, cô nói:

“Phu nhân Lệ Hoa! “

Vừa kêu xong bà ấy đã cười hì hì, vừa cười xong thì tay chợt giơ cây dao ra. Giơ ra trước mặt cô, sáng lóa, cô nuốt nước bọt cái ròi nói:

“Phu nhân! “

Bà ấy cười lên những tiếng rợn người, từ từ bước gần lại giường.

Bà Hậu vừa chạy vừa lo lắng. Từ xa bà chợt thấy cậu Cảnh Minh chạy như bay, bà nhìn theo thì thấy hướng cậu chạy là về phòng Hoài Thực. Bà biết bà sẽ đến sau cậu, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn thật rồi, bà vừa chạy vừa thở dốc. Lát sau bà chạy gần tới nơi thì chợt nghe thấy Hoài Thực hét lên:

“Cậu Cảnh Minh cẩn thận! “

Nghe cô hét bà lại càng bán sống bán chết chạy nhanh hơn, đến nơi bà xông vào luôn. Thế là bà thấy một cảnh tượng hãi hùng. Bà thấy trên tay phu nhân Lệ Hoa là một con dao dính đầy máu. Hoài Thực ngồi trên giường, quấn mỗi cái chân nhìn qua cậu Cảnh Minh sợ hãi, mặt mũi xanh xao.

Sau đó là máu rơi vãi xuống sàn nhà, nhỏ từng giọt, bà nhìn qua bên ghế, cậu ngồi xuống tay đặt lên ngực, cảnh tượng đó làm bà sửng sờ. Rồi bà nhìn vào ánh mắt phu nhân Lệ Hoa, bà tiến lại trước sự bất ngờ của Hoài Thục. Bà nắm vào con dao, rút ra một cái, máu bà chảy ra. Bà lấy cả bàn tay tán vào mặt phu nhân ấy, sau đó giật con dao quăng đi. Bà nắm hai tay bà ấy vòng ra sau, kẹp lại rồi lấy chân đạp lên lưng bà ấy, khẩn vái trực hồn yêu ma ra.

“Người là ma quỷ phương nào, ban ngày ban mặt lại lộng hành! “

Bà Lệ Hoa gào lên thảm thiết, nhưng tiếng gào nghe ra là của một người đàn ông. Thì ra là vong nam, chả trách lại làm cậu Cảnh Minh bị thương.

Bà khẩn một lúc thì có tiếng bước chân chạy dồn dập lại, bà biết người nhà họ Hoàng đã biết. Sau đó bà càng khẩn nhanh hơn, lúc ấy máu dính trên tay bà thấm vào người phu nhân ấy, nóng đến bốc khói. Rồi mấy người xông vào phòng, lúc ấy hồn phách kia cũng chạy ra, làm bà Lệ Hoa mềm nhũn ra như bún. Sau đó mấy tên gia nô và nô tì ai nấy thấy cảnh tượng đó đều hết hoảng, bà Hậu nói:

“Giữ phu nhân Lệ Hoa lại! Mau lên!”

Bà buông ra, quay qua nhìn cậu, cậu vẫn ngồi dưới sàn, máu chảy ra lênh láng, bà ngấn mặt cậu lên, bà hỏi:

“Cậu thấy sao rồi? Ổn không? “

Cậu nhìn lên, nhúu mày cái vì đau, lắc đầu nhẹ. Bà Hậu kêu người đỡ cậu, kêu nô tì dìu cô đi thay y phục. Nhưng vừa dìu cậu ra đến cửa đã bắt gặp bà Hoàng, bà ấy nhìn cậu mà hết hoảng mặt mũi trở nên khó coi. Bà trợn mắt lên tay chân run lẩy bẩy, chạy lại ôm lấy cậu hỏi:

“Cảnh Minh à? Chuyện này là sao? Hả?”

“Bà để cậu cầm máu đã, tôi sẽ nói phu nhân nghe!”

Bà Hoàng buông cậu ra, tay bà đã dính đầy máu, sau đó run rẩy nhìn theo, nói:

“Mau kêu thầy lang tới, kêu nhiều thầy lang đến đây, mau lên!”

Bà vừa hét thì đám gia nô đã bị dọa cho hồn vía bay đi hết, hốt hoảng gật đầu lia lịa. Sau đó bà quay qua nhìn bà Hậu, rồi nhìn vết máu cậu rơi dọc đường kéo dài đến cửa phòng Hoài Thục, bà nói:

“Chuyện gì đã xảy ra? “

“Là....”

Bà Hậu kể lại hết cho bác Hoàng nghe, chỉ trừ việc phu nhân Lệ Hoa bị vong nhập là không nói. Nghe xong bà ấy nhắm mắt lại, người cố kiềm chế lại cơn tức giận, bà nói:

“Được rồi, giam phu nhân ấy lại, đợi khi nào Hoài Thục và Cảnh Minh tỉnh, tôi sẽ hỏi kỹ bọn nó!”

Bà nói xong thì nhanh chân quay về xem cậu ra sao. Cả chiều hôm ấy nhà họ Hoàng như được đảo lộn lên vì cậu. Bà Hoàng thì cứ ngồi trong phòng cậu xem thầy lang chữa trị không đi đâu một bước, chợt bà chưa bao giờ cảm thấy sợ mất cậu như lúc này.

Lần đầu tiên bà cảm thấy sợ hãi như thế. Bà ngồi đó mà tay chân không lúc nào yên, cứ đứng rồi ngồi, nhìn người ta cứ chạy ra chạy vào thay nước

nóng. Mỗi chậu nước đều màu đỏ của máu, thầy lang ai nấy mồ hôi nhễ nhại, căng thẳng đến nỗi tay chân cũng trở nên cuống cuồng, vì bà nói nếu không cứu được cậu thì cả nhà họ cũng phải chết. Nên ai cũng sợ chết.

Đến tối đó khi đã khâu xong vết thương, cũng đã cầm máu lại được. Bà Hoàng mới lại giường cậu, bà khóc như mưa, bà cứ ôm tay cậu rồi khóc. Bà khóc như bão tố, chưa bao giờ bà lại sợ như lúc này. Gương mặt cậu xanh xao như người chết, hơi thở cũng yếu, những thầy lang đứng cạnh ai cũng run rẩy tay chân.

“Bà Hoàng! Tình hình cậu đã ổn, xin bà đừng quá đau lòng!”

Bà quay lại nhìn bằng cặp mắt đáng sợ.

“Con trai của ta nhất định sẽ khỏe lại, còn không các người cũng phải chết!”

Họ đồng loạt sợ hãi quỳ xuống van xin.

“Vâng thưa phu nhân, chúng tôi có chết cũng sẽ cứu cậu! Xin người bớt đau lòng! “

Nghe họ nói bà quay lại nhìn cậu, giọt nước mắt bà chảy ra, bà nghiêng răng nói:

“Quá đáng rồi đó! Ai dám động đến con mẹ sẽ không bao giờ để nó sống!”

Ở căn phòng tối, chợt giọng tiểu thư Ánh Dương phát lên, giọng như uất nghẹn như đau lòng nói:

“Tại sao không giết nó? Lại làm hại cậu Cảnh Minh? Bà đúng là vô dụng! Biết vậy ta đã không cứu bà lên bờ, đúng là vô dụng mà!”

Trong bóng tối mập mờ, tiểu thư ấy nhìn vào bức tranh. Trong ấy chỉ vẽ duy nhất một cái giếng, sau đó bức tranh đó từ từ chảy nước ra, từ cái giếng đó trôi lên một cái đầu, rồi trôi lên hai cái râu đen, một đôi mắt trắng dã. Bà Dung mang hình dạng của con người nhưng vẫn có râu cá trê, bà ấy nói:

“Tiểu thư! Xin hãy giúp tôi, xin đừng bỏ rơi tôi lúc này, tôi nhất định sẽ giết nó! Sớm thôi! Tiểu thư! “

Chương 51: Căn hầm bí mật

Tiểu thư Ánh Dương thắp nến lên, ánh sáng dần tỏa ra, cô ấy giơ tay lau nước mắt một cái, sau đó ngồi bắt chéo chân nhìn qua bên bức tranh, cô nhếch mép nói:

“Tốt hơn hết bà hãy mau tiễn nó xuống địa ngục đi, đừng làm tôi chướng mắt nữa!”

Nói vừa xong chợt một cơn gió thổi mạnh vào phòng, mạnh đến độ cửa sổ mở toang đập mạnh vào nhau. Cô ấy ngẩn mặt lên, chợt hơi sợ tiến nhanh lại, tay nhanh thoăn thoắt rồi cuộn nó lại. Vừa cuộn xong thì cánh cửa chính đã chợt mở ra, đập vào vách cái rầm, sau đó tiểu thư ấy quay mặt lại. Thấy bà Hoàng bước vào phòng, gương mặt bà lạnh lùng nhìn qua tiểu thư ấy. Chợt chợt dạ cô ấy giấu bức tranh ra sau lưng, bà vừa bước vào đã nhìn cô ấy, cô ấy nhẹ nhàng cúi người xuống, thỉnh an bà.

Bà nhẹ nhàng liếc mắt nhìn đảo mắt quanh phòng, cô ấy mồ hôi đổ nhễ nhại, chợt cô ấy hỏi:

“Thưa phu nhân! Cho phép con hỏi cậu Cảnh Minh đã ổn chưa ạ?”

Vừa hỏi xong bà đã nhẹ nhàng mỉm cười, bà nhắm mắt lại, im lặng đi một hồi, từng cơn gió lạnh phảng phất qua mặt bà, truyền đến người của tiểu thư Ánh Dương. Cô ấy cúi đầu xuống im lặng, bà từ từ nói:

“Ánh Dương! “

Tiểu thư ấy giật mình cái rồi cúi đầu xuống ấp úng:

“Dạ...”

Tiểu thư ấy dạ cái rồi bà bình bình nói:

“Chuyện Cảnh Minh ngày hôm nay... Ta cảm thấy rất không hài lòng! “

Nói rồi tiểu thư ấy chợt xanh mặt, sau đó nuốt nước bọt căng thẳng, bà liếc nhìn thêm cái nữa rồi nói:

“Sau này ta không muốn nhìn thấy chuyện tương tự xảy ra nữa! Con có làm gì ai ta có thể nhắm mắt cho qua. Nhưng Cảnh Minh là con trai của ta. Con biết đấy! Nó sau này cũng trở thành tướng công của con”

“Dạ con đã nghe rồi ạ!”

Tiểu thư ấy cúi thấp người, bà chỉ ừm một cái rồi quay người bước ra. Sau đó chợt tiểu thư ấy ngẩng mặt lên nhìn bà, mỉm cười bí hiểm.

“Con sẽ nghe lời phu nhân dạy, phu nhân Đức Hạnh!”

Bà đang đi thì chợt dừng chân. Mắt bà chợt như nhắm lại, miệng chỉ nhếch nhẹ. Biết bao nhiêu năm nay bà chưa nghe ai gọi lại hai chữ này, bây giờ tiểu thư Ánh Dương lại gọi.

“Con yêu Cảnh Minh. Đương nhiên sẽ không hại chàng ấy. Vả lại cũng không làm gì tổn thương đến mẹ.”

“Ánh Dương! Con nên biết người biết ta, con rõ ràng biết Cảnh Minh có tình cảm với Hoài Thục, ta nói cho con biết, nếu Hoài Thục mà chết, Cảnh Minh nhất định sẽ hủy hôn lễ này. Đó là điều mẹ có thể chắc chắn với con, nên con có làm gì cũng nên suy nghĩ làm nó ở thời điểm nào thì thích hợp, con hiểu không? “

Bà không quay mặt lại chỉ một đường bước thẳng, tiểu thư ấy mỉm cười nhìn theo, quay lại giơ bức tranh lên, sau đó nhìn nó bằng cặp mắt hắc ám. Rồi mạnh tay quăng nó xuống đất, ngồi thộp xuống giường thở ra một hơi nặng nhọc. Sau đó ôm đầu bộ dạng khắc khổ, lát sau cánh cửa kêu lên kẹ kẹ. Tiểu thư ấy ngẩng mặt lên nhìn, thấy tiểu Hạc bưng chậu nước đi vào, tiểu thư ấy hết hoảng kéo tiểu Hạc lại hỏi gấp:

“Tiểu Hạc, em qua xem tình hình sao rồi? Kết quả thế nào? Cậu Cảnh Minh sao rồi? “

“Tiểu thư... “

Nó đặt chậu nước xuống rồi nói:

“Tiểu thư à! Cậu Cảnh Minh ổn rồi. Thầy lang đang túc trực rất tốt. Tiểu thư đừng có lo.”

Nói rồi tiểu Hạc chột lắc đầu nhú mày nói:

“Mà em suy nghĩ mãi nhé. Tại sao cậu Cảnh Minh lại xuất hiện ngay trong phòng thiếu phu nhân còn bị thương, chuyện mọi người nói phu nhân Lê Hoa phát điên vì hận thiếu phu nhân nên qua ám sát thiếu phu nhân đã đành, tại sao cậu lại bị thương? Em thật sự không thấy trùng hợp gì cả”

Nói rồi tiểu thư Ánh Dương thay đổi sắc mặt từ lo lắng sang khó chịu, sau đó tiểu Hạc cứ oa oa cái miệng.

“Nhưng tiểu thư biết gì không? Mọi người nói lúc ấy thiếu phu nhân không mặc y phục, chỉ quần trên người mỗi một cái chăn. Tiểu thư thấy có lạ không? Có khi nào thiếu phu nhân và cậu Cảnh Minh...”

Nó chưa nói dứt câu thì một bịch tay đã giáng vào mặt nó, mạnh đến độ nó nhào đầu xuống đất. Tiểu thư ấy bộ dạng không kiềm chế được nói:

“Người ăn nói cho cẩn thận! Chuyện này người muốn nói là nói sao? Sao người ăn nói hàm hồ thế hả?”

Nó sợ hãi bò ngược ra phía sau, nó ôm mặt nói:

“Tiểu thư, em chỉ là muốn nói tiểu thư nghe, tâm địa của thiếu phu nhân rất khó đoán, nên có thể người đã dụ dỗ cậu. Không may bà Lê Hoa qua thì đâm trúng cậu, em không có ý gì đâu!”

“Người nói vậy chẳng khác nào nói cậu là người không đàng hoàng... Người không được nói cậu ấy như vậy”

Nói rồi tiểu thư ấy tức giận ùng ùng bỏ ra ngoài. Tiểu Hạc vẫn ôm mặt không dám chạy theo, nó ngồi co ro trong một góc. Sau đó nó nhìn qua bên kia, chột thấy một bức tranh lăn dưới đất, cuộn lại sơ sài.

Nó bước lại rồi nhặt lên, tiểu thư Ánh Dương hay vẽ tranh điều này nó biết, nhưng tranh hầu như không vớt bậy bạ như thế này. Nó thuận tay nên mở tranh ra, sau đó trong phòng tiểu thư ấy phát ra một tiếng hét kinh hoàng. Đám người đi ngang có tò mò đi vào xem, thấy cửa mở toang ra, ngó vào chẳng thấy ai, chỉ thấy một bức tranh cuộn tròn lại nằm lăn lóc dưới nền, họ không dám bước vào sợ bị khiển trách, chỉ kéo nhau đi.

“Đi đi! Chắc nghe nhầm thôi!”

Nói rồi bọn họ đồng loạt kéo nhau đi, cánh cửa bị gió thổi đập nhẹ vào nhau, ngọn đèn trong phòng bị gió thổi hiu hiu trước gió, từ bức tranh ấy chợt chảy ra một dòng máu đỏ, cảnh vật yên tĩnh đến lạ thường.

Hoài Thục vừa nấp vừa lén lút nhìn, tay chống lên hông rồi nhăn nhó vì đau. Cô quay lại nhìn bà Hậu ngồi nấp sau nói:

“Này, bà có chắc thuốc mê này đủ hạ gục mấy tên thầy lang đó không? “

Bà Hậu gật đầu, sau đó nói:

“A Tỳ! Người vào đó mời nước họ đi, ta kiểm tra rồi, bà Hoàng đã về phủ từ lâu. Cứ vào mời nước họ đi, không sao đâu!”

Nó cứ ập ập úng úng, sau đó Hoài Thục giơ tay lên, gõ vào cửa cốc cốc. Rồi nép mình qua bên kia, họ vừa mở cửa ra đã ngạc nhiên, nói qua nói lại họ lại không đồng ý cho A Tỳ đi vô. Lúc ấy cô ngồi đó mà thở dài, lát sau chợt thấy A Tỳ quay lại, mặt nó ửng rửng rồi nói:

“Thiếu phu nhân à! Không được rồi, họ không cho em vào!”

Vừa nói xong cô đã thở dài, người vẫn còn đau âm ỉ, lát sau bà Hậu kéo tay

cô dậy, bà nói:

“Nghe báo cậu ổn rồi, thôi cô về nhà đi, tôi sẽ cho người dọn hỏi thử, đi thôi. Vết thương của cô vẫn còn chưa khỏi đâu!”

Nói xong bà Hậu liền kéo tay cô dậy, A Tỳ đi phía sau bưng mâm nước. Đang đi thì chợt cô dừng chân lại, bà Hậu đang đi thì chợt quay qua nhìn. Mắt cô đảo quanh quất rồi im lặng, bà chợt hỏi:

“Sao thế?”

Cô nhìn một lượt rồi chợt lắc đầu, vừa bước thêm mấy bước nữa lại cảm thấy lạ, sau đó liền kéo tay bà Hậu chạy ra ngoài kia. Bà ấy không hiểu gì nhưng vẫn chạy theo, sau đó bà mới nhận ra Hoài Thục kéo bà là kéo ra giếng, bà chợt hỏi:

“Có cái gì với cái giếng này sao?”

Cô thở gấp chống tay lên hông, sau đó nhìn chăm chăm vào cái giếng, nói nhỏ:

“Bà Dung biến mất rồi... À không bà ấy thoát ra rồi!”

“Cái gì? “

Cô gật đầu thêm một lần nữa để chắc chắn, cô nói:

“Là thật đó, là thật, bà ấy thoát ra rồi! Lúc này khi đi dọc đường tôi cảm giác bà ấy đang luẩn quẩn đâu đó, vì muốn chắc chắn tôi mới ra đây. Tôi cảm thấy bà ấy đã thật sự rời khỏi đây rồi!”

Bà Hậu chăm chú nhìn vào cái giếng đó, lát sau bà nói:

“Nếu thật sự như thế. Trong nhà lại chết thêm một người nữa rồi.”

Vừa nói xong bà Hậu liền quay về phía phòng các tiểu thư nhìn, sau đó nhìn Hoài Thục.

“Bà ấy trở lại thì rắc rối rồi đây!”

Nói xong cô cũng thở dài, chợt quay lại vừa đi vừa nói:

“Tôi đã mệt lắm rồi, bà ấy mà trở lại thì tôi cũng chống không lại nữa, quá mệt rồi!”

Nãy giờ thấy A Tỳ im lặng không nói gì, cô thắc mắc quay qua nhìn, rồi cô nói:

“A Tỳ à? Không sao chứ?”

Thấy mặt mũi A Tỳ xanh lè xanh lét, sau đó tay còn run lên nữa, cô đoán chắc là đang sợ bà Dung. Dẫu sao ngày ấy bà Dung cũng đã lấy phổi của tiểu thư Hoàng Hoa đi yếm, còn dội hồn cô ấy trên đầu, cô nghĩ tới còn thấy sợ huống hồ...

“Đừng lo lắng! Tôi sẽ bảo vệ cô. Yên tâm đi!”

Cô mỉm cười cái rồi giơ tay ra mở cửa, lát sau bà Hậu dìu cô lên giường. Bà và A Tỳ ngủ bên kia cạnh giường cô, nằm trên giường mà mắt cứ nhìn đăm đăm lên trần nhà. Cô thở dài lẩn qua lẩn lại. Đến nửa đêm mà còn không ngủ được, mọi người đã ngủ hết rồi.

Đến khuya thì mọi thứ xung quanh im lặng hẳn. Cô vẫn không tài nào ngủ được, mắt cứ nhắm lại, hình ảnh cậu Cảnh Minh hốt hoảng xông vào

phòng, rồi hình ảnh phu nhân Lê Hoa ấy đâm một nhát dao vào ngực cậu, ánh mắt cậu nhìn cô, ánh mắt cô nhìn cậu, thời khắc hỗn loạn đó diễn ra không bao lâu. Nhưng nó vẫn in đậm sâu vào đầu cô, cô nhúm mày mà trái tim đập lên loạn xạ.

“Hoài Thục! “

Chợt trong bóng đêm cô nghe thấy tiếng người kêu, giật mình cái nhìn quanh, cô chẳng thấy ai cả. Vì căn phòng tối đen như mực, chẳng thấy ai hay nghe thấy gì dù chỉ là một hơi thở. Cô tưởng nghe nhầm, lại im lặng nằm đó, lát sau lại cảm giác ai kêu bên tai, giọng rất nhỏ:

“Xấu xí!”

Cô mở mắt ra rồi chợt mỉm cười, nhận ra giọng nói quen thuộc mới ngồi dậy, nhưng vẫn biết ý ngồi dậy nhẹ nhàng. Cô len lén bỏ chân xuống đất, chợt cảm thấy có cái gì chui vào áo, cô giật mình giữ lại.

“Tên biến thái này!”

“Suyt nói nhỏ thôi. Không người ta lại tưởng cô giấu nam nhân trong phòng đấy!”

Cô chép miệng cái rồi nói:

“Người quay lại giờ này tìm ta có gì không? “

“Ra ngoài đi!”

A Tỳ chợt kéo tay bà Hậu, bà ấy và cả A Tỳ biết cô đang lén trốn đi, nhưng lại không nói. Bà giữ tay A Tỳ nằm im, muốn nói rằng đừng kinh động.

Cô nghe nó kêu ra ngoài xong cũng mò mẫm đi ra, tránh bước mạnh làm hai người họ thức. Sau đó mở cánh cửa ra nhẹ nhàng lùi ra, lúc ra rồi mới thở phào.

“Có gì không? “

Cô nắm nó lôi đầu ra, nó nằm im trên tay cô rồi im lặng thờ dài một hơi mệt mỏi, cô nhúu mày xoay bàn tay qua lại xem, thấy nó nằm ủ rũ mới hỏi:

“Người không khỏe à?”

Nó gật gật đầu, sau đó dựa đầu lên tay cô, nó nhắm mắt lại nói:

“Cô muốn đi thăm Cảnh Minh không? “

Cô nghe tên Cảnh Minh thì mắt chợt sáng rỡ, cô nói:

“Muốn! Nhưng sao...người biết?”

“Cô không cần biết. Muốn thì tôi dẫn cô đi!”

Nói rồi cô không hỏi nữa, đúng là cô không cần biết thật. Nếu nó đồng ý dẫn cô đi, thay kệ vì lí do gì.

“Được. Muốn!”

Nói rồi cô liền nhìn nó, nó ngẩng đầu lên rồi nói:

“Ở phòng Cảnh Minh có một cái hầm bí mật, cái hầm đó nằm ngay giường của cậu ấy. Vì thế tôi sẽ dẫn cô ra cái chỗ có thể chui vào!”

“Được!”

“Xùy chưa thấy ai mê trai như cô đấy, cứ Cảnh Minh là sáng mắt lên thôi. Ăn cũng Cảnh Minh ngủ cũng Cảnh Minh “

Nghe nó nói giọng mỉa mai, cô bóp nó lại cái rồi nói:

“Im đi! Cậu Cảnh Minh vì cứu tôi mà bị thương đấy. Nên tôi rất lo cho cậu ấy!”

“Xùy...chỉ có Cảnh Minh cứu cô thôi. Đầu heo!”

Nó nằm gục đầu xuống tay cô, cô vừa đi vừa hỏi, lát sau đã đến được nơi. Thì ra cái nắp hầm này lại thông từ phòng đọc sách, do hằng ngày cậu Cảnh Minh cứ ra ra vào vào, nên người ta không khóa lại. Có khi cô thấy cậu vào đó nhưng lại chưa thấy cậu ra ngoài. Thì ra có con đường bí mật.

Cô đẩy cái tủ qua một bên, sau đó giơ tay lau mồ hôi. Bước vào bóng tối đó cô cứ mẫn mò đường đi, mò mò sau lát lại vấp té. Cô té đập mặt xuống đất, suýt nữa thì giật mình hét lên, nhưng may sao có ai đó giơ tay ra ôm lấy eo cô. Còn dùng bàn tay bịt miệng cô, lúc ấy khi đã đứng dậy rồi cô mới giật mình quay lại, ai vậy? Cô đang thắc mắc là ai đã đỡ cô, cô đứng nhìn vào bóng tối, một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra. Sau đó cô giơ tay ra quờ quạng, tiếng quạ thối cất lên:

“Này xấu xí, mau đi, làm cái gì đấy?”

“Này quạ thối à? Người có thấy ai vừa nãy đã đỡ ta không? “

“Cô điên à? Làm gì có ai? Chẳng có ai cả. Mau lên đi. Cô biết tôi không thể ở gần Cảnh Minh quá rồi mà. Mau lên”

“Được rồi. Đến đây!”

Cô bỏ qua suy nghĩ lúc này, sau đó liền mò mẫn đi về phía trước. Lát đi xuống dưới một vài bậc thang, ở dưới như một cái tầng hầm ấy. Cô đi ngang mà xương sống nổi óc lên lộn cợn.

“Quạ thối à, sao đi ngang đây cứ như đi ngang nghĩa địa ấy. Cảm thấy sợ hãi kiểu gì đó”

“Chuyện đó sau này cô sẽ biết, bây giờ chẳng phải nói muốn thăm Cảnh Minh sao? Thăm đi. Chuyện không làm thì nó vẫn còn đó thôi!”

“Người toàn nói mấy lời khó hiểu. Ta thăm xong thì quay lại bằng đường này à?”

“Ừ! Ta sẽ đợi cô dưới đây. Nhớ quay lại đón ta đó!”

“Ừm, ta biết rồi”

Nói rồi cô giơ tay lên, sau đó đẩy nhẹ cái nắp hầm. Nó được mở ra, cô thở phào rồi leo lên, trước giường cậu có một cái màn che lại, cô vạch màn ra rồi nhìn. Thấy mấy người thầy lang vẫn đang nằm ngủ gà ngủ gật trên bàn. Cô quay lại nhìn cậu ngủ mà cảm thấy buồn kinh khủng.

Cô nhẹ nhàng đóng nắp hầm lại rồi ngồi xuống cạnh giường, cô thấy tay cậu lọt ra khỏi chăn. Liền lấy tay đẩy tay cậu vào chăn lại, lúc ấy chợt thở dài, tự nhiên cậu nắm lấy ngón tay cô, nắm lại nhẹ nhàng. Thấy cậu vẫn còn ngủ nên không tiện rút ra. Cô để cho cậu nắm, người ta hi sinh cả tính mạng vì mình không cảm thấy tiếc thì cho người ta nắm có ngón tay cũng không nên tiếc làm gì. Cô nhóm dậy kéo chăn cho cậu, ai ngờ phía sau lại nghe thấy tiếng nói:

“Đến giờ cho cậu uống thuốc rồi, mau lên đi!”

Cô quay lại nhìn, thấy xa xa có bóng người đi lại. Cô đang loay hoay không biết phải làm sao. Lại thấy bàn tay cậu nắm chặt vào tay cô kéo nhẹ. Cậu mở mắt ra liếc qua bên cạnh, lúc ấy không còn suy nghĩ được gì. Cô leo lên giường rồi lấy chăn cậu che người lại. Cậu ngồi dậy cố tình che cô phía sau, máu trên ngực bị động chảy ra thêm một chút. Thầy lang thấy vậy hốt hoảng nói:

“Ấy cậu Cảnh Minh. Đừng ngồi dậy, cậu nằm yên đi”

Cậu giơ tay ra cầm lấy chén thuốc trên tay thầy lang rồi khó khăn nói:

“Thầy ra ngoài đi. Tôi tự uống được!”

“Không được đâu!”

“Ra...ngoài...”

Cậu nghiêm túc nói làm thầy lang ấy cũng phải nghe theo. Thầy ấy cúi người rồi gật đầu lui ra ngoài, sau đó cậu nói thêm:

“Tôi không thích có người ở trong phòng tôi đâu, các người ra ngoài hết đi Mau lên”

Bọn họ nghe có chút chần chừ, sau đó mới nhìn nhau:

“Không sao đâu, tôi sẽ nói lại cho mẹ nghe. Không trách phạt các thầy đâu”

Họ không còn cách nào khác, cũng đành gật đầu rồi đi ra ngoài hết. Cậu liếc nhìn qua chăn, mỉm cười cái rồi lấy ngón tay khều lên cái chăn.

“Họ đi cả rồi chị!”

“Ờ...cậu Cảnh Minh đúng là giỏi nhất!”

Cô ngồi dậy chỉnh đầu tóc lại rồi nói:

“Thế thì tôi không cần phải chui cái hăm này về nữa rồi”

Cô vừa cười vui vẻ vừa nói, cậu nghe xong người cũng đơ ra, cậu ấp úng nói:

“Chị...chui vào đây từ cái hăm này sao?”

Cậu nhìn xuống miếng thảm trải chân, dưới thảm ấy là một cái nắp hăm, cô gật đầu bình thản nói:

“Đúng vậy!”

“Làm sao chị biết nó?”

Thấy mặt cậu đang dần trở nên lạ lùng, cô đơ ra rồi nói:

“Cậu không thích à? À thì...thì...”

Cô gãi đầu không biết giải thích sao, liền nhanh nhảo đổi chủ đề.

“Thuốc nguội rồi, cậu mau uống đi, thấy cậu không sao tôi yên tâm rồi. Tôi quay về phòng đây!”

Cô vừa bước chân xuống đất thì cậu chợt nằm lại, giơ chén thuốc ra trước mặt cô, cô chớp mắt cái rồi nói:

“Sao thế? Uống đi”

Cậu nhăn nhó cái không nói gì, cô nhú mày rồi nói:

“Muốn tôi đút cậu à? Đưa đây”

Cậu nhoẻn miệng cười cái, cô ngồi xuống vừa thổi vừa múc thuốc vào muỗng. Cô đút cho cậu uống, vừa đút vừa lèm bèm:

“Nể tình mấy lần trước cậu đút thuốc cho tôi lúc tôi bị thương nên tôi đút lại, sau này cậu lấy vợ rồi sẽ có thê tử đút cho. Nhất cậu rồi!”

Cậu im lặng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào cái mỏ nhỏ xinh của cô. Cậu chột thấy chột dạ, lần trước đút cô mà thuốc toàn ra ngoài, cậu chột giật giật ngón tay, mắt vẫn len lén nhìn vào miệng cô. Một hình ảnh hiện lên khiến cậu cảm thấy nóng lên. Lúc ấy cậu nốc hết thuốc vào miệng, rồi khom xuống bóp miệng cô ra...

Cậu ho mấy cái rồi cô giật mình để chén thuốc xuống, cô nói:

“Sao thế? Tôi xin lỗi nhé. Tôi đút nhiều quá à?”

“À không “

Cô thấy mặt cậu đỏ lên, sau đó miệng cứ bậm vào nhau. Cô giơ tay lên sờ hỏi giọng lo lắng:

“Cậu Cảnh Minh bị sốt à? Cậu không sao đấy chứ?”

“Không. Không sao!”

Cậu nhìn quanh cho đỡ ngại, rồi lát sau chột nghe thấy tiếng người gõ cửa giọng lo lắng:

“Cảnh Minh con sao vậy? Sao con lại đuổi hết thầy lang ra ngoài? “

Lúc ấy cánh cửa chọt mở ra, cậu nói ngay:

“Mẹ! Mẹ đừng có vào. Con không sao? Mẹ đừng vào con không thích đâu”

Bà chọt rút chân lại, bà nói:

“Cảnh Minh! Rốt cuộc con giận mẹ cái gì thế? Con không cho mẹ vào thì mẹ nhờ tiểu thư Ánh Dương qua chăm con nhé? Con ở một mình mẹ không an tâm”

Nói rồi bà nhìn chăm chú vào bức màn, cô nằm dài xuống dưới sàn. Cậu quay qua nhìn mà buồn cười, cậu nói:

“Mẹ! Con đói. Muốn ăn cháo mẹ nấu.Mẹ nấu cháo cho con đi. Được không? “

“Con muốn ăn cháo sao? Được thôi. Mẹ sẽ nấu cháo”

Nói rồi tiếng bước chân bà dồn dập, sau đó cậu nói:

“Chị à! Nhân cơ hội này quay lại phòng đi. Mau lên!”

“Ừ tôi biết rồi. Tôi về đây!”

Cô vừa giở cái thảm lên cậu đã chặn lại.

“Đi cửa chính đi!”

Trong lúc hấp tấp cô liền chạy một mạch ra cửa chính, cô liếc quanh rồi

chạy về phòng. Lúc ấy hên mà không có ai, vừa đi nửa đường thì chân cô chột đứng lại:

“Nhớ quay lại đón tôi đó!”

Cô vỗ vào trán cái bốp, sau đó thì định quay lại phòng cậu Cảnh Minh, nhưng suy nghĩ sao lại không quay lại. Cô chạy qua phòng sách, đang đi tự nhiên thấy có ai đi vào trước, còn quay ra đóng cửa cẩn thận.

“Tiểu thư Ánh Dương? Cô ấy vào đó giờ này làm gì? Chẳng lẽ cũng đi thăm cậu Cảnh Minh mà sợ người khác biết sao? Không đúng, bà Hoàng nói cho tiểu thư ấy vào chăm sóc cậu mà. Vào đó làm gì? Làm gì nhỉ? Con quạ vẫn còn ở căn hầm đó trời ạ. Căn hầm?”

Chột một cái gì đó lóe lên trong đầu cô, căn hầm? Căn hầm đó có cái gì đó như không khí của một cái nghĩa địa! Tiểu thư Ánh Dương... Căn hầm...

Chương 52: căn hầm và những cái hũ

“Quạ thối!”

“Thôi chết rồi! Lỡ tiểu thư ấy làm gì nó thì sao? Nhưng mà... Một con người nếu tự nhiên nhìn thấy một con quạ thì chắc cũng không suy nghĩ gì nhiều đâu. Nhưng mà. Sao mình lại không nhớ ra nó chứ?”

Cô vừa tiến vừa lùi, cô vò đầu bứt tai như muốn nổ tung người ra. Lát sau cô liền ngồi xuống chờ, tiểu thư vào ấy nếu không có việc gì thì có lẽ một chút sẽ ra, còn nếu như tiểu thư ấy vào căn hầm đó. Thì tên quạ đó có trốn được không chứ?

Tiểu thư Ánh Dương từ từ bước vào căn phòng, tay nhẹ nhàng sờ lên từng quyển sách trên kệ. Giữa cái không gian tối tăm đó, tiểu thư ấy chột mím cười, một nụ cười lạnh lẽo. Trong bóng tối nhưng vẫn có chút mờ mờ, một giọt nước mắt của tiểu thư ấy chảy ra, mắt nhìn vào bức tranh trên kệ, đó là bức tranh đầu tiên Cảnh Minh đã vẽ cho cô.

Lúc ấy nói thế nào nhỉ? Chính là vì một lời hứa, lúc còn nhỏ cậu Cảnh Minh đã là một bạch mã hoàng tử. Từ khi còn 10 tuổi đã biết cậu, lúc ấy còn hay qua nhà cậu chơi, lên nhìn cậu tập bắn cung tên, có lần cậu lạc tên, bắn vào cánh tay tiểu thư ấy, làm xước một đường dài. Sau cùng tiểu thư ấy bắt cậu phải vẽ trả tiểu thư ấy một bức tranh. Đến khi lớn lên dùng bao nhiêu cách cũng nhất quyết phải vào được nhà này, còn đem cả bức tranh năm xưa, treo vào đây.

Tiểu thư ấy biết cậu Cảnh Minh hay lui tới nhất là phòng sách, tiểu thư ấy là cố ý treo ở đây, tiểu thư ấy muốn mỗi lần cậu Cảnh Minh vào đây đọc sách đều phải nhìn thấy bức tranh này, đều phải nhớ đến ngày còn nhỏ. Nhưng bức tranh này hầu như không có tác dụng, tiểu thư ấy có lượn lơ quanh mặt cậu thì cũng không ăn thua nói gì là bức tranh vợ vẫn này. Bước ra ngoài nhưng trên tay lại cầm theo bức tranh, người đi về phòng. Hoài Thục bên kia nhìn qua, chột tò mò nhìn chăm chú vào cái tiểu thư Ánh Dương cầm, một phần trời tối, một phần do tiểu thư ấy đi quá nhanh, cũng chỉ thấy tiểu thư ấy cầm cái gì trắng trắng như cuộn giấy mà thôi, ấy vậy mà cô không quan tâm mấy, thấy tiểu thư ấy đi rồi liền nhanh chân nhanh tay chạy qua đó. Vừa chạy qua, không để ý có ai thấy không, chỉ vội vàng lại kiểm tra cái tủ rồi đẩy nó qua một bên. Cô vừa đẩy xong thì mới chạy nhanh xuống, lúc này xuống một lần rồi, bây giờ xuống dưới có vẻ thuận

lợi hơn một chút, cô vừa xuống vừa kêu:

“Quạ thối à! Người đâu rồi? Quạ thối?”

Cô vừa đi vừa kêu nhỏ, kêu hoài lại không nghe thấy ai trả lời, cô bò xuống mò mẫn tay dưới sàn, mục đích là mò xác nó, lỡ đâu nó ngất đi rồi thì sao? Nó bảo ở gần cậu Cảnh Minh sẽ yếu đi, nên cô thật sự lo nó sẽ gặp vấn đề.

Cô mò cả buổi mà không chạm được cái gì, chợt tự nhiên cô cảm thấy lạnh cả xương sống. Cô nhất quyết không bỏ cuộc, nhất định muốn tìm ra nó. Cô bò lên trên, chạy nhanh ra ngoài, vừa ra ngoài đã tìm nển, cô thắp lên rồi trở lại xuống hầm. Cô phải tìm thấy nó, nhất định phải tìm thấy nó, cô vừa đi vừa nghĩ:

Khi thắp nển vừa xuống dưới, cô đã ngạc nhiên tột độ, quả thật không tưởng tượng được căn hầm này lại đồ sộ như vậy. Khi đi trong bóng tối thì không thấy, nhưng khi đã thắp ánh sáng lên rồi đúng là không tưởng tượng được, hai bên là tường, đúng như thế, nhưng hai bên lại có cửa. Cô tìm dọc đường đi mà không thấy bóng dáng con quạ đâu, mới bắt đầu để ý đến hai cánh cửa. Lúc đầu cô không định tò mò đâu, nhưng mà, nếu lỡ con quạ đó chui rút vào sau cánh cửa đó thì sao? Cô không muốn lục lọi căn phòng này đâu nhưng mà...

“Tôi chỉ muốn tìm quạ thôi. Tôi tìm rồi sẽ đi ngay, sẽ không làm phiền hay lấy cái gì đâu!”

Cô nói xong thì nhìn qua cây nển, nó sắp cháy gần nửa cây rồi. Cô vẫn chần chừ rồi mới giơ tay ra, mở cánh cửa....

Bụp...

Cánh cửa cứ tưởng là khó mở lắm, ai ngờ nhẹ hẫng một cái. Cô mở cái vào

luôn, còn đang chuẩn bị tâm lí dùng hết sức kia mà. Nhưng thôi đã mở được rồi thì đảo mắt quanh tìm quạ thối. Cánh cửa nhẹ thế này có khi quạ thối vào đây trốn rồi cũng nên, cô cảm thấy vui vui trong lòng, chợt gọi:

“Quạ thối à?”

“Gọi ai?”

Chợt tiếng ai đó nói sau lưng cô, cô giật bản mình, nển trên tay cô vụt tắt, sau đó cô đứng im như tượng, mồ hôi trán túa ra như mưa. Cô cầm cây nển trên tay mà run lẩy bẩy, căn phòng này ngoài quạ thối thì cô có thấy ai đâu. Nhưng giọng nói này chẳng giống nó tí nào.

“Ai...ai vậy?”

Cô từ từ quay mặt lại, chợt giọng nói ấy lại cất lên.

“Đừng quay mặt lại, ta không có đầu đâu!”

Cô nhắm mắt lại nghiêng răng, cô chợt mở mắt ra, miệng lắp bắp nói:

“Bà...bà là...người đó?”

“Ai?”

Tiếng nói đó vẫn vang lên bên tai cô, rồi cô nhắm mắt lại:

“Là người phụ nữ trong rừng, khu rừng của nhà họ Hoàng, bà chính là...”

“Hahaha! Gia Minh đúng là rất biết dẫn người vào đây. Đúng vậy. Là ta. Người muốn biết ta là ai không? “

“Bà là ai?”

“Ta...là thiếp của lão gia! Ta chính là...”

Chợt không gian liền trở nên im lặng, cô nuốt nước bọt cái rồi chợt nấn sáng trở lại, cô liếc mắt nhìn xung quanh, chợt một giọt mồ hôi trên trán cô chảy xuống, rơi vào mí mắt cô. Giơ tay quẹt nó một cái, cô cầm nển quay mặt lại ngay, cô liếc nhìn một lượt, toàn là các hũ trong suốt được chất đầy trên kệ. Trong ấy toàn là nước, giống như kiểu người ta hay ngâm nhân sâm, nước vàng vàng như thế. Cô bước lại vừa rọi nển xem vừa nghĩ.

“Đây là hầm dùng để ngâm rượu sao? Hay là ngâm nhân sâm?”

Cô vừa đến gần đã như không còn cử động được, miệng cô cũng cứng đờ ra, cái thứ được ngâm trong đó có phải là một bàn chân người không? Cô rọi nển gần lại thêm một chút, chợt đưa tay lên hốt hoảng bịt miệng lại, mắt cô long lanh nhìn vào cái hũ đó, thật sự nó chính là một bàn chân người.

Cô bấu mạnh vào cái nển mắt nhẹ nhàng liếc qua mấy cái hũ bên cạnh, cô đưa nển ra soi, lại là một đôi chân nữa được ngâm. Chợt cô nhớ tới lời nói đó của người phụ nữ lúc nãy, nhớ đến lúc ở trong rừng khi cô đang dần đi lạc. Cô cũng đã nghe thấy, và bà ấy không có hai bàn chân.

Cô trợn mắt lên kinh hãi, chợt môi run lên lấy bầy, cô nhìn quanh tất cả các chậu còn lại, nển chảy sắp hết nên cô gấp gáp hơn bao giờ hết. Cô soi hết hũ này tới hũ kia, rồi chợt nhận ra trong đây có hằng chục cái hũ như thế. Và đó toàn là chân người.

Cô ước gì nó chỉ là hình tượng được làm bằng đất sét, nhưng không! Nó toàn là chân người thật. Và cô biết những bàn chân đó được ngâm là để không bị phân hủy, nhưng nó để làm gì?

Cô như bị khó thở, đặt tay lên ngực rồi nói như tự trấn an mình.

“Không sao. Không sao!”

Cô cảm thấy buồn nôn dữ dội, khắp muôn nơi đều chứa cái thứ quỷ quái này. Cô nhú mào cái rồi quay trở lại, mở cửa đi ra ngoài, cô bước ra rồi đóng cửa lại. Đóng cửa này xong cô liền chạm mắt vào cánh cửa đối diện, hai cánh cửa đối diện nhau. Tay cô lại không tự chủ được, chắc vì cô quá tò mò cũng nên, cô quá tò mò về điều này. Và sau đó là cánh cửa tự mở ra. Nó không cần cô ấy hay làm gì, nó chỉ nhẹ nhàng mở ra. Cái khung cánh u tối bên trong lại khiến cô như khó thở lần hai. Nhưng cô lại cảm giác có gì đó rất khó tả, như có cái gì đó thôi thúc cô, bắt cô phải vào đó.

Cô cầm trên tay cây nến đã tàn sắp hết, cô run rẩy đi vào. Vừa đi vừa liếc xung quanh. Biết rằng chỗ nào cũng tối, và chạm vào mắt câu đầu tiên lại là một cái hũ trong suốt.

“Trời ơi!”

Cô chỉ còn hơi sức để nói ra hai chữ đó. Mắt cô như muốn sụp xuống, cô muốn bản thân mình ngắt đi cho rồi. Cô quỳ xuống cái rồi hai đầu gối cô lạnh toát, ánh mắt trong cái chậu kia tuy đã nhắm lại, nhưng hỡi ơi, một cái đầu còn tóc, còn mắt mũi miệng, còn nguyên vẹn, chỉ có da là trở nên tái nhợt nhợt nhạt.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy, rốt cuộc căn nhà này đã xảy ra chuyện gì? “

Cô quỳ nọp xuống, cảm giác như hàng chục người đang nhìn cô vậy. Cô khấn mà lắp vấp nhiều thứ.

“Con xin lỗi con xin lỗi, con xin lỗi con đã mạo phạm đến mọi người, con xin lỗi rất nhiều! “

Cô xin lỗi một tràn dài, đôi ngón mắt lên, cô thấy nến đã đến hồi sắp chảy hết. Cô sợ đến độ nến chảy xuống tay mà còn không thấy nóng. Cô đứng dậy mà mặt mũi toàn là mồ hôi. Cô giơ nến ra, soi một lượt khắp phòng.

Cô vừa soi sơ qua đã thấy phòng ngập tràn những cái hũ, sau đó quay lại nhìn cái hũ đối diện, mắt nhắm lúc này bây giờ đã mở ra. Và lại còn nhìn cô trừng trừng, cô trợn mắt lên ba hồn chín vía chạy ra khỏi đó. Không nói nhiều nữa, không muốn ở lại nữa, chạy mà như điên như loạn. Cô chạy lên trên mà còn cảm giác lạnh gáy. Như ai vẫn nhìn theo mình, sau đó cô quăng cái nến xuống đất. Tay run lẩy bẩy đẩy cái tủ đóng lại, người chạy ra khỏi phòng sách, một cái ào về phòng mình.

Lúc ấy có mấy tên gia nô canh cổng ngủ gật nghe thấy tiếng chạy của cô mà giật mình dụi mắt.

“Ai thế? Giống thiếu phu nhân thế!”

Tên kia ngáp ngủ, vừa nghe đã rùng mình vì sương lạnh, nói:

“Thiếu phu nhân lúc nào tinh thần cũng không ổn định nhỉ, nửa đêm mà chạy như ma thế kia!”

Cô vừa về tới phòng đã vội chạy lên giường, tiếng bước chân rầm rầm của cô làm bà Hậu phải bật dậy. A Tỳ cũng tỉnh dậy, thắp đèn, mặt mũi họ không giống như mới thức, mà là thức đợi cô về, họ vừa nhìn cô vừa hỏi:

“Thiếu phu nhân đã đi đâu thế?”

Khi nến đã được thắp lên, bà Hậu thấy rõ ràng sự sợ hãi nằm trên gương

mặt cô, bà cẩn thận ngồi lên giường, sau đó giơ tay ra lau mồ hôi trên trán cô hỏi:

“Thiếu phu nhân! Người làm sao thế? Người đã gặp chuyện gì sao?”

Hoài Thục nhìn bà bằng cặp mắt sợ hãi, sau đó run run bàn tay, chỉ ra ngoài cửa, miệng cứng đờ không nói được gì. Rồi còn liên tục đổ mồ hôi. Cô như không nói được, bà Hậu nhìn cô lo lắng, biết có chuyện gì đó khiến cô sốc lắm nên bà không ráng hỏi, chỉ nhỏ nhẹ nói:

“Không sao! Có gì ngày mai nói, không sao cả!”

Bà vừa nói vừa vuốt lấy trán cô, A Tỳ đứng đó nhìn chột nói:

“Tôi sẽ đi nấu nướng cho thiếu phu nhân lau người, đừng lo lắng quá!”

“A Tỳ đừng đi, đừng đi đâu cả A Tỳ à. Ta sợ lắm. Người và bà Hậu đừng đi đâu cả!”

Cô vừa nói nước mắt vừa chảy ra, như kiểu quá sức chịu đựng của một con người, bà Hậu liền nói:

“A Tỳ người ở lại đi, thiếu phu nhân ấy bảo ở lại thì ở lại đi. Không cần phải đi.”

Thế là A Tỳ ở lại, suốt cả một đêm đó hai người họ gần như thức trắng, cô cứ ngồi trên giường, chân tay lúc nào cũng co lại, mắt cứ nấp trong cánh tay, chả nói ai câu nào, cũng không làm gì cả. Chỉ im lặng đến khi trời gần sáng, cô mới lấy lại được sự bình tĩnh, cô chỉ nói vồn vện một câu:

“Bà Hậu à? Bà có thắc mắc tại sao bà làm thầy pháp mà lại không thể thấy được linh hồn của người chết nhà họ Hoàng không? “

Một câu hỏi khiến bà cảm thấy dây thần kinh não như co cứng lại. Bà im lặng vì bà biết Hoài Thục phải có lí do gì đó mới hỏi như vậy. Bà nhú mào rồi trầm ngâm, bà im lặng rồi nhắm mắt lại. Câu hỏi đó bấy lâu nay bà cũng đang hỏi bản thân mình. Không chỉ là hồn của Gia Minh, thậm chí cả các vị phu nhân khác, hay các tiểu thư khác đều không thể nói chuyện, khiến bà cảm giác như linh hồn họ đang bị giam cầm lại tất cả do một thế lực nào đó. Bà ngồi vậy cho đến khi trời hừng đông.

Tại một ngôi miếu nào đó, sương sớm đậu trên nóc miếu. Một bà già ngồi lặng lẽ trên một cái ghế, xung quanh bà là những tấm hình vẽ thần vẽ thánh. Bà nhìn vào ngọn đèn được đặt trong cái bông hoa sen, ánh sáng phát ra le lói yếu ớt khiến bà thở dài. Bà đứng dậy cái rồi đi vào trong, bà vạch miếng màn ra rồi nhú mào nói giọng nghiêm túc trách móc:

“Người đã bị nhốt trong cái chum đó suốt 49 năm mà người vẫn chưa sợ sao? Năm lần bảy lượt quay lại đó, người sợ bà ta quên người à? Mà cứ lảng vảng ở ngôi nhà đó?”

Một con quạ đậu trên cửa sổ, nó nói:

“Nói mãi! Nhức cả đầu, bà đã nói tổng cộng hơn mấy trăm lần rồi!”

“Đúng là...”

Bà ấy nói mà như tức điên lên, nó nói giọng đanh đá chua ngoa:

“Này bà già, tại ai hả, rõ ràng lúc trước là tôi đã cứu bà mà, bà cũng đã hứa sau này ta có việc gì cứ đến tìm bà. Rõ ràng bà cho căn tu lại cho cô ấy, tôi không tìm cô ấy thì tìm ai? Bà còn chưa giúp được gì cho ta nữa là...”

“Không giúp gì được cho người? Hoàng Gia Minh. Người đúng là một đứa

trẻ hư mà!”

“Bà đó! Đúng là nói nhiều mà!”

“Người muốn bị phong ấn thêm 49 năm nữa thì cứ để bà ta thấy mặt của người đi!”

“Vốn dĩ chỉ có 7 năm thôi mà!”

“Đúng là cứng đầu mà, 7 năm ngoài đời nhưng khi người ở trong cái chum đó thì thời gian sẽ kéo dài gấp 7 lần, người còn chưa biết sợ à? Hay không muốn sống nữa, hay ta hủy cái xác của người nhé? Đúng là tức chết mà!”

“Phải đó! Bà hủy xác ta đi, dẫu sao ta cũng không biết ta sẽ sống vì cái gì sau này nữa!”

Giọng nó ỉu xìu, bà nghe vậy cũng thở dài theo, bà nói:

“Thế còn bà Hoàng, mẹ người, người muốn thân xác bà ấy bị người phụ nữ kia chiếm suốt đời à? Người không nghĩ đến mẹ sao?”

“Ngày nào tôi cũng nghĩ, nhưng mà...tôi chỉ còn là một con quạ hôi hám. Dù sao cô ấy cũng không muốn giúp tôi. Cô ấy có mỗi bận tâm khác rồi, tối qua bà không đi tìm tôi thì chẳng biết hồn phách của tôi đã trôi dạt về đâu nữa, cô ấy vốn dĩ chỉ cười khi thấy Cảnh Minh mà thôi, tôi thật sự giống như cản trở họ vậy, thật khó mà mở lời nhờ vả đó”

“Hai người là phu thê mà, cô ấy là vợ của người! Chẳng phải hằng ngày người đều hung hãn với ta sao? Sao lại đi nhường vợ cho người khác?”

“Cô ấy còn không biết đến sự tồn tại của tôi, tôi không muốn cô ấy biết, tôi muốn cô ấy tự chọn người cô ấy yêu, không cần dùng hai chữ phu thê ràng

buộc người ta! Không muốn!”

“Đồ điên! Người điên rồi!”

Chương 53: tiểu thư Ánh Dương và bức tranh chứa quý

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân à!”

Sáng sớm đã có ai đập cửa phòng cô rầm rầm. Bà Hậu với cả A Tỳ ai nấy đều giật mình nhìn qua cửa, bà Hậu gật đầu cái rồi nói:

“Ra mở cửa đi!”

A Tỳ nghe vậy liền đứng dậy. Nó bước ra nhẹ nhàng mở cửa, vừa lúc ấy đã có người hốt hoảng nói:

“Thưa thiếu phu nhân! Bà Hoàng và cả tiểu thư... Ánh Dương mời thiếu phu nhân ra ngoài, có chuyện quan trọng cần hỏi!”

Nói xong nó liền nhanh chân chạy đi ra khỏi đó, cô đang cụp mặt xuống thì ngẩng mặt lên, gương mặt cô xanh xao trông vô cùng kém sắc.

“Lại chuyện gì nữa đây?”

Bà Hậu nhíu mày khó hiểu, sau đó nhìn qua Hoài Thục

“Cô ổn chứ? Nếu cảm thấy không ổn thì có thể nói không ổn, tôi sẽ chuyển lời ra ngoài! “

“Tôi...tôi không sao! Bà biết mà nhà họ Hoàng này có biết bao nhiêu là thứ, chuyện gì xảy ra cũng đều là không tốt cho tôi, bao nhiêu chuyện rồi, tôi không thể cứ lẩn trốn được. Họ kêu tôi ra làm gì tôi không biết, nhưng trốn tránh chắc là cách tồi tệ nhất!”

Nói rồi cô uể oải bước chân xuống nền, chợt những hình ảnh từ trong căn hầm ấy tối qua hiện lên trong đầu cô. Chân tay cô lại không tự chủ được run lên từng hồi, bà Hậu chưa bao giờ nhìn thấy điều lạ kì như vậy trước đây, bà nắm lấy cánh tay cô trấn an

“Hoài Thục, dù có chuyện gì xảy ra cũng nhất định không sao đâu! Đừng có sợ! Có tôi và A Tỳ ở đây!”

Cô nhắm mắt lại rồi gật gật đầu. Cô bước vào phòng tắm, lát sau mặc một bộ y phục mới bước ra, trang điểm búi tóc xong cho lấy lại sắc thái. Rồi cả ba cùng nhau ra gặp bà Hoàng. Cô mới bước đi mấy bước chân đã chợt nhủn ra, mắt đảo quanh rồi chợt ngất lịm đi.

“Thiếu phu nhân? “

Người trong điện nhìn ra, ai cũng thấy cô ngất giữa sân, bà Hoàng cũng nhìn thấy, sau đó bà Hậu liền nói với A Tỳ.

“Mau mang người về phòng, ta sẽ nói chuyện riêng với bà Hoàng!”

A Tỳ gật đầu cái rồi kêu thêm mấy người nữa dìu cô về phòng. Bà Hậu

khoan thai đi vào, bà kính cẩn cúi đầu chào bà Hoàng, sau đó nói:

“Thưa phu nhân, thiếu phu nhân không khỏe, nên mong phu nhân không trách phạt!”

Bà Hoàng nhấp nhẹ chén trà, gạt đầu nhẹ, sau đó bà nhướng mắt lên nhìn. Thấy bà Hoàng nhìn bằng ánh mắt tò mò bà liền nói:

“Thiếu phu nhân bị bệnh thì thôi ta nói lại cho bà nghe, bà về nói lại cho thiếu phu nhân nghe cũng được! Chuyện là...”

Bà Hoàng chột đảo mắt qua nhìn tiểu thư Ánh Dương, chột tiểu thư ấy nhìn lên với ánh mắt lo lắng.

“À chuyện là, tối qua tiểu Hạc nhà tôi không biết tại sao lại mất tích...”

Chưa nói xong bà Hậu đã dùng ánh mắt thăm dò nhìn tiểu thư ấy, bà nhướng mày nói:

“Mất tích? Thế tiểu thư cho tìm đi, mời thiếu phu nhân đến làm gì trong khi cô ấy đi còn không nổi?”

Tiểu thư Ánh Dương liền gượng gạo trả lời:

“Chẳng qua chuyện là thế này, tôi có đi khắp phủ để hỏi rồi, nhưng mà tôi lại không nghe nói gì, chỉ nghe nói có mấy tên canh gác cổng tối qua bảo nửa đêm thấy thiếu phu nhân chạy quanh nhà. Tôi chỉ muốn hỏi thiếu phu nhân ấy có thấy nô tì nhà tôi không? “

“À...thế nhà cứ mất tích ai đó lại gọi thiếu phu nhân ra? Vì thiếu phu nhân là người hay chạy nhảy à?”

“À không! Ý tôi không phải như thế đâu!”

“Tiểu thư Ánh Dương! Tiểu thư cũng chỉ là tiểu thư thôi, còn cô ấy là thiếu phu nhân đấy. Nhà này không phải cứ mất mô tê hay mất gia nô là cứ gọi thiếu phu nhân ấy ra như thế, chẳng ra cái thể thống gì cả. Nên sau này người của tiểu thư thì canh giữ cho chắc vào, cái gì cũng thiếu phu nhân là không tốt đâu!”

“Tôi chỉ...”

Bà Hậu chột cúi xuống nói:

“Xin phép! Tôi muốn về phòng. Chuyện gì không liên quan thì đừng gọi thiếu phu nhân ra làm gì, phiền phức lắm, người đang không khỏe!”

Nói rồi bà Hậu quay lưng bỏ đi, bà Hoàng vẫn không nói gì, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống rồi nói:

“Chuyện con nô tê đó bỏ qua một bên đi, nhà đang có chuyện đừng vẽ thêm chuyện nữa làm gì. Cảnh Minh nó còn chưa khỏe, nên để im ắng một thời gian, rồi hãy tính tiếp đi!”

Nói rồi bà uống thêm chén trà, sau đó lắc đầu cái ra hiệu tiểu thư ấy hãy đi ra ngoài. Cô ấy biết bây giờ tình thế đang có chiều hướng bất lợi, biết thời gian này chính là thời gian nhạy cảm, cô ấy vừa bước ra đã cúi đầu chào, vừa khỏi cửa bà đã nói:

“Mất người này thì ta sẽ cho con người khác, đừng quá bận tâm, mỗi bận tâm duy nhất của con chính là Cảnh Minh. Con nên quan tâm thẳng bé cho nó mau khỏe lại, như thế đâu thì lại vào đấy ngay. Trước khi Cảnh Minh lấy con, đừng để nó chết!”

Nói rồi bà phẩy tay, cô gật đầu rồi mỉm cười, bà nói:

“Mau đi chăm sóc nó đi, mau lên”

Nói rồi tiểu thư ấy đi nhanh ra ngoài, không có nô tì đi theo nên cô ấy đi một mình. Vừa đến cánh cửa phòng cậu Cảnh Minh cô đã giơ tay lên gõ cửa. Lúc ấy không nghe ai trả lời hay mở cửa, cô ấy đứng đó chờ. Chờ lâu đến độ nắng lên cao, chiếu vào người cô ấy.

Lát sau mồ hôi nhễ nhại rơi xuống nền, cô ấy nhắm mắt lại, thở một hơi sâu, định quay trở về thì một thầy lang cầm lại một chén thuốc, cô ấy cúi đầu chào. Người thầy lang ấy cũng cúi đầu, sau đó cô giơ tay ra nhận thuốc, nói:

“Bà Hoàng dặn tôi chăm sóc cậu, thầy cứ để tôi!”

Nói xong thầy liền giơ mâm đựng chén thuốc ra, thầy mỉm cười nói:

“Tiểu thư Ánh Dương phải không? “

“Vâng!”

Biết tiểu thư Ánh Dương sau này sẽ lấy cậu Cảnh Minh, thầy ấy cũng biết ý rồi nói:

“Thôi được, để tôi gọi cậu!”

Thầy giơ tay ra, sau đó gõ lên cánh cửa. L

át sau vẫn là sự im lặng, cô đứng im nhẫn nại chờ, thầy ấy liền kêu lớn:

“Cậu Cảnh Minh! Cậu có ở trong phòng không, cậu đã ngủ rồi sao?”

Thầy lấy tay đẩy cửa ra thật mạnh, nhưng đã khóa trong. Thầy nhìn lên tiểu thư Ánh Dương đã đỏ mồ hôi nhễ nhại, rồi nói:

“Thật là ngại quá! Tôi không biết cậu có ở trong đó không! Tiểu thư đợi bao lâu rồi?”

“Mới đây thôi ạ! Thầy cứ quay về đi, tôi sẽ đứng đợi cậu, lát cậu thức sẽ đưa thuốc cho cậu uống”

Tiểu thư ấy cứ thế đứng ngoài ấy chờ, nắng có lên gay gắt cũng đứng chờ. Thầy lang rời đi mà lắc đầu ngao ngán, thấy tiểu thư này thật là ngốc nghếch.

Cậu Cảnh Minh ngồi dưới tầng hầm, ngồi trên mấy bậc cầu thang, sau đó nhìn xuống phía bóng tối hun hút phía trước. Cậu lấy tay sờ lên vết thương trên ngực, tay vịn lên mấy bậc thang, mắt cậu sáng long lanh trong bóng đêm, chợt nhớ đến ánh mắt và lời nói của Hoài Thục tối qua mà có chút để tâm.

Làm sao Hoài Thục biết được căn hầm bí mật này, nhà này ngoài Hoàng phu nhân và anh Gia Minh ra thì không ai biết cả. Bao nhiêu năm nay vẫn vậy, chưa ai dám vào phòng cậu lục lọi để phát hiện ra căn hầm bí mật này.

“Sao chị ấy lại biết?”

Cậu suy nghĩ một hồi thì thở dài, người đứng dậy rồi mở nắp hầm đi lên. Vừa lên cậu đã ngồi lên giường chạm vào vết thương đau đớn, cậu thở gấp rồi đẩy hầm lại, lấy cái thảm trải lên. Mắt có vô tình nhìn ra cửa, thấy có bóng người ngoài đó, cậu hỏi:

“Ai đấy?”

Tiểu thư Ánh Dương vừa nghe tiếng cậu đã vội mừng rỡ, tiểu thư ấy mỉm cười rồi trả lời:

“Thưa cậu, là tôi ạ!”

Cậu nghe xong có chút thất vọng, cậu nói:

“Tiểu thư đến có gì không? “

“À...tôi mang thuốc đến cho cậu! Cậu Cảnh Minh ra mở cửa cho tôi đi, tôi mang thuốc đến rồi này”

Cậu thở dài cái rồi cũng đứng dậy, tay cậu giơ lên mở cửa, cánh cửa được mở ra như một làn gió mát phả vào mặt cô ấy. Thấy mặt cậu ở cự li gần thế này khiến trái tim cô ấy chột loạn nhịp, cô mỉm cười rồi nói:

“Tôi có thể đi vào được không? “

Cậu thấy nắng gắt chiếu vào lưng cô ấy, cũng thấy mấy giọt mồ hôi chực chờ rơi xuống. Cậu nhẹ nhàng gạt đầu.

Cậu đi trước tiểu thư ấy đi sau, cái áo mỏng toanh của cậu khiến người cậu nửa kín nửa hở, mặt tiểu thư ấy đỏ lên bừng bừng. Cậu ngồi xuống giường, tiểu thư ấy cũng đi vào giường. Vừa ngồi xuống định cầm chén thì cậu đã cầm trước, cậu uống một hơi cạn thuốc, rồi nói mà còn không nhìn vào mắt cô.

“Xong rồi! Tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi! Không dám phiền tiểu thư nữa”

Nói rồi cậu định nằm xuống nhưng tay cô ấy đã nắm cậu lại. Cô ấy đưa ngón tay cái ra rồi nhẹ nhàng lau đi một giọt thuốc còn vương lên môi cậu,

mỉm cười nói:

“Được! Chàng nghỉ ngơi đi. Ta quay về đây!”

Nói rồi cô ấy luyến tiếc rời tay ra khỏi gương mặt cậu. Chợt quay lại đóng cửa đi ra ngoài, cậu dựa lưng vào giường mắt liếc qua cánh cửa. Cậu giơ tay lau đi vết tiểu thư ấy vừa chạm vào, nhắm mắt lại nằm đó.

Chiều hôm ấy khi tất cả mọi đang tụ tập ra sau nhà tía cây, có người này người kia túm tụm lại nói chuyện, cạnh cái giếng. Họ nói to đến mức A Tỳ bưng cái thùng nước đi ngang mà vẫn nghe thấy, sau đó nó quay về phòng nói:

“Thiếu phu nhân à! Lúc nãy tôi ra ngoài có nghe đám người ngoài kia nói thiếu phu nhân liên quan đến vụ tiểu Hạc nô tì của tiểu thư Ánh Dương đấy, nghe bảo nó mất tích rồi!”

Nói xong bà Hậu đã nhúng khăn vào chậu. Bà vắt cái lau tay cho Hoài Thục bà nói:

“Đừng để ý đến nó, sáng tôi đã ra nói rõ ràng rồi, tiểu thư nhà đó đúng là rất biết cách khiến người khác hiểu lầm chúng ta!”

Nói gì thì nói, ai nói kệ ai, cô vẫn không mải mai để ý, trong đầu cô toàn là hình ảnh của cái hầm, cứ luẩn quẩn ám ảnh cô mãi. Cô vẫn chưa muốn nói cho bà Hậu nghe cái gì cả, cô chỉ muốn từ từ tìm hiểu nó, đơn giản vì nó liên quan đến cậu Cảnh Minh. Cô muốn trực tiếp hỏi cậu về căn hầm đó. Nơi mà cậu ra ra vào vào, và lại lúc tối cô chui từ dưới lên, vẻ mặt cậu cũng bộc lộ ra sự bất ngờ.

Trong đầu cô vẫn còn nghi ngại về chuyện này, khi chưa tìm ra câu trả lời cô còn chưa muốn ai dính đến chuyện này. Còn quạ đen, cô nhất định sẽ lại

quay lại đó thêm một lần nữa. Cô vẫn còn không yên tâm, tại sao lại biến mất chứ, đến bây giờ cô vẫn còn chưa an tâm được.

Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường cho bà Hậu và A Tỳ không phát hiện ra. Cô vẫn cứ bình bình uống thuốc theo lời họ, vẫn nghe lời họ nằm im trên giường.

Tối đến cô cảm thấy mọi thứ đã bắt đầu im lặng, cảnh vật xung quanh đã dần chìm vào giấc ngủ, cô mới bắt đầu thò chân xuống giường, nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa. Khi cô đã đi rồi A Tỳ mới vội ngồi dậy, bà Hậu nắm tay nó lại rồi nói:

“Đừng theo cô ấy, cô ấy giấu chúng ta nhất định là có nguyên nhân! “

Nói rồi cả hai người cùng nhìn ra cửa, còn Hoài Thực đã cao chạy xa bay. Cô mặc một bộ y phục trắng chạy như bay ngoài hành lang, cô vừa chạy vừa thở gấp. Vừa suy nghĩ đến hình bóng và lời nói của quạ đen.

“Cô nhớ quay lại đón ta đó!”

“Quạ đen à? Người không sao chứ? Ta xin lỗi mà! Xin lỗi! “

Cô vừa chạy vừa lau nước mắt, chợt đang chạy thì chợt một mùi hương xộc vào mũi cô, cô chợt giật mình dừng lại. Theo bản tính cô vội vàng ngồi mộp xuống, mắt cô nhìn theo cái hướng mà cô ngửi được cái mùi đó. Chợt cô thấy xa xa bóng dáng của ai đó, xõa tóc dài mặc váy đỏ đi như quỷ trong đêm. Cô ngồi đó im lặng, chợt thầm nghĩ trong lòng:

“Đây là mùi của bà Dung!”

Nghĩ rồi cô chăm chú nhìn theo, chợt thấy người đó cầm một cái gì quăng xuống hồ. Cái hồ ngoài hoa viên có bắt ngang một cái cầu, rồi người ấy

quay mặt lại. Gió thổi làm tóc bay phất ngang. Gương mặt của tiểu thư Ánh Dương đập vào mắt cô. Cô bất ngờ nhìn tiểu thư ấy, gương mặt trắng bệch lạnh lùng đi về.

Hôm nay cô ấy xoa tóc, lại còn mặc y phục đỏ, bộ đồ cô chưa thấy qua lần nào, cô có chút bất ngờ, hình như tiểu thư ấy không phát hiện ra sự hiện diện của cô. Một cách lạnh lẽo đi vào phòng mình. Cô nhìn ra ngoài cái hồ đó, nước sóng sánh trong bóng đêm, từ cái tiểu thư Ánh Dương quăng ra, là một miếng giấy trắng. Nó như giấy tiểu thư ấy hay vẽ tranh, cô có thấy một lần nên cô biết.

Sau đó miếng giấy ấy dần chìm xuống, cô đứng lên để có thể nhìn thấy rõ hơn. Cô thấy lát sau có một cái gì đó dài dài nổi lên, sau đó mới hốt hoảng nhìn thấy đó là một xác người, xa quá và tối quá, cô không biết đó là ai. Rồi chợt thấy dưới hồ động mạnh nước, cô càng bất ngờ hơn khi thấy một cái đuôi quẫy mạnh vào nước. Cô không biết tại sao chân lại chạy về hướng đó. Cô cứ nhắm lấy nó mà chạy đến, cô có linh cảm cái đuôi cá kia là của bà Dung, mùi bà ấy không sai đi đâu được.

Cô chạy nhanh hết cỡ, chợt cô thấy cái xác đó bị cái gì lôi xuống đáy, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt người đó.

“Tiểu Hạc!”

Cô thấy cái xác dần chìm xuống, gợn nước cũng bắt đầu êm ái đi, cô nhìn chăm chăm vào nó mà không nói được lời nào. Cô đã hiểu sự mất tích của tiểu Hạc là như thế nào rồi, cũng biết người đã làm ra việc ấy. Trong đầu cô luôn hỏi nãy giờ, tiểu thư Ánh Dương rốt cuộc là sao? Tại sao lại liên quan đến bà Dung, cả bức tranh đó, chẳng lẽ tiểu thư Ánh Dương là người đã giải thoát cho bà Dung sao? Nghĩ đến đó cô đã dần bất ngờ tột độ, tự nhiên lời nói của tiểu thư Xuân Nghi lúc trước lại văng vẳng bên tai cô.

“Ông của cô ta là pháp sư, chuyên luyện thuật hại người, cô hãy cẩn thận! “

Chợt gay óc cô nổi lên, cảm giác sau gáy lạnh lạnh, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một tiếng nói chợt vang lên.

“Thiếu phu nhân làm gì ở đây giờ này vậy?”

Chương 54: Hoài Thục rời nhà họ Hoàng

“Thiếu phu nhân làm gì ở đây giờ này vậy?”

Cô đứng im một hồi, gót chân chợt nhẹ nhàng xoay lại. Cạ vào sỏi đá dưới chân phát ra âm thanh rộp rộp, mắt cô chớp cái như không tin vào mắt mình, miệng chợt mím cười, nước mắt chảy ra, ngời xuống ôm mặt mình run rẩy đôi vai khóc. Chợt một tiếng cười vang lên.

“Sao thế? Cô thật là...”

Nó bật lên cười làm cô vừa quê vừa tức, cô ngấn mặt lên rồi nói:

“Người cười cái gì? Cười cái gì hả?”

Con quạ đen đó liền nghi cười, đứng im đó rồi nghiêng đầu qua một bên nhìn cô. Chợt nó hỏi:

“Sao lại khóc? Ai đã làm gì cô?”

Cô ngấn mặt lên, lấy tay áo chùi nước mũi cái rồi nói:

“Ta lo cho người lắm đó!”

Cô nhìn nó bằng một cặp mắt long lanh, nó chột im lặng cái rồi đứng hình. Lo sao? Thật sự không nghĩ lại nghe được câu này. Nó vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy lạ lẫm.

“Cô uống nhầm thuốc à? Tại sao lại lo cho ta?”

“Ta sợ người chết. Ta đã bỏ quên người ở lại!”

Nó chột bất ngờ lần nữa, nói giọng bất ngờ:

“Cái gì cơ? Cô cảm thấy có lỗi với ta á?”

Thấy nó nói giọng nghe có phần giễu cợt, cô đứng dậy phát rồi nói:

“Không. Ta đâu có! Chỉ là cần rút lương tâm thôi, ta vốn dĩ có một tâm hồn lương thiện mà, người hay ai thì cũng vậy thôi! Ta vẫn sẽ cần rút. Nên đừng có mơ mộng rằng ta khóc vì lo lắng cho người nữa, quên nó đi”

“Ồ hô! Cái con nhỏ láo xược này, ta đã nói với cô thế nào hả, ta là em ruột của lão gia, cô không được nói với ta như thế! Thật là...”

Cô đứng đó nhìn nó, một con quạ bé nhỏ, cô chột cảm thấy chột dạ, nếu đúng là như vậy thì thật lẽ thật. Nhưng mà cảm giác nó cứ sao sao ấy, không thể gọi nó là chú được.

“Xùy...ai biết người nói thật hay nói dối, ta không tin đâu!”

“Không tin? Thế dựa vào tuổi tác ta cũng lớn hơn cô, cô không được nói với ta như thế!”

Cô nhìn quanh sân một lượt, sau đó ngồi xuống nhìn nó, cô dựa cằm lên gối nói:

“Người là em trai của lão gia thật sao? Thế...người có biết cậu Gia Minh không? “

“Cái gì? Cảnh Minh sao?”

Nó còn tưởng nghe nhầm, nó hỏi lại:

“Không! Là Hoàng Gia Minh!”

Cô nhìn nó với một cặp mắt long lanh như chờ đợi câu trả lời nào đó. Nó chợt cảm thấy một luồng gió mát thổi qua, cảm giác vui vui trong lòng trả lời:

“Đương nhiên là biết! Ta là chú nó kia mà!”

Nó trả lời một cách tự tin, sau đó cô vội mỉm cười hơn hở, nó chợt nói:

“Mau khóc mau cười, đúng là bị điên!”

“Người...”

“Gọi là chú đi! Ta biết rất nhiều thứ về nó! Ta sẽ nói cho cô nghe!”

“Người... À...chú...”

Cô nhìn nó, lát sau nó bật ngửa ra cười sặc, cô đỏ mặt lên rồi nói:

“Người có nói không?”

“Ngồi ở đây rồi nghe sao? Không sợ người khác nói cô bị điên à?”

“Thì...”

Cô giơ tay ra, nó nhảy lên một phát rồi cô đứng dậy, nhìn quanh xem không có ai, bèn nhét nó vào tay áo, nó lú mặt ra rồi nói:

“Này Hoài Thục à...”

“Ừ...”

“Sao...hôm qua cô lại bỏ quên tôi ở đó vậy?”

Đang đi thì cô chợt đứng lại, cô nói:

“Tôi xin lỗi. Tôi thật sự quên mất”

Nó cười vả lả, chợt nói:

“Không sao! Cái gì không quan trọng thì người ta hay quên mà!”

“Ta...”

Cô cảm thấy vô cùng khó xử, đúng là cô quên thật, nhưng coi nó không quan trọng thì không phải, nhưng mà thấy nó nói thế biết cũng không giải thích được. Cô đành đánh lái qua chủ đề khác.

“Quạ đen à! Thật ra có chuyện này ta thắc mắc đã lâu rồi! Chuyện người

tên là gì thế? Người chết năm bao nhiêu tuổi. Nghe giọng người còn trẻ lắm! Người bao nhiêu hả?”

“Ta...ta...ta...”

Cô cố gắng chú ý nghe, còn nó cứ ấp úng nói không ra câu, cô liền hỏi lại:

“Người tên là gì? Ta không thể nào cứ gọi người là quạ đen quạ thối được!”

“Ta tên là...Hoàng Gia...”

“Hả, Hoàng Gia gì?”

“Hoàng Gia Hào...đúng rồi...là tên đó!”

“À! Thế người chết năm bao nhiêu tuổi vậy?”

“Năm 17 tuổi!”

Cô vừa nghe xong thì chợt dừng chân lại, mắt cô nhìn xa xăm rồi suy nghĩ

“Chết năm 17! Vậy bằng tướng công của ta rồi!”

“Làm sao bằng...thì ta chết lâu rồi mà, ta đã nói chết mấy mươi năm rồi!”

Nói rồi cô cũng gật đầu, cô ừm một cái rồi nói

“Thật sự nhà họ Hoàng này rất rắc rối! Ta gặp toàn mấy chuyện gì đâu nên đến bây giờ tôi vẫn chưa giúp được gì cho người! Gia Hào...”

Nghe gọi Gia Hào nó chợt giật mình, sau đó nói:

“Sao cô hồn láo thế? Ta đã nói gọi ta là chú đi!”

“Người chết năm 17 tuổi còn gì? Năm nay ta cũng gần 18 tuổi, bằng tuổi nhau thì kêu chú để làm gì? Người đâu có già đi!”

“Này...”

“Được rồi! Khi nào người tìm được xác mình rồi ta sẽ gọi người là chú! Được chưa?”

Nó nghe nói thế cũng không nói gì nữa, chui vào tay áo rồi gật đầu.

“Được! Đồng ý!”

Cô mỉm cười cái rồi trốn về phòng, vừa về đến phòng chợt bà Hậu đã thấp nền lên, cô đang đóng cửa mà giật mình.

“Ôi giật mình, bà Hậu, A Tỳ sao giờ này hai người không ngủ đi! Sao còn thức vậy?”

“Tôi và bà Hậu đợi thiếu phu nhân về đó! Thiếu phu nhân đi đâu nửa đêm khuya khoắt như thế này thế?”

“Ta...ta đi hóng mát thôi!”

Chợt A Tỳ thở dài, bà Hậu ngồi im lát nhìn cô rồi nói:

“Hóng gió? Thiếu phu nhân không biết sợ là cái gì sao? Người có biết nhà họ Hoàng luôn lăm le vào người không? Sao cô vẫn không sợ vậy?”

Quạ đen trốn trong tay áo mà chợt nhắm mắt lại thầm nghĩ:

“Dì ấy giống bà bói điên thật đó! Lúc nào cũng cắn nhả, lúc nào cũng người không biết sợ là gì sao? Bao nhiêu năm rồi vẫn vậy nhỉ?”

Thấy cô cứ nắm lấy cái tay áo, bà Hậu liếc qua nhìn, cô túm lại rồi chạy lại thôi nển.

“Tôi buồn ngủ lắm đó. Bà ngủ đi. Ngủ đi!”

Nến tắt xong bà mới thở dài, bà quay qua nhìn cô nằm im trên giường, bà nói:

“Có chuyện gì thì nhớ phải nói với tôi đấy! Cô có biết không? “

“Biết rồi. Tôi biết rồi!”

Sáng sớm hôm ấy cô mở mắt ra, đảo mắt quanh phòng đã không thấy bà Hậu và A Tỳ đâu. Cô ngồi dậy vươn vai cái rồi thở dài, chớp chớp mắt đã thấy A Tỳ mở cửa đi vào. Cô dựa vào thành giường nhắm mắt hỏi:

“Sáng sớm bà Hậu đã đi đâu mất rồi A Tỳ? “

A Tỳ bưng cái chậu lại, nhúng khăn cái rồi đưa cô, nó nói:

“Sáng ra bà Hậu đã ra ngoài hoa viên rồi!”

“Ra ấy làm gì?”

Cô vừa lau mặt vừa hỏi:

“Tìm thấy xác tiểu Hạc rồi!”

Cô đang lau thì dừng tay lại, chột hỏi nhỏ:

“Xác ở đâu?”

“Ngoài hồ giữa hoa viên ạ!”

Cô ừm một cái không nói gì. A Tỳ đứng dậy cái rồi lại lấy y phục cho cô, nhân lúc A Tỳ quay lưng đi cô liền quay qua quay lại tìm quạ thối, cô khom xuống vạch chần vạch gổi.

“Hoàng Gia Hào...”

Cô gọi nhỏ, lát sau không thấy có dấu vết nào của nó, cô liền tặc lưỡi.

“Nó lại đi rồi à? Đến rồi đi không nói một lời nào!”

Cô chép lưỡi cái rồi đứng dậy, lát sau đang tắm trong bồn thì chợt có tiếng A Tỳ nói:

“Thiếu phu nhân à! Có người lại nói...thấy thiếu phu nhân chạy quanh hoa viên vào tối qua, nên nếu có ai hỏi gì thì thiếu phu nhân nhớ tìm cách trả lời nha! Tình thế đang dần nhắm vào người đó!”

Nói rồi cô gật đầu, cái hình ảnh xác của tiểu Hạc tối qua khiến cô cảm thấy nổi óc, gương mặt nó bị sưng lên nổi lênh phềnh trên mặt nước, và cả bà Dung nữa, cô nhớ tới đó thôi đã vội vội vàng vàng tắm cho nhanh, lát sau liền chạy ra đó xem

“Dạ con thưa mẹ ạ!”

Vừa chạy ra khỏi cửa đã thấy bà Hoàng, bà ấy liếc qua nhìn cái rồi gật đầu. Bà nói giọng nhẹ nhàng:

“Hôm nay có ông Từ qua nhà mình, con ra chào ông ấy một tiếng nhé! Nghe họ bảo nghe con không khỏe nên đã qua đây biếu con một ít thuốc!”

“Dạ...con biết rồi mẹ, nhưng mà sau này có chuyện gì mẹ cứ sai người qua gọi con là được, không cần mẹ phải đích thân qua đây đâu!”

“Ừm...chỉ là mẹ muốn đích thân qua thăm con dâu của mẹ!”

Bà nói nhưng mắt bà lại liếc nhìn vào phòng, tự nhiên nhìn thấy ánh mắt bà cô có chút sợ, sợ bà ấy phát hiện ra cái gì, dẫu rằng cô chẳng giấu cái gì cả. Bà liếc xong thì mới nói:

“Đi thôi con!”

“À dạ!”

Khi đi cô còn liếc vào phòng nhìn, không hiểu mẹ tìm cái gì nhỉ? Rồi cô theo chân bà ra ngoài, vừa đến phòng khách cô đã gặp người hành lễ với ông Từ. Ông ấy liếc mắt qua nhìn rồi gia nô bên cạnh ông ấy chột bước ra, đưa cho cô một gói vải to. A Tỳ liền bước ra rồi nhận lấy giùm, cô cảm ơn ông ấy cái rồi nói:

“Thật là ngại quá đi, ông Từ đây đã cho tôi biết bao nhiêu là thuốc quý, chuyện lần trước nhờ ông Từ đây mà tôi còn chưa tạ ơn được. Thật là ngại quá”

“Không sao đâu! Nhà họ Hoàng đây trước kia cũng có qua lại với nhà tôi, nếu nhà họ Hoàng có cần gì tôi giúp được cũng thấy vinh hạnh!”

Ông Từ nói xong bà Hoàng cũng mỉm cười, nói qua nói lại một lúc, bà Hoàng lại mời ông Từ ra dạo hoa viên. Cô cũng đi theo họ, cô có nhìn vào cái hồ chỗ xác tiểu Hạc nổi lên, nhưng hầu như đã dọn dẹp sạch sẽ, nhìn

qua thì không ai đoán ra được đã từng có xác của một người đã từng nổi ở đây.

Ông Từ nói với bà Hoàng vài ba chuyện, lúc sau bà lại xin phép đi vào, chỉ còn cô nói chuyện với ông. Cô rót nước trà cho ông rồi mỉm cười, ông cầm tách lên rồi uống, chợt ông nói:

“Thiếu phu nhân đây có quen biết...một con quạ không? “

Cô đang uống trà thì sặc một cái thật mạnh, cô lau miệng rồi nhướng mắt lên hỏi:

“Sao ạ? Một...con quạ sao? Thật là...sao ông Từ đây lại hỏi như vậy?”

Ông ấy mỉm cười điềm đạm trả lời:

“Nếu thiếu phu nhân đây không quen thì thôi, không có gì đâu, coi như ta chưa nói gì cả!”

Vừa nói xong cô đã suy nghĩ lại, chợt cảm thấy ông Từ này biết cái gì đó, cô lại từng giúp gia đình ông ấy một lần, suy đi nghĩ lại chắc ông ấy cũng không làm gì hại đến mình đâu, chợt hỏi thăm dò:

“Con quạ mà ông Từ đây nhắc tới là cái gì thế? Có thể nói tôi nghe không?
“

“À không. Không có gì đâu. Thiếu phu nhân xem như chưa nghe gì đi. Xem như tôi nói vớ vẫn là được”

“Không phải, ông Từ đây sao lại có thể nói bậy được chứ? Ông nói tôi nghe có được không? “

Cô khom người xuống hỏi nhỏ, ông ấy nhấp ngụm trà rồi nhìn cô, ông nói:

“Thế thiếu phu nhân đây có quen không? “

“Tôi...tôi có! Có quen!”

Ông ấy nhận được câu trả lời thì gật đầu, ông ấy từ từ nói:

“Thật ra có một chuyện kì lạ...lúc trước tôi còn bị một con quạ đen uy hiếp, la lối, bảo hãy gom hết thuốc qua đây, lúc ấy tôi không biết tại sao tôi lại tin nó. Sau đó phát hiện ra thiếu phu nhân đây thật sự không khỏe, hôm nay tôi qua đây cũng là do nó bảo qua!”

“Nó sao? Nó bảo ông như thế sao?”

Ông Từ gật đầu, ông ấy nói tiếp:

“Nó bảo lần này qua hãy tìm cách đưa cô ra ngoài, nên tôi mới qua đây, mong sẽ xin được bà Hoàng cho cô ra ngoài! “

“Ra ngoài? Nó bảo như thế sao?”

Ông Từ gật đầu, cô chợt cảm thấy gương mặt mình có cơn gió mát, trái tim chợt cảm thấy ấm áp, cô nói:

“Đúng vậy, tôi thật sự muốn ra ngoài một thời gian. Nhưng thú thật dạo này nhà tôi xảy ra rất nhiều chuyện, cũng khó nói nhưng mà tôi thật sự không thể ra ngoài! “

“Nếu đúng như lời con quạ kia nói, tôi sẽ diện lí do hợp lí cho thiếu phu nhân ra ngoài, người thấy thế nào?”

“Đương nhiên là được rồi! Ông Từ đây có thể giúp tôi sao?”

Ông ấy chợt uống thêm tách trà, rồi đứng lên, ông ấy nói:

“Thiếu phu nhân đây có ơn với gia đình tôi, nên chuyện này tôi sẽ cố hết sức giúp cô. Cô cứ về phòng chờ đợi đi, tôi sẽ cho kết quả sớm nhất!”

Ông nói xong thì đứng dậy đi ra, gia nô ông ấy đứng chờ ngoài kia, lát sau đi theo ông, cô đứng đó nhìn theo, rồi lát sau quay về phòng.

“A Tỳ à...”

“Thiếu phu nhân! Người làm sao vậy? Sao hôm nay người lại vui vẻ quá vậy? Có chuyện gì sao?”

A Tỳ vừa trải chần ra vừa hỏi, cô chạy lại giữ vai nó cái rồi nói nghiêm túc:

“A Tỳ à! Chúng ta về nhà! Tôi đưa cô về nhà! Hoàng Hoa!”

“Thiếu phu nhân... “

A Tỳ chợt rưng rưng nước mắt, tay che lên mặt rồi khóc vì cảm động

Cô mỉm cười ôm nó vào lòng, cô vỗ lưng nó cái rồi nói:

“Lần này ta sẽ đưa cô về nhà, cô không cần quay lại đây nữa đâu!”

“Thiếu phu nhân... Cảm ơn người! Cảm ơn người rất nhiều thiếu phu nhân!”

“Thật là...không cần cảm ơn ta đâu! Bấy lâu nay phải bắt cô làm nô tì cho ta mặc dù cô là một tiểu thư. Đây có lẽ là điều duy nhất ta làm được cho cô,

tôi chỉ có thể làm được đến đây thôi!”

“Tôi nên cảm ơn thiếu phu nhân mới đúng, nếu không có người, tôi lại phải bị bà Dung hành hạ ngày đêm. Theo bà ấy làm những chuyện kinh tởm, tôi thật sự không muốn đâu!”

“Chúng ta dọn y phục thôi, chúng ta đi thôi!”

“Được!”

A Tỳ nhanh tay nhanh chân dọn y phục, cô cũng dọn phụ nó, lát sau xong xuôi đã nghe có ai đó gõ cửa:

“Thiếu phu nhân à...”

“Ờ...tôi ra đây!”

Cô mỉm cười cái rồi nháy mắt với A Tỳ, cô vỗ vỗ bàn tay nó rồi nói:

“Chúng ta sắp được đi rồi! Một chút nữa thôi!”

“Đúng đó, chúng ta mau đi thôi!”

Lúc ra chào hỏi bà Hoàng và ông Từ, đúng như những gì cô nghĩ đến. Bà Hoàng nhìn qua cô một lượt rồi nói:

“Hoài Thục à!”

“Dạ!”

“Ông Từ đây có lời mời con về phủ nhà họ Từ một thời gian, ông ấy bảo cô con gái nhà ông ấy rất muốn con qua chơi! Con thấy thế nào?”

“Dạ? Dạ ông Từ đây có ơn với con mấy lần, vả lại ông ấy còn đi đường xa qua mời, nên con nào dám từ chối chứ. Con sẽ nhận lời ạ!”

“Thế sao? Thế thì tốt rồi, con hãy mau thu xếp y phục đi, ta đã đồng ý lời mời của ông Từ đây rồi!”

“À dạ! Dạ vâng!”

Cô hóm hỉnh kéo tay A Tỳ, chợt bà Hoàng nói thêm:

“Nhưng... A Tỳ phải ở lại đây!”

Cô quay lại nhìn bà Hoàng mà giật mình mắt trợn lên, bà Hoàng nói:

“Mẹ sẽ cho con một nô tì khác, con hãy để nó ở lại đây, ta muốn nó ở lại giúp ta một ít việc!”

A Tỳ nghe xong bám tay chặt vào tay của Hoài Thực, cô quay qua nhìn bà mà xanh cả mặt, chợt bà Hoàng nói thêm:

“Ta đã nói rồi đó! Con hãy thu xếp đi, đừng để ông Từ đây phải đợi lâu!”

Nói xong ông Từ cũng không nói gì, cô quay qua A Tỳ. Mặt mũi nó bây giờ đã xanh như tàu lá, cô nuốt nước bọt run run nói:

“Mẹ à! A Tỳ đã theo con dạo gần đây, con và em ấy rất hợp nhau, nên mẹ cho phép A Tỳ đi theo con có được không mẹ?”

“Mẹ có quyết định của mình, con hãy mau đi đi! Ông Từ đang đợi con đó!”

Bà nói như dọa nạt, thấy bà không suy xét lại nên cô liền nhìn qua A Tỳ, cô

kéo tay nó rồi nói:

“Dạ! Con biết rồi!”

Cô kéo tay A Tỳ cái rồi chạy nhanh về phòng, đi dọc đường cô đã lúng túng nói:

“A Tỳ à! Thật sự ta không nghĩ đến tình cảnh này, ta không thể cãi lại lời mẹ được, nhưng A Tỳ à, bà ấy bắt em ở lại nhất định là có lí do, em nghe ta, ta sẽ cho em qua cậu Cảnh Minh, cậu ấy sẽ bảo vệ được em, ít ra bà ấy sẽ nể cậu không làm gì em. Ta sẽ thu xếp quay về, có được không? Nếu không ta sẽ điên lên vì lo cho em mất!”

“Thiếu phu nhân à! Em nghĩ bà Hoàng đã phát hiện ra em không phải A Tỳ rồi. Thiếu phu nhân à, có một chuyện tôi muốn nói cô nghe. Thật ra...bà Hoàng không phải là bà Hoàng đâu. Bà ấy có đến tận hai linh hồn. Lúc trước khi tôi bị bà ấy đâm dao vào cổ. Tôi đã nghe thấy giọng một người phụ nữ khác cười lên bên trong bà Hoàng, và nghe thêm một giọng nói. Đừng giết người nữa mà”

“Lúc chết tôi còn nhìn thấy bà Hoàng xuất hiện hai gương mặt. Vốn dĩ bà Hoàng rất hiền hậu, nên Hoài Thục à. Cô hãy cẩn trọng đó. Tôi chết một lần rồi nên không sợ chết nữa. Nên Hoài Thục. Cô có thể qua thôn Vĩnh Hà hỏi thăm gia đình phú hộ An được không? An Hòa Thành, là phụ thân của tôi!”

“Được! Được! Cô theo tôi. Tôi gửi cô cho cậu Cảnh Minh, tôi không thể bỏ cô lại như vậy được đâu, đi theo tôi đi”

Cô vừa kéo tay A Tỳ vừa đổ mồ hôi, tự nhiên quay lại sau lại thấy bà Hoàng đi đằng sau. Cô biết bà ấy sẽ đoán ra cách này, cô không thể để bà Hoàng bắt được A Tỳ. Bà ấy đã uống máu cô ấy một lần rồi, cô không thể

để cơn ác mộng này xảy ra lần hai. Cô chạy lại phòng cậu Cảnh Minh mà mồ hôi cô nhễ nhại, đập cửa phòng cậu ầm ầm. Lát sau bà Hoàng đã lấp ló phía sau, cô càng đập cửa mạnh hơn, chọt bà Hoàng lên tiếng:

“A Tỳ! Người theo ta. Nhanh lên!”

Cô quay lại mà trợn mắt lên hốt hoảng, cậu Cảnh Minh lúc ấy mở cửa ra. Cô quay lại nhìn cậu, mồ hôi rớt xuống lỗ chũm, bà Hoàng bước lại, nói thêm một lần nữa.

“A Tỳ đi theo ta, cho thiếu phu nhân an tâm qua nhà ông Từ chơi!”

Chọt bà Hoàng bước lại, cậu Cảnh Minh nghe được câu này lại mất câu kia. Cô quay lại nhìn cậu, chọt nhìn cậu như van xin, cậu thấy bà Hoàng lại giơ tay ra định nắm A Tỳ. Cậu đột nhiên nắm cánh tay A Tỳ kéo vào phòng, nó choáng vấp vào thềm cửa, ngã vào cậu, cậu nói:

“Con muốn A Tỳ hầu con. Được không mẹ?”

Cậu nhìn Hoài Thục cái rồi nhìn mẹ, thấy Hoài Thục thở phào cậu chọt cảm thấy mình làm đúng rồi, bà Hoàng nói:

“Không được, con muốn hầu thì mẹ nhờ tiểu thư Ánh Dương! Sao lại là A Tỳ? “

“Con chỉ muốn A Tỳ thôi!”

“Cậu Cảnh Minh! “

A Tỳ nhìn cậu bất ngờ, cậu nhú mày cái ra dấu, nó liền quay qua nhìn bà. Bà nhìn nó với ánh mắt con thú đang nhìn con mồi, bà nói:

“Được thôi! Con muốn gì cũng được mà!”

Chương 55: bí mật bại lộ

Trưa hôm ấy Hoài Thục ra khỏi nhà họ Hoàng, cô bước lên xe ngựa mà ông Từ đã chuẩn bị sẵn. Cô ngoái lại nhìn bà Hoàng cái rồi cúi đầu chào bà. Bà mỉm cười gật đầu, cô quay mặt vào trong, ngồi vào xe rồi vẫn còn ray rứt lo cho A Tỳ.

Không phải tự nhiên bà Hoàng lại dễ dàng đồng ý cho cô đi như vậy, càng không có lí do gì bà ấy phải giữ A Tỳ lại làm gì? Cô bần khoản cứ bứt tay vào nhau, nhưng nhớ tới câu nói A Tỳ dặn mà cô nhú mày khó xử.

“Qua thôn Vĩnh Hà hỏi thăm gia đình ông phú hộ An! An Hòa Thành!”

Cô vạch cái rèm cửa ra nhìn nắng đã đội lên đầu, cô vừa vạch rèm ra đã thấy xe ngựa chạy đến một ngôi làng nhỏ. Nhìn không quen mắt lắm, cô nhú mày rồi kéo rèm lại.

Một hồi lâu sau cô mới bắt đầu thấy xe dừng lại, cô ngồi yên chờ, lát sau có người lại vạch rèm ra, mời cô đi xuống. Cô vừa bước xuống đã nghe thấy tiếng chim vỗ cánh, đột nhiên cô thấy từ sau xe ngựa ông Từ một con quạ đen bay lên cây, ông Từ đi đến. Cô bất ngờ nhìn ông ấy, sau đó con quạ đó lại đáp lên nhánh cây gần đó, cô giật giật môi rồi nghe ông Từ bảo:

“Thiếu phu nhân Hoài Thục! Xin mời. Đường còn xa nên chúng ta tạm nghỉ ngơi một chút!”

Cô gật đầu cái rồi đi theo, chợt mắt quay lại nhìn con quạ. Nó có phải là ông chú Hoàng Gia Hào của cô hay không hay chỉ là một con quạ bình thường. Cô đi vào một quán nước dọc đường, ngồi chờ một lát, ông Từ có nói với cô vài ba câu. Cô cũng gật đầu vài ba cái, sau đó hai bàn tay cô cứ nắm vào nhau, cô nhăn nhó khiến ông Từ phải chú ý.

“Thiếu phu nhân! Có chuyện gì sao?”

Cô mặt mũi khó coi, ấp úng nói:

“Ông Từ à! Tôi...muốn quay về nhà!”

“Cái gì? Khó khăn lắm tôi mới xin cho cô ra đây kia mà?”

“Tôi...tôi muốn...”

Tự nhiên linh cảm trong cô trở dậy mạnh mẽ, cô nghĩ nếu như đêm nay cô không quay về, nhà họ Hoàng nhất định xảy ra chuyện lớn. Cô liền nghiêm túc nói:

“Ông Từ! Tôi muốn ông che giấu giúp tôi việc này!”

“Chỉ cần thiếu phu nhân đây nói”

Ông ấy gật gật đầu nghe cô nói, chợt cô mỉm cười cái. Ông ấy giơ tay ra ngoắc vào một người, lát sau có một người lén lén lút lút trốn trong bụi cây, khi thấy xe ông Từ đã rời đi, xe của thiếu phu nhân cũng đã rời đi. Người đó liền quay lại chạy nhanh về, đến chiều bà Hoàng đang uống trà thì nghe người đứng bên cạnh nói:

“Thưa phu nhân, thiếu phu nhân đã đi qua nhà ông Từ rồi ạ! Tôi đã thấy rõ ràng “

“Được!”

Bà mỉm cười cái rồi đặt lại chén trà lên bàn, bà nhìn ánh trăng sắp tròn ngoài kia mà mắt bà long lanh. Bà đi ra ngoài, mặc vào một cái áo màu đen, lấy một cái khăn đen lên mặt, sau đó bà lên ra ngoài.

Bà chạy trong màn đêm mà nhanh như chớp, thoáng chốc đã biến mất, bà ấy dừng lại trước một con sông. Nước sông óng ánh lên, bà đứng đó một hồi rồi nước sông sôi lên sùng sục, mặt sông có một con lốc xoáy, một cái đầu phất phơ tóc nổi lên. Sau đó là một cặp mắt đen quăm, rồi người đó nổi dần lên, đứng lên mặt nước. Người bóng loáng lớp da cá trê, cái đuôi biến thành hai bàn chân, sau đó bà Hoàng mỉm cười:

“Quay về rồi!”

“Dạ thưa phu nhân!”

Bà Dung từ từ bước lên bờ, đi sau bà Hoàng, vừa đi nước từ trên người bà Dung rơi xuống lách tách. Bà Hoàng vừa đi vừa nói:

“Thôn Đại Cát. Nhà ông Từ... Giải quyết nó trong đêm nay đi”

“Vâng!”

Bà Dung cúi đầu rồi bà ấy chạy thoăn thoắt trong bóng đêm. Bà Hoàng quay mặt lại nhìn, ánh mắt sắc bén. Bà từ từ đi quay lại nhà, vừa đi bà đã nghe thấy tiếng người đi sau mình. Bà đứng lại rồi lắng nghe.

Bước thêm bước nữa thì vội dừng chân, bà nhìn thấy một bà lão ngồi giữa rừng, dáng vẻ bé nhỏ, người co quắp lại, bà liền nói:

“Cái gì đây!”

Bà lão ấy ngẩng mặt lên, mắt bà sáng tinh anh, miệng chọt mím cười nói:

“Chào bà! Phu nhân Đức Hạnh!”

Bà Hoàng trợn mắt lên cười khẩy, rồi khoanh tay lại trước ngực:

“Bà là ai?”

“Bà không cần biết ta là ai! Nhưng mà... Bà hãy dừng tay lại đi. Bà còn có con cái. Có hậu bối sau này. Đừng làm chuyện tà trời nữa”

“Bà biết được thân phận của ta! Vậy chỉ có thể là...bà bói điên mà thôi. Thì ra bà vẫn còn sống. Ta cứ tưởng ngày hôm đó bà và cả thằng nghiệt chủng kia đã vùi thây vào đám lửa rồi chứ? Hóa ra bà còn sống. Thế thì nó vẫn còn sống”

Ánh mắt bà Hoàng càng lúc càng lạnh lẽo, sau đó liền nghiêng răng, bà già kia liền mím cười lắc đầu.

“Không. Nó chết rồi. Chết lâu rồi!”

“Vậy thì tốt! Nếu nó có còn sống thì nó cũng không thể quay lại nhà họ Hoàng. Cảnh Minh ở đâu nó nhất định sẽ không lại gần được, một hồn ma như bà thì chẳng làm gì được tôi đâu. Biến khuất mắt tôi đi trước khi tôi lại cho bà chôn trong lửa thêm lần nữa!”

Bà Hoàng càng cảm thấy thích thú, sau đó bà à một cái như nhớ ra cái gì

đó, bà nói:

“À...còn cả Hoài Thục! Tối nay tôi cũng sẽ tiễn nó xuống địa ngục. Cùng với bà. Bà đừng có lo chuyện bao đồng nữa, cũng đừng có dạy người khác nổi nghiệp của bà. Chỉ khiến nó càng chết một cách thảm hại thôi

Từ lần đầu tôi thấy nó tôi đã ngửi được mùi của bà trên cơ thể nó. Rất tốt, biết cách dẫn người vào nhà tôi. Nhưng rất tiếc bà lại dẫn một con ngu dốt!

“

“Chưa chắc đâu bà Đức Hạnh, bà nên biết tà không bao giờ thắng chính. Ta quay lại đây là để cảnh cáo bà, nhưng mà...ta nghĩ...”

Bà già ấy liền mỉm cười, rồi bà Hoàng cảm thấy chấn động mạnh. Bà ấy ôm lấy ngực rồi hốt hoảng. Bà ấy nhướng mắt lên nhìn, bà già ấy liền mỉm cười một cách kì lạ.

“Đừng hoành hành trên nhân gian nữa. Hãy trở về nơi thuộc về bà đi. Đức Hạnh, trả thân xác cho người khác”

“Á...”

Bà Hoàng ngã quỵ xuống, tay ôm ngực thở gấp gáp. Miệng cứ lắp bắp nói không thành lời:

“Mộ của ta! Mộ của ta!”

Bà già ấy từ từ mờ đi rồi dần tan biến trong không trung. Bà Hoàng quỳ lỵ xuống co người giãy giụa.

“Không thể nào!”

Ở một nơi nào đó, trong bóng tối, Hoài Thục khẽ nhại mồ hôi cầm một cái xẻng trên tay, mắt đảo vòng quanh, tay giơ ra hét lên một tiếng. Cái xẻng lập tức quơ mạnh ra, một cái bộp cái xẻng va vào đá. Một bia mộ bằng đá ngã xuống. Sau đó cô quơ cái xẻng vào những sợi dây thừng. Nó to bằng bắp tay người dần dần đứt ra.

Mồ hôi đổ khẽ nhại, cô hét lên tiếng nữa rồi dùng đầu xẻng quẹt mạnh vào sợi dây, một cái rắc cổ quan tài kia chọt rơi ra, ngay vách núi thế là nó rơi thẳng xuống vực. Cô trợn mắt lên, trong bóng đêm vẫn thấy được một xác người văng ra từ cổ quan tài đó. Một con người khô quắp, y phục cũng có thể nói lên người trong đó là người nhà họ Hoàng.

“Gia Hào à! Thành công rồi đúng không?”

“Ờ..ừm...”

Nó đậu trên một vách đá nhìn xuống, rồi nhìn qua cô. Cô ngồi mộp xuống nền đá rồi thở hổn hển, cô quẹt mồ hôi cái rồi nói:

“Vậy...người phụ nữ kia là người đã chiếm lấy thân xác của bà Hoàng à?”

“Đúng vậy! Thật ra đây chính là nơi bà ấy dùng để cất giữ quan tài. Xung quanh đây còn có bùa chú, ai vào đây cũng không thấy được. Đây thật sự là nơi rất an toàn.

Tôi nhờ người đưa cô ra ngoài là để cô làm việc này, một khi xác bà ấy bị kinh động sẽ khiến bà ấy yếu đi. Sau đó cô phải ra tay trước khi bà ấy ra tay với cô!”

“Ra tay?”

Cô đứng dậy, những cơn gió lạnh thổi vào mặt. Những thứ kinh khủng

trước giờ thấy không ít, nhưng một cái quan tài được treo trên vách núi, ngày đêm gió thổi phơ nắng dầm sương, quả thật chưa thấy bao giờ.

“Đúng vậy! Lúc trên đường đi tôi có thấy người theo dõi cô. Tôi biết bà ấy muốn triệt hạ cô, vì đôi mắt âm dương này bà ấy đã phát hiện ra rồi. Bà ấy biết cô chính là một mối họa. Quay lại đi. Nhanh lên.

Tôi có việc cần giải quyết, hãy quay lại nhà họ Hoàng, Cảnh Minh nhất định sẽ bảo vệ cô!”

“Người! Này! Người...”

Cô chưa nói xong thì đã vội vội vàng vàng phui bụi trên tay. Chân chạy nhanh về đường cũ, vừa chạy vừa ngấn mặt tìm. Hóa ra quạ đen vẫn bay bên cạnh.

“Tôi sẽ dẫn cô ra khỏi khu rừng này, sau đó tự mình bảo trọng. Bà Hoàng chỉ yếu đi thôi, bà ấy vẫn chưa chết đâu”

“Tôi đã phát hiện ra bà ấy không phải bà Hoàng từ lâu. Bà ấy là ai?”

“Đức Hạnh. Hãy quay lại đó. Và tìm bài vị của bà Đức Hạnh, sau đó tôi sẽ quay lại tìm cô, bây giờ bà ấy rất yếu, là cơ hội tốt nhất đó!”

“Được!”

Cô vừa chạy ra khỏi khu rừng, đã vội đứng lại nói:

“Ta biết đường quay lại nhà rồi”

Nó cất cánh bay cao, miệng nói:

“Ta đi đây. Bảo trọng!”

“Được!”

Cô chạy như bay, nó cũng dần khuất trong bóng đêm tăm tối. Cô vừa chạy vừa thở, chạy đến khi mệt nhoài.

Cô thấy nhà họ Hoàng phía xa xa, rồi cô ngó quanh quất. Cô thấy lành lạnh bên vai, chợt theo bản tính ngồi thộp xuống đất, mắt nhìn quanh cửa nhà từ xa xa. Tự nhiên cô lại nổi hết óc lên, bóng dáng một người phụ nữ cao cao đang đi về hướng nhà họ Hoàng.

Cô có thể nhìn thấy rõ từ xa, người đó mặc một bộ y phục màu đen. Sau đó lần quần chưa vào được, hình như rất khó khăn để đi, nhìn như người rất yếu. Sau một lúc nhìn cô càng lúc càng căng thẳng, rồi người đó đứng im lại, cô đã căng thẳng lại càng căng thẳng hơn. Cô mím môi như nín thở, chẳng hiểu sao khoảng cách xa như vậy mà vẫn cảm thấy sợ hãi, sợ người đó phát hiện ra ư? Không thể nào đâu.

Đang cố trấn tĩnh mình thì chợt cô cảm thấy khó thở, mặt người đó quay về hướng cô thật. Lúc ấy như giật mình cái mạnh, ánh mắt kia rõ là nhìn chăm chăm vào mặt cô. Cô nuốt nước bọt chân tay lạnh toát. Gương mặt người đó tái đi, như kiểu người đã chết, nhìn thẳng vào cô.

Sau đó cô thấy chân người đó chợt di chuyển, quay hẳn sang hướng cô. Bước từng bước về chỗ cô, lúc ấy cô chỉ ngồi im lặng, không biết nên đứng dậy đi không? Hay là ngồi tiếp, không thể nào đâu, cô ngồi trong bóng tối nhìn thấy bà ta vì bà ấy đứng ngay cửa nhà họ Hoàng có treo rất nhiều đèn, còn bà ấy là đứng ngoài đó, xa và tối như vậy... làm sao có thể thấy cô chứ?

Cô càng suy nghĩ càng thấy sợ hãi, cô thở hỗn hển rồi nhìn lại. Nhưng đúng là không sai, mắt bà ấy nhìn vào cô, bà ấy bước ra xa nhà họ Hoàng, khi đã

ra khỏi ánh sáng của đèn, cô lại thấy gương mặt ấy như phát sáng. Rồi môi cô lắp bắp, cô nói như đứt thành chữ.

“Bà...Hoàng, bà Hoàng...”

Cô nói mà như run rẩy, bà ấy đã phát hiện ra cô đã phá cái quan tài đó rồi sao?

“Không thể nào!”

Cô chuẩn bị tư thế đứng dậy, vì chắc chắn bà ấy đang nhắm về hướng này mà tiến đến, cô co chân lên, một tay nắm vào cây rường, một tay run lên lấy bầy. Vẫn còn run từ khi cô cắt đứt hết dây thừng.

Bây giờ, bây giờ chỉ có thể chạy mà thôi. Cô sợ ánh mắt đó của bà Hoàng, ánh mắt hận thù tột độ, ánh mắt như đang nhìn một kẻ đã làm một phần mình ngã đổ, quan tài mình rơi xuống vực.

Cô vẫn còn nhớ lời quạ đen nói, bà Hoàng sẽ yếu đi, nhưng mà ánh mắt kia khiến chân cô tê dại. Lát sau cô thấy cửa nhà họ Hoàng mở ra, sau đó có người đi ra, cô bất ngờ khi người đó là cậu Cảnh Minh, rồi bà Hoàng nhìn lên chỗ cô thêm một lần nữa. Sau đó quay lại đi vào nhà.

“Cậu Cảnh Minh! Bà Hoàng...”

Cô lau mồ hôi cái rồi ngồi đó nhìn, đợi rất lâu sau không thấy bà Hoàng ra nữa, cô mới yên tâm đứng dậy. Vừa đứng dậy cô đã thấy cánh cửa mở ra lần hai, lúc ấy giật mình cô lại ngồi xuống. Nhưng người đi ra là bà Hậu, bà ấy nhìn xung quanh, sau đó cô mừng như vớ được vàng. Chạy thật nhanh về hướng bà ấy, tuy không dám hét lên kêu bà ấy, nhưng cô biết bà ấy cảm nhận được cô. Sau đó quay lại nhìn cô, bà trợn mắt lên rồi nói:

“Cô...”

Cô đưa tay lên miệng, chân chạy thoăn thoắt, sau đó kéo tay bà Hậu, chạy nhanh vào nhà. Vừa tới phòng cô đã nhìn quanh, thấy A Tỳ vẫn ngồi đó đợi, cô mừng như phát khóc:

“A Tỳ! Ta về rồi!”

Nó trợn mắt lên kinh hãi.

“Thiếu phu nhân... Người...”

“A Tỳ! Bà Hoàng muốn giết ta! Cũng may ta không qua nhà ông Từ, bà ấy đã phát hiện ra đôi mắt âm dương của ta rồi!”

Bà Hậu không mấy giật mình, chỉ thấy nét lo lắng trên mặt. Cô nhìn A Tỳ lo lắng, sau đó lại thấy nó đứng dậy, đưa khăn cho cô lau mà lo lắng.

“Hoài Thục à? Người đã từ đâu về vậy?”

“Chuyện này không quan trọng nữa đâu, nhưng mà! Bà Hậu! Tôi đã đập mất bia mộ bà ấy rồi, còn...làm quan tài bà ấy rơi xuống vực!”

“Bà ấy?”

Bà Hậu trợn mắt lên hết hoảng, cô lại thấy được sự thần thốt trong mắt bà. Sau đó cô gật đầu, cô nói:

“Bà Hậu, tôi phát hiện ra mộ của người phụ nữ đó!”

“Làm sao cô phát hiện ra được?”

“Tôi...một con quạ đã nói cho tôi nghe!”

“Một con quạ! Cô nói...”

Bà Hậu như bị sốc, bà ấy lại nói tiếp:

“Tôi ở nhà họ Hoàng bao nhiêu năm nay, thật sự không thể biết được người phụ nữ trú ngụ trong xác bà Hoàng là ai, cứ sao cô lại biết?”

“Tôi...tôi...chuyện rất dài, nếu sau đêm nay tôi còn sống nhất định sẽ nói cho bà nghe. Tôi muốn tìm bài vị của bà Đức Hạnh”

Nói đến đây càng khiến bà Hậu sốc hơn nữa. Bà như gục ngã xuống mà ngồi lên ghế, bà nhìn cô run rẩy. Nhắm mắt lại như đang nhớ ra cái gì đó, chợt bà nói:

“Đức Hạnh, cô đang nói đến phu nhân Đức Hạnh sao? Có phải? “

Hiểu ý bà Hậu, chợt cô gật đầu.

“Đúng vậy! Người phụ nữ chiếm thân xác của bà Hoàng chính là bà Đức Hạnh!”

Cô nói chắc chắn, nhưng mắt vẫn hay nhìn ra cửa. Cô biết bà Hoàng đang ở đây, ngay trong căn nhà này, vì vậy cô đang cần trọng lời nói của mình. Nhưng suy đi nghĩ lại, cô cũng chưa từng thấy cái tên này trong điện thờ nhà họ Hoàng. Cô nhớ không sai thì thật sự chưa thấy, bà Hậu như bị đã kích mạnh, bà xoa trán rồi nói:

“Thật ra cái chết của bà Đức Hạnh là một ẩn số. Lúc trước khi lão gia qua đời trong một lần đi buôn bán, bà Hạnh có xin bà Hoàng về quê ở một thời gian. Sau đó có người báo lên bà Hạnh quá đau buồn nên sinh bệnh và mất,

vì thế xác bà ấy được người nhà an táng ở đâu không ai biết, vì quê bà ấy quá xa, bà Hoàng không về được, nên có sai người xuống xem, nhưng kết quả vẫn là không có. Từ ấy xác bà Hạnh chóng được lãng quên. Vì thế bài vị được bà Hoàng làm để ở điện thờ!”

“Không đúng! Ở điện thờ không có bài vị của bà Hạnh Tôi đã vào đó đúng hai lần, cũng đã nhìn sơ qua các bài vị các thiếp của lão gia. Không có bài vị nào tên là Đức Hạnh cả!”

“Tôi đã không được vào đó rất lâu rồi, chuyện điện thờ hay các chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do bà Hoàng quyết định. Sau đó mấy tháng căn phòng của cậu Gia Minh cháy to. Mất người mất xác. Bà Hoàng vì đó mà như trở nên điên dại, còn ốm một trận chết đi sống lại, sao khi qua cơn bạo bệnh tính cách bà cũng thay đổi. Thay đổi từ ánh mắt lời nói, cử chỉ và cả tâm hồn”

Bà Hậu nói xong đầu cô cũng đã hình dung ra được câu chuyện, chuyện cậu Gia Minh bây giờ vẫn luôn là một ẩn số và nguyên nhân vụ cháy kia vẫn còn là một nghi vấn lớn. Tại sao lại cháy lớn. Nếu có lỗ tay thì cũng có thể chạy thoát ra ngoài, nhưng nếu không thoát thì vẫn có thể để lại xương cốt, nhưng tại sao theo lời bà Hậu đây thì cả xương cốt cũng không còn kia chứ?

Cô suy nghĩ một hồi, chợt không gian trở nên im lặng. Bà Hậu thốt lên một câu mà khiến cô điếng cả người.

“Phu nhân Đức Hạnh là thiếp của lão gia. Là mẹ ruột của cậu Cảnh Minh! “

Cô như bị đóng băng, câu nói ngắn gọn kia có thể bao gồm hết tất cả thắc mắc của cô. Cô ngẩn mặt lên nhìn bà, cô biết bà cũng đã phát hiện ra điều gì đó giống cô, cô cười lạnh lẽo.

“Có thể nói...phu nhân Đức Hạnh kia nhập vào bà Hoàng là vì vị trí bà Hoàng đang ngồi không? Và vì cậu Cảnh Minh... Thật sự là như vậy sao? Với sự thâm độc đó liệu rằng?... Cái chết của cậu Gia Minh có khi nào?”

Cô nhìn bà Hậu, bà ấy chột xanh mặt, bao nhiêu thứ cô nói này giờ đã khiến bà sốc rất nhiều. Cô nhìn bà mà không chớp mắt, đợi từ bà một câu trả lời thay cho sự nghi hoặc của cô.

Bà gật đầu, cô thở ra như nhẹ nhõm vì bà cũng nghĩ giống như cô. Nhưng chuyện quan trọng là cái bài vị, nhưng cả bà Hậu cũng không biết, vậy ai sẽ biết, quạ đen...

Cô nhớ đến quạ đen xong mắt cô sáng lên, cô nói:

“Bà Hậu, tôi thấy bà Hoàng đã bắt đầu hành động, nhưng mà quạ đen nói bà ấy mất đi xác, sẽ rất yếu, nên bây giờ chưa đáng lo. Còn chuyện khác tôi muốn nói cho bà nghe”

Mồ hôi cô rịn ra trán, sau đó cô từ từ nói:

“Ở nhà họ Hoàng có một căn hầm. Cũng là con quạ đen đó dẫn tôi vào. Vô tình tôi đã phát hiện ra một căn hầm chứa tay chân người đã được cắt ra ngâm trong những cái lọ trong suốt. Căn đối diện là ngâm đầu người. Tôi thật sự đã thấy nó! Tôi...”

“Hoài Thực! Cô nói?...”

“Tôi không biết đó có phải là người nhà họ Hoàng không nhưng mà. Những hồn ma tôi thấy ngoài khu rừng cấm địa nhà họ Hoàng họ đều không có chân và đầu.”

Chương 56: Chuyển đi dài

“Bây giờ...”

Cô quay qua nhìn bà Hậu, chột mắt lại liếc qua A Tỳ

“Bà đi theo tôi! Tiểu thư Hoàng Hoa!”

A Tỳ quay qua nhìn cô cái rồi mỉm cười.

“Hoài Thục à! Tôi biết cô muốn nói gì với tôi. Tôi hiểu cô vẫn áy náy vì chưa giúp được tôi. Nhưng mà Hoài Thục à...trên đời này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn. Vì thế tôi không trách cô đâu. Cô đã vất vả như thế rồi kia mà”

“Xin lỗi cô! Tôi cứ nghĩ lần này sẽ tìm về gia đình cô và nói cho họ nghe mọi chuyện. Để rửa oan cho cô chuyện năm xưa. Rằng cô không bị cưỡng bức rồi giết. Tôi không muốn danh tiếng của cô bị người đời nói ra nói vào nữa.”

“Không sao! Không sao đâu. Hoài Thục à... Cô hãy sống sót quay lại nhé. Hoài Thục tôi...tôi chẳng giúp gì được cho cô cả. Bây giờ tình thế cấp bách, cô cứ đi làm việc cô nên làm, tôi sẽ canh chừng cho cô. Có được không?”

Bà Hậu chột nắm lấy cánh tay của Hoài Thục, bà kéo cô đứng dậy.

“Hoài Thục à... Bà Hoàng đã phát hiện ra sớm muộn gì cũng sẽ hành động. Nhưng có một điều nhân lúc bà ấy còn chưa phát hiện ra cô đã quay về đây. Chúng ta đi trước một bước đi”

“Được! Hoàng Hoa... Cô đi theo tôi. Sống chúng ta cùng sống. Chết chúng ta cùng chết. Tôi nhất định không bỏ cô ở lại”

Nói rồi cô nắm lấy hai tay của hai người kéo đi ra cửa, mồ hôi trên trán cô rơi xuống, cô nghiêm túc nói:

“Chúng ta đi!”

Cô kéo hai người họ đi ra ngoài, vừa kéo vừa cẩn thận nhìn xung quanh. Khi thấy xung quanh không có ai thì mới bắt đầu quay qua hai người họ gật đầu.

“Phòng đọc sách của cậu Cảnh Minh”

Hai người họ nghe mà có chút sốc, chột trợn mắt lên bất ngờ nhưng tình thế này không ai nói câu nào. Có nghe thấy gì cũng chỉ biết để yên đó, sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ tính sau.

“Đi thôi”

“Cẩn thận”

Khi ba người họ đã đứng trước cửa phòng sách rồi mà ánh mắt hai người đó vẫn chưa tin nổi. Căn hầm Hoài Thục nói nghe có vẻ rất quan trọng thế tại sao căn phòng này lại đóng hờ như thế?

Cô biết hết tất cả suy nghĩ của họ nhưng không nói, tay nhẹ nhàng đẩy

cửa ra, tiếng éo ọc vang lên. Cô từ từ bước vào rồi tìm chỗ thấp nển. Cô đóng cửa khóa trái lại, sau đó thấp nển xong mới nhanh chóng quay lại, đứng trước cái tủ đựng toàn là sách, cô nói:

“Bà Hậu. Hoàng Hoa. Giúp tôi đẩy cái tủ này ra đi”

“Được”

Bà Hậu và A Tỳ nhanh chóng làm theo, sau đó không lâu cái tủ đã được đẩy ra. Bên dưới liền xuất hiện một căn hầm. Có những nấc thang để đi xuống.

Họ nhìn mà trao tráo đôi mắt, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy căn hầm này. Tiểu thư Hoàng Hoa không nói làm gì nhưng bà Hậu đã ở đây từ rất lâu. Nên thật sự bà rất bất ngờ

Hoài Thực đi xuống dưới trước, hai người họ đi xuống sau. Sau đó cô cẩn thận nói:

“Đừng đóng cái tủ lại, chừa đường lui cho chúng ta!”

Cô nói xong liền cẩn thận đi xuống, sau đó cô nhìn đăm đăm vào căn hầm đen tối trước mặt, cô nói nhỏ:

“Cuối căn hầm này chính là phòng cậu Cảnh Minh”

Nói xong cô liền tiến nhanh đến phía trước, mặc kệ hai người họ đang từ bất ngờ này qua bất ngờ khác. Cô biết hai cánh cửa đó nằm ở đâu. Cũng biết nó dễ mở như thế nào, nên chân cứ bước nhanh không ngừng.

Lát sau cô đứng lại, rồi nhìn vào bức tường loáng bóng đó, hai cánh cửa đó đã biến mất rồi, thay vào đó chỉ là hai bức tường bình thường. Cô quay lại

nhìn bà Hậu vẻ mặt hốt hoảng, bà Hậu lại nhìn cô bằng vẻ mặt khó hiểu, cô ấp úng nói:

“Căn hầm này bị thay đổi rồi. Nó không giống như lúc trước, rõ ràng hai bên đây có hai cánh cửa có thể đi vào”

Bà Hậu tin cô nhưng rõ ràng trước mắt bà chẳng có cánh cửa nào như cô nói cả. Bà bước lại chạm tay lên tường sờ thử, còn áp tai vào nghe và gõ lên thử. Nhưng mọi thứ đều không có kết quả

Bà trợn mắt lên nói:

“Chúng ta phải ra khỏi đây, chắc chắn bà Hoàng đã phát hiện ra cô đã vào đây rồi, ra mau. Tính mạng quan trọng hơn”

Cô bị bà Hậu kéo mạnh ra ngoài, ba người vừa chạy vừa run sợ, mồ hôi người nào người nấy tuông ra, tay run lấy bẫy đẩy cái tủ lại, sau đó ngó đông ngó tây rồi trốn ra ngoài.

Cô để hai người họ chạy đi trước, cô quay lại đóng cửa, nhưng sau khi đóng cửa cô lại thấy trong phòng chợt sáng đèn lên. Cô trợn mắt lên nhìn, thấy bóng dáng của một người phụ nữ đứng trong đó. Cái bóng đen thăm thẳm. Cô nuốt nước bọt cái ròi run run khóa cửa lại, sau đó không chần chừ chạy ra khỏi đó, cô chạy theo bà Hậu.

Cô quay lại nhìn mấy lần nhưng chẳng thấy ai chạy theo, dáng người đó không phải là bà Hoàng, cũng không phải là bà Dung hay bà Hà, nhưng lại nhìn có điểm quen thuộc.

“Tôi là thiếp của lão gia...đừng quay đầu lại tôi không có đầu”

Cô trợn mắt lên cái ròi sực nhớ ra, bà ấy là người phụ nữ đó. Bà ấy muốn

nói gì với cô sao? Bà ấy muốn nói gì?

Cô chạy về phía bà Hậu, sau đó kéo bà ấy rẽ sang hướng khác, không quay lại phòng, sau khi đã vào được chỗ kín cô mới hít thở đều nói:

“Bà Hậu! Tôi nghĩ ra một chuyện, từ đầu đến cuối luôn có một người phụ nữ hay xuất hiện trước mắt tôi. Bà ấy nói với tôi được mấy câu! Rằng bà ấy không có đầu. Bà ấy là thiếp* của lão gia”

“Hoài Thục! Cô nghĩ ra được cái gì? Thiếp* của lão gia rất nhiều. Người đó có nói tên của mình không? “

“Không! Nhưng mà...tôi sẽ tìm hiểu người đó. Nếu muốn gọi hồn lên có phải cần họ tên ngày mất không? “

“Đúng! Nhưng tôi chưa bao giờ gọi được ai. Cô có chắc người đó sẽ biết cái gì không? “

“Chắc chắn! Bà Hậu. Tôi muốn tìm hiểu hết các bà thiếp* của lão gia. Căn hầm đó nhất định đã được ai đó dùng bùa chú che mắt chúng ta lại rồi. Vì thế nên chúng ta chỉ còn cách duy nhất hỏi phu nhân ấy Vì lúc này tôi vừa mới thấy bóng của phu nhân ấy trong phòng sách”

“Được, tôi sẽ tìm hiểu cho cô. Yên tâm đi căn phòng đó nằm đó thì vẫn còn đó. Sẽ không mất được đâu”

Cô gật đầu với bà, gió lạnh chợt thổi qua mát cả mặt, cô nói:

“Tôi tạm thời không thể ở đây được, bà Hoàng rất thánh mũi, không lâu sau sẽ phát hiện ra tôi, sẽ dần nghi ngờ bà, tôi sẽ dẫn A Tỳ đi, bà ấy sẽ hại A Tỳ! Bà Hậu...bà ...”

“Ta sẽ ở lại”

“Bà ở lại thật sao?”

“Đương nhiên rồi. Ta sẽ ở lại đây, ta biết bây giờ bà Hoàng đã rất yếu, không vì thế mà ta để bà ấy nghi ngờ, hồn của chị ta vẫn còn trong thân xác đó. Ta đợi cô quay lại đây, ta tin cô rất nhiều, ta sống đến tuổi này rồi hầu như cái gì cũng thấy qua, chỉ có cô làm ta bất ngờ nhất Ta sẽ ở lại đây chờ cô!”

“Hãy cẩn thận bà Hoàng... Và cả cậu Cảnh Minh... “

“Cảnh Minh...? “

Bà Hậu có chút bất ngờ, cô gật đầu chắc chắn.

“Đúng vậy! Tôi đi đây. A Tỳ chúng ta đi”

Cô nắm tay A Tỳ cái rồi kéo tay nó, cô vừa chạy vừa quay lại nhìn bà. Cô và A Tỳ vẫn còn nhớ đến con đường bí mật có thể ra khỏi nhà họ Hoàng mà không cần đi cửa chính, họ chạy thoát ra ngoài. Hai thân thể nhỏ nhắn chạy thoăn thoắt trong bóng đêm. Cô kéo theo A Tỳ chạy bạc mạng.

“Chúng ta đi đâu?”

“Ta sẽ cho cô quay lại nhà cô. Thôn Vĩnh Hà!”

“Ta không bỏ cô lại được. Hoài Thục cô định làm gì chứ?”

“Ta...ta không yên tâm về cô, hãy quay lại đó đi, nơi đó rất an toàn, nếu có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại”

Cô vừa chạy ra tới đường lớn đã vội đứng lại thở gấp, cô nói:

“Con đường này thường xuyên có những tên buôn vải đi ngang, ta đợi xem có gặp được ai, đi nhờ vậy”

Vừa nói xong cô đã nghe thấy tiếng lọc cọc hướng xa xa, chợt mắt cô sáng lên, cô kéo A Tỳ đi vào một bụi rậm. Sau đó xé một mảnh vải trên y phục cột lên che mặt mình.

Chiếc xe ngựa đó vừa đi đến đã vội vàng dừng lại giống như canh sẵn từ bao giờ, cô bất ngờ rồi nhìn kĩ. Chợt giọng ông Từ vang lên:

“Thiếu phu nhân. Mau lên xe đi”

“Ông Từ? Ông quay lại đón ta sao? Sao ông biết mà quay lại đây?”

“Ta biết chứ? Là một con quạ nói cho ta nghe, bảo ta quay lại đón cô, nó nói như thế.”

“Quạ đen.”

Cô gạt đầu cái rồi nói:

“A Tỳ à mau lên đi. Chúng ta mau lên xe ngựa đi qua thôn Vĩnh Hà. Sau đó ta sẽ theo ông Từ qua thôn Đại Cát”

“Được!”

A Tỳ từ bụi rậm đi ra, sau đó hai người nhanh tay nhanh chân đi lên xe. Ông Từ quay lại một mình, không có gia nô nào theo cả, ông ấy đánh ngựa đi rất nhanh. Vừa đánh vừa thúc, nó chạy như bay trong màn đêm, cô ngồi một lúc lâu sau, lòng vẫn như lửa đốt, sau đó cô dần nghe ông ấy nói:

“Sắp đến thôn Vĩnh Hà rồi, các vị muốn dừng ở đâu?”

A Tỳ ngồi trong xe nói vọng ra:

“Là bá hộ An! An Hòa Thành!”

“Được!”

Ông ấy đánh ngựa đi một lúc nữa, trời đã rạng sáng mất rồi, cô kéo tấm rèm ra nhìn rồi nói:

“A Tỳ! Bảo trọng!”

Chiếc xe ngựa dừng lại, trời đã tờ mờ, A Tỳ đi xuống xe ngựa đã vội quỳ mọp xuống đất nói:

“An Hoàng Hoa ta đời đời không quên ơn của cô! Hoài Thục. Chúc cô thượng lộ bình an”

Cô nói gấp, xe ngựa đã chạy đi một khúc.

“Hoàng Hoa. Tạm biệt cô”

A Tỳ vẫy tay với cô, cô vẫy tay với A Tỳ, nhưng trong màn sương mờ đục đó người cô nhìn thấy lại là Hoàng Hoa, một tiểu thư xinh đẹp dịu dàng, vẫy tay chào cô mỉm cười cảm kích.

Cô ngồi vào xe, bây giờ qua thôn Đại Cát thì cũng mất hết một khoảng thời gian, cô dựa vào xe rồi thở dài, ông Từ nói:

“Thiếu phu nhân chớp mắt tý đi, còn xa lắm! Đường còn dài, người đừng

để bản thân trở nên quá mệt nhọc”

“Cảm ơn ông! Ông Từ”

“Ta đã nói rồi, cô giúp gia đình ta, giúp con trai ta. Giúp Từ Ân coi như giúp ta, ta nợ cô mối ân tình rất sâu đậm”

Cô mỉm cười cái rồi nhắm mắt lại, chột mê man trong cơn mệt mỏi. Cô chẳng biết đang ngủ hay đang thức, vừa mê man vừa mệt mỏi.

“Mày quay về rồi? Tao đợi mày đã rất lâu”

Chột tiếng nói ai đó vang lên trong đầu cô! Cô có thể cảm nhận được giọng nói đó, thềm lạnh buốt từ trong lòng lạnh ra, giọng của tiểu thư Ân Tình...

Cô nghe một cái bộp, như tiếng dao chặt mạnh vào cái xe ngựa, cô giật mình thức giấc, xe ngựa đã dừng, chứng tỏ đã đến nhà ông Từ rồi, sau đó là tiếng than khóc dữ dội vang lên. Cô mệt mỏi tê người ráng bò dậy vén tấm màn ra, nhìn thấy trước cửa là một đám người lớn có nhỏ có kéo tay ông Từ khóc lóc kể lể

“Lão gia! Đêm qua có quỷ vào nhà! Nó đã...”

Cô trợn mắt lên, chột nhảy nhanh xuống xe ngựa chạy lại, nhìn đám người đó hết hoảng, ông Từ hỏi:

“Phu nhân nói cái gì nói rõ ra xem!”

“Lão gia! Tối qua có một con cá tinh vào nhà chúng ta, nó định ăn thịt mấy đứa trẻ đó!”

“Cá tinh?”

“Đúng! Là cá tinh. Lão gia thiếp sợ lắm!”

Cô nghe tới cá tinh thì đã vội hốt hoảng kéo tay vị phu nhân đó, cô hỏi:

“Phu nhân à! Cá tinh? Là cá gì vậy có phải cá trê không? “

Bà ấy bất ngờ tột độ, gật đầu liên tiếp, sau đó nói:

“Nhưng nó đã chết mất rồi! Đây này. Chúng tôi vẫn còn chưa dám động vào, đợi lão gia về giải quyết”

Bà ấy kéo tay ông Từ rồi kéo tay Hoài Thục kéo vào. Cô đi theo bà, giữa sân quả thật có xác của một con cá rất là lớn. Mà cá này lại là cá trê đen bóng, đầu còn có tóc dài, cô trợn mắt lên nhìn. Thấy một mũi tên cắm sâu vào trán của con cá đó, cô quay qua quay lại rồi nhìn, thấy đám trẻ có mấy đứa băng bó tay chân, hình như là bị thương, cô cười khẩy cái rồi nhớ ra lời quạ đen nói tối qua.

“Bà ấy biết cô có mắt âm dương, vốn dĩ rất có hại cho bà ấy nhân cơ hội này sẽ trừ khử cô!”

“Cô mau quay lại nhà họ Hoàng đi! Ta đi có việc!”

Cô quay qua định hỏi phu nhân ấy thì bà tự chỉ tay vào con cá nói:

“Lão gia à! May sao có người đến kịp thời bắn tên vào nó, nó rất đáng sợ, có cả tay chân, ôm một lúc mấy đứa trẻ, rồi chẳng ai dám xông vào vì sợ, nó cứ hỏi Hoài Thục đâu rồi?”

“Phu nhân à...ai đã bắn tên cứu mọi người vậy?”

“Đêm tối tôi không thấy! Chỉ thấy cái bóng màu đen, một thanh niên rất cao. Cầm tên bắn vào nó, rồi bỏ chạy”

Cô trợn mắt lên, thanh niên cao bắn tên rồi bỏ chạy, sao lại gọi cho cô lại hình ảnh của ngày hôm đó, cũng có người bắn chết con chó yêu dính vào thân cây, sau đó quay người bỏ chạy, cô lạng người đi. Bà Dung đây chứ còn ai, còn hỏi Hoài Thực đâu thì đích thị bà Hoàng sai bà ấy qua rồi, cô thở dài rồi nhìn qua ông Từ.

“Ông Từ! E rằng tôi đã liên lụy cho nhà của ông mất rồi”

“Ý cô nói! Con yêu tinh này đến đây tìm cô, nhưng không gặp nên làm hại gia đình ta sao?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, cô nói:

“Tôi giúp người không ít, yêu ma quỷ quái tôi đặc tội cũng không ít. Tôi không thể suy nghĩ ra được vấn đề này, cũng may có người giúp nếu không tôi nhất định sẽ ân hận suốt đời này!”

“Cô đừng nói như thế. Nó dù sao cũng đã chết mất rồi, cũng không ai bị làm sao. Tôi không thể trách cô được”

Chợt cô nhớ ra cái gì đó, cô nói gấp:

“Ông Từ! Tôi phải đi ngay, ông hãy hỏa thiêu con cá này đi, tôi có chuyện rất gấp cần giải quyết”

“Cô đi đâu, tôi cho gia nô đánh xe đưa cô đi!”

“Nhà họ An! An Hòa Thành. Nhà của Hoàng Hoa! Nếu như bà Dung đã qua đây thì tôi nghĩ bà Hà đã qua tới nhà Hoàng Hoa rồi. Sao mình lại ngu

như thế này kia chứ?”

Chương 57: kế hoạch giết bà Hà

“Ông Từ! Cáo từ...”

Cô hốt hải đi lùi lại phía sau, ông ấy nhìn cô gật đầu, chợt nói:

“Thiếu phu nhân! Người có cần tôi cho người theo hộ tống người không? “

“Không cần đâu! Tôi chỉ cần một người đánh xe mà thôi!”

Cô nói xong thì cúi đầu chào ông cái, rồi quay người bỏ chạy. Khi bóng cô đã khuất dần sau màn sương mờ đục sớm ban mai, ông quay lại thờ dài cái rồi nhìn vào cái xác nằm vạt vả dưới đất, ông nghiêm nghị hô to:

“Người đâu! Mau lên. Mang con nghệt súc này chất củi thiêu trong ba ngày ba đêm cho ta”

“Dạ!”

Vừa hô xong cả đám gia nô gần chục người vây quanh, sau đó họ lấy gậy bẫy con cá to lên. Dùng dây thừng quấn quanh nó, còn siết chặt lại, bọn họ loay hoay mà người nào người nấy dùng tay bịt mũi, ông Từ cũng không chịu được mùi tanh hôi này, ông ấy liền nói:

“Các phu nhân dẫn các con vào nhà, nhanh lên!”

Các phu nhân nhà ông ấy sợ hãi kéo con vào nhà, người nào cũng sợ đến cuống quít hết cả chân, sau đó ông liền nói:

“Nhấc lên!”

Bọn họ hai người phía sau hai người phía trước, khiêng vác lên mà ai cũng toát cả mồ hôi. Con cá to thì có to thật nhưng nói về nặng thì cả bốn thanh niên khiêng không nổi thì có hơi phi lí.

“Sao thế?”

Ông Từ không đủ kiên nhẫn hỏi, đám người họ liền nhăn nhó trả lời:

“Thưa lão gia. Nặng quá ạ!”

Ông ấy nhìn sơ qua, con cá này độ tầm cân nặng bằng con người bình thường, nhìn thấy đám gia nô cực khổ như vậy ắt hẳn có lí do, ông quay qua đám người kia nói:

“Các người qua khiêng phụ đi. Nhanh lên. Nó là yêu tinh đó không mau thiêu nó đi thì sẽ rất nguy nan!”

Nói thế lại dọa cho bọn họ một trận thất kinh hồn vía, ai nấy đều tay chân run rẩy bước lại vác lên. Người thì ôm cùi khô chắt lên thành đống, ông Từ nhìn đám người đó khó khăn vác con cá đặt trên đống cùi. Tay ông ấy cầm cây đuốt trên tay mà căng thẳng, sống bao nhiêu năm trên cuộc đời này rồi. Cũng sắp đến cuối đời ấy thế mà chưa gặp được chuyện thế này bao giờ, ông thấy đám gia nô đặt lên cùi xong, ông hô:

“Lấp củi thêm lên người nó!”

Và cả đám người ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại quăng lấy quăng để lên. Vừa quăng vừa thở gấp, xong xuôi thì co chân chạy nhanh ra. Ông nhắm mắt lại cái rồi quăng mạnh cái đuốt lửa vào. Bùng cháy lên một cái dữ dội. Ông như nín thở nhìn vào đống củi đang từ từ bốc cháy kia, chợt ông nhắm mắt lại nói:

“Đi tìm mời một vị nhà sư đắc đạo về đây, ta sẽ ở lại đây canh chừng nó, nó đã là yêu tinh rồi thì không đơn giản thuần phục nó như thế này”

Nói xong gia nô ông ấy chạy đi nhanh, ông đứng đó nghiêm nghị nhìn. Lửa tấp vào nhau kêu lách tách. Chợt ông quay qua nhìn vào bầu trời. Thăm nghĩ đến Hoài Thục, không biết bây giờ cô ấy đã đi đến đâu rồi.

“Đến đâu rồi?”

Hoài Thục vạch tấm rèm ra, hỏi tên đánh xe.

“Dạ thưa đã ra khỏi thôn Đại Cát rồi ạ!”

“Bao lâu nữa thì đến thôn Vĩnh Hà?”

“Còn rất xa, tầm trưa mới đến, người nghỉ ngơi đi, khi đến nơi tôi sẽ gọi ạ!”

“Được!”

Cô chui vào trong xe rồi ngồi đó, chợt nhìn thấy tay chân mình run lên rẩy, mặt mũi xanh đi. Cô chớp mắt cái rồi lấy tay xoa vào bụng mình, đã không được ăn uống đàng hoàng cả ngày cả đêm rồi, bây giờ lại chạy tới chạy lui đến độ mắt cũng dần hoa lên. Cô ôm chân vào gối cái rồi buồn bã, nhớ đến cảnh ngày xưa ở nhà cũ mà thấy cay cay khóe mắt, cô hít hà cái đột nhiên

nước mắt lã dài. Chợt nhớ đến cái ngày bà bói điên đến tìm cô, cái ngày định mệnh thay đổi cả cuộc đời của cô, cô mím môi cái rồi rút người vào tay khóc, than trách thân phận mình.

“Bà cho tôi cái tốt lành không cho tại sao lại cho tôi đôi mắt này?”

Cô khóc lóc dữ dội, vừa đói vừa mệt, lại vừa lo lắng sợ hãi. Bao nhiêu cảm giác khó chịu trong người, cô phải đối mặt với cái gì nữa đây?

Cô cứ thế người mệt lã ngủ quên lúc nào không hay, đến khi xe ngựa dừng lại, rồi có tiếng gõ tay vào xe. Cô nghe thấy tiếng cộc cộc, rồi mở mắt ra, lúc ấy trời đã ấm dần, không còn lạnh như lúc sáng nữa. Cô vạch rèm ra cái rồi nhìn quanh, tên gia nô đó chợt mím cười nhìn cô, cô bước xuống xe, chẳng may lão đảo chóng mặt nên vấp té, hăn liền nhảy vào đỡ cô.

“Tiểu thư không sao chứ?”

Cô nghe hăn hỏi xong liền nhú mày quay qua nhìn. Thấy hăn nhìn cô với một cặp mắt long lanh, cô nhắm mắt lại cái rồi mở mắt ra, chợt nhận ra người đứng dìu cô lại là...

“Từ Ân công tử...”

Hăn liền mím cười, buông tay cô ra, đứng đó nhìn cô gật đầu có vẻ rất vui trong lòng.

“Tôi biết tiểu thư đây sẽ nhận ra tôi mà!”

“Không phải chứ? Là người đã đánh xe đưa tôi đi sao?”

“Đúng vậy! Tiểu thư không nhớ ta đã từng nói hẹn ngày gặp lại với tiểu thư đây sao? Chẳng lẽ tiểu thư đã...”

“À không ta không có quên! Nhưng mà ta rất bất ngờ đó!”

Hắn mỉm cười cái rồi gật đầu, đang định nói thêm thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Cô cùng hắn quay qua nhìn, có một tên gia nô hỏi:

“Xin hỏi các vị đây muốn tìm ai?”

“Ta...ta là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng, ta là Hoài Thục, có thể cho ta gặp lão gia An Hòa Thành một lát được không? “

“Thiếu phu nhân? “

Tên gia nô đó nhìn từ trên xuống dưới, bộ dạng tả tơi hoa lá của cô khiến tên đó có chút hoài nghi. Cô cũng đoán được ý nghĩ đó, nên vội nói ngay!”

“An lão gia có ở nhà không? Ta đang gặp nạn nên người ngợm trông hơi khó coi, nhưng mà người nhìn y phục của ta đi”

Cô kéo tà áo lên cho tên đó coi, chữ Hoàng được thêu trên tà áo, tên đó nhận ra liền nói:

“Xin hãy đợi một lát, tôi vào bẩm cho lão gia nghe cái đã!”

“Được!”

Cô quay mặt lại nhìn, Từ Ân công tử nay đã trở về hình dáng của tên gia nô như cũ, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Trông tôi thảm hại lắm đúng không? Cả tên gia nô cũng nghi ngờ tôi!”

“Có một chút!”

Cô mỉm cười gượng, chợt lát sau có người đi ra, cô thấy đi trước là một người lớn tuổi, đoán chắc là lão gia nhà họ An rồi, nhưng vẫn không vội chào, cô vẫn nhìn vào đó chăm chú, lát sau bóng dáng A Tỳ lấp ló phía sau. Cô mỉm cười cái thật rạng rỡ rồi nhìn nó, lão gia đứng đó nhìn. Có người đến mở cổng, cô bước vào mới vội vàng chào ông An.

“Xin chào, tôi là...”

“Tôi đã nghe nói rồi, mời thiếu phu nhân vào nhà!”

Cô nhìn qua A Tỳ, thấy tay A Tỳ nắm vào cánh tay của một người phụ nữ, cô đã nhận ra đó là mẹ của tiểu thư Hoàng Hoa. Cô cũng cúi đầu chào.

Sau đó ông An mời cô vào nhà, cô chỉ nhìn quanh căn nhà một cái rồi nói:

“Ông An, tôi chỉ ghé thăm...tiểu thư Hoàng Hoa đây, xem cô ấy có an toàn hay không tôi sẽ đi, vì thế nên tôi xin nói thẳng!”

“Xin thiếu phu nhân đây nói!”

“A Tỳ...là a hoàn của ta, chuyện tiểu thư Hoàng Hoa chắc lão gia đây đã biết rõ, vì thế nên tôi nhất định phải nhắc nhở gia đình ông! Tối nay nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra, hay nếu không muốn có gì bất trắc xảy ra, hãy mời một vị pháp sư giỏi về ngay. Tôi sợ tối nay sẽ có chuyện gì đó không lành, chỉ là...tôi hơi lo sợ”

“Thiếu phu nhân đây đã giúp đỡ Hoàng Hoa rất nhiều. Tôi còn chưa tin vào những chuyện như thế này, nếu như...”

“Hãy thắp sáng tất cả các góc trong nhà, hãy cẩn thận những con dơi. Tôi thật sự không thể nào ngăn cản được nữa, nếu như tôi quay lại đó không

kip. Hãy bỏ ra một đội quân biết bắn cung tên lửa quanh nhà nếu có bầy dơi nào đến đây. Hãy tự bảo vệ bản thân mình “

Nói đến đó A Tỳ chợt bất ngờ nói:

“Hoài Thục cô định quay lại căn nhà đó sao?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô ấy quay qua nhìn phụ mẫu mình, nói:

“Tôi sẽ quay về cùng cô!”

“Không! Không cần phải như thế. Tôi sẽ tự mình quay về, tôi chỉ ghé đây nhắc nhở gia đình cô. Tôi sẽ quay về nhanh nhất có thể, hãy cầu nguyện cho tôi đi, nếu may mắn tôi sẽ diệt cả ổ nhà nó. Sẽ không nguy hại gì đến gia đình cô nữa”

“Một mình cô sao?”

“Không đâu! Tôi còn có bà Hậu!”

Chợt tên gia nô bên cạnh nói:

“Còn có cả tôi!”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Đúng đó. Tôi còn có Từ Ân”

Nói rồi cô cúi đầu xuống chào mọi người, sau khi đã chào xong cũng quay đầu đi ra ngoài, A Tỳ chợt chạy nhanh vào nhà, nói:

“Hãy đợi tôi một chút!”

Cô đứng ngoài cửa nói mấy câu với phu thê ông An, lát sau A Tỳ chạy ra cầm theo một túi đựng to, giơ ra cho cô.

“Hoài Thục. Cô như phụ mẫu tái sinh của tôi vậy, tôi thật sự sẽ mang ơn cô suốt quãng thời gian còn lại. Kiếp sau nếu có cơ hội tôi sẽ trả ơn cho cô”

“Đừng nói như thế! Tôi đi đây. Bảo trọng”

Nói rồi cô ôm lấy cái túi trên tay A Tỳ, leo lên xe rồi tạm biệt mọi người, tuy không nói chuyện với nhau được nhiều nhưng cô vẫn cảm thấy ông bà họ An này nhìn cô có vẻ rất là cảm kích. Cũng không cần nói nhiều, nhìn cách họ nhìn A Tỳ là Hoàng Hoa đã biết A Tỳ đã nói những gì cho họ nghe rồi. Cô lên xe giở cái gói ra, chọt mím cười nhẹ nhàng, đúng là hiểu ý cô, A Tỳ gom rất nhiều đồ ăn theo cho cô. Cgồi đó cầm cái bánh lên mà chọt nước mắt tuông chảy. Cô vừa ăn vừa khóc, Từ Ân công tử thì vẫn đang đánh xe, cô vừa nhai nước mắt vừa chảy. Cô khóc mà uất ức trong lòng, uất ức vì bản thân quá mệt mỏi, vì quá chán nản, nhưng phải ăn, ăn cho no rồi mới có sức lực chiến đấu được.

Cô ăn no rồi mệt mỏi lăn ra ngủ, công tử Từ Ân vừa đánh xe ngựa vừa mím cười. Nụ cười của người dịu dàng ấm áp, người trầm nghĩ:

“Người còn có ta, ta sẽ bên cạnh người mà!”

Đến xế chiều cô mới mở mắt ra, xe ngựa cũng đã dừng lại từ bao giờ, cô hốt hoảng vạch màn ra, thấy Từ Ân ngồi đó nhìn vào cô, cô ngó quanh cái rồi hỏi:

“Từ Ân! Chúng ta đến đâu rồi?”

“Chúng ta...đến thôn Vĩnh Hà rồi!”

“Chúng ta mau chóng về thôn Vĩnh Lợi thôi, chúng ta còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết”

“Nhưng mà có người cản chân rồi làm sao bây giờ? “

Nói xong Từ Ân công tử liền nhìn qua bên kia đường. Hoài Thục cũng vội nhìn theo, sau đó mắt liền nhìn qua một cái nhà mồ rất to, cô liền cười nhếch mép.

“Lại là cô sao? Tiểu thư Ân Tình? “

Cô khó chịu bước xuống xe, vừa bước xuống thì chân đã lạnh toát. Cảm giác như có một ánh mắt trốn dưới gầm xe ngựa vậy, chợt cô nghe bên tai có tiếng thở, tiếng thở rất nhẹ nhàng.

“Cô đúng là âm hồn bất táng mà, đeo bám tôi mãi thế? Tôi đã làm gì cô hả? Âm dương cách biệt không ai động chạm vào ai, hà cớ cô cứ mãi tìm tôi, thì hãy mau đi tu đi, kiếp sau còn được làm người!”

Cô liếc quanh qua một lượt, sau đó chẳng cảm thấy gì, rồi quay lại nhìn vào xe, trong xe có ai đó đang ngồi, tấm rèm che ngang nhưng nó rất mỏng, cô vẫn có thể thấy được, bàn tay cô giơ ra vạch cái rèm ra cái mạnh. Chợt hình ảnh cô nhìn thấy khiến cô giật mình, không phải tiểu thư Ân Tình như cô nghĩ, là bà bói điên. Bà ấy nhìn cô mỉm cười, trên tay còn cầm một cái bánh cô ăn chưa hết để lại. Sau đó bà ấy mỉm cười rồi tan biến trong không trung, im ắng nhẹ nhàng.

“Từ Ân à, chúng ta đi thôi!”

“Tôi đã lạc vào chỗ này đã mấy lần rồi!”

“Bây giờ chúng ta đi được rồi!”

Cô chui vào xe ngựa, tiếng chửi bới gầm rú lại phát ra inh ỏi, cô nghe thấy tiếng tiểu thư ấy la hét, rồi chửi bới điên cuồng.

“Bà thả tôi ra....”

Cô nhắm mắt bịt tai lại, lát sau chợt nghe tiếng Từ Ân nói:

“Tiểu thư! Chúng ta ra khỏi được chỗ đó rồi!”

“Tôi biết mà! Xem như bà ấy có lương tâm, còn biết quay lại giúp tôi!”

Cô dựa vào xe ngựa, tay cầm lên một cái bánh, nhìn chăm chăm vào nó thờ dài.

Trên con đường đất, một bà lão lưng còng đứng đó cùng một chàng trai cao to, chàng trai đó cầm một mẫu bánh vụn rồi giơ lên nhìn, hạ xuống rồi thờ dài.

“Ta sẽ quay lại đó cùng nàng ấy”

Chân vừa bước một bước bà già đó đã nói ngay:

“Nếu...người từ bỏ cơ hội quay lại nhân thế. Từ bỏ thân xác ta đã bảo dưỡng kỹ càng suốt bảy năm vừa qua. Từ bỏ luôn sự thống khổ người đã bị giam cầm suốt 49 năm qua. Từ bỏ cơ hội cứu mẹ mình... Thì người quay lại đi. Cái gì cũng có quy luật và giới hạn của nó, người đã quay lại với hình dáng con người đã nhiều lần rồi, lại còn dùng sức lực ta bồi dưỡng cho người bản tên cứu cô ấy, bây giờ chẳng còn lại bao nhiêu đâu”

Nói vừa xong cậu ấy liền mỉm cười, chân đi về phía trước mặc cho bà ấy

phát câu.

“Hoàng Gia Minh!”

“Ta không thể bỏ mặc nàng ấy được, sau này tất cả sẽ giao lại cho Cảnh Minh. Bà đừng quá lo lắng”

“Người...”

“Bà già...sau này không có ta bà cũng không cần phải cau có khó chịu nữa”

Cậu mỉm cười cái rồi quay mặt lại, đi thụt lùi vẫy tay chào bà, dần dần người biến thành một con quạ đen, sải cánh bay lên không trung. Bà già ấy liền chép miệng lắc đầu, rồi lại giơ tay lên. Cầm trên tay một cái túi màu đỏ, bà thấy nó gãy giữa không thôi, bà nói:

“Tiểu thư! Đừng quá kích động. Đừng quá kích động”

Xe ngựa của Hoài Thục dừng lại trước cửa nhà họ Hoàng, cô bước xuống xe ngựa thì thấy trời đã hơi tối. Tên gia nô vừa thấy cô đã vội mở cửa, chào cô lễ phép.

“Chào thiếu phu nhân! Sao thiếu phu nhân về đây sớm vậy?”

Cô liếc mắt qua xung quanh nhà, thấy gia nô a hoàn chạy quanh nhà, có cả thầy lang đến, bắt được tình thế cô hỏi:

“Nhà xảy ra chuyện gì? “

“Bà Hoàng lên cơn bạo bệnh ạ!”

“Mẹ ta làm sao rồi?”

“Không rõ tình hình ạ!”

Cô liếc mắt ra cửa cái rồi nói:

“Mau cất cái xe ngựa ấy vào nhà, ta sẽ dẫn theo tên gia nô này vào!”

“Nhưng mà nhà không cho dẫn người lạ vào đâu thiếu phu nhân”

“Đây là người của nhà ông Từ, trời tối thế này về sẽ rất nguy hiểm, ta chỉ giữ lại một đêm nay mà thôi”

“À vâng thưa thiếu phu nhân”

Cô vào được nhà rồi mới vội vàng chạy về phòng, mở toang cánh cửa chẳng thấy được ai, cô tìm thấy một nha hoàn liền kéo nó lại hỏi:

“Có thấy bà Hậu đâu không? “

“Thưa thiếu phu nhân bà Hậu đang bên phòng bà Hoàng xem xét bệnh của bà Hoàng. Bà Hoàng đã hôn mê cả ngày hôm nay rồi ạ”

“Vậy sao?”

Cô liền nói:

“Người sắp xếp chỗ cho tên gia nô này, ta qua thăm bà Hoàng rồi quay lại, mau lên”

Cô nói nhỏ với Từ Ân công tử cái rồi liếc mắt làm ám hiệu.

“Người theo nha hoàn này, ta qua đó xem cái rồi quay lại tìm người”

Nói xong cô liền chạy nhanh đi, vừa đứng ngay cửa phòng đã thấy cậu Cảnh Minh trong đó nhìn ra, cô có chút giật mình, bộ dạng của cô như một tên ăn mày, cậu nhìn thấy liền đi ra, chẳng hiểu sao cô nhìn thấy cậu có chút đề phòng. Cậu tiến lại một bước cô lại lùi một bước, cậu nhận thấy điều đó liền đứng lại quay qua kêu bà Hậu, bà ấy tức tốc chạy ra ngay, nắm hai vai của Hoài Thục lắc mạnh

“May quá cô quay lại rồi!”

“Bà Hậu...bà Hoàng bị làm sao vậy? “

“Ra đây!”

Bà Hậu kéo cô đi ra xa xa, bà mới cẩn thận nói:

“Hoài Thục. Bây giờ bà ấy rất yếu, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để có thể trục hồn của bà Hạnh ra khỏi xác bà Hoàng, nên tôi vẫn còn đang theo dõi”

“Tôi quay lại đây có chuyện rất gấp, còn nguy hơn cứu hỏa nữa”

“Chuyện gì? Cô quay về rồi tôi đã yên tâm hơn rồi! Còn chuyện gì quan trọng hơn sự an toàn của cô chứ?”

“Bà Dung chết rồi!”

“Chết...?”

Bà Hậu giật mình, Hoài Thục gật đầu.

“Chết rồi, chết ở nhà ông Từ, chuyện kể ra rất dài dòng, tôi quay lại đây là

để giết bà Hà, bà Hà nhất định sẽ qua nhà tiểu thư Hoàng Hoa. Rất nguy hiểm. Bà Hoàng đã phái bà Dung qua nhà ông Từ giải quyết tôi, nhưng không may sao lại bị một người giấu mặt bắn chết, xác còn hiện nguyên hình.”

“Bà Hà không đơn giản đâu. Hoài Thục à. Bà ấy căn bản không yếu như bà Dung”

“Tôi sẽ giúp chị”

Tiếng cậu Cảnh Minh vang lên sau lưng bà Hậu, cậu mang một cặp mắt u buồn nhìn cô, cậu cảm thấy rất sốc khi cô bắt đầu đề phòng cậu như một mối nguy hiểm, cậu nói:

“Tôi sẽ giúp chị, giết bà Hà, cho dù có thất bại hay thành công, nhưng mà chỉ xin chị đừng đề phòng tôi. Thật sự biết chị cảnh giác tôi, khiến tôi rất tổn thương”

“Còn mẹ cậu, cậu bán đứng bà ta sao?”

“Tôi không muốn phải sống như thế này nữa, những bí mật những việc làm kinh tởm khiến tôi phát nổ lên mất, tôi sẽ đi với chị!”

“Tôi có nên tin cậu không? “

Cậu chột mỉm cười, mỉm cười một cách lạnh nhạt, nhạt nhẽo như chính cuộc đời cậu vậy, cậu thở dài như không còn chút sức lực nào, chột cậu nói:

“Chị đã quên rồi. Tôi chưa bao giờ bỏ rơi chị, chưa bao giờ như thế. Và cũng không bao giờ tổn hại chị. Sẽ không... “

“Tôi xin lỗi... Tôi đã nghi ngờ cậu. Tôi là nhất thời... “

“Đừng...đừng nói nữa, tôi sợ chịu không nổi”

Chương 58: thiêu rụi căn nhà bà Hà

Trong bóng tối có ba người từ từ nhẹ nhàng lướt qua, cô nhắm mắt cái rồi hít hà hơi sương lạnh lẽo. Bà Hậu cầm trên tay một cái hộp bằng gỗ, trong đó là tất cả đồ nghề của bà, bà vừa đi vừa nói:

“Hoài Thục! Tôi vẫn muốn nhắc cô thêm một lần nữa! Cuộc chiến này thật sự không hề đơn giản. Nếu như bà ấy thả bầy dơi ra trong nháy mắt có thể hút hết máu của chúng ta đấy”

“Bà Hậu, hay để tôi đi một mình! “

“Cái cô nương ngốc này, ta nói như thế không phải là vì ta sợ, ta nói vậy là vì ta muốn cô cẩn thận mà thôi”

Cô quay lại nhìn cậu Cảnh Minh, cậu ấy cầm trên tay một cây cung, đeo trên vai một giỏ mũi tên. Cậu nhìn về hướng căn nhà của bà Hà mà gương mặt lạnh lùng, cô nhíu mày cái rồi thở ra mạnh.

“Chúng ta đi thôi!”

Cô đi ra khỏi cửa, mặt trời đã dần lên đến đỉnh đầu. Cô bước nhanh trên

con đường lớn, phía xa xa kia cô vẫn nhìn thấy cái chóp căn nhà bà ấy, khuất sau một đám cây rậm rạp.

Nhớ lần đầu tiên bà Hậu dẫn cô vào đấy, cô đã đặt chân vào đó một lần, cũng đã chạm mặt bà Hà một lần. Lúc đó bà ấy mang hình dáng của một bà lão, cô nhếch mép lên cái, bà ấy biến hóa khôn lường. Lúc thì già lúc lại trẻ, cô thật sự không thể biết hình dáng thật sự của bà ấy là như thế nào. Cô nhú mào cái rồi từ từ tiến lại. Suy nghĩ này giờ cũng đã đặt chân vào đến con đường mòn trong rừng. Lá cây khô tự nhiên được một cơn gió thổi qua bay lên tứ tung. Thì ra đây là một khu rừng tre, cô chớp mắt cái rồi nói:

“Bây giờ là ban ngày, chúng ta vào đó xem thử, nếu nó nấp trong đó thì ra tay luôn. Còn không thấy thì phải đợi đến tối”

Bà Hậu gật đầu cái rồi nói:

“Thật ra xung quanh đây là mảnh đất bà Hoàng giành riêng cho bà Hà, một cõi đều thuộc về bà Hà. Chỉ có người trong nhà phạm lỗi hay khiến bà ấy chán ghét mới bị đưa đến đây, quăng vào cho bà Hà rút xương lột da”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Bà đã từng vào đó chưa?”

Bà Hậu lắc đầu, rồi bà lại nói tiếp:

“Chưa! Tôi không quan tâm đến bà Hà, nước sông không phạm nước giếng”

Nói xong ai nấy cũng im lặng, đi một lát thì chân đã chột dừng lại. Cô đứng trước cửa một căn nhà, đảo mắt nhìn quanh thì thấy toàn mạng nhện, bụi bám bám đầy trên những cái cột mái ngói. Cô nhắm mắt lại rồi dần cảm

nhận, một cơn gió cũng không thổi qua, không gian im lặng đến lạ thường. Cô mở mắt ra cái rồi nói:

“Chẳng người thấy gì cả!”

Bà Hậu cũng nói thêm:

“Đúng! Không có mùi yêu khí”

Vừa nói xong cậu Cảnh Minh đã giương cung lên, kéo cái ...mũi tên được căng ra, sau đó bà Hậu biết ý dán một lá bùa vào cây tên. Cậu buông cung tên ra, xoẹt nhanh một phát bắn cái phập vào một cây cột trong nhà. Cô trợn mắt lên cái nhìn bà, xong nhìn cậu, cậu hạ cung tên xuống rồi nói:

“Ban ngày loài dơi sẽ trốn trong bóng tối, chỉ là kiểm tra thử thôi”

Nói vừa dứt câu lá bùa trên cái mũi tên đã nổ lên một cái, cô quay sang nhìn thì chợt nghe những tiếng kêu lách chích vang lên, giống như kính động lớn khiến cho đám dơi kia bị kính động. Cô nhìn bà Hậu cái liền sáng mắt.

“Chúng nó ở trong đó!”

“Đúng vậy!”

“Chúng ta có thể phóng hỏa không? “

“Cái gì cũng vậy, phải thử mới biết!”

Cô nghe vậy liền gật đầu, bà Hậu buông xuống dưới đất một cái hộp gỗ. Bà mở nắp ra, cầm lên một lọ vừa vừa đổ nó ra vừa nói:

“Đây là đầu hỏa, một ngọn lửa có thể thiêu rụi cả một căn nhà ba gian, nói gì đến đồng gỗ mục đó!”

Nói xong bà đã đứng dậy rút từ trong giỏ ra một cái cung tên của cậu Cảnh Minh, bà ngồi xuống quấn một khúc vải vào đầu tên. Sau đó đổ đầu hỏa lên, bà đưa cho cậu cái rồi nói:

“Cảnh Minh! “

Cậu gạt đầu cái rồi nói:

“Tôi hiểu rồi!”

Bà mỉm cười cái nhìn cậu, từ nhỏ Cảnh Minh đã rất thông minh, lại rất giỏi đoán ý người khác. Bà gạt đầu cái rồi cậu giương cung ra, bà quẹt que diêm rồi cậu bắn tên ra. Bà cung tay lại phóng que diêm bay theo, cô được một màng mắng nhãn. Tên phóng tới đâu diêm phóng theo tới đó, còn một khoảng nhỏ nữa thôi là tên đâm vào cột, lúc ấy diêm liền chạm vào đầu tên, chỗ quấn vải lúc này, phát lên một ngọn lửa sáng rực, rồi phùng lên một cái thật mạnh, cắm tên phập vào cột, ngọn lửa ấy lập tức tắt ngúm đi.

“Bà Hậu!...”

Bà Hậu nhìn vào cái mũi tên đó chột nhếch miệng, ngồi xuống đập cái hộp gỗ lại rồi nói:

“Bà Hà đúng là không ngu ngốc, bà ấy không dễ dàng để ai động đến những con thú cưng của bà ấy đâu”

“Căn nhà này đúng là không thể thiêu được, sáng không thiêu được cũng không thể đợi đến tối được”

Nói xong tay cô đã vội chạm vào cánh cửa, cậu Cảnh Minh giật mình nắm lấy bàn tay cô, cậu nhú mày rồi lắc đầu.

“Nguy hiểm! “

“Cậu Cảnh Minh! Đừng cản tôi, tôi sẽ đi vào đó xem xem!”

“Chị... Đừng đi. Rất nguy hiểm. Để tôi đi!”

Nói rồi cậu không để cô trả lời, chọt mở cửa chạy vào, còn nói lại một câu.

“Giữ chị ấy lại!”

Bà Hậu thấy cô định chạy theo thì nắm lại, bà lắc đầu cái rồi nói:

“Đừng khiến cậu ấy phân tâm!”

Cô dừng chân lại, mắt nhìn vào trong rồi lo lắng thở dài, cô nóng lòng đến nỗi nhón gót chân lên. Bà kéo cô ra rồi hai người đứng đó chờ, đợi rất lâu sau cũng không nghe thấy gì. Cô càng lúc càng nóng lòng, tay nắm vào cánh tay bà Hậu nôn nóng.

“Chúng ta đi xem đi! Cậu Cảnh Minh còn chưa lành vết thương đâu!”

Cô nói xong bà lại giữ cô lại:

“Chúng ta đã chọn tin cậu ấy thì nhất định phải nghe lời cậu ấy, cô đừng quá nóng vội, không sao đâu!”

Cô nghe bà nói vậy thì cũng chỉ là nghe, cô tự suy luận ra cũng có thể biết mức độ nguy hiểm là như thế nào, cô đâu phải trẻ con, đám dơi đó lại là loài chỉ hút máu, cậu Cảnh Minh bị thương nặng vết thương vẫn chưa hồi

phục, thử hỏi khi lũ dơi đó mà người thấy thì nó sẽ thềm khát điên cuồng lên đến mức nào? Lúc này cậu Cảnh Minh giương cung tên ra thôi mà cô đã thấy sự run rẩy trên cánh tay cậu. Cô nhắm mắt lại cái rồi nói:

“Bà Hậu, cậu Cảnh Minh sống có tình với tôi thì tôi không thể nào bất nghĩa với cậu ấy được. Tôi không thể cứ trơ mắt ra mà nhìn thế này, tôi thật sự không nở lòng nào”

Nói rồi cô phui cánh tay bà ấy ra cái dứt khoát, bà định kêu nhưng không, bà không thể chạy theo hay kêu lại, bà biết bây giờ ba người mà chạy vào hết thì chẳng khác nào lại gom vào chết chung một đám. Đứng canh cửa cũng là một phần bảo vệ hai người họ rồi. Bà nhìn vào cái rồi đảo mắt nhìn quanh quất, khu rừng im ắng lạ thường, cả một tiếng côn trùng cũng không nghe thấy.

Hoài Thục chạy bực mạng vào trong, vừa chạy vừa kêu:

“Cậu Cảnh Minh. Cậu Cảnh Minh. Cậu có ở đó không? “

“Cậu Cảnh Minh, cậu Cảnh Minh! “

Cô cứ chạy qua một đoạn lại gọi thêm một lần, lát sau khi đã mồ hôi nhễ nhại trên trán rồi vẫn kêu. Nhưng lại không được đáp hồi bất kỳ cái gì.

Sau đó đang suy nghĩ thì nước mắt cô chợt rơi xuống, cô nhìn xung quanh, cả một động tĩnh cũng không nghe được. Không biết cậu có xảy ra chuyện gì không? Cô đang rối loạn nhìn quanh thì chợt có một cánh tay đầy máu giơ ra, kéo cô vào một cánh cửa. Cô hết hoảng nhưng không hét lên, mở mắt ra trừng trừng nhìn, sau đó thấy cậu Cảnh Minh áp sát mặt vào mặt cô, tay cậu bịt miệng cô, cậu thở gấp gáp phả vào mặt cô, chợt dòng máu đỏ chảy từ trán cậu chảy xuống dưới cằm. Mắt cô đảo quanh, người cậu toàn là máu, cậu buông tay ra khỏi miệng cô, nói nhỏ:

“Chị đừng ra khỏi phòng. Nhất là đừng ra”

“Cậu bị thương rồi”

Cậu mỉm cười cái rồi gật đầu, cậu nói:

“Chúng ta là người thường, nên ai cũng sẽ bị thương. Chị đừng lo lắng. Tôi nghĩ ra được một cách có thể không khiến chị gặp nguy hiểm”

“Chúng ta quay về đi”

“Chị dâu. Tôi dặn chị đừng vào đây mà. Sao chị lại vào?”

“Tôi rất lo cho cậu. Tại sao cậu lại bị thương? “

“Hông bết rồi. Mau lên”

“Cái gì hông?”

Cậu quăng cung tên xuống đất rồi không khách khí bế cô lên tay, cậu gấp gáp chạy ra khỏi phòng. Cậu một đường chạy thẳng ra phía sau, cậu chạy ra cả khu rừng, đặt cô xuống rồi nói:

“Mau rời khỏi nơi đây. Chị yên tâm đợi tin, tôi nhất định sẽ phóng hỏa nó cho chị”

“Nhưng cậu bị thương rồi”

“Không phải là tôi. Chị đừng nói nữa. Mau lên. Trốn càng xa càng tốt, tối tôi sẽ nhờ bà Hậu tìm chị. Đừng quay lại nhà. Đi về hướng Tây có một gốc cây to rỗng ruột, có thể trú được tạm thời”

Cậu nói xong thì vội vàng chạy đi, cô kêu theo

“Nhưng mà...”

Cậu quay lại vẻ mặt hết hoảng đưa ngón tay lên miệng, nuốt một cái rồi nói:

“Mau chạy đi”

Nhìn máu tươi rơi từng giọt xuống má cậu mà cô không kiềm được lòng, cô nhú mào cái rồi nói:

“Tôi sẽ chờ cậu quay lại”

Cô nói xong liền chạy khỏi đó, vừa chạy cô vừa nhớ tới lời bà Hậu nói:

“Chúng ta chọn tin cậu ấy thì phải nghe lời cậu ấy”

Rồi lời cậu chợt vang lên trong đầu cô.

“Chị quên rồi. Tôi chưa bao giờ làm gì tổn hại đến chị, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ tổn thương chị”

Cô vừa chạy một đoạn xa thì chợt dừng chân, một tiếng thét vang lên kinh hoàng, cô trợn mắt lên rồi dừng chân lại, tiếng thét đó phát ra từ ngôi nhà của bà Hà. Và tiếng hét đó nghe qua rất giống với tiếng của bà Hoàng.

Cô run run đôi môi, chợt nhớ lời cậu nói, cậu nói sẽ phóng hỏa nó, nhưng lại nói không phải tôi...vậy là sao? Cô đứng nhìn một lượt, chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Cô chớp mắt cái lại càng thêm bất ngờ, sau tiếng hét đó là khói bốc lên nghi ngút. Căn nhà bà Hà đang dần cháy lên rất dữ dội,

cô lẩm nhẩm trong miệng, nhưng chưa thành câu đã có ai đó nắm lấy cánh tay cô, kéo mạnh về phía trước, cô quay qua thì thấy bà Hậu, bà ấy đổ mồ hôi nhễ nhại vừa chạy vừa nói:

“Mau rời khỏi đây. Bà Hoàng tức giận nên phóng hỏa nhà bà Hà rồi”

Cô nghe bà Hậu nói xong mới bắt đầu nghiệm ra một chân lí, đó chính là cậu Cảnh Minh bị thương nặng là cậu cố tình để bày dơi ấy làm tổn hại cậu, cậu muốn khơi dậy lòng thương con của bà Hoàng, cậu muốn mượn tay bà Hoàng thiêu rụi căn nhà đó, vì cậu biết bà Hậu và cô không thể làm được việc này.

Cô vừa chạy theo bà Hậu vừa suy nghĩ, chắc cậu phải tổn thương đến mức nào đó quá khủng khiếp nên bà Hoàng mới điên loạn như vậy. Có khi nào cậu Cảnh Minh sẽ bị tổn hại đến tính mạng không? Cô tự hỏi bản thân mình, sau đó là đến lúc trái tim cô đau lên một phát.

“Bà Hậu à không xong rồi”

“Cô làm sao thế?”

“Tôi khó chịu quá”

Cô ngồi xuống rồi ôm lấy lồng ngực mình nói, sau đó bà Hậu đảo mắt cẩn thận nhìn quanh, bà ấy nói:

“Bà Hoàng đột nhiên xông vào nhà bà Hà, may là tôi nấp đi kịp thời. Không hiểu sao bà ấy lại ra tay phóng hỏa căn nhà bà Hà không biết, thiêu rụi cả đám dơi khổng lồ của bà Hà rồi”

“Vì cậu Cảnh Minh đó. Là vì bản năng làm mẹ của bà ấy trỗi dậy, bà ấy làm bất cứ cái gì đến cuối cùng cũng là muốn cậu Cảnh Minh được thứ tốt

nhất, nên bà ấy không quan tâm bà Hà nghĩ gì hay sẽ làm gì, mà cái bà ấy quan tâm thật sự là cậu Cảnh Minh. Từ đầu tôi phải đoán ra vấn đề rồi chứ. Cậu ấy lấy tính mạng ra chỉ để khiến bà thiêu rụi căn nhà đó, vì tôi muốn làm như thế. Là tôi ngu dốt nên tôi không biết cậu sẽ làm như thế”

“Hoài Thực! Tôi cũng không ngờ rằng chuyện sẽ xảy ra như thế Chuyện đã xảy ra rồi”

Chợt cô bất ngờ nắm lấy cánh tay bà, cô nói:

“Hình như bà Hà đã rời khỏi căn nhà đó rồi”

“Cô yên tâm đi, bà Hà đi rồi nhưng chắc chắn bà ấy sẽ nhanh chóng quay lại, căn nhà bà ấy bị bà Hoàng thiêu thì làm sao mà không quay lại được”

“Bà Hậu, bà quay lại nhà họ Hoàng đi, tôi sẽ trốn ở gốc cây phía bên kia, tôi đã được cậu Cảnh Minh dặn dò như thế, bà quay lại xem cậu ấy thế nào đi”

“Được, dù sao tôi ở cạnh cô cũng sẽ khiến người ta nghi ngờ, tôi sẽ quay lại nhà chăm sóc cậu Cảnh Minh, cô yên tâm bà Hạnh đã chết rồi. Bà ấy biết cảm giác chết đi sau đó nương nhờ xác của người khác không dễ dàng gì, vì thế bằng mọi giá bà ấy sẽ không để cho cậu Cảnh Minh xảy ra chuyện đâu. Cô yên tâm, còn có tiểu thư Ánh Dương luôn hết lòng yêu thương cậu, căn bản nhà đó người yêu thương cậu ấy đều không phải người bình thường, vì thế không phải lo, Cảnh Minh yêu thương cô như vậy không lẽ nào lại chết bỏ cô đâu”

“Bà đừng nói như thế nữa, mau quay lại đó đi”

“Được! Hãy bảo trọng, tôi sẽ tìm cách quay lại đây trước tối nay, sẽ tìm cách mang cô trở lại nhà”

“Được!”

Nói xong bà Hậu đã vội vàng rời đi, cô ngẩn mặt nhìn lên trời xanh rồi chấp tay lại khẩn cầu. Vừa khẩn xong đã nghe thấy tiếng vỗ cánh lạch bạch phát ra, cô giật mình mở mắt nhìn, còn tưởng con dơi nào chạy thoát ra khỏi nhà. Cô bất ngờ nhìn thấy quạ đem đậu trên một nhánh cây gần đó, cô vẫn không xác định được đó có phải là Gia Hào không hay là một con quạ lạ, cô thăm dò lại gần, gọi tên nó:

“Là người phải không? Gia Hào? Là người đúng không? “

Cô bước lại gần, mắt nó nhìn đăm đăm vào cô, chột bay lại đậu lên vai cô.

“Là ta! Đúng thật là...cô còn không nhớ nổi ta sao?”

“Quạ đen, người mau giúp ta bay về nhà họ Hoàng đi!”

“Làm gì?”

“Xem xem cậu Cảnh Minh rốt cuộc bị thương có nặng không? Ta rất lo cho cậu ấy”

“Còn cô? Ta ở đây là để cùng cô quay lại nhà họ Hoàng, bỏ cô ở đây một mình làm sao ta yên tâm được?”

“Nhưng mà... “

“Thôi nhưng nhì đi, ta không thể để cô ở đây một mình được, sớm muộn gì bà già dơi đó sẽ quay lại đây, ta có theo dõi bà ấy. Bà ấy biến thành người đi qua nhà của A Tỳ đó, nhưng bà ấy đã quay lại đây rồi, cô mau theo ta, đi trốn thôi”

“Bà ấy biến lại thành người rồi sao?”

“Đại tiểu thư. Tháng này là tháng mấy rồi? Là tháng mười một rồi, bà ấy chỉ mất trái tim tháng mười thôi. Bà ấy hồi sinh rồi, cô mau chóng quay lại nhà họ Hoàng tìm bài vị của vị phu nhân tên là Đức Hạnh đi. Có bài vị đó cô mới nắm thóp của bà ta được, tất cả hồn vía đều được bà ấy cất trong đó”

“Ta không thể quay lại đó nếu không có bà Hậu!”

“Không có bà Hậu nhưng cô có ta! Ta đã bao giờ bỏ rơi cô đâu!”

“Người...”

Chương 59: Gia Minh và Cảnh Minh, rốt cuộc nàng yêu ai?

“Gia Hào à...”

“Hả...?”

“Trời tối rồi!”

“À... Ừ...”

Cô ngồi co ro trong hốc cây to, bóng tối đã dần lấn chiếm vào khu rừng. Cô ngồi ôm vai, mắt mơ hồ nhìn xa xăm, cô mím môi cái rồi nói:

“Chúng ta có thể quay lại nhà được chưa?”

“Quay lại nhà...”

“Người nói sẽ dẫn ta quay lại nhà kia mà. Người không nuốt lời đấy chứ?”

Cô nhìn nó bằng một cặp mắt long lanh, sau đó nó nói:

“À...bà già đó bảo canh ba mới thích hợp để quay lại nhà, bà Hạnh bây giờ rất yếu, phải canh thời gian bà Hạnh yếu nhất quay về”

Cô nghe nó nói vậy mới thắc mắc:

“Bà già? Bà già nào?”

Nó ấp úng nói không thành câu, chợt nó nói:

“Bà bói điên, là bà ấy”

Cô ngồi đó thất thần, nghe xong câu đó mà đầu óc dần tê dại đi. Cô quay qua nó gấp gáp hỏi, nhưng giọng điệu vẫn rất nhỏ nhẹ cẩn thận:

“Bà ấy còn sống sao? Gia Hào. Người gặp bà ấy rồi sao?”

“Ta gặp bà ấy lâu rồi. Bà ấy chết rồi Chỉ còn lại hồn phách mà thôi. Trước kia ta có nói cô nghe chuyện bà bói điên sẽ giúp đỡ ta tìm lại thân xác, nhưng chưa làm được thì bà ấy đã tặng đôi mắt cho cô, ta không thể nhờ bà

ấy được nữa nên mới bám theo cô”

“Phải ha...người vốn dĩ đã quen bà ấy trước ta mà, sao ta lại quên mất chứ? Từ cái hồi ta về nhà như hươ Nụ thì đã không còn thấy bà ấy về bên ta rồi, cúng cơm thì cũng chỉ thấy nó dần dần thiu đi, chứ ta chưa thấy bà ấy. Sau này lúc gặp nguy hiểm cũng chỉ thấy được một vài lần”

Cô nói xong liền co chân lại, trời về đêm lạnh thật đó. Cô co chân lại người run rẩy, sau đó cô lại hỏi thêm:

“Đợi đến canh ba thì lâu lắm, người kể ta nghe về chuyện của người đi”

“Ta sao? Ta có gì mà kể?”

“Chẳng phải người nói người là em của lão gia sao? Người kể ta nghe về cậu Gia Minh đi”

Nó im lặng mất mấy giây, miệng chột cứng đờ, sau đó ấp úng:

“Gia Minh? Cô hỏi Gia Minh làm gì?”

“Ta đương nhiên là muốn biết nhiều thứ về tướng công của ta rồi. Có phải Gia Minh có rất nhiều tật xấu, xấu đến nỗi không dám nói ra không? “

Nó nghe xong liền bật cười, cô vô tình nắm lấy nó rồi kéo vào người, chủ yếu là muốn bịt miệng nó lại, nhưng không may lại phản xạ ngược lại, nó quá nhỏ nên cô đã ôm nó vào lòng.

“Người nhỏ tiếng tí đi!”

Sau khi ôm nó vào lòng, đầu nó lú ra khỏi cánh tay cô, nó khó chịu nói:

“Nhẹ tay tý đi, ta chết bây giờ”

“Sao hả? Nói đi, về tướng công của ta. Nói ta nghe đi”

“Kêu chú đi rồi ta nói. Lớp trẻ bây giờ chẳng biết phép tắc gì cả”

Nó nói giọng mỉa mai, cô nhếch mép lên cái rồi nói:

“Người trở lại làm người ta sẽ gọi người là chú được chưa?”

Nó mỉm cười cái tạm gật đầu chấp nhận, sau đó cô ngồi ngay ngắn nghe ngóng.

Nó hãnh giọng cái rồi mới từ từ nói:

“Muốn biết cái gì? “

“Về tình trường của chồng ta. Chàng ấy có yêu ai không? “

“Tình trường, nếu nói về tình trường thì thật sự quá thâm. Thâm thâm”

Thấy giọng điệu của nó ngày một bi đát, cô cũng thấy nó làm lố quá rồi.

“Làm sao mà bi thảm? Sao hả?”

“Mới lên 10 đã có hàng trăm nhà qua đòi kết thông gia, lên 13 đã có bao nhiêu lá thư tình gửi về phủ, đến độ gia nhân trong nhà lấy nhóm lửa mà còn không hết. Chưa hết, lên 16 đã có hàng ngàn hộ gia đình đòi gửi con vào phủ, khủng khiếp lắm”

“Kinh khủng như vậy sao? Có thật không vậy?”

“Đương nhiên! Thiếu gia nhà họ Hoàng kia mà, làm sao mà không dữ dội. Vừa khôi ngô tuấn tú vừa giỏi võ nghệ, một mũi tên xuyên qua hai mươi con chim trên trời, cao ráo phong nhã, làm sao mà không kinh khủng chứ?”

“Có thật không đây? Đừng có mèo khen mèo dài đuôi đấy nhé!”

“Cô không tin ta vậy hỏi ta làm gì? Thế thì đừng có hỏi”

“Thế thì tạm tin vậy, nhưng nếu giỏi hơn một chút nữa thì sẽ ngang cậu Cảnh Minh rồi!”

“Ừ...cậu Gia Minh giỏi hơn cậu Cảnh Minh nhiều đấy”

“Ta không tin. Cậu Cảnh Minh mới giỏi nhất”

“Được được cô đúng. Ta sai!”

Biết không cãi lại cô, nó liền nói giọng chịu thua, im lặng một lát cô lại lấy ngón tay khều nó, cô hỏi:

“Thế còn người? Tại sao người lại chết vậy? Lại còn chết trẻ nữa, ta nhớ không lầm lúc ta vào điện thờ có nhìn qua tất cả các bài vị, sao ta lại không thấy tên người?”

“À...à ừm...chắc bà Hạnh ghét ta, không cho đặt bài vị ta trên điện thờ, lạ lắm sao?”

“Không có...ta chỉ hỏi vậy thôi! Vậy tại sao người lại quen bà bói điên vậy? Tại sao người lại chết, còn bị phong ấn vào cái chum nữa?”

“Ta....? Cô thật sự muốn nghe sao?”

“Đúng vậy!”

Cô gật đầu cái chắc chắn, nó ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

“Một đêm bình thường như bao đêm, căn phòng của ta chợt bốc cháy, mọi lối ra đều bị khóa chặt lại. Không ai cứu ta cả! Cũng không ai nghe thấy ta kêu cả. Vì hôm ấy ta không thể mở mắt ra được, chỉ có thể nằm trên giường chờ đợi mà thôi!”

“Người...”

“Sao giống như chuyện của tướng công ta thế?”

“Làm sao giống! Không giống! “

Nó cố lẩn tránh ánh mắt cô, chợt nó nói tiếp:

“Lúc ấy có một bà già...đã vào cứu ta, bà ấy nói nếu muốn bà ấy cứu thì phải nghe lời bà ấy. Chờ đợi một người hữu duyên đến tìm ta. Lúc ấy thân xác ta đã cháy hết một nửa, thành một khúc củi khô rồi. Bà ấy nói hãy đợi một thời gian, sẽ trả xác về cho ta, nhưng mà phải xem bà ấy có còn sống đến lúc đó không. Ta đã chờ trong cái hũ đó đúng 49 năm, không thấy ánh sáng Mặt Trời, không nghe tiếng người, không được sưởi ấm. Lạnh lẽo cô đơn, ta sợ sau này ta sẽ quên đi tiếng người, nên ngày nào cũng hát một bài, hát đến hát lui, rồi tự nói chuyện một mình “

Nó nói xong thì chợt một giọt nước rơi xuống đầu nó, nó chợt nói:

“Mưa rồi, thôi không nói nữa, cô ngồi gần vào đi, kéo ướm”

Nó ngẩn mặt lên, chợt thở dài.

“Thật là...cứ tưởng là mưa! Cô khóc à?”

Nó nói xong thì chợt thở dài, cô áp hai bàn tay vào người nó, nói:

“Ta sẽ giúp người. Sau này người sẽ không phải nói chuyện một mình nữa! Nhất định sẽ có cách mà”

Nó im lặng một hồi, chợt gật nhẹ đầu.

“Được thôi!”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Người hãy tin ở ta, ta còn sống sẽ làm bạn với người, ta có chết cũng làm ma quay về làm bạn với người”

“Ta không thèm, sau này ta trở lại làm người ta sẽ không quay lại tìm cô đâu, ta sẽ đi tìm chân ái của mình. Cô phiền chết đi được”

“Người...được thôi! Đi thì đi đi! Người con gái người yêu năm xưa bây giờ đã già rồi, người không tìm được đâu!”

Nó bật cười cái rồi nói:

“Không phải đâu, cô ấy còn trẻ...nhưng mà cho dù cô ấy có già, ta vẫn sẽ thích cô ấy!”

“Thích thôi sao? Nghe bảo thăm thiết như thế mà chỉ thích thôi à?”

“Đúng vậy, tình cảm từ một phía thì chỉ được gọi là thích thôi, cô ấy đâu có yêu ta, cũng không hề biết ta yêu cô ấy, thế thì chỉ được gọi là thích mà thôi!”

“Thật à? Thê thảm thật, so với tướng công ta người còn thê thảm hơn rất nhiều. Thường ngày thấy người ba hoa nói nhiều như thế tại sao lại không nói là thích cô ấy đi, tại sao lại đơn phương như thế?”

“Nói...nói làm gì? Cô ấy để tâm đến người khác rồi, cũng đem lòng yêu người ta say đắm rồi! Cô ấy không biết sẽ dễ dàng hơn, không khó xử!”

“Ây người đúng là ngu mà! Người phải nói ra thì mới biết có thể hay không, cô ấy có thích người khác hay không thì cũng phải xem cô ấy nói thế nào. Người nghĩ cô ấy thích người ta thì là thích người ta à, lẽ đâu không phải... “

“Không đâu! Là phải đó!”

Cô nghe nó nói vậy cũng không biết nói gì thêm, chợt im lặng rồi nhẹ nhàng thở ra, những lúc thế này thật không biết nói gì.

“Người yên tâm, sau này ta sẽ trực tiếp hỏi cô ấy cho người, nam nhi đại trượng phu, chỉ một câu nói lại không dám nói sao? Thật là thất vọng mà, người cứ nói, được thì có được nàng, không thì lại trở về tay không, dẫu sao thì ngay xuất phát điểm cũng là tay không, không phải sao?”

“Cô thật là! Nói thế thì chuyện gì trên đời này cũng được giải quyết rồi, làm gì còn người bị tương tư chứ?”

“Cũng phải... Cũng phải đó! Nhưng mà Gia Hào à, ta là nữ nhi, ta khuyên người nên nói ra, như thế mới cảm thấy thoải mái được”

Nó ngẩn mặt lên nhìn cô, sau đó nhìn rất lâu, nó mới nói:

“Vậy... Cô đã ngỏ lời với Cảnh Minh chưa?”

Tự nhiên hỏi tới đó cô lại cảm thấy chột dạ, bản thân giật mình cái nhẹ, rồi suy nghĩ về câu hỏi đó.

“Tại sao tôi lại ngỏ lời với cậu Cảnh Minh kia chứ?”

“Cô có thích cậu ấy không? “

Nó lại hỏi thêm một câu làm cô giật mình, rồi cô lại rơi vào tình thế bối rối.

“Thích sao?”

Cô cũng đang tự hỏi bản thân mình, thích sao? Rốt cuộc phải trả lời như thế nào?

Nó thấy cô im lặng lâu quá liền nói thêm.

“Hoài Thục à...cô hãy suy nghĩ kĩ đi, rốt cuộc cô có thích cậu ấy không? Chẳng phải lúc nào nguy hiểm cũng là Cảnh Minh đứng ra bảo vệ cô sao? Chẳng phải cậu ấy rất hòa hoa phong nhã, lại dịu dàng ấm áp, điều quan trọng cậu ấy đã hi sinh vì cô rất nhiều. Cô không cảm thấy gì sao?”

Những lời quạ đen nói ra là những thứ cô đã từng nghĩ đến, bao nhiêu tháng trời cô được nhà họ Hoàng rước về, cô cũng đã bao nhiêu lần rung động trước cậu Cảnh Minh, sau đó cô dựa cằm vào đầu gối, nói:

“Thật ra tôi có thích cậu Cảnh Minh! “

Một câu nói cô nói ra tự nhiên như bóp nghẹt trái tim của ai đó, nó nhìn cô chăm chú, đôi mắt mang nỗi u buồn, hơi thất vọng nhưng lại cảm thấy rất hài lòng.

“Đúng đó, cậu Cảnh Minh rất tốt, tôi mà là nữ nhi tôi cũng sẽ thích cậu ấy”

“Trước đây tôi từng nghĩ nếu như tôi được gả cho cậu Cảnh Minh thì tốt biết mấy. Nhưng mà...”

“Nhưng mà lại xui xẻo lấy phải một người đã chết đúng không? “

Cô mỉm cười lạnh nhạt, chợt nói:

“Nói gì thì nói, chàng ấy vẫn là tướng công của ta, sao có thể nói là xui xẻo được”

Nó im lặng suy nghĩ, lặng lẽ nhìn gương mặt cô. Hóa ra cô thích Cảnh Minh từ hồi mới về nhà chồng chứ không phải dạo đây, nếu không có cái danh nghĩa vợ vẫn này có phải cô sẽ được danh chính ngôn thuận được vun đắp tình cảm với Cảnh Minh hay không?

Hóa ra cảm thấy bản thân là một hòn đá chẵn ngang đường người khác cảm giác lại tệ đến mức này, nó im lặng mà trái tim như đóng băng lại, tan nát hết cả cõi lòng. Thì ra cảm giác đau lòng nó là như thế này, nó cười khẩy cái rồi nói:

“Tôi đã chắc chắn rồi!”

Cô thắc mắc quay qua hỏi nó.

“Chắc chắn cái gì cơ?”

“Nàng ấy yêu người khác, nàng ấy không yêu ta!”

Cô chợt thoáng có chút buồn, mím môi tạm gật đầu.

“Ta mong một ngày nàng ấy sẽ suy nghĩ lại, tuy người miệng mồm chua ngoa, lại còn sắt xước, nhưng ta biết người rất tốt bụng!”

Nó mỉm cười cái rồi gật đầu.

“Còn ta chỉ mong nàng ấy một đời bình an hạnh phúc! “

Nói rồi nó ngẩng mặt lên nhìn, chột nhắm mắt lại hít hà một hơi.

“Đến giờ rồi, chúng ta quay lại nhà thôi, chắc bây giờ bà Hà đã làm loạn nhà đó lên rồi”

“Được!”

Nói xong quạ đen đã vụt bay về phía trước, cô nhanh nhẹn chạy theo sau, chân cô đạp xuống dưới đất phát ra âm thanh xào xạc. Cô vừa chạy vừa nhìn, sợ tối quá không thấy đường, băng qua khỏi khu rừng, nó lại dẫn cô chạy vào một cánh đồng cỏ.

Lúc ấy chẳng biết nó dẫn cô đi đâu, chỉ biết chạy theo mà thôi, lúc ấy cô cứ cắm đầu chạy, một lát khi đã quá mệt không thể chạy được nữa. Cô vịn tay bừa vào một hàng rào, chột lát sau ngẩng mặt lên mới bất ngờ, cô nhìn trân trân vào trong, sau đó lau đi giọt mồ hôi trên trán.

Cô đẩy cửa bước vào trong, đây chính là điện thờ nhà họ Hoàng, cô quay mặt qua nhìn nó. Nó đậu trên một nhánh cây, rồi sau đó đáp xuống, nó đậu trên vai cô, bắt đầu đọc số thứ tự bước chân. Cô hiểu ý nó thế là cô cũng bước theo, lát sau cô mò trên nóc cửa, lấy chìa khóa ra rồi mở khóa. Kèo kẹt một tiếng rồi cánh cửa được mở ra. Bên trong lại phảng phất một sự lạnh lẽo của những tấm bài vị làm bằng vàng, cô tiến gần lại rồi giơ tay lên, nó liền nói:

“Đừng thấp nển lên!”

Cô liền dừng tay lại, nhưng tối thế này làm sao mà tìm? Cô đang tự hỏi bản thân mình như thế, rồi sau đó nó chột nói nhỏ vào tai cô:

“Mắt âm dương khi mở ra sẽ nhìn thấy ma quỷ, khi nhắm lại sẽ ngửi thấy vong hồn. Không cần ánh sáng, chỉ cần trong lòng cô có ánh sáng, có lòng quyết tâm trừ đi cái xấu, hướng đến cái tốt, thì chắc chắn cô sẽ cảm nhận được. Hãy thử cảm nhận xem, người nhà họ Hoàng sẽ nói cô nghe những gì?”

Cô nghe lời nó dần dần nhắm mắt lại, sau đó tâm bắt đầu tịnh lại. Người bắt đầu cảm thấy lâng lâng, cô im lặng như vậy một khoảng thời gian rất lâu, nhưng không cảm thấy gì, cô mở mắt ra rồi chột lắc đầu nói:

“Không được, tôi chẳng cảm thấy được gì cả!”

“Chẳng cảm thấy gì? Sao lại như thế? Cô đã nghĩ đến ai?”

“Tôi nghĩ đến Gia Minh! “

“Gia...”

Cô mỉm cười gật đầu, cô nói:

“Những lúc thế này ta nghĩ đến chàng ấy, ta nhớ những lúc sắp mất mạng ta luôn nghe thấy tiếng chàng ấy gọi ta, gọi là nương tử...”

Nó cảm thấy rất bất ngờ, chột cảm thấy trong tim có cái gì đó rất lạ, rồi nó nói:

“Hãy nghĩ đến người khác đi, ngoài Gia Minh! “

“Tại sao? Chàng ấy là tướng công của ta, sao lại không được nghĩ đến chàng ấy?”

“Cái cô nương ngốc này, thì là...chẳng phải cô không cảm nhận được sao? Hay nghĩ đến người khác đi!”

Cô tạm gạt đầu, sau đó chấp tay nhắm mắt lại, một lúc lâu sau cô nghe thấy tiếng của rất nhiều người nói chuyện. Giọng phụ nữ và có cả giọng của những vị tiểu thư trẻ tuổi, họ nháo nhào nói như sắp không kịp nữa.

“Chạy đi, chạy đi, mau chạy đi!”

“Chạy đi?”

Chợt cô mở mắt ra cái mạnh, như cảm nhận được cái gì đó cô quay mặt ra cửa. Một cơn lốc mạnh đập vào cửa khiến nó mở toang. Sau đó cô trợn mắt lên nhìn, thấy bóng dáng bà Hoàng tiến lại gần cô, trong cơn hốt hoảng cô như đứng hình, bà ấy mỉm cười cái rồi nói:

“Hoàng Gia Minh! Ta biết ngay người vẫn còn sống!”

Sau đó một mũi tên từ phía sau bà bắn lên, nó bay đến nhanh về phía cô, không kịp phản ứng cô đứng đó như trời tròng. Sau đó một bóng người bước ra kéo cô lại phía sau, một cái phập thật mạnh, mũi tên đó đâm thẳng vào lồng ngực người đó. Cô ngược mặt nhìn lên rồi mới thấy hình dáng cậu Gia Minh trước mặt, mũi tên đâm vào ngực cậu, mắt cậu hoang mang nhìn cô.

Cô biết đó là cậu Gia Minh, vì gương mặt cậu y như bức tranh trước kia cô từng thấy, rồi hình bóng cậu chợt tan ra trong không trung, chỉ còn mũi tên rơi xuống. Cô quay lại nhìn bà Hoàng, sau lưng bà bước lên một người cao

lớn, mỉm cười nhìn cô, cô lắp bắp rồi ngất lịm đi.

“Cậu Cảnh Minh”

Chương 60: quá khứ và hiện tại! Sự ganh ghét qua nhiều năm

Trong đêm tối, một căn phòng được thắp sáng đèn, gió lạnh thổi nhẹ qua những tấm rèm, làm nó lay đưa nhẹ nhàng, mùi hương quen thuộc phảng phất qua mũi cô. Không biết cô đã bất tỉnh bao lâu rồi, đôi mi khẽ rung động, mắt cô từ từ mở ra. Cái trần nhà quen thuộc, cái rèm quen thuộc, cô nhắm mắt lại, cái hình ảnh một mũi tên từ xa bay về lại trước mặt cô. Một bàn tay kéo cô lại, một âm thanh gai người khi mũi tên ấy đâm phập vào người của ai đó. Rồi hình ảnh người đó dần tan ra trong không trung, môi cô khẽ run run rồi nước mắt nhẹ chảy xuống thái dương. Rồi bên tai cô vang lên một âm thanh, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, cô liếc mắt qua nhìn, sau đó chột nhắm mắt lại.

“Đi ra ngoài!”

Cô chỉ nói đúng ba chữ, sau đó liền im lặng, cậu Cảnh Minh dừng chân lại. Rồi cậu lại bước đến gần, cô ngồi bật dậy, mắt nhìn đăm đăm vào mặt cậu, cô nói:

“Tôi bảo cậu đi ra ngoài, ra đi”

“Chị uống thuốc đi, tôi đã sắc thuốc cho chị rồi!”

Cậu cầm trên tay một chén thuốc, cô nhìn cậu mà cười ra nước mắt. Giả nhân giả nghĩa cái gì chứ? Nếu không phải Gia Minh đứng ra đỡ mũi tên đó thì chỗ cô nằm bây giờ có lẽ là dưới huyết chứ không phải nằm ở đây.

Cậu đưa chén thuốc lại, cô ngược mặt lên nhìn. Cô mỉm cười cái lạnh nhạt rồi giơ tay gạt phắt đi cánh tay cậu, tiếng va vỡ vang lên, cậu như đứng hình tại chỗ, mắt từ từ đảo qua nhìn cô, gương mặt cậu xanh xao khó coi. Đôi môi cậu khô khốc, ánh mắt cậu như kiểu vô hồn, rồi cậu cúi người xuống nhặt mảnh vụn, cô nhìn theo mà nước mắt tuông ra lã chã, đôi môi cô run rẩy nói:

“Cậu Gia Minh chết rồi phải không? Chàng ấy đã thật sự chết rồi phải không? “

Cậu ngược mặt lên nhìn cô, nhú mày khó hiểu.

“Anh ấy đã chết từ lâu rồi mà!”

Thấy ánh mắt ngây thơ đó của cậu mà trái tim cô như bóp nghẹt. Lúc trước khi ngất đi cô còn kịp nhìn thấy gương mặt cậu Cảnh Minh từ sau lưng bà Hoàng bước lên. Nụ cười đó của cậu, và cả cái cung tên trên tay cậu, một giọt nước mắt nặng trĩu rơi xuống. Cô đứng phắt dậy, người lão đảo bước đi, cậu bỏ mấy mảnh vỡ đó xuống rồi vội chạy lại đỡ cô, cô quay lại trừng mắt lên rồi đẩy cậu ra, cô đẩy mấy lần cậu vẫn theo giữ tay cô lại, đến nỗi cô bực tức hét lên:

“Cậu buông tôi ra! Cậu giữ ta lại làm gì?”

“Chị muốn đi đâu? Chị còn chưa khỏe cơ mà! Chị ở lại đi”

“Tôi đi đâu liên quan gì đến cậu, cậu quan tâm tôi làm gì?”

“Tôi đương nhiên là quan tâm chị rồi, chị muốn đi đâu?”

Cô không còn phản kháng nổi chỉ có thể hét lên một tiếng đầy tức giận:

“Tôi đi tìm Gia Minh! “

Cậu chột đờ người ra đó, mắt cậu long lanh nhìn cô, chột đôi môi cậu ấp úng:

“Chị nói cái gì vậy? Chị tìm anh ấy ở đâu?”

“Tôi đến điện thờ tìm chàng ấy, cậu nghe rõ chưa? Cậu muốn chém muốn giết gì thì cậu làm luôn đi, tôi không muốn làm đồ chơi cho cậu chơi bởi nữa!”

Cậu ấp úng khó hiểu nói:

“Chị đã gặp phải chuyện gì?”

Cô đứng nhìn nhìn cậu, bao nhiêu giọt nước mắt chảy ra này giờ đã làm mặt cô ướt đẫm. Cô rút tay ra khỏi tay cậu, rồi nghiêng răng nói:

“Bao lâu nay tôi đã ngu ngốc tin cậu, thật sự cậu đã cho tôi một cú quá đau rồi, hai người là hai mẹ con, sao tôi lại quên kia chứ?”

Cô nắm tay vào cánh cửa, sau đó mở nó ra, cậu vẫn chưa hiểu chuyện gì liền lo lắng kéo tay cô lại. Cô nói những lời khiến cậu rất hiểu, chưa hiểu gì nhưng cậu vẫn kéo cô lại vì lo.

“Chị à...”

Cô không thể chịu đựng được nữa, giật tay mạnh ra, tức nước vỡ bờ cô giơ tay ra tát một cú thật mạnh vào mặt cậu. Lúc ấy mặt cậu như không còn cảm giác gì, tê dại đi, chỉ có trái tim là quặn lên đau nhói, cô nói một câu rồi bỏ chạy đi.

“Cậu hãy rời khỏi tầm mắt của tôi đi, lúc ấy trái tim tôi đã thật sự tan nát vì cậu rồi!”

Cô quay mặt đi, mạnh đến nỗi giọt nước mắt văng ra không trung, long lanh óng ánh trước mặt cậu, rồi cô chạy ra khỏi nhà. Cậu cũng chạy theo, ra đến cửa có một gia nhân định nhắc nhở không cho ra khỏi nhà thì cậu đã chạy đến nơi, họ nhìn cậu, rồi cậu chột lắc đầu, ý bảo đừng cản cô. Cô liếc bọn họ một cái rồi quay lại nhìn cậu.

“Giả nhân giả nghĩa!”

Cô quay đầu chạy ra khỏi nhà, mặc một bộ y phục mỏng tanh, chân đi chân đất, tóc cô xỏa dài, chạy như bay trong màn đêm. Cô vừa chạy vừa giơ tay lau nước mắt, bóng cô như một dải lụa trắng, thướt tha nhẹ nhàng, cô vừa chạy vừa nghĩ đến Gia Minh. Hóa ra bấy lâu nay chàng ấy luôn bên cạnh mình, hóa ra chàng ấy luôn luôn bảo vệ mình, hóa ra là cô không nhận ra. Cô nhớ đến những lần chàng xông ra giúp mình, rồi chột cô dừng chân lại, nhắm mắt lại như chột nhớ ra cái gì đó. Một gương mặt thanh thoát hiện ra trong đầu cô, đêm ấy dưới lòng ao lạnh giá, giữa cơn lốc mạnh mẽ dữ dội, chàng đã ôm lấy mình, rồi xác chàng lặng lẽ chìm xuống lòng sông

Lần thứ hai chàng bắn mũi tên ra rồi quay người chạy đi mất, cô chạy theo mà ngã một cú, lần thứ ba, lần thứ tư, đó là những lần cô chứng kiến, vậy rồi cuộc sau lưng cô, những lúc cô không biết thì sao. Cô vừa lẩn thần bước

đi vừa suy nghĩ, rồi một lần nữa nước mắt rơi xuống đất.

“Nương tử!”

“Xấu xí!”

“Cô ấy có người mình thích rồi! Cô ấy không biết ta thích cô ấy!”

“Cô ấy đã đem lòng yêu say đắm người khác rồi!”

“Ta quay lại cứu cái mạng hèn của cô đây!”

“Người cứu ta ra đi, ta ở đây nè!”

“Một con quạ sao? Sao người không nhập vào con khác, lại là con quạ thối chứ?”

“Vì con quạ mới biết nói đó, đúng là ngu!”

Bao nhiêu thứ trước đây chợt ùa về. Cô ngược mặt qua nhìn về bên kia, một cơn gió mát chợt thổi qua người, cô xoay người lại. Nhìn về con đường tối om phía sau, mắt chợt nhìn xa xăm, chẳng có ai cả, nhưng cô lại cảm nhận như có ai đó đứng nhìn mình, cô nói:

“Là tiểu thư đúng không? “

Cô nói xong thì bắt đầu trong bóng đêm một đôi hài nhỏ nhắn bước ra, sau đó là một tà áo màu hồng phấn. Cô chớp mắt cái rồi nhìn, tiểu thư Ánh Dương liền nhỏ nhẹ nói:

“Thiếu phu nhân, đêm hôm khuya khoắt sao người không về phòng nghỉ ngơi, người lại còn đang bị bệnh!”

“Ta đi đâu thì liên quan gì đến tiểu thư? “

Nói vừa xong cô đã thấy phía xa xa bóng tối kia có bóng dáng của cậu Cảnh Minh, cô mỉm cười cái rồi nói:

“À...ta hiểu rồi, ta muốn đi cũng không được có phải không? “

“Tôi không có ý đó, chỉ là nhắc nhở người vì sức khỏe người vốn không được tốt!”

“Ta không muốn về, tiểu thư kêu gia nô đến áp giải ta đi!”

Nói rồi cô quay lưng lại, người lảo đảo bước đi, tiểu thư Ánh Dương giơ tay ra định kéo lại, nhưng cậu Cảnh Minh đã ngăn. Cậu lắc đầu rồi im lặng, sau đó cô từ từ đi khuất sau khoảng trời tối tăm đó, cậu đứng đó mà như người mất hồn, lát sau vang lên một giọng nói của bà Hoàng.

“Con đã thấy chưa? Nó vốn dĩ không bao giờ tin tưởng vào con. Bây giờ con chẳng khác nào là kẻ thù của nó! Con suy nghĩ kỹ lại đi, ai mới là người con nên chọn?”

Bà Hoàng liếc nhìn qua tiểu thư Ánh Dương, sau đó bà chợt cười nhếch mép, tiểu thư ấy nhìn chăm chăm lên gương mặt cậu. Mặt cậu ửng đỏ lên mấy vết, bà Hoàng đi lại cùng đám gia nô, lúc này không thấy, nhưng khi gia nô cầm đèn đi lại đã thấy, tiểu thư ấy nhìn bà Hoàng, sau đó bà kéo tay cậu.

“Đi thôi! Con muốn nó nổi điên lên giết con à?”

Cậu gỡ tay ra khỏi tay bà, gương mặt cậu lạnh lùng nói:

“Mẹ làm gì chị ấy mẹ tự biết, như lúc ban đầu con đã nói, chị ấy có mệnh hệ gì thì tất cả sẽ trở về con số không. Mẹ làm gì sau lưng con mẹ hiểu hơn ai hết!”

Nói rồi cậu bỏ đi, đi theo con đường Hoài Thục đang đi, bà Hoàng nhìn theo mà bà nhếch mép, tiểu thư Ánh Dương nhìn theo mà mặt lạnh như tiền. Đúng là không có cách nào khiến Cảnh Minh ghét bỏ Hoài Thục được, nhưng để Hoài Thục ghét Cảnh Minh thì xem như cũng là một sự thành công rồi. Bà kéo tay Ánh Dương vừa đi vừa nói:

“Ánh Dương à? Ta nghe nói ông nội con gửi cái gì qua cho ta à?”

“Dạ, là một số thuốc tốt cho sức khỏe!”

Tiểu thư ấy mỉm cười bí hiểm, mắt nhìn bà Hoàng sắc bén, bà ấy nghe vậy thì vui vẻ trong lòng, sau đó bà nói:

“Con quay lại nhà đi, ta sẽ đợi Cảnh Minh về!”

“Vâng!”

Nói xong một tốp gia nô cầm đèn đưa tiểu thư Ánh Dương về, bà Hoàng đứng đó một mình. Lát sau từ trong bụi rậm phát ra một cặp mắt sáng chói, chớp mấy cái rồi bước ra.

“Kế hoạch thành công một nửa!”

Bà Hà nói xong thì quay qua nhìn bà Hoàng, bà ấy nói:

“Nhưng đám thú cưng của người ta đã thiêu trụi hết rồi!”

Bà Hà nghe xong thì cúi đầu xuống ra vẻ biết tội, bà Hoàng còn tức giận

nói tiếp:

“Xin bà Hoàng bớt giận, là tôi không biết dạy dỗ!”

“Cũng may là Cảnh Minh không làm sao! Cũng may ông nội của Ánh Dương luôn gửi thuốc qua đây. Nếu không nó có mười cái mạng cũng không đủ với con tiện nhân Hoài Thục kia!”

“Lúc đó nó đúng là may mắn! Bản như thế mà vẫn không trúng!”

Nói xong bà Hoàng lại nhớ ra cái gì đó, khoe môi bà giật giật, mắt bà ánh lên tia sát khí ngút trời.

“Là ai đã bảo vệ nó? Là ai chứ? Ta luôn linh cảm rằng nó còn sống, thật không thể tin được lúc đó lại có thể nhìn thấy nó!”

Bà nhớ tới gương mặt của Gia Minh mà mặt bà lạnh toát, cái ánh mắt đó bao nhiêu năm nay vẫn không thay đổi, thậm chí lúc chết đi bà còn yếm mạng Gia Minh, khắc lại mệnh Cảnh Minh. Như vậy nó sẽ không lại gần Cảnh Minh được, phòng hờ trường hợp nó quay lại tìm Cảnh Minh.

“Không đúng! Tại sao nó lại có thể ở gần Cảnh Minh? “

Bà chớp mắt cái rồi hỏi:

“Bà Hà, tối qua bà đã bắn trúng nó chưa?”

“Trúng rồi!”

“Sao ta vẫn cảm nhận được, nó vẫn còn sống chứ? Mạng nó lớn đến như thế sao?”

Bà quay mặt đảo mắt nhìn quanh, sau đó bà mỉm cười một nụ cười lạnh lẽo.

“Nhưng không sao, một linh hồn yếu ớt như nó sẽ không đấu lại ta đâu, sẽ không đâu. Huống hồ ta còn có Hoài Thục trong tay, một quân cờ rất tốt! Nó sẽ quay lại đây sớm thôi! Để ta cho nó nếm trải cảm giác chính bàn tay mẹ ruột mình giết mình sẽ là cảm giác gì? Chắc sẽ rất thú vị!”

Bà giơ bàn tay lên rồi nhìn ngẫm, chợt cười một giọng cười rợn người.

“Như Tuyết à! Thời trẻ ta thua người, con ta thua con người, nhưng mà đó là thời trẻ, bây giờ ai mới là người thua. Người có cảm thấy đau khổ không? Khi chứng kiến Gia Minh đau đớn vật vã trước mặt người?”

Nói vừa xong thì bên tai bà đã vang lên tiếng khóc thút thít của bà Như Tuyết, bà mỉm cười cái rồi nói:

“Không bao lâu nữa đâu, ta sẽ tiễn mẹ con người xuống địa ngục. Chỉ biết khóc ra thì người còn làm được gì? Lão gia yêu người chính là sự sỉ nhục lớn nhất đời người!”

Bà nói xong thì quay mặt đi về, trong bóng đêm tiếng bước chân bà va vào sỏi đá trên đường. Bóng bà dần dần biến mất sau lớp sương mù buổi sớm mai, mặt trời chưa lên nhưng trời đã tờ mờ.

Cô đứng im nhìn vào điện thờ, cô không bước chân vào, chỉ lặng lẽ nhìn, mũi tên tối qua bắn vào Gia Minh vẫn đang nằm dưới đất. Cô cứ đứng đó nhìn không nói không rằng, cậu Cảnh Minh thì đứng ngoài bờ rào nhìn vào, chợt nhớ đến lúc cô khóc. Cô tát mạnh vào mặt mình, cậu lại cảm thấy nhói cả lồng ngực, cậu nhìn xuống đất, Hoài Thục đã đứng đó rất lâu rồi, cậu liền từ từ bước chân vào.

“Chị...”

“Tôi dẫn chị vào đó!”

Cô nhắm mắt lại, sau đó im lặng không nói gì, cô thở ra một cái nhẹ nhàng rồi mở mắt ra.

Cậu lại nói tiếp:

“Không bao lâu nữa thôi, chị sẽ được tự do!”

Cô không quan tâm lời cậu nói rốt cuộc là có ý gì, tâm cô như chết lặng, cô chột nói:

“Chàng ấy luôn nói tốt về cậu cho tôi nghe!”

Đột nhiên cô nói chuyện khiến cậu có chút bất ngờ, cậu nhíu mày rồi nhìn theo ánh mắt của cô, thấy bài vị cô nhìn là bài vị của Gia Minh.

“Chàng ấy? Là anh sao?”

“Chính là người người đã bắn mũi tên vào tim tối hôm qua đó! Người quên rồi sao?”

Nói rồi cô liền bật cười, một nụ cười chán ghét, một nụ cười ghê rợn.

“Mẹ của người chiếm xác mẹ chàng ấy, người lại không buông tha cho chàng ấy! Ta luôn xem người là anh hùng. Luôn là chính nhân quân tử, bồ tát tái thế, là quý nhân của ta, ta thật sự rất tin tưởng người! Ta đã làm gì sai? Sao cả hai mẹ con nhà các người lại truy cùng giết tận vậy hả? Chàng ấy đã chết một lần rồi, sống đau khổ bao nhiêu năm, người không ra người, sao vẫn chưa buông tha hả?”

Nói xong tự nhiên cô lại cảm thấy kích động, tay chân lạnh toát, người không còn chút sức lực nào, sau đó thì hoa mắt chóng mặt. Cô ngất xỉu ngang sau câu nói ấy, cậu đỡ lấy cô, bế xốc lên vẫn đang hoang mang không biết cô nói gì. Những lời cô nói là sao, nhưng cậu biết cô đang rất kích động, cậu chỉ đứng đó và nghe, không phản kháng lại lời nào, cô không động đậy được. Nhưng mắt vẫn mở ra được hi hí, lúc cậu bế cô đi, vô tình cô có nhìn thấy một hình bóng đứng ngay cửa. Tà áo trắng xuống đất, không có đầu, tà áo như thế thì chỉ có thể là cụt chân. Cô liền thiếp đi sau đó, nhưng lòng vẫn nhủ rằng bà ấy lại quay lại nhắc nhở cô, về căn hầm đó, khu rừng đó, và cả ngôi miếu đó.

Tuy đã rất mệt mỏi nhưng trong đầu luôn suy nghĩ ra việc bản thân phải làm tiếp theo, cô buông thõng cánh tay xuống, nước mắt vẫn chảy ra nặng nề.

“Nương tử, sau này ta có còn nghe giọng chàng nói, chàng gọi ta là nương tử nữa hay không? Hoàng Gia Minh! Ta nhớ gương mặt chàng rồi, sau này ta hứa sẽ nhận ra chàng, hứa sẽ bảo vệ chàng thay vì chàng lại bảo vệ ta!”.

Chương 61: thời gian, kỉ niệm, bước đầu tiên của việc tìm hiểu bí mật

“Này này! Đã lâu rồi không thấy thiếu phu nhân ra ngoài nhỉ? Phải không?
“.

“Đúng đó! Lúc trước ngày nào cũng thấy lượn lờ khắp nơi, chân cứ như có lò xo ấy, vừa đi vừa nhảy, dạo này lại chẳng thấy mặt mũi đâu, ngay cả bữa cơm cũng không thấy ra ngoài ăn! Không biết là làm cái gì trong đó!”

“Không phải đâu! Chắc là bị bà Hoàng phạt đó!”

“Bà Hoàng phạt? Tại sao vậy?”

“Thì...”

Một con nô tỳ mặt mũi lấm lét nhìn quanh, sau đó kề miệng nói nhỏ vào tai một con nô tỳ khác.

“Thì cái hôm thiếu phu nhân trốn vào điện thờ đó, bị bà Hoàng đến bắt về. Hôm ấy còn ngã ngang ngất cơ, không biết là thật hay là giả vờ nữa?”

“Ai mà không biết biệt tài của thiếu phu nhân chứ? Đó là giả vờ ngây thơ và trong sáng sáng, lại còn giỏi nịnh bợ! “

“Đúng đó! Cái gì thì cái chứ nịnh bợ thì không ai qua thiếu phu nhân nhà mình! “

“Nhưng mà mai đây cậu Cảnh Minh mình thành thân rồi. Thiếu phu nhân lại còn ai để nịnh chứ? Không lẽ nhà này không có ai trị được!”

“Đúng đó! Sau này cậu Cảnh Minh sẽ làm chủ cái nhà này, đương nhiên tiểu thư Ánh Dương sẽ có tiếng nói hơn rồi! Dù sao thiếu gia cũng đã mất từ lâu, thiếu phu nhân ấy có gì mà lên mặt chứ?”

Nói rồi hai đứa cười vang lên một cái, chúng nó nghe tiếng bước chân thì vội tách nhau ra, mắt mũi cứ liếc dọc liếc ngang. Chúng nó thấy bà Hậu thì giật mình cúi đầu chào, bà Hậu bưng trên tay một chén thuốc. Bà hắng giọng một cái rồi liếc nhìn qua bọn họ, bà lướt người qua rồi bước đi, họ ai nấy đều xanh mặt, bà bước đi rồi họ lại tùm lại bàn tán.

“Bà Hậu này không biết ăn cái gì của thiếu phu nhân mà lúc nào cũng đeo bám thế không biết?”

“Đúng đó! Đúng là không biết thức thời, không có mắt nhìn người!”

“Đúng đúng!”

Nói xong thì cũng ai vào việc người nấy, quay ra làm việc, bà Hậu gõ cửa cái rồi bước vào phòng, bà tiến lại gần chiếc giường. Thấy cô ngồi ôm chân trên giường, mắt nhìn đăm đăm ra cửa sổ, bà bước lại rồi chạm tay lên vai cô.

“Hoài Thục à!”

Cô nhẹ nhàng quay mặt lại, tay vẫn còn cầm lấy một miếng vải, bà nhìn vào miếng vải đó rồi thở dài nói:

“Uống thuốc đi rồi hãy thôi!”

Cô mỉm cười cái dịu dàng, từ cái hôm cậu Cảnh Minh bế cô từ điện thờ về cô đã không nói không rằng, người như người mất hồn, bà nhìn mà cảm thấy lạnh lẽo. Chẳng khác người gặp chấn động mạnh là bao, sau khi bị sốc quá lớn sẽ trở nên như vậy, cô cầm lấy chén thuốc, uống một hơi hết cạn. Bà ngồi xuống cạnh giường, tay bà cầm chén thuốc bỏ qua bên bàn, quay lại ngồi xuống chải tóc cho cô, bà vừa chải vừa nói:

“A Tỳ...”

Bà đang nói thì ấp úng không thành câu, rồi bà dừng tay lại.

“Hoài Thục à! A Tỳ mất rồi!”

Cô đang nhìn ra cửa sổ, nghe xong cũng không có động thái gì, bà nói tiếp.

“Phụ mẫu của tiểu thư Hoàng Hoa có bảo lại họ rất biết ơn cô, họ được ở cạnh Hoàng Hoa thêm một thời gian ngắn! Bảo cô hãy bảo trọng!”.

Cô nhắm mắt lại, gió từ cửa sổ thổi nhẹ vào mặt. Cô nhớ đến gương mặt của tiểu thư Hoàng Hoa, lúc cô ấy quỳ gối xuống đất bảo đời đời mang ơn cô. Chợt cô mỉm cười nhẹ nhàng, cô ấy đã thật sự chết rồi, từ đó đến nay cô chưa bao giờ nghe thấy con người lại có thể chết tận hai lần, ấy vậy mà... Hoàng Hoa lại chết rồi.

Bà Hậu chải tóc xong thì đứng dậy. Bà giơ tay lại cầm lên miếng vải, cô thêu rất đẹp, rất tỉ mỉ, một con phượng hoàng rất sắc sảo, cả chữ Hoàng cũng đẹp, bà mỉm cười cái rồi nói:

“Tôi đem qua cho tiểu thư Ánh Dương may y phục! “

Cô không nói gì, lặng lẽ mở mắt ra, chân bước xuống giường đi lại cửa sổ, ngày nào cô cũng thế nên bà đã thành quen. Bà đi ra khỏi phòng rồi bưng cái mâm trên tay, trên ấy là miếng vải đã thêu, sau khi đưa cho Ánh Dương bà liền quay lại phòng.

Cánh cửa mở ra, cô đang nhắm mắt hóng gió thì chợt mở mắt ra. Cô nhận ra đó không phải là bà Hậu, chợt quay người lại nhìn, thấy cậu Cảnh Minh đứng trước mặt. Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt cậu, cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô, bà Hậu bước vào phòng ngay sau đó. Bà nhìn cậu rồi

nhìn cô, thấy tay cô cầm một cái kéo cắt chỉ, bà thận trọng hỏi:

“Cậu Cảnh Minh! Cậu vào đây làm gì? “

Cậu nói tưởng như trả lời bà Hậu, nhưng lại nhìn vào mắt cô, giống như nói với cô hơn.

“Tôi vào đây nhìn chị!”

“Vài hôm nữa cậu thành thân rồi, như thế này không nên!”

“Tôi biết, nhưng sau khi thành thân việc ngắm nhìn chị lại không nên hơn!”

“Cậu đang nói cái gì vậy?”

Bà Hậu nhú mày nói, cậu mỉm cười nhìn cô, nụ cười chẳng còn ấm áp nữa. Nó mang vẻ u buồn thất vọng.

“Kiếp này chúng ta chỉ đến đây thôi sao?”

Cô mỉm cười cái rồi nói, câu nói đầu tiên sau quãng thời gian im lặng mấy ngày nay.

“Đúng!”

Cô nói rồi quay lưng lại, cậu mỉm cười gật đầu rồi lùi lại phía sau. Cậu xoay người bước ra ngoài, cú xoay người ấy như mang đi tất cả hi vọng ái ố, buồn vui hạnh phúc đau khổ dằn vặt. Tất cả đều mang đi, cậu vừa đi vừa khóc, nước mắt cậu chảy ra nặng nề. Một nam nhân lại có thể khóc đến đau lòng như thế, khóc đến uất nghẹn như thế, khóc đến bi đát đến thế.

Đôi mắt đầu tiên cậu thấy đẹp chính là đôi mắt của cô, cái miệng đầu tiên

nói toàn những lời khiến cậu vui vẻ chính là miệng cô, nụ cười khiến cậu vừa nhìn đã cảm thấy dễ chịu chính là nụ cười của cô. Cảm giác rung động đầu tiên cũng là với cô, rồi thời gian qua đi, một bông hoa đại cậu ngày đêm thương nhớ đã thật sự rời xa cậu. Thậm chí nhìn thấy cậu cô còn cầm lấy kéo trên bàn để đề phòng. Từng chi tiết nhỏ thôi đã ngẫu nhiên nát trái tim cậu, giết chết tâm hồn cậu, giọt nước mặn đắng này cậu đã không thể kiềm chế được nữa, không thể được nữa!

“Cậu Cảnh Minh! “

“Cậu Cảnh Minh! “

“Cậu Cảnh Minh! “

Từng giai đoạn, từng cung bậc cảm xúc hiện lên, nhưng cậu nhớ nhất chắc là nụ cười của cô. Nhưng mà mãi sau này nữa cô cũng không cười với cậu nữa! Mãi mãi là như thế.

....

Bảy ngày sau...

“Chúc mừng tiểu thư Ánh Dương! À không... Phải là chúc mừng thiếu phu nhân Ánh Dương! Sau này khi đã làm vợ cậu Cảnh Minh rồi còn mong tiểu thư đây chiếu cố nhiều rồi!”

“Không dám không dám, thật sự còn phải nhờ các phu nhân đây dạy dỗ nhiều rồi!”

Tiểu thư Ánh Dương vui vẻ uống trà nói chuyện với mấy vị phu nhân. Sau đó mắt liếc xung quanh, thấy Hoài Thực đi bên kia, chột miệng mím cười.

“Thật ra nhà này còn có thiếu phu nhân Hoài Thục lớn! Nên thật sự ta còn phải học hỏi chị ấy rất nhiều! “

“Ây da! Thiếu phu nhân ấy ấy hả? Thôi đi, người thì như thần kinh đấy. Lâu lâu lại tỏ ra là hiểu biết hiểu chuyện, nhưng thật ra là không biết gì cả, cả phép tắc cơ bản cũng không biết. Đạo này lại lơ đãng như người sắp chết, người chẳng làm nên được cái tích sự gì. Thiếu phu nhân ấy chỉ thích hợp đi nhổ mạ cấy lúa thôi! Đúng là không có khí chất, tiểu thư đây đừng có đại mà học hỏi thiếu phu nhân ấy! Hông hết cả tư tưởng! “

Nói xong tiểu thư Ánh Dương còn mỉm cười nhẹ, sau đó lại nói tiếp:

“Ây da, phu nhân sao lại nói như vậy, thiếu phu nhân là người có tấm lòng nhân hậu, cứu nhân độ thế, không như phu nhân đây nói đâu!”

“Hơi...tiểu thư Ánh Dương đừng có bênh, ai mà không biết chứ?”

Cô không quan tâm họ nói. Chân vẫn bước đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn thẳng. Lát sau cậu Cảnh Minh đã đứng giữa đường chờ, sau đó cô liền đi qua hướng khác. Cậu bước lại rồi giơ tay ra nắm tay cô lại, cô rút ra nhanh chóng. Sau đó thấy đám người kia nhìn, tiểu thư Ánh Dương cũng nôn nóng đứng dậy, cô liền nói:

“Chúc mừng cậu Cảnh Minh!”

Cậu biết cô nói vậy là giả vờ sợ bọn họ hiểu lầm, nhưng cậu không sợ. Cậu liếc qua nhìn họ mà mặt vẫn điềm tĩnh giữ cánh tay cô, không chịu buông ra.

“Chị giận tôi chuyện gì? Chúng ta có thể nói chuyện? Tại sao chị lại hiểu lầm tôi? Lại còn không chịu nghe tôi giải thích? Chị không tin tôi sao?”

“Buông tay!”

“Không buông! Nếu chị không nghe tôi nói! Tôi không buông!”

“Cậu không sợ họ hiểu làm sao?”

“Không sợ!”

“Nhưng tôi sợ!”

“Chị sợ gì?”

“Tôi sợ bản người đó!”

Nói rồi cô càng vùng vẫy mạnh hơn, cậu sợ làm đau cô. Nhưng buông ra thì cậu không nữa, trong lúc cấp bách cậu liền cắn môi rồi cúi xuống bế cô lên rồi đi về phòng.

Bên kia đám người kia ai nấy trợn mắt lên trao tráo, không tin vào mắt mình còn dụi dụi mấy cái, tiểu thư Ánh Dương nhìn theo mà thở dốc gấp gáp. Cô ấy sốc đến nỗi không đứng vững nữa, ngồi phịch xuống ánh mắt hoang mang. Bọn họ quay lại nhìn tiểu thư Ánh Dương cái mà ái ngại, chột tim lí do chuẩn về phòng hết, họ cuống cuống chạy đi. Lát sau đã không còn một bóng người, sau đó mồ hôi trên trán cô ấy rịn ra. Nhìn theo hướng cậu Cảnh Minh đi qua, mắt chột rớt ra một giọt nước, đôi môi không ngừng run rẩy.

Cậu vừa bế cô, cô lại vừa giãy giụa, không những giãy giụa mà còn la hét khóc lóc, cô vừa khóc vừa la. Nhưng tay cậu nắm quá chặt không thể thoát được. Cậu đá cửa cái rồi lấy gót chân đóng cửa. Cậu thả cô xuống, cô vừa chạm đất đã vội tát cậu một cái thật mạnh, rồi quất vào mặt cậu:

“Cậu có bị điên không? Cậu không cần thể diện nhưng tôi cần!”

Cô giơ tay mở cửa, đầu tóc đã trở nên rối bù, sau đó cô liền thở hỗn hển giật cánh cửa. Cậu chống tay lên cửa nhìn cô, cô quay mặt lại giơ tay đẩy cánh cửa kia, cậu lại chống tay lên ngăn lại, cô đứng giữa hai cánh tay cậu. Mồ hôi nước mắt chảy ra đầm đìa, cô mím môi cái rồi nhắm mắt lại.

“Cậu muốn hủy hoại thanh danh tôi luôn mới hả dạ có đúng không? Muốn tôi chết mà còn không được trong sạch à?”

“Không đúng! Không phải như vậy!”

“Cậu làm vậy là có ý gì? “

“Tôi chỉ muốn có cơ hội nói chuyện với chị thôi, tôi thật sự muốn nói chuyện rõ ràng! “

“Rõ ràng? Rõ ràng là phải lôi vào phòng sao? Phải bế lên trước mặt bao nhiêu người sao?”

“Đúng đó! Bây giờ tôi không quan tâm người khác nói gì nữa”

“Cậu điên rồi! Cậu biết cậu nói cái gì không? “

“Biết!”

Cô giơ tay ra gạt cánh tay cậu, cậu vẫn không cho cô thoát ra. Cậu vẫn chưa có cơ hội nói chuyện, cậu bắt buộc phải cầm lấy hai cánh tay cô lại, ép sát vào cánh cửa, cậu lấy một cánh tay nắm lấy cằm cô. Rồi thờ dốc nhìn vào mặt cô, gương mặt ửng ửng vì nước mắt mồ hôi, cậu nhìn mà trái tim cậu rung động, cô nhìn vào mặt cậu trừng trừng, chiều cao chênh lệch nên chỉ có thể nhìn thấy bờ môi cậu, sau đó cô liền nghiêng răng nhìn. Cậu bóp lấy

cầm cô, ngón tay cái tự nhiên lại sờ lên môi cô, cậu mím môi cái rồi nói:

“Chị trốn thoát khỏi tôi không? “

“Cậu muốn gì?”

“Muốn nói chuyện với chị, ngày hôm ấy chị đã gặp phải chuyện gì?”

Cô im lặng không muốn nói, mắt nhắm lại rồi cắn vào môi dưới, lúc nào nhớ đến cảnh tượng đó cũng khiến trái tim mình đau nhói. Cô không muốn nói nữa, cũng không muốn nhắc đến vì cô cứ nghĩ Cậu Cảnh Minh cũng chỉ là muốn trêu chọc vào vết thương của cô mà thôi.

Thấy cô cứ gặm cái môi mình, cậu lại sợ nó sẽ chảy máu, đưa ngón tay thon gọn vào miệng cô.

“Đừng cắn môi mình, muốn cắn thì cắn tay tôi này, chị ghét tôi lắm à?”

Cô liền cắn vào ngón tay cậu thật, mở mắt lên nhìn cậu như trừng trừng. Cậu mím môi cúi đầu xuống, cô cắn mà như ngẫu nhiên, máu chảy ra cả miệng, chột cô nhả ra, phun máu xuống sàn nhà, cậu ngấn mặt lên nhìn.

“Đã có thể nói chuyện cùng nhau chưa?”

“Cậu nằm mơ đi, suốt đời này tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu. Chúc mừng cậu, sớm lấy được nương tử tốt, người ta nói lấy vợ lấy người tốt, lấy thiếp lấy người đẹp, người hai mặt lòng dạ nham hiểm như tiểu thư Ánh Dương thật sự rất thích hợp với người như cậu, chúc mừng! “

Cậu nhắm mắt lại, hai tay cầm tay cô nắm chặt các ngón tay vào nhau, không muốn nghe nổi lời nói khó nghe nào từ miệng cô phát ra nữa. Cái miệng xinh xắn đó trước nay chưa từng nói ra mấy lời như thế này.

Chợt cậu mở mắt ra, người cúi xuống nghiêng mặt về hướng môi cô, chỉ một li nữa thôi đã chạm vào nhau, cô im lặng ngay tức khắc. Lúc ấy tay còn bị cậu nắm lại, còn một chút nữa thôi, cô liền câm miệng lại.

“Nói nữa đi!”

Cậu ngỏ lời như muốn thách thức cô, sau đó cô im lặng. Không nói thêm lời nào, cậu vẫn giữ cự li đó nói chuyện với cô.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì khiến chị ghét tôi đến như vậy? “

Thấy cô cứ im lặng, cậu liền rời khỏi gương mặt cô, cậu cúi xuống nhìn, cô sợ đến xanh cả mặt, cậu lại thấy cô trở lại vẻ đáng yêu lúc trước, chợt mỉm cười nói.

“Nói đi, nếu không... “

Cậu nhìn chăm chăm vào môi cô, sau đó nhìn lên mắt cô, cô hiểu ý cậu là gì, sau đó liền nói:

“Cậu giả vờ giỏi thật đó!”

“Tôi nói rồi tôi không giả vờ, chị nói đi, chị biết rồi đó, ma quỷ thiên biến vạn hóa! Chị nghĩ mọi chuyện đều là tại tôi sao? Bà Hà vẫn còn ở cạnh mẹ tôi! Chị nên tin tôi thay vì chị cứ giận dỗi! “

Cô suy nghĩ một lát, nhìn ánh mắt cậu như sắp khóc tới nơi, cô nhắm mắt lại rồi nói:

“Hôm ấy...Gia Minh quay lại đây với tôi, dẫn tôi vào điện thờ tìm bài vị của bà Đức Hạnh!”

“Sau đó...?”

Cậu không có vẻ gì là lo lắng cho bà ấy, chỉ tò mò nhìn vào cô, cô nói:

“Tôi thấy cậu đã bắn chàng ấy, khiến hồn phách chàng ấy tan ra!”

Nói xong cô mếu máo khóc dữ dội, cậu chớp mắt cái rồi nhú mày.

“Tôi không làm như thế! “

“Tôi đã thấy cậu bắn mũi tên về hướng tôi, chính chàng ấy đã đứng ra đỡ cho tôi!”

“Tôi không làm như thế!”

“Tôi không tin! Chính mắt tôi đã nhìn thấy!”

“Thế tôi làm gì chị mới tin?”

Cậu khẩn cầu nhìn cô, cô nghe hỏi xong liền lau nước mắt, sau đó suy nghĩ kĩ lời cậu nói, cô nói:

“Cậu muốn tôi tin? Được, dẫn tôi xuống căn hầm đó đi, cậu dám không? “

“Căn hầm nào?”

“Chính là căn hầm ngay phòng sách dẫn qua phòng cậu!”

Cô nói xong liền nhìn qua cái giường của cậu, chỗ cái thảm trải chân, cậu quay mặt lại nhìn, sau đó nói:

“Được! Chỉ cần chị tin tưởng tôi!”

Cô nhìn cậu nghi hoặc, cậu nắm lấy cánh tay cô cái rồi nói:

“Đi!”

Bên ngoài một bóng người nhìn vào phòng, sau đó nhếch mép nhẹ lên rồi quay người bước đi. Lát sau giơ tay ra gõ cửa, từ trong phòng mở cửa ra, bà Hoàng đứng trước cửa nhìn, tiểu thư Ánh Dương mỉm cười nói:

“Mẹ... Căn hầm của mẹ...”

Chương 62: Tạm biệt! Ta mãi mãi yêu nàng!

“Cậu sẽ không lừa tôi chứ?”

Cô vừa đi sau lưng cậu vừa nghi hoặc, cậu cúi người xuống, vừa giơ tay kéo tấm thảm ra cô đã cảm thấy rung mình. Cậu cứ cúi người xuống lật nắp hầm lên không chú ý, cô cảm giác như có một tảng băng dày. Cô xoa vai cái rồi nhìn quanh, có tật giật mình sợ ai đó phát hiện ra.

Cô nhìn cậu lật được cái nắp hầm lên rồi quay mặt lại. Ra hiệu như đã có thể xuống dưới được rồi, sau đó cậu liền đi xuống trước.

Cậu xuống được mấy bậc thang thì ngẩn mặt lên nhìn cô, giơ tay ra muốn

đón lấy cô, nhưng cô lại quay mặt lại, bước lại bàn cầm cái nển lên, bước lại rồi nói:

“Cậu xuống trước đi!”

Nói xong cậu đành ngậm ngùi đi xuống, cô cầm nển đi theo, kéo cho y phục gọn gàng rồi mới bước xuống, cậu đứng ở dưới chờ cô. Sau đó giơ tay lên đóng nắp lại, cô cầm nển bước xuống rọi quanh, không giống như lần trước, lần này cô cảm thấy đỡ sợ hơn. Chắc là vì có cậu Cảnh Minh đi theo, cô vừa soi vừa gõ tay vào tường. Cậu nhìn theo mà khó hiểu, vẫn không thể hiểu nổi lí do cô muốn đi vào đây là gì. Cậu dựa lưng vào tường, mắt vẫn nhìn vào cô chăm chú, sau đó một lúc cậu mới không nhịn được tò mò, vẫn phải hỏi:

“Chị làm gì thế?”

Cậu hỏi xong cô liền dừng tay, sau đó quay lại nhìn cậu, cô chớp mắt cái rồi nhìn xung quanh, hai cánh cửa cô từng thấy trước kia dường như đã biến mất khỏi thế giới này, không để lại nổi một vết xước.

“Căn hầm này...”

Cô nói tới đó liền kéo dài ra, cậu chăm chú lắng nghe mà vẫn chưa nghe được ý cô nói, cậu đứng thẳng dậy rồi hỏi:

“Căn hầm này? Căn hầm này làm sao?”

Cô nhìn chăm chăm vào mặt cậu, sau đó nhìn thấy ánh mắt không hiểu gì của cậu, chợt xem xét một lát. Thật sự không có sự nghi ngờ nào, cô liền đánh lảng qua chuyện khác.

“Cậu Cảnh Minh! Có phải trước đây chỉ cậu và Gia Minh biết về căn hầm

này không? “

Cậu nghe nhắc đến Gia Minh thì chợt có cảm giác lạ, hơi bồi hồi trong lòng. Cậu hít một hơi sâu rồi nhớ lại chuyện ngày xưa.

“Cộc cộc!”

Tiếng gõ dưới hầm phát lên, Cảnh Minh khom người xuống giở nắp hầm lên. Chợt mỉm cười vì thấy ánh mắt sáng quắt của Gia Minh, cậu ấy khó nhọc đưa lên một hộp gỗ, sau đó nói gắp.

“Anh có đem thức ăn cho em! Có phải phu nhân Đức Hạnh phạt em không được ăn cơm cả ngày hôm nay không? “

Cảnh Minh nhẹ nhàng gật gù, sau đó Gia Minh nói:

“Cầm lấy, anh đi đây, mẹ phát hiện ra anh không ở phòng lại chạy đi tìm lung tung! “

“Được! Em cảm ơn anh!”

“Không sao! Em ăn đi! Anh về đây!”

Gia Minh cười ngoác cả miệng, sau đó liền đi sâu xuống hầm. Cảnh Minh đóng nắp hầm lại rồi giở cái hộp gỗ ra, một cái đùi gà luộc với một nắm xôi, chợt cậu mỉm cười, cô nhìn thấy cậu mỉm cười thì thắc mắc, cậu ngược mặt lên rồi nói.

“Đúng! Chỉ có tôi và anh biết!”

Cô chợt cảm thấy có chút buồn, cô dựa lưng vào tường rồi ngồi xuống. Lần trước là quạ đen dẫn cô vào đây, lúc ấy cô vấp té còn cảm nhận có người đỡ

lấy cô. Bây giờ nhớ lại đúng là không hoang đường, chợt không gian im lặng khá lâu, cô ngẩn mặt lên nhìn cậu Cảnh Minh rồi nói:

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Cậu nhìn cô, tư thế sắc mặt đều đã sẵn sàng tâm lí nghe, cô đứng dậy rồi nói:

“Lần trước tôi vào đây, đã phát hiện ra căn hầm này có điều rất lạ!”

Cậu nhìn xung quanh, bao nhiêu năm nay căn hầm này vẫn thế, chỉ là từ khi cậu Gia Minh mất cậu lại không xuống đây nữa, sau này cũng qua nhà nhũ hươ Nụ ở, cũng đã nhiều năm như vậy rồi, cậu không thấy nó có gì lạ.

“Có gì lạ?”

Nhìn gương mặt cậu điềm tĩnh đến lạ, dường như cậu không hề phát hiện ra gì, lạ thật, cô nhíu mày cái rồi nói:

“Tôi nói cậu sẽ tin tôi chứ?”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu.

“Tôi luôn luôn tin tưởng chị!”

Cậu gật đầu xong vẫn còn chờ đợi câu trả lời, cô nhắm mắt lại rồi nói:

“Tôi phát hiện... “

Chợt nói tới đó cô lại ngưng, sau đó như nghĩ ra được cái gì, cô lại nói:

“Nhưng mà...tôi muốn biết một chuyện trước!”

“Chị nói đi!”

“Bà Đức Hạnh! “

Nói tới đó cậu đã bị giật mình, cậu ấp úng quay mặt đi chỗ khác, cô lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp:

“Chuyện mẹ ruột của cậu! Có phải... “

“Đúng!”

Cô chưa nói rõ ràng nhưng cậu đã trả lời, nhưng mắt cậu lại không nhìn thẳng vào mắt cô nữa, chợt cô ấp úng:

“Đúng cái gì? “

Cậu quay mặt qua trả lời:

“Tôi đã biết chuyện mẹ ruột tôi chiếm xác mẹ Hoàng, tôi biết từ lâu!”

Cô nghe xong cũng không bất ngờ, chỉ im lặng nghe, cậu nói tiếp:

“Nhưng tôi không thể ngăn bà ấy lại được, cũng không muốn nhìn thấy những chuyện đó nữa, nên tôi không muốn quay lại căn nhà này!”

“Cho nên cậu qua nhà nhũ hươ Nụ rồi ở lì ở đó sao?”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười lạnh lùng nói:

“Thật ra ở đâu cũng được, miễn không phải là căn nhà này! “

“Bây giờ cậu lại quay về đây!”

“Vì chị!”

Cậu nói xong liền nhìn qua chỗ khác, trốn tránh ánh mắt của cô, cô hỏi:

“Lần đầu tiên cậu cảm thấy trong thân xác bà Hoàng là mẹ ruột của mình, cậu thấy thế nào?”

“Nó không ập đến bất ngờ cũng không khiến tôi sốc, nó đến từng đợt nhỏ, đầu tiên là phụ thân qua đời, sau đó mẹ bệnh phải về quê, một thời gian sau người ta báo lại mẹ qua đời vì bệnh, tôi ngồi trong phòng không ngủ hai đêm liền, sau đó bệnh nặng mê man. Trong cơn mê man tôi cứ nhìn thấy hình ảnh mẹ đội mưa đứng trước cửa nhà gọi tôi. Tôi cũng đã ý thức được việc mẹ đã chết, biết được đó là hồn ma của mẹ. Liên tiếp nửa tháng như thế, rồi đến mẹ Hoàng đổ bệnh, bệnh rất nặng. Dường như không còn cách cứu chữa, nhưng đột nhiên một hôm mẹ Hoàng lại rất khỏe, rất tinh táo, nhưng đôi mắt của mẹ...đã thay đổi! “

“Cậu phát hiện ra đó không phải bà Hoàng?”

“Phải!”

“Vì sao? Chỉ vì ánh mắt bà ấy lạ?”

“Không? Vì cảm giác, vì trực giác, vì tất cả! Tôi đã trực tiếp hỏi bà ấy, có phải là mẹ quay lại không? Bà ấy liền nở nụ cười ma mị, nói phải! Từ lúc đó tôi đã biết mẹ Hoàng không còn là mẹ Hoàng nữa! Căn nhà đó cũng không còn là căn nhà nữa!”

Cô nhú mày cái rồi nhìn cậu, nếu xét theo phương diện của cậu mà nói thì cậu làm vậy không có gì là sai cả, sự im lặng của cậu không sai, nhưng nếu

cậu có nói chắc gì đã có người tin. Có khi còn xem cậu là một người bị điên cũng nên, nhưng nói gì thì nói, mẹ con ruột thì vẫn là mẹ con ruột. Cậu đâu thể nào cầm mũi dao chỉ vào mặt mẹ mình, cô suy đi nghĩ lại vẫn không mở lời trách cậu lấy một câu, chợt gật đầu nói:

“Thật ra tôi muốn cậu ổn định trước rồi mới định nói với cậu, tôi sợ làm cậu sốc!”

“Còn chuyện gì nữa sao?”

Cậu cười lạnh nhạt, cô sờ tay vào bức tường, sau đó quay mặt lại nhìn cậu.

“Trước đây ở đây có một cánh cửa!”

“Và bên chỗ cậu đang đứng cũng có một cánh cửa!”

Cậu quay mặt lại nhìn, sau đó khó hiểu nhìn cô, cô nói:

“Tôi đã vào bên trong một lần!”

“Trong đó có gì?”

“Là tay chân, và đầu người!”

Chợt cả hai cùng im lặng, sau khi nói xong câu đó cả hai đều cảm thấy lạnh cả sống lưng. Rồi cậu nuốt nước bọt cái, sau lưng cậu cảm thấy có cái gì đó, cậu quay mặt lại nhìn, cô cũng cảm thấy sau lưng mình có cái gì, cũng dần dần quay mặt lại nhìn. Cô chớp mắt cái mà mắt sáng lên, cậu quay lại nhìn cô, sau đó cô thấy sau lưng cậu có một cánh cửa mở ra. Vừa mừng chưa được bao lâu cô đã cảm thấy lạnh cả người, rồi cô thấy một bộ tóc dài đứng sau lưng cậu. Rồi chưa kịp nói gì, cậu và cả cô mỗi người đã bị lôi vào một căn phòng, sau đó liền đóng cửa lại. Cô hết hoảng nắm lấy cánh

cửa, kéo ra thật mạnh, kéo rầm rầm mà không nhúc nhích được một tý, cô đập tay vào cửa kêu to:

“Cậu Cảnh Minh! Cậu Cảnh Minh! “

“Suyt...”

Một tiếng suyt nhỏ vang lên bên tai cô, sau đó cô liền quay mặt lại, cái cô nhìn thấy lại lại là người phụ nữ đó, cô trợn mắt lên nhìn, lại là bộ y phục đó, lại là một cái xác không có đầu, cô không hốt hoảng như mấy lần trước nữa. Chỉ cảm thấy sợ hãi bà ấy, cô áp lưng bám vào cánh cửa, tà áo bà ấy trũng xuống đấy, đầu không có chỉ thấy một cái cổ trống trơn, cô nuốt nước bọt cái ròi nói:

“Bà là...”

“Suyt...”

Cô lại nghe tiếng suyt vang lên bên tai, rõ ràng bà ấy đứng trước mặt nhưng mà lại nghe tiếng sát bên tai.

“Bà là ai?”

“Ta là thiếp* của lão gia!”

“Bà muốn gì? Bà...”

“Ta muốn cô đi theo ta!”

“Đi theo bà! Làm gì? “

“Đi theo ta!”

Bà ấy không còn kiên nhẫn chột gằm lên, cô thấy đây không phải là một sự thỉnh cầu, đó là một lời đe dọa! Cô cố gắng hết sức lực rồi nói thêm một câu:

“Tôi là nương tử của Gia Minh! Tôi sẽ giúp nhà họ Hoàng! Không phải! Tôi sẽ giúp người nhà họ Hoàng, giúp mọi người ở đây, tôi biết bà Đức Hạnh đã làm gì đó với mọi người, nhưng mà...”

Bà ấy quay lưng đi, sau khi nghe cô nói vậy thì người mới xoay lại:

“Ta là mẹ của Gia Minh! “

Cô trợn mắt lên hết hoảng, mắt cô mở ra như hết cỡ, sau đó lấp bắp nói:

“Là bà Hoàng sao?”

“Không! Ta là thiếp của lão gia!”

“Nhưng mà...”

Chưa kịp nói xong thì bà ấy đã quay đầu đi, bà ấy vừa đi vừa nói:

“Ta là thiếp của lão gia, ta phải nhường con trai mình cho bà Hoàng, nhưng đổi lại bà ấy sẽ giúp con trai ta được ở một nơi cao, người người kính trọng yêu mến, bà ấy cũng cho ta một danh phận rõ ràng, cho ta làm thiếp của lão gia, cho ta gần con, nhìn con!”

“Cậu Gia Minh có biết chuyện này không? “

“Không! Suốt đời này ta cũng không muốn nó biết, ngoài ta và bà Hoàng ra không ai biết cả! Con ta cho bà ấy, con bà ấy đã sớm chết non từ lâu!”

“Ta không muốn Gia Minh biết nó được sinh ra từ một thiếp! Ta luôn muốn nó nghĩ ra nó là con của bà Hoàng, một chính thất cao quý!”

Cô nghe xong thì chân đã đi đến nơi nào rồi, sau đó liền nhìn quanh, đây không còn là nhà họ Hoàng nữa. Thật kì lạ, cô nhìn thấy những khúc vải trắng được cột trên những thân cây, chột trái tim cô rộn ràng khó tả. Cảm giác của thời gian trước đây liền hiện về, những khúc vải này là do cô cột, lúc bị người nhà họ Hoàng thả vào rừng cô đã xé y phục ra cột làm dấu trên mỗi thân cây. Rồi cô mỉm cười, vừa cảm thấy bồi hồi vừa lo lắng, bà ấy đi trước cô theo sau, sau đó cô liền hỏi:

“Bà dẫn tôi vào đây làm gì?”

Bà ấy quay người lại, tuy không có đầu nhưng cô vẫn cảm giác bà ấy là một người phụ nữ có nhan sắc, tay bà rất đẹp, sau đó bà nói:

“Đức Hạnh cất bài vị của bà ấy ở đây!”

Nói rồi bà chỉ ngón tay thon dài về hướng kia, cô chớp mắt mấy cái rồi nhìn theo. Chợt xa xa có một cái miếu nhỏ, cô chưa từng thấy nó trước đây bao giờ, cũng chưa từng nghĩ bà Đức Hạnh lại có thể giấu bài vị bà ấy ở đây.

Cô chạy về hướng tay bà ấy chỉ, vừa chạy vừa nhìn quanh, trời tối, vừa tối vừa lạnh, không ngờ vị phu nhân kia có thể dẫn cô đi vào một khu rừng cách nhà họ Hoàng một đoạn xa chỉ trong nháy mắt. Cũng không nghĩ rằng bà ấy lại chỉ cho mình cách này, tuy không biết phải làm gì khi tìm thấy tấm bài vị đó. Nhưng mà cô vẫn cảm đầu cảm cổ chạy, vừa đến nơi cô đã thấy xa xa có một cái miếu nhỏ. Trong bóng đêm nó phát ra một luồng khói đen dày đặc, cô mở mắt to ra, chợt tiến lại gần, nhưng chưa kịp chạm tay vào thì đã vang lên một giọng nói đanh thép:

“Hoài Thục!”

Cô đứng yên lại, sau đó mắt đảo quanh khu rừng. Chẳng thấy ai cả, chẳng thấy người nhưng giọng nói đó là của bà Hoàng kia mà, không phải đúng hơn là bà Đức Hạnh!

Cô không chần chừ gì, quay mặt lại rồi giơ tay vào miếu. Một tấm bài vị màu đỏ chính là thứ cô muốn cầm lấy, cô giơ tay ra vừa tới đã chột hét lên. Sau đó Cậu Cảnh Minh liền nhìn cô, cô thấy cậu mà người toàn mồ hôi ướt đẫm, sau đó cô thấy từ xa bà Hạnh đi lại, bây giờ không mang thân xác của bà Hoàng nữa, đích thị là thân xác bà Hạnh. Cô run run nhìn bà, bà như ngông cuồng đi lại, cơn thịnh nộ tức giận vẫn còn hiện lên trên mặt bà.

“Nó dám dẫn người đến đây cơ à? Cả gan lắm!”

Cô quay qua nhìn cậu Cảnh Minh, cậu Cảnh Minh lại nhìn vào mặt bà Hạnh, bà ấy mỉm cười cái rồi nói.

“Cảnh Minh! Mau! Con mang nó qua đây cho mẹ!”

Bà bước lại một bước, cậu liền nắm cánh tay cô lùi lại một bước, bà mỉm cười lạnh lùng nói với cô:

“Con tiện nhân, hôm nay nhất định ta sẽ lấy mạng chó của người!”

Nói xong cậu liền kéo tay cô lại, chắn ngang mặt bà, bà mỉm cười cái rồi thở dài.

“Đến nước này rồi con nghĩ mẹ sẽ vì con tha cho nó nữa hay sao?”

“Con không nghĩ thế! Con đang nghĩ làm sao để chết một cách không đau

đón!”

Cậu nhìn bà, bà giật mình nhìn cậu, chột mắt bà mang theo một nỗi sợ. Bà nhìn cậu tay bà có hơi run, chột cậu quỳ xuống rồi khóc, cậu ngẩng mặt lên nhìn bà nói:

“Con đã biết rồi, con biết tất cả chuyện tàn ác mẹ đã làm rồi. Sự kinh tởm đó suốt cả cuộc đời này con cũng sẽ không bao giờ quên được!”

Bà nhìn cậu, Hoài Thục và Cảnh Minh đã đi đến được đây rồi thì việc bà giấu trong căn hầm đó biết chắc sẽ không dấu được, bà mỉm cười cái thật lạnh lùng.

“Cảnh Minh! Mẹ làm tất cả là vì con! Cho con Cảnh Minh à...”

“Mẹ vì con? Vì con sao?”

Đôi môi cậu run run, sau đó nhìn về hướng bà, bà liền nói:

“Mẹ không muốn con cứ mãi thiệt thòi, mẹ muốn tất cả mọi thứ tốt đẹp đều giành cho con!”

“Mẹ có từng hỏi con có cần hay không cần không? Nếu mẹ muốn biết thì con nói con không cần. Không cần tài sản, không cần địa vị, không cần gì cả, con chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường thôi mẹ!”

“Nhưng mẹ không muốn, con làm cái gì cũng giỏi, cái gì con cũng hơn Gia Minh, nó có quyền gì chiếm hết tất cả cái tốt của con chứ?”

“Thứ đó không thuộc về chúng ta đâu mẹ à. Mẹ muốn lừa dối con đến bao giờ nữa, rằng chuyện con là con hoang của mẹ và người nam nhân khác, không phải là con ruột của phụ thân?”

“Mẹ không quan tâm! Mẹ làm tất cả là vì con! Cảnh Minh!”

“Mẹ! Con không cần đâu, con chỉ cần có mẹ, con chỉ cần mẹ thôi. Cho dù có làm ăn mà đi chẳng nữa, con cũng chỉ mong tâm hồn mẹ đơn thuần đơn giản, đừng tranh giành nữa có được không?”

“Cảnh Minh à, Cảnh Minh của mẹ, con sẽ rời xa mẹ có đúng không?”

“Không! Con là con của mẹ, mãi mãi sẽ không bao giờ rời xa mẹ!”

Cậu nói xong liền nhìn qua cô, cậu mỉm cười cái lạ lùng.

“Ta sẽ mãi mãi yêu nàng, Hoài Thục!”

Nói rồi cậu liền xoay mặt lại, giơ tay cầm lấy cái tấm bài vị màu đỏ đặt trong cái miếu, cậu chạy thật nhanh, bà Hạnh nhìn theo mà hết hoảng tột độ.

“Cảnh Minh! Đó là vực thẳm! Quay lại đây!”

Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì, chợt thấy bà Hạnh chạy theo cậu, nhưng thoáng chốc cậu đã mất hút trong bóng đêm, rồi một bóng đen chạy ra, lướt qua những cái cây. Cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cung tên, áo choàng màu đen, mùi này...

“Gia Minh!”

Bóng đen ấy chạy theo bà Hạnh, chạy theo cậu Cảnh Minh, nhanh như cắt.

Chương 63: bật vô âm tín

3 bóng người lướt qua mặt cô nhanh như một cơn gió, lúc ấy chẳng thể làm gì khác ngoài việc chạy theo, lúc ấy sự quan tâm của bà Đức Hạnh không phải là cô nữa à là tấm bài vị trên tay cậu Cảnh Minh, và cả cậu Cảnh Minh.

Cô nuốt nước bọt cảm cố chạy theo, đúng đó, phía trước là vực thẳm, vì lúc cô đi lạc đã đi qua đó, và nơi đó chính là chỗ bà Hạnh chọn làm chỗ treo cái quan tài của mình. Cô đã qua đó tận hai lần, độ cao hay độ sâu của nó thật sự không thể nào đo đếm được. Phải nói là sâu nghìn trượng.

Cô vừa chạy vừa lo sợ, cậu Cảnh Minh nói cậu yêu cô, mãi mãi yêu cô, rồi còn gọi cô là nàng, không gọi là chị nữa, ánh mắt cậu, lời nói cử chỉ. Đó giống như lời trăng trối cuối cùng, giống như cậu đã biết trước cái chết của mình.

“Không phải chứ? Cậu Cảnh Minh không định nhảy xuống vực tự sát đấy chứ?”

Cô vừa suy nghĩ tới đó thì chân chạy một lúc một nhanh, nhanh đến độ cảm giác được gió thổi lạnh cả mặt, cô vừa chạy vừa gào lên:

“Cảnh Minh! Đừng mà! Quay lại đây!”

Cô vừa gào vừa cố gắng chạy theo, tốc độ của cậu rất nhanh, giống như đã quyết tâm từ lâu rồi, cô mếu máo gọi như tuyệt vọng.

“Cảnh Minh! Quay lại đi! Đừng làm chuyện như vậy! Cậu không bảo vệ tôi sao? Cậu bỏ tôi à?”

Cô nói tới đó thì vấp té một cái thật mạnh, té sấp ra đất, nhánh cây lá cây cọ sát vào mặt mũi tay chân cô đau rát. Ngẩng mặt lên bóng ba người họ đã khuất khỏi tầm mắt, ráng bò dậy rồi lại chạy tiếp. Cô vừa chạy vừa cầu nguyện, vốn dĩ muốn bà Hạnh quay đầu không nhất thiết phải chết. Cậu Cảnh Minh là người lương thiện, cậu chết thế này cô sẽ cắn rứt lương tâm chết mất.

Cô dậm chân xuống một lần là máu trên má cô rơi xuống một giọt, mặc kệ vết thương của bản thân. Cô lấy hết sức bình sinh chạy, chạy thật nhanh, chợt cô nghe thấy tiếng hét của bà Hạnh, thất thanh vang vọng giữa không trung.

“Cảnh Minh!”

Bà hét xong thì cô lại càng chạy nhanh hơn, gương mặt cô tỏ ra sợ hãi vô cùng, cuối cùng cô cũng thấy được bóng dáng hai người họ. Cậu Cảnh Minh cầm trên tay tấm bài vị đó, đứng gần sát bờ vực, bà Hạnh đứng cách cậu một khoảng, bà quay mặt về phía cậu, quay lưng về phía cô, rồi cậu lùi người lại, ánh mắt cậu nhìn thẳng vào mắt cô, mồ hôi trên trán cậu rơi xuống lộp độp. Cô nuốt nước bọt cái ròi tiến lại gần, mắt đảo quanh cũng không thấy người mặc áo choàng màu đen đó ở đâu, nhìn quanh quất cũng chỉ thấy có hai người. Sau đó cô liền nhìn cậu, chân rụt rè tiến lại gần, chỉ sợ cậu kích động quá liền nhảy xuống, cô nhìn bà Hạnh, đột nhiên bà ấy bật khóc, rồi bà ấy quỳ xuống, cô bất ngờ lắm nhưng không nói gì, mắt nhìn cậu, giơ tay ra, nó run rẩy không thôi.

“Cậu Cảnh Minh! “

Cô gọi cậu một tiếng, cậu lại lùi một bước, sau đó cậu mỉm cười, nụ cười ấy như một mũi tên đâm mạnh vào trái tim cô vậy, cậu cười như vậy là có ý gì, cậu có ý gì đây?

“Mẹ! Con sẽ không quay lại đâu!”

“Cảnh Minh! Mẹ xin con! Mẹ xin con! Cả đời mẹ vô dụng, mẹ ngu dốt, chỉ có con là thứ tốt đẹp nhất của mẹ ở cuộc đời này, mẹ xin con đừng làm thế!”

“Mẹ! Mẹ Hoàng rất tốt với chúng ta! Sao mẹ lại làm thế? Bao nhiêu năm nay con đã mặc kệ mẹ muốn làm gì thì làm, nhưng mà con không chịu đựng được nữa!”

“Mẹ không thể để con chịu thiệt thòi nữa Cảnh Minh! Mẹ không muốn tương lai con chỉ là cái bóng cho Gia Minh! Lão gia chỉ xem trọng Gia Minh! Còn con, mẹ không muốn con sống như thế! Hãy tha lỗi cho mẹ đi!”

“Mẹ sai rồi! Con tha lỗi cho mẹ, nhưng con không thể tha lỗi cho con được...! Mẹ nói con là thứ tốt đẹp nhất đời mẹ có đúng không? “

“Đúng!”

Bà Hạnh vừa khóc vừa gật đầu nói:

“Cảnh Minh! Con trả thù mẹ sao? Con đã trả thù được rồi, hiện tại mẹ đang rất đau khổ, con quay lại đây đi, con muốn gì hay cần gì mẹ cũng sẽ đáp ứng cho con!”

Một cơn gió lạnh thổi từ dưới vực thăm thối lên, chợt cậu nhắm mắt lại rồi hít thở sâu, cậu nhón miệng cười dịu dàng.

“Mẹ! Hãy tha cho chị dâu đi! Mẹ hứa với con đi!”

Bà ấy không chần chừ gì gật đầu liên tục, cô trợn mắt lên nhìn cậu, nhân lúc cậu không để ý chân cứ lén lút bước lại gần, nhưng cậu lại thấy cả, cậu mở mắt ra nhìn cô một cái rồi nói:

“Chị đừng lại đây!”

Cô nhú mào, yếu đuối nhìn cậu, chân cô như đứng không vững nữa rồi, nó run lên liên tiếp.

“Cảnh Minh! Quay lại đây! Đừng như thế!”

Nhìn đôi môi run rẩy của cô, cậu chột mồm cười.

“Tôi đã nói rồi, chị sắp được tự do rồi!”

Sau đó cậu quay mặt qua nhìn bà, tay cậu nắm chặt vào cái bài vị, cậu mỉm cười nói:

“Mẹ, bao nhiêu chuyện xấu ngày hôm trước mẹ làm ra, con sẽ là kết quả của mẹ ngày hôm nay! Mẹ đã hứa với con rồi đó! Đừng làm gì chị ấy, nếu không muốn con chết rồi vẫn còn không an tâm!”

Sau đó chỉ một giây cậu nhìn cô, cậu nói:

“Những lời tôi nói, tất cả đều là sự thật! Thứ cuối cùng tôi cho chị chính là sự tự do! Sau này hãy bảo trọng!”

Cậu nhìn sau lưng cô, thấy một bóng đen đứng đó, bóng bà Hà đứng sau lưng cô, rồi bên kia một người đang cầm lấy một cây cung, kéo mũi tên ra hướng thẳng về bà Hà, bà Hà vừa giơ tay ra đã nghe thấy tiếng xoẹt trong

không trung. Cô quay mặt lại đã thấy một con dơi to dính lên gốc cây, bị mũi tên cắm chặt vào.

“Gia Minh? “

Cô thầm nói trong miệng, cậu Cảnh Minh mỉm cười cái rồi nói:

“Sẽ có người thay tôi bảo vệ chị, sứ mệnh của tôi kết thúc rồi!”

Nói xong cậu quay người, một cách dứt khoát nhảy xuống dưới, lúc ấy bà Hạnh đứng dậy, sau đó giơ tay ra, cô đứng nhìn cậu mà như biến thành tượng đá. Người không còn chút sức lực nào chạy lại, cũng không còn lấy một hơi sức gọi cậu, chỉ nghe tiếng bà Hạnh chói tai vang lên:

“Cảnh Minh! “

Sao đó một cơn gió lướt ngang, cô chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen lướt qua, mặc một cái áo choàng đen, nón che kín mặt, không chần chừ nhảy xuống dưới. Lúc nhảy xuống cũng là lúc cậu Cảnh Minh rơi xuống, một bộ y phục trắng và một y phục đen hòa vào nhau. Rồi cái nón trên đầu người lạ đó rơi ra, trong phút chốc cô chỉ nhìn thấy một cặp mắt quen thuộc, hình ảnh Gia Minh hiện lên trong đầu cô, lúc ấy mọi thứ đã quá muộn, cô chỉ kịp hét lên một tiếng.

“Gia Minh! “

Rồi tất cả đều rơi xuống dưới, cả bà Hạnh, tất cả đều rơi xuống dưới, cô đứng nhìn đột nhiên một giọt nước mắt chảy ra. Cô chạy thật nhanh lại, được mấy bước thì một cánh tay nắm lấy tay cô.

“Hoài Thục! “

“Buông ra! Buông ra!”

Bà Hậu nắm lấy cánh tay cô, cô giật mạnh lại, cô tiến gần lại bờ vực đó, bà Hậu liền tát mạnh vào mặt cô.

“Cô muốn làm gì?”

Cô quỳ xuống tay cứ chỉ xuống dưới, nói không thành câu.

“Cảnh Minh... Gia Minh... “

“Gia Minh? Cảnh Minh? Cô nói gì?”

“Nhảy xuống dưới rồi, bà Hậu, tất cả đều nhảy xuống rồi, làm sao đây? Đó là vực thăm, nhảy xuống rồi!”

Cô như không kiềm lại được cảm xúc của mình, nói như sắp ngất đến nơi. Bà Hậu có nhìn xuống dưới nhưng không thấy gì, chỉ thấy một cảnh vật im ắng, rồi sương mù bao quanh, bà chớp mắt cái quay lại nhìn cô, tay bà vẫn nắm chặt vai cô không buông ra, bà nhìn cô cẩn trọng.

“Áo giác thôi! Bà Hạnh sẽ không làm vậy đâu! Cậu Cảnh Minh cũng vậy! Cậu ấy không thể bỏ cô ở lại như vậy đâu! Cô hiểu không?”

“Không! Tất cả là thật!”

Nói rồi cô ngất luôn trong vòng tay bà. Một dòng máu tươi từ mặt cô chảy xuống, cô nằm lịm đi như sốc đến không chịu được nữa.

Bà lay người cô dậy, nhưng tay chân cô lạnh toát. Bà đỡ cô dậy mà người như một mảnh vải lụa, vừa mềm vừa lạnh, bà bế thốc cô lên, vừa hì hục thì gần mặt lên đã thấy mũi tên dính trên thân cô. Bà đứng hình một lát,

không phải xác con dơi khiến bà bận tâm mà chính là mũi tên dính trên đó.

Bà nhìn nó một hồi lâu, bà chợt cười mà ra nước mắt, mũi tên bắn xéo thế này chính là biệt tài của Gia Minh. Sau đó bà lại nhớ đến lời Hoài Thục, Hoài Thục nhắc đến Gia Minh! Nhắc đến Cảnh Minh, bà liền quay mặt nhìn xuống dưới vực, đôi mắt bà rung động, đôi môi bà lạnh toát, Gia Minh! Thật sự là Gia Minh sao?

Bà giơ tay ra chạm vào mũi tên, nó nóng như lửa. Sau đó bà móc trong túi áo ra một lá bùa, nếu thật sự là Gia Minh thì ai đã dạy nó bắn mũi tên diệt yêu này. Thật sự không tin nổi, bà Hà tu luyện hằng trăm năm nay ăn thịt uống máu bao nhiêu là trinh nữ. Chỉ một mũi tên là có thể tiêu diệt được bà Hà.

Bà Hậu lấy cuộn chỉ ra, vừa quấn quanh gốc cây phong ấn vừa rơi nước mắt, bà vừa khóc vừa oán trách.

“Gia Minh sao con không quay lại đây tìm ta, Gia Minh sao con bất hiếu như thế?”

Bà phong ấn cái cây đó và xác bà Hà thì đứng dậy, bà dắt Hoài Thục qua bên kia, dựa người vào thân cây. Bà phóng một lá bùa ra tiếp, cái cây liền lập tức phát nổ, tan nát ra thành từng mảnh vụn, chỉ còn sót lại một mũi tên nguyên vẹn, bà Hậu nhìn vào nó mà bà đau lòng, sau đó vì lo lắng cho cô nên bà quay lại, bà vác Hoài Thục trên lưng mà cứ luôn gọi tên cô, sau khi bà Hậu rời đi, chỗ đó liền xuất hiện một bà già, bà ấy từ từ đi lại, mắt nhìn qua thân cây đã nát ra, nhặt mũi tên dưới đất lên sau đó lạng người nhìn xuống bờ vực, bà ấy nhìn rất lâu, sau đó liền thở dài, chân mày nhíu lại về mặt u uất, bà lắc đầu nói.

“Người thật sự từ bỏ à? Tại sao thế?”

Nói xong bà cứ nhìn xuống dưới, bà nhắm mắt lại rồi vè mặt râu rĩ.

“Hoàng Gia Minh! Người thật là ngu ngốc, bọn họ làm ra chuyện này người vẫn không hận họ, từ bỏ tất cả chỉ vì họ sao?”

Nói rồi một cơn gió lạnh thổi qua, một cái túi bà treo trên cây gậy chột động đậy rồi cười lớn.

“Hahaha! Bà già, ta đã nói rồi, ai liên quan đến con tiện nhân Hoài Thục kia đều có kết cục không tốt, bà lại khư khư bảo vệ nó! Bà thấy đó, nó hại chết tất cả người bên cạnh nó, cả người thân của nó cũng vạ lây!”

“Im lặng đi! Người không hiểu đâu!”

“Ta không hiểu? Đúng! Ta không hiểu đây bà làm gì ta?”

“Người tu hành với ta thêm trăm năm sẽ hiểu ra thôi!”

Nói rồi bà quay lưng đi, bà nặng nề bước, quay về cái miếu giữa rừng, nơi ngày xưa Hoài Thục được đưa đến. Nhà họ Hoàng nhà họ đã bắt cô phải tìm ra ngôi miếu này, bà còn nhớ lúc ấy bà dặn Gia Minh rằng đợi cô đi ngang thì kêu cô ấy lại, bảo cứu nó ra rồi chỉ cách cho cô tìm ra ngôi miếu này, bà đứng trước đó mà thở dài, hơi thở bà nặng nề vô cùng.

“Bao nhiêu năm nay người đã cố gắng rất nhiều kia mà!”

Nói rồi bà mở cửa đi vào, trên ban thờ nến đã tắt, đó chính là ngọn nến mang hương hồn của Gia Minh, thời gian gần đây nó đã rất yếu, bây giờ thì đã tắt đi rồi. Bà ngồi phịch xuống dưới ghế mà thất thần, bà nhắm mắt lại, không nói gì cũng không làm gì, mở mắt ra nhìn xa xăm, thật sự đã không còn cách cứu vãn rồi sao?.

Trên đường quay về, cô nằm trên lưng bà Hậu, bà vừa gấp rút đi vừa thở, cô mở mắt ra, hơi mờ mờ nhìn về phía trước. Là vị phu nhân đó, là người phụ nữ không có đầu đó, cô thấy bà ấy đi phía trước, còn bà Hậu đi theo sau, cô nghe bà Hậu nói:

“Ái Phương! Là phu nhân đúng không? “

“Hậu à, lâu như vậy rồi cô vẫn còn nhớ ta sao?”

Bà Hậu nói:

“Ta luôn muốn gặp lại cô, bao nhiêu năm nay sao không quay lại tìm ta, ta đợi chẳng thấy ai về, có đi tìm cũng không thấy ai?”

“Ta sao? Ta ở đây! Đã rất lâu rồi!”

“Sao không quay lại tìm ta?”

Bà Hậu nói như nửa oán trách nửa thương cảm.

“Chuyện nói ra rất dài, chỉ là ta biết nếu ta nói cô nghe nhất định phu nhân Hạnh sẽ không tha cho cô, đến thời điểm thích hợp ta sẽ nói!”

“Ái Phương à! Tất cả vong hồn của các vị phu nhân đều ở đây sao?”

“Không! Họ đã sớm đi luân hồi kiếp khác rồi, chỉ có ta ở lại đây, hoặc những ai còn dương thọ mới ở lại đây!”

“Cô ở lại đây làm gì?”

Cô nghe thấy cũng tự cho mình câu trả lời không cần bà Ái Phương phải nói, chính là vì cậu Gia Minh, bà ấy nói bà ấy là mẹ đẻ cậu Gia Minh, thì

không lí nào bà bỏ con mình lại, nên cô mới đoán như vậy, nhưng bà Ái Phương không trả lời, chỉ lặng lẽ dẫn đường cho bà Hậu.

Sau khi bà Hậu đã ra khỏi khu rừng, bà Ái Phương liền quay người lại, không nói không rằng biến mất khỏi không trung, thoáng chốc cô đã cảm nhận được mình quay lại căn hầm, tuy ý thức đã phục hồi cũng đã nhận thức được chuyện xảy ra. Nhưng lại không nói được, không động đậy được, lồng ngực như muốn vỡ tung ra, cô đau đớn vô cùng, bà Hậu đưa cô ra khỏi hầm. Lúc sau cô cảm thấy rất khó thở, tưởng như đã chết mất rồi, nhưng hóa ra lại không sao, vẫn chưa đến số hay trời vẫn còn nhiệm vụ đưa cô làm.

Cô mê man hôn mê sâu, thầy lang kéo nhau đến lữ lượt, vừa xem bệnh cho bà Hoàng vừa xem bệnh cho cô. Nhà họ Hoàng hoang mang tấp nập, các vị phu nhân đồn đoán ra vào, nói toàn những lời bịa đặt. Tự nhiên cậu Cảnh Minh biến mất, bà Hoàng lăn ra liệt giường, Hoài Thục lại nằm bất động. Ngày hi sắp đến chẳng có cơ gì cậu Cảnh Minh lại đi mất, mọi chuyện không phải còn rất bình thường sao, họ hỏi tiểu thư Ánh Dương nhưng cô ấy không trả lời. Ngày nào cô ấy cũng ra ra vào vào, thậm chí còn xuống cả căn hầm tìm, nhưng tung tích của cậu vẫn còn bặt vô âm tín, không tìm thấy dù chỉ là một sợi tóc.

Cô nằm mê man ba ngày ba đêm, khi tỉnh dậy chỉ có thể uống mấy giọt nước, sau đó lại hôn mê sâu, thầy lang cũng bó tay chịu trận. Không ai tìm ra bệnh tình của cô, bà Hậu vừa phải lo cho cô vừa phải lo cho bà Hoàng, từ hôm đưa Hoài Thục về thấy thân xác bà Hoàng lại trở nên bình thường. Không mang âm khí của người chết nữa, bà còn ra lệnh gia nô qua nhà bà Hà đào hết đất ở đó lên, bà vốn dĩ muốn tìm ra mười một cái hũ đựng trái tim của mười một vị tiểu thư chết oan kia, nhưng kết quả chỉ bằng không, bà ngồi cạnh Hoài Thục, nhét một lát sâm quý vào miệng cô, sau đó nói:

“Hoài Thục! Tôi nghĩ chuyện này chỉ có cô làm được! Tôi không làm được

rồi!”

Nói xong bà Hậu liền ho ra máu, tay bà bụm lấy máu tươi, gương mặt bà xanh xao tiêu tụy, bà nhìn cô một cái rồi mỉm cười, nước mắt bà đột ngột chảy ra.

“Hoài Thục! Hãy mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên Hoài Thục! Ta không ổn rồi, bà Hoàng còn phải trông cậy vào cô. Hương hồn 12 vị tiểu thư trông cậy vào cô, nhà họ Hoàng trông cậy vào cô, còn cả Gia Minh! “

Bà biết bản thân đã đến cùng kiệt sức lực, cũng biết bản thân sẽ ra đi bất cứ lúc nào, bà nhìn cô cái rồi quay lại, lấy khăn chùi đi máu, bà chùi xong thì nhìn ra ngoài, tất cả chữ hi lồng đèn đỏ đã được tháo xuống hết. Ngày hi của cậu Cảnh Minh đã qua, bà thấy mọi người tháo xuống hết mà bà thấy nao nao buồn. Xung quanh các thôn lân cận ai cũng đồn đoán rất nhiều, chuyện nhà họ Hoàng kì lạ trước giờ nói hoài không hết, cậu Cảnh Minh vẫn theo thời gian bật vô âm tính, chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra đêm đó, ngoài Hoài Thục ra thì chẳng một ai biết cả.

Chương 64: hồn lạc

“Đã nửa tháng trôi qua rồi!”

Tiếng thầy lang nói khe khẽ ngoài cửa, bà Hậu nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu với thầy lang Nguyễn.

“Thưa thầy, tôi vẫn tin cô ấy, cô ấy nhất định sẽ qua khỏi!”

“Tình hình không ổn lắm, bà có thể cho tôi biết lí do tại sao thiếu phu nhân lại thành ra như vậy không? “

“Chuyện này... “

Bà Hậu suy ngẫm một lát, chột im lặng một chút, bà cầm chung trà lên, từ từ nhấp một ngụm.

“Cô ấy chứng kiến cái chết của một người quan trọng! “

Thầy lang Nguyễn nghe thấy liền hiểu ra vấn đề, ông chép miệng một cái rồi nói:

“Thật ra đây có thể là do thiếu phu nhân thôi!”

Bà Hậu khó hiểu nhìn thầy lang Nguyễn, sau đó thầy lại từ tốn nói:

“Thật ra chuyện này ta đã gặp rất nhiều lần rồi, nếu như theo bà Hậu đây nói thì có lẽ là do thiếu phu nhân quá sốc. Tận mắt chứng kiến cảnh người thân hoặc người quan trọng chết trước mặt mình, thâm tâm cô ấy sẽ có ý định không muốn tỉnh lại nữa, chết không được, sống thì không xong, sẽ có động thái bất tỉnh lâu ngày. Con người không ăn uống lâu sẽ không ổn, một lát sâm mông thật sự không thể kéo dài được!”

Bà Hậu nghe thì cũng chỉ là nghe vậy thôi, bà biết làm gì khác khi Hoài Thục dường như đã từ bỏ cuộc sống này rồi, bà thở dài cái rồi nói:

“Ta đã dùng hết tất cả cách rồi!”

Thầy lang Nguyễn cũng không nói gì, ông biết đây không phải là bệnh, đây được gọi tâm đã chết, chết tâm rồi thì như cây đèn cạn dầu. Không có cách nào khác ngoài tự lực đứng lên.

“Chỉ trông chờ vào ý chí của thiếu phu nhân ấy!”

Chiều ấy bà Hậu tiễn thầy lang Nguyễn ra cửa, lúc ấy bà còn cúi đầu chào thầy, thầy quay mặt lại nhìn nhà họ Hoàng thêm một lần nữa, sau đó ông liền đi lên xe ngựa, bước được một chân lên thầy liền quay mặt lại, thầy nói:

“Tôi thấy bà Hậu đây cũng cần phải nghỉ ngơi kĩ, đừng quá lao lực!”

Bà mỉm cười cái rồi cúi đầu chào thầy, sau khi thầy lang Nguyễn rời đi rồi bà mới lần thân đi vào trong. Lúc ấy bà có bắt gặp ánh mắt của tiểu thư Ánh Dương, vừa nhìn thấy bà tiểu thư ấy liền quay người lại, bà bước lại rồi kêu:

“Tiểu thư! Xin dừng chân!”

Tiểu thư ấy liền dừng chân, bà bước lại gần rồi nói:

“Nghe nói tiểu thư đây muốn quay lại nhà?”

“Đúng vậy!”

Nói xong tiểu thư ấy liền quay mặt lại nhìn bà, gương mặt tiểu thư ấy lạnh như băng, sau đó tiểu thư ấy mỉm cười:

“Sao hả? Tôi đi rồi chẳng phải là chuyện vui của các người sao?”

Bà Hậu lắc nhẹ đầu, sau đó nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tiểu thư Ánh

Dương.

“Ý bà là sao?”

Bà Hậu liền mỉm cười.

“Tôi biết tiểu thư đây không phải là muốn về nhà, tiểu thư đây muốn đi tìm cậu Cảnh Minh có đúng không? “

“Bà biết Cảnh Minh ở đâu sao?”

“Ta biết!”

Nhận thấy ánh mắt hốt hoảng kinh ngạc của tiểu thư ấy, bà liền mỉm cười.

“Cảnh Minh chết rồi!”

Nói xong câu đó tiểu thư ấy liền đờ người ra, sau đó cười khẩy một cái.

“Ta không tin!”

Nói rồi tiểu thư ấy liền quay mặt đi, vừa bước đi được một bước thì bà Hậu đã nói:

“Tiểu thư! Chuyện bà Hạnh đã rời khỏi xác bà Hoàng cô biết đúng không?
“

Tiểu thư ấy liền đứng lại.

“Tôi biết!”

“Cậu Cảnh Minh đã dùng cả tính mạng của mình để kéo bà Hạnh rời khỏi

vững lầy tội lỗi, và cũng đã bỏ mạng rồi!”

“Ta không tin đâu, chàng ấy chỉ là chán ghét ta nên mới trốn đi thôi!”

“Tiểu thư Ánh Dương! Ta biết tiểu thư đây là một lòng một dạ yêu Cảnh Minh, nhưng mà tiểu thư à, chính mắt Hoài Thục đã thấy Cảnh Minh gieo mình xuống vực thẳm. Bà Hạnh cũng đã vì thế mà biến mất, khiến cô ấy kích động đến nỗi thành ra như vậy. Tiểu thư đừng tìm nữa, ta biết tiểu thư là vì quá yêu Cảnh Minh nên tâm tính mới như thế. Nhưng cuối cùng cái tiểu thư nhận được lại chỉ là sự nuối tiếc mà thôi. Cảnh Minh biết tất cả chuyện bà Hạnh và tiểu thư đây thông đồng với nhau, cậu ấy sẽ không bao giờ yêu cô đâu!”

“Ta không quan tâm! Cảnh Minh còn sống, ta nhất định sẽ tìm ra chàng, không thành thân cũng được. Ta chỉ cần nhìn thấy chàng cười vui, ta tha cái mạng chó của Hoài Thục! Không phải vì ta lương thiện hay sợ gì, ta chỉ không muốn đối phó với cô ta thôi!”

“Tiểu thư Ánh Dương!...hãy bảo trọng! “

“Phí lời!”

Nói xong tiểu thư ấy rời đi, bà nhìn theo bóng lưng tiểu thư ấy mà thở dài, cũng chỉ là ganh ghét ghen tuông thôi. Nữ nhân ai yêu mà không như thế, nhưng Cảnh Minh đã không còn thì ghen cũng không biết ghen vì cái gì. Tiểu thư ấy vẫn còn có thể quay đầu lại, không giống bà Hà và bà Dung, vốn dĩ tiểu thư này dù sao cũng là một con người có trái tim.

Bà quay đầu lại, mắt bà nhìn quanh sân, gia nhân vẫn đang làm việc. Nhà họ Hoàng đang dần ấm trở lại, đến bây giờ tất cả những thứ bà nghi hoặc vẫn chưa có câu trả lời chính thức, Hoài Thục vẫn còn đang mê man. Bà có niềm tin rằng Hoài Thục sẽ tỉnh lại, người bà bói điên giao phó trách nhiệm

sứ mệnh thì không đơn giản như vậy. Bà trở lại phòng, chớp mắt bà nhìn thấy Hoài Thục từ ngoài mở cửa đi vào phòng. Bà còn chưa tin vào mắt mình, bà phải nhú mày dụi mắt mấy cái, xong bà chạy như bay về phòng, bà mở toang cánh cửa ra, bà nhìn nhầm rồi, Hoài Thục vẫn còn nằm trên giường. Chẳng đi đâu cả, bà quay lại đóng cửa, nhưng rồi bà lại nghe thấy tiếng cô phát ra phía sau.

“Bà Hậu!”

Tay cô nắm vào cái rèm, sau đó yếu ớt ngẩng mặt lên, gương mặt gầy gộc hốc hác, chớp bà chớp mắt cái ngạc nhiên.

“Hoài Thục... Cô...”

“Bà Hậu, tôi thấy rồi!”

“Cô...nói cái gì? “

“Tôi thấy rồi...!”

Bà chạy lại gần cô, sau đó bà liền ngồi xuống cạnh cô, cô rơi nước mắt khóc sướt mướt, bà lau nước mắt trên mặt cô rồi nói:

“Cô nói? Cô thấy cái gì?”

“Tôi thấy Gia Minh rồi, tôi thấy Cảnh Minh rồi! Tôi thấy hai người họ rồi, tôi thấy rồi!”

Nói xong bà liền siết tay cô lại, mắt bà cẩn trọng nhìn cô, rồi bà lại nhớ đến ảo giác bà thấy lúc nãy, chớp bà nghi hoặc hỏi:

“Cô đã rời khỏi thân xác này...đi tìm họ sao?”

Cô liền gật đầu lia lịa, bà chột mím cười cái rồi mừng rỡ, bà lau nước mắt cho cô cái rồi nói:

“Sao cô lại bạo gan như thế? Cô có biết cô đã hôn mê bao lâu rồi không?”

“Là tôi có lỗi với họ! Tôi có lỗi với họ! Tôi không thể nào bỏ mặc họ lại được!”

“Được được, bình tĩnh cái đã, bình tĩnh lại, chuyện thế nào cũng sẽ có cách giải quyết thôi, quan trọng là cô phải mau chóng bình phục lại đã. Như vậy chúng ta mới có thể giải quyết được! Cô có hiểu không? “

Cô nhẹ nhàng gật đầu, bà Hậu quay mặt ra cửa hô:

“Người đâu, mau lên, hầm canh bổ cho thiếu phu nhân đi!”

Lúc ấy cô thấy có hai ba người tông cửa đi vào, mặt mũi hốt hoảng nhìn. Sau đó lúng túng chạy ra khỏi phòng, sau đó hô hào lên rất lớn:

“Thiếu phu nhân tỉnh lại rồi! Thiếu phu nhân tỉnh lại rồi!”

Cả nhà họ Hoàng nháo nhào hô lên, ai nấy cũng bất ngờ. Cứ ngỡ không lâu sau thiếu phu nhân này sẽ phải đem đi chôn, ai ngờ một ngày đẹp trời lại còn có thể mở mắt ra, họ bất ngờ lắm.

Tiếng hô của gia nô truyền từ người này qua người kia, tiểu thư Ánh Dương đang ngồi nhìn gia nô dọn hành lí nghe mà giật mình. Mắt tiểu thư ấy mở to ra, nhìn qua cửa rồi đứng bật dậy. Chân nhanh đi ra ngoài, vừa đến cửa phòng Hoài Thục đã đá một cái mạnh vào. Cửa vừa bật tung ra tiểu thư ấy đã kích động bước vào phòng, thấy Hoài Thục đang uống canh thì hùng hổ bước lại. Tiểu thư ấy như quý sứ trấn áp lại gần cô.

“Người nói đi, cậu Cảnh Minh đâu? Có phải người đã giấu cậu ấy đi không? “

Lúc ấy bà Hậu liền ngăn tiểu thư ấy lại, bà ấy nói:

“Tiểu thư đừng kích động, hãy để thiếu phu nhân ấy nghỉ ngơi, khỏe lại rồi mới có thể đưa chúng ta đi được!”

Nghĩ tới nghĩ lui thì không sai, nhưng kích động quá không kiềm lại được. Hoài Thục đặt chén canh xuống rồi nói:

“Tiểu thư Ánh Dương!”

Tiểu thư ấy nhìn vào Hoài Thục như chờ đợi điều gì đó, chợt Hoài Thục ho mấy cái, cô ấy nói:

“Tôi sẽ nói cho tiểu thư biết cậu Cảnh Minh đang ở đâu nếu như tiểu thư hứa với tôi một chuyện, và phải nói tôi nghe sự thật về một chuyện!”

“Cô đang uy hiếp tôi sao?”

“Không! Chỉ là...chúng ta trao đổi, chúng ta hợp tác!”

“Cái gì?”

“Tiểu thư hứa đi!”

“Hứa cái gì? “

Tiểu thư ấy nhíu mày, sau đó cười khinh bỉ.

“Cô hôn mê đến đầu óc ngu mụi rồi à?”

“Hãy giải thoát cho tất cả người quá cố nhà họ Hoàng đi! Tất cả tay chân được ngâm trong hồ tôi đã thấy rồi. Cả đầu bọn họ, tôi cũng đã thấy! Tôi muốn nói cho cô nghe một chuyện, có liên quan đến cậu Cảnh Minh! “

“Giải thoát? Cô điên rồi sao? Là bà Hạnh làm cô bắt tôi giải thoát kiểu gì?”

Cô ngấn mặt lên nhìn Ánh Dương, chợt trong đầu cô hiện lên một hình ảnh, về phu nhân Ái Phương, trong lúc cô đang chênh vênh giữa sự sống và cái chết, phu nhân Ái Phương chính là người nói cô nghe những chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới. Chợt cô nhìn tiểu thư Ánh Dương với một đôi mắt thương cảm.

“Cô có biết, phụ thân cô và bà Hạnh có mối quan hệ gì không? “

“Sao cô lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy chứ?”

“Rốt cuộc cô có biết không? “

“Không biết! Liên quan gì đến Cảnh Minh? Liên quan gì đến giải thoát người quá cố nhà họ Hoàng? “

“Người con gái đó và Cảnh Minh là anh em ruột, cùng cha khác mẹ!”

Đó là những gì phu nhân Ái Phương đã nói cho cô nghe, bà Hạnh biết phu nhân ấy biết chuyện này nên đã ra tay với bà, phụ thân tiểu thư qua lại với bà Hạnh. Hại lão gia trong một lần đi buôn, sau đó còn mưu đồ chiếm hết tài sản nhà họ Hoàng! Vốn dĩ cuộc hôn nhân này là sai trái.

Nhưng cô nghĩ tiểu thư ấy sao có thể tin một người nửa tỉnh nửa mê như cô nói? Vớ vẩn! Cô ấy sẽ không tin đâu! Ngay cả cô còn không tin nữa là...

“Thế có phải phụ thân cô luôn giúp đỡ cho bà Hạnh không? “

Tiểu thư Ánh Dương suy đi nghĩ lại, chuyện này thì là đúng, nhưng vẫn chưa hiểu ra ý tứ mà Hoài Thục muốn nói tới.

“Ý gì? Ý cô là phụ thân ta muốn giúp bà Hạnh nên đã hại người nhà họ Hoàng sao?”

“Cô là con gái của phụ thân cô, lại qua lại thân thiết với bà Hạnh, cô biết rõ hơn ai hết chứ sao lại hỏi tôi?”

“Cô muốn gì?”

“Tôi đã nói rồi! Hãy giải thoát cho họ đi, nếu không cả đời này của cô cũng không biết tung tích của cậu ấy đâu!”

“Cô uy hiếp tôi sao?”

“Không có! Tôi đã nói rồi, đó là cuộc giao dịch, không phải uy hiếp! Tôi chỉ cần phụ thân cô đến đây, giúp những người này, đó xem như là cuộc giao dịch giữa chúng ta đi!”

“Cuộc giao dịch? Từ khi nào tôi và cô lại có thể thân thiết đến mức như thế?”

“Bà Dung chết rồi, bà Hà chết rồi, bà Hạnh không rõ tung tích, cậu Cảnh Minh cũng vậy! Cô chẳng còn muốn ở lại đây nữa là. Bà Hậu nói với tôi cô muốn đi tìm cậu Cảnh Minh! Tôi lại muốn giải thoát cho tất cả vong hồn nhà họ Hoàng! Chúng ta cần cái của nhau, cô cần cái tôi có, tôi cần cái cô có, đối với nhau có được không? “

“Phụ thân tôi chỉ giúp bà Hạnh cầu mong lấy lòng bà giúp tôi, để tôi có thể gả vào nhà họ Hoàng. Chuyện liên quan đến người nhà họ Hoàng thì cô nên tìm ba Hạnh, phụ thân tôi không biết gì cả!”

Chẳng biết làm sao để có thể nói hết được, nhưng mà cô vẫn chưa đủ can đảm nói ra sự thật, chỉ có thể ngậm ngùi dấu kín nó trong lòng.

“Cô muốn gặp lại Cảnh Minh có phải không?”

“Cô nhất định khẳng khẳng nói phụ thân ta liên quan đến chuyện này sao? Sao cô không nghĩ là bà Hạnh hay bà Dung, bà Hà hợp tác với nhau?”

“Tôi biết rõ, vì có người nói tôi nghe! Cảnh Minh thật sự rất quan trọng, cả với cô và...”

“Được, ta quay lại nhà, ta sẽ mời phụ thân ta qua đây, nếu đúng như lời cô nói phụ thân ta âm thầm giúp bà Hạnh. Ta sẽ bảo người giải thuật mà người yểm vào nhà họ Hoàng, nếu không thì người phải trả giá đó!”

“Được!”

Nói xong tiểu thư ấy liền quay mặt đi ra ngoài, vừa bước chân đến cửa đã chột dừng lại, quay mặt lại nhìn.

“Ta mong khi ta quay lại cái mạng hèn của cô vẫn còn!”

“Ta vẫn luôn đợi cô!”

Nói rồi không chần chừ tiểu thư ấy rời đi, bà Hậu nhìn vào cô rồi lại nhìn theo tiểu thư ấy, sau đó bà liền ngồi xuống.

“Phụ thân tiểu thư Ánh Dương thì liên quan gì đến người nhà họ Hoàng? “

Cô thở dài một cái, chuyện này càng lúc càng phức tạp, thật sự nhà họ Hoàng này là cái gì vậy? Chẳng khác nào một mớ hỗn độn là bao, cả người ở lâu như bà Hậu mà còn không biết gì? Liệu chuyện cậu Gia Minh là con ruột của một phu nhân khác bà có biết không, cô quay qua nhìn bà, sau đó bà liền nhìn cô, bà nói:

“Có chuyện gì vậy? “

“Bà Hậu, chuyện của cậu Gia Minh! “

Nhắc đến Gia Minh bà lại bồi hồi cảm xúc, bà cười gượng nói:

“Cô đã thấy Gia Minh rồi có phải không? “

Cô liền gật đầu, bà mỉm cười cái rồi nắm lấy tay cô.

“Thằng nhãi đó còn không thèm quay lại tìm ta, thế mà lại tìm cô!”

“Thật ra Gia Minh luôn ở cạnh chúng ta! Bảo vệ chúng ta!”

Bà liền gật đầu mỉm cười, bà nói:

“Ta đã sớm đoán ra được rồi! Nhưng ta vẫn chưa tin được Gia Minh còn sống, ta chưa bao giờ tìm thấy thứ gì chứng tỏ nó còn tồn tại trên đời này!”

“Đúng là nghịch ngợm! Luôn cho người khác bất ngờ! Tôi không biết tại sao hôm ấy Gia Minh lại nhảy xuống vực với Cảnh Minh, nhưng mà...”

“Tình cảm của Gia Minh đối với Cảnh Minh rất tốt! Từ nhỏ đã rất tốt rồi!”

“Đúng vậy! Tôi nên phát hiện ra sớm hơn, tránh nói những lời khó nghe

làm chàng ấy đau lòng! Đến cuối cùng khi tôi nhìn thẳng vào mắt chàng ấy, chính là một nỗi buồn vô hạn!”

Nói rồi bà Hậu cũng lặng im, cô nói gì thì chắc chỉ có cô hiểu, bà không hiểu được, bà cũng không hỏi, nhưng bà vẫn đoán ra được cái gì đó.

“Vài hôm nữa thôi phụ thân của tiểu thư Ánh Dương sẽ đến đây, cô đã hứa sẽ dẫn cô ấy đi tìm Cảnh Minh, có thật không? “

“Là thật đó!”

“Cảnh Minh không sao đúng không? “

Bà Hậu nhìn cô, hỏi với giọng điệu lo lắng, cô liền mỉm cười, nói sao nhỉ, trong cơn mơ hồn cô đã đi đến rất nhiều nơi, nơi đó là nơi cô chưa bao giờ nhìn thấy được, nó lạ lắm, những con người ở đó cũng lạ. Cô nhìn thấy cậu Cảnh Minh trôi dạt trên một dòng sông, rồi một người con gái đang giặt đồ liền nhìn thấy cậu, sau đó còn cứu cậu, cô như một bóng ma chỉ có thể đứng nhìn, chỉ có thể nghe thấy họ hô hoán lên.

“Còn sống còn sống!”

Cô mỉm cười cái rồi gật đầu.

“Cậu Cảnh Minh còn sống!”

“VẬY...Gia Minh? Gia Minh đâu?”

“Gia Minh? Chỉ còn nhìn thấy một chiếc áo choàng đen! Chẳng nhìn thấy gì cả!”

Bà Hậu liền im lặng, sau đó cô nhìn ra cửa sổ, cô nheo mắt rồi nói:

“Hình như chàng ấy đã biến mất khỏi thế gian này rồi, lúc ấy chàng nhìn ta rõ ràng đó chính là ánh mắt li biệt!”

“Chàng ấy thật sự đã biến mất rồi bà Hậu ạ!”

Chương 65: kết thúc để bắt đầu

Tháng 12 rồi, sắp đến tết rồi, tất cả mọi người đều trở nên vui vẻ, cô từ phòng thờ bước ra ngoài, quay người đóng cửa lại, trên tay cầm một bức tranh được cuộn lại cẩn thận. Sau đó nhẹ nhàng bước đi, con nô tì đi sau lưng cô vừa đi vừa nói:

“Thiếu phu nhân à, đây là tranh vẽ thiếu phu gia có đúng không? “

Cô vừa đi vừa mỉm cười gật đầu.

“Đúng rồi!”

Nó mỉm cười cái rồi vui vẻ nói:

“Lát về phòng thiếu phu nhân cho em xem với được không? “

Cô vừa vuốt ve cuộn giấy vừa nói:

“Tiểu Mai, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ em 14 thưa thiếu phu nhân! “

“Ừm, mới 14 thì đừng nên xem tranh nam nhân làm gì!”

“Vâng! Em biết thiếu phu nhân sẽ không cho em xem đâu!”

“Đây là tướng công của ta cho em xem làm gì? “

Nói xong cô liền mỉm cười, lát sau nó vừa đi vừa nói:

“Thiếu phu nhân không cho em xem thì em đi xem tranh vẽ cậu Cảnh Minh! Em nghe các vị tỷ tỷ nói nhan sắc cậu Cảnh Minh cũng không phải đơn giản đâu!”

Nói xong câu đó tự nhiên miệng cô lại ngừng cười, chân đột nhiên dừng lại, phải rồi, tầm mấy ngày trước bà Hoàng có mời về một lão sư, nghe nói tay nghề rất tốt. Còn vẽ lại cho cậu một bức, cô còn chưa nhìn thấy bức tranh đó, chợt nghe tiểu Mai nói mà cảm thấy có cảm giác lạ.

“Thế các vị tỷ tỷ có nói bức tranh đó được để ở đâu không? “

“Là ở phòng bà Hoàng ạ! Nghe bảo đợi đủ 49 ngày của cậu Cảnh Minh sẽ làm lễ đem tranh qua phòng thờ!”

“À ừ!”

Cô gật đầu xong thì bước đi, sau đó hai người cùng trở về nhà họ Hoàng. Vừa về đến nhà cô đã dặn nó quay lại phòng.

“Pha nước ấm cho ta, ta qua phòng bà Hoàng lát sẽ quay lại tắm!”

Nó gật đầu cái rồi chạy đi, dáng nó nhỏ nhắn chạy như chim sẻ, cô mỉm cười cái rồi quay mặt qua nhìn về phía phòng bà Hoàng. Cô từ từ bước chân lại, gõ cửa nhẹ nhàng, lát sau cánh cửa được mở ra. Thứ cô nhìn thấy đầu tiên chính là nụ cười dịu dàng của bà Hoàng, cô cũng mỉm cười xong cúi đầu xuống chào bà, bà nhẹ nhàng đỡ cô dậy rồi nói:

“Thôi được rồi, vào đây!”

Bà nhẹ nhàng kéo tay Hoài Thục, kéo vào bên trong sau đó ngồi xuống, cô rót trà mời bà, đặt bức tranh lên bàn, bà quay qua nhìn, sau đó nhẹ nhàng cầm lên. Cô rót xong trà liền quay qua nhìn bà, bà nhẹ nhàng mở bức tranh ra, rồi bà ngắm nhìn nó, bà mỉm cười nhân hậu, ánh mắt bà hiền từ dịu dàng, khác với những gì ngày trước cô thấy. Đây mới thật sự là bà Hoàng, cô cũng nhìn vào bức tranh, sau đó nở một nụ cười lạnh nhạt, mang sự tiếc nuối da diết, bà xem xong thì cuộn lại, sau đó bà dùng một sợi chỉ đỏ cột lại, bà đứng dậy đi lại tú.

Lát sau bà mới giở ra cho cô bức tranh, bà mỉm cười nói:

“Hoài Thục à!”

“Dạ mẹ!”

Bà mỉm cười rồi đưa bức tranh đó lại gần cô, cô cầm lấy rồi ôm vào lòng, bà liền nhìn quanh phòng, mắt bà chớp nhẹ, bà nói:

“Tất cả đã qua rồi con ạ!”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, bà chỉ mới tỉnh dậy cách đây không lâu, nhưng thâm tâm cô biết tất cả những gì xảy ra bà Hoàng đều biết. Cái câu tất cả đã qua rồi ngụ ý rằng bảo cô hãy bỏ hết những gì thuộc về quá khứ đi, hãy sống

cho hôm nay và ngày mai. Bà bước lại gần cô, giơ tay ra sau đó ôm cô vào lòng.

“Con rất tuyệt vời con có biết không? “

Bà vừa nói vừa rơi nước mắt, sau đó xoa lưng cô mỉm cười, bà gật đầu cái rỏi nói:

“Chuẩn bị đầy đủ chưa con?”

“Dạ rồi!”

Nói xong bà liền tiễn cô ra ngoài, cô cầm bức tranh đi về phòng, vừa mở cửa đã thấy bà Hậu. Bà ấy đứng trong phòng quay mặt ra nhìn cô, cô vừa vào đã nghe thấy giọng tiểu Mai vang lên:

“Thiếu phu nhân à, nước ấm đã xong rồi, thiếu phu nhân đi tắm đi!”

Nói xong cô liền quay qua nói:

“À, ta biết rồi, em ra ngoài đi!”

“Thiếu phu nhân không muốn em hầu người tắm sao? Em còn chưa lấy y phục nữa mà?”

“Không cần đâu, hôm nay ta tự làm được!”

Sau khi đã đuổi tiểu Mai đi rồi cô mới tiến lại gần bà Hậu hỏi:

“Sao thế? Có chuyện gì sao?”

Bà Hậu nhẹ nhàng kéo cô lại ghế, sau đó nói:

“Bà Hoàng vẫn chưa nói gì sao?”

“Nói gì? Mẹ không nói gì cả!”

“Thế tôi sẽ nói cô nghe! Thay cho bà ấy!”

Thấy vẻ mặt bà Hậu có gì đó là lạ, sau đó bà mới cẩn thận nói:

“Một thời gian nữa thôi cô sẽ được thoát khỏi nơi này!”

Nói xong thì mặt cô cũng đã dần chuyển sang màu trắng bệch, môi cô ấp úng mấp máy hỏi:

“Rời khỏi nơi này? Là sao hả bà Hậu!”

Bà ấy mỉm cười rồi nắm tay cô, nhẹ nhàng nói:

“Hoài Thục à! Hãy trở lại cuộc sống tốt đẹp trước kia đi!”

“Ý bà là nhà họ Hoàng sẽ không chứa tôi nữa sao?”

Bà ấy liền nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn thấy ánh mắt hoang mang của cô, bà liền nói:

“Không phải hất hủi cô đâu, chỉ là...đó là thứ Gia Minh muốn!”

“Gia Minh? Gia Minh muốn? Ý là gì? Gia Minh đã nói như vậy sao?”

“Đó là trước kia, thật ra đó là bà Hoàng nói! Tâm nguyện của Gia Minh là thấy cô được sống tốt, và rời khỏi nhà họ Hoàng! Đừng chờ cậu ấy nữa!”

“Gia Minh quay lại khi nào? Bà Hậu! Chàng ấy quay lại khi nào? “

Bà ấy liền lắc đầu, sau đó đứng dậy, vừa rời khỏi thì cô đã đứng bật dậy, nắm tay bà ấy kéo lại.

“Tại sao chàng ấy không quay lại tìm ta? Tại sao vậy?”

“Đừng chờ nữa!”

Nói xong bà ấy liền bước chân đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi cô thất thần quay mặt lại, nhà họ Hoàng đuổi cô đi thật sao? Đó chính là câu hỏi luôn hiện hữu trong đầu cô bấy giờ. Bất chợt chân cô đạp phải vào bức tranh, giật mình cầm nó lên rồi phúi bụi, cô vô tình làm nó bung ra. Sau đó trước mặt cô là ảnh của cậu Cảnh Minh, cô liền nhớ đến cái lúc bà Hoàng xoay người lại, sau đó là đưa bức tranh cho cô. Không biết tại sao lúc ấy cô lại bật khóc nức nở, tung cửa chạy ra ngoài, vừa qua đến phòng bà Hoàng đã đập cửa loạn xạ. Sau đó cánh cửa tung ra, cô nhìn thấy bà ấy đốt bức tranh của Gia Minh đi, vừa đốt vừa khóc, sau đó một cơn chấn động mạnh dội vào đầu cô, rồi cô hốt hoảng chạy lại.

“Mẹ ơi mẹ làm gì vậy? Sao mẹ đốt bức tranh của chàng đi?”

Cô thò tay vào lửa, cố lấy bức tranh ra, vừa dập lửa vừa nói:

“Mẹ đừng làm như vậy! Mẹ muốn đuổi con đi cũng đừng làm như vậy, đây là thứ cuối cùng của Gia Minh để lại, sao mẹ lại hủy nó đi?”

Cô vừa ôm vừa khóc, bà cũng khóc, rồi bà quỳ xuống ôm cô.

“Hoài Thực à, Gia Minh chết rồi, con đừng như thế nữa, con còn trẻ, con còn rất nhiều thứ tốt đẹp chờ đợi ở phía trước, con nghe mẹ đi, được không? “

Từ khi thấy bức tranh của cậu Cảnh Minh mà bà tráo đổi cô đã thầm biết bà nghĩ gì trong đầu. Cô cũng biết bà Hoàng biết Cảnh Minh còn sống. Bà và bà Hậu ai cũng giữ bí mật này, vì không muốn Cảnh Minh quay lại nơi này nữa. Bà cũng muốn cô có cuộc sống bình thường sau này, không dẫn thân vào sự tàn khốc của nhà họ Hoàng. Cô biết hết nhưng thế này thì quá tàn nhẫn, cả tranh cuối cùng của chồng mình cũng không được giữ, cô quỳ xuống mà khóc nghẹn ngào:

“Con không tái giá đâu! Mẹ đừng làm như thế!”

Nói rồi cô ngồi dậy, chạy ra khỏi phòng bà, trở về nhà mà tay cô phỏng rộp. Cô mở bức tranh ra, nó đã cháy hết một nửa, chỉ còn lại nửa bên mặt của Gia Minh, cô sờ lên nó mà nước mắt rơi xuống lộp độp.

“Có nóng lắm không?”

Cô ngồi ngắm nghía bức tranh ấy mà trái tim như quặn thắt lại, sau đó cô liếc qua nhìn. Bức tranh của cậu Cảnh Minh vẫn còn nằm trên bàn, cô cuộn lại rồi cột lại.

Tối hôm sau cô bước ra khỏi cửa, tối hôm nay là ngày quan trọng. Ngày hạ huyết của người nhà họ Hoàng, có bà Hậu và bà Hoàng đứng ra làm chủ, cô cũng đi theo. Lúc ấy cô nhìn đám người nhà họ Hoàng đào mộ lên mà da gà cô nổi lên rần rần, ông Lê là phụ thân của tiểu thư Ánh Dương chỉ tay vào cái hũ nào thì gia nô sẽ thò tay vào cầm tay chân đặt xuống quan tài, trên 50 cái hũ nên cô đứng nhìn cả đêm. Ông ấy đợi đào mộ lên rồi lại chỉ tay vào hũ, ông ấy có thể biết chắc chắn tay chân đó của ai, đầu đó của ai, rồi lại mở quan tài ra đặt phần đó xuống.

Làm như vậy đến trời tờ mờ sáng, cô nhìn cả đêm nhưng không nói gì, đến khi cái quan tài cuối cùng được khép lại, cô mới nhắm mắt một chút. Hít

thở nhẹ nhàng rồi quay qua nhìn tiểu thư Ánh Dương, cô ấy cũng nhìn cô, sau đó cô liền liếc qua phụ thân cô ấy. Ông Lê không nhìn cô, gương mặt ông ấy trầm ngâm, cô thấu tiểu thư Ánh Dương lại gần, cô ấy cẩn trọng nói nhỏ

“Việc cô muốn làm tôi đã làm rồi, việc cô hứa với tôi!”

“Tôi sẽ giữ lời! Nhưng mà...cô phải giúp tôi thêm một việc nữa!”

“Cô lắm lời quá đó! Lại được voi đòi tiên có đúng không? “

“Không! “

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Hẹn cô sáng ngày mai!”

Nói xong cô liền quay người bước lên xe ngựa. Tiểu thư Ánh Dương nóng lòng đến mức chạy theo, sau đó cô vạch màn ra, đưa ra cửa sổ một cuộn giấy. Tiểu thư ấy không chần chừ mở ra luôn, vừa thấy mắt đã sáng lên, cô mỉm cười cái rồi xe ngựa lăn bánh, tiểu thư Ánh Dương nhìn theo sau. Lát sau thì quay về với ông Lê

Bà Hoàng cúi đầu tạ ông Lê, bà tính hiền từ dịu dàng từ bao giờ, chẳng mở miệng trách ông ấy một câu, chỉ cúi đầu rồi quay về, ông Lê cũng quay về. Ngày hôm ấy mọi người làm việc trong lặng im, những người được thuê toàn người câm điếc, chỉ làm và làm, xong lại được trả tiền rồi đuổi đi. Thế là tay chân ai lại về với người đó, đủ tay chân mới dám đi luân hồi, kiếp sau làm người lành lặn, bà Hoàng mỉm cười. Bà Hậu ngồi kế bên nhìn bà nói:

“Chị à...chị thật sự quyết định sẽ vào chùa à?”

Bà Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bà Hậu cũng không nói gì, nhìn xung quanh ngôi nhà rồi nói

“Thế chị định làm gì với nhà họ Hoàng? “

“Sau này sẽ chẳng còn nhà họ Hoàng nữa!”

Bà Hậu nhẹ nhàng mỉm cười, tuy nói ít nhưng mà hiểu nhiều. Bà Hoàng thật sự muốn từ bỏ hết tất cả rồi, sau đó bà Hậu nói:

“Chị quyết định sao thì em nghe vậy! Như vậy cũng tốt!”

Bà Hoàng chợt mỉm cười dịu dàng.

“Ta có lỗi với phu nhân Ái Phương và Gia Minh rất nhiều! Ta chỉ mong quãng đời còn lại sẽ vào chùa ăn chay niệm phật giúp mẹ con họ sớm siêu thoát, giúp lão gia và người nhà họ Hoàng được yên nghỉ. Hoài Thục rất tốt, lại còn rất trẻ, ta không nỡ lòng nào để con bé phải góa bụa đến già, ta thật sự rất thương nó!”

“Chị nói đúng, sóng gió qua đi rồi, hãy cho cô ấy thấy cầu vồng!”

Nói rồi ánh hoàng hôn cũng dần đến, bà Hậu và bà Hoàng lặng lẽ ngồi cạnh nhau. Hai người nhìn nhau lâu lâu lại kể chuyện xưa, rồi cả hai cùng cười.

Sáng hôm sau cô bước ra ngoài, thấy tiểu thư Ánh Dương đã chờ sẵn ngoài xe ngựa, cô chạy lại rồi nói:

“Đợi lâu không? “

“Không! “

Nói rồi cả hai cùng leo lên xe, vừa ngồi vừa im lặng. Cả hai im lặng quá lâu lại cảm giác như hơi buồn tẻ, nhưng nói chuyện thì không biết nói gì, chợt tiểu thư Ánh Dương nói:

“Cô nói muốn tôi hứa với cô thêm một chuyện, đó là chuyện gì?”

Hoài Thục quay mặt qua nhìn, thấy ánh mắt tiểu thư Ánh Dương thâm trùng xuống, giống như đã khóc một đêm rồi. Cô lại mỉm cười nhẹ nhàng nói:

“Thật ra ngoài tôi, bà Hậu và bà Hoàng, chẳng ai biết cậu Cảnh Minh còn sống. Một thời gian nữa nhà họ Hoàng sẽ làm 49 ngày cho cậu, bài vị cũng đã làm rồi, bức tranh hôm qua tôi đưa cô chính là ảnh thờ của cậu sau này! Và còn...”

“Còn cái gì? “

“Cảnh Minh chết rồi, người cô thấy lát nữa được gọi là Minh Tuân!”

Tiểu thư Ánh Dương chợt mỉm cười chua chát.

“Thế sau này tôi phải gọi anh trai mình là Minh Tuân rồi!”

“Anh trai?”

Nói xong tiểu thư ấy cũng vừa rơi nước mắt, cô mỉm cười cái thật lạ lùng, vừa buồn vừa thương cảm.

“Phụ thân cô đã nói cô nghe rồi à?”

Tiểu thư ấy không nói gì, hai người lặng lẽ như thế rất lâu, đến xế chiều

mới thấy xe dừng lại. Cô vạch màn ra rồi cầm giỏ hoa quả đi xuống, cô chạy thật nhanh vào trong, tiểu thư Ánh Dương cũng đi theo. Lát sau liền xuất hiện một ngôi làng, trong ngôi làng đó lại có mấy đứa trẻ chạy ra.

“Chị Hoài Hoài!”

Chúng nó chạy lại, cô quỳ xuống ôm chúng nó rồi nói:

“Anh Minh Tuấn đâu?”

“Anh ấy đi hái măng rồi, chị mang hoa quả cho chúng em à?”

Cô gật đầu rồi chia hoa quả ra, ngấn mặt lên nhìn Ánh Dương rồi mỉm cười.

“Đây là chị Ánh Ánh! Chào chị ấy đi!”

“Chào chị Ánh Ánh!”

“À ừ! Ừm!”

Ánh Dương nhìn cô, cô lùa đám trẻ đi rồi gãi đầu nói:

“Ở đây chúng ta sẽ là một người khác, đây chính là một thế giới mới!”

“Ý cô là...”

Hoài Thực mỉm cười, lắc đầu như kiểu đừng nói nữa, hãy hiểu theo cách của cô. Lúc sau định quay lại làng thì phía sau phát lên giọng nói:

“Hoài Hoài! Em đến chơi à?”

Cô quay mặt lại nhìn Cảnh Minh mỉm cười.

“Đúng vậy anh Minh Tuân!”

Ánh Dương nhìn Cảnh Minh cái rồi nhìn Hoài Thục, sau đó mỉm cười như đã hiểu ý Hoài Thục, thì ra câu nói Cảnh Minh chết rồi người cô gặp lát nữa là Minh Tuân là có ý nghĩa như thế này. Sau đó Cảnh Minh nhìn Ánh Dương bằng ánh mắt xa lạ.

“Hoài Hoài, đây là ai vậy?”

“Đây là Ánh Ánh! Cô ấy là em gái của ta!”

Ánh Dương nhìn cậu mỉm cười, sau đó một giọt nước mắt hạnh phúc chảy ra. Cô ấy liền chạy lại gần Cảnh Minh, lúc ấy cậu còn chưa biết chuyện gì, tiểu thư Ánh Dương đã vội nói:

“Anh hái măng à? Trùng hợp thật, em lại muốn ăn măng!”

“Em là em Hoài Hoài, muốn ăn ta sẽ hái nhiều cho em!”

Cả hai người đều mỉm cười, bỗng Hoài Thục bước lại gần, kéo hai người quay về làng.

“Chúng ta đi thôi! Minh Tuân! Ánh Ánh! “.

Chương 66: sống là còn, chết là hết! Buông hay nắm, phải xem duyên

“Minh Tuân! Ánh Ánh! Hoài Hoài! “

Ngồi trên xe ngựa đột nhiên tiểu thư Ánh Dương lại ngồi thẫn thờ nhìn mơ hồ, sau đó lại nhìn qua Hoài Thục.

“Cô định để Cảnh Minh sống như vậy đến cuối đời à? Một cậu chủ của một gia đình tiếng tăm lừng lẫy, một người có thể có trong tay tất cả mọi thứ? “

Cô nhìn vào mắt tiểu thư Ánh Dương, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

“Lúc này cô có nhìn thấy Cảnh Minh cười rất thoải mái không? Cô có thấy cậu ấy đang sống rất hạnh phúc không? “

“Đó không phải là Cảnh Minh nữa, Cảnh Minh hào hoa phong nhã, từng ngón tay cũng có thể toát lên sự sang trọng. Nếu nhà họ Hoàng không còn là nơi cho Cảnh Minh sống nữa thì vẫn còn nhà họ Lê! Tôi không muốn để Cảnh Minh sống ở đó nữa!”

“Cô...cô đã hứa với tôi rồi mà? Sao cô lại làm như vậy? “

Chợt cô kích động nắm tay vào xe ngựa, mắt trợn lên nhìn Ánh Dương, sau đó tiểu thư ấy liền nhếch mép lên:

“Tôi hứa gì với cô, tôi chỉ hứa với cô giả vờ đóng tuồng với cô thôi, đưa Cảnh Minh đi hay để Cảnh Minh lại tôi chưa từng hứa với cô!”

Nói xong xe ngựa cũng đã dừng lại, tiểu thư ấy liếc một cái đã kéo màn ra sẵn. Ý là đuôi khéo cô, cô bước xuống xe, lát tiểu thư ấy định đi thì chợt cô kéo xe lại.

“Này! Tiểu thư đừng làm như thế? Cậu Cảnh Minh trước đây hay bây giờ cũng không thích cuộc sống ngọt ngào giống trước kia. Cô yêu cậu ấy như vậy tại sao cứ phải bắt cậu ấy quay lại đây, nhớ những thứ đau khổ đó?”

“Cô được Cảnh Minh yêu nên cô nói thế? Còn tôi, trước đây cậu ấy cả nhìn cũng không thèm nhìn tôi, bây giờ trời cũng giúp tôi rồi. Cậu ấy quên được cô rồi, tại sao tôi không lợi dụng chuyện này để cậu ấy yêu tôi chứ?”

Nói xong xe ngựa cũng vừa đi, cô nhìn theo thở dài, mày chau lại vẻ khó chịu, vừa khó xử vừa tự trách bản thân mình. Tiểu thư Ánh Dương yêu Cảnh Minh như vậy lời tiểu thư ấy nói quả thật rất có thể sẽ xảy ra, làm sao tránh khỏi chứ, ngày trước thì không nói làm gì. Bây giờ trong đầu cậu hầu như chỉ là một trang giấy trắng, tiểu thư ấy thật sự sẽ không từ bỏ cơ hội này, cô đứng đó một hồi lâu, sau đó tiếng bà Hậu cất lên sau lưng:

“Hoài Thục à, tối rồi cô đứng đó làm gì vậy?”

“À tôi!”

Thấy ánh mắt cô toát lên sự lo lắng, bà nhíu mày như đoán ra cô gặp chuyện gì, liền ngoắc tay bảo.

“Có chuyện gì sao?”

“Chuyện! À...”

Cô nhìn quanh thấy có mấy gia nhân đi ngang, sau đó vẻ cẩn thận kéo tay

bà Hậu đi vào, khi đã đóng cửa lại cẩn thận cô mới bứt rút tay rồi nói:

“Bà Hậu à! Tôi mới đi thăm cậu Cảnh Minh về!”

“Cái gì? Tôi đã bảo cô phải cẩn thận lại rồi mà, cô có biết cô đi ban ngày ban mặt thế có nhiều người thấy không? “

“Tôi biết, nhưng đó không phải là vấn đề, cái tôi nói chính là...tôi đã dẫn tiểu thư Ánh Dương đi theo! Tiểu thư ấy biết cậu Cảnh Minh mất trí nên đòi mang cậu về nhà họ Lê, muốn...”

“Tôi hiểu rồi! Hiểu rồi! Tính cách tiểu thư Ánh Dương tôi cũng biết, nhưng mà mang về nhà họ Lê thì có phải là manh động quá không? Dù sao cậu Cảnh Minh cũng là cậu chủ nhà họ Hoàng, chẳng lẽ không có nơi nào đi sao mà lại phải về nhà họ Lê?”

Cô nhìn bà Hậu, bà ấy vẫn chưa biết chuyện Cảnh Minh không phải con ruột lão gia, bà nói thế cũng đúng, nhưng tiểu thư Ánh Dương biết rồi, sợ tiểu thư ấy kích động quá mà lỡ miệng nói ra. Từ nhỏ đến lớn cậu là người sống nội tâm, trước đó trước mặt bà Hạnh cậu nói mà như tưởng cậu đau đứt cả ruột gan, nếu như mất trí nhớ với người ta là một tai nạn xui rủi, thì với cậu đó chắc chắn là một món quà. Từ khi mất trí lúc nào cô cũng thấy cậu cười vui vẻ, bây giờ sóng gió đã qua, bà Hạnh cũng đã biến mất, nếu sự thật ấy lại nổ ra thêm một lần nữa thì thử hỏi một người như cậu làm sao mà chịu nổi? Cậu mất trí nhưng con người cậu vẫn có lòng tự tôn của mình, nhà họ Hoàng lại là một thế lực vừa lớn vừa rộng, nhờ đâu đồn xa thì cậu phải sống sao đây? Cô suy nghĩ mãi mà đầu muốn nổ tung ra, cô ngồi phịch xuống ghế sau đó vò đầu bứt tai.

Bà Hậu thấy chột bà chép miệng cái rồi nói:

“Sao cô lại đại như vậy, cô cũng biết tính cách tiểu thư Ánh Dương rồi, sao

cô lại cho tiểu thư ấy gặp cậu?”

“Tôi? Tôi đã hứa với cô ấy rồi!”

“Cô hứa cái gì? Chẳng phải ngay ban đầu chúng ta đã nói rồi sao? Chuyện Cảnh Minh...”

“Ây da bà Hậu à! Tôi nhức đầu quá đi, thật sự tôi không suy nghĩ tới, lúc ấy tôi chỉ vì nóng lòng muốn đem tay chân đã bị yếm của người nhà họ Hoàng đem đi chôn cất đàng hoàng thôi. Tôi đã hứa với cô ấy nếu phụ thân cô ấy đứng ra giúp thì tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp Cảnh Minh!”

“Cô thật là, cô thật sự ngốc hay giả ngốc vậy?”

“Tôi...tôi làm sao? Chỉ là tôi không có bản lĩnh giúp người nhà họ Hoàng nên tôi mới nhờ phụ thân tiểu thư ấy! Tôi nào biết chứ?”

“Cô thật ra không biết thật à? Cô...tôi không biết nói thế nào cho cô nghe nữa! Cậu Cảnh Minh trước nay đều là để tâm ở cô, sao cô lại mang cậu ấy trả lại cho tiểu thư Ánh Dương chứ?”

Nói xong lại thấy mặt cô đỏ thối ra, cô ôm đầu rũ rượi rồi nói:

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi là người đã có chồng, sao bà cứ nói mãi thế? Bà nói kiểu gì bây giờ cả mẹ cũng bắt đầu muốn tôi và Cảnh Minh...”

“Hoài Thực à, ai cũng thấy ai cũng nhận ra ai cũng cảm nhận được, chỉ có cô thôi! Cô xem trái tim cậu ấy là sắt đá à?”

Cô ngấn mặt lên nhìn bà, sau đó đôi môi run rẩy nói:

“Vậy bà muốn tôi làm gì bây giờ? Mẹ sắp rời khỏi nhà họ Hoàng rồi, cũng

sắp đuổi tôi đi rồi! Tôi chỉ muốn giúp nhà họ Hoàng thêm vài ba chuyện, sai sao?”

“Không sai! Hoài Thục à? Cô thật sự thành tâm nguyện ý sống như vậy đến cuối đời sao?”

“Vậy ý bà muốn tôi phải thế nào?”

“Muốn thế nào? Nếu tôi nói ra cô có chịu nghe không? “

Cô im lặng nhìn bà, sau đó bà thở dài cái rồi mỉm cười dịu dàng.

“Cảnh Minh có tốt không? “

“Bà hỏi chuyện này làm gì?”

“Cô cứ trả lời đi!”

Cô nhíu mày cái rồi gật đầu.

“Có!”

“Có ưu tú không? “

“Có!”

“Có hoàn hảo không? “

“Có!”

“Xét toàn diện thì như thế nào?”

“Rất tuyệt vời rất hoàn hảo! “

“Vậy! Cô có tình cảm với cậu ấy không? “

Hỏi tới đây cô thở dài nhìn bà.

“Tôi đoán được bà sẽ hỏi tôi như thế này, tôi...”

Bà giơ tay ra ngăn cô lại, bà mỉm cười nói:

“Hoài Thực! Cô thành tâm mà nghĩ kĩ đi, có thật sự trong lòng cô thật sự không rung động không? “

Cô nhìn vào mắt bà, phút giây im lặng chợt gợi cho cô nhớ đến rất nhiều điều. Cô lại nhớ lại quãng thời gian lúc trước, thấy mắt cô bắt đầu có tí cảm xúc bà liền nói vào:

“Cảnh Minh luôn bên cạnh cô, vốn dĩ rất ghét căn nhà này và mẹ mình nhưng cậu vẫn quay về để gần cô bảo vệ cô, lúc nào cậu cũng lo cho cô, lúc nguy hiểm hay lúc khó khăn. Cô không cảm thấy mỗi khi cậu ở gần cô đều cảm thấy an toàn à? Hay cô không nhận ra lúc cô nhìn cậu, cười với cậu, ánh mắt mình rất trong sáng à? Đó là tình cảm trong sáng thuần khiết. Cô thật sự chưa cảm nhận được bao giờ à?”

“Tôi...”

Cô thở dài rồi lại hiện lên bao nhiêu là thứ, bà lại nói thêm:

“Lúc cô gặp nguy hiểm tôi và cậu ấy đi tìm cô, cô không biết cậu ấy đã trở nên kích động như thế nào đâu, cô tin tôi đi, cậu Cảnh Minh là người mang trái tim nhân hậu. Cô cũng vậy, rõ ràng hai người rất có duyên có nợ, tại sao lại mãi trốn tránh nhau như thế? Thế cô có tự hỏi lòng mình rằng lúc

Cảnh Minh nhảy xuống vực cô đã cảm thấy thế nào không? “

Cô ngồi nghe bà nói, tất cả thứ bà nói không sai! Đúng cả, đúng là cô có tình cảm với cậu, cũng biết từ lâu cậu cũng có tình cảm với cô, nhưng mà...

“Gia Minh thì sao? Bà là Dì ruột chàng ấy, lẽ nào bà muốn tôi bỏ chàng sao?”

“Gia Minh chết rồi, một quy luật trời định chính là người chết thì không thể sống lại! Cô không hiểu sao?”

“Được rồi được rồi! Tôi nghe rất nhiều lần rồi!”

Nói xong cô đứng phắt dậy, chuẩn bị bước vào phòng tắm. Bà nhìn theo mà chột ngậm ngùi, bà nhỏ nhẹ nói:

“Hoài Thực! Không lâu sau nữa tôi và bà Hoàng sẽ ra đi!”

Cô nghe bà nói thì chột đứng yên, dường như cô đã linh cảm được rồi thì phải. Khi bà Hậu nói ra cũng chỉ là thêm phần chắc chắn.

“Tôi đã nghĩ đến chuyện này, sau bao nhiêu chuyện tôi cũng đã từng nghĩ đến chuyện này! “

“Hoài Thực! Chúng tôi thật sự rất lo cho cô, thật sự nói trả cô sự tự do chỉ là muốn cô sống thoải mái. Nhưng có một điều chúng tôi muốn hơn cả là thấy cô tìm được một bến đỗ tốt, sau này bình an hạnh phúc! “

“Hai người sẽ đi đâu vậy?”

Cô quay mặt lại nhìn bà, sau đó bà nói:

“Chị nói không muốn ai biết! Chuyện gia nhân và các phu nhân chị ấy đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi! Chỉ còn cô...”

“VẬY còn điện thờ, bài vị và đất đai mồ mả! Cũng bỏ sao?”

Bà Hậu mỉm cười nhẹ nhàng:

“Đương nhiên là không rồi!”

Nói xong bà liền bước lại gần cô, cách nhau một tấm màn mỏng, sau đó bà nói:

“Hãy cho bản thân một cơ hội đi được không? Sống là còn, chết là hết, đừng để mất đi lần nữa mới tỉnh ngộ ra!”

Nói rồi bà cũng nhẹ nhàng rời đi, lúc ấy tiểu Mai đi vào, thấy cô đứng đờ người ra đó nó liền nói:

“Thiếu phu nhân à, chẳng hiểu sao hôm nay bà Hoàng kêu hết gia nô trong nhà ra phát cho mỗi người một túi bạc. Rất nhiều đó thiếu phu nhân! Em cũng có một túi!”

Cô nghe nó nói xong mới nhẹ nhàng mỉm cười.

Thì ra sắp xếp ổn thỏa là như thế này, chợt cô bước vào bồn, ngâm mình trong đó. Rồi trườn người xuống hụp vào nước, làm sao đây? Chuyện lại bắt đầu rối rắm rồi à? Lại gây ra chuyện mất rồi.

Cô ngấn mặt lên khỏi mặt nước, nước chảy xuống mặt mũi cô, rồi cảnh tượng cô đắm mình trong nước hiện lên. Lần đầu tiên là cô bị dặt xuống ao, vớt một đĩa tre lên, lúc ấy chính là cậu Cảnh Minh vớt cô lên. Tự nhiên cô

lại nhớ đến cảm giác cậu áp môi cậu vào môi cô truyền không khí. Rồi lại đan xen vào lúc Gia Minh ôm lấy cô giữa lòng nước xoáy, lúc cô xuống ao mò cái hũ đựng trái tim bà Hà. Hai cảnh tượng đó cứ luân quần mãi trong đầu cô! Cảnh Minh! Gia Minh! “

Cô nằm vật ra đó, mắt nhìn lên trần nhà, chợt mệt mỏi nhắm mắt lại. Trong lòng vẫn không yên, sau cô thay y phục, tối đó liền lén đi ra ngoài, lúc cô vừa đi khỏi bà Hậu đã vội mỉm cười.

“Chị à! Cuối cùng cô ấy cũng nghĩ thông rồi!”

Bà Hoàng đứng kế bên nhìn theo bóng lưng Hoài Thực, bà mỉm cười.

“Đúng vậy!”

Hai người dìu nhau đi vào nhà, còn cô chạy như bay trong màn đêm.

Sáng hôm sau cô đã đến làng cậu Cảnh Minh ở, đứng đó nhìn quanh vẫn chưa thấy mặt trời lên, chợt cô thở một hơi, rồi bước vào làng.

“Hoài Hoài!”

Cô nghe tiếng cậu kêu sau lưng liền quay mặt lại. Thấy tóc cậu còn dính sương ban mai, cô nhìn cậu rồi mỉm cười.

“Minh Tuân, sáng sớm đi đâu vậy?”

“Tôi! Hôm qua cô nói măng ngon, nên...”

Cô nhìn ra sau lưng cậu, chợt thấy giỏ cậu đeo trên lưng toàn là măng non, mắt cô lại cay cay nhẹ.

“Thế nên...cậu đã đi hái cả đêm à?”

“Không phải cả đêm, mà là canh ba mới đi!”

Cậu mỉm cười dịu dàng, cô nhìn xuống bàn tay cậu, sau đó lại nhìn lên mặt cậu. Bàn tay trắng trẻo mịn màng của cậu ngày xưa bây giờ đã trở nên đầy vết trầy xước, da cũng hơi nhám đen rồi, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Minh Tuân!”

“Hả?...”

Cậu nghiêng đầu mỉm cười hỏi, cô nhẹ nhàng cúi đầu rồi hít một hơi thật sâu!

“Chúng ta về nhà thôi!”

“Nhà? Nhà của ai?”

“Về nhà của cậu! Của chúng ta!”

Nói xong mặt cậu trở nên không cảm xúc, đờ người ra nhìn cô, lát sau cô liền mỉm cười.

“Cậu quay về với tôi đi được không? “

“Cô biết nhà tôi ở đâu sao?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, cậu rơi cả cái dao trên tay xuống, mắt nhìn cô bàng hoàng. Cô quay lại nhìn ngôi làng cái rồi nói:

“Đi thôi! Sau này chúng ta có thể quay lại đây bất cứ lúc nào! Cậu tin tôi

không? “

Cậu nhẹ nhàng gật đầu.

“Tin!”

Ánh bình minh lúc ấy cũng vừa nhô lên, cô nhìn mặt trời mọc cái rồi nhắm mắt lại. Sáng hôm đó cô và cậu cùng nhau trở về nhà, trên xe ngựa không ai nói với ai lời nào, cô lâu lâu lại liếc qua nhìn cậu. Chỉ thấy cậu mỉm cười nhẹ nhàng, cô lại thầm nhủ lòng rằng đem cậu đi một phần là bảo vệ cậu, một phần là bảo vệ ngôi làng. Ai biết được tiểu thư Ánh Dương sẽ làm gì với ngôi làng vốn dĩ yên bình bao lâu nay đó, cách tốt nhất vẫn là mang cậu đi, cậu thuộc về nơi nào hay thích ở nơi nào, cô nghĩ cô hiểu rất rõ.

Nhắm mắt lại sau đó xe ngựa cũng đã dừng, cô run run hồi hộp vạch cái màn ra, sau đó bước xuống xe. Nhìn cảnh vật thêm một lần nữa mới quay lại nhìn cậu, cậu ngơ ngác nhìn xung quanh, sau đó nhìn cô mỉm cười, cô không hiểu nụ cười đó ẩn ý cái gì. Chỉ cảm thấy cảm giác cậu đã nhớ ra cái gì đó, sau khi cả hai đã sẵn sàng, cô bước lại cửa, lấy hơi rồi mỉm cười.

“nhũ hươ Nụ à...”

Một tiếng kêu thất thanh của cô vang lên, sau đó là tiếng lạch bạch phát ra. Chưa nhìn thấy cũng biết, dáng chạy của nhũ hươ Nụ lại không lẫn đi đâu được, bà ấy chạy ra tới nơi vừa nhìn thấy cô và cậu thì đã đứng đờ ra như tượng, sau đó rất lâu sau thì cô bật lên cười lớn, bà đứng trong sân nhìn ra mà nước mắt bà chảy không ngừng, lát sau cô mới nói:

“nhũ hươ Nụ à, xem tôi mang ai tới cho bà này!”

Bà ấy vẫn đờ người ra như kiêu đang hoàn hồn về, cô mỉm cười nói:

“Mỗi chân quá rồi, ngồi xe ngựa cả ngày, đói quá rồi này!”

Nói xong bà mới chột giật mình, sau đó lại mở cửa, nhưng vừa mở tay lại vừa run. Sau khi đưa cậu vào nhà rồi bà mới bắt đầu kéo cô ra, cậu được dẫn vào phòng. Bà mới lén lút kéo cô ra, vừa lau nước mắt vừa nói:

“Thiếu phu nhân Hoài Thục, cô nhéo tôi xem xem, tôi có nằm mơ không? “

Cô ngả ngớn ra rồi cười cái lớn, sau đó quay qua nhìn như hươ Nụ, rồi cô lau nước mắt cho bà, cô hỏi:

“Có phải dạo gần đây bà nghe thấy rất nhiều tin dữ về cậu Cảnh Minh không? Không sao đâu, đúng là cậu đấy. Cậu Cảnh Minh của chúng ta quay về rồi, như hươ Nụ à! Cậu Cảnh Minh không sao?”

Cô nói xong thì liền mỉm cười, sau đó như hươ Nụ lại kéo tay cô nói:

“Thế còn chuyện nhà họ Hoàng sẽ giải tán thì sao? Hoài Thục cô có thể nói tôi nghe không? Nhà họ Hoàng đã ở đây bao nhiêu đời rồi, đất đai nhà cửa, vườn tược rộng đồng bao la, giải tán thì có phải sẽ mất hết tất cả những gì xây dựng bấy lâu nay không? Cô không thể khuyên bà Hoàng sao?”

Cô nhìn như hươ Nụ, chột nở một nụ cười an ủi.

“Tôi vẫn đang nghĩ cách! Đương nhiên tôi không để nhà họ Hoàng tan rã rồi, vì đó là nơi chàng sống từ nhỏ mà, sao tôi có thể, sao có thể để mất được!”

“Tôi phải khuyên mẹ giữ lại cho chàng chú”

Nói xong cô thở dài, nhìn vào nhà cái rồi mới đi vào.

“Tôi muốn nói chuyện với cậu một chút, chuẩn bị cho cậu vài món nhé!”

“Được được!”

nhũ hươ Nụ nghe vậy liền nhanh nhẹn đi ra sau, cô quay lại phòng cậu, giơ tay lên gõ cửa.

“Cậu Cảnh Minh! “

Cậu đang ngồi trong phòng, tay cầm cây bút, tự nhiên lại giật mình trả lời”

“Hả?”

Cô lờ miêng kêu, nhưng tại sao cậu lại trả lời?

“À...Minh Tuân!”

Cậu đang viết chữ thì cây bút bỗng vẽ qua hướng khác, cậu quay qua cửa nhìn, cô trợn mắt lên hơi bất ngờ, cậu nhắm mắt lại rồi đứng dậy.

Cậu mở cửa ra, cô mỉm cười rồi nói:

“Ăn cơm!”

Chương 67: nhân duyên chính là nhân và duyên

Trên bàn ngồi chỉ có cậu và cô, nhũ hươ Nụ vẫn như cũ hay đứng một bên nhìn, cậu quay qua nhìn nhũ hươ, sau đó nói:

“À nghe nói đây là nhũ hươ Nụ à?”

nhũ hươ nghe nhắc đến thì mới giật mình chạy lại, sau đó mừng rỡ nói:

“Đúng vậy, cậu Cảnh Minh! “

Vừa nói xong cậu đã giơ tay kéo ghế ra, sau đó nói:

“Ngồi đi! Vậy ra trước giờ Cảnh Minh đều ở đây à, vậy thì nhũ hươ Nụ đây chắc phải thân thiết với Cảnh Minh lắm nhỉ?”

Nói xong nhũ hươ liền trơ mắt ra nhìn cậu, ánh mắt tròn xoe, quay qua nhìn cô cái. Cô mỉm cười nhún vai, chuyện Cảnh Minh mất trí nhớ cô cũng đã nói sơ qua với bà rồi, nhưng khi đối mặt với chuyện này mới cảm giác hơi bàng hoàng.

“Đúng vậy, cậu Cảnh Minh tuy ở đây có 5 năm nhưng tình cảm rất tốt, giống như người một nhà!”

Nói xong cậu liền mỉm cười, sau đó kéo tay bà.

“Ngồi đi! Nếu đã giống như gia đình thì ngồi đi!”

Bà bất ngờ bị kéo ngồi xuống, sau đó đờ người ra nhìn cậu, rồi cậu quay qua bà mỉm cười, cậu nói:

“Ăn đi, chẳng phải tôi không nhớ được gì thì liền không còn tình cảm đấy chứ?”

“Không không! Chỉ là trước giờ tôi chưa từng ngồi cùng mâm với cậu! Nên!”

“Cứ gọi là Cảnh Minh cũng được!”

Nói xong cậu liền quay mặt qua nhìn cô, chợt lấy đũa gõ vào chén cô cái rồi nói:

“Ăn cơm đi!”

“À ừ,…”

Cô đưa chén lên, sau đó ăn cơm, cô vừa ăn vừa liếc qua cậu. Không hiểu sao hôm nay lại có cảm giác rất lạ, cô len lén nhìn. lát sau bị cậu bắt gặp ánh mắt đó mấy lần nhưng cậu không nói gì. Lúc sau ăn xong cậu mới đi về phòng, cô cảm giác đây không phải Cảnh Minh, cũng không phải Minh Tuân, tính cách và cử chỉ rất lạ, trái ngược với sự nhẹ nhàng dịu dàng của Cảnh Minh. Có phải mất trí nhớ rồi tính cách cũng dần thay đổi không?

Cô ngồi dần mặt ra đó, mắt nhìn xa xăm, sau đó trời đã tối, cô đứng dậy phát rồi vươn vai nói với nhũ hươ Nụ .

“Tôi cứ tưởng phải khó khăn lắm cậu mới hòa nhập lại với chúng ta, ai ngờ lại dễ dàng như thế!”

nhũ hươ Nụ vừa dọn chén nghe xong thì chợt dừng tay. Bà ấy nhìn lên cô mà đôi mắt có phần khó hiểu, lúc này bà cứ nhìn cậu, rõ ràng đó là một con người khác, rõ ràng đó hoàn toàn không phải Cảnh Minh. Nhưng theo lời cô nói Cảnh Minh đã mất trí, vậy hà cớ sao bà lại cảm giác đó là một người

khác hoàn toàn không chỉ đơn giản là mất trí. Nhưng bà lại không tiện nói ra, cả cách cầm đũa cách ăn cơm, thức ăn lựa ra cũng lạ. Bà ở cạnh Cảnh Minh bao nhiêu năm nay rồi cậu có cử chỉ gì hay hành động gì bà đều biết rất rõ.

“Thiếu phu nhân ngủ sớm đi, ngày mai vẫn ở đây hay về nhà?”

“Ta...tạm thời ở đây vài hôm đã, rồi ta sẽ thương lượng với Cảnh Minh, hỏi cậu ấy có muốn về nhà không? “

“Cũng được, giờ nhà họ Hoàng rối rắm như vậy thiếu phu nhân lại đi thì không hay lắm!”

Cô gật đầu cái rồi quay về phòng, vừa đi vừa nhìn ra ánh trăng ngoài kia. Lát sau không biết đã đi đến phòng cậu từ lúc nào, sau đó chân cô dừng lại.

Ánh đèn từ trong phòng hắt ra. Cô dừng lại lặng lẽ nhìn vào cái bóng trong phòng, chợt không hiểu sao lặng im đến thế. Không biết cậu ngồi đó làm gì. Mới về đây không bờ ngõ sao, không có gì muốn hỏi cô sao, cậu ngồi đó làm gì? Lần đầu tiên cô cảm thấy mình tò mò như thế, tay không muốn gõ cửa, miệng cũng không muốn kêu.

Lát sau môi chân rồi cô mới thở dài bỏ đi, cô lướt nhẹ qua cánh cửa. Chợt tiếng mở cửa vang lên, sau đó một cánh tay giơ ra nắm lấy tay cô. Giật mình hét lên một tiếng, cậu lôi hẳn cô vào phòng, sau đó bùm miệng cô lại, suýt một cái nhỏ.

“Im lặng nào!”

Cô ngó ra ngoài, cánh cửa hé hé ra, chợt thấy một đứa trẻ đi ngang, nó dụi mắt rồi kêu.

“nhũ hơα Nụ ơi, cháu muốn đi tè!”

Chợt cô nhìn nó mà phì cười, sau đó quay mặt qua nhìn cậu, cậu cũng phì cười. Rồi hai người chạm mặt gần sát nhau, cô chớp mắt cái, tay cậu vẫn còn nắm cánh tay cô, chợt cô giật mình đẩy cậu ra.

“Cậu Cảnh Minh! Cậu làm gì vậy? Cậu có chuyện gì?”

Cậu buông cô ra, chợt ấp úng nói:

“Về phòng tắm đi, lát ta với cô đi ngắm trăng!”

Cô nghe cậu nói xong hơi bất ngờ, sau đó mới cười gượng.

“Ngắm trăng?”

Trước đây và đến tận bây giờ, cậu Cảnh Minh chưa bao giờ thế này, cô nhíu mày tự hỏi đây là ai vậy?

Sau đó cô có đảo mắt qua khắp phòng, thấy một tờ giấy được kê cái hũ mực lên, cô nhìn sơ ngang rồi nói:

“Nãy giờ cậu viết thư à?”

Cậu đứng chắn ngang mặt cô, cố tình không cho cô thấy bức thư đó, sau đó lại nói thêm lần nữa.

“Về phòng tắm đi, lát chúng ta đi ngắm trăng!”

“Cậu thật sự muốn ngắm trăng sao?”

Cậu mỉm cười gật nhẹ đầu, sau đó cô nắm tay vào nhau nói:

“Tại sao?”

“Vì nó đẹp, với lại tôi có chuyện muốn hỏi cô!”

“Hỏi cái gì? Cậu hỏi ngay bây giờ đi!”

“Không thích, về phòng tắm đi, ta sẽ trốn ra ngoài trước, cô ra sau nhé!”

Nói xong cậu liền đẩy cô ra khỏi phòng, cô còn chưa kịp nói thêm lời nào, cũng chẳng có cơ hội từ chối.

Cô đứng ngoài cửa một hồi rồi mới đi, sau đó cậu quay lại ghế ngồi. Lát sau tắm xong cô liền chạy ra khỏi phòng, vừa len lén ra thì đã thấy cậu đứng chờ sẵn, cô bước lại thêm một bước, trước ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, gương mặt cậu toát lên một khí chất hút hồn, mắt cô nhìn mãi không rời.

Nhưng cái khí chất này mạnh mẽ đậm đà, không dịu dàng như trước kia. Cậu quay qua nhìn cô, cậu cười cái rồi nắm lấy tay cô, không một chút dè chừng.

“Đi thôi!”

Cậu kéo cô chạy như bay trên con đường làng, vừa chạy gió vừa thổi. Chẳng hiểu sao cô lại không giật tay ra, mắt cứ nhìn vào bóng lưng cậu. Bước chân cậu mạnh khỏe sẵn chắc, tóc cậu bay bay trong gió, tay cậu nắm chặt tay cô. Lát sau cậu dừng lại thì cô đã thấy mình lên tận đỉnh đồi. Từ ấy nhìn xuống là đồng ruộng bao la. Cậu giật giật tay cô, sau đó cậu chỉ tay lên trời.

“Này xấu xí! Nhìn kìa!”

Cô theo quán tính nhìn theo, vừa trở mắt ra vì trăng quá đẹp, lại vừa cảm thấy có cái gì đó lẩn khuất. Sau đó cô giật mình nhìn qua cậu.

“Cậu Cảnh Minh! Cậu vừa kêu cái gì vậy?”

“Ta...à ta bảo Hoài Thục nhìn kia!”

Sau đó thấy mặt cô dần ra, cậu kéo tay cô ngồi xuống, còn phủ bụi trên cỏ trước, cậu ngồi xuống rồi nói:

“Trăng đẹp thật đó!”

Cô cũng bỏ qua luôn sau đó, cũng ngồi xuống rồi nhìn lên. Sau đó cậu nằm dài ra cỏ, cậu gó tay nằm lên, sau đó thở ra một hơi dài.

“Hơi...thật là đẹp, trên đời này thật sự quá nhiều thứ đẹp đẽ!”

Cô quay lại nhìn cậu, sau đó cậu bật cười. Cô quay lại nhìn trăng, rồi cô cũng mỉm cười.

“Tháng này mà vẫn có trăng à? Lạ thật đó!”

“Đúng vậy!”

Im lặng một lát, chợt cô quay lại nhìn cậu. Cậu nhắm mắt nằm im, sau đó cô nói:

“Cậu bảo gọi tôi ra đây muốn hỏi cái gì đó mà, sao lại không hỏi?”

“À, không có gì, chỉ là muốn hỏi sơ qua về người tên Cảnh Minh thôi!”

Cô bật lên cười, sau đó nói:

“Cảnh Minh thì là cậu đấy!”

Cậu mở mắt ra quay mặt qua nhìn cô, chớp mắt một cái nhẹ nhàng rồi nói:

“Cảnh Minh đối với cô là một người như thế nào?”

Cô im lặng một lát rồi nói:

“Dịu dàng, nhẹ nhàng, ấm áp, tốt bụng, lại còn rất hiểu chuyện, hiền lành nhân hậu! Ít nói!”

“Tuyệt vậy sao? Soi gương thì thấy gương mặt cũng không tệ, đúng là hoàn hảo nhỉ?”

“Ừm...”

Thấy cô ừm cái rồi lại lặng im, cậu lại nói:

“Thế giữa hai người là mối quan hệ gì?”

Cô nghe hỏi xong thì quay lại nhìn, sau đó bất ngờ cậu giơ tay ra kéo áo cô, đang ngồi mất trớn thì cô ngã ra phía sau. Cậu giơ bàn tay ra đỡ lấy đầu cô, rồi cô nằm đó trong sự bàng hoàng .

“Nằm đi, ngấm trắng cho đỡ mỏi! Sao hả, trả lời đi?”

“Trả...trả lời gì?”

“Giữa hai người có mối quan hệ gì?”

“Tại sao tôi lại phải trả lời? Liên quan gì đến cậu?”

“Ồ hô! Cô bị gì thế? Chẳng phải cô nói ta là Cảnh Minh sao? Vậy ta hỏi chuyện ta và cô của quá khứ thì có gì là không đúng chứ?”

Cô cảm thấy bản thân mình bị làm sao rồi, thì đây là Cảnh Minh mà, sao cô lại cảm giác đây lại là một người khác. Cô gõ tay vào đầu mình cái rồi nói:

“À, tôi và cậu Cảnh Minh sao? Cậu là em chồng tôi, tuy lớn hơn tôi 3 tuổi, nhưng lại làm em tôi. Ngày ngày gọi tôi là chị dâu. Cậu ấy rất tốt với tôi, thật sự rất rất tốt!”

Nói xong cô liền quay mặt qua nhìn, chợt bắt gặp ánh mắt của Cảnh Minh sát bên mình, hai cái đầu nằm sát cạnh nhau. Giọng cậu nói rất khẽ cũng có thể khiến cô nghe rất rõ.

“Rất tốt sao?”

Cô nuốt nước bọt cái ròi căng thẳng, chẳng hiểu tại sao lại trở nên căng thẳng như thế này. Cô quay mặt đi chỗ khác rồi ngồi bật dậy, tự nhiên đưa tay lên ngực sờ vào tim mà thở hỗn hển. Sau đó cậu cũng ngồi dậy, cậu đưa tay qua kéo vai cô, hỏi:

“Sao thế? Không khỏe à? Hay gió lớn quá nên bị lạnh?”

Cô gạt cánh tay cậu ra, chợt quay qua nói:

“Cậu Cảnh Minh, cậu đừng như vậy, tôi đã nói rồi, tôi và cậu là quan hệ chị dâu em chồng!”

Nói xong cậu cũng bỏ tay ra, chống tay ra sau lưng rồi ngẩn mặt nhìn trắng.

“Tôi không biết trước kia Cảnh Minh như thế nào, nhưng mà nghe sơ qua cũng nghĩ thấy mùi rồi!”

“Mùi?”

Cô nhú mày rồi hỏi lại, cậu mỉm cười nói:

“Mùi thích cô đó! Nói cho cô biết, lúc này ta có xem phòng Cảnh Minh, có rất nhiều bức tranh, chắc là cậu ấy vẽ, nhưng toàn là vẽ cô!”

“Cậu nói ra chuyện này làm gì? Cậu chính là Cảnh Minh mà?”

“Tôi! Tôi mất trí rồi, tính ra thì cũng là Cảnh Minh nhưng cô không cảm thấy Cảnh Minh trước đây và Cảnh Minh bây giờ khác nhau à?”

“Đúng đó! Tôi còn tưởng là hai người! Nhưng mà điều này có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa? Không, chỉ là tôi bàn luận về tôi của trước kia, cô thấy đấy, bây giờ tôi không giống trước kia, chúng ta nói chuyện như đôi bạn thôi! Biết đâu sau này tôi sẽ nhớ lại gì đó thì sao?”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Cậu của bây giờ cười rất nhiều, lúc trước để có thể thấy được nụ cười của cậu thì đó là cả một vấn đề! “

“Vậy Cậu Cảnh Minh trước kia? À ý tôi là tôi của trước kia, cô có cảm tình không? “

“Cảm tình? Đương nhiên là có!”

“Tình yêu thì sao?”

Cậu nghiêm túc nhìn cô, sau đó cô lại đờ người ra mấy giây, chột nhếch mép nhẹ.

“Chúng tôi là chị dâu em chồng, làm gì có tình yêu?”

“Lại trốn tránh rồi! Vậy Cảnh Minh là đơn phương à?”

“Tôi nhắc lại, cậu chính là Cảnh Minh đó!”

Cô nhắc cậu nhưng cũng là nhắc bản thân mình, nãy giờ cô cứ tưởng mình nói chuyện với ai ấy, chứ không phải Cảnh Minh. Nếu có mất trí cũng không lạ như thế này.

“Nếu Cảnh Minh không còn là em chồng trên danh nghĩa của cô nữa, cô có yêu cậu ấy không? “

“Tôi!...”

“Cậu lại hỏi mấy cái vớ vẩn rồi! Cậu làm sao thế?”

“Tôi có làm sao đâu! Chỉ là muốn biết thêm một chút!”

Cậu mỉm cười rồi nhìn cô, sau đó nói giọng bồn chột .

“Cô xinh đẹp lại còn trẻ như vậy, không rung động trước một nam nhân hoàn mỹ như vậy sao?”

“Tôi có chồng rồi, tướng công của tôi cũng rất tuyệt!”

Cậu bật cười lên một tiếng.

“Có tuyệt đến đâu cũng chỉ là một tên đã chết từ lâu, còn trông chờ vào hãn sao?”

“Tôi chờ đó, tôi nhất định sẽ chờ!”

Nói như kiểu đang nói cho Gia Minh nghe, ánh mắt nhìn cậu Cảnh Minh cũng giống như đang nhìn Gia Minh. Sau đó cô mím môi, mắt cô nhìn xuống cỏ, chợt nở một nụ cười nhạt nhẽo.

“Người là ai?”

Cô hỏi xong nhưng mắt vẫn nhìn xuống cỏ, ánh trăng chiếu lên người cậu, rọi bóng cậu xuống. Nhưng trước mắt cô lại có hai cái bóng xuất hiện trước mặt. Cậu cũng nhận ra điểm bất thường, sau đó quay mặt lại nhìn cô, cậu nói mà như hiểu ra. Cô thông minh như vậy, lại có mắt âm dương, đúng là không nên coi thường.

“Câu này nàng hỏi ta hai lần rồi! Nàng đúng là vừa xấu xí vừa mau quên!”

Cô nghe xong bật khóc lên thành tiếng, sau đó quỳ gối lên cỏ, ôm lấy cậu một cái thật mạnh, rồi cô chúi đầu vào cổ áo cậu, khóc rất thảm thiết.

“Gia Minh, chàng quay lại rồi sao?”

Cậu nhắm mắt lại, ngậm ngùi gật đầu, nhẹ nhàng mím cười.

“Ta quay lại rồi! Nàng thông minh thật đấy!”

Cậu ôm chặt vòng eo cô, còn cô ôm chặt cổ cậu, hai người cứ ôm nhau như thế. Từng cơn gió lạnh thổi qua, sau đó cô buông cậu ra, mắt đã nhòe vì nước mắt. Sau đó ôm áp hai bàn tay lên mặt cậu, trước mắt cô bây giờ là Gia Minh, khuôn mặt của Gia Minh, cô nói:

“Sao chàng lại trốn? Sao lại lần trốn hết lần này đến lần khác? Sao không ở lại bên ta?”

“Ta...”

Cậu nhìn vào mắt cô, nói sao bây giờ, chẳng lẽ lại nói ta sợ ta sẽ cản chân nàng, muốn nhường nàng cho người khác à? Cậu không nói, chỉ nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, cô lắc đầu rồi không chịu buông, sau đó ôm chặt cậu, phì cười nói:

“Chàng còn nhớ ta không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi!”

“Không phải! Là...”

Cái tên công tử này đúng là muốn chết mà, sao người dám bắn ná vào đám rau của ta hả?”

Cô đứng giữa sân quất lớn, một thằng nhóc tăm 12 tuổi cầm cái ná chạy thật nhanh, vừa chạy vừa nói:

“Ta chỉ muốn bắn con thỏ thôi, nó ăn hết rau của người rồi, người quất cái gì? Giỏi thì rượt theo ta này, lêu lêu!”

“Người đứng lại đó, xem ta có dám đánh người không? “

“Ta còn lâu mới đứng, sau này lớn lên ta sẽ quay lại đây cưới người về phủ trả thù! Đúng là láo toét! “

Nói xong nó chạy một mạch đi, cô nhìn đám rau bị bắn nát tươi bởi mà tức.

Nhớ đến đó cô liền bật cười, cậu nghe cô thuật lại cái giọng quát đó mà cũng trầm ngâm, sau đó bật cười theo.

“Thì ra là nàng! Nàng vẫn còn nhớ sao?”

“Lúc chàng nhảy xuống vực đỡ lấy Cậu Cảnh Minh, cái khăn che mặt rơi ra, ta nhìn thấy mặt chàng thì mới nhớ ra. Không ngờ sau này chúng ta lấy nhau thật!”

Nói rồi cậu cúi đầu suy nghĩ, lát lại chột mím cười, rồi nói:

“Không ngờ miệng linh thật, đúng là kì diệu! “

“Đúng rồi còn gì, chàng cưới ta về để trả thù ta, từ ngày ta làm vợ chàng, chẳng có ngày nào vui vẻ hạnh phúc cả!”

“Đừng nói như thế! Ta có lỗi với nàng rất nhiều! “

Nói rồi cậu siết chặt vòng tay, sau đó ngẩng mặt lên nhìn, bây giờ nhìn kĩ mới thấy, Hoài Thục đẹp biết bao nhiêu. Cô nương tuổi 18 son sắc mặn mà, xinh đẹp một cách mạnh mẽ, xinh đẹp một cách cuồng nhiệt. Cậu nhìn cô lâu lâu, sau đó lại cúi đầu xuống, cô nhìn cậu rồi hỏi:

“Sao thế?”

“Không! “

Cô nhìn qua cậu, tay chân chột trở nên yếu mềm, tay cậu nói lỏng ra, rồi cậu nói:

“Nàng có muốn ở bên cạnh ta không? “

Lần đầu tiên cậu lại có suy nghĩ muốn chiếm hữu cô như thế, chợt cô đứng hình trước câu hỏi đó, nhìn vào mắt cậu, đôi môi cô run rẩy. Đây là lần đầu tiên cô sờ được vào người chồng mình, được nhìn thấy rõ từng sợi lông mi, cô mím môi cái rồi căng thẳng nói:

“Đương nhiên là có! Đương nhiên ta muốn ở cạnh chàng rồi! Chúng ta là phu thê mà!”

Cô nói xong thì cậu cười, nụ cười vừa tinh nghịch vừa trẻ con, lại không kém phần tỏa sáng. Cậu cười xong một cái thì cô chợt bị cậu kéo sát lại, cậu ngấn mặt lên nhìn cô, gương mặt mãn nguyện nói:

“Thật sự nàng rất tốt! Rất tốt!”

Cô mím cười cái rồi cúi đầu xuống, vừa lúc ấy cô đã nghe thấy tiếng gà gáy xa xa, rồi mắt cô liếc qua đám cỏ dưới chân. Hai cái bóng bây giờ chỉ còn một, cô ngấn mặt lên, tay cậu buông ra, đôi mắt hoang mang nhìn cô, rồi cái bóng kia biến mất, cô nhìn cậu rồi nói:

“Gia Minh... “

Lúc sau cậu nhắm mắt lại, lát sau nhìn cô rồi hỏi:

“Hoài Hoài! Cô gọi ai vậy?”

“Tôi...!”

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên má cậu sờ, cảm giác lại lạc lõng rồi, sau đó cô lắc đầu, vừa lắc đầu vừa tự an ủi bản thân, vừa nói:

“Không! Cảnh Minh! Chúng ta quay về thôi! Gà gáy sáng rồi!”

“Chúng ta ra đây làm gì vậy? “

“Ngắm trăng!”

“Ngắm trăng sao? Sao tôi không nhớ gì cả!”

Cô mỉm cười cái rồi quay lại.

“Cậu bị mất trí mà, chắc cậu lại mất trí rồi!”.

Chương 68: hủy hôn

Sáng hôm sau cô đi ra khỏi phòng. Vừa đóng cửa lại đã vui cười hơn hở, sau đó thở một cái nhẹ nhàng thoải mái rồi quay ra ngoài, chấp tay ra sau lưng vừa đi vừa cười vui vẻ, lát sau đi ngang phòng cậu Cảnh Minh, chân cô vô tình đứng lại, sau đó mắt cô từ từ liếc qua, đứng đợi một hồi thì cánh cửa mở ra. Cậu Cảnh Minh nhìn thấy cô tỏ vẻ bất ngờ, sau đó hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

“À...”

Cô mỉm cười lắc đầu cái, ánh mắt này lại quay về rồi, sự dịu dàng này thật xa lạ, cô bước đi mấy bước, chợt quay mặt lại nói:

“Chúng ta mau ăn sáng thôi!”

Cậu quay lại khép cửa nhẹ nhàng. Sau đó cô vội vàng đứng lại, tự nhiên lại nhớ ra cái gì cô quay mặt lại. Cậu thấy cô tự nhiên đang đi mà quay lại cũng bất ngờ, sau đó hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Cô nhìn cậu, khá ấp úng nói:

“Chuyện...hôm qua tôi thấy cậu viết thư! Cậu viết thư cho ai vậy?”

“Viết thư? Tôi không viết thư gì cả!”

Cậu nói xong rồi mới thối mắt nhìn cô, sau đó cô mới ấp úng nói:

“À vậy à? Thế thì tôi nhìn nhầm rồi”

Sau đó cô nói:

“À tôi quên đồ ở phòng, cậu ra trước đi. Được không? “

Cậu gật nhẹ đầu, sau đó từ tốn bước đi, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng cậu mà trầm nghĩ. Tại sao cũng là bóng lưng đó của người đó, tối hôm qua lại khác với sáng hôm nay vậy? Cô thở dài cái rồi quay lưng đi.

Vừa thấy cậu đi khuất đã mở cửa phòng cậu, sau đó bước vào. Nhìn thấy trên bàn vẫn còn lá thư đó, cô bước lại rồi cầm lên. Vừa mở ra xem đã nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hô hoán. Cô nghe thấy tiếng như hươ Nụ la lớn mà giật mình.

Cô tức tốc tung cửa chạy ra, vừa chạy ra đã thấy một đám người đứng giữa

sân. Cô trợn mắt lên hốt hoảng, thấy tiểu thư Ánh Dương đang nắm lấy cánh tay cậu. Sau đó cô liền vội vàng chạy nhanh ra. Tiểu thư ấy chẳng nề nang ai, kéo mạnh cậu Cảnh Minh về phía mình, muốn lôi cậu ấy ra ngoài. Cô nhảy đến giơ tay ra, không do dự kéo tay cậu về phía ngược lại, sau đó nói:

“Tiểu thư làm cái gì vậy?”

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân đang làm cái gì mới đúng. Tôi là nương tử sắp cưới và sau này tôi là nương tử của chàng, tôi đưa chàng về thì hà cớ gì người lại ngăn cản? “

“Tôi! Tôi là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng, tôi là chị dâu Cảnh Minh, tôi chỉ dưới quyền bà Hoàng và cậu, cô là cái thá gì chứ?”

“Nực cười, là cái thá gì sao? Thiếu phu nhân muốn thiên hạ cười chê à, mà ngăn cản tôi đưa Cảnh Minh về?”

“Tôi nghe theo lời mẹ chồng mang cậu về, tôi phải bảo vệ cậu, làm sao tôi giao cậu cho cô được, tôi sợ bị trách tội lắm!”

Nói xong cô liền giật cậu về phía mình, sau đó đứng chặn ngang mặt tiểu thư ấy, nói:

“Muốn mang cậu đi thì bước qua xác của tôi!”

Lúc ấy không những tiểu thư Ánh Dương bất ngờ mà cả cậu Cảnh Minh và nhũ hươ Nụ cũng bất ngờ, sau đó cô quay lại nhìn Cảnh Minh, nói nhỏ:

“Đừng sợ, tôi nhất định giữ cậu lại!”

Cậu mỉm cười cái rồi gật đầu, tiểu thư ấy nhếch mép lên cái rồi khoanh tay

lại.

“Thiếu phu nhân định lôi hơi tiếng của bà Hoàng và tính mạng mình ra thách đố tôi sao? Hôm nay không mang được Cảnh Minh đi tôi sẽ lật đổ cả cái nhà này. Không những cô mà cả những người sau lưng cô, cũng sẽ không xong với tôi đâu!”

Thấy ánh mắt cô ấy tràn đầy sát khí, giống như thật sự muốn giết người. Cô nuốt nước bọt căng thẳng, sau đó cánh tay cậu Cảnh Minh kéo cô đi thụt lùi lại. Cậu ấy nhìn ánh Dương nói

“Tiểu thư muốn ăn mắng à?”

Thấy cậu hỏi một câu ngây thơ như thế, tiểu thư ấy liền mỉm cười dịu dàng.

“Không! Ta muốn đón chàng về, hai chúng ta thành thân!”

“Thành thân?”

Cậu hỏi nhỏ, cô ấy liền gật đầu, tay giơ ra định nắm lấy tay cậu. Chợt Hoài Thục gạt cánh tay ra.

“Không có chuyện đó đâu! Chuyện thành thân kết thúc rồi!”

“Hoài Thục, cô bị ngu à, Cảnh Minh còn, tôi còn, nhà họ Hoàng còn, nhà họ Lê còn, tại sao lại kết thúc. Cái miệng của cô không phải là thánh chỉ đâu, cứ nói kết thúc là kết thúc! “

Nói xong cô liền giơ tay ra, trong tay cô là một tờ giấy, sau đó cô liền căng tờ giấy ấy ra, giơ lên cao trước mặt cô ấy.

“Nhìn đi!”

Tiểu thư ấy nhìn vào tờ giấy, ban đầu còn bình tĩnh, lúc sau lại như nổi cơn thịnh nộ, nhào đến giật lấy. Cô lùi lại một bước, sau đó giấu ra sau lưng, cô nhếch mép lên cười, sau đó nói:

“Nhìn thấy chưa? Còn không biết nhục nhã hay sao mà còn vác mặt đến đây?”

“Tôi không tin! Cảnh Minh mất trí rồi sao có thể viết thư từ hôn chứ? Chàng ấy còn không biết ta là ai! Người đã dựng chuyện!”

“Ta có 10 cái mạng cũng không dám làm thế đâu, đúng là nói không biết ngượng, ngày trước hay bây giờ cậu ấy vẫn như nhau, không yêu cô đâu, chỉ là ngày trước cậu bị ép, bây giờ không giống như lúc trước nữa. Và lại cô còn ép buộc chuyện hôn sự này, sau này cô sẽ phá nát hết tất cả. Đầu óc cậu ấy đơn giản sẽ không thấy đau khổ, nhưng cô biết tính cậu rồi đó, đừng ép cậu ấy nữa, ép chín thì không ngọt đâu!”

“Hoài Thực, cô múa mép hay lắm, cô tham lam như vậy chẳng lẽ tôi không nhìn ra, làm vợ của đại thiếu gia rồi vẫn muốn liếc mắt đưa tình với Cảnh Minh. Cô tưởng tôi ngu sao? Bằng mọi giá tôi cũng mang chàng về! Tờ giấy đó là giả!”

Nói xong tiểu thư ấy xông lại, còn đẩy mạnh cô một cái làm cô té nhào. Tay chống xuống đất, lúc ấy như hươ Nụ giật ôm lấy mấy đứa trẻ, còn cậu quay lại đỡ cô, tiểu thư ấy nhìn thấy thì chướng mắt lắm, liền giơ tay kéo chặt tay cậu, sau đó còn hét:

“Người đâu, kéo cậu về!”

Lúc ấy cô hốt hoảng ôm lấy cánh tay cậu, nhú mày lo lắng sợ hãi nói:

“Không được, không được mang đi, đừng!”

Cô kéo một lúc một mạnh, sau đó lại vượt mất. So đám người đó quá đông, lại còn là thanh niên trai tráng, cậu bị kéo ra đến cửa thì cô gọi theo.

“Cảnh Minh! Không được! Không được”

Cô lẩm nhẩm trong miệng, sau đó cậu giật tay ra. Lúc ấy cô nhìn đám người nằm lăn lê dưới đất mà giật mình mình. Sau đó nhìn thấy cậu tỏ vẻ khó chịu quay qua nắm lấy cánh tay tiểu thư ấy giơ lên cao như cảnh cáo.

“Ta không lấy cô đâu! Thư từ hôn đó là do ta viết, đừng đến đây làm phiền ta nữa!”

Nói rồi cậu quay lại nhìn cô, sáng cô hỏi cậu có viết thư không cậu lại nói không có, bây giờ trước mặt tiểu thư ấy lại một mực thẳng thừng từ chối hôn sự. Như một cú tát thật mạnh vào mặt cô ấy, đứng đó như pho tượng. Cậu buông cánh tay tiểu thư ấy ra, rồi quay lại nhìn cô, cầm lấy lá thư trên tay cô rồi giơ ra trước mặt tiểu thư ấy.

“Là ta muốn từ hôn, không liên quan đến chị đâu!”

Cô nghe xong mới trợn mắt lên bất ngờ. Đây chính là uy phong của cậu Cảnh Minh ngày xưa, không sợ bất kì ai ngay cả mẹ mình. Cô nuốt nước bọt cái rồi nhìn tiểu thư ấy, một cái xoẹt lá thư bị xé ra, cậu Cảnh Minh không quan tâm, xoay người kéo cô vào nhà. Rồi kéo như hươ Nụ và mấy đứa trẻ đi vào, sau đó vừa đi một đoạn cậu lại nói:

“Nàng xé ta sẽ viết lại! Đến khi nào chán thì thôi! Chuyện ta từ hôn sẽ không bị bắt bỏ cho dù nàng có làm gì. Đừng động vào căn nhà này và người ở đây, không những mất đi ta, nàng cũng sẽ mất đi tất cả!”

Nói rồi cậu quay người vào trong, cô có quay lại nhìn tiểu thư ấy. Gương mặt lạnh như băng, ánh mắt thì tràn đầy sát khí. Cô nhìn mà cảm thấy sợ hãi, lúc không làm gì được nữa cô ấy mới quay mặt ra về. Trên môi nở lên một nụ cười lạnh lẽo, cô biết tiểu thư Ánh Dương này sẽ không bao giờ bỏ cuộc dễ như vậy. Cô nhìn chiếc xe ngựa dần đi khuất mà lo lắng vô cùng.

Cả ngày hôm đó cô cứ thần thờ người. Cậu Cảnh Minh ngồi đối diện lâu lâu lại liếc qua nhìn cô, thấy gương mặt cô lo lắng nên mới an ủi mấy câu.

“Chị dâu. Chị đang lo sao? Không sao đâu, chẳng phải chị nói nhà tôi rất có quyền thế sao? Tôi có thể dọa cô ấy được mà!”

Cô quay qua nhìn cậu, thấy ánh mắt đơn giản đó nhìn cô, cô lại cảm giác chua xót trong lòng.

“Tôi sợ cậu bị tổn thương thôi!”

Nói rồi cô lại thở dài, sau đó cậu mỉm cười nói:

“Chị lo cho tôi như vậy à?”

“Đương nhiên rồi, tôi lo chứ! Trước giờ đều là cậu lo cho tôi, bây giờ tôi trả ơn cậu là điều tất nhiên mà. Không phải sao?”

“Vậy sao?”

Cô quay lại nhìn ra đường, im lặng lát sau cậu liền hỏi:

“Thế lá thư từ hôn đó, là chị viết à?”

“À hả?”

Cô quay mặt lại, chột lúng túng gật đầu, thế hôm qua người viết lá thư đó chắc là Gia Minh rồi. Cũng may Gia Minh cũng thông minh, nếu không hôm nay đã không giữ cậu lại được, cô cười gượng rồi nói:

“Cứ cho là vậy đi!”

“Tôi không thể để cậu bị bắt đi được, tôi có thể để tùy cậu lấy bất kì một ai trên đời này, ngoại trừ cô ấy. Cậu không biết đâu, cô ấy thật sự rất kinh khủng!”

“Tôi có thể lấy bất kì ai sao? Không được lấy tiểu thư ấy là được có đúng không? “

Cậu dường như không quan tâm đến Ánh Dương, lại quan tâm đến câu trước hơn, nhưng lỡ nói ra rồi cô cũng tạm gật đầu.

“Đúng vậy!”

Cậu nghe xong liền gật đầu mỉm cười, sau đó cậu đứng dậy đi vào nhà, cô nhìn theo mà không biết cậu cười cái gì. Vẫn ngồi đó than ngẩn thờ dài, rồi cô lại ôm đầu gối.

Xong cô ngẩng mặt lên trời, sao mặt trời còn chưa lặn chứ? Gia Minh chưa đến thì cô vẫn còn lo, nếu như tiểu thư ấy lại làm bậy một mình cô làm sao chống chọi đây?.

Cô ngồi thấp thỏm lo sợ cả ngày, cuối cùng trời cũng đã tối. Cô nhanh nhẹn chạy lại phòng cậu, giơ tay gõ cửa.

Lát sau cậu mở cửa ra, nhìn cô cái rồi hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì! Tôi chỉ kiểm tra xem cậu còn ở phòng không thôi! Không có gì!”

Nói xong cô liền bước ra ngoài, đó là Cảnh Minh, không phải Gia Minh, trời đã tối rồi mà...cô chép miệng cái rồi qua phòng như hươ Nụ. Bà ấy vẫn còn ngồi may đồ, cô lại qua phòng lũ trẻ. Vừa kéo cửa ra đã thấy chúng nó nằm ngủ gọn gàng, cô thở phào cái nhẹ nhõm rồi quay người ra. Đột nhiên cô lại nhìn lên mặt trăng trên trời, một đám mây màu hơi đỏ bám quanh mặt trăng, khiến cho nó cũng có màu như đỏ đỏ. Cô quay người lại nhìn nó càng rõ ràng hơn. Sau đó mắt cô đảo quanh nhà, cô cảm giác có cái gì đó bất thường. Rồi từ xa một đám mây đen bay lại, nhưng nó càng bay lại gần thì càng chằng chịt. Lút nhút như một đám bọt, cô thấy chúng nó kêu lên vang trời.

“Dơi?”

“Không phải chứ?”

Cô thấy chúng nó càng lúc càng bay nhanh lại hướng cô, chính xác là bay về đây rồi, chết thật tiểu thư ấy bị điên sao, lại còn kiếm đâu ra một đám dơi này, muốn dọa cô hay muốn giết cô đây. Vừa nghĩ tới đó cô đã nhanh chân chạy về phòng Cảnh Minh, cô vừa chạy vừa hét:

“như hươ Nụ, tắt hết đèn trong nhà lên, Cảnh Minh, mau tắt đèn lên đi!”

Vừa chạy được thêm mấy bước thì cánh cửa phòng cậu mở ra. Một mũi tên được đốt lửa đang cháy phừng phừng được giơ ra, chỉ thẳng vào đám dơi đó. Một ánh mắt sắc bén, một khí chất thoát ra, lẫn át cả sự sợ hãi của cô.

Rồi một cái vèo tên được bắn ra, vừa lao đến lũ dơi thì đã nổ lên lách tách, tiếng nổ to vang lên cả một vùng. Chúng nổ như pháo hoa, rồi cậu hạ cung

tên xuống, quay qua cô mỉm cười cái rồi nói:

“Ta lại cứu được mạng hèn của nàng rồi!”

Cô nghe cậu nói mà cười nhạt nhẽo, cô khoanh tay lại rồi nói:

“Chàng không chọc kháy ta chàng không chịu nổi sao?”

“Không chịu nổi!”

Cậu cười rồi gác cây cung qua cạnh cửa, sau đó giơ tay ra trước mặt cô, ngoắc ngoắc cô, sau đó cô bước lại, rồi không kịp để ý, cậu nhìn quanh quất sau đó ôm lấy cô nâng lên bê vào phòng. Quay lại đóng cửa còn cười tinh nghịch.

“Vào đây!”

“Này, chàng làm cái gì vậy? Bị điên à?”

“Điên đâu, vào đây! Ở ngoài nguy hiểm lắm, vào đây an toàn này!”

“Nguy hiểm gì, dơi chết hết rồi!”

“Nguy hiểm mà, đừng ra ngoài nữa, tối ở đây đi!”

Cô nghe cậu nói mà ngẩn mặt ra, hai má từ từ ửng đỏ. Cậu khom xuống búng vào tai cô cái rồi cười:

“Sao hả, có phải nàng thích lắm không? “

“Đồ điên, chàng toàn ăn nói xằng bậy! “

“Ta nói thật mà, có nói bậy đâu, ở ngoài đáng sợ lắm!”

“Người mới đáng sợ đó, ta chỉ sợ người thôi, ta sợ gì đám dơi quèn đó?”

“nhũ hơ Nụ, tắt hết đèn trong nhà lên, Cảnh Minh, mau tắt đèn lên đi!”

Cậu nhái lại giọng cô giễu cợt, sau đó cười cái rõ giòn tan. Cô bậm môi cảm thấy mất mặt, cô không qua mắt Gia Minh được, còn bị cậu chọc, sau đó liền tức giận kéo cánh cửa ra, lúc ấy cậu chặn lại, vừa chặn bên ngoài đã nghe thấy tiếng kêu:

“Cậu Cảnh Minh! Nãy cậu nghe thiếu phu nhân la hét cái gì không?”

“À...không có! Bà nghe lầm rồi, bà quay về phòng đi, ta đi ngủ đây!”

“À dạ được!”

Bà quay người đi mà vẫn còn cảm thấy khó hiểu. Còn nghĩ bản thân đã già cả rồi nên nghe kém, tưởng nghe nhầm nữa chứ. Bà đi rồi cậu mới ngó xuống nhìn, một tay cậu ôm lấy cô vào lòng, sau đó cậu thối lên đầu cô, bật cười.

“Ôm mãi thế? Háo sắc! Có phải muốn ngủ ở đây không? Nói đi?”

“Vô liêm sỉ! “

Cậu bị cô đánh cho mấy cái, sau đó còn mở tung cửa chạy ra ngoài. Cậu nhìn theo mà không nhìn được cười, sau đó nói:

“Quay lại đi, đừng có ngại mà! “.

Chương 69: tác giả hạn hán lời không biết đặt tên

Sáng hôm sau cô và cậu Cảnh Minh đứng bên ngoài cửa, cô mỉm cười nhìn qua cái xe ngựa, rồi quay lại nhìn bà.

“nhũ hươ Nụ à, cháu phải đưa cậu về, nên chỉ có thể chào tạm biệt nhũ hươ tại đây, sau này vẫn còn thời gian, vẫn quay lại đây được, nhũ hươ Nụ yên tâm nhé!”

“Thiếu phu nhân nhớ quay lại đây nhé, dẫn cả cậu Cảnh Minh! “

Cậu quay qua nhìn bà, cô đặt tay lên lưng cậu rồi đẩy về phía trước, nháy mắt làm dấu, cậu mỉm cười cái rồi khom xuống ôm nhũ hươ. Cậu vượt lưng bà ấm áp.

“Tôi đi đây!”

Bà gật đầu rồi vẫy tay, cô quay lại nhìn ngôi nhà một lượt rồi lên xe. Cậu cũng chào tạm biệt bà rồi lên theo, bà nhìn theo mà tay chân run lẩy bẩy, sau đó vẫy tay chào cả hai người.

Cô ngồi im trong xe, cậu ngồi đối diện, lát sau thấy không khí hơi u uất. Cô quay qua vén màn lên, nhìn phong cảnh bên ngoài, lát sau xe ngựa chạy qua một cánh đồng. Xa xa có một cái ao nước lớn, cô chớp mắt rồi mỉm

cười. Đi đến đâu cũng có thể hiện lên nhiều kỉ niệm nhỉ?

Ở đây cũng lâu, bây giờ quay lại cũng có gì đó gợi nhớ, lại là cái ao đó. Có lẽ khoảnh khắc lúc cô sắp chết khiến cô có ấn tượng mạnh, cứ nhìn thấy cái ao đó là bao nhiêu thứ trước kia ùa về. Nghĩ một hồi tự nhiên chợt dạ, quay qua nhìn cậu.

Cậu cũng nhìn chăm chăm, thấy cô nhìn mình thì mỉm cười.

“Sao vậy? Mặt tôi làm sao à? Dính gì sao?”

Cô thở dài cái rồi nhẹ nhõm, thấy mặt cậu căng thẳng với lại mắt cứ nhìn vào cái ao kia, cứ tưởng cậu nhớ lại gì rồi, ai ngờ không nhớ gì cả. Cô gác cằm lên gối rồi nói băng quơ.

“Có dính gì đâu! Có chẳng thì là một chút nhan sắc!”

Cô nói xong cậu liền nhìn chăm chăm, sau đó lại nhìn qua chỗ khác.

Lát sau đang đi thì lại sinh buồn chán, cô quay qua nhìn cậu, sau đó hỏi:

“Chuyện tiểu thư Ánh Dương đến tìm, cậu nói muốn hủy hôn, thật ra cậu có biết hủy hôn là gì không? “

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô lại nói tiếp.

“Sao vậy? Tiểu thư ấy không đẹp à? Hay vì sao?”

Cậu quay qua nhìn cô, rồi lại nhìn xuống tay mình, chột hai tay nắm lại với nhau, cô chờ cậu nói, lát cậu lại lắc đầu.

“Không! Tiểu thư ấy đẹp, nhưng mà chị nói là không muốn chúng tôi thành

thân, thì tôi quyết định không thành thân với tiểu thư ấy!”

“Ừ nhỉ?”

“Nhưng sự quyết định chẳng phải do cậu sao? Dù sao đi nữa cậu cũng có thể tự cho mình câu trả lời! “

“Chị nói không được thì chắc chắn là không được rồi, còn quyết định gì nữa!”

Thấy cậu trả lời ngây ngô, sau đó cô lại cảm giác trái tim mình trở nên yếu mềm. Lúc trước không nói, nhưng bây giờ cậu đã mất đi kí ức rồi, nếu để cậu lấy tiểu thư Ánh Dương về thì tội cậu quá. Nhìn cậu chẳng khác gì một đứa trẻ lên 15, còn non nớt quá.

“Cậu tin tôi như vậy sao?”

“Tin”

“Tại sao?”

“Thì chị bảo trước kia tôi là một người hoàn hảo không phải sao? Nhưng mà chị lại nói tôi rất tốt với chị nữa. Nếu tôi đã hoàn hảo còn đối tốt với chị, vậy chị sẽ là một người hoàn hảo hơn, nên tôi nghĩ nên nghe theo chị!”

“Vậy à?”

Cô cười cái rồi nhìn cậu, như nhìn một đứa trẻ, sau đó nói:

“Đúng vậy, tôi nhất định không để ai ức hiếp cậu cả, trước kia cậu bảo vệ tôi thế nào bây giờ tôi sẽ bảo vệ cậu như thế! Tôi sẽ tìm cho cậu một nương tử tốt, cuộc sống sau này của cậu không cần phải lo lắng đâu!”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu. Bây giờ nhìn cậu lại giống với em mình hơn rồi, trước kia tuy chị chị em em, nhưng thâm tâm vẫn cảm thấy cậu Cảnh Minh rất trưởng thành. Cô giơ tay xoa đầu cậu rồi nói:

“Ngoan thật đó!”

Cậu rụt cổ lại, rồi tự sờ đầu mình, bật lên cười.

Chiều hôm ấy cô đưa cậu về nhà họ Hoàng. Vừa bước xuống xe ngựa thôi người nhà họ Hoàng đã hết hoảng mặt cắt không còn giọt máu. Cái tin Cảnh Minh mất tích rồi chết mất xác ai cũng biết, bây giờ quay lại họ không bất ngờ mới là lạ. Sau đó cô kéo tay cậu, còn quay qua nhìn đám gia nô uy nghiêm nói:

“Các người thấy cậu mà không chào sao? Đơ ra đó làm gì?”

Nói rồi ai ấy đều cúi đầu, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Đây là nhà họ Hoàng, là nhà của cậu, là nơi tôi về làm dâu!”

Nói xong câu đó quay mặt thì đã thấy bà Hoàng và bà Hậu từ từ đi ra. Bà Hậu nhìn cậu mỉm cười, còn bà Hoàng khóc sụt sùi chạy lại ôm lấy cậu.

Cậu hơi bất ngờ nhưng vẫn khom xuống ôm bà, cô quay đi chỗ khác, chột cười một cách lạ lùng, cảm thấy đưa cậu về đây lại không phải là cách tốt nhất, lại cảm giác cậu sẽ lại rơi vào một vòng xoáy ác liệt nào đó. Cô thờ dãi rồi nhìn bà Hậu, bà ấy tiến lại với cô, bà Hoàng thì kéo Cảnh Minh vào nhà. Mắt vẫn khóc sụt sùi, cô đi sau, lâu lâu lại nhìn bà Hậu, cô hỏi:

“Bà ồm à, sao nhìn sắc mặt tệ thế?”

“Hoài Thục! Mấy ngày nay cô có gặp chuyện gì lạ không? “

“Chuyện gì lạ? Có chuyện gì sao?”

Bà nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói:

“11 hũ đựng 11 trái tim trinh nữ của bà Hà mất rồi!”

Cô đang đi thì chân chợt dừng lại, sau đó quay qua nhìn bà. Chợt hình ảnh đám dơi tối qua ở nhà nhũ hoa Nụ lại hiện lên, cô chớp mắt cái rồi quay qua nhìn bà. Gật đầu như kiểu đã hiểu rồi, bà liền nói tiếp:

“Tuy trước đây chúng ta chưa tìm ra được, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được yêu khí phát ra, và vẫn có thể biết được nó vẫn còn. Chỉ có tối hôm qua, yêu khí hoàn toàn biến mất, cô nghĩ xem, có khi nào bà Hà sống lại sau đó đã dấu mất mấy cái hũ đó không? “

“Bà Hà chết rồi kia mà, chắc không đâu!”

Cô nói tới đó gương mặt của tiểu thư Ánh Dương liền hiện ra, rồi cô nhếch mép.

“Tôi biết ai lấy rồi!”

“Là ai?”

“Tôi sẽ nói bà sau, nhưng cũng tốt, có người tìm cho chúng ta rồi đỡ phải đi tìm, sau này cũng chỉ cần một lần là triệt hết, tìm 11 cái ở 11 chỗ khác nhau thì mệt chết mất. Lần trước tìm có một hũ mà tôi đã suýt chết rồi!”

“Cô biết ai sao? Là tiểu thư Ánh Dương à?”

“Bà biết rồi còn giả vờ hỏi tôi, đúng là!”

Bà Hậu mỉm cười, sau đó đưa ánh mắt gầy gò hốc hác nhìn cô. Cô sớm đã biết nhiều thứ, lại thông minh lanh lẹ, vậy sau này bà có thể an tâm rồi.

Chiều hôm ấy bà Hoàng dắt cậu qua điện thờ thắp nhang cho gia tiên. Nhìn quanh thì thấy cơ quan đã được tháo gỡ hết, cả lá bùa trên cửa cũng đã được tháo. Lúc trước muốn vào đây khó khăn biết bao nhiêu, bây giờ nhắm mắt đi vào vẫn còn được.

Cô nhìn bà Hoàng, nhìn cậu, họ đứng nghiêm nghị cầm nhang, cô chỉ nhìn vào duy nhất tấm bài vị tên Hoàng Gia Minh. Chợt miệng cô mỉm cười, bà Hoàng cầm nhang xong thì đến lượt cậu, rồi đến lượt cô, nhìn vào mấy cái bài vị được làm bằng vàng đó mà cô thở dài.

Sau khi đã làm lễ bái gia tiên xong, cô mới cùng bà và cậu quay về nhà. Đến tầm xế chiều thì nhà lại ăn cơm, bà Hoàng đúng là rất thương cậu, dù cậu là con của vợ bé, mặc dù cậu không phải con ruột, nhưng nhìn vào cũng chẳng khác gì mẹ con. Dọn cơm ra xong cô mới nhìn bà Hoàng, bà cầm đũa lên rồi gắp cho cậu, gắp cho cô, rồi bà nói:

“Cảnh Minh à! Ăn ngon con nhé! Ăn nhiều vào!”

Cậu gật đầu rồi ăn cơm, cô nhìn qua cái ghế trống bên kia, chợt quay mặt lại kêu tiểu Mai

“Tiểu Mai!”

“Dạ!”

“Phu nhân Lệ Hoa không ăn cơm à?”

“Dạ thưa thiếu phu nhân phu nhân Lệ Hoa vẫn còn chưa muốn ra khỏi phòng! “

“Vậy sao? Chẳng phải ta đã nói phu nhân ấy được thả rồi sao? Hay còn giận dữ gì đây?”

Nói xong thì mấy vị phu nhân kia cũng nói thêm vào:

“Thiếu phu nhân à, chuyện phu nhân Lệ Hoa lúc trước định giết cô, nhưng không may lại đâm trúng cậu Cảnh Minh, chắc là nhục nhã quá không dám ra!”

“Ta đã tha thứ cho bà ấy rồi kia mà, việc ấy chỉ là sự cố thôi!”

“Thiếu phu nhân đây thật là tốt bụng đó!”

Nghe lời nói có vẻ châm biếm quá cô mới cười gượng.

“Đánh người chạy đi chứ ai đánh người chạy lại. Thường ngày miệng mồm bà ấy chua chát khó nghe, ăn nói thô lỗ nhưng tâm địa không độc địa như mấy người mở miệng ra là nói đạo lí. Phu nhân ấy ra hay không thì tùy, nhưng ta không muốn phu nhân ấy suy nghĩ quá nhiều, ta vốn không ghét bà ấy!”

Nói xong cô liền thấy một đôi đũa bỏ thức ăn vào chén cô, rồi ngẩng mặt lên nhìn. Cậu Cảnh Minh mỉm cười cái rồi nói:

“Chị ăn đi!”

Nói xong cậu cũng gắp cho bà Hoàng một miếng, còn rất điêu luyện tách xương cá ra khỏi thịt, bỏ vào chén bà.

Bà nhìn cậu mà ánh mắt bà chột rưng rưng, sau đó tay run run buông cả đũa, bà lấy khăn chấm nước mắt cái rồi nhìn cậu, cậu liếc qua nhìn bà, cậu nói:

“Mẹ ăn đi, mẹ gầy lắm rồi đấy!”

Bà mím môi cái rồi gật đầu, bà nói:

“Nhìn con ta nhớ Gia Minh quá!”

Nói xong bà cầm đũa lên, sau đó run run gấp miếng cá gấp bỏ vào miệng.

“Gia Minh tách thịt và xương rất giỏi, đã lâu rồi không được ăn lại miếng cá mà nó lừa xương ra!”

Cô quay qua liếc nhìn cậu, ánh mắt này...đúng rồi.

Cô thở ra một hơi, sau đó cậu nói:

“Gia Minh chết lâu rồi mà mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa!”

Cô định nói gì nhưng lại thôi, không biết bao nhiêu lần Gia Minh đã nhắc đi nhắc lại chuyện mình đã chết, cô nghe đến mức bản thân trở nên cau có bực bội.

“Gia Minh có chết thì cậu ấy vẫn sống trong lòng mọi người mà, người chết rồi thì sao? Không được nhớ à?”

Cô như nói cho cậu nghe, mọi người xung quanh lại tưởng cậu Cảnh Minh và thiếu phu nhân cãi nhau. Ai cũng lạnh xương sống ngồi im lặng, cậu không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nhúu mày rồi lùa cơm vào miệng, bà Hoàng mỉm cười dịu dàng.

“Cảnh Minh chỉ là không muốn mẹ quá đau lòng, thật ra Cảnh Minh có ý tốt mà!”

Cậu cười nhẹ nhàng, tối ấy mọi người quây quần bên nhau, bày bánh kẹo ra cúng bái đủ thứ, mừng cậu trở về, mừng cậu thoát nạn. Nhưng chuyện cậu mất trí không ai phát hiện ra, vì thường ngày cậu vốn ít nói, vả lại mấy bà phu nhân chỉ ăn rồi ngủ, ra ra vào vào, chả ai quan tâm gì đến cậu nên chuyện cậu có lạ hay không thì cũng không để ý mấy. Cúng xong rồi thì mọi người lại ngồi vào bàn, vừa nhấp một ít rượu vừa ăn uống nói chuyện. Cả tối hôm đó cậu cứ nhìn vào bà Hoàng, ánh mắt dịu dàng ấm áp đó khiến trái tim cô trở nên mềm yếu. Lúc sống không biết Gia Minh yêu mẹ đến mức nào, bây giờ nhìn thấy cô cũng cảm nhận được một chút, cô mỉm cười nhẹ, lâu lâu cậu mới nhìn qua cô.

Rồi cậu tựa lưng ra ghế, cậu nhìn lên trời cái rồi nhìn qua bà Hoàng. Có hơi men trong người cậu liền nói:

“Mẹ! Con có chuyện muốn nói với mẹ!”

“Cảnh Minh! Có chuyện gì con nói đi!”

“Con từ hôn với Ánh Dương rồi!”

Bà Hoàng nghe xong có chút bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười nhẹ nhàng nói:

“Chuyện quan trọng như vậy sao không bàn bạc với mẹ trước, dù sao con gái nhà người ta cũng là gia đình có địa vị, con làm thế sao được?”

“Nhưng con không yêu cô ấy, mẹ có đồng ý cho con hủy hôn không? “

“Mẹ biết, mẹ tôn trọng quyết định của con, nhưng mà chuyện này quả thật ảnh hưởng rất lớn!”

“Có lớn thế nào cũng không lớn bằng hạnh phúc cả đời người! Con không lấy cô ấy đâu!”

“Cậu Cảnh Minh! Cậu nói gì vậy? Cậu có biết thời gian cậu mất tích tiểu thư Ánh Dương lục tung khắp mọi nơi tìm cậu không? Và lại nhà tiểu thư ấy có quyền có thế, làm vậy cậu không sợ sao?”

“Phu nhân à, nhà này còn có mẹ và tôi làm chủ, đến lượt bà nói sao?”

Bà ấy giật mình rồi nhìn qua bà Hoàng, cái ngữ khí này trước giờ Cảnh Minh chưa bao giờ nói ra. Bà lại cảm giác cái giọng này nhà này chỉ có Gia Minh và thiếu phu nhân đây là dám nói, hầu như ai cũng không ăn nói thô lỗ thế này.

“Cậu say rồi à?”

“Không!”

Nói xong cậu cầm cái ly trên tay, cầm nó vo tròn qua lại rồi liếc nhìn cô gái, cậu mỉm cười nói:

“Con đã quyết định rồi, chuyện này coi như xong nhé!”

Cậu đặt ly rượu lên bàn, sau đó đứng dậy nói:

“Xong rồi, mọi người ở lại nói chuyện đi, tôi muốn về phòng! “

Cậu quay lưng bỏ đi, chân cô co vào nhau, sau đó bà Hậu liền nhìn theo cậu, chột bà nói:

“Thiếu phu nhân, không phải người nói mang cái gì về cho tôi sao, hay bây giờ người quay về phòng lấy đi!”

“Tiểu Mai ở lại!”

Cô nghe vậy thì chột đứng dậy, cúi đầu chào bà rồi chào các phu nhân, các vị ấy chề môi liếc mắt.

“Ôi dào, thấy dạo gần đây cậu Cảnh Minh với thiếu phu nhân nhà này có gì đó lạ lạ rồi đấy!”

Bà Hậu nhấp chén trà, sau đó nhìn bà Hoàng, bà ấy cũng mỉm cười nói:

“Cảnh Minh từ hôn với tiểu thư Ánh Dương rồi, Hoài Thục lại là dâu của ta, cũng là người một nhà cả thôi, ta có quyền gả Hoài Thục cho bất kì ai, nếu nó và Cảnh Minh có gì, ta cũng có thể gả cho Cảnh Minh!”

Câu nói đó như bẻ ngược lại lời nói của vị phu nhân đó. Rồi bà ấy tái mặt cầm chén trà lên uống, bà Hoàng nói một là một, hai là hai, bà nói gì thì là như thế, chả ai dám cãi cả, bà Hậu liền mỉm cười:

“Đúng đó, Hoài Thục tốt như vậy xinh đẹp như vậy, cậu Cảnh Minh lại có tình cảm tốt với cô ấy, chẳng có gì là không tốt!”

“Em chồng chị dâu cũng không tốt lắm!”

“Tốt hay không phu nhân đây không phải lo, có hai chúng tôi lo!”

“Được được, dẫu sao cậu Gia Minh cũng đâu còn, đâu phải dùng chung một vợ!”

Bà Hoàng đặt tách trà xuống bàn cái mạnh, sau đó mọi người đều im, bà nói:

“Nói ít thôi!”

Các bà ấy liền quay mặt đi chỗ khác, giả vờ phớt lờ đi ánh mắt bà Hoàng, cúi đầu như lộ rõ vẻ sợ hãi.

Cô vừa chạy theo cậu vừa nhìn quanh, mới đây thôi mà người đã đi đâu mất, cô kéo cao váy lên chạy cho nhanh. Lát sau vừa quẹo đã có cánh tay giơ ra, rồi ôm lấy người cô kéo vào.

“Đi đâu?”

“Đi...cậu say à?”

“Ừ!”

Cậu ừ cái rồi nhìn quanh, cậu mở cửa ra rồi kéo cô vào, quay người lại áp cô vào cửa, mắt nhìn cô mờ mờ ảo ảo.

“Gia Minh?”

“Ừ...”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Đúng là chàng rồi, ăn nói sắt láo thì không phải Cảnh Minh rồi!”

Cậu cúi đầu xuống rồi dựa cằm lên vai cô, thoáng chút giật mình định né tránh thì cậu ôm lại, cậu nói nhỏ vào tai cô

“Hoài Thục à...”

“Hả?...”

“Ta thật sự rất thích nàng!”

Cô im lặng trước câu nói ấy, sau đó chẳng hiểu sao mắt lại cay cay, rồi tự nhiên tay cô lại vòng qua ôm lấy eo cậu, cô gật nhẹ đầu.

“Ta cũng...”

Cậu ngấn mặt lên, rồi một giọt nước mắt từ mắt cậu chảy xuống, cô giật mình giơ tay lên rồi lau nó.

“Sao vậy? Sao lại khóc?”

Cậu lắc đầu, rồi cô lại chờ người ra, sau đó cô nói:

“Chàng đừng sợ, ta nhất định không để chàng mượn xác Cảnh Minh mãi đâu. Chẳng phải lúc trước chàng nói xác chàng vẫn còn sao, ta giúp chàng đi tìm, ta nhất định sẽ cứu được chàng mà, không sao!”

Cậu mỉm cười cái rồi gật đầu, đúng là chuyện mượn xác Cảnh Minh chỉ là nhất thời, nhưng quay lại xác được thì đã không mượn xác Cảnh Minh. Cô thật sự không biết gì cả, thật sự suy nghĩ rất đơn giản. Cậu chống tay lên cửa, tay kia sờ nhẹ lên gò má cô, cậu áp gương mặt cậu lại gần nhìn kĩ cô, cậu nói nhỏ:

“Gả cho ta nhé! Được không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, sau đó mỉm cười nói:

“Thì ta là vợ chàng mà! Đã gả từ lâu rồi!”

“Ta có lỗi với nàng, nhưng Hoài Thực à, sau này có chuyện gì xảy ra, ta vẫn luôn muốn điều tốt nhất cho nàng!”

“Ta biết!”

Nói chưa dứt câu cậu đã khom xuống hôn lên môi cô, chặn ngang lời nói của cô, rồi cậu bế cô lên, nhìn cô cái rồi bước lại giường.

“Ta chỉ muốn sau này nàng sẽ có người che chở, hãy tha thứ cho ta!”

Cậu nói trong lòng mà như uất nghẹn, thấy ánh mắt cô nhìn cậu sáng ngời, người chẳng có chút phản kháng để phòng nào, cậu nghiêng đầu qua. Cô không có động thái đẩy ra, cậu nhẹ nhàng hôn lên môi cô mà nước mắt chảy nhẹ xuống mặt cô.

“Sao vậy? Sao chàng cứ khóc mãi thế?”

Cậu lắc đầu rồi mỉm cười.

“Tối nay nàng ở đây nhé?”

Cô quay mặt đi chỗ khác rồi nhẹ nhàng gật đầu, cậu cười lạnh nhạt. Tối nay thôi, sáng mai thì nàng lại thuộc về người khác rồi.

Chương 70: cố gắng bao nhiêu năm đều mất hết rồi

“Tối nay nàng ở đây nhé?”

Cô quay mặt đi chỗ khác rồi nhẹ nhàng gật đầu, cậu cười lạnh nhạt. Tối nay thôi, sáng mai thì nàng lại thuộc về người khác rồi, cậu cúi đầu lạnh nhạt, đôi mắt cô thật sáng, sáng như vì sao trên trời, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng cầm lấy cái cằm nhỏ của cậu, sau đó mỉm cười nói:

“Sao thế?”

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng lại khiến giọt nước mắt kia nặng nề rơi xuống. Cô sờ lên mặt cậu, rồi nhìn cậu ấm áp.

Cậu đưa tay ra chạm nhẹ lên thắt lưng cô, rồi luồn tay tháo y phục, chọt cô giật mình rồi nắm lấy tay cậu, cô trợn mắt lên nói:

“Khoan đã!”

“Hả?”

Cậu nhìn cô có vẻ bất ngờ, cô ngồi dậy, sau đó đưa hai tay lên cổ cậu, rồi nhẹ nhàng nói:

“Như thế này hình như không hay!”

“Sao lại không hay?”

“Thì...”

Cô liếc mắt từ đầu xuống chân cậu, rồi mỉm cười lạ lùng.

“Thì không nên!”

Cậu cúi đầu cười, sau đó ngẩng mặt lên, giả vờ vui vẻ nói.

“Nàng không thích ta à?”

“Thích! Thích chứ!”

Rồi cô ôm lấy cổ cậu, cảm giác lên vai cậu nói nhỏ.

“Nhưng không phải hôm nay! “

Nói rồi cô buông tay ra, chuẩn bị đứng dậy đi về phòng, cậu ngồi đó chờ người ra, tính ra cô cũng rất hiểu vấn đề, cô còn biết là không nên, lí trí của cô còn rất sáng suốt. Vừa quay đi được mấy bước thì cậu đã nắm tay cô lại, nếu cô như thế thì cậu lại phải mạnh bạo hơn.

“Đi đâu?”

Tay cậu nhẹ nhàng luồn vào lòng bàn tay cô vuốt nhẹ, rồi kéo tay cô đặt lên mặt mình.

“Ở lại với ta đi!”

“Gia Minh! Đừng như thế!”

“Tại sao?”

“Đây là thân xác Cảnh Minh mà! Chàng...”

Cô giật tay ra, thấy ánh mắt đầy sự nguy hiểm kia của cậu nhìn mình, cô liền quay người chạy ra cửa.

“Không được đi!”

Cậu đứng dậy chặn cửa lại, tay nắm lấy gương mặt cô, miệng mỉm cười đầy thách thức.

“Nàng đã hứa sẽ ở lại rồi!”

Cậu khom xuống định hôn cô thì tay cô đã nhanh chóng bịt miệng lại, sau đó cúi đầu xuống. Cậu nuốt nước bọt cái ròi thở ra thật dài, cảm cậu gác lên đầu cô, suy nghĩ một hồi, biết bản thân không thể ép cô được, làm vậy thì không xứng đáng với cô tí nào. Sau này cô mà biết chắc sẽ tức đến chết, sẽ hận cậu đến chết, cô giơ tay ra ôm lấy cô, vuốt nhẹ bờ vai cô, nói nhỏ:

“Được rồi! Ta xin lỗi! “

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó cậu giơ tay mở cửa ra cho cô, cậu mỉm cười cái ròi nói:

“Về nghỉ ngơi đi!”

Cô gật đầu cái ròi nhìn lên, nhón chân hôn lên má cậu cái ròi quay lại ra về.

Cô vừa bước đi cậu đã nhìn qua bên kia, có mấy người gia nô nấp nấp ló ló bên đó, nhưng cậu giả vờ như không biết. Đóng cửa lại rồi quay lại giường ngồi. Ngồi được một lát thì giơ tay quạt cho cái nển tắt đi.

Cậu bước chân ra khỏi phòng trong im lặng, sau đó chân cậu nhẹ nhàng đi xung quanh nhà, đến phòng sách cậu dừng lại, sau đó bước vào.

Lát sau trước mặt cậu là một khu rừng, đây chính là lối đi đến khu rừng này một cách nhanh nhất, cậu đang đi thì chợt ai đó phía sau kêu cậu.

“Con quay lại rồi sao?”

Cậu đang đi thì chợt dừng lại, sau đó quay người lại nhìn. Nhìn thấy một người phụ nữ cao cao đẹp đẽ đứng trước mặt mình, cậu nhếch mép cười nhẹ.

“Người còn ở đây sao?”

Bà ấy nhìn cậu bằng một cặp mắt đầy sự yêu thương.

“Con còn ở lại ta sẽ ở lại”

Cậu nhìn bà, sau đó bật nhẹ đầu mỉm cười.

“Phu nhân Ái Phương, thật ra tôi rất biết ơn người, từ nhỏ người đã yêu thương tôi, lớn lên lại còn chăm sóc tôi. Sau này tôi có gặp chuyện người cũng bảo vệ tôi, người ở cạnh tôi, tuy bị nhốt trong hũ nhưng tôi vẫn biết người luôn ở cạnh, cảm ơn! “

“Đến cuối cùng vẫn không thể gọi một tiếng mẹ sao?”

Bà nhẹ nhàng mỉm cười, cậu đứng im đó, rồi lại quay mặt đi. Bà vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng đó, nói sao thì nói Gia Minh không chịu gọi bà là mẹ cũng là có nguyên nhân. Bà không trách cậu, cũng không thể trách cậu, lỗi lầm cuối cùng vẫn là từ bà mà ra.

Cậu đi một hồi nữa, lát sau trước mặt đã xuất hiện một ngôi miếu. Cậu bước lại gần, bóng đêm dày đặc, cả một tiếng côn trùng cũng không có. Cậu cúi đầu cười cái rồi giơ tay ra, gõ cửa lên mấy tiếng. Sau đó cậu đẩy cửa ra, hình ảnh đầu tiên cậu thấy đó chính là một bà lão. Bà ấy ngồi trên một cái ghế, mặt quay vào trong, quay lưng về phía cậu.

“Quay lại rồi sao?”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bà đứng dậy, bà nhìn cậu bằng cặp mắt sâu hóm. Nói giọng lạnh nhạt.

“Người có biết tất cả những thứ xưa nay chúng ta cố gắng, chúng ta dành dụm, chỉ phút chốc đã biến mất rồi không? “

“Biết!”

Cậu trả lời bình thản, sau đó tiến lại gần bà, bà tức mà bật khóc lên nước nỡ. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy bà khóc sau bao nhiêu năm dài, cậu mỉm cười cái rồi cúi xuống ôm bà.

“Bà già! Đừng có khóc, chẳng phải bà nói sống chết có số sao? Thì có thể là số tôi như thế rồi. Thường ngày chúng ta luôn cãi nhau, bà lúc nào cũng quát tôi, tôi lúc nào cũng chọc bà giận, sau này bà sẽ khỏe hơn đó!”

“Không đúng, số người chính là sống đến 80 tuổi, giàu sang phú quý, do bà ta đã lấy mạng người, lấy số người cho con bà ấy. Ta nói với người bao nhiêu lần rồi, cậu ấy là mạng đoán mệnh, cậu ấy sẽ gánh nghiệp của mẹ mình, sao người lại làm thế?”

Bà buông cả cái gậy, sau đó bấu lấy người cậu khóc nước nỡ.

“Nó là em trai ta, từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiền lành, ta là anh nó, ta có thể

để nó khổ sở vì bà ấy, chết vì bà ấy hay sao. Nghiệp của bà ấy làm sao có thể để nó gánh chứ?”

“Phúc đức tại mẫu, mẹ người hiền lành bao nhiêu người sẽ phú quý hạnh phúc bấy nhiêu. Do mẹ hăn là cây độc, sinh ra trái độc mà thôi! Người đúng là ngu đần! Mạng mình đã không cần rồi, mệnh phú quý cũng cho người ta, vợ cũng nhường cho người ta, người ta có biết không? Hay chỉ mình người thiệt thòi?”

“Ta ngu cũng được! Bà đúng là không nhường ta câu nào!”

“Bao nhiêu năm nay người đã cố gắng như thế nào hả? Người quên rồi sao? Bao nhiêu đau đớn người phải chịu, bao nhiêu ngày tháng người phải cô đơn. Đã đến cuối cùng rồi người lại từ bỏ? Tại sao? Tại sao hôm đó người lại nhảy theo Cảnh Minh, người có biết dưới đó là gì không? Chính là vực thẳm. Chính là nơi yêu ma không dám đến, con người rơi xuống sẽ không còn xác, người biết tại sao vẫn nhảy xuống?”

Bà vừa nói vừa đánh vào người cậu, cậu mỉm cười cái rồi nói:

“Tôi cãi lời bà tôi sai. Được chưa?”

“Người còn cười, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, sẽ có ngày người hối hận mà thôi!”

Nói xong bà bực mình đi vào trong, cậu từ từ đi theo bà. Bà tức tối cầm cái đèn hoa sen trên tú thờ quăng xuống đất, nó văng ra từng mảng, rồi cậu cúi xuống nhặt nó lên, ngẩng mặt lên thấy mắt mũi bà đã tèm lem, cậu mỉm cười rồi nói:

“Được rồi, vốn dĩ chuyện đã thành ra như thế này rồi!”

Cậu nhặt xong liền bỏ lên bàn, cậu quay người lại cúi đầu với bà, sau đó nói:

“Bà già à! Xin lỗi vì đã làm bà tức giận, cái ơn ta cứu bà khi xưa, nay coi như hòa nhé, ta nợ lại bà lời cảm ơn, nợ thêm lời xin lỗi. Ta đi đây, ta sẽ ở bên cô ấy thêm một chút, ta quay lại đây để nói với bà, sau này hãy chăm sóc cho nàng ấy!”

Cậu quay lưng đi mà mắt cậu cay cay, sau đó cậu giơ tay lên lau nước mắt. Bà quay mặt lại rồi ném cái gậy vào người cậu

“Hoàng Gia Minh! Nếu người không cứng đầu mềm yếu, thì kết cục của người không thảm thương thế này đâu!”

Cậu bước đi ra ngoài, không quay mặt lại nhìn bà, bà nhìn theo mà tay bà run lên lấy bầy. Chợt bà ngồi thộp xuống ghế, bà nhìn theo bóng lưng cậu dần khuất trong màn đêm, rồi bà lại nhắm mắt lại.

Hình ảnh một bàn tay giơ cái ô ra che mưa cho bà, sau đó ngồi cạnh bà, một ánh mắt sáng quắt, một cái miệng nho nhỏ.

“Bà già, bà đói bụng à? Sao lại ngồi ở đây?”

Bà ngẩn mặt lên nhìn cậu bé đó, chợt mỉm cười lạnh lùng.

“Ta bị điên đấy, mau đi ra chỗ khác đi!”

Nó nhìn quanh rồi bỏ cái ô lại, còn bỏ ra một cái bánh bao, nó nói:

“Bà cầm lấy! Mẹ ta dặn làm người phải có trái tim ấm áp nhân hậu, bà đói thì ăn đi. Cầm ô mà che, nếu có khó khăn cứ lại nhà họ Hoàng, nói quen với ta. Sẽ có người cho bà đồ ăn, tiền ta không cho đâu, mẹ ta nói sẽ bị

người khác lợi dụng, ta sẽ cho bà ăn vài bữa. Ta về đây, cả ngày hôm nay đi quanh thôn cũng may gia nô chưa bắt được!”

“Này! Nhóc con! Người tên gì?”

“Hoàng Gia Minh! “

Nói xong nó nhìn đông nhìn tây, sau đó chạy đi mất. Bà nhìn quanh rồi nhìn xuống cái bánh bao, đã mấy ngày nay bà chưa ăn gì, bà cũng không có ý định sẽ sống tiếp. Tự nhiên bà lại bắt gặp một ánh mắt sáng của cậu, nó sáng ngời y như đôi mắt của con trai bà. Bây giờ chồng con bà đều mất, chỉ trong một đêm người ta đã giết hết cả nhà bà. Chỉ vì muốn bà đi tìm cho họ một kho báu, kho báu được giấu từ hằng trăm năm trước. Vì kho báu đó chỉ có người như bà mới tìm được, ấy thế mà họ giết cả nhà bà để cảnh cáo. Bây giờ tay trắng, sống chui sống nhủi, kẻ không còn gì hết, tưởng đâu cuộc đời đã sớm chấm dứt rồi.

Bà mỉm cười cái rồi cầm cái bánh bao lên ăn, sau đó nước mắt chảy ra ướt mặt.

Ngày hôm sau bà đi bộ đến nhà họ Hoàng, trên tay cầm một cái ô, bà đứng đó cả buổi. Nhìn thấy nhiều người canh cửa bà không dám kêu, rồi ngồi cạnh một gốc cây để che mát, trưa trưa trong nhà lại vang lên tiếng la hét:

“Thiếu gia trốn ra ngoài rồi!”

Bà giật mình nhìn lên, sau đó thấy một bàn chân gơ lên leo qua tường. Bà chạy lại rồi cậu nhảy xuống, vừa lúc ấy bà đỡ được cậu, trong nhà chạy ra một đám người, sau đó nhìn thấy bà ngạc nhiên, cậu kéo tay bà rồi nói:

“Bà già, bà quay lại tìm ta à?”

Bà nhẹ nhàng gạt đầu, rồi bà Hoàng đi lại, lo lắng nói:

“Gia Minh, con đừng nghịch nữa, mau vào nhà đi con!”

Lúc ấy bà nhìn thấy nấp sau cửa là một thằng bé khác, vầng trán nó tối đen, mắt thâm quầng, biểu hiện của một người mạng yếu, bà Hoàng nhìn qua cửa rồi chỉ tay.

“Con vào dạy Cảnh Minh bắn cung đi, không thì lão gia sẽ phạt cả hai đứa đấy, mau đi con!”

“Lại phạt, phạt thì phạt con này, liên quan gì Cảnh Minh?”

“Thế thì ngoan đi, vào nhà để học hành đàn ông!”

“Được! Mẹ sai người lấy cho bà già này một ít thức ăn đi, lấy cả nước nữa, kéo bà ấy bị ghen!”

Nói rồi Gia Minh buông tay bà ra, bà Hoàng nhìn bà ấy mỉm cười, rồi hỏi:

“Bà quen Gia Minh sao? Thấy thằng bé rất quan tâm bà!”

“Tôi chỉ là...ăn xin thôi! Nên cậu ấy thương cảm!”

“Bà có muốn vào nhà không? Vào ăn một bữa rồi đi, không thì Gia Minh nó lại la om lên!”

Bà Hoàng mỉm cười, Gia Minh lúc nào cũng tinh nghịch quậy phá, nhưng suy cho cùng trái tim lại rất ấm áp nhân hậu. Đi chơi trèo tường trốn đi thường xuyên, nhưng dọa Cảnh Minh sẽ bị phạt nó liền ngoan ngoãn đi vào.

Từ đó trở đi lâu lâu bà bói điên lại lang thang ngang đó, bà cứ ngóng Gia Minh trốn ra ngoài để được gặp cậu. Có ngày mưa tầm tã, có ngày nắng cháy cả đầu. Cứ thế tháng trôi qua rồi năm trôi qua, bà lang bạc như một người điên, thân thể gầy gò, người đen nhẻm, không ai biết bà là ai từ đâu đến.

Năm trôi qua thấm thoát Gia Minh đã lớn khôn, càng lớn cậu càng quậy phá tinh nghịch.

Nhưng đến một ngày bà bói điên biết trước cậu sẽ gặp họa, nhà họ Hoàng âm khí dày đặc, mùi quý sống nồng nặc hơn cả mùi dương khí, bà đứng ngoài cổng chờ cậu hoài, chẳng thấy cậu đâu, bà nóng lòng đến nỗi trốn vào nhà. Bà lần tìm đến phòng cậu, đêm đó cậu ngủ mê thì bà đi vào. Giật cậu dậy, còn rất gấp bảo cậu trốn đi, ai ngờ không ngoài sự đoán, cậu vừa trốn ra khỏi phòng lửa trong phòng liền bốc lên. Cậu và bà nhìn mà không rời mắt, ánh mắt long lanh của cậu trợn lên hốt hoảng.

Rồi bà cùng cậu chạy nhanh rời khỏi đó, đang chạy thì phía sau nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Bà sợ hãi kéo cậu đi, đến một khu rừng thì cậu bị té, lúc ấy vừa nhìn lại đã thấy một người đàn ông cao to, cầm trên tay một lá bùa. Sau đó phóng về phía Gia Minh, phút chốc thân thể cậu bốc cháy. Cháy dữ dội đến mức bà không cách nào dập được. Bà đã hoảng loạn đến nỗi người như phát điên lên.

Chồng con bà cũng đã từng chết, chết vì lửa, nên ám ảnh bà mãi đến bây giờ. Gia Minh cũng bị cháy trước mặt bà, sau đó hết cách bà liền lấy hồn cậu ra. Giấu vào người, lúc ấy bà dùng hết sức dập lửa, sau đó giấu xác cậu, kéo cậu vào khu rừng nhà họ Hoàng, ở đó sẽ bảo vệ được xác cậu. Sau này bà không thể trả hồn về xác cậu được nữa, nên yểm vào xác con quạ. Chôn ở khu rừng cấm địa nhà họ Hoàng, vì quạ là loài biết nói, ít ra sau này cậu có gặp lại bà, hay gặp lại người có căn tu, sẽ giúp được cậu nhập lại vào xác.

Nhưng thời gian trôi qua rồi, đã đến hồi có kết quả, hôm nay cậu lại bỏ hết bao nhiêu công sức bà và cậu bỏ ra. Quay lưng đi mà không luyến tiếc gì, bà nắm chặt tay, sau đó nói:

“Người đàn ông đó là phụ thân của Cảnh Minh, người phụ nữ đã đốt phòng người là mẹ Cảnh Minh! Người lại cứu Cảnh Minh để bỏ mạng! Hoàng Gia Minh người vốn là một tên ngu đần!”

Chương 71: kho báu lâu đời

Giữa đêm tối cậu vừa chậm chậm đi vừa nhìn lên trời cao. Cậu đang đi thì chợt chân cậu đứng lại, sau đó mắt nhìn quanh, lát sau rời khỏi căn hầm cậu mới bước ra khỏi phòng, ngồi bệch xuống ghế. Không một ánh đèn, không một tiếng động, cậu ngồi vậy một lát mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Chân cậu lang thang từ phòng này qua phòng khác, sau đó lại đứng lại trước cửa phòng cô. Cậu đứng đó rất lâu, rất lâu sau mới quay về phòng, vừa đặt lưng nằm xuống đã nghe thấy bên ngoài có tiếng lạch bạch vang lên. Cậu ngồi bật dậy, sau đó mở tung cửa sổ, thấy trên bầu trời đen kịt kia toàn là những chấm đỏ đỏ, cậu cắn môi dưới cái rồi nói:

“Tiểu thư này dai như đĩa vậy!”

Nói rồi cậu nhìn qua tường, trên đó treo một cây cung, cạnh bên là một giỏ

tên, cậu bước lại sau đó cầm xông ra ngoài, cậu chạy như bay rồi leo ra tường rào. Cậu chạy thật nhanh, người như xuyên qua màn đêm. Chạy được một lúc rồi cậu mới dừng lại, sau đó ánh mắt cậu đăm đăm sát khí, nhìn về phía trước, cậu bước lại gần rồi kéo mũi tên ra, chỉ thẳng vào bóng người đứng phía trước.

“Dừng tay!”

Cậu chỉ nói hai chữ, sau đó mũi tên đã sáng lên một cái, người đó mặc một cái áo choàng màu đen, nghe thấy giọng cậu liền hạ nón áo xuống. Sau đó từ từ quay mặt lại, cậu nhếch mép lên nhìn, tiểu thư Ánh Dương vừa nhìn thấy cậu đã vội vàng bước lại gần.

“Cảnh Minh! “

Cậu buông mũi tên ra, nó xoẹt một cái bắn về phía Ánh Dương, sau đó cô ấy nghiêng mặt qua một bên, kết quả mũi tên bắn dính vào cái cây sau lưng.

“Cảnh Minh! “

“Cô đang làm gì thế?”

“Ta...”

Tiểu thư ấy liền nhìn xuống chân, còn mấy cái hũ tròn tròn nằm bên dưới, cô nhếch mép lên cái rồi nói:

“Chàng biết rồi sao?”

Cậu giơ tay ra sau lưng rút ra thêm một mũi tên, sau đó kéo nó ra.

“Ta bảo dừng tay!”

Cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt cậu, sau đó nhìn vào mũi tên.

“Chàng không bắn ta đâu, nếu chàng muốn bắn thì lúc này đã không cố tình bắn trước!”

“Suy nghĩ nhiều quá rồi đó!”

Nói xong cậu lại buông tên ra, cô ấy liền trợn mắt lên rồi lách người, mũi tên lại cắm vào cái cây phía sau.

“Cảnh Minh! Hoài Thục đã nói gì với chàng? Để bây giờ chàng gặp ta là lại làm như vậy? “

“Không liên quan tới Hoài Thục! Là do cô thôi! Dừng tay lại!”

Cậu giơ tay ra sau, chuẩn bị lấy thêm một mũi tên nữa, sau đó nói:

“Ta không cho phép cô cấu kết với ma quỷ hại người, khi cô còn sức mạnh có thể cô sẽ sai khiến được nó, nhưng con người thì phải có lúc yếu. Nếu như cô không ngăn cản được nó nữa, hậu quả thế nào cô đã suy nghĩ tới chưa?”

Cậu vừa nói vừa cầm mũi tên trên tay, nhếch miệng nhìn tiểu thư ấy đầy sự ác cảm.

“Đời cha ăn mặn, đời con cũng ăn mặn, cả gia đình cô không lấy một người có trái tim! “

Vừa nói xong tiểu thư ấy đã chạy lại, trên tay chẳng cầm gì, vừa chạy lại vừa khóc.

“Cảnh Minh! Chàng quay lại với ta đi, chúng ta sắp thành thân với nhau rồi, Cảnh Minh! “

Lúc đó tay cô ấy đã ôm ngang hông cậu, người run rẩy khóc nước nỡ.

“Nếu chàng muốn ta dừng tay, được, ta dừng, ta không làm nữa, nhưng chàng quay lại với ta đi, ta chỉ muốn Hoài Thục rời khỏi chàng thôi!”

Cậu cầm mũi tên trên tay, mắt nhìn vào không trung không đổi lấy một chút cảm xúc, sau đó mắt liếc xuống nhìn cô ấy, cười một cái thật đều giả.

“Thật sao?”

“Thật!”

Cô ấy bất ngờ ngẩng mặt lên, sau đó cậu liền suy nghĩ cái gì đó, rời tay cậu buông mũi tên xuống đất, cậu nói:

“Nàng sẽ làm tất cả vì ta sao?”

Lúc ấy Ánh Dương bất ngờ, sau liền gật đầu, thật sự chưa bao giờ cậu Cảnh Minh lại gọi cô ấy là nàng. Nghe một tiếng thốt ra từ miệng cậu mà như không tin vào tai mình.

“Cảnh Minh, chàng suy nghĩ lại rồi sao?”

Cậu chột nhìn băng quơ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Cũng...suy nghĩ lại, nàng cho ta biết, những cái hũ này là tìm thấy ở đâu?”

Cô ấy suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Chàng hỏi cho Hoài Thục à, định lừa ta có đúng không? Chàng lợi dụng tình cảm của ta để lừa ta à?”

“Không nói thì thôi! Bầy dơi cô tạo ra, một bầy ta hạ một bầy, hai bầy ta lại hạ hai bầy. Ta cho cô lấy công chuộc tội, không muốn thì...”

Cậu quay người bước đi, cô ấy quay mặt lại nhìn hai mũi tên dính trên thân cây, sau đó cô bước đến một bước.

“Cảnh Minh!”

Cậu đang đi thì chợt dừng chân, sau đó cô ấy chạy lại, kéo cánh tay cậu, rồi nói:

“Ta nói ra chàng sẽ lại quay về với ta như lúc trước chứ?”

“Còn phải suy nghĩ lại, cô biết việc hợp tác với ma quỷ sẽ có kết quả gì mà! Ta chỉ không muốn nhìn cô chìm xuống vũng lầy mà thôi!”

Cô ấy chợt thở ra một hơi dài, mắt nhìn lại mấy cái hũ vẫn còn đầy miệng, sau đó nhìn lên cậu.

“Chàng lo cho Hoài Thục hay...?”

“Lo cho ai cũng không phải là cô, tôi ghét nhất là phụ nữ xấu xa độc ác, tôi sẽ yêu cô nếu cô là một người tốt tính, sẽ ghét cô nếu cô là người có lòng dạ xấu!”

“Chàng...”

“Ta đã nói rồi đó, có quay đầu hay không tùy vào cô, từ trước đến nay tà mãi mãi không thể thẳng chính, cô hiểu không? Đừng để ma quỷ chiếm lấy mình!”

Nói rồi cậu giật tay ra, quay người đi thẳng, không nói lại thêm câu nào. Ánh Dương đứng đó nhìn theo mà tay run lên lấy bầy, chợt quay mặt lại nhìn mấy cái hũ rồi lại nhìn bóng lưng cậu. Cô ấy đứng đó trơ người ra, mặt mũi lấm tấm mồ hôi, thấy cậu đã đi xa, cô chợt hét lên:

“Cảnh Minh! Nếu ta tốt bụng lương thiện, chàng sẽ yêu ta đúng không? “

Cậu không dừng chân, miệng chỉ nhếch nhẹ lên, sau đó vừa đi vừa nói nhỏ.

“Chắc là vậy, Cảnh Minh là người lương thiện chắc chắn sẽ thích người lương thiện!”

Sau đó Ánh Dương quay người lại, nhìn vào trong bụi rậm, một bàn chân bước ra ngoài, ông ấy nhìn Ánh Dương cái rồi nói:

“Con gái!”

“Phụ thân! Con đã dụ hấn ra đây, phụ thân thấy khi nào thì thích hợp?”

“Đúng là không ngoài dự đoán, thẳng nhãi con đó vẫn có thể sống bao nhiêu năm qua, mạng lớn đến như vậy! “

“Phụ thân, chúng ta phải nhanh lên thôi, con thấy bà Hoàng kia đã chuẩn bị tẩu tán tài sản đi hết rồi, nghe bảo sẽ cho khắp thiên hạ, nên phụ thân, chúng ta phải ngăn bà ta trước khi bà ấy làm như thế, và...phải tách Cảnh Minh và Hoàng Gia Minh ra!”

Ông ấy liền gật đầu.

“Chỉ cần ta biết Cảnh Minh còn sống, chỉ cần biết kho báu nằm ở đâu. Và vị thiếu phu nhân kia vẫn còn nhìn thấy, còn thở, kế hoạch này chưa bao giờ thất bại!”

Ông ấy chợt nở một nụ cười nham hiểm sau đó đưa tay lên nhổ một mũi tên dính trên thân cây rồi nhìn nó.

“Thằng nhãi con này qua bao nhiêu chuyện nó vẫn cứ ngu ngốc, không bao giờ ra tay được, đứng trước kẻ thù mà nhân nhượng thì chính là tự giết mình! “

Ông ấy bẻ mũi tên gãy ra làm hai, sau đó quăng nó xuống đất, quay người lại rồi nói:

“Mau thực hiện kế hoạch tiếp theo đi!”

“Dạ!”

Nói xong ông ấy cũng đi mất, còn mình cô ấy ở lại, lát sau đôi mắt sắc sảo đó liền liếc qua nhìn mấy cái hũ tròn tròn. Rồi giơ tay ra vuốt một lá bùa màu đỏ, sau đó lửa liền cháy lên, cô quăng xuống mấy cái hũ rồi nói:

“Được! Được! Hoàng Gia Minh! Những gì người cướp của Cảnh Minh, ta sẽ đòi lại từ từ, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài! “

Nói xong cô liền nhìn vào đống lửa đang cháy dưới chân, bao nhiêu tiếng rên rỉ vang lên. Rồi tiếng trái tim đập bình bịch cũng vang lên, miệng Ánh Dương cười nhẹ, sau đó ánh mắt nhìn vào nhà họ Hoàng ở xa xa kia.

“Nhà họ Hoàng to thật lớn thật, nhưng sau này nó sẽ trở thành nhà họ Lê ta!”

Nói xong Ánh Dương quay người đi, đám lửa phía sau cũng dần tắt đi.

Cậu vừa về tới nhà đã nghe thấy đám gia nô hô hoán lên, cậu bước vào đã thấy dơi chết rơi tứ tung xuống nền. Sau đó mắt đảo quanh, chợt thấy Hoài Thục và bà Hậu đứng bên kia nhìn qua, cậu quay mặt đi chỗ khác rồi đi vào phòng.

Vừa đi thì Hoài Thục đã cản cậu lại, sau đó kéo cậu ra một bên nói nhỏ.

“Chàng đi đâu?”

Cậu né tránh ánh mắt của cô, sau đó nói:

“Chị dâu! Có chuyện gì sao?”

“Đừng đóng kịch Gia Minh! Ta biết là chàng, lũ dơi chết đó là sao? Chàng đi đâu vậy? “

“Ta đi có việc, chỉ cần sau này nàng biết chuyện này sẽ không xảy ra nữa là được!”

“Là sao? Ý chàng là sao?”

“Không sao! Ta về phòng đây, sắp tới giờ rồi, để Cảnh Minh còn nghỉ ngơi!
“

Nói rồi cậu liền lách đi vào trong, cô đứng đó một lát thì bà Hậu đi lại.

“Cậu Cảnh Minh nói sao? Cậu có biết chuyện này không? “

Cô đưa tay sờ gáy cái rồi lắc đầu, cô nói:

“Chắc không sao đâu, chúng ta quay về phòng thôi!”

“Được!”

Bà Hậu nhìn qua đám gia nô đang túm tụm quét mấy con dơi chết đó, bà nhìn lát rồi nhú mào.

“Đây là dơi của bà Hà mà!”

Nói xong bà cũng quay mặt đi vào trong. Tuy trong lòng nhiều thắc mắc nhưng bà vẫn không biết làm sao, chỉ đành chờ đợi câu trả lời.

Sáng hôm ấy nghe mọi người kêu cửa inh ỏi, nghe bảo hôm nay nhà họ Hoàng có khách, cô chuẩn bị y phục trang sức các thứ. Sau đó bước chân ra khỏi phòng, vừa đến điện chính đã nhìn thấy một đám người lạ đứng ngoài sân. Cô liếc mắt qua cái rồi thấy bà Hoàng ngồi nói chuyện với ông Lê. Còn có tiểu thư Ánh Dương đứng cạnh, cô nhếch mép cái đã hiểu ra vấn đề. Tuy cậu Cảnh Minh đã viết thư từ hôn rồi nhưng tiểu thư ấy vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn đeo bám cho đến tận đây, cô chưa vội bước vào, chỉ quay qua hỏi tiểu Mai.

“Cậu Cảnh Minh đã ra đây chưa?”

“Dạ chưa!”

Nói vừa xong cô đã thấy cậu Cảnh Minh từ xa đi lại, sau đó cô liền chạy lại ngăn cậu.

“Cảnh Minh! Cảnh Minh đi theo tôi!”

“Chị dâu!”

“Cảnh Minh! Tiểu thư Ánh Dương qua đây rồi, còn mang cả phụ thân qua làm sức ép cho cậu và bà Hoàng! “

“Vậy thì sao?”

“Họ ép hôn cậu đó! Còn hỏi thì sao?”

“Vậy chị muốn thế nào mới được?”

Cô đứng suy nghĩ một lát rồi nói:

“Cảnh Minh! Cậu không được lấy cô ấy! Nhất định không được!”

“Nhưng từ hôn thì phải có lí do chính đáng, chúng ta đã hứa hôn rồi mà!”

“Cậu muốn lấy cô ấy sao?”

Cô chống ta nghiêng đầu nhìn cậu, cậu nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tôi không biết, chị nói sao thì là như vậy!”

Cô vò đầu, không biết phải dạy cậu như thế nào, cũng không có cách giúp cậu. Cô bắt đầu cảm thấy rối rắm.

“Cảnh Minh! Cảnh Minh à! Tôi...”

Chưa nói dứt câu xa xa đã có một tên gia nô đi lại gần, sau đó cúi đầu nói nhỏ với cậu.

“Cậu ơi, bà gọi cậu ra điện chính! Có khách quan trọng!”

Cậu nhẹ nhàng gạt đầu cái rồi nhìn cô.

“Chị dâu! Tôi đi đây!”

Cậu bước chân đi theo gia nô, cô đứng đó rồi xoay qua xoay lại.

Chợt cô đi nhanh vào điện chính, vừa bước vào đã nghe giọng ông Lê vang lên.

“Hôn lễ này vẫn phải cử hành, con gái ta vẫn chưa làm gì sai trái, vậy không có cơ gì lại bị hủy hôn. Vả lại ta biết Cảnh Minh đang gặp một số chuyện, ta không trách nó, cũng không truy cứu việc này! “

Bà Hoàng ngồi đó im lặng mặt lạnh như tiền, không nói bất cứ lời nào, mắt chỉ nhìn qua Cảnh Minh, sau đó mỉm cười.

“Ta tuy là mẹ, nhưng hạnh phúc của con ta tôn trọng, ý của Cảnh Minh thế nào thì ta sẽ nghe theo thế ấy. Ta là phu nhân nhà họ Hoàng bao nhiêu năm nay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đứng ra, nhưng mà người đe dọa ta thì chưa có một ai!”

Nói rồi mắt bà ấy nhìn qua ông Lê, mỉm cười lạnh nhạt.

“Chuyện ông Lê đây âm thầm giúp gia đình ta chôn cất một phần cơ thể cho người quá cố ta rất mang ơn. Nhưng chuyện của bọn trẻ, ta không muốn ép con!”

“Tôi tưởng phu nhân đây phải giữ lời hứa với chúng tôi thay cho Hoàng lão gia chứ không phải... “

Chưa nói dứt câu thì bà đã quay qua cậu Cảnh Minh hỏi:

“Cảnh Minh! Con muốn như thế nào?”

“Con?”

Cậu nghe bà hỏi xong thì liền quay qua nhìn cô, cô liếc mắt qua nhìn ông Lê cái rồi nói:

“Luân thường đạo lý chắc ông Lê đây hiểu rất rõ, nếu đã hiểu về nhau quá rồi thì cũng không cần phải vòng vo làm gì. Nếu không muốn nửa đời sau sống trong nuối tiếc thì làm đi, bản thân mình đã sai rồi lại muốn lôi người khác sai cùng mình, trước khi ai cũng biết thì nên biết dừng nó ở đâu!”

Nói rồi bà Hoàng nhìn cô vẻ bất ngờ, bà không hiểu lời nói của cô nhưng ông Lê hiểu, ông ấy cười rồi nói:

“Nghe nói bao lâu nay quả là không bằng chứng kiến, người ta nói thiếu phu nhân nhà họ Hoàng đây ăn nói thẳng thắn, hôm nay mới có dịp!”

“Nếu còn lương tâm, ông hãy dừng lại ngay đi, cả con gái của ông, hai người dừng lại đi!”

“Dừng! Chuyện hôn lễ là chuyện dĩ nhiên, trai tài gái sắc, thiếu phu nhân đây đi quá giới hạn của mình rồi!”

“Ông Lê, ông muốn con Cảnh Minh sau này gọi ông là gì?”

Cô khom người xuống nhìn ông nói nhỏ, tiểu thư Ánh Dương cười khẩy, sau đó quay qua Cảnh Minh nói:

“Cảnh Minh! Chàng nói đi!”

Cậu nghe tiểu thư Ánh Dương nói vậy, liền nhìn qua bà Hoàng, bà ấy im

lặng này giờ, chợt bà nhìn Cảnh Minh mỉm cười trấn an.

“Con yên tâm!”

Bà nắm tay cậu, sau đó quay qua tiểu thư Ánh Dương nói:

“Tiểu thư Ánh Dương đây quả thực rất tốt, nhưng mà chuyện lúc trước Cảnh Minh đã quên sạch. Vì vậy nó mới sợ làm hỏng đi tương lai của tiểu thư đây, hủy hôn cũng là bất đắc dĩ! “

“Không sao! Tôi không chấp nhất! Tôi có thể chịu được!”

Tiểu thư Ánh Dương mỉm cười rồi nói, bà Hoàng cầm chung trà lên, sau đó nhìn ông Lê cái.

“Nhưng mà tôi chấp nhất!”

Chương 72: kho báu và lòng tham

Trưa hôm ấy tiểu thư Ánh Dương và ông Lê phải nhẫn nhịn đi về, tuy mang lòng uất hận nhưng vẫn phải nhịn. Bây giờ cô mới biết thật ra uy quyền nhà họ Hoàng không phải chỉ đơn giản là danh tiếng, nó mạnh mẽ hơn cô nghĩ rất nhiều. Trưa ấy bà Hoàng vẫn ra tiền đưa đàn ông, vẫn cười cười nói nói, nhưng chung quy là bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Cô nhìn theo bóng tiểu thư Ánh Dương mà đôi mắt đăm chiêu. Đến khi bà Hậu khều cô cái rồi cô mới tỉnh ra, bà có hỏi thăm cô mấy thứ nhưng cô chỉ lắc đầu, sau đó nói:

“Không có gì. Chỉ là tôi cảm thấy chuyện này sẽ còn kéo dài”

“Đương nhiên là không kết thúc được rồi. Đâu đơn giản như vậy chứ?”

“Mà bà Hậu à. Chuyện tối qua. Những con dơi đó đã điều tra được gì chưa?”

“Mùi đó thì chỉ có là dơi của bà Hà thôi. Có lẽ những trái tim trong hũ đã được phá huỷ rồi, nên bây dơi mới chết hết không rõ nguyên nhân như thế”

“Bị phá huỷ sao? Liệu có liên quan gì đến tiểu thư Ánh Dương không nhỉ?”

“Tôi nghĩ có liên quan. Nhưng việc tại sao cô ấy tự tay phá huỷ bầy dơi này thì tôi lại không biết”

Cô khoanh tay lại nhìn mông lung, sau đó liền nói:

“Có khi nào cô ấy suy nghĩ lại rồi không? Nên huỷ đi bầy dơi đó. Để hoàn lương quay về bên Cảnh Minh?”

“Không đâu!”

“Tại sao?”

“Mùi âm khí toả ra từ người tiểu thư ấy càng lúc càng mạnh. Chứng tỏ cô ấy chưa chịu bỏ cuộc”

Bà nói xong thì kéo tay cô đi vào, vừa đi bà vừa nói:

“Có lẽ cô không biết. Ông Lê ngày xưa là bạn buôn hàng với lão gia nhà mình, nên chuyện hôn ước này kia thật sự rất quan trọng. Tiểu thư Ánh Dương lại rất thích cậu Cảnh Minh. Nên cơ hội bỏ cuộc là không. Với lại ông Lê và phụ thân ông ấy lại là thầy bùa giỏi. Thấy ông ấy điềm tĩnh như vậy nhưng thật ra ông ấy rất giỏi, tôi nói cô nghe. Bà bói diên cũng phải dưới ông ấy một bậc”

“Đáng sợ vậy sao?”

Cô nhíu mày cái rồi nhìn bà, bà nghiêm túc gật đầu.

“Nhưng mà bao nhiêu năm nay chưa nghe gì liên quan tới nhà đó. Không biết là tại sao?”

“Không nghe gì là nghe gì?”

“Thời lão gia còn sống hay đi với ông ta. Nói cô nghe cũng không sao. Chuyện đã qua rồi. Ông ấy và lão gia nhà mình thời đó rất ngang tàng, gặp người thì uy hiếp người, gặp của thì chiếm lấy của. Những năm về trước có thể gọi là danh tiếng lẫy lừng. Nhưng người ngoài không ai dám động đến. Cô xem tài sản nhà họ Hoàng. Làm nông cho mướn ruộng đất hay làm gì cũng không thể nhanh trở thành một đế vương vàng bạc tiền của nhanh như vậy được”

“Cướp sao? Vậy là giết người cướp của rồi”

“Ai tôi không dám chắc nhưng tôi có thể chắc chắn lão gia không giết người, có lẽ đi với ông Lê nên làm cái gì cũng mang tiếng theo”

“Vậy à?”

Cô suy nghĩ một lát rồi lại nói:

“Nhà ông Lê tính ra cũng không phải dạng vừa nhỉ? Nhà họ Hoàng giàu thế này thì nhà họ chắc nhà họ cũng không kém gì đâu”

“Cái đó đúng một phần. Vì nhà họ Lê trước kia có cửa đều được đốt qua sòng bài, còn lão gia mua đất mua trâu. Mướn gia nhân. Kinh doanh buôn bán. Theo cô ai mau giàu hơn ai?”

Cô không cần suy nghĩ cũng có thể biết được, cô nhìn quanh nhà họ Hoàng cái rồi nói:

“Tôi không biết tài sản nhà họ Hoàng lớn bao nhiêu. Chỉ căn nhà trăm phòng này thôi đã suýt lạc mấy lần rồi. Nhưng mà chuyện bà nói thì liên quan gì đến chuyện này? Chuyện giàu có thì sao?”

“Cô không hiểu ý đồ của ông Lê sao? Tuy bây giờ ông ấy cũng có thể gọi là giàu. Nhưng tài sản nhà họ Hoàng là thứ mà ai cũng thèm khát. Nhất là lúc lão gia chết đi. Như răn mất đầu. Và có một nguyên nhân nữa”

Mắt cô chột liếc nhẹ qua bà, sau đó trán bà ấy rịn mồ hôi ra rồi nhìn cô nghiêm túc nói:

“Ngày xưa rộ lên một tin đồn, bảo có một kho báu. Rất nhiều vàng ròng vàng nén, giá trị cực kỳ lớn. Tôi nhớ một lần đi buôn lão gia có nhắc tới. Sau đợt đi buôn đó thì lão gia cũng qua đời”

“Vậy thì sao? Bà nghi ngờ ông Lê hại lão gia sao?”

“Không hẳn là hại. Mà là đem lão gia ra làm con chốt thí. Thử nghiệm”

“Bà nói rõ ra hơn đi”

“Cái kho báu đó rất quý giá, còn nghe nói là bị yểm thần giữ của. Ai lại gần hay chạm đến sẽ bị quật. Còn liên tục đến gia đình con cái sau này”

“Bà nói ông Lê đem lão gia ra để thử nghiệm sao? Vậy...Bà có nghe nói kho báu đó được cất ở đâu không?”

“Không. Nhưng tôi biết nếu người có căn tu sẽ có cách lấy được. Cô hiểu ý tôi không?”

“Hiểu. Tôi hiểu”

Cô gật đầu cái rờn mồ hôi cũng bắt đầu chảy ra, cô mím môi cái rờn nói:

“Thế bây giờ đối tượng của ông ấy không phải là Cảnh Minh mà là tôi à?”

“Cả hai. Ông ấy sẽ ép Cảnh Minh lấy Ánh Dương trước, sau đó sẽ lấy Cảnh Minh ra tìm đến cô ép cô làm việc cho ông ấy”

“Bà Hậu à, có phải bà suy nghĩ quá nhiều rồi không? Dù sao cũng chưa đến đâu mà”

“Phòng cháy hơn chữa cháy, tôi nói cho cô biết đôi mắt này của cô có thể nói là có một không hai trên đời này. Huống hồ ông Lê là thầy pháp rất giỏi còn không cách nào lấy được kho báu. Nên cô phải cẩn thận với ông ấy”

“Tôi biết rồi. Nhưng tôi phải làm sao mới đúng đây? Cảnh Minh mất trí nhớ rồi, chúng ta phải làm sao đây bà Hậu?”

“Hoài Thực, trước giờ chuyện lớn chuyện bé gì cô cũng đã trải qua. Chuyện này nếu như quá sức của cô thì cô hãy nghe tôi, rời khỏi đây đi. Dẫn theo Cảnh Minh cao bay xa chạy. Dù sao bà Hoàng cũng đã quyết định sẽ rã tán

cái nhà này. Tranh giành hay quyền lực sẽ không còn nữa. Cô yên tâm rời đi đi, chăm sóc cậu ấy cho tốt”

“Bà nói gì vậy? Bà nghĩ tôi sẽ làm thế sao? Không đâu. Và lại không chỉ có nhà họ Hoàng bà và mẹ, còn như hươ Nụ và mấy đứa trẻ nữa. Bà nghĩ tôi sẽ ra đi vì ham sống sợ chết sao?”

Bà nhìn cô, lúc đầu đã biết cô sẽ không đồng ý, nhưng bà vẫn nói ra, bây giờ bà mới cảm thấy mình đúng là suy nghĩ không thấu đáo, sau đó bà nói:

“Tôi biết mà. Tôi sai rồi”

Nói rồi bà mỉm cười, cô kéo tay bà rồi ôm bà vào lòng.

“Chẳng phải bà nói ông Lê sẽ cần tôi sao? Chúng ta tương kế tựu kế, lấy gậy ông đập lưng ông thôi. Ông Lê là thầy pháp, vậy bà Hậu đây cũng là thầy pháp, chúng ta lại có hai người, không việc gì phải sợ cả”

“Cô định làm gì?”

Bà lo lắng nhìn cô hỏi, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Tôi đã nói rồi. Ông Lê muốn tìm tôi cứ để ông ấy tìm. Chúng ta ngồi chờ là được. Đến lúc đó chúng ta liệu chuyện mà làm. Nếu như ông ấy muốn bắt tôi thì có trốn ở chân trời cũng không thoát. Lòng tham của con người rất đáng sợ, lại đáng sợ hơn nếu như người đó âm mưu từ rất lâu rồi. Nhất định có sự chuẩn bị cả rồi, chúng ta chỉ là thuận theo ông ấy. Cho ông ấy thấy chúng ta không đề phòng, sau đó tìm hiểu điểm yếu rồi hành sự thôi”

“Hoài Thực à, cô lấy đâu ra cái gan đó vậy? Cô không sợ gì thật sao?”

“Tôi? Tôi à thì...”

Cô xoa đầu cái rồi lảng tránh câu hỏi, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Thôi, tôi đi đây. Có gì nói sau đi!”

“Cô, cô đi thật sao? Đúng là không biết sợ mà”

“Có gì đâu mà sợ. Có Gia Minh tài giỏi như vậy ở cạnh thì tôi sợ gì?”

Cô mỉm cười cái rồi vừa đi vừa làu bàu. Lát sau không cẩn thận đâm sầm vào Cảnh Minh, cô ngẩng mặt lên cái rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh. Cậu có sao không?”

“Tôi không sao. Chị làm sao thế? Đi mà không nhìn đường lại cúi đầu xuống đất thế kia?”

“Không có gì, không có gì đâu. Tôi về phòng đây. Đi nhé?”

Cậu giơ tay ra rồi kéo tay cô lại.

“Nhưng chị dâu à? Mẹ dặn em gọi chị vào phòng nói chuyện đó”

“Mẹ? Mẹ dặn? Có chuyện gì quan trọng sao?”

“Tôi cũng không biết. Chỉ là mẹ nói thế, chúng ta đi thôi”

Cô tự chỉ vào mặt mình, sau đó ngơ ngác ra hỏi:

“Chúng ta? À ừ”

Cô chỉnh đốn y phục lại rồi đi theo cậu. Lát sau vào phòng bà bảo cậu đóng

cửa lại, sau đó bà quay mặt lại nhìn cô và cậu mỉm cười dịu dàng.

“Cảnh Minh, Hoài Thực. Hai con ngồi đi, mẹ có chuyện muốn nói”

“Con đứng được rồi mẹ, có gì mẹ nói đi”

Cô nhìn bà hỏi, cậu lại ngơ ngác gương mặt ra không hiểu gì. Lát sau và mỉm cười bước lại gần. Sau đó bà nắm tay cô, rồi nắm lấy tay cậu, sau đó bỏ tay cô vào tay cậu, bà nói:

“Hai đứa con thành thân với nhau đi!”

Một câu nói ngắn gọn thôi đã khiến đầu óc cô dường như có luồng điện chạy qua. Nhất thời không thể phản ứng kịp, cậu chớp mắt cái rồi mấp máy đôi môi:

“Mẹ nói sao?”

Bà mỉm cười cái rồi nói lại lần nữa. Bà nói:

“Mẹ muốn hai đứa thành thân. Mẹ biết Cảnh Minh có ý với Hoài Thực, Hoài Thực cũng vậy đúng không con? Mẹ không quan trọng con và Gia Minh đã lấy nhau. Vì mẹ coi trọng hiện thực hơn quá khứ. Gia Minh mất cũng đã lâu rồi, mẹ không muốn con phải sống như thế đến hết cuộc đời này, các con có ý với nhau mẹ nhìn mẹ biết”

Bà vừa nói trong đầu bà đã hiện lên một hình ảnh, lúc ấy là bà vô tình nhìn thấy Cảnh Minh say rượu sau đó còn giơ tay ôm lấy Hoài Thực, kéo cô vào phòng. Bà nhìn thấy cũng chỉ là để đó, nhưng bây giờ bà muốn hai người họ sẽ đến với nhau.

Mắt cô đứng im đờ ra. Không liếc nhìn bà nổi. Lát sau mới chớp mắt rồi

run rẩy nhìn qua Cảnh Minh, nếu bây giờ từ chối thẳng thừng thì sẽ ra sao? Rồi bà Hoàng nữa. Có phải bà đã hiểu lầm gì không?

“Mẹ à chuyện này. Chuyện này”

Cô nhìn bà sau lại quay qua nhìn cậu. Cậu vẫn nhìn cô bằng ánh mắt long lanh, tay cậu ấm áp áp vào bàn tay lạnh buốt của cô. Sau đó cậu nói:

“Chị dâu, mẹ...Chuyện này không được đâu!”

Nói rồi cậu rút tay ra khỏi tay cô. Sau đó cậu lùi ra sau một bước, rồi cậu cúi đầu xuống. Cô liếc qua nhìn cậu rồi quay lại nhìn bà, bà nhìn cô ánh mắt nhân hậu.

“Hoài Thực, con thấy đó. Nếu Cảnh Minh không thành thân thì người nó lấy sẽ là Ánh Dương. Nhưng mẹ biết Ánh Dương không phải người tốt. Ông Lê cũng vậy, Cảnh Minh bây giờ chẳng thể tự bảo vệ mình, mẹ sợ...”

“Mẹ, con có thể bảo vệ Cảnh Minh, Nhưng thành thân không cần thiết đâu mẹ”

“Có thể nào cũng là chị dâu em chồng. Thành thân sau khi làm phu thê rồi mới có thể đường đường chính chính bên cạnh nhau bảo vệ nhau. Con không muốn cạnh bên Cảnh Minh sao?”

“Con...Đương nhiên là...”

Cô quay qua bắt gặp ánh mắt cậu. Tròn xoe sáng chói. Sau đó trong đầu liền hiện lên gương mặt và giọng nói của cậu ngày xưa

“Chị chỉ cần sống hạnh phúc tự khắc tôi sẽ hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ bỏ rơi chị. Chưa bao giờ muốn hại chị”

“Tôi lo cho chị!”

Cô chớp mắt cái rồi nhìn bà, bà thấy gương mặt cô có vẻ không đồng ý, bà sợ cô vẫn còn suy nghĩ về chuyện em chồng chị dâu, bà liền tiến lại nói:

“Hoài Thực à? Trước đây Cảnh Minh bảo vệ con. Bây giờ con đừng bỏ thằng bé một mình có được không con. Mẹ không thể bên cạnh nó được. Nhưng con thì khác”

“Không đâu mẹ, không thể. Con không thể ở cạnh Cảnh Minh được”

Cô nói xong thì cậu cúi đầu xuống, một giọt nước trong vắt rơi xuống nền đất. Rồi cậu giơ tay gạt nó đi, cậu nói:

“Con không cần chị dâu bảo vệ!”

Cô quay lại nhìn, cậu liền mỉm cười cái rồi nói:

“Con sẽ bảo vệ chị dâu. Mẹ yên tâm. Chị ấy không muốn mẹ đừng ép chị”

Chương 73: mất đi rồi

“Cảnh Minh! “

Cậu đi trước cô đi sau, ra đến cửa thì cô gọi cậu lại. Cậu quay mặt lại nhìn cô, nhìn thấy khoe mắt cậu ửng đỏ cô liền ấp úng tiến lại gần, vừa tiến lại một bước cậu đã lùi ra sau một bước. Cô đứng yên rồi cười gượng gạo.

“Cảnh Minh, cậu đừng suy nghĩ gì cả”

“Tôi không suy nghĩ gì cả, chị cũng đừng bận tâm”

Nói rồi cậu đi lùi lại phía sau, sau đó rồi quay lưng đi. Cô giơ tay ra mà lạc lõng giữa không trung. Bà Hậu từ đâu đi ra, sau đó nhìn cô khoanh tay lại lắc đầu.

“Sao? Từ chối rồi à?”

Cô quay qua nhìn bà, sau đó thở dài.

“Bà và mẹ đã bàn bạc với nhau trước rồi đúng không? Tại sao lại không nói tôi nghe?”

“Nói làm gì?”

“Để ngăn cản”

“Tại sao? Trước nay tôi luôn cảm thấy cô và Cảnh Minh thật sự có gì đó với nhau. Ánh mắt cử chỉ, hành động. Hầu như ai cũng thấy. Cơ hội bà Hoàng ủng hộ hết mình tốt thế này cô lại bỏ qua? Làm sao thế hả?”

“Bà Hậu à, bà có biết tôi rất sợ không? Tôi thật sự rất sợ”

“Cô sợ gì? Cô nói tôi nghe xem”

“Tôi sợ Cảnh Minh sẽ tổn thương. Cậu ấy thật sự rất tốt, rất tốt. Tôi không

xứng với cậu ấy. Chuyện thành thân thật sự...”

Cô nhắm mắt lại bất lực, bà ấy thở dài cái rồi bước lại vỗ vai cô.

“Cô nói gì thế? Cô quên rồi sao? Cậu Cảnh Minh là người như thế nào, cậu không phải người quan trọng về hợp địa vị không. Cũng chưa từng khinh thường cô, cô đừng suy nghĩ như thế”

“Người như Cảnh Minh nhất định phải lấy người tốt, vừa đơn giản vừa thuần khiết. Quan trọng hơn là lấy nhau cậu sẽ không bị thiên hạ nói ra nói vào. Tôi từ chối cậu vì tôi muốn tốt cho cậu. Bà Hậu, chuyện trước đây Cảnh Minh quên đi rồi. Rất tốt, thật sự rất tốt, nên sau này tôi không muốn cậu nhớ lại rồi dẫn vật trái tim nữa”

“Cô có chắc cậu ấy đã quên tất cả rồi không? “

Tự nhiên bà lại trầm ngâm nhìn cô, sau đó bà lại mỉm cười lắc đầu. Cô nghe bà hỏi xong cũng bắt đầu đặt ra câu hỏi cho bản thân mình, rằng cậu Cảnh Minh có hoàn toàn quên hết không? Cô nhíu mày cái rồi gật đầu, thà tin là có, sau đó bà Hậu nhếch miệng, cười nhẹ một cái.

“Cô nghĩ vậy tôi cũng hết cách. Con người mà, không phải cây cối. Có lẽ cách giết chết một người lại là người mà họ yêu thương. Chỉ một câu nói, một cái lắc đầu, một hơi thở, cũng có thể khiến người ta chết. Đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô, đừng để mất đi rồi mới hối hận”

Cô thấy bà quay đi, sau đó cô cũng quay đi. Lát sau từ bên kia Cảnh Minh im lặng nhìn theo cô, ánh mắt lạnh nhạt, đôi môi khẽ nở một nụ cười nhạt nhẽo, rồi cậu lặng lẽ quay lưng đi.

Tối đó cô và tiểu Mai đi dạo ngang hoa viên. Cô vô tình thấy bóng cậu từ phòng bà Hoàng bước ra. Sau đó cô đứng lại nhìn, thấy cậu thất thểu đi thì

trong lòng cảm thấy có gì đó hơi khó chịu. Đến khi tiểu Mai kêu rồi khều nhẹ cô cái rồi cô mới tỉnh ra. Cô liền chạy lại, nhắm thẳng cậu rồi chạy đến, hốt ha hốt hải kiểu gì lại vấp trúng cục đá lót chân ngã về trước. Lúc ấy cậu giơ tay ra rồi đỡ lấy cô, còn khom xuống bế thốc cô lên bước nhanh lại ghế.

“Chị à không sao chứ?”

“Ui đau. Chắc trẹo chân mất rồi”

“Để tôi xem. Tiểu Mai à...Em gọi bà Hậu đến đây, nhanh lên”

“Dạ dạ”

Nó chạy nhanh đi, cậu liền ngồi xuống chân cô. Nhanh tay tháo giày ra, còn xoa nhẹ cái khớp chân, cô nhăn mặt rồi suýt xoa, từ trên nhìn xuống thấy ánh mắt lo lắng của cậu nhìn lên. Cô liền cảm thấy có lỗi với cậu, cậu vừa xoa vừa hỏi nhỏ:

“Chị có thấy đau lắm không? “

“Không”

“Mắt chị đỏ hoe rồi kìa. Tôi bế chị về phòng nhé?”

“À không không. Không sao, tôi đi được mà”

“Cảnh Minh? “

Cậu ngẩn mặt lên, sau đó cô cười gượng, thì ra là Cảnh Minh thật, vậy ra Gia Minh chưa nhập vào, cô liền hỏi:

“Cảnh Minh. Cậu vào phòng mẹ làm gì vậy?”

Cậu đang cúi đầu xoa cái khớp chân thì dừng lại, sau đó cậu nói:

“Có chuyện cần nói”

“Chuyện gì?”

Cô cúi đầu xuống, cậu nói nhỏ quá nên cô cúi xuống nghe

“Chuyện quan trọng thôi. Chị không sao rồi nhưng đi đứng cẩn thận lại. Chị hay chạy nhảy như vậy nếu không đi lại được lại khổ đấy”

“Tôi biết rồi!”

Lúc ấy ngẩng mặt lên cô đã thấy bà Hậu đi lại. Cô được bà và tiểu Mai dìu về, sau đó cậu lặng lẽ đứng nhìn theo. Cậu mỉm cười cái rồi vẫy tay với cô, cô cảm thấy cậu cứ lạ lạ, ánh mắt sao lại mang đầy sự ưu phiền như thế.

Lúc về đến phòng rồi bà Hoàng mới kiểm tra khớp chân cho cô, bà kiểm tra xong mới nói:

“Cảnh Minh đúng là giỏi thật. Không uống công bao năm học y thuật”

Nói xong cô chột nhứ mày, nói trong vô thức:

“Cậu ấy còn nhớ gì đâu”

Nói xong bà lại nhìn lên, bà lắc đầu cái rồi nói:

“Không nhớ nhưng cái gì đã ăn sâu vào máu rồi thì mãi không quên được. Không sao rồi, nghỉ ngơi đi, tôi về phòng đây. Nghe bảo chị kêu người gọi tôi qua”

Cô gật đầu cái rồi kéo chăn lên, che lại hai bàn chân rồi ngồi đó thần thờ. Lát sau tiểu Mai bưng vào một chén thuốc nóng hổi rồi nói:

“Thiếu phu nhân. Uống đi kéo nó nguội”

“Cái gì đây?”

“Thuốc đó. Cậu Cảnh Minh nói tối nay sợ thiếu phu nhân bị đau, uống trước để giảm đau đó”

Cô quay lại nhìn tiểu Mai cái rồi ậm ừ, nó đặt cái khay lên trước mặt cô. Sau đó cô im lặng không chạm đến, nó nghiêng đầu thắc mắc nhìn cô hỏi:

“Thiếu phu nhân còn đau sao? Sao người lại không uống?”

Nó cầm chén thuốc rồi thối thối, cô nhìn nó lát sau không hiểu sao lại khóc, cô nói:

“Tiểu Mai à? Ta đối xử với Cảnh Minh có tệ không? Có quá đáng không vậy?”

Nó không hiểu gì cả, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

“Đâu. Em thấy thiếu phu nhân đối xử tốt với cậu mà, có quá đáng gì đâu”

Nói xong nó giơ chén thuốc ra trước mặt cô, cô uống một ngụm rồi nhắm mắt. Nó nhặt một viên đường từ khay lên rồi nói:

“Cậu dặn nếu thấy đắng thì ngâm đường sẽ hết đắng”

Sau đó nó bỏ viên đường lên lòng bàn tay cô, rồi đem cái khay đi cất. Cảnh

cửa ẻo ẹt được mở ra, sau đó là mình cô ngồi lặng lẽ giữa phòng. Bỏ viên đường vào miệng, nó ngọt quá. Nó thể hiện gì? Chính là sự tinh tế, thứ mà trước giờ luôn hiện hữu ở Cảnh Minh, luôn là người nhìn một liềm thấy mười. Cô mỉm cười cái rồi nằm xuống, tự nhiên lại cảm giác đau lòng thế nhỉ? Không hiểu sao nhưng trái tim cứ nhói lên mấy hồi.

Cô nằm suy nghĩ thì ngủ quên lúc nào không hay, đến sáng sớm thì đã có người gọi cửa ầm ĩ. Cô bật dậy cái rồi trả lời:

“Có chuyện gì?”

“Thưa thiếu phu nhân. Nhà có khách ạ! Bà dặn thiếu phu nhân tranh thủ ra đón khách”

“Được!”

Cô trả lời xong thì ngồi dậy bước xuống giường, tự nhiên chép miệng cái cảm giác vị ngọt vẫn còn lưu trong miệng. Cô đơ ra mấy giây, sau đó cũng tắm rửa thay y phục đàng hoàng. Lúc tiểu Mai đi vào búi tóc trang điểm cho cô có hỏi dò thử:

“Ai đến nhà đấy tiểu Mai? “

“Dạ là ông Lê và tiểu thư Ánh Dương ạ!”

Cô nghe nó nói thì hơi bất ngờ.

“Họ lại đến à?”

“Dạ!”

Nó búi tóc cho cô rồi cô mới bước chân ra ngoài, đột nhiên trước mặt có

mấy cánh hoa đào rơi xuống, cô ngẩng lên nhìn thì đã thấy. Chợt giơ một bàn tay ra hứng lấy, lúc ấy tiểu Mai liền vội vàng kéo cánh tay cô.

“Thiếu phu nhân à, nhanh lên”

Cô chưa hứng được thì đã bị kéo đi, quay mặt lại nhìn thì thấy Cảnh Minh đứng bên kia nhìn qua, cô bị kéo vội quá nên cũng không nhìn cậu. Lát sau cô vào đến điện chính rồi mới cúi đầu hành lễ chào bà, chào ông Lê. Khi đã ngồi vào ghế ngay gần ông Lê mới nhìn bà nói:

“Hôm qua tôi có nhận được tin, sáng nay liền đến đây sớm”

“Cảm ơn ông Lê đã nể mặt”

Bà cúi đầu nhẹ nhàng nói với ông, ông liền quay qua tiểu thư Ánh Dương nói:

“Thật ra tôi làm vậy cũng là muốn giúp con gái thể hiện tấm chân tình, là thật lòng thật dạ với cậu Cảnh Minh “

“Cảnh Minh đã suy nghĩ thông suốt rồi, còn nói sẽ xin lỗi ông Lê và tiểu thư đây đàng hoàng. Bảo hãy tha thứ cho nó”

“Cậu Cảnh Minh hôm nay...? “

“À! Nó ốm rồi. Nên xin phép ở phòng nghỉ ngơi”

“À! Thế chuyện hôn sự giữa hai gia đình đã tính đến đâu rồi thưa bà?”

“Cảnh Minh nói xem ngày, ngày nào đẹp sẽ chọn. Sớm càng tốt”

“Mẹ...mẹ nói?”

Cô quay qua nhìn bà bất ngờ, bà thấy ông Lê tỏ vẻ không vui, bà liền nắm lấy tay cô rồi nói nhỏ:

“Lát chúng ta nói chuyện. Con ngồi yên đi”

Cô quay lại nhìn Ánh Dương, sau đó nhìn ông Lê. Tiểu thư ấy liền bước lại rồi đưa cho bà hộp quà, nói là cống phẩm gì đó, còn nói sẽ sớm dọn về đây ở chăm sóc Cảnh Minh. Nhưng từ khi cô nghe thấy hai chữ thành thân cô đã cảm thấy tai như ù đi, cô ngồi không nói gì cho tới khi mọi người đã đứng lên hết.

Cô nhìn theo bóng lưng của hai người họ, bà Hoàng quay lại nói với cô:

“Cảnh Minh nói với mẹ sẽ đồng ý thành thân với Ánh Dương”

Nói xong bà theo ông Lê ra ngoài, hai người đó còn vừa đi vừa nói thêm một số chuyện. Cô ngơ ngác nhìn theo rồi chân đứng dậy chạy nhanh về phòng. Lát sau chạy qua phòng Cảnh Minh thì giơ tay ra, nhưng vừa chạm cửa đã nghe thấy tiếng Ánh Dương cất lên:

“Cảnh Minh, chàng thấy không khỏe chỗ nào? Ta gọi thầy lang nhé?”

Cô đứng đơ người ra đó, cánh cửa mở hé hé vào, cô nhìn qua thấy cậu ngồi trên giường, gương mặt có chút nhợt nhạt, cậu lắc đầu nói:

“Đổi mùa trời lạnh nên cảm mạo thôi”

Tay tiểu thư ấy chạm nhẹ lên gương mặt cậu, rồi sờ lên trán cậu.

“Cảm ơn chàng vì đã đồng ý thành thân. Ta sẽ chăm sóc tốt cho chàng, Cảnh Minh”

Rồi tiểu thư ấy ôm lấy cậu, cô đứng ngoài cửa nhìn mà giật mình. Người cậu như người mất hồn vậy, không có phản ứng gì. Cô đứng đó nhìn một lát thì tự mình lùi chân về phía sau, bây giờ cô mới thấm cái cảm giác chân mình tự lùi ra phía sau là như thế nào. Rồi cô quay qua nhìn tiểu Mai, nó nhìn cô cái rồi ngơ ngác nói:

“Thiếu phu nhân. Người không vào sao?”

Cô trợn mắt lên giật mình, sau đó nhìn qua khe cửa đã thấy Cảnh Minh nhìn ra. Cô giật mình định đi thì cánh cửa mở ra, cánh tay tiểu thư Ánh Dương nắm trên cửa, nói vọng ra:

“Thiếu phu nhân. Người có việc gì sao?”

“Đi ngang thôi”

“Chị dâu”

Cô định đi thì cậu gọi lại, cô đứng lại rồi quay qua nhìn, cậu nói:

“Vào đây”

Cô chần chừ một lát rồi tiểu thư Ánh Dương liền né đường cho cô vào, cô bước vào chậm chạp, cậu giơ tay ra lấy từ trên giường ra cái gì đó rồi nói:

“Cái này cho chị. Xem như quà trước khi tôi thành thân”

Cô thấy nó cái đã biết nó là một bức tranh, cô ngấp ngừng giơ tay ra cầm lấy, chợt ngón tay trở cậu giơ ra sờ vào mu bàn tay cô cái nhẹ. Ngón tay đó nhẹ nhàng chạm vào, sau đó cậu buông tay ra.

“Tặng chị!”

Cô cầm lấy rồi cảm ơn cậu, sau đó liền xin phép đi về phòng. Cô quay người đi mà như trốn tránh ánh mắt của cậu, sợ chịu không nổi sợ sẽ khóc lên mất.

Cô chạy đi rồi mà cậu vẫn nhìn theo, tiểu thư Ánh Dương cũng thấy, nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười ngồi cạnh cậu.

“Ta nấu cái gì cho chàng ăn nhé. Cảnh Minh?”

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhìn tiểu thư ấy cái rồi nói:

“Ta muốn nghỉ ngơi”

Cô ấy liền gật đầu, sau đó nói:

“Được. Ta ra ngoài, ta đã dọn hành lí đến rồi, cần gì cứ bảo gia nô gọi ta qua. Ta chăm chàng”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiểu thư ấy liền đi ra ngoài, trên môi vẫn không giấu nổi nụ cười, trên gương mặt còn hiện lên sự vui vẻ.

Ra đến sân thì đã thấy Hoài Thục đứng giơ tay hứng cánh hoa. Sau đó tiểu thư ấy lại gần, rồi cúi đầu chào cô.

“Chào thiếu phu nhân! “

Cô nắm lấy cánh hoa trong lòng bàn tay, sau đó quay lại, mỉm cười nói:

“Mừng tiểu thư quay về”

“Cảm ơn! “

Cô trơ mặt ra, vẻ mặt bất ngờ nhìn tiểu thư ấy, cô ấy mỉm cười rồi nói:

“Cảm ơn đã buông tha Cảnh Minh, để chàng ấy về bên tôi”

Cô nắm lấy cánh hoa trong lòng bàn tay mà nắm chặt lại. Gương mặt thỏa mãn kia sao lại dịu dàng thế? Cứ nghĩ theo tính cách trước giờ của tiểu thư ấy thì phải nói sốc cô mấy câu cơ, ai ngờ lời nói lại kính trọng cô mấy phần.

“Hãy chăm sóc tốt cho cậu ấy”

“Đương nhiên tôi sẽ làm thế. Tôi rất yêu Cảnh Minh. Cảnh Minh yêu cô nhiều hơn yêu tôi, nhưng cô lại không yêu chàng ấy nhiều như tôi”

Nói rồi cô ấy mỉm cười mãn nguyện, cô cũng gật đầu mỉm cười.

“Cảnh Minh không thích người xấu, cả mẹ ruột của cậu cậu cũng bỏ bà rời đi, tôi mong cô sẽ thay đổi, sẽ ở cạnh cậu làm một người bình thường. Mong cô đừng đi theo vết xe đổ của bà Hạnh”

Nói rồi cô lặng lẽ quay người đi, tiểu thư ấy liền quay mặt lại nhìn phòng cậu. Sau đó lặng lẽ ngắm nhìn nó, quay lại ngắm nhìn những cánh hoa rơi từ trên cây rơi xuống, chợt mỉm cười nhẹ nhàng.

“Cảnh Minh không thích người xấu, vậy tôi thay đổi là được chứ gì?”

Nói xong tiểu thư ấy liền rời đi. Cậu Cảnh Minh đứng sát vào cửa, cậu dựa lưng vào cửa, lặng lẽ im lặng, cậu nhìn xuống dưới, mực trên bàn tay. Sau đó cậu mỉm cười, mỉm cười mà nước mắt lại nặng nề rơi xuống, cậu từ từ khụy xuống, ôm lấy cánh tay mình, rồi cậu nhắm mắt lại. Đúng là thời gian

không quan trọng, cố gắng không quan trọng, tất cả đều không quan trọng nếu thật sự không đúng người.

Thời gian qua cậu cứ phải giả ngốc nghếch cho cô không phải cảm thấy tội lỗi, cũng muốn sẽ có một con đường mới một cơ hội mới. Giống như với hai người xa lạ, sợ cô sẽ đề phòng, sợ cô xa lánh, ai ngờ cho dù có bao nhiêu chuyện xảy ra, cô vẫn là không đồng ý bên cạnh cậu. Thôi thì đây sẽ là lần cuối cùng, đã đến giới hạn của nó rồi, cậu sẽ buông tay rời xa cái thứ gọi là tình yêu đơn phương, rời xa người mãi mãi không bao giờ thuộc về mình.

Cô về đến phòng sau đó ngồi bệch xuống ghế, tiểu Mai đi phía sau liền quay lại đóng cửa, sau đó tiến lại gần cô rồi nói:

“Thiếu phu nhân xem xem cậu tặng thiếu phu nhân cái gì? Hình như là một bức tranh. Mà trước mặt tiểu thư Ánh Dương lại tặng quà cho thiếu phu nhân không sợ tiểu thư Ánh Dương ghen sao nhỉ?”

Nó cứ nói nhoi nhoi bên tai cô, cô quay lại cầm lấy bức tranh rồi vừa tháo vừa trả lời:

“Ta và tiểu thư Ánh Dương đều biết tính cậu, cậu mà đã chọn cái gì hay làm gì cũng đều có trách nhiệm. Cậu đã đồng ý lấy tiểu thư ấy rồi thì không việc gì phải ghen, sau này cậu là tướng công của tiểu thư ấy. Cậu sẽ không làm gì có lỗi với người đâu”

Vừa nói xong tay cô cũng đã tháo bức tranh ra xong, sau đó cô đứng hình khi nhìn thấy bức tranh đó, tiểu Mai chớp mắt rồi nhìn vào, sau đó nó thốt lên:

“Ôi ai mà tuần tú thế? Là ai vậy thiếu phu nhân? “

“Là...là...”

“Hoàng...Gia...Minh...”

Nó vạch bức tranh ra sau đó đọc chậm rãi, cô liếc qua nhìn nó làm nó giật mình, nó liền nói:

“Em xin lỗi, em chỉ đọc trong vô thức thôi. Em không cố ý đọc cả họ lẫn tên của thiếu gia đâu”

“Không sao”

Cô hít một hơi sâu, bức tranh vẽ giống đến nỗi cô cũng phải giật mình, sau đó trong đầu cô toàn hiện lên câu hỏi dồn dập.

“Tại sao Cảnh Minh lại vẽ được gương mặt của Gia Minh? Hay...không đâu. Không phải”

“Cô có chắc cậu ấy đã quên tất cả rồi không? “

Tự nhiên trong lúc ấy lời bà Hậu lại một lần nữa vang lên trong đầu cô. Hai tay cô bấu lại, sau đó tiểu Mai phía sau cứ suýt xoa khen.

“Ui! Thiếu gia nhìn tuấn tú thật đấy, chả trách ngày trước thiếu phu nhân đây cứ giấu ngấm một mình không cho em xem”

Nó nói luyên thuyên nhưng cô lại chẳng lọt vào tai nữa. Cô cuộn bức tranh lại rồi bước ra mở cửa, tiểu Mai nó quay mặt hết hoảng hốt gấp mà cô không trả lời cứ chạy ra khỏi phòng, cô thật sự muốn gặp Cảnh Minh, hỏi cậu xem rốt cuộc chuyện là thế nào. Cậu đã thực sự nhớ lại kí ức hay thế nào.

Nhưng đang chạy thì chân cô vội đứng lại, tiểu Mai phía sau cũng vừa chạy tới, cô quay người lại rồi đi về phòng, nó nhìn theo mà mặt mũi ngơ ngác. Nó hỏi cô nhưng cô không trả lời. Cô đang đi thì đột nhiên dừng lại, bây giờ đâu giống như lúc trước nữa, cậu và cô không giống như trước nữa, khác rồi, nghĩ vậy thôi đã cảm thấy tâm hồn lạc lõng, cảm giác mất cái gì đó, cảm giác thật khó tả.

Chương 74: sáu nàng dâu quay về kê cứu

Tối đó bà Hoàng cho người mời cô ra ăn cơm. Cô đi ra cùng tiểu Mai, nó vừa đi vừa luyện thuyết, ngày nào nó cũng nói, trong nhà có chuyện gì nó cũng biết, cái gì nghe được nó cũng về nói cho cô nghe. Sau đó còn thêm mắm dặm muối một tý, cô bên cạnh nó nên ngày nào cũng có chuyện để nghe, nó đi sau lưng cô vừa đi vừa nói:

“Thiếu phu nhân à nãy em ra sau bếp lấy thuốc cho người em nghe mọi người bảo tiểu thư Ánh Dương mừng việc hỉ sự nên tặng lì xì cho gia nô nhiều lắm. Mà lại không thấy cho em cái nào, lát thiếu phu nhân gặp tiểu thư ấy hỏi xem xem có quên đi em rồi không?”

Cô nghe nó nói thế thì mới nói:

“Lát ta gặp ta hỏi cho em”

“Dạ được”

Nó mỉm cười cái rồi tung tăng vui vẻ chạy theo sau. Cô vừa đi vừa nhìn dọc đường, trời hơi tối nhưng đèn lại sáng, chiếu vào mấy cánh hoa đào hồng hồng rơi lả tả. Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Hoa đẹp quá!”

Nó nhìn quanh sau đó mỉm cười gật đầu.

“Dạ. Gốc hoa này lớn như thế chứng tỏ cây đã sống lâu lắm rồi”

“Ừm, chắc đã hơn mười năm rồi”

Cô nhìn nó một hồi nữa rồi mới đi. Cô đi vào bàn chuẩn bị ăn cơm, nhìn quanh một lượt thấy cũng đã đông đủ rồi, chỉ có cái ghế của cậu Cảnh Minh là trống không, và chỗ tiểu thư Ánh Dương hay ngồi cũng trống. Bà Hoàng cầm chén lên cái rồi mời mọi người ăn, cô cũng cầm chén lên rồi ăn, vừa gắp một nhúm cơm trắng cô đã nghe bà Hoàng nói:

“Ta đã đi xem ngày rồi, tháng này là tháng cuối năm, nên đầu năm sẽ làm lễ cho Cảnh Minh và Ánh Dương thành thân, nên mọi người vẫn còn nhiều thời gian để may y phục mới. Ta đã đặt mua vải từ kinh về, hai hôm nữa vải về mọi người cứ lấy mỗi người hai cây, may hai bộ để mặc trong ngày đại hôn của Cảnh Minh nhé.

Son phấn ta cũng đã đặt mua rất nhiều, ta chỉ còn Cảnh Minh là người nối dõi trong nhà, nên chuyện này rất quan trọng, với Cảnh Minh và nhà họ Hoàng. Ngoài ra ta còn biếu mỗi người mười nén vàng thôi xem như là mừng ngày vui, và từ ngày mai sẽ cho mọi người ra phủ thoải mái, muốn đi thăm nhà hay đi chơi tùy thích. Nên mọi người cứ ăn cơm rồi mai lên đường nhé”

Mọi người nghe xong thì xôn xao cả lên, ai cũng cười tít mắt vỗ tay bôm bốp. Họ cảm ơn bà, rồi đứng dậy cúi đầu lia lịa, cô cũng đứng lên gật đầu cúi xuống cảm ơn bà, bà mỉm cười cái dịu dàng rồi xoa vai cô nói:

“Hoài Thục, con làm dâu nhà ta cũng sắp nửa năm rồi, lần này về thăm nhà ta cho con đi bao nhiêu ngày tùy thích, nhưng về trước ngày thành hôn của Cảnh Minh nhé con”

Cô nhẹ nhàng gật đầu cái rồi quay lại. Ai cũng vui đến nỗi ăn cơm không nổi, cô ngồi lặng lẽ rồi gắp cơm lên ăn, không khí tối hôm đó thật sự rất náo nhiệt. Họ còn bày cả tiệc tùng ra sân, vừa ăn vừa ngắm cánh hoa anh đào rơi. Cô cũng ngồi đó cho có lệ, lát sau mọi người đang ăn thì cô bị tiểu Mai khều vào lưng.

“Thiếu phu nhân. Tiểu thư Ánh Dương đi bên kia kia, người qua hỏi chuyện cái lì xì giúp em đi, mai em và người rời khỏi đây rồi, em có tiền em sắm đồ mới”

Cô ngậy người ra rồi nhẹ nhàng trả lời:

“À, à được”

Nó mừng rỡ cái rồi, phúi bụi bánh trên bàn rồi đứng dậy. Sau đó bị tiểu Mai kéo đi qua bên kia, sau đó liền la lối om sòm:

“Tiểu thư ơi! Tiểu thư “

Cô ấy quay mặt lại cái rồi đứng nhìn, cô tiến lại gần mới bắt đầu nói:

“À...tiểu Mai thấy tiểu thư đây mừng hỉ mọi người ai cũng có bao lì xì, nó nói cũng muốn chúc tiểu thư và cậu đây một câu, rồi nhận bao lì xì”

Tiểu Mai mỉm cười gật đầu liên tiếp, sau đó tiểu thư Ánh Dương liền nhìn xuống cái khay, sau đó nói:

“Hai tay tôi bưng khay mất rồi, với lại bao lì xì để ở phòng, hay thiếu phu nhân dẫn tiểu Mai đi theo tôi, tôi đưa lì xì cho nó”

Tiểu Mai vừa nghe đã kéo tay cô liên tiếp, sau đó nó nói:

“Thiếu phu nhân dẫn em đi lấy đi, thiếu phu nhân”

Cô mỉm cười gượng, thấy nó phẫn khích quá cũng không nỡ từ chối. Thấy gương mặt Ánh Dương cũng bình thường, cô lại gật đầu luôn. Lúc ấy cô đứng đó đợi, tiểu thư ấy bưng chén thuốc qua phòng Cảnh Minh, lát sau mới cầm khay trống đi ra ngoài. Cô đi theo tiểu thư ấy và dẫn theo tiểu Mai.

Khi đã đến phòng rồi cô mới đứng ngoài cửa, tiểu Mai nhận được bao lì xì của tiểu thư ấy rồi mới phẫn khích cảm ơn liên tiếp. Sau đó cô và tiểu Mai quay về, nó giở bao ra coi sau đó còn hét toáng lên vì vui. Cô chỉ im lặng rồi lại đi đi, lát sau cô đang đi thì chợt dừng lại, sau đó mắt bắt đầu liếc xung quanh. Cô cảm giác có ai đó đứng sau lưng nhìn mình, nhưng cô không quay lại, chỉ đi chậm chậm rồi liếc nhìn xung quanh. Sau đó cô nhìn qua tiểu Mai, nó vẫn không có biểu hiện gì, chỉ mê mẩn số tiền trên tay. Tối hôm đó trở về phòng mà cô cứ ngồi lặng im, cô cứ suy nghĩ về người lúc này, không biết là ai, nhưng lại có cảm giác đó là một vong hồn, cô thở dài cái rồi nói:

“Mai đi rồi mà còn gặp cái gì không biết nữa”

Nói xong cô liền nằm dài trên bàn, sau đó giơ tay khều nhẹ vào đĩa bánh trước mặt, rồi ngồi bật dậy.

“Bánh đậu xanh này thằng Cò nhà mình thích ăn lắm này, hay mai đem về một ít cho nó. Đã nửa năm rồi không biết lớn hơn chút nào không nữa”

Cô vừa nói xong thì bên ngoài đã nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó cô ngẩng mặt lên nhìn, rồi hỏi:

“Ai vậy?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô cũng không để ý, nhiều khi gia nô đi ngang va vào cửa cũng nên. Cô bước lại chỗ cái tủ lấy một miếng vải rồi gói bánh đậu lại, chuẩn bị ngày mai về nhà cho thằng em. Cô vừa gói xong thì cất vào tủ, trong lòng háo hức đến nỗi ngủ không được. Cứ nằm xuống rồi lại ngồi dậy, sau đó lại đi ra đi vào, đi chán rồi lại ngồi, ngồi chán rồi thì mở cửa nhìn ra ngoài.

Trời không trăng nhưng vẫn nhìn thấy cánh hoa rơi rơi xuống sân, sau đó cô ngồi lên bậc cửa, chống cằm nhìn ra ngoài. Không biết đã nửa đêm chưa, tự nhiên mắt rảnh rồi quá lại nhìn qua bên kia. Phòng cậu Cảnh Minh vẫn còn sáng đèn, cô chớp mắt cái rồi nhìn qua chỗ khác. Cô ngồi đó một lát thì mắt lại nhìn ra cửa, tự nhiên lại thấy có cái bóng đen vụt chạy ngang, sau đó cô nhìn quanh thấy gia nô vẫn canh cửa tận năm sáu người, lòng thầm nghĩ chắc chỉ là hoa mắt thôi. Cô chép miệng cái rồi đứng dậy vươn vai, tự nhiên đang vươn vai thì bỗng nghe thấy tiếng cộp cộp vang lên bên tai. Cô quay mặt nhìn theo âm thanh đó, rồi nhìn thấy một cái bóng đen, thoáng chút giật mình cô nhíu mày cái rồi hỏi:

“Ai đó?”

Cô không nghe thấy câu trả lời, sau đó liền tiến lại phía trước, cảm giác giống với lúc này, khi từ phòng tiểu thư Ánh Dương quay về, cô tiến lại thêm mấy bước rồi mới hỏi lại:

“Ai đó?”

Nhưng hỏi mãi cũng không thấy câu trả lời, cô liền đứng lại. Sau đó mới quay lưng quay về phòng. Lúc cô đóng cửa lại xong xuôi mới có bóng người đi ra, ánh mắt của tiểu Mai nhìn vào cánh cửa phòng trắng dã, miệng nó cười rộng ra, tóc tai y phục rũ rượi, sau đó lặng lẽ đi vào trong bóng tối.

Cô leo lên giường sau đó nằm xuống hít một hơi dài, rồi cô nhắm mắt lại, biết là ngủ không được nhưng vẫn cứ nhắm mắt để đó. Đến gần sáng thì bắt đầu ngủ quên, tự nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng lộp cộp rất đều. Cô mở mắt ra mờ mờ nhìn, cái bóng tối trong phòng và cái ánh sáng của đèn treo ngoài kia. Cô nhìn thấy có rất nhiều cái bóng đen hiện lên, đó là một đoàn người, cô chớp mắt cái rồi hỏi:

“Ai vậy?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, cô ngồi dậy chuẩn bị đi ra xem xem có phải các vị phu nhân chuẩn bị về thăm nhà sớm không. Nhưng bước ra mở cửa thì không thấy ai, cô đứng đờ ra đó rồi chớp mắt dụi dụi, thầm nghĩ:

“Lại gặp ma sao?”

Cô vừa nghĩ vậy đã bắt đầu thấy lạnh lạnh, gió thổi vào mặt khiến mặt trở nên tê tê. Sau đó một cơn gió xoáy thổi từ dưới chân thổi lên, một đồng giấy tờ bay vào phòng. Cô giật mình đóng cửa lại, sau đó còn phủi bụi trên mặt xuống, cô liền nói:

“Mở cửa làm gì thế không biết, bụi bay hết vào phòng”

“Thiếu phu nhân”

Cô vừa quay mặt lại đã nghe thấy bao nhiêu người đồng thanh gọi, cô trợn mắt lên rồi nhìn xuống nền, chợt lạnh gáy nhìn từ dưới lên trên. Thấy trước mặt là một dàn người treo lơ lửng trên không trung, y phục màu đỏ, mặt mũi thì lạnh như tiền. Cô liếc quanh thì thấy có hết thảy là sáu người. Sau đó cô giật mình thụt lùi về sau, lưng áp vào cánh cửa, bây giờ mới thực sự đã tỉnh ngủ rồi.

“Thiếu phu nhân”

Họ nhìn cô cái gọi thêm một lần nữa, cô thấy trên trán họ ai cũng bị dán một lá bùa, cô lắp bắp hỏi:

“Ai? Ai vậy?”

Cô hỏi xong thì họ liền khóc nức nở, cô không biết tình thế này là như thế nào, tay lạnh đến nỗi không còn cảm giác gì. Bọn họ khóc mà mắt chảy ra toàn là máu, sau đó họ giơ tay ra chỉ vào miệng mình, ai cũng ngậm một củ sâm to, còn thừa ra mấy cái rễ ra ngoài, sau đó nói:

“Thiếu phu nhân, chúng tôi đều là người được nhà họ Hoàng cưới về, chúng tôi đều được cưới về cho thiếu gia”

Cô chớp mắt rồi trợn tròn nhìn họ, sau đó nhìn xuống chân họ. Bàn chân không có, sau đó cô nhìn lên mặt họ, người dính đầu bùn đất, tóc tai dính toàn là sinh non, cô nuốt nước bọt cái rồi nói:

“Thiếu phu nhân. Cứu chúng tôi”

“Mọi người bị bắt đi làm thần giữ của có đúng không? “

Vừa hỏi xong họ đã vội vàng lắc đầu, rồi sau đó thì gật đầu, cô nhíu mày cái rồi nói:

“Rốt cuộc phải hay không? “

Họ liền nói trong sợ hãi, họ bảo:

“Không phải thần giữ cửa, mà là canh giữ kho báu, chúng tôi phải canh giữ một kho báu rất lớn, người cứu chúng tôi với”

“Kho báu? Kho báu sao?”

Họ liền gật đầu, sau đó liền nói:

“Có một người dẫn chúng tôi đến đây, nói thiếu phu nhân sẽ giúp được, nên người giúp chúng tôi với”

Cô bắt đầu bớt căng thẳng, sau đó liền nhớ đến lời bà Hậu. Trước đây không lâu bà Hậu cũng đã từng nhắc đến một kho báu, vậy hai cái này là giống nhau hay khác nhau? Cô nhìn họ rồi hỏi:

“Kho báu đó ở đâu? Làm sao mới cứu được các người?”

Họ nghe vậy mừng vui ra mặt, sau đó liền nói:

“Kho báu này nằm ở phía tây thôn Vĩnh Lợi, nó nằm trên một ngọn núi, gần với khu rừng cấm nhà họ Hoàng. Thiếu phu nhân đi theo chúng tôi đi”

“Các người muốn tôi giúp cũng phải nói cách nào giúp được chứ? Tôi không biết gì cả!”

“Người chỉ cần đến đó đào xác chúng tôi lên, sau đó người tháo bùa trên trán chúng tôi, và nhổ đinh ra khỏi đầu chúng tôi là được”

Cô nghe họ nói mà lạnh cả gáy, chân tóc của cô bắt đầu cảm thấy tê tê, sau đó cô nói:

“Các người đều bị đóng đinh vào đầu sao?”

Họ liền nghiêng người xuống, sau đó giơ tay lên vạch tóc ra cho cô xem. Trong cái ánh sáng mờ mờ đó nhưng cô vẫn nhìn thấy được một cây đinh nhô lên một tý từ đầu họ, cô thở gấp rồi nói:

“Tôi...tôi sẽ nhờ người giỏi hơn đến giúp, ngày mai tôi được mẹ cho ra khỏi nhà, tôi sẽ đi tìm các cô”

“Thật sao? Thiếu phu nhân nói thật sao?”

“Tôi cũng có ý định này từ trước, nhưng đến nay các cô lại quay về, không nghĩ rằng những gì bà Hậu nói là thật”

Cô vừa nói xong đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, quay mặt lại cái bóng họ đã biến đâu mất, sau đó cô quay ra cửa hỏi:

“Ai đó!”

“Tôi!”

Tiếng bà Hậu vang lên, sau đó cô bước ra mở cửa. Bà vừa thấy cô đã vội đảo mắt nhìn quanh phòng, bà hỏi thẳng:

“Ai trong phòng? “

Cô nhìn bà cái rồi ấp úng nói:

“Không biết sao nhưng mấy linh hồn những người vợ trước của Gia Minh

lại quay về đây tìm tôi”

Bà nghe nói xong thì liền quay lại đóng cửa, sau đó bà thận trọng nhìn quanh phòng, bà nhếch miệng lên cười rồi nói:

“Cô định thế nào?”

“Họ bảo muốn tôi giúp họ. Hình như họ bị nhốt ở đâu đó, còn nói bị người ta yểm làm thần giữ cửa, giữ một kho báu lớn”

“Kho báu?”

Bà nhìn cô sau đó nhíu mày suy nghĩ, lát sau bà quay qua quay lại rồi kéo tay cô. Bà liếc quanh rồi nói:

“Hoài Thục. Lão cáo già đó bắt đầu rồi”

“Bắt đầu? Ý bà là...”

Bà gật đầu, sau đó cô nói:

“Tôi hiểu rồi, ông ấy muốn lợi dụng bọn họ đến tìm tôi, sau đó nhờ tôi cứu họ, để ông ấy lấy kho báu sao?”

“Không đơn giản là như vậy, nếu kho báu dễ lấy thì nó đã mất từ lâu rồi, cái tôi nói ở đây chính là lợi dụng cô mở cánh cửa đầu tiên thôi”

“Cánh cửa đầu tiên sao?”

“Đúng. Cánh cửa đầu tiên. Những cô gái đó là cánh cửa đầu tiên, lớp yếu nhất, họ chỉ đánh lạc hướng những ai đi ngang, sau đó làm họ lạc đường, rồi rẽ sang chỗ khác, không giết người. Lớp thứ hai là hai cô gái mới tuổi

13, được nuôi từ bé, ăn sẫm uống sẫm, sống không ăn thịt, ăn chay từ nhỏ đến lớn. Khi yếm sẽ bị chôn sống trong quan tài, bị cắt lưỡi, có lỗ thông khí. Sẽ chết dần sau từ 5 ngày đến 10 ngày, nuôi oán khí nặng. Sau khi chết sẽ ở đó canh kho báu, ai cố xông qua lớp đầu tiên nếu vào được đó sẽ bị quật chết một cách đau đớn”

“Ghê vậy sao?”

“Không chỉ ghê, nó được xem là sự thâm độc. Không phải bình thường mà kho báu vẫn nằm im ở đó, nghe bảo đã xuất hiện từ lâu rồi. Việc chôn các tiểu thư ở đó là mỗi nhữ cô thôi. Họ đã xác định được cô là con mỗi ngay từ khi cô được bà bói điên cho đôi mắt rồi, cô chỉ là chìa khóa cho họ thôi”

“Vậy... Tôi giúp các vị tiểu thư đó xong rồi tôi dừng, không đá động đến cánh cửa thứ hai là được thôi mà”

“Cô nghĩ ông Lê sẽ để cô làm thế sao? Ngây thơ quá. Không những cánh cửa thứ hai, còn cánh cửa cuối cùng, tôi nghe nói người nằm giữa đống kho báu đó là một người trong hoàng tộc. Là một hoàng hậu của triều đình, chết mang theo đứa con chưa sinh ra, yếm vào giữa lăng mộ, để bảo vệ kho báu đó. Người trong triều đình cũng đang hăm he nó. Nhưng bao nhiêu năm rồi vẫn chưa ai lấy được, cô nhúng tay vào thì chỉ có bỏ mạng thôi. Ngày xưa bà bói điên cũng vì chuyện này mà đã bị giết hết cả gia đình, bà ấy từ đó điên điên dại dại, lang bạc khắp nơi ả danh bao nhiêu năm. Ông Lê đã nhắm vào cô rồi thì sẽ không đơn giản phá cánh cửa đầu tiên đâu”

“Kho báu gì thì cũng có chủ nhân chứ? Chủ nhân nó là ai? Người đó tại sao không đến lấy?”

“Chủ nhân nó là một bí mật, không một ai biết về chủ nhân kho báu đó”

Chương 75: biến cố cuộc đời

“Kho báu đó không có chủ nhân. Vậy làm sao để có thể mở nó ra mà không một ai phải chết?”

“Có chứ. Nhưng tung tích thì không biết”

Bà Hậu nhíu mày cái rồi nhìn cô. Vẻ mặt của bà nhìn cô thể hiện bà rất lo lắng cho cô, cô nhìn lại bà. Cô hiểu bà đang suy nghĩ gì, cũng biết bà định nói gì. Sau đó cô mỉm cười cái rồi nắm lấy cánh tay bà.

“Bà Hậu à. Bà biết tôi sẽ giúp họ có đúng không? Thật sự tôi muốn giúp nhà họ Hoàng. Tôi làm nó vì tôi là vợ của Gia Minh. Là dâu trưởng nhà họ Hoàng. Và tôi biết nếu bà bói diên đã cho tôi đôi mắt thì tôi biết sứ mệnh của tôi chính là thay bà ấy làm mấy việc này. Vì thế nên bà đừng cản tôi”

“Tôi biết,tôi biết tính cô. Tôi mới lo cho cô”

“Bà có thể giúp tôi không? Tôi muốn giúp họ, sau đó tôi sẽ dừng lại. Qua cửa đầu tiên tôi sẽ đi, nhất định không tham lam tò mò vào cửa số hai hay cuối cùng gì cả”

“Đôi khi cô muốn dừng nhưng lại có người không cho cô dừng. Lòng tham con người là không có đáy, không có điểm dừng. Cô có hiểu không?”

“Nếu họ đã không cho tôi dừng vậy tôi không thể trốn tránh rồi, vậy tốt

nhất cứ theo sự tham lam đó, sau đó phá nó, tiêu diệt nó. Chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tốt, những điều cô suy nghĩ có thể nó là điều đơn giản, nhưng cô có biết thứ đó không hề đơn giản chút nào không?”

“Biết, nói sợ bà không tin. Tôi thật sự cảm thấy cuộc sống này rất vô nghĩa. Tôi không biết sống tiếp có ý nghĩa gì nữa”

Bà Hậu tỏ vẻ buồn rầu, sau đó bà nói:

“Hoài Thục, cô gặp phải chuyện gì sao? Nói tôi nghe có được không?”

“Tôi không sao, chỉ là không được ở cạnh người mình yêu nữa cảm giác mất mát lắm. Tôi cô đơn”

“Hoài Thục, vậy sao cô còn từ chối cậu? Rõ ràng hai người có cơ hội đến với nhau mà? Sao cô lại làm như vậy?”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Không phải đâu, chuyện không như bà nghĩ”

Cô nắm lấy tay bà cái rồi nói:

“Nếu sau này tôi có mệnh hệ gì bà chỉ cần giúp tôi đặt bài vị cạnh Gia Minh là tôi vui rồi. Tôi sẽ làm hết sức của mình. Hoàn thành sứ mệnh rồi tôi mới có thể sống cuộc sống của mình”

Cô nhìn xa xăm cái rồi mỉm cười. Bà nhìn cô đôi mắt đầy sự lo lắng. Lời nói chẳng khác nào một lời trần trối của người sắp chết cả.

“Cô đừng nói mấy lời này, tôi nhất định không bỏ cô ở lại. Cô có hiểu không? Cô không cô đơn một mình”

Cô gật đầu cái rồi xoa lòng bàn tay bà ấy! Sau đó nhìn quanh nhà.

“Được rồi, tôi có việc bà quay về phòng đi nhé! Chúng ta nói chuyện sau, được không?”

“Cô đừng suy nghĩ nhiều đấy, có chuyện gì cứ nói cho tôi nghe”

Cô gật đầu cái rồi mỉm cười cho bà an tâm. Bà gật đầu rồi đi ra ngoài, sau đó cô ngồi xuống ghế, mắt nhìn qua cái giường. Lát sau cô đứng dậy bước lại gần, cầm một cái gì đó lên sau đó mỉm cười cái điệu dàng.

“Chẳng có gì đáng sợ cả! Ta biết ở nơi nào đó chàng vẫn đợi ta. Chẳng có gì đáng sợ cả đúng không?”

Cô mỉm cười cái rồi chạy đi ra ngoài, gió hôm nay nhẹ nhàng mát mẻ, cô chạy mà y phục uốn lượn trong gió. Lát sau đã thấy đứng trước điện thờ, sau khi cánh tay cô đẩy được cái cửa rồi mới bước vào trong. Cô vào đó một lát rồi đứng hít một hơi sâu. Đôi mắt mở ra rồi nhìn quanh. Sau đó nhẹ nhàng vạch bức tranh ra. Rồi tay vuốt nhẹ cái treo nó lên tường, bức tranh này là Cảnh Minh vẽ, gương mặt này mỉm cười tinh nghịch chứ không cau có như bức tranh trước. Cô giơ tay lên sờ nhẹ rồi nói:

“Gia Minh. Mừng chàng quay về”

Nói xong cô quay lưng đi, vừa bước ra đến chỗ cất bài vị. Cô thả một bó nhang, sau đó cắm vào lư hương, khăn vái cái gì đó rồi nói:

“Mọi người sẽ bảo vệ con có đúng không?”

Cô nhẹ nhàng cười cái khúc khích rồi đóng cửa đi ra ngoài, hôm ấy trời trong mây xanh. Cô đi dạo quanh con đường nhỏ ngắm nhìn, giống như bản thân mình đã không còn nhiều thời gian nữa. Nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận lấy điều đó, vừa trân trọng cuộc sống vừa từ bỏ cuộc sống, biết sẽ chết nhưng tâm trạng lại rất vui.

“Thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân!”

“Tiểu Mai”

Tiểu Mai từ xa xa chạy lại, sáng sớm tinh mơ mù sương còn phủ kín khắp con đường. Nó xuất hiện trước mặt cô vội vàng nói:

“Thiếu phu nhân. Sáng sớm người đã đi đâu vậy? Em tìm không thấy em lo lắm”

Nó hỏi xong liền nhìn phía xa xa, sau đó nó nhíu mày cắn nhần.

“Thiếu phu nhân đi thấp nhang chào tạm biệt mọi người sao? Sao không chờ em? Em đi với người?”

“Thôi, cắn nhần mãi, muốn làm bà cụ khó tính à? Chúng ta về thu dọn hành lí thôi. Ta muốn quay về thăm nhà. Chúng ta đi”

“Ta nghe nói nhà tiểu Mai ở thôn Vĩnh Hà đúng không? Ta ở thôn Vĩnh Kiên. Ta và em có thể đi chung với nhau một đoạn. Sau đó em có thể về thăm nhà, ta sẽ tự về được”

Nó nghe xong liền trợn mắt lên hết hoảng. Sau đó là đổi sang bất ngờ vui vẻ.

“Thật sao thiếu phu nhân? Người nói là thật sao? Là thật sao ạ?”

Cô bật lên cười rồi nói:

“Ta lừa em làm gì? Ta nói thật. Ta biết tiểu Mai rất nhớ nhà có đúng không?”

“Dạ. Sao thiếu phu nhân biết vậy?”

Nó phấn khích kéo tay cô, sau đó cô mỉm cười:

“Thì ta ngày trước cũng thế mà. Lúc ta đi làm dâu, ta cũng rất nhớ nhà”

Cô kéo tay nó rồi suýt cái, ra dấu hãy giữ bí mật, sau đó nó gật đầu. Vừa gật đầu vừa cười tíu tít

“Có một người chủ như người là phước mấy đời của em. Thật đó”

“Biết rồi biết rồi! Ta cũng vậy. Chúng ta thu dọn hành lí đi thôi. Kẻo nắng lên”

Nó dạ cái rồi chạy ù vào nhà, sau đó thu dọn một cách nhanh chóng, sáng đó bà Hoàng cho rất nhiều xe ngựa đến đón các bà. Bà nào cũng có một xe chở về thăm nhà, cô đợi các bà đi hết mới quay vào nhìn bà Hoàng, sau đó quỳ lạy bà cái rồi tạ ơn.

“Mẹ, con đội ơn mẹ”

“Được rồi con, mau quay về khi trời còn sớm Mau đi”

Bà nói xong cô liền nhìn qua bà Hậu! Bà ấy mỉm cười vẫy tay với cô.

“Lên đường bình an nhé”

Cô giơ tay ra vẫy tay chào hai người mà lòng vừa vui vừa buồn. Sau đó chiếc xe ngựa dần dần cũng rời đi, tiếng lục cọc phát ra.

Sau đó là tiếng nói rôm rả của tiểu Mai. Cô vén cái màn ra cái rồi nhìn, cảm giác thật là nhẹ nhõm. Cô mỉm cười rồi thở ra một hơi.

Nhắm mắt để đó một lát, cảm thấy đã nóng lên một tý biết trời đã trưa. Cô mở mắt ra sau đó kéo màn nhìn, hỏi phu xe thì đã nghe nói đi đến thôn Vĩnh Hà. Cô móc trong túi ra mấy nén bạc rồi gói lại, cô kêu tiểu Mai cái rồi nó lú đầu vào.

“Dạ?”

Cô nhét cái túi vải vào tay nó, sau đó nói:

“Ta cho em, về mua cái gì ngon ngon rồi biếu cho phụ mẫu. Lâu lâu về thăm cho họ mừng”

Nó trợn mắt lên kinh ngạc rồi nói:

“Cái gì đây? Thiếu phu nhân cho em gì nhỉ?”

Nó tháo ra cái rồi hết hoảng nói:

“Ôi thiếu phu nhân. Sao người lại cho em nhiều như thế? Em không dám lấy đâu”

“Em nhận đi. Bảo họ em có chủ tốt nên họ đừng lo”

Cô nhìn đôi mắt ngây thơ đó của nó mà lòng cảm thấy rất thương. Gia đình nghèo nên mới lớn đã phải đi làm nô tì cho nhà người ta, cho người ta sai

khiến. Thức khuya dậy sớm. Vui không sao buồn lại ăn roi ăn đòn. Phụ mẫu sinh con ra cũng đâu mong như thế, cô hiểu hết nên cô càng thương nó hơn. Cô vuốt tóc nó cái rồi nói:

“Được rồi, em chuẩn bị xuống xe đi. Sắp tới nhà rồi kìa, ta chẳng biết nhà em ở đâu nên em nhớ chỉ đường cho phu xe nhé”

“Dạ sắp tới rồi, em cảm ơn người. Thiếu phu nhân à. Em chưa thấy ai có lòng dạ tốt như người đấy. Thật sự em rất cảm ơn người”

“Được rồi, được rồi mà. Sau này em nhớ ngoan ngoãn nghe lời ta là ta cảm ơn em rồi. Mau chuẩn bị hành lí đi, chúc em họp gia đình thật vui vẻ”

“Thiếu phu nhân cũng vậy nha, em đi đây”

Nó nhảy xuống xe cái rồi vẫy tay cười tươi rói. Cô cũng vẫy tay với nó rồi kéo màn lại.

Vừa đi được một khúc nữa chợt có cơn gió thổi mạnh vào cái màn làm nó bay phất lên. Cô vô tình nhìn ra ngoài cái, thấy có một cái nhà mờ lớn màu trắng bị quật lên trời tả, chợt cảm thấy chột dạ vì đó là nhà mồ của tiểu thư Ân Tình, mà còn được gọi tên khác là tiểu thư Lam Phương. Cô chợt run run đôi môi, sau đó nói:

“Phu xe à? Người là người ở thôn nào thế?”

“Tôi à? Tôi là người thôn Vĩnh Hà đây. Có gì không phu nhân?”

“Thế ông biết cái nhà mờ đó không? Sao nó nằm ngổn ngang thế kia? Lại còn bị bới lên nữa?”

“À cái này tôi biết_ Là mộ của tiểu thư Lam Phương, con gái của phú hộ

giàu nhất nhì chỗ này. Vì sao đào mộ thì không biết, chỉ nghe bảo xác biến mất không rõ tung tích, lúc đào lên thì chỉ thấy một cái quan tài trống. Thế thôi!”

Nói xong tự nhiên óc ác gì nổi lên liên tiếp. Sau đó cô vạch màn ra nhìn lại thêm một lần nữa, tự nhiên cái câu nói của bà Hậu ngày xưa một lần nữa vang lên trong đầu cô.

“Cô ta bị luyện thành quỷ rồi. Xác có thể độn thổ đi nơi khác”

Cô đập tay lên trán cái rồi thở gấp suy nghĩ

“Chết thật chẳng lẽ là sự thật sao? Thế thì lại nguy to mất”

Cô vừa lo lắng bồn chồn vừa cảm thấy lạnh chân. Mãi mê suy nghĩ kiểu gì lát sau khi phu xe gọi mà cô vẫn không nghe, phải gõ vào cái xe ngựa mấy cái cô mới nghe. Giật mình cái sau đó nói:

“À tới rồi sao? Thế hết bao nhiêu tiền?”

“Không tính đâu. Bà Hoàng đã trả tiền từ trước rồi”

“Vậy sao? Vậy tôi cảm ơn! Tôi đi đây”

“Tôi phụ phu nhân đem hành lý vào nhà, nhiều thế này sợ không cách nào xách nổi”

“Cũng được. Tôi cảm ơn!”

“Không có gì. Tôi thấy lúc này cô nói chuyện với gia nô của mình đã cảm thấy cô là người tốt rồi. Tôi cũng chỉ muốn giúp người tốt thôi”

Cô bật cười cái rồi cùng phu xe đó đi vào. Quay lại nhìn con ngựa đã được cột dây vào cây đàn hoàng cô mới vui vẻ bước đi. Cảm giác sắp được về nhà thật khó tả. Vui có hồi hộp có, run rẩy có, căng thẳng có.

Từ xa xa cô đã thấy một thằng nhóc con, cô kêu nó một cái rồi chạy lại.

“Cò ơi, chị về rồi này. Cò ơi! Dì ơi con về rồi này”

Cô vừa chạy vừa kêu. Sau đó nó giật mình ngẩn mặt lên. Đôi mắt rưng rưng nước, đôi môi khẽ run.

“Chị ơi!”

Sau đó nó chạy về phía cô, cô chạy về phía nó. Lát sau cô chạy cũng đã đến nhà, nhưng mà phía sau phu xe chạy theo kêu lên inh ỏi:

“Phu nhân à, người chạy đi đâu vậy?”

“Tôi chạy...”

Cô quay lại nhìn sau đó chỉ vào thằng Cò, phu xe nhìn cô cái rồi chớp mắt thắc mắc:

“Chạy đi đâu?”

Cô nhìn về phía trước, chẳng thấy thằng Cò đâu cả, chỉ là một khoảng không, cô gãi đầu cái rồi nói:

“À tôi nhớ thằng em quá nên nhìn nhầm mất. Kia là nhà tôi, chút nữa là tới”

Ông ấy đảo mắt nhìn quanh, sau đó lại nhìn cô về mặt rất kì lạ.

“Phu nhân nói kia là nhà phu nhân sao?”

Ông ấy còn chỉ tay thêm lần nữa rồi thắc mắc, cô gật đầu khẳng định lại cái rồi nói:

“Đúng đó, chắc nó nhỏ quá nên ông thấy lạ à? Thật ra tôi cũng là gái nông thôn, do tôi gả cho nhà chồng giàu có, thật ra nhà tôi rất bình thường”

“Không, ý tôi không phải thế, tôi không nói giàu nghèo. Nhưng đó là nhà mồ mà, cô ở trong nhà mồ sao?”

Cô nghe ông ấy nói xong tự nhiên mồ hôi trên trán rịn xuống. Một cơn gió lạnh thổi qua cái, cô nhìn vào cặp mắt đầy lo lắng hoang mang của ông ấy, còn chưa tin vào tai mình, còn hỏi lại ông:

“Ông nói gì?”

“Thì đó là nhà mồ mà, có hai mộ ở trong nhà đó kia mà, cô quay lại nhìn đi!”

Sau câu nói ấy là một cơn chấn động mạnh, cô mím môi cái rồi từ từ quay mặt lại. Những cơn gió càng lúc càng mạnh, sau đó là một hình ảnh đập thẳng vào mắt cô. Giữa căn nhà ấy là hai cái mộ, một to một nhỏ. Cô đọc dòng chữ trên đó mà mắt hoa đi, choáng váng như sắp ngã tới nơi. Cô choáng váng suýt té thì ông ta đỡ lấy cô. Chợt ông ấy nhìn lăm lét rồi run rẩy nói:

“Thôi phu nhân rời khỏi đây đi. Tôi cảm thấy có cái gì đó lạ lạ”

“Không đâu, không phải. Nãy tôi còn thấy em trai tôi mà, không đâu, nó chạy về hướng tôi!”

Vừa nói xong ông ấy đã tá hoả chạy đi mất vì sợ. Cô đứng đó mà nhìn như kẻ mất hồn. Cô không tin vào mắt mình, còn tự tát mình mấy cái thật mạnh. Sợ không đủ mạnh cô tát thêm mấy cái. Gương mặt cũng trở nên ửng đỏ nhưng cô vẫn chưa thấy tỉnh, hai cái mộ đó vẫn trước mắt cô, nó chưa hề biến mất.

Cô quỳ xuống đất rồi gào lên. Đây chính là lúc cô nhận ra trước mắt hoàn toàn là sự thật. Đó là mộ của Dì và em trai. Cô gào lên như điên như dại. Gào thét như kẻ tâm thần, mặc cho nắng gắt cháy cả đầu. Cô khóc sướt mướt, gọi em gọi Dì, không tin đó là sự thật, họ chết khi nào? Làm sao mà chết? Cô vẫn không thể nào tin được.

Một cú sốc đến bất ngờ khiến cô như chết đi sống lại. Cô cào cấu vào bia mộ, gào thét dữ dội nhưng không một ai trả lời. Không một ai lên tiếng. Lúc sau khi đã bình tĩnh lại, cô ngồi co ro rồi ôm chân dựa vào mộ, nói vớ va vớ vẫn mấy câu, tự nói tự nghe, sau đó lặng lẽ khóc.

“Dì à? Dì đi chợ à? Hay Dì lại đi đánh bạc chưa về? Cò ơi! Em đừng đi bắt ốc nữa! Về đi em. Chị Hai có tiền rồi Chị Hai có tiền cho Cò đi học rồi. Có tiền mua sách cho em rồi Cò của chị. Nắng lắm, mưa lạnh nữa. Nước lại sâu, em về đi Cò!”

Cô nói rồi nước mắt cứ tuông. Cô nói vớ vẫn đến khi trời tối mịt, sau đó mệt mỏi tựa lưng vào mộ thiếp đi vì lã người. Lát sau có ai đó lại thắp đèn lên rồi khều cô.

“Ai đấy? Ai?”

Cô mở mắt ra sau đó dụi mắt. Thấy một bà lão tuổi cao vào thắp nến. Căn nhà sáng lên, bà ấy nheo mắt cái rồi hỏi:

“Cô nương là ai? Sao lại vào đây ngủ?”

“Tôi....”

Cô dụi mắt cái rồi nhìn quanh. Hai bia mộ vẫn nằm đó, mắt cô cay cay, sau khi ngủ một giấc khi thức dậy cơn ác mộng này vẫn còn. Cô liếc qua bà rồi nói:

“Tôi là họ hàng xa của hai mẹ con này. Hôm nay thăm nhà thì biết tin họ mất. Bà là ai vậy? Sao lại?”

Nhìn bà ấy cầm cây nến trên tay, sau đó bà ấy nói:

“Tôi chỉ là người được thuê vào lau chùi căn nhà này. Thắp nhang rồi nấu cơm cúng mỗi ngày. Được trả tiền thôi chứ không là ai cả”

Cô ngẩn mặt ra, sau đó kéo tay bà hỏi hấp tấp:

“Là ai? Ai thuê bà?”

“Làm sao tôi biết. Chỉ là trả tiền rồi đi. Tôi đâu biết là ai, mà nếu cô là người thân thì không sao? Chứ người lạ tôi sẽ đuổi đi, thôi tôi về đây”

Cô ráng kéo bà ấy lại hỏi mà vẫn không hỏi được gì, bà ấy vẫn khẳng khẳng nói rằng không biết rồi bỏ đi. Cô chạy theo bà ra tới ngoài sân nhưng vẫn không biết được gì. Lát sau đang thần thờ thì phía sau vang lên giọng nói:

“Chị Hai... Chị về rồi sao?”

Chương 76: hang động chứa kho báu

“Chị Hai... Chị về rồi sao?”

Cô nghe xong người từ từ quay lại, thẳng Cò nó đứng sau lưng. Nó nhìn cô bằng cặp mắt long lanh, chợt nó mỉm cười cái rồi nói nhỏ:

“Chị Hai về lâu quá đó”

Nó nói xong thì ngấn mặt ra đó nhìn cô, cô cũng trơ mặt ra nhìn nó. Lát sau nó giơ tay ra về phía cô, nó bảo:

“Chị có đói không?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu cái rồi bước lại một bước. Nó quay qua chỉ tay vào cái mâm cúng trên mộ sau đó quay lại nhìn, rồi thấy cô quỳ dưới chân nó, nó nhìn cô bằng một cặp mắt buồn bã. Sau đó nó giơ tay lên sờ vào mặt cô, cô chẳng cảm nhận được gì ngoài một hơi lạnh chạm vào mặt. Nó nhìn qua bia mộ của mẹ nó sau đó chỉ tay vào.

“Mẹ và em ngày nào cũng ngóng chị!”

Nói xong câu đó nó liền biến mất, cô giơ tay ra ôm lấy nó mà mắt đà té nhàu ra phía trước, mặt cô đập xuống nền nhà một cái mạnh. Sau đó ngấn mặt lên nhìn quanh nhưng chỉ là một khoảng không vắng lặng.

“Cò ơi quay lại với chị đi Cò... Cò ơi!”

Nói tới đó cô không chịu nổi nữa bật lên khóc dữ dội, khóc như sắp đứt hết cả hơi, cô ôm lấy bia mộ nó rồi khóc như vậy đến một lúc lâu sau. Đến khi mắt sưng lên đau nhức, đến khi mở mắt lên cảm sự đau rát từ mắt mới ngừng. Ngồi đó cứ quay qua rồi quay lại tìm, tìm hình bóng nó hay cái gì đó, gương mặt đầy sự khắc khổ.

Ngoài trời tối đen như mực không có lấy một ánh đèn. Cô nhìn xa xăm rồi tựa lưng vào mộ nó, đến khuya cô lại mệt mỏi thiếp đi.

Đến một lúc nào đó cô nghe thấy tiếng lạo xạo quanh nhà. Giật mình thức dậy cô nhìn quanh cái rồi đứng lên, cô hoảng hốt chạy quanh nhà, vừa nhìn quanh vừa gọi:

“Cò ơi...Cò!”

Cô gọi lên mấy tiếng thì nghe thấy tiếng động phía sau. Cô quay mặt lại nhìn cái mạnh, tóc cô bay phất lên một cái tung lên không trung, trước mắt cô là một gương mặt như phát sáng giữa bóng đêm. Người đó nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó nhìn quanh người cô, giơ tay lên chạm nhẹ vào đuôi mắt hỏi nhỏ:

“Chị...”

Cô đơ người mấy giây, sau đó giật mình gạt cánh tay cậu ra, sau đó nói:

“Cậu đến đây làm gì?”

“Tôi lo cho chị!”

Cô mỉm cười cái nhìn quanh. Sau đó bật cười lên mà nước mắt chảy ra, cô nhìn thẳng vào mắt cậu cái rồi nói:

“Sao cậu biết mà lo cho tôi? Có phải cậu đã biết trước chuyện này rồi không?”

Cậu không cần chờ gì trả lời:

“Đúng vậy”

Cô không thấy gương mặt cậu bất ngờ, thì ra cậu biết trước thật, cô mỉm cười cái như không giữ được bình tĩnh.

“Cậu... sao cậu không nói tôi biết?”

Cậu im lặng đứng đó nhìn, cô vật vã nắm kéo người cậu còn đánh cậu mấy cái. lát sau cô mới đẩy cậu ra cái rồi chạy vào nhà, cậu quay mặt lại rồi nhìn theo, giơ tay lên lau một giọt máu nhỏ ra từ khoé miệng. Sau đó cúi đầu xuống, không chạy theo cũng không kêu theo lời nào, chỉ đứng lặng im đó nhìn vào căn nhà tối đen đó.

Trong đầu liền hiện lên một hình ảnh, ngày hôm ấy cậu qua thôn này chữa bệnh, lúc ấy còn chưa có ai biết cậu là Cảnh Minh con nhà họ Hoàng. Họ vẫn hay tụm với nhau nói rất nhiều chuyện về nhà họ Hoàng, lúc ấy Hoài Thực chỉ là mới được gả về, nên nhà họ Hoàng lúc ấy được bàn tán rất náo nhiệt. Họ có nhắc đến chuyện mẹ và em của cô, nói chỉ trong một đêm cả hai người ấy đều chết.

Thằng con trong một lần mò ốc mò cua làm sao mà chết xác còn bị nhấn xuống tận bùn, còn bà mẹ lại bị người ta đẩy xuống núi, xác nát ra như tương. Bảo sau khi gả con gái đi thì được nhà chồng cho tận 100 cây vàng, họ bảo nguyên nhân chết có thể là do cướp của giết người hoặc đi bài bạc qua lại với toàn người xấu, bị họ giết cũng nên. Nhưng chết thì chết nhưng con gái vẫn không về, lại chẳng tìm ra được hung thủ, xác còn không có ai

lo hậu sự đàng hoàng, chỉ quần chiếu rồi chôn. Lúc ấy cậu đang ngồi trong một quán nước ven bờ, chiều hôm ấy có người đến tìm cậu, cậu đưa cho họ một số tiền sau đó gật đầu nói:

“Đã chôn cất đàng hoàng chưa?”

“Đã chôn cất đàng hoàng rồi. Chúng tôi sẽ thu xếp”

“Tìm người sửa sang lại ngôi nhà ấy đi. Tiền bạc cứ nói với tôi!”

“Được. Mà cậu đây là gì với...?”

Người đó thắc mắc nhìn cậu, sau đó cậu lắc đầu.

“Không cần quan tâm đâu. Tôi bảo làm cứ làm đi”

“À tôi biết rồi! Cậu cứ yên tâm! Chúng tôi sẽ nhờ thợ giỏi sửa lại căn nhà ấy”

Cậu mỉm cười gật đầu cái rồi quay đi. Chiều hôm ấy gió mạnh, cậu đi trên con đường đê mà gió thổi lạnh cả mặt. Cậu vừa đi vừa suy nghĩ, người chị dâu thứ bảy này thật sự khiến cậu suy nghĩ quá nhiều, không biết chị ấy có biết không? Cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ xen vào chuyện của ai, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ nhúng tay vào chuyện của ai nhiều như thế này.

Tối đó đang ăn cơm thì nhũ hươ Nụ vừa dọn vừa nói:

“Hôm qua bà Hoàng bảo hôm nay sẽ đưa thiếu phu nhân qua đây. Không biết sao giờ này vẫn chưa đến? Trời đã tối thế này rồi kia mà”

Cậu đang gấp thức ăn thì chợt dừng tay. Cậu quay qua nhìn nhũ hươ cái rồi quay lại, nhũ hươ thấy vậy liền nói thêm:

“Bà Hoàng nói tiểu thư ấy là con nhà nông. Phép tắc không biết gì cả. Vì thế cho qua đây học lại”

Cậu vừa ăn vừa suy nghĩ. Đầu cậu cứ mông lung về câu chuyện của cô ấy, đến tối cậu cầm đèn lồng đi ra khỏi nhà. Lúc ấy đang đi thì từ xa ai chạy lại va vào người cậu. Khi ngẩng mặt lên nhìn thấy gương mặt ấy, trái tim cậu đã cảm thấy có một cơn gió mát thổi qua, đó là lần đầu tiên, cũng là sự bắt đầu đầy bất ngờ. Mỗi ngày cứ nhìn thấy chị dâu nhỏ tuổi đó cậu lại cảm thấy có lỗi với cô ấy, vì sao nhỉ? Vì cô ấy mất cả gia đình, mình lại giấu trong lòng không nói ra, cậu vẫn hay để mắt đến chị dâu đó. Mới bắt đầu nhận ra đó không phải là một cô gái bình thường, không phải đơn giản như cậu hay nghĩ. Cho cậu thật nhiều bất ngờ, bất ngờ nhất chính là cậu đã để lòng cho cô từ lúc nào không hay.

Cậu quay qua nhìn căn nhà đó thêm một lần nữa rồi cúi đầu, trời khuya gió lạnh, cậu vẫn đứng đó nhìn vào, đến khi cậu cảm thấy một giọt sương rơi xuống đầu. Cậu mở mắt ra nhìn đã thấy trời sáng, nghe thấy tiếng chim hót xung quanh. Cánh cửa đó vẫn đóng, cậu hít một hơi sâu rồi giơ tay sờ lên vai. Lạnh đến nỗi người không còn một giọt máu. Gương mặt lạnh không thể cử động được. Lúc ấy cánh cửa mới dần mở ra, cậu nhìn vào thấy một cặp mắt nhìn ra. Nó sừng húp và đỏ, cậu lặng im nhìn cô, cô cũng lặng im nhìn cậu. Lát sau cậu khụy xuống trước mặt cô, cô chạy lại đỡ cậu lên, sau đó nói:

“Sao cậu không về đi. Cậu ở đây cả đêm à?”

Cậu không trả lời cô cũng biết, tay cậu mặt cậu đều lạnh đến cứng cả lên. Cô dìu cậu vào nhà, sau đó nấu cho cậu một chén nước. Cô đưa cậu rồi nhìn cậu uống, cô hỏi nhỏ:

“Là cậu thuê bà cụ ấy nấu cơm cúng mẹ và em tôi hằng ngày à?”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô nói tiếp:

“Cậu có thể nói tôi nghe họ đã mất ngày nào không?”

Cô vừa nói nước mắt vừa lăn dài trên má, cậu bỏ chén nước nóng xuống rồi nói:

“Họ mất sau một ngày chị được gả đi!”

Cô mếu máo sau đó quay lại nhìn về hai cái mộ, sau đó nói:

“VẬY mà tôi cứ vui vẻ sống mỗi ngày, tại sao tôi lại vô tâm như vậy chứ? Mẹ mất em mất tôi lại không hay. Tôi làm gì thế? Tôi đã làm gì thế này?”

Cô vừa nói vừa lấy tay đập vào người, sau đó hét lên đau đớn, cậu giữ tay cô lại rồi nói:

“Chị đừng như thế. Chuyện này không ai muốn cả”

“Tôi suy nghĩ cả đêm rồi. Tôi trách cậu là tôi sai. Cậu không đáng trách. Chỉ có tôi thôi, tôi không quan tâm họ nhiều, tôi luôn nghĩ họ vẫn ở nhà chờ tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ cho họ. Sao tôi lại có thể làm như thế chứ?”

Cô dẫn vật bàn thân, miệng luôn mắng chửi mình, cậu giơ tay ra sau đó chạm nhẹ lên vết bầm trên mặt của cô, sau đó hỏi:

“Có đau không?”

Cô hít một hơi nhẹ. Nước mắt nước mũi chảy ra, sau đó mắt cô nhìn vào vết thương trên miệng cậu. Vết đỏ trên mặt cậu, sau đó cô nhẹ nhàng gạt cánh tay cậu ra, cô nói:

“Cậu về đi. Tôi không muốn mọi người hiểu lầm”

“Còn chị?”

“Tôi? Tôi sẽ ở lại với họ. Tôi muốn hỏi họ xem ai đã làm họ chết? Cậu biết tôi có khả năng đó mà phải không? Tôi hi vọng không phải là bà Hạnh, mẹ của cậu. Nếu không...!”

Cậu nhìn vào mắt cô, lát sau cả hai cùng im lặng, cậu hỏi:

“Nếu không thì sao?”

Cô không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười lạnh nhạt. Cậu nhìn thấy được sự cô đơn trong đôi mắt ấy, nó cô đơn đến nỗi cậu không nhìn thấy gì, cậu nói:

“Nếu không chị giết tôi đi. Tôi sẽ làm tất cả nếu chị cảm thấy thoải mái”

“Điều đó có cần thiết nữa không?”

Cô vừa nói xong bên ngoài đã vang lên tiếng động lớn. Nghe qua thì đã nhận ra đó là tiếng chân ngựa, cô quay ra nhìn cái rồi quay lại, gương mặt bần thần nhìn cậu rồi nói:

“Cậu về đi. Bây giờ tôi không muốn gặp ai cả”

Nói xong cậu đã đứng dậy, cậu đi thẳng ra ngoài, trước khi Ánh Dương vào đến đây. Cậu đi ra xe ngựa rồi thì cô ấy cũng không có lí do gì để ở lại hay tiến vào, thế là cô ấy cũng quay ra, cùng cậu quay về.

Tối đó cậu và Ánh Dương về đến nhà, hai người họ chẳng nói với nhau câu nào. Cô ấy không hỏi vì bản thân đã biết trước câu trả lời, còn cậu như

người mất hồn, bước xuống xe sau đó đi thẳng vào nhà. Thế là câu chuyện dừng ở đó, mấy ngày sau nữa nhà họ Hoàng lần lượt đón các bà phu nhân về. Cậu Cảnh Minh ngày ngày ở trong phòng.

Sau ngày hôm đó thì ngày nào thầy lang cũng đến, cậu ốm lên ốm xuống cả mấy ngày liền. Các vị phu nhân về thăm nhà chán chê cũng lũ lượt kéo về. Nhà họ Hoàng lại đông đúc náo nhiệt. Chỉ có phòng của thiếu phu nhân là vắng bóng người, chẳng có ai ra vào chẳng có ai nói chuyện:

Đến tận gần 10 ngày sau cô mới chuẩn bị trở về, vì ngày hôm nay là ngày quan trọng, ngày cậu Cảnh Minh thành hôn. Cô đóng cánh cửa lại, nhẹ nhàng nhìn nó cái cuối cùng rồi quay người đi. Ngày hôm ấy bầu trời trong xanh, ánh nắng chiếu xuống đẹp đẽ, cô mỉm cười cái rồi nói:

“Được chết vào một ngày đẹp thế này cũng không quá tệ”

Cô quay đi ra ngoài, vừa đi vừa ngắm nhìn quanh. Lát sau cô đi ngang mấy cánh đồng lúa, mắt có đảo qua mấy cô mấy chú dưới ấy. Họ chỉ mãi mê với công việc của mình.

Những người này cô gặp họ từ tấm bé đến nay, cũng đã mấy tháng rồi chưa gặp lại, giờ gặp lại họ vẫn cảm thấy có cảm giác lạ, vừa lạ vừa quen.

Cô đi qua chỗ đó xong họ mới ngẩng mặt lên, hơi thắc mắc khều nhau nói:

“Này! Ai giống Hoài Thực thế?”

“Ây nhìn nhầm thôi, nó không quay về đây đâu. Nó làm dâu nhà họ Hoàng rồi mà sao mà quay về được. Mẹ và em nó chết còn không thấy mặt nó đâu, để người ta chôn bừa ngoài ruộng hoang kia mà. May mà có người đứng ra đem về chôn ở trong nhà chứ không chôn hoang bởi xác lên tha đi rồi. Mà ai tốt bụng mua nền nhà đó chôn mẹ con nhà đó không biết? “

“Nhà đó có người thân nào đâu. Có thể là Hoài Thục nó về không được nhưng nó mượn người làm thay thì sao? Nhà chồng nó giàu vậy kia mà”

“Ai mà biết được. Vào nhà đó mà còn mạng là may rồi. Giàu sang phú quý thì không biết, vả lại không biết nó sống chết thế nào rồi”

Bà ấy phẩy tay cái rồi nói. Nghe xong ông ấy cũng không nói gì, nói xong rồi thôi, ai làm việc người ấy.

Cô đi ra khỏi con đường làng thì đến đường lớn, sau đó bắt một chiếc xe ngựa đi.

Sau khi đi qua đến thôn Vĩnh Hà cô liền tìm đón tiểu Mai, nó thấy cô qua đón ánh mắt nó nhìn cô như vô hồn.

“Thiếu phu nhân. Em về nhà mới nghe nói gia đình của người đã mất hết cả rồi. Có phải em nghe nhầm hay sai chỗ nào không? Gia đình của người vẫn ổn có đúng không?”

Cô mỉm cười cái rồi nói:

“Gia đình ta sống vẫn tốt!”

Nó nghe xong liền thở phào vượt ngực, sau đó leo lên xe ngựa nói:

“Thế mà em nghe mọi người đồn gia đình của người chết cả rồi. Lúc đầu em còn cãi lại. Bảo không đúng. Nhưng họ một mực bảo nhà họ Hoàng chỉ có một nàng dâu. Thì chắc chắn là người đó”

“Em đừng nghe họ nói bậy. Không có chuyện đó đâu”

Cô dựa người vào xe, tiểu Mai lại nói thêm:

“Vậy thì tốt, người ở đó lâu vậy có phải về chơi rất vui vẻ không?”

Cô nhắm mắt cái rồi gật đầu.

“Đúng vậy”

Cô mệt mỏi thiếp đi, lát sau mê man còn nhớ lại ánh mắt thẳng Cò nhìn cô. Cô vẫn nhớ nó nói rằng có một người phụ nữ đã đẩy nó, sau đó dìm nó xuống bùn, còn ai đẩy thì nó lại không biết. Cô mím môi cái rồi ngủ thiếp sâu, đã mấy hôm rồi cô chưa được ngủ một giấc ngon. Bây giờ mới ngủ được.

Đến lúc tiểu Mai gọi thì cô mới mở mắt ra, sau đó nhìn quanh quất, tối om như mực. Rồi cô gật mình ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh.

“Tiểu Mai. Chúng ta đi đến đây rồi?”

Nó kéo màn ra rồi nói:

“Thiếu phu nhân à, chúng ta phải đến một nơi!”

Cô nghe nó nói xong thì óc ác nổi lên liên tiếp. Nhìn ở sau lưng nó thôi đã biết nó không phải là tiểu Mai rồi. Cô thấy nó quay mặt lại mím cười, cô nhìn ra rồi nói:

“Chúng ta đi đâu?”

“Em muốn dẫn thiếu phu nhân đến một nơi!”

Cô mím cười cái rồi nói:

“Vừa hay ta cũng muốn đến một nơi. Có em dẫn ta đi thì ta an tâm rồi!”

Cô biết đây không phải tiểu Mai, cũng đã linh cảm được vấn đề sắp xảy ra. Cô không chần chờ gì nữa bước xuống xe ngựa. Phu xe đã biến mất. Khi tiểu Mai đi xuống gần con ngựa nó hét lên đá chân vang trời, sau đó nó quay lại ngoắc tay.

“Thiếu phu nhân đi theo em!”

Nói rồi cô bước lại gần nó, đây là dưới chân của một ngọn núi cao, không nghi ngờ gì nữa. Lòng cô đã bắt đầu mặc định ông Lê đã bắt đầu hành động rồi.

Cô đi sau lưng mặc cho nó dẫn cô đi. Cô không làm gì cả chỉ nhìn vào gáy nó, vừa đi vừa nhìn. lát sau nó dẫn cô đi sâu vào một khu rừng vừa rậm rạp vừa tối. Lúc ấy nó đi đi rồi khẽ cười, ngoài việc cứ nổi da gà vì giọng cười của nó ra cô không cảm thấy gì cả. Nó cười chán chê rồi thôi, cũng không làm hành động gì bất thường. Cô theo nó một khoảng thời gian lâu sau mới thấy nó đứng lại. Sau đó nó quay mặt về phía cô rồi chỉ tay qua bên kia.

“Thiếu phu...”

Nó chưa nói dứt câu cô đã nhào đến nhanh như cắt giơ tay ra túm tóc nó sau đó cắt phăng tóc nó đi. Hành động dứt khoát nhanh nhẹn, sau đó nó ngã vật ra đất liệm đi. Cô chỉ thấy chùm tóc đó sau khi quăng xuống đất nó liền bò đi. Cô nhìn vào tiểu Mai cái rồi nói:

“Ta chỉ có thể tiễn em tới đây! Sau này em tự lo liệu cuộc sống nhé”

Nói rồi cô quay mặt qua bên kia, chỗ tiểu Mai chỉ lúc nãy, cô thấy một hang đá. Nhìn quanh cửa hang mới thấy hai bên có chạm khắc chữ gì không rõ.

Thấy nó cứ ngoằn nghèo khó coi, nhưng càng nhìn lâu lại thấy nó càng lạ. Giống như kiểu nó chuyển động được vậy. Cô nhìn một lát thôi đã cảm thấy đau mắt.

Sau đó không chần chừ gì nữa bước chân đi vào đó, cô đi sâu vào nơi tối tăm ấy, càng đi sâu vào càng thấy lạnh và ẩm ướt. Cô có linh cảm đây chính là nơi bà Hậu nói, vì căn bản vừa bước chân vào đã cảm giác có âm khí vờn quanh đây, lại còn có cảm giác ớn lạnh. Cảm giác như lạc vào một khu nghĩa địa thậm chí còn hơn như thế nữa.

Một mình cô lặng lẽ đi vào, tay chỉ cầm duy nhất một con dao, không nấn không người bên cạnh. Đỉnh điểm của sự đơn độc và trơ trọi. Không còn cảm giác sợ hãi không còn cảm giác yêu cuộc đời này nữa. Cảm giác này chính là cảm giác mất hết tất cả, mất chẳng còn lại thứ gì cả.

“Cảnh Minh à. Cuối cùng ta cũng không tiễn cậu được. Không thể đến xem cậu thành thân Thôi thì ta đi trước vậy”

Cô đi sâu vào trong, càng vào lại càng thấy sự ẩm ướt dưới chân, lại càng cảm thấy rùng mình, giống như đang dần dần lún sâu vào bùn lầy vậy. Cô càng đi vào sâu càng thấy lạnh. Lát sau khi băng qua một con đường nhỏ đã đến một chỗ rộng hơn, nó vừa rộng vừa cao, ngẩng mặt lên nhìn vẫn cảm thấy thật xa vời. Vừa nhìn quanh vừa nói:

“Đến rồi sao? Cứ tưởng thập tử nhất sinh gì ghê gớm lắm. Mình đã chuẩn bị tâm lí rồi nhưng lại thất vọng quá”

Cô bước lại thêm bước nữa. Trước mắt là một câu cầu treo, thật kì lạ là trong hang động lại có một cây cầu treo thế này, lại còn có một bờ vực sâu không thấy đáy nằm ở giữa cây cầu này. Không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, rong rêu đóng đầy trên cây cầu đó. Những tấm ván mỏng và những sợi dây thừng cũng đã bắt đầu có dấu hiệu của sự hư tổn. Nói thẳng ra nó có

thể đứt rời ra làm hai bất cứ lúc nào.

Cô nhìn nó rồi nhìn xuống bờ vực đó, thấy khói hoặc sương mù gì bốc lên từ bên dưới. Chớp mắt cái rời nhìn ngay đầu chân cầu, cô mỉm cười cái rời nói:

“Thì ra các cô ở đây à?”

Cô quỳ xuống nhìn vào sau cái đuôi kiếm nhô lên, cây kiếm nằm yên giữa những cục đá to, những cục đá ấy nằm đè lên thân thể của bọn họ, rồi ai đó đã yểm họ ở đây. Trên mỗi cây kiếm còn có dán bùa.

Cô đưa tay ra rồi nắm vào cái kiếm, vừa mới chạm vào tay đã trở nên đau rát, lá bùa trên cây kiếm dần dần biến mất. Cô thấy máu từ lòng bàn tay rơi ra, vừa chạm vào cục đá lập tức nó đã bị nứt ra, và sau đó những cục đá kia cũng thế, nó nứt ra như kiểu vụn vỡ.

Lát sau liền xuất hiện một xác người nằm ở đó. Cô thở dài cái rời đỡ xác qua một bên, thật kì lạ họ đã chết bao nhiêu năm rồi mà xác vẫn còn nguyên. Chỉ có điều mặt mũi hơi bầm dập và đĩnh toàn là bùn nhão.

Cô biết ý rời nên cứ làm như vậy với người thứ hai, chịu thêm một cơn đau, rơi ra một giọt máu thì liền thấy được một cái xác. Nếu chuyện chỉ đơn thuần như vậy có phải sẽ có điều bất thường không? Cô mặc kệ, cô cứ làm như vậy thêm mấy lần. Lát sau đã làm xong tất tần tật hết sáu ngôi mộ đá, di dời hết sáu người qua chỗ khác.

Mồ hôi trên trán cô túa ra! Thở hổn hển như sắp đứt hơi, sau đó cô ngồi dựa vào vách đá thờ. Lát sau trước mắt cô hiện lên sáu linh hồn bay lơ lửng của sáu người họ, cô ngấn mặt lên nhìn rồi nói:

“Tôi đã cố gắng hết sức rồi!”

“Hoài Thục! Cô mau chạy đi. Mau lên”

Cô nhìn họ sau đó mỉm cười:

“Sao thế? Tôi còn phải đưa mọi người rời khỏi đây kia mà”

Cô nói xong thì họ đã thản thốt kêu lên:

“Hoài Thục là chúng tôi lừa cô. Chúng tôi thật ích kỉ. Là có người đã sai khiến chúng tôi đến cầu cứu cô. Còn dụ cô đến đây nữa”

Cô cúi đầu mỉm cười, cô đã nhận ra từ lâu rồi, chỉ là cô muốn đến đây, cô nói nhỏ:

“VẬY CŨNG TỐT!”

Họ liền gấp gáp nói thật mau:

“Cô mau đi đi Mau đi!”

“Tôi còn phải chờ họ. Đi làm gì?”

Vừa nói xong từ bên ngoài đã hắt vào một ánh sáng vàng vàng, cô quay qua nhìn một lát thì thấy một cái đèn lồng rọi vào. Sau đó là một tràng cười và tiếng nói cất lên:

“Không ngờ lại có thể dễ dàng dụ được người đến đây như vậy. Thay vì bà bói điên năm xưa, ta phải dọa nạt rồi giết cả gia đình bà ấy, ấy vậy mà vẫn không dụ bà ấy đến đây được. Bây giờ ta chỉ dùng sáu người này đến tìm người khóc la một trận, người lại tìm đến. Tính ra người ngu ngốc hơn bà ấy rất nhiều”

Cô mỉm cười cái rồi đứng dậy, sau đó giấu con dao ra sau lưng, rồi nhìn qua xác các cô nương ấy. Quay lại nhìn ông Lê.

Cô định nói cái gì đó rồi nhưng lại cứng đờ miệng, phía sau ông Lê là sự xuất hiện của bà Hậu, bà ấy nhìn qua cô. Cô trợn mắt lên nhìn bà bất ngờ, sau đó bà nói:

“Một chút nhân hậu và một sự ngu ngốc to lớn!”

Nói xong hai người đó cười lớn, cô cười khẩy cái rồi nhìn bà, cô chẳng nói gì cả, bà cười xong mới nhìn cô hơi thắc mắc:

“Sao hả? Không cảm thấy thất vọng sao? Không cảm thấy đau đớn sao?”

Cô nhìn vào đôi mắt bà ấy, một lúc sau mới mỉm cười, bà ấy nhìn cô bất ngờ nói:

“Tại sao?”

Cô chỉ nhìn vào cặp mắt đó của bà rồi từ tốn nói:

“Tôi biết bà không phải là bà Hậu. Tôi biết bà là ai”

Bà nghe cô nói xong mới nhếch mép, sau đó trừng mắt lên nói:

“Thế ta là ai?”

“Bà Đức Hạnh”

Bà nghe xong liền bật cười lớn, sau đó vỗ tay mấy cái:

“Đúng là không đơn giản nha. Giỏi lắm. Ta không làm người thất vọng được rồi. Vậy ta sẽ khiến người đau lòng”

Bà nói xong liền nhìn cô một cái nham hiểm, đôi môi cô ấp úng cái rồi nhìn bà, bà liền mỉm cười nói:

“Nhận ra không? Bà Hậu mà ngày đêm người yêu quý. Ngày đêm giúp đỡ người, xông vào nguy hiểm cứu người, bảo vệ người vô điều kiện. Dạy dỗ người nhiều thứ, đã chết rồi”

Bà ấy nói xong liền nhìn thẳng vào đôi mắt cô, sau đó mỉm cười một cái thật chế giễu.

“Đau đớn không? Nếu thấy nhớ bà ấy quá thì lại đây. Dẫu sao ta cũng là bà ấy đây, lại đây!”

Cô quay mặt qua chỗ khác sau đó mới gượng cười, tay cô run lên lấy bẫy, suýt nữa thì rơi luôn cả cái dao ra. Sao trong lòng cô đã lường trước được chuyện này rồi nhưng khi nghe chính miệng bà ấy nói ra lại khiến cô sốc đến như vậy. Cô nhắm mắt lại cái rồi bật cười.

Cười giòn giã nhưng thật sự cảm thấy rất đau khổ, tự suy nghĩ rằng bản thân mình đã làm gì để khiến họ ghét bỏ như vậy? Khiến họ phải cướp hết tất cả những gì cô có, cướp hết hạnh phúc cướp hết người thân, cướp hết tất cả, cô mở mắt ra nhìn hai người họ, sau đó nói:

“Tôi đã nợ các người những gì?”

“Người đừng trách chúng ta đây. Có trách thì hãy trách mạng người bạc bẽo, trách bà bói điên đã cho người đôi mắt của bà ấy. Đi mà trách đi. Ta chỉ muốn lấy thứ ta muốn. Ai bảo người chính là người đã nắm giữ chúng. Bây giờ có than thở cũng không ai muốn nghe đâu”

Nói xong mắt bà ấy nhìn qua ông Lê, sau đó mới nhìn qua cô.

“Chúng ta cần lấy thứ muốn lấy. Người ngoan ngoãn nghe lời chúng ta nhất định không bạc đãi người”

Bà vừa nói vừa tiến lại gần cô, sau đó ông Lê cũng đi lại, hai người ấy cố tình dồn ép cô lại cái cầu treo đó, cô biết ý hai người họ, cũng đã có ý định sẵn trong đầu. Sau đó cô đi lùi lại, họ càng tiến cô càng lùi, tiếng kéo kẹt của cây cầu treo cũ mục nát đó vang lên

họ nói:

“Người mau qua đó đi. Còn một chút thôi!”

Cô mỉm cười cái rồi vịn vào dây cầu, sau đó ngược mặt lên nhìn họ rồi nở nụ cười lạnh lẽo.

“Chúng ta cùng nhau đi đi!”

Nói xong cô giơ cây dao ra, khi đã chắc chắn hai người họ cùng đứng trên cái cầu treo, cô không chần chừ gì nữa cắt một cái mạnh vào dây, họ chỉ quay qua nhìn, sau đó ông Lê bật cười lớn rồi túm lấy tay cô.

“Người tưởng dễ dàng như vậy sao? Không dễ vậy đâu”

Nói vừa xong ông ấy đã bóp mạnh tay cô bẻ ra sau lưng, lúc ấy tay cô buông dao ra, nó rơi leng keng xuống mấy miếng ván, sau đó lọt vào kẽ hở rơi xuống dưới vực. Một mảng sâu hóm đen kịt, cô nhìn xuống mà cảm thấy chóng mặt không thôi. Cô quay lên nhìn thì họ đã nằm đầu cô đi sang đó, họ nằm đầu cô lơ đi trên cái cầu. Cô vừa vùng vẫy vừa la hét:

“Tôi có chết cũng nhất định không theo bà. Tôi không bao giờ lấy kho báu ấy cho bà. Không bao giờ, tôi không lấy!”

“Câm cái miệng người đi. Câm lại!”

“Cảnh Minh sẽ không bao giờ tha thứ cho bà đâu, Đức Hạnh!”

Cô vừa hét lên tiếng thì đã nghe một cái vèo. Bà ấy ôm vai la hét lên cái rồi khụy xuống, sau đó bà ngấn mặt lên. Bà trợn mắt cái rồi nghiêng răng nói:

“Hoàng Gia Minh!”

Cô vừa nghe thấy đã ngấn mặt lên, thấy trên vai bà ấy cảm một mũi tên, nó dần dần đen lại rồi một cái thật dứt khoát bà nhổ nó ra, máu tứa ra nhưng toàn một màu đen tanh tưởi. Cô quay mặt nhìn qua bên đầu cầu kia, bóng dáng Gia Minh đứng bên đó, tay cầm cung tên, mặt nhìn bà ấy lạnh nhạt.

“Để ta tiễn phu nhân một đoạn!”

Vừa nói xong cậu đã giương cung ra, sau đó nhắm ngay bà ấy. Ông Lê lúc ấy nhanh như cắt phóng ra một lá bùa, vừa khấn vừa nói:

“Chỉ là một âm hồn mà thôi. Người ra oai với ai hả?”

Ông vừa phóng lá bùa về phía cậu, cậu vừa phóng mũi tên về phía ông ấy rồi bắn ra, cả hai phóng nhanh về phía nhau. Cô trợn mắt lên rồi hét lớn

“Gia Minh!”

Chương 77: ta đến tìm chàng đây

“Gia Minh!”

Lúc ấy cô hốt hoảng quay lại gọi to, tay cố đẩy bà Hậu ra. Tay kia nắm vào thành cầu làm bằng sợi dây thừng, giằng co kiểu gì mà cầu cứ lắc lư không thôi.

Mũi tên bay về phía ông Lê, lá bùa từ tay ông tiến về phía cậu, nó rục rủa cháy bùng lên phát rồi nụ cười ông ấy nở rộ:

“Lần này xem người có thoát được nữa không?”

Lúc ông ấy đang dặt chí nhất, cũng là lúc cô cảm thấy căng thẳng nhất. Sau đó một cánh tay giơ ra, trước mặt cậu Gia Minh nắm lấy lá bùa trong lòng bàn tay. Cậu Gia Minh hạ cung tên xuống, sau đó mũi tên cậu bắn ra đã nằm gọn trong lòng bàn tay của ông Lê. Khung cảnh lúc ấy ai cũng bất ngờ, mắt cô nhìn trân trân qua đó. Miệng cứng đờ không nói được gì, cô chớp mắt cái rồi nghe giọng bà Hậu cất lên đầy bất ngờ.

“Cảnh Minh. Con đến đây làm gì?”

Cô nhìn thấy Cảnh Minh đứng sau lưng Gia Minh, tay cậu nắm chắc lại, người mặc một bộ y phục màu đỏ, đúng rồi, hôm nay chính là ngày cậu thành thân. Cô mỉm cười cái rồi nhìn cậu, gương mặt ướn át đầy mồ hôi kia của cậu cũng đã nói lên cậu đã chạy đến đây gấp như thế nào. Cậu vẫn còn thở dốc mạnh, lát sau cậu thả tay ra, trong tay cậu chỉ có tàn tro rơi ra, sau

đó cậu nhìn vào bà Hậu rồi nói:

“Mẹ!”

Cậu gọi một tiếng mẹ, sau đó đôi môi cậu run rẩy liên hồi.

“Sau bao nhiêu chuyện mẹ vẫn quyết tâm không thay đổi bản thân. Đến nỗi con đã dùng cả tính mạng mẹ cũng chưa bao giờ muốn thay đổi”

“Cảnh Minh, con nên biết tất cả những thứ mẹ làm là vì con”

“Không, mẹ không vì con. Mẹ không hề yêu con như mẹ nói. Mẹ chỉ yêu sự giàu sang, bất chấp tất cả để có thể có được nó, mẹ chưa bao giờ nghĩ tới con”

“Cảnh Minh”

Chưa nói xong cậu đã tiến lại gần, cậu giơ tay ra phía trước rồi nói:

“Thả chị ấy ra”

“Không thể nào”

“Kể cả con có chết mẹ cũng không thả sao?”

“Mẹ cần con. Mẹ cần kho báu này. Sau này sẽ không một ai dám khinh thường mẹ. Không ai dám coi thường con. Họ sẽ xem con là một người quan trọng. Họ không dám coi thường hai mẹ con chúng ta”

Cậu nhắm mắt lại sau đó mỉm cười lạnh nhạt.

“Chẳng ai coi thường chúng ta cả. Chỉ có mẹ luôn coi thường bản thân

mình, rồi mẹ nghĩ ai cũng coi thường mình. Mẹ làm ra bao nhiêu chuyện. Cuộc đời của con trước giờ chưa bao giờ cảm thấy được hạnh phúc từ mẹ. Con thật sự muốn tránh xa mẹ mãi mãi, con còn chán ghét bản thân hơn cả mẹ nữa”

Nói rồi cậu bước đến gần bên cây cầu, sau đó bước chân xuống cầu.

“Trả chị ấy cho con. Con sẽ không để mẹ làm hại chị ấy đâu. Nếu không những thứ mẹ muốn sẽ không bao giờ mẹ có được”

Nói rồi cậu chạy rầm rầm qua cầu, y phục màu đỏ của cậu bay phất lên, gương mặt cậu sáng lên trước mắt cô. Sau đó hai người họ cùng lúc kéo cô dậy, mắt nhìn qua bên kia cầu đã chẳng thấy Gia Minh đâu. Lúc ấy Cảnh Minh chạy lại càng lúc càng gần. Bà Hạnh biết bản thân đã không cản cậu được, cũng không dám tổn hại cậu, bà liền nắm người cô đẩy mạnh qua bên kia, cố ý không cho cậu lại gần. Lúc té xuống dưới cô có ngẩng mặt lên nhìn, cậu càng lúc càng chạy lại gần, thấy cô ngã liền nhìn xuống chỗ cô. Suýt chút nữa cô đã lăn xuống vực, may sao tay vớ trúng cục đá rồi nắm lại.

Lúc cậu tiến lại gần chuẩn bị đến gần hai người đó chuẩn bị vượt qua họ để tiến gần lại chỗ cô, chợt một ánh sáng loé lên từ người ông Lê. Cô nheo mắt cái rồi hét lên thật to khi thấy ông ấy cầm sẵn một con dao, còn chuẩn bị tư thế sẽ đâm cậu Cảnh Minh.

“Cẩn thận! Đừng qua đây”

Cô nói vừa dứt câu đã nghe một âm thanh vang lên. Nó không chính xác là gì nhưng cô chỉ cảm nhận được đó là âm thanh cây dao xuyên qua da thịt cậu. Rồi một giây phút chợt đứng yên, bà Hạnh trợn mắt lên nhìn ông Lê rồi nói như hét lên.

“Ông làm cái gì vậy? Cảnh Minh là con ông mà? Sao ông có thể làm như

thế?”

“Ai cản trở ta lấy kho báu đều phải chết!”

Ông ấy nghiêng răng cái rồi đẩy cậu ra, cây dao trên tay ông ấy nhỏ ra mấy giọt máu đỏ tươi, bộ y phục màu đỏ kia của cậu sáng bật cả một khoảng trời, sau đó máu nhỏ ra từ người cậu, chảy xuống cầu, chảy xuống dưới vực.

Bà Hạnh không còn thiết tha gì liền chạy lại phía cậu Cảnh Minh, lúc ấy cô ngẩn mặt dậy nhìn mà mắt như kiêu mơ hồ đi. Cái hình ảnh đôi mắt cậu nhìn cô, rồi một nhát đâm vào người cậu, rồi dần dần cậu khụy xuống dưới, nó ám ảnh đến nỗi bản thân cô dường như không tài nào thở nổi. Lúc ấy ông Lê quay lại, ông ấy tiến về phía cô, sau đó giơ tay nắm lấy cô, máu trên tay ông ấy vẫn còn.

Cô bị ông nắm tóc xách lên, khi ông ấy giơ tay ra một mùi tanh ôi phát ra, nó khiến cô cảm thấy buồn ói. Sau đó cô giơ tay gạt cánh tay ông ấy ra, nắm người ông ấy rồi nói:

“Chúng ta chết chung đi!”

Cô vừa hét lên cậu Cảnh Minh đã bật dậy, bà Hạnh ôm lấy cậu, sau đó cậu liền sờ vào vết thương mình, tự hỏi rằng mình đã chết chưa? Sao vết thương không đau, lại không còn nữa. Cơ thể lại trở nên lạnh lặn như ban đầu, cậu chỉ cảm thấy lúc ông Lê chuẩn bị đâm mình trước mắt cậu lại thấy mờ mờ một hình dáng. Cậu thấy Gia Minh, sau đó cậu vùng vẫy ra khỏi tay bà Hạnh, cậu chạy về hướng Hoài Thục.

“Thả chị ấy ra!”

Cậu dang co với ông, ông không thể làm theo ý mình nên tức tối quay ra

chỉ dao vào mặt cậu.

“Cảnh Minh. Lúc này là thằng nhãi Hoàng Gia Minh đứng ra đỡ cho người. Lần này thì không may mắn đến vậy đâu”

Cô đang bị ông ấy khống chế, vừa nghe vậy đã ngẩn mặt lên nhìn ông ấy rồi lắp bắp nói:

“Ông nói gì?”

“Con ranh, người không cần biết, người phải theo ta. Ta muốn người lấy kho báu”

“Ông... Ông giết Gia Minh rồi! Ông....”

“Đúng đó, nếu người muốn biết, ta sẽ nói người biết. Hoàng Gia Minh đã biến mất mãi mãi trên đời này rồi. Một tên thất bại!”

“Cả Gia Minh còn cảm thấy thương xót Cảnh Minh, tại sao ông là người tạo ra cậu ấy lại không thương xót lấy cậu dù chỉ là một ít? Tại sao trong đầu các người toàn là tiền tài vật chất chứ?”

“Không có nó ta vẫn có thể sinh thêm con cháu. Nhưng kho báu này chỉ có một. Ta nói cho người biết, người không muốn cũng sẽ phải đi. Bây giờ không có gì có thể cản chân được ta đâu!”

Lúc ấy ông Lê lôi cô đi, cậu liền bước lại nắm cô lại, sau đó ông giơ con dao ra rồi nói.

“Người cản ta thì chỉ có chết thôi!”

Vừa nói xong ông liền giơ tay ra, sau đó cô liền giơ tay ra cầm lấy con dao

đó, cô nghiêng răng cái rồi nói:

“Loại người thua cả súc sinh cầm thú như ông thì không xứng đáng với bất kỳ thứ gì trên đời này!”

Nói xong cô liền quay qua nhìn cậu, chỉ một khoảnh khắc thôi cô liền nhắm mắt lại.

“Đi thôi!”

Cô dùng hết sức lực rồi nắm con dao ấy từ tay ông Lê để kéo ông ấy nhảy xuống vực, lúc ấy ông cũng đã đoán trước được rồi mới kéo cô lại, cậu cũng bước lại nắm lấy cô. Lúc ấy ông Lê vừa kéo cô lại vừa mắc kẹt giữa cậu, ông ta chẳng suy nghĩ gì liền rút cây dao từ tay cô ra. Sau đó một nhát đâm về phía cậu, muốn cậu phải buông cô ra cho ông dễ bề hành sự.

“Là người ép ta!”

Ông vừa nói xong thì một cái phập, con dao cắm vào lưng cô, do cô đã quay người lại rồi ôm lấy cậu che cho cậu sau đó hứng thay cậu một nhát dao. Cắm ngập con dao vào lưng cô, ông ta hung hăng rút nó ra, sau đó nói:

“Đức Hạnh, Người không muốn ta giết nó trước mặt người thì mau giữ nó lại đi!”

Bà ấy lập tức nắm cậu lại, cậu vẫn còn đờ người ra vì nhát dao lúc nãy, cô nhanh chóng bị ông ấy dẫn vào trong. Ông lôi cô đi đến đâu máu liền chảy ra đến đó, nó kéo lê trên con đường cô đi qua. Bà cố giữ cậu lại nhưng cậu nhất quyết vùng vẫy ra.

Sau khi rời khỏi vòng tay bà cậu mới chạy theo, bóng cậu khuất sau tấm vách đá, phía sau tiếng tiêu thư Ánh Dương vang lên, mặc một bộ y phục

màu đỏ, mang một đôi hài màu đỏ, đầu đội trâm vàng, đầu búi tóc cao.

Hôm nay tiểu thư ấy làm tân nương, nhưng tướng công đã biến mất, bây giờ phải thất thểu đi tìm, sau đó gọi to:

“Cảnh Minh!”

Nhưng bóng dáng cậu đã khuất, bà Hạnh cũng đã rời đi theo cậu, Ánh Dương kéo cao bộ y phục lên sau đó chạy sang cầu, nhưng được nửa cầu thì đã nghe thấy âm thanh đá rơi. Sau đó không ngoài dự đoán đá từ trên cao không ngừng lăn xuống. Chân cô ấy liền thụt lùi lại, vừa lùi nhưng cũng vừa tiến, lát sau bản thân mới quyết định sẽ chạy qua, cuối cùng sau bao nhiêu vất vả cô cũng đã qua đó thành công, nhưng nhìn lại thì cây cầu treo đã bị đứt, không còn con đường nào có thể quay lại nữa.

Ánh Dương nhanh chân chạy theo, lát sau tiến sâu vào trong, trước mắt cô là một không gian im lặng và tối tăm. Chợt cô ấy giật mình khi trước mặt là một ánh đèn được thắp lên, cô ấy nhìn quang cái rồi thấy trước mắt hai đứa trẻ. Nó cầm cái lồng đèn màu đỏ sau đó rọi về phía cô, hai chúng nó độ tầm 13 tuổi! Gương mặt trắng bệch, sau đó cô ấy liền nhìn qua rồi nói:

“Yêu ma phương nào?”

Chợt chúng nó mỉm cười cái rồi nói:

“Vào đây làm gì?”

“Ta? Vào đây tìm người. Ta không thèm lấy kho báu!”

Vừa nói xong Ánh Dương đã cảm thấy xung quanh sáng lên một màu vàng tươi. Trước mặt toàn là vàng ròng. Cô ấy nhìn quanh mà mắt chói loá hết cả lên, lúc ấy mục đích vào đây làm gì bản thân cũng không còn nhớ được

nữa, cô nhìn quanh cái rồi chói loá với những thứ được đặt xung quanh. Cô chạm tay vào sờ vào nó.

Chạm tay vào một cái trâm quý mà tay cảm thấy một luồng mát mẻ dâng lên, trước mắt liền hiện lên một cái ngai vàng. Sau đó bắt đầu rơi vào ảo ảnh mờ lung, cảm thấy bản thân được làm một người trên vạn người, cảm tưởng bản thân mình đã được làm vua. Sờ vào cái ngai vàng đó mà cảm thấy thềm nhỏ cả dải. Lòng không tự chủ mà bước chân lên, càng bước lên càng cảm thấy sự tham lam trong người trở dậy mạnh mẽ. Cô cầm cái trâm vàng cài lên đầu rồi ngồi xuống cái ghế làm bằng vàng đó, hai đứa trẻ đó quay lại nhìn cô sau đó mỉm cười.

“Bây giờ cô có muốn tìm người nữa không? Hay ở lại lấy kho báu?”

“Ta muốn cả hai!”

“Không được. Chỉ có thể chọn một thứ duy nhất!”

“Ta có quyền chọn cả hai!”

Nói xong cô ấy giơ tay ra phóng một lá bùa về phía hai đứa trẻ đó. Nó ngẩn mặt lên mỉm cười lạnh lẽo rồi nói:

“Con người quá tham lam sẽ tự giết chết chính mình!”

Chúng nó trợn mắt lên cái rồi mỉm cười, tiểu thư Ánh Dương như bị điều khiển vậy, chân từ từ bước xuống ngai vàng rồi lơ đãng đi ra ngoài

Tiểu thư Ánh Dương nhắm mắt lại từ từ đi xuống vực, những thứ cô ấy thấy chỉ là ảo ảnh, một câu nói nói ra hay một thời gian trôi đi cô ấy đều không làm chủ được, sau đó là lúc cô ấy tự mình rơi xuống, và cái ngai vàng cô ấy ngồi đã biến mất. Chỉ là ảo ảnh mà thôi, cuối cùng cũng chẳng

có được gì.

“Một con người tham lam thì chỉ có một kết cục mà thôi!”

Nói xong hai đứa nó giơ cái đèn lồng lên rồi thổi tắt nến.

“Đã bao nhiêu người đến rồi?”

“Có năm người. Nhưng đã hai người rơi xuống rồi!”

“Còn ba người ở lại sao?”

Đứa kia gật đầu:

“Hai con người và một người lãnh căn tu. Họ không chạm vào cái gì cả!”

Nói xong hai đứa đó đứng trước gương nhìn vào, thấy cậu Cảnh Minh và Hoài Thực đứng ngoài gần vực thẳm, hai đứa trẻ đó nhìn vào bên trong lẳng mộ sau đó nhìn nhau nói:

“Cô ấy có phải là chủ nhân của chúng ta không?”

“Không. Chỉ là một người hưởng được căn tu!”

“Nhưng trên ngực cô ấy có hoa sen. Máu cũng có mùi thơm nữa”

“Cũng có thể. Dù sao đứa trẻ trong bụng hoàng hậu cũng đã đến lúc làm người rồi!”

“Chúng ta sẽ cho cô ấy vào chứ?”

“Cô ấy vốn dĩ không quan tâm đến những thứ này!”

“Cô ấy cần gì?”

Nói vừa xong trong gương đã xuất hiện hình ảnh của Gia Minh cầm cung tên, sau đó nó chỉ tay vào nói:

“Đây là thứ cô ấy nghĩ tới bây giờ. Hầu như không quan tâm đến vàng bạc châu báu!”

“Nam nhân sao?”

Nó gật đầu, sau đó nói:

“Còn người bên cạnh. Hẳn ta cần gì?”

Nó lại nhìn vào gương, sau đó gương mặt Hoài Thục hiện lên. Rồi nó nói:

“Nghĩ về cô ấy!”

“Kết thúc thôi. Ngày hôm nay thế là đủ rồi!”

Nói xong hai chúng nó quay qua nhìn nhau, sau đó đi sâu vào hang đá. Hai bàn tay trắng bệch vịn vào cái quan tài, sau đó nhìn vào trong. Bên trong là một vị hoàng hậu chết đã mấy chục năm, cái bụng bầu căng cứng vẫn còn đó, sau đó chúng nó nhìn nhau, rồi nói:

“Chủ nhân đã được sinh ra đời lần thứ hai rồi!”

Nói xong chợt cô mở mắt ra, vết thương trên vai vẫn còn đau nhói, cô nhăn mặt cái rồi nhìn quanh, thấy cậu Cảnh Minh đứng bên kia, gió từ dưới thổi lên mặt cậu. Sau đó cô tiến lại gần, vừa chạm nhẹ tay cậu thì đã thấy cậu mở mắt ra, lúc ấy cô mỉm cười cái rồi nói:

“Cảnh Minh!”

Cậu nắm vào cánh tay cô, sau đó phía sau cậu xuất hiện một bóng người, cô nhìn qua mà giật mình.

“Cậu hãy sống tốt nhé!”

Cô thấy ông Lê, do ông ấy cứ nắm lấy cô nên ông ấy cũng thoát được ra ngoài. Cô mỉm cười nhìn cậu, cậu không sao là cô yên tâm rồi.

“Chúng ta quay về thôi. Tôi đưa chị về!”

“Cảnh Minh. Tôi nợ cậu!”

Nói xong cô kéo cánh tay cậu mạnh vào bờ, cậu bất ngờ quá nên té vấp xuống một cái chúi nhủi, cô chạy về phía vực, ông Lê mơ hồ vẫn còn nắm lấy cánh tay cô không buông, cô mỉm cười cái rồi nhắm mắt lại, giây phút đó cô nắm theo ông ấy, cả hai cùng nhau nhảy xuống vực thăm, cô mỉm cười nhìn lên Cảnh Minh cái cuối, tâm nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Gia Minh. Ta đến tìm chàng đây”

Chương 78: kí ức đẹp là kí ức buồn

“Gia Minh! Ta đến tìm chàng đây”

Tóc cô bay phất lên trong cơn gió lớn, cậu Cảnh Minh nhìn xuống chỉ kịp nhìn thấy bộ y phục cô nhẹ nhàng bay lên một chút. Trong màn sương dày kia thật sự không thể thấy nổi gương mặt cô. Cậu đứng nhìn như thế như không tin vào sự thật, mắt cứ nhìn xuống dưới rất lâu, tay chân lạnh toát như cứng đờ lại, một giọt nước mắt rơi xuống mà còn không thể cảm nhận được.

“Hoài Thục “

Đôi môi cậu run run kêu nhỏ, nhưng không gian im ắng ấy thật sự chẳng nghe được cái gì ngoài tiếng gió thổi. Đôi môi cậu run run, đôi mắt mơ hồ nhìn xung quanh.

“Cảnh Minh, tôi nợ cậu”

Một câu nói ngắn gọn cũng đã khiến cậu hiểu ra toàn bộ vấn đề, chị ấy thật sự đã ra đi rồi, cậu sẽ không bao giờ nhìn thấy được nữa. Trái tim cậu bỗng thấy trống vắng lạ thường, cảm thấy mất mát lạ thường, tự nhiên trong đầu cậu lại hiện lên một hình ảnh. Lúc cậu chạy vào hang động thì trước mắt toàn vàng là vàng, cậu còn nhìn thấy có hai đứa trẻ cầm đèn lồng đỏ đứng trước mặt, chúng nó hỏi cậu tìm gì, cậu chỉ nhìn hai đứa nó sau đó nói tìm cô.

Tụi nó mỉm cười cái rồi chỉ tay về phía một cái ghế làm bằng vàng sau đó hỏi cậu thích không? Có muốn ngồi lên không? Cậu liền lắc đầu cái rồi nói không thích, chúng nó lại chỉ tay qua bao nhiêu là thứ cậu vẫn lắc đầu. Sau đó là hình ảnh của Hoài Thục hiện lên, cậu không quan tâm gì cả chỉ quan tâm mỗi cô, chúng nó liền mỉm cười cái rồi nói:

“Thứ người tìm có phải là người đó không? “

Cậu gật đầu nhẹ, chúng nó liền nói:

“Nàng ta không thích người. Thay vì tìm nàng ta sao người không biến mình trở thành một người đức cao vọng trọng? Nhìn đi, người sẽ có tất cả những thứ mà người có. Nếu có hết tất cả những thứ này rồi thì người muốn gì cũng được, kể cả cô ta”

“Không “

Cậu trả lời cái rồi nhìn qua cô, cô đang mơ hồ nhắm mắt đứng trước mặt cậu như người còn đang trong mộng, cậu nhìn cô dụ dằng rồi nói:

“Ta không cần những thứ này. Ta không thích. Ta chỉ xin đưa cô ấy ra khỏi đây. Ta sẽ không chạm vào bất kỳ thứ gì ở đây”

“Người chắc chứ?”

Cậu không quan tâm cứ từ từ tiến gần lại cô, hai đứa trẻ đó quay mặt qua nhìn cậu cái rồi nói như nhắc nhở :

“Nếu người còn tiến lại người sẽ rơi xuống vực”

Cậu có nghe nhưng cậu không nói gì, mắt cậu vẫn cứ nhìn đăm đăm vào cô. Sau đó chân cứ không ngừng bước lại, cho tới khi mắt cậu mở ra và nhìn thấy mình đã đứng ngay mép vực. Áo ảnh lúc này có thể là thật, cũng có thể là giả, có lẽ muốn thử lòng tham của con người, cũng có lẽ thử xem trong lòng người đó cái gì là quan trọng nhất. Cậu nhìn xuống vực một lần nữa, sau đó chân từ từ bước lại, nhìn thấy một mảnh vải treo phất phơ trên vách núi, đó là miếng vải màu đỏ trên bộ y phục của Ánh Dương, cậu nhìn nó cái rồi nói:

“Nàng cũng không thể chống cự lại sự tham lam trong lòng sao?”

Cậu cảm thấy bản thân không còn nợ nần ai nữa, cảm thấy bản thân cũng chẳng còn lại gì. Họ đi rồi, còn mình cậu ở lại thôi sao? Cậu đi lại phía mép vực, đang đi thì phía sau vang lên một giọng nói:

“Người định phụ lòng cô ấy à?”

Cậu đứng lại sau đó quay lại nhìn, thấy một bà già lưng còng chống gậy đi lại. Bà ấy đưa ánh mắt nhìn nheo lên nhìn cậu.

“Cảnh Minh”

Bà mỉm cười cái gọi tên cậu, cậu không biết bà là ai, cũng chưa từng thấy bao giờ. Cậu nhíu mày nghiêng đầu nhìn bà, bà bước lại gần sau đó giơ tay lên sờ mặt cậu.

“Đúng là không uổng công Gia Minh và Hoài Thục bỏ hết tất cả để bảo vệ người”

Nói tới đó khóe mắt cậu cay cay, bà sờ lên gương mặt ướt át kia chợt mỉm cười.

“Gia Minh đã dùng hết tất cả thứ hăn có ban tặng lại cho người. Hăn luôn luôn cãi lại lời ta bảo rằng người không phải quả độc. Ta không tin, nhưng đến bây giờ ta đã tin lời hăn, người như một bông sen trắng vậy đó, xung quanh có bao nhiêu bùn người vẫn không bị vấy bẩn, sự hi sinh của Gia Minh rất đáng.

Người đừng suy nghĩ tới việc sẽ chết theo họ, người không biết hăn đã vất vả cực khổ thế nào để cân bằng mọi thứ xung quanh người đâu. Muốn cho người có cuộc sống bình thường hăn đã chịu bao nhiêu đau đớn giày vò,

nếu nói cuộc đời người là một khổ hạnh trái đắng thì Gia Minh chính là quả ngọt của người đấy”

Bà nói tới đâu cậu rơi nước mắt tới đó, cậu quỳ xuống sau đó nắm lấy hai chân bà khóc lên dữ dội, cảm giác bản thân đã cố gắng hết sức mình rồi nhưng cuối cùng cảnh tượng nhìn thấy lại là thứ tệ hại nhất. Cả biểu cảm gương mặt cuối cùng khi rơi xuống dưới cậu cũng không thể nhìn thấy được, cậu cảm thấy có lỗi với tất cả, có lỗi với anh mình, có lỗi với cô, có lỗi với cuộc đời này.

“Người không biết Gia Minh đã cố gắng vì người thế nào đâu. Người sẽ không bao giờ tưởng tượng ra được, nếu muốn cảm ơn hẳn ta thì hãy sống một cuộc đời có ý nghĩa, khác với phụ mẫu thân sinh của người. Người thấy đấy, họ chết đi nhưng họ không đau khổ, chỉ có những người tham lam lòng đầy toan tính mới cảm thấy đau khổ mà thôi”

Bà quỳ xuống ôm lấy người cậu, sau đó nhìn xa xăm mỉm cười:

“Họ đang rất vui vẻ”

Bà xoa lấy đầu cậu sau đó đảo mắt nhìn quanh, chợt bà nhắm mắt lại thờ dài:

“Kết thúc rồi. Kết thúc thật rồi”

Ngày hôm ấy bà bói diên và cậu trở về, gương mặt cậu trắng bệch hốc hác. Bà đi theo cậu trở về nhà họ Hoàng, bà bảo cậu cùng bà chôn cất sáu thi thể của sáu tiểu thư ấy cho làng hoàng. Bà và cậu dành cả đêm để làm việc đó, bà bảo sau bao nhiêu năm bị người khác yếm bùa, bây giờ các vị tiểu thư ấy mới được an táng kỹ lưỡng, người âm sẽ rất biết ơn, sau này cuộc đời cậu sẽ được hưởng phước. Bà cùng cậu hì hục cả đêm, sau khi chôn họ xong cậu ngẩng mặt lên nhìn bà, bà nhìn vào gương mặt thanh tú thoát tục sáng

ngồi kia liền mỉm cười:

“Vàng đen đã biến mất rồi. Số người được thay đổi rồi. Sau này sẽ có một cuộc sống rất tốt”

Bà nói xong nhưng cậu vẫn không hiểu ý bà nói ý nghĩa vàng đen là gì, nhưng cậu cũng không có tâm trạng hỏi. Tối đó cậu và bà trở về, trên đường đi cậu luôn nhìn xa xăm, sau đó nhìn xuống bà, bà đi chậm chậm chậm chậm. Cậu nhẫn nại đi sau lưng, lát sau cậu mới hỏi:

“Bà lão quen anh ta sao?”

“Người quên rồi à? Ta là bà già ăn mày năm xưa anh người hay bố thí đồ ăn đấy”

“Bà cho ta biết về anh được không? “

Bà đang đi thì dừng chân, sau đó quay người lại nhìn cậu.

“Chuyện đó người quên đi. Hẳn biết ta bép xép cho người nghe lại quay lại mạng ta”

Nói xong bà quay lưng đi tiếp, cậu đi sau, trên đường đi bà có nói băng quơ mấy câu:

“Người đừng buồn, họ chết đi chính là hoàn thành nhiệm vụ của họ ở kiếp này, người phải vui cho họ mới đúng. Người cũng đã rất tài giỏi rồi, mặc dù ông trời luôn bắt công với người, nhưng người như người sau này nhất định sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc. Ta chỉ muốn nói rằng ai sinh ra cũng có nhiệm vụ riêng, nhiệm vụ này kết thúc sẽ đến nhiệm vụ khác được mở ra. Người hiểu không? “

Cậu im lặng đi sau bà, đến cửa nhà bà mới quay lại nhìn cậu rồi cầm gậy gõ vào chân cậu.

“Tạm biệt. Người hãy sống một cuộc đời thật tuyệt vời, để họ cười thật to chứ đừng để họ thất vọng”

Cậu thấy bà quay lưng định đi, cậu mới giơ tay ra không trung cái rồi nói:

“Bà lão, họ...sẽ hạnh phúc cùng nhau có đúng không? Họ sẽ sống hạnh phúc cùng nhau đúng không? “

“Họ chết rồi. Chết một cách rất hạnh phúc. Có duyên sau này sẽ gặp lại thôi”

Cậu ngơ mặt ra sau đó suy tư

“Có duyên sau này sẽ gặp lại sao?”

Bà nói xong thì rời đi. Lát sau bà đã biến mất sau bóng đêm, cậu bước vào nhà sau đó thần thờ đi quanh sân, mắt đảo một vòng rồi khụy xuống ôm lấy mặt khóc lên đầy nghẹn ngào.

Kết thúc rồi, kết thúc thật rồi, cậu ôm lấy trái tim sau đó chống tay xuống nền, đấm mấy cái thật mạnh xuống, đến lúc tay chảy ra toàn là máu. Cậu thở sâu mấy hơi rồi nhìn quanh nhà, nơi nào cũng xuất hiện hình ảnh của Gia Minh và Hoài Thực, hình ảnh hai người họ cứ quần quanh trong đầu cậu. Cậu giơ tay lau nước mắt cái rồi đứng dậy, hít một hơi sâu rồi nhìn lên trời.

“Ta sẽ sống hạnh phúc. Không phụ sự kì vọng của hai người, yên tâm nhé!”

Nói xong cậu đi từ từ vào phòng, cậu ngồi xuống ghế rồi trải giấy ra, đôi

tay run run cầm bút, sau đó tô tô vẽ vẽ. Vẽ xong cậu nhìn ra ngoài đã thấy trời sáng, mở cửa bước ra ngoài mà thấy đám gia nô nhìn cậu tròn xoe mắt, lễ thành thân hôm qua đang tốt lành thì cậu chạy đi mất. Lát lâu sau tiểu thư Ánh Dương cũng biến mất, cậu nhìn bọn họ cái rồi nói:

“Pha nước ấm, ta muốn tắm”

Họ thắc mắc lắm nhưng không một ai dám hỏi, thế là họ lật đật chạy đi làm ngay. Cậu nhìn vào phòng cái rồi đóng cửa lại, sau khi tắm rửa sạch sẽ cậu thay một bộ y phục mới. Cậu cầm lấy mấy bức tranh rồi đi ra ngoài, đến điện thờ cậu mới dừng chân lại, sau đó bước vào. Cậu kéo bức tranh ra sau đó treo gần cạnh bên tranh vẽ Gia Minh, là tranh vẽ Hoài Thục, cậu mỉm cười cái rồi nói:

“Chúc hai người hạnh phúc “

Nói xong cậu sờ lên bức tranh rồi tựa đầu vào tường, cậu đứng đó rất lâu. Cậu vào từ sáng mà đến xế chiều cậu mới ra, sau khi đóng cửa lại cậu mới bắt đầu khóa cửa, cuối cùng cậu ra giữa sân quỳ xuống và dập đầu lần cuối.

“Tạm biệt “

Nói xong cậu quay người đi một đường thẳng ra ngoài, không ngoảnh lại nhìn cũng không nói thêm gì cả, nước mắt cũng không chảy ra. Cậu quay đi như bỏ lại hết tất cả đau đớn khổ sở, cậu đi như rũ bỏ hết tất cả mọi thứ đến dồn dập trong thời gian qua, và hơn hết thứ cậu rũ bỏ lại chính là tình yêu chưa kịp chớm nở đã vội tắt này. Bông hoa cậu muốn chạm tay đến nhưng lại mãi mãi không thể, rồi ngày hôm nay phải đành lòng từ bỏ hết mà thôi.

“Tạm biệt, thứ tôi yêu nhất trên đời này, bông hoa xinh đẹp không thuộc về tôi”

Cậu Cảnh Minh rời đi, không lâu sau nhà họ Hoàng cũng dần dần tan rã. Như lúc ban đầu bà Hoàng đã nói, bà sẽ lấy tài sản nhà họ Hoàng phân phát hết tất cả cho những người nghèo, bà muốn Cảnh Minh ở lại giúp bà một tay, cậu cũng không ngăn cản bà mà còn vui vẻ tiếp tay bà. Chuyện thành thân cậu mất tích rồi tiểu thư Ánh Dương biến mất được đồn ra xa, cái lớn nhất mọi người quan tâm nhất vẫn là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng Hoài Thục đã biến mất không rõ nguyên nhân. Chuyện ấy kinh động đến rất nhiều làng bên cạnh, cũng như bao nhiêu năm qua, nhà họ Hoàng luôn là nơi bí ẩn khó giải thích một lời.

Mọi người đồn đoán thì cũng chỉ là đồn đoán, chẳng ai biết hết được sự thật bên trong, họ cũng chỉ là đoán mò mà thôi. Cậu giúp bà phân phát gạo phân phát tiền, tiền của nhà họ Hoàng lớn đến độ phát đến mấy tháng trời vẫn chưa hết, bà Hoàng còn bỏ tiền của ra xây sửa bao nhiêu là ngôi chùa. Sau cùng bà mới bắt đầu nói chuyện với Cảnh Minh, bà nói:

“Con trai à, con không buồn mẹ chứ?”

“Không đâu ạ!”

Nói xong bà liền bước vào trong lấy ra một sấp giấy tờ rồi đưa cho cậu.

“Ta có làm gì cũng không quên đi con, từ nhỏ ta đã biết con là đứa trẻ ngoan giàu lòng nhân hậu. Đây là số đất đai của nhà họ Hoàng, mẹ giao cho con. Và cả căn nhà ấy, mẹ đều cho con. Gia nhân con cứ giữ lại, nhưng căn nhà ấy sẽ phải đổi tên, không còn là nhà họ Hoàng nữa, con học nghề y thuật con cứ mở căn nhà đó thành y quán chữa bệnh cứu người, mẹ không phản đối, con muốn làm gì cũng được tùy con, miễn sao sau này con sống một cuộc sống hạnh phúc. Con hiểu không? “

“Mẹ sẽ lên chùa nào ạ?”

“Mẹ sẽ lên một ngôi chùa ở thật xa. Cũng không muốn ai nhận ra mẹ là ai. Sau này có cơ hội mẹ sẽ về thăm con, con đừng tìm hay đi thăm mẹ”

“Cả mẹ cũng rời đi, mẹ cũng bỏ con đi sao?”

Cậu ôm tay bà áp vào mặt mình, bà mỉm cười cái rồi nói:

“Mẹ muốn làm một việc quan trọng. Mẹ nghĩ chỉ có lên chùa tịnh tâm mới có thể yên tĩnh tâm hồn, mẹ sẽ cầu may cho con. Cảnh Minh của mẹ!”

Bà nói xong thì ôm lấy cậu, sau đó vuốt ve tấm lưng cậu.

“Tuy con đã lớn nhưng mẹ biết trái tim con vẫn còn rất yếu mềm, mẹ biết hết, Hoài Thực nó đi rồi, con đừng buồn nữa con nhé. Hết duyên tự rời xa con ạ. Con của mẹ tốt bụng ngoan ngoãn lại nhân hậu, ông trời nhất định an bày cho con một người xứng đáng, cái gì qua rồi nó cũng chỉ gọi là quá khứ, sau này nhớ lại để vui vẻ mỉm cười chứ đừng khóc lóc đau khổ, mẹ sẽ cầu an cho cuộc đời sau này của con được hạnh phúc”

Chương 79: sự sống mới bắt đầu

“Thầy ơi! Thầy Cảnh Minh ơi!”

Cậu đang đứng phơi thuốc thì có người chạy vào kêu inh ỏi, cậu quay qua nhìn đám gia nhân cái rồi nói

“Làm tiếp đi ta ra xem có chuyện gì!”

“Vâng!”

Cậu phủ tay cái rồi đi nhanh ra ngoài, người kia vừa kéo tay cậu vừa hấp tấp nói

“Thầy ơi mau lên, tím Đoạn bên thôn mình sắp hạ sinh rồi!”

“Sinh rồi! Rõ ràng ta mới từ nhà ấy về, chẳng phải còn hơn tháng nữa mới sinh sao?”

“Không biết là tại sao? Nhưng hình như bị động thai thì phải!”

Cậu nhanh chân chạy ra ngoài, sau đó nói gấp

“Mau đánh xe ngựa qua đó ngay!”

Cậu nói xong thì tên gia nô đó đánh xe đi, cậu chạy vào nhà xách theo một cái túi lớn đựng rất nhiều dụng cụ, rồi một mạch chạy ra xe, mấy tên gia nô đứng phơi thuốc cũng nhìn theo cái rồi thôi, bao nhiêu năm qua từ khi cậu Cảnh Minh nhà họ làm thầy lang thì hầu như ngày nào cũng thấy cảnh này, ngày nào cũng có bao nhiêu vụ khiến họ phải chạy ra chạy vào, có ngày còn đi từ sáng tới khuya

“Mấy năm nay ngày nào cũng thấy cậu nhà mình bận rộn nhỉ?”

Một tên đứng cạnh gật đầu đồng ý

“Cả cái thôn này có ai nổi tiếng như cậu nhà mình đâu, y thuật giỏi lại còn đỡ đẽ mát tay! “

“Cũng phải, tính ra trước kia bên thôn Vĩnh Hà có một người thầy lang nổi tiếng lắm, nghe nói là thầy của cậu mình đấy, hình như là thầy lang Nguyễn cái gì đó!”

“Cái đó là chuyện của ba năm trước, ông ấy mất rồi, bây giờ cậu mình mới là thầy lang giỏi nhất vùng này, làng lân cận ai mà không biết? “

“Cũng phải, người chết rồi thì cũng chỉ được gọi là cổ nhân, cậu mới à hiện thực! Công nhận cậu làm thầy lang khiến nhà họ Hoàng nở mày nở mặt thật, trước ra ngoài toàn bị người ta xì xầm nói xấu sau lưng, bây giờ ra ngoài mà nói là gia nhân của cậu thì mặt mũi phải nói là thơm ngát!”

“Thôi làm đi, dạo này nghe bảo mọi người quanh thôn chúng ta đang xảy ra dịch bệnh đó, chúng ta phải nhanh tay lên, phơi thuốc dự trữ còn cho cậu đi chữa bệnh!”

“Đúng đó! Nhưng mà...nhắc đến thôn Vĩnh Hà tự nhiên ta lại nhớ ra một chuyện, nghe người ta đồn ở thôn đó có một nhà phú hộ nào đó nghe bảo nổi tiếng lắm hả? Người biết vụ đó không? “

“Nhà tiểu thư Ân Tình ấy chứ gì? Chuyện ấy qua lâu rồi, tôi cũng không biết! “

“Thế cái chuyện xác của tiểu thư ấy đã tìm thấy chưa?”

“Chả nghe thấy gì cả, hình như chưa tìm thấy!”

“Không phải chứ? Đã nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa tìm thấy sao?”

“Nghe bảo thành quý độn thổ trốn đi rồi, tìm làm sao được mà tìm?”

“Kinh thế á? Thế mà cậu nhà mình qua đó đi chữa bệnh đi đêm đi hôm ấy vậy mà chẳng nghe thấy cậu nói là cậu sợ gì cả!”

“Ây da chỉ có người như thế thôi, cậu nhà mình mà sợ cái gì, nói vợ vẫn tối tiểu thư ấy qua bóp cổ người chết tươi bây giờ! “

“Ôi! Thôi thôi! Ta vào đem thuốc ra phơi!”

Nói xong mấy tên gia nô chuyện của ai người ấy làm, sau đó chẳng nói gì thêm nữa cả

Cậu Cảnh Minh ngồi xe ngựa một lát thì tới nơi, nhà thím Đoạn này thực chất là phú ông bên thôn Vĩnh Kiên, tháng thứ tám rồi mà thai cứ yếu lên yếu xuống, cậu cứ được gọi đến thăm khám mỗi tháng đều đều là bốn lần, mới tháng trước khám thấy không sao nên cậu không qua khám theo lịch nữa, ấy vậy mà chưa lâu sau là có người chạy qua la thím ấy sắp sinh làm cậu lo lắng vô cùng

Cậu vừa thấy xe ngựa dừng là đã lập tức nhảy xuống ngay, sau đó một mạch chạy phóng vào nhà, sau đó là tiếng người làm rồi tiếng la hét của thím Đoạn vang lên, cậu giật mình rồi chạy vào trong, khung cảnh đập vào mắt cậu là hai vị lão gia đang loay hoay với hai vị phu nhân, mà bụng người nào người nấy đều to lên cả, cậu đứng đó bất ngờ mất mấy giây sau đó mới sực nhớ ra rồi chạy vào, hô hoán lên gấp gáp

“Mau chuẩn bị nước ấm, ta sẽ đỡ đẻ cho hai vị phu nhân!”

Sau đó hai lão gia ấy sốt ruột bảo gia nhân đi chuẩn bị, quay qua khẩn khoản cầu xin cậu hãy giúp đỡ hai bà vượt cạn, hai người ấy cứ chাম lau mồ hôi không thôi, cậu bảo họ ra ngoài hết rồi một mình quay lại nhìn cả hai bà, cậu chậm mồ hôi cái rồi nhìn họ nói từ tốn

“Đừng la hét nữa sẽ mất sức, thở đều nhé! Được rồi, thở đều đi, rồi lấy lại sức nào, yên tâm đi vì có ta ở đây rồi, nhé!”

Hai bà ấy quay mặt qua nhau rồi nắm lấy tay nhau, cậu mỉm cười cái rồi nói

“Đúng rồi! Tốt lắm! Chúng ta cứ thoải mái như thế!”

Hai lão gia cứ đi đi lại lại bên ngoài sau đấy cứ nắm tay này vào tay kia nói với giọng hối lỗi

“Cũng tại ta, nếu ta dẫn nàng ấy đi dạo thì đã không gây ra cố sự như lúc này!”

“Nói đi nói lại thì cũng là tại ta nữa, nếu ta không bất cẩn dặn dò gia nhân dắt nàng ấy đi dạo cho đàng hoàng thì chuyện đã không đến mức này!”

Nói xong hai người nhìn nhau thở dài, ông Trần liền nói với ông Tạ

“Nhưng chắc sẽ không sao, tay nghề của thầy Cảnh Minh đây rất cao tay, vì thế nên không cần quá lo lắng, thầy ấy rất mát tay, lại còn giỏi y thuật!”

Nói cho an ủi bản thân một chút chứ lo thì vẫn lo, người ra ra vào vào, lúc nào ra cũng mang theo một chậu nước lớn đầy máu tươi, tiếng rên rỉ đau đớn của hai bà vẫn vang lên đều đều, sau đó rất lâu chợt vang lên tiếng khóc trẻ con ré lên, sau đó là thêm tiếng một đứa khác khóc thét, hai ông quay qua nhìn nhau sau đó nhìn vào cánh cửa, áp mặt mũi vào nhìn sau đó áp tai vào nghe, rồi cả hai nhìn nhau mừng rỡ

“Sinh rồi sinh rồi!”

Hai người nói với nhau mà mắt cay cay cảm động, lát sau cánh cửa mới mở

ra, cậu Cảnh Minh nhìn họ căng thẳng, sau đó cậu mỉm cười

“Sinh an toàn một trai một gái! Chúc mừng hai lão gia!”

“Thật sao? Ôi thật là may mắn, thế dự định đính hôn giữa hai nhà đã thành công rồi! Thật là vui biết bao nhiêu!”

“Cảm ơn thầy Cảnh Minh đây rất nhiều, thật sự bà nhà từ khi bị đau cứ không ngừng bảo tôi đi mời cậu cho bằng được, vì bà ấy không tin tưởng ai cả, cũng không an tâm để người khác đỡ đở, vì thế thầy Cảnh Minh đây có cần gì cứ nói với tôi thoải mái, cái gì tôi cũng có thể cho được”

Chợt ông Tạ bên kia huýt tay ông Trần

“Ông nói gì thế? Nhà họ Hoàng ông còn chưa rõ à, gia thế không đơn giản đâu, cậu đây cái gì mà không có, ông định đền đáp người ta cái gì? Người ta có thiếu cái gì đâu!”

“À thì mình mang ơn nên mình chỉ tìm cách trả ơn thôi, chứ làm sao bây giờ? “

Ông Tạ lại nói tiếp

“Thầy Cảnh Minh đây không cần tiền bạc đâu, nghe bảo thầy rất thích thuốc quý, hay sưu tập giấy cổ, ông có thì biếu thầy đi! Tôi cũng sai người về phủ rinh hết qua đây biếu thầy, biếu tiền bạc thầy không lấy đâu!”

Hai ông cứ nắm nhau vào góc rồi xầm xì to nhỏ, cậu đứng bên ngoài lắng nghe mà lâu lâu lại mỉm cười, sau đó cậu nói

“Không cần đâu, nhà ta cũng có hầu như đầy đủ rồi, các lão gia có lòng thì lấy một ít quyền góp cho mọi người có hoàn cảnh khó khăn là được, không

cần phải tốn công làm vừa ý ta đâu, sẵn đây hai vị phu nhân sinh non nên cơ thể rất yếu, hai vị lão gia đây phải hết sức cẩn thận, nếu không ngại ta xin ở lại đây một hai hôm coi sóc rồi...”

“Được được! Được quá ấy chứ! Nghe bảo thầy đây rất bận, nếu được thầy ở đây một hai hôm thì phải nói là quá vinh hạnh, thầy cứ yên tâm ở lại, ta sẽ sai bảo người chuẩn bị phòng tốt cho thầy !”

“Được, ta đi sắc một ít thuốc, hai người vào thăm hai phu nhân đi, thăm hỏi họ cho họ bớt sợ, tâm lí bây giờ chưa được ổn định đâu! Hai đứa trẻ nữa, hai người vào đi! Ta xuống bếp cái đã!”

“Được được! Đa tạ thầy Cảnh Minh! Đa tạ đa tạ!”

Cậu mỉm cười gật đầu cái rồi bước đi, hai người họ chạy vào phát rồi vợ ai nấy lại hỏi thăm, còn nhìn hai đứa nhỏ ngộ nguậy trong cái chăn bông, mặt mũi đỏ au, người nhỏ xíu, hai ông vừa vuốt ve vợ vừa an ủi, cậu xuống bếp vừa nấu thuốc vừa canh lửa, lát sau có mấy người gia nô vào phụ cậu, miệng còn tíu tíu khen lấy khen để hai đứa nhỏ mới sinh ra

“Công nhận bà già điên ấy điên điên khùng khùng vậy mà nói câu nào chuẩn xác câu đó nhỉ, bảo lão gia nhà mình sẽ có quý tử, nhà ông Tạ sẽ có quý nữ, bảo hai bên phải kết giao với nhau, sau này cho hai vị công tử tiểu thư nhà đó lấy nhau, còn nói hai người này sẽ sinh cùng một lúc, ấy vậy mà đúng!”

“Người ta bảo thầy giỏi thường là mấy người kì dị như thế đấy, chứ ăn mặc đàng hoàng sạch sẽ nói nó không có linh!”

“Thế à? Mà nói chuẩn như thế thì chuyện se duyên từ khi mới lọt lòng là phải làm theo rồi!”

“Ây chuyện đó còn phải nói, mối quan hệ giữa hai nhà tốt từ xưa tới giờ rồi, chuyện kết thông gia chỉ là sớm muộn mà thôi, có gì mà lạ đâu!”

Nói xong cậu cũng đã múc thuốc ra chén xong, sau đó cậu bảo

“Mỗi phu nhân một chén, nếu thấy thuốc đắng quá thì ngâm vào một viên đường là được!”

“Dạ, thưa thầy!”

Họ gật đầu sau đó đi ra, chẳng hiểu sao hôm nay đỡ đẽ cho hai vị phu nhân ấy xong mà lòng cậu cứ nôn nao khó tả, cậu lấy tay xoa lên ngực cái rồi thở hắt ra, cậu đi quanh nhà sau đó hóng gió, cho đỡ khó chịu rồi đi vào, cậu đang nhìn nhìn ra ngoài thì chợt thấy bóng dáng của ai đó rất quen thuộc, sau cậu nhận ra đó là bà già điên lúc trước, cậu liền mở cửa chạy theo bà, lát sau cậu vừa đi ra thì người trong phủ đã gọi cậu lại

“Thầy ơi, thầy!”

Cậu quay mặt lại nhìn họ cái rồi quay lại nhìn bà, nhưng bất ngờ giữa con đường rộng lớn ấy bà lại biến mất một cách khó hiểu, cậu đờ ra một chút rồi mới quay đầu lại chạy vào nhà, cậu chạy vào thì gia nô bảo hai bà tỉnh rồi, muốn gặp cậu, cậu bước đi theo họ, lát sau đến phòng rồi hai bà mới ôm trên tay hai đứa nhìn cậu bảo

“Đa tạ thầy Cảnh Minh đây mát tay, nói thật không có thầy chúng tôi không biết phải làm sao, nên tôi đã bàn bạc với lão gia đây, mạng phép mời cậu đặt tên cho hai đứa trẻ nhà”

“Phu nhân đây muốn tôi đặt tên cho cả hai đứa sao? Là tên thật hay tên gọi ở nhà?”

“Đương nhiên là tên thật, tôi muốn cậu Cảnh Minh đây làm người đỡ đầu cho cả hai đứa, cậu thấy sao?”

“Tôi! Hiện tại tôi chưa nghĩ ra cái tên nào hay hay, hay hôm khác chúng ta bàn tiếp có được không? “

“Thế à? Thế cũng được, thế cậu Cảnh Minh đây phải nghĩ ra cái tên nào hay hay đấy nhé!”

Cậu mỉm cười rồi gật đầu, chột nhìn xuống đứa trẻ bà ôm, cậu từ từ tiến lại rồi giơ ngón tay ra khều khều vào má nó, nó nhắm mắt lại thở đều đều, lát sau nó giơ tay lên nắm lấy ngón tay cậu, tự nhiên trái tim cậu lại cảm thấy ấm áp đến lạ thường

“Con của lão gia Trần đây là con trai, thế đặt là Trần Phú Quý, mang ý nghĩa giàu sang hạnh phúc, còn con của lão gia Tạ đây đặt là Tạ Mỹ Nữ, mang ý nghĩa xinh đẹp dịu dàng! Mọi người cảm thấy thế nào?”

Cậu hỏi nhỏ sau đó vẫn nhìn vào bàn tay bé xíu nắm lấy tay cậu, cậu mỉm cười cái rồi mọi người vỗ tay lớp lớp sau lưng cậu

“Hay! Hay lắm, trai tài gái sắc, thật sự rất hay!”

Mọi người ai nấy cũng cười, cậu cũng cười, sau ba năm ngày nào cũng tạo cho bản thân sự bận rộn để quên đi sự cô đơn trong lòng, thì ngày hôm nay cảm giác nặng nề đã bị rũ bỏ, cậu cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc, chẳng hiểu là tại sao nữa, trong lòng cậu luôn nghĩ hai đứa trẻ này thật có duyên, có duyên có nợ từ khi mới sinh ra đời, có lẽ kiếp trước chúng nó là một cặp có duyên không nợ, không được ở cạnh nhau, gây nuôi tiếc nên bây giờ ông trời mới tác hợp cho họ, không muốn uổng phí thời gian nên cho họ ở cạnh nhau từ khi mới sinh ra đời, cậu mỉm cười cái rồi nheo mắt, thật sự không hiểu tại sao nhìn vào hai đứa trẻ này lại cảm thấy trái tim rung động đến

như vậy

“Thật là đẹp!”

Cậu mỉm cười rồi ngồi đó nhìn ngắm hai đứa trẻ, chúng nó lâu lâu lại bị giật mình, cậu lại giơ tay ra vỗ vỗ lên bụng của chúng nó, sau đó lại ngắm nhìn chúng nó ngủ say, cậu ngắm nhìn như thế rất lâu rất lâu sau, đến khi trời đã bắt đầu tối mịt, cậu vươn vai cái rồi đi ra ngoài, cầm một tách trà nhâm nhi uống rồi đi quanh sân

“Cảnh Minh! “

Cậu nghe thấy tiếng gọi thì quay qua nhìn, nhưng chẳng thấy ai cả, cậu tưởng nghe nhầm nên thôi cậu đi vào nhà, bà bói điên đứng ngoài hàng rào nhìn theo bóng cậu rồi mỉm cười

“Bao nhiêu năm rồi mà thằng bé nó vẫn không thay đổi, vầng đen trên trán đã hoàn toàn biến mất không quay lại, đã nhiều năm như vậy mà chưa có chuyện gì xảy ra, thế là ta yên tâm rồi! Hoàng Gia Minh! Ta cũng đã yên tâm về người rồi, cuộc đời sau này của người sẽ trải toàn gấm lụa vàng bạc, ta đã trả nợ hết cho người rồi, người đừng mắng ta nữa đấy nhé!”

Bà nhìn vào cái đèn hình hoa sen rồi mỉm cười nói, sau đó bóng bà chậm chậm khuất sau bóng đêm tĩnh mịch

Chương 80: người vun trồng mới là người hái quả

Cậu ở lại nhà ông Trần hết mấy hôm như lời đã hứa, khi thấy đã không sao rồi cậu mới an tâm đi về, lúc về cậu còn bế thẳng con ông ấy một lát. Chẳng hiểu làm sao mà mới gặp đã mến nó, nghĩ đến lúc đi về mà cảm thấy lòng cứ buồn buồn kiểu gì. Cậu ôm nó đi lòng vòng một lát rồi đong đưa nó qua lại, lát sau trả lại cho thím Đoạn mà cậu còn luyến tiếc. Khi trả cho bà ấy xong nó ngo ngoàng rồi khóc ư e trong miệng, bà ấy thấy liền mỉm cười:

“Xem ra nó thích ở trên tay thầy Cảnh Minh đây hơn rồi”

“Tôi cũng cảm thấy rất có duyên với công tử nhà. Thật sự cảm thấy có tình cảm gì đó rất đặc biệt “

Cậu giơ ngón tay chạm vào má nó cái rồi mỉm cười, thím Đoạn nhìn ánh mắt trù mến của cậu bật lên cười cái rồi nói:

“Chắc có lẽ cậu đã đến tuổi làm phụ thân rồi, không biết năm nay cậu đã đến tuổi bao nhiêu rồi?”

“Tôi hình như đã gần 25 rồi”

“Thế thì đúng rồi. Ở cái tuổi này cậu nên thành thân sớm rồi sinh con đi, đã không còn trẻ nữa”

Cậu chỉ cười gượng rồi nói tránh đi.

“Phu nhân thấy đấy, ngày nào tôi cũng bận!”

Bà ấy nghe vậy phẩy tay nhân mặt nói:

“Thôi cậu đừng có diện cố. Cậu giỏi là điều ai cũng biết, nhưng chẳng lẽ bận đến độ không có thời gian cho bản thân sao? Chẳng lẽ cả đời không thấy thê tử? Cậu đừng có lừa dối tôi. Nhìn ánh mắt cậu tôi đã biết trong đầu cậu có bóng hồng nào rồi, nói đi có gì khó khăn mà vẫn chưa đến với nhau thế?”

“Tôi, tôi thật sự không có ai cả”

“Đã đến tuổi này rồi cậu tưởng lừa được tôi sao? Thôi thì cậu muốn sao thì muốn, đừng như lão gia nhà ta, cứ lo cho sự nghiệp bây giờ đến hơn 40 mới nhìn mặt được thằng con, đấy, cậu nhìn xem ông ấy mừng hơn đào được vàng nữa. Cậu hoàn hảo thế này thì việc lấy thê tử có gì khó khăn đâu, tôi nghe bảo các cô gái mới lớn lân cận bên các thôn hình như ngưỡng mộ cậu lắm đấy”

“Không có chuyện đó đâu”

Cậu cười ngượng ngùng sau đó né tránh ánh mắt phu nhân ấy, cậu quay qua khều vào má thằng bé phát nữa mới đứng lên, tạm biệt bà ấy rời khỏi nhà, quay về nhà mình.

Cuộc sống cậu vẫn cứ bình bình trôi qua, ngày này qua ngày nọ, tháng này qua tháng nọ. Cậu vẫn cứ bốc thuốc trị bệnh, bệnh nhân kéo đến mỗi lúc một đông, cậu phải thuê thêm nhiều người mới làm xuể.

“Mọi người ơi ra lấy thuốc kìa, ai gọi cửa bảo biểu cậu một xe thuốc, mọi người ra đó vận chuyên vào đi”

“Không biết lại vị tiểu thư nào mến mộ cậu nhà mình nữa ấy nhỉ? Cứ cách một hai hôm lại có một xe thuốc thảo dược được mang đến đây, kèm theo một lá thư tình”

Mọi người vừa vui vẻ vừa trêu chọc, họ cười rộ lên cái rồi đi ra khuôn vác. Cậu vừa cân thuốc vừa bắt mạch, sau đó nhíu mày lắc đầu, lắc đầu vì mọi người cứ trêu chọc cậu mãi, bà lão nhìn cậu cái rồi sợ hãi nói:

“Thưa thầy bệnh tình tôi nặng lắm sao ạ?”

“À...à không.”

“Sao tôi thấy thầy lắc đầu ngán ngẩm thế? Có phải thầy giấu tôi sợ tôi biết không? “

“Không đâu, tôi lắc đầu vì chuyện khác, cụ chỉ mất ngủ gây chóng mặt thôi. Tôi kê thuốc cho cụ ngủ sâu, hôm sau sẽ không chóng mặt nữa đâu”

“Vậy cảm ơn thầy đây quá, thế hết bao nhiêu tiền thế hả thầy?”

Cậu mỉm cười lắc đầu cái rồi nói:

“Không tốn tiền. Nhưng lần sau có cái gì ăn thì mang đến cho tôi một chút cũng được”

“Ôi thật sao? Khám cả buổi lại bốc cho những đây thuốc mà lại không lấy tiền sao? Thế thì cậu đây làm sao có tiền mua thuốc nữa?”

Nghe bà hỏi mà mọi người xung quanh ai nấy đều bật cười:

“Ôi cụ ơi, cụ không biết đấy thôi, cậu Cảnh Minh đây rất là giàu, tiền bạc nhiều lắm, mà quan trọng ấy thuốc thảo dược cậu được các phú hộ

mấy thôn cạnh biểu rất nhiều, cậu đây khám bệnh làm phước thôi cụ ạ!”

Cậu mỉm cười gật đầu, bà ấy liền nhìn cậu cười cái vỗ vai cậu.

“Thế thì phải gọi là bồ tát tái thế rồi, cậu đây lại khôi ngô tuấn tú thế này, thế cậu đã có mối nào chưa?”

Cậu lại lắc đầu ngán ngẫm.

“Cụ về sắc ba chén nước còn một chén, uống trước khi ngủ tầm hai canh giờ, nhé! Cụ về sớm đi kéo trời nắng lên”

“Thế có cần tôi làm mối cho một cô nương không? Tôi biết có một cô nương rất là xinh đẹp, hợp với cậu đây lắm”

Mấy người xung quanh vừa cười vừa kéo bà ra, sau đó nói:

“Cụ ơi, người ta có nhiều mối để ý lắm, mấy mối ấy toàn là các tiểu thư con phú hộ thôi, còn chưa cô nào lọt vào mắt xanh của cậu, bà về sớm đi nhé. Bảo cô nương nào xinh đẹp thì dẫn qua đây, cậu xem mắt cái hợp thì kết duyên”

“Thật sao? Vậy tôi sẽ sớm dẫn cô nương ấy qua đây, tôi sẽ dẫn qua cho cậu xem mắt”

Bà ấy nhiệt tình đến độ cậu phải lắc đầu ngao ngán mấy lần, cảm thấy vui nhiều hơn là cảm thấy phiền, cậu mỉm cười cái rồi quay qua.

“Người tiếp theo”

Cậu cứ lần lượt khám hết người này đến người khác, đến hết ngày cậu vẫn khám chưa xong. Đến tận khuya mới nhìn ra thì thấy đã hết người, thuốc

phơi khô cũng dần hết đi, cậu ngó ra phát nữa mới đứng dậy vươn vai cái mệt mỏi. Cậu mới xoay người đi vào đã nghe thấy tiếng ai đó gõ tay vào cửa, theo quán tính cậu liền nói:

“Xin mời vào”

Cậu quay người lại bỗng nhiên đứng đờ người ra, sau đó mới nói:

“Bà lão!”

Bà bói điên nhìn cậu cái rồi mỉm cười, bà chống cái gậy đi lọc cọc đi vào. Cậu nhìn theo, bà bước lại gần cậu, nhìn y phục không chỉnh tề của cậu, đầu tóc cũng bắt đầu hơi rối ren khiến bà cảm thấy thật ấm lòng, bà nắm lấy cánh tay cậu cái rồi nói:

“Sao thế? Quên ta rồi sao?”

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cậu mới hỏi:

“Hôm nay bà quay lại có chuyện gì sao? Lâu quá rồi không gặp. Vẫn ổn chứ?”

“Ổn. Ta quay lại thăm người, thấy cuộc sống người thế này thật sự ta rất yên tâm, người đúng là không khiến ta thất vọng, thật sự rất tốt”

Cậu ngậm ngùi một lát mới nói:

“Thật ra tôi cũng chỉ vì muốn chuộc lỗi cho phụ mẫu của mình, tôi biết họ đã làm ra rất nhiều chuyện xấu xa, tôi cũng chỉ muốn làm gì đó thôi”

Bà giơ tay lên sờ vào trán cậu, sau đó mỉm cười dịu dàng.

“Cảnh Minh. Ta quay lại lần này cũng là muốn tạm biệt người, sau này người cứ sống cuộc sống này, tự do tự tại, đừng sống như cách mà phụ mẫu người đã sống, có như thế mới bình bình an an suốt kiếp có hiểu không? “

“Bà đi đâu? Bà già thế này rồi còn đi đâu sao?”

“Ta...ta còn rất nhiều chuyện phải làm, ta đâu ở đây mãi được, ta chỉ muốn báo cho người một chuyện, quả ngọt của người đã đến hồi chín rồi, chúc mừng.”

“Quả ngọt sao? Ý bà là sao?”

“Đến bây giờ người có còn cảm thấy có lỗi với Gia Minh và Hoài Thục không? Người có trả lời hay không ta vẫn biết trước câu trả lời, ta hỏi câu đó nhất định có lí do, người đã hiểu chưa?”

Cậu ngẫm nghĩ một hồi sau đó nhìn vào bà, cậu mỉm cười rồi nói:

“Có phải bà biết anh và Hoài Thục đang ở đâu không? “

“Biết. Ta cũng đã cho họ một cuộc sống mới vừa hoàn hảo vừa yên bình, người cứ yên tâm sống cuộc sống của mình đi”

Nói tới đó khéo mắt cậu cay cay, sau đó cậu gật đầu.

“Dù có thế nào tôi cũng mong họ sẽ được hạnh phúc, cuộc đời này quá nhiều thứ khiến họ khổ sở, tôi biết họ vượt qua ải này được hưởng kết quả tốt đẹp là tôi vui rồi”

“Không phải chỉ họ, cả người nữa, người cũng xứng đáng”

Nói xong bà lùi lại phía sau, sau đó bà mới nói:

“Ta đến để từ biệt người, xong rồi, ta chỉ có một câu cuối cùng muốn nói cho người nghe, ai gieo trồng không quan trọng, ai chăm sóc từ đầu đến cuối mới là người xứng đáng nhận được quả chín ngọt, tạm biệt người”

Nói xong bóng bà biến mất trước mặt cậu, cậu chớp mắt cái rồi giơ tay quơ vào khoảng không trước mặt. Sau đó cậu đứng bần thần ra đó, lát sau mới thở gấp cái rồi ngồi xuống ghế, ngồi được một lúc sau thì có người chạy vào:

“Cậu ơi, bên nhà ông Từ có gửi qua cho chúng ta mấy bao thảo dược, em đem vào bếp cậu nhé?”

“Ông Từ nào nhỉ?”

Cậu lau mồ hôi đầu vẫn còn hơi choáng, tên gia nô mới nói:

“Dạ ông Từ là phụ thân của Từ Ân công tử đấy ạ! Trước ông ấy bảo có quen thiếu phu nhân nhà mình, hay biểu thuốc mà cậu quên rồi à?”

“À không. Chỉ là có nhiều ông Từ quá nên ta bất ngờ không biết là ông Từ nào, để hỏi kĩ cảm ơn ấy mà”

“À dạ, còn một xe thuốc của nhà ông An, phú hộ An Hòa Thành cậu ạ, ông ấy cũng có biểu chúng ta, là phụ thân của tiểu thư An Hoàng Hoa, cậu có nhớ không? “

“Có. Người thay ta cảm ơn họ, bảo có dịp ta qua đích thân nói cảm ơn, do ta bận quá, vả lại dạo này nhà họ sống vẫn ổn hết chứ?”

“Dạ vẫn ổn, nhà họ hay đi làm từ thiện lắm, nên họ cũng hay sai gia nô qua biểu thuốc chúng ta hoài”

“Được rồi, người vào trong đi, ta nghỉ ngơi một lát cái đã”

“Được thưa cậu, cậu nghỉ sớm đi ạ, ngày mai chắc người bệnh lại đông lắm đấy. Mà ông bà Trần vẫn hay nhắc có rảnh cậu qua đó chơi, nghe bảo con trai ông bà ấy sắp đầy tháng rồi”

“Mau vậy sao? Mới hôm nào đây mà đã sắp đầy tháng rồi sao?”

“Đúng đó cậu, chúng ta bận bịu quá nên thời gian cũng qua nhanh hơn mà. Thôi em đi đây, cậu nghỉ ngơi sớm đi nhé”

Cậu gật đầu cái rồi thở dài mệt mỏi, cậu ngồi xuống ghế rồi dựa vào, nhắm mắt lại để đó rồi cảm nhận sức gió thổi vi vu qua gương mặt mình.

Ở một khu rừng tối tăm, một bóng dáng một bà lão lưng còng đứng trước một ngôi miếu lớn, sau đó bà mỉm cười cái rồi nói:

“Gia Minh à. Ta phải đi rồi, xác người ta cũng sẽ không giữ lại nữa, ta biết bây giờ người đã bắt đầu một cuộc sống mới, vì thế lời hứa giữ xác cho người năm xưa đến hôm nay chúng ta chấm dứt nhé. Ta cũng sẽ bảo vệ cuộc sống mới cho người, xem như chúng ta hẹn gặp nhau với tư cách khác vậy”

Bà giơ tay phẩy cái rồi cái miếu bốc lên cháy to, bà đứng nhìn lửa phập phù, gương mặt được lửa chiếu sáng. Bà quay lại sau lưng rồi nhìn vào người phụ nữ đứng đó, bà mỉm cười rồi nói:

“Phu nhân Ái Phương, người thấy Gia Minh đã vào nhà mới sống, người đã an tâm đi theo ta chưa? Người đừng ở lại nữa, kết thúc rồi”

Người phụ nữ ấy mỉm cười cái rồi gật đầu, sau đó bà ấy gật đầu cúi xuống

rồi từ từ tan biến trong không trung. Bà bói điên mỉm cười cái rồi thờ dài, ân ân oán oán, đời này qua kiếp khác, chả được gì cả.

Bà quay lại nhìn cái miếu đang hùng hực lửa, sau đó quay qua bên cạnh nhìn, thấy tiểu thư Ân Tình đứng cạnh, bà mỉm cười châm biếm:

“Lại cau có. Người lại muốn mắng chửi sao? Người nên biết cả cái xác không yên phận của người ta còn tìm về được, thì đừng nghĩ đến chuyện sẽ trốn đi, nghe lời ta tu thêm mấy năm, ta lựa gia đình đảng hoàng ta gửi người vào, Hoài Thục đã không còn người còn muốn trả thù ai hả?”

“Bà đừng có nói láo, Hoài Thục còn sống, bà lừa được nhiều người chứ không lừa được ta”

“Cô ấy kết thúc một đời người rồi, nếu có sống, sau này cũng là sống dưới hình thức là một con người mới. Không phải Hoài Thục nữa”

Chương 81: chúng ta gặp lại vì chúng ta có duyên

“Cậu Cảnh Minh ơi! Cậu Cảnh Minh”

Cậu đang đi thì nghe tiểu Mai hót hải chạy sau lưng vừa kêu vừa chạy lại.

“Cậu ơi! Cậu”

“Tiểu Mai, ta dặn em bao nhiêu lần rồi em không nhớ sao?”

“Em nhớ, nhưng mà có chuyện gấp lắm cậu ạ!”

“Em nhớ gì nói lại ta nghe xem?”

“Thì...cậu dặn em đi nhẹ nói khẽ, cười duyên, vì em đã lớn rồi, em còn tính vồ vập thì sẽ không ai chịu lấy em cả”

“Vậy bây giờ? “

Cậu nhướng chân mày lên nhìn nó, nó nắm hai tay lại với nhau rồi nói:

“Nhưng cậu à em nghe bảo hôm nay cậu có việc qua nhà của ông An Hòa Thành bên thôn Vĩnh Hà à? Cậu ơi!”

“Có gì em nói luôn đi, lại vòi cái gì à?”

“Hihi! Em cũng chẳng vòi cái gì, chả là em nghe bảo bên thôn ấy có rất nhiều hoa quả ngon, đặc biệt là vải, cậu qua đó xem có không cậu đem về cho em xin ít”

“Biết ngay. Em ngoài ăn ra cũng chẳng vòi cái gì khác, cậu sẽ mang về một ít, sẵn hỏi người ta cần thêm con dâu không cậu kiếm mỗi gã em đi luôn!”

Nói xong nó liền nhảy cẫng lên la ối:

“Ôi cậu, em còn nhỏ cậu ơi, em mới có 17 tuổi sao em lấy chồng được?”

“Thì em qua đó học lễ nghi, năm sau là lấy được rồi”

“Thôi cậu ơi, cậu biết tính em mà cậu còn muốn gả em đi, cậu không sợ người ta cười cậu à? Cậu...”

Nó kéo tay cậu van xin năn nỉ, cậu cũng lắc đầu rồi mỉm cười:

“Được rồi, cậu phải đi đây, em ở nhà coi phôi thuốc cẩn thận, đừng trốn đi phá phách nữa, gà nó bới tung của cậu đấy biết chưa?”

“Em biết rồi, cậu đừng có gả em đi đấy! Em sẽ không làm cậu tức nữa đâu, cậu cho em ở lại đi, lỡ sau này thiếu phu nhân quay lại không có em thì ai hầu người?”

Nó nói xong tự nhiên thấy bản thân lờ lờ, sau đó buông cánh tay cậu ra, nó lùi lại một bước rồi cúi đầu chào cậu, cậu mỉm cười gượng gạo rồi bước lên xe, cậu rời đi qua thôn Vĩnh Hà khám bệnh, nó đứng đó tần ngần một hồi rồi tự vả bộp vào mặt mình.

“Nói bậy này! Thật là...”

Nó bộp bộp mấy cái nữa vào mồm rồi nhăn nhó nhí nhí, nhìn theo cái xe ngựa cậu khuất dần đi mà thở dài. Đã ba năm kể từ ngày thiếu phu nhân mất tích, nó chỉ nhớ được lúc cô ấy cho nó về nhà chơi, chuyện sau đó hoàn toàn không nhớ được gì cả, nó vẫn có một linh cảm rất mãnh liệt rằng thiếu phu nhân của nó vẫn còn sống. Thế là suốt ba năm trời nó vẫn ở lại đó chờ, nó vẫn làm gia nô cho cậu, vẫn phụ cậu việc trong việc ngoài, chỉ là nó mỗi năm nó lại mỗi lớn thêm cao thêm, chỉ có điều tin tức của thiếu phu nhân nhà nó lại chẳng nghe thấy được gì cả.

Nó quay người thở dài cái rồi quay người đi vào, nó lại đi phôi thuốc cho cậu, trong lòng vẫn cắn rứt chuyện lỡ miệng khiến cho cậu buồn.

Trưa đó xe ngựa của cậu dừng trước phủ của phú hộ An, cậu nhảy xuống rồi ôm hộp thuốc đi nhanh vào. Vừa đến cửa đã thấy vợ chồng ông ấy chạy ra đón.

Cậu mỉm cười gật đầu cái rồi đi vào, ông An đây tuy tuổi đã cao nhưng vẫn mót được một thằng cu, nên mỗi lần nó ốm nhẹ hay ho nhẹ ông cũng mời cậu qua khám. Do phu nhân ông ấy tuổi cũng cao mà lại sinh con nên nó cứ ốm mãi, nói đi nói lại nhà họ cũng không mấy bận tâm, vì đơn giản họ có con ở tuổi này khiến họ vui vẻ nhiều hơn là ngại ngùng, vì có mỗi cô con gái là tiểu thư Hoàng Hoa thôi nhưng chẳng may sao nàng ấy mất sớm, nên ông bà cũng cảm thấy cô đơn. May sao đến tuổi xế chiều lại sinh ra được một thằng nhóc, ông bà cứ tất tả chạy ngược chạy xuôi, nên có cái gì cũng gọi cậu qua xem hộ.

Cậu khám xong kê cho một đơn thuốc, sau đó mới dặn dò gia đình ông ấy mấy điều. Do con trai ông ấy mới lên ba nên bắt đầu ham chơi, trẻ con lại rất thích nghịch nước, nên cứ bệnh lên bệnh xuống miết, dặn cẩn thận một chút sẽ không sao nữa. Dặn dò họ xong cậu cũng ghé vào thăm đốt cho tiểu thư Hoàng Hoa một nén nhang, cậu đứng trước bài vị của tiểu thư ấy một hồi lâu, cậu mỉm cười dịu dàng.

Tính ra nhà họ An này thật sự rất yêu thương con cháu, thường thì là nữ nhi sẽ không được thờ phượng ở nhà mình, sống chết cũng phải ở nhà tướng công, bài vị do họ thờ, nhưng tiểu thư ấy chưa kịp lấy cậu đã yếu mạng qua đời, nên nhà họ An mang về thờ cúng. Sợ người ta nói ra nói vào con gái mình nên cũng bí mật thờ, chẳng cho ai biết, chỉ duy nhất có cậu là người ngoài biết chuyện này.

Cậu cắm nhang vào xong mới cúi đầu chào tiểu thư ấy một cái rồi đi ra. Cậu khép cửa lại rồi đi ra ngoài, có lẽ cậu vẫn còn một chút cảm thấy có lỗi với tiểu thư ấy, một chút cảm thấy mắc nợ cô ấy. Cậu thở dài cái rồi ngẩn mặt nhìn lên trời, sau đó tạm biệt nhà họ An rồi ra về, lúc về cậu vẫn

ngoảnh mặt lại nhìn ngôi nhà lần nữa. Sau thì nhìn một giỏ trái cây trên tay, lần nào cũng vậy, họ biểu cậu bao nhiêu là hoa quả đem về.

Chiều hôm ấy cậu quay về nhà, xe ngựa vừa dừng cậu đã bước xuống xe. Trời chiều nhưng cũng đã tờ mờ, cậu nhìn quanh cửa xem có ai lại khám không, chợt thấy xa xa có hình bóng của một bà cụ đi chậm chậm. Nhìn bóng dáng quen thuộc thế này cậu liền nhớ ngay đến bà cụ hôm trước đến khám vì mất ngủ, hôm nay bà có dẫn theo một người, nhìn bóng lưng đã biết đó là một người con gái, dáng nhỏ nhắn, mặc cái áo màu nâu sậm, chắc đợi lâu quá nên bà quay về cũng nên. Tự nhiên cậu lại nhớ đến hôm trước bà bảo sẽ giới thiệu cậu cho một cô nương xinh đẹp nào đó, cậu gãi đầu cái rồi mỉm cười.

“Đừng nói là cụ ấy làm thật đấy nhé? Chết thật, hôm trước lại không từ chối, bất ngờ quá mình lại quên mất đi, nếu cụ ấy làm thật thì chết thật rồi, làm sao bây giờ?”

Cậu vừa chần chừ xem có nên gọi cụ ấy lại không, nhưng lại ngại vì tay bà dắt theo một cô nương, lại vừa lo lỡ đâu người ta bệnh đến tìm mình để khám, đường xa vất vả mà mình để họ về không thì cũng ngại. Suy đi nghĩ lại thì cậu đã thấy họ đi mất rồi, cậu định chạy theo kêu thì từ trong nhà đã có tiếng tiểu Mai kêu lên:

“Cậu ơi, cậu. Cậu về rồi à?”

“Ừ cậu về rồi!”

“Thế cậu có...ôi hoa quả. Ôi hôm nay nhà họ biểu nhiều thế?”

Cậu không quan tâm nó nói gì, mắt chỉ nhìn theo bóng dáng đã khuất từ xa của hai người họ, sau đó nó kéo tay cậu rồi nói:

“Cậu nhìn gì đấy, cậu nhìn bà cụ đó đúng không? “

“Sao em biết?”

“Bà ấy đợi cậu từ khi cậu mới đi khuất đó, sáng cậu đi một chút thì bà ấy đã đến, còn dẫn theo một cô gái, em thấy hình như định may mối cho cậu. Em nghe mọi người bảo cậu không thích chuyện này nên ra nói khéo với bà ấy rồi, nhưng một mực đòi đợi cậu về, nên đợi đến bây giờ luôn”

“Tiểu Mai, em sai lắm đấy, sao không mời người ta vào uống nước ăn bánh, để bà cụ già yếu đứng phơi nắng như thế hả?”

“Em có mời, nhưng bà ấy bảo không vào, đợi cậu ở ngoài mà”

Nó ụ mặt xuống, cậu nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, sau đó cậu liếc qua nhìn nó, cậu hỏi:

“Thế cô nương ấy như thế nào?”

“Cậu...cậu quan tâm cô nương nhà người ta từ bao giờ vậy? Đừng nói cậu đổi ý muốn bà ấy làm may cho rồi đấy nhé?”

“Tiểu Mai”

Cậu gằn giọng cái rồi nhìn nó, trong miệng nó vẫn còn ngậm trái vải, sau đó ăn vội rồi nói:

“Bà ấy lấy khăn trùm cái đầu cô nương ấy lại thì làm sao biết mặt mũi được, nhưng em cứ cảm giác người đó em đã gặp ở đâu rồi ấy, trông đáng quen quen cậu ạ”

“Cậu cũng thấy quen. Nhưng lại...”

Nó bóc thêm quả vải nữa rồi ăn, sau đó ngó ra xem cái rồi nói:

“Chắc mai cụ ấy lại qua, mai mỗi thì phải kiên trì chứ, cậu yên tâm đi”

“Tiểu Mai cậu không nói chuyện đó, sau này không có cậu ở nhà em nhất định phải mời người ta vào nhà trà nước đàng hoàng, năng thế này em lại để người ta đứng đó cả ngày, em thật là...”

“Dạ, em sai rồi, em sẽ nhớ lời cậu dặn”

Cậu lắc đầu cái rồi nói:

“Em vào đi”

Nó ôm cái giỏ hoa quả rồi cầm đầu chạy, sau đó cậu vẫn đứng bần thần nhìn về phía bà cụ đã đi, cậu cứ nhìn theo mãi, sau đó mới quay lại bước vào nhà.

Trên con đường tối một bà cụ dắt tay một cô gái, sau đó vừa đi vừa nói:

“Này. Hoài Hoài à? Hôm nay thầy Cảnh Minh không có ở nhà, nên không gặp thầy được, mai ta lại dẫn cô đến đó, cho cậu khám cho cô rồi bốc thuốc. Cậu giỏi lắm nên tôi tin chứng mất trí nhớ của cô sẽ được chữa khỏi đó. Sau này có thể nhớ ra tên mình, nhớ ra gia đình, thân phận của mình nữa”

Cô gái đi kể bên nhẹ nhàng gỡ tấm khăn che trên đầu ra rồi nhẹ nhàng mỉm cười:

“Dạ”

Bà giơ tay lên sờ vào gương mặt của cô sau đó nói:

“Mà công nhận cô giống với thiếu phu nhân Hoài Thục nhà đó thật”

Mấy năm trước lúc nhà họ Hoàng rước dâu thiếu phu nhân có rã tiền quanh thôn, bà cũng có nhặt tiền và vô tình có nhìn lên. Thoáng qua nhìn thấy gương mặt của người, mấy năm sau chỉ nhớ mang máng, sau đó mỉm cười nói:

“Gương mặt cô xinh đẹp thế này ta nghĩ cậu Cảnh Minh sẽ để ý, nếu cô mà gả được cho cậu không những chứng bệnh không cần phải lo mà cuộc sống sau này cũng không cần phải lo nữa, cô sẽ sống sung sướng”

“Mà bà cụ à, sao bà lại đặt tên tôi là Hoài Hoài vậy?”

“Tại ta thấy cô giống thiếu phu nhân Hoài Thục, ta gọi cô là Hoài Hoài”

Cô mỉm cười cái rồi gật đầu, sau đó lại lấy tấm khăn che mặt lại, bà ấy nhìn mà thở dài. Từ khi mang cô từ cái khe suối ấy về, lúc nào cô cũng sợ hãi rồi giật mình nửa đêm, đã mấy năm trời rồi mà vẫn chưa dám ra ngoài, có ra ngoài cũng lấy khăn che mặt lại, bây giờ vẫn không khá lên mấy. Rõ ràng gương mặt xinh đẹp thế kia nhưng lúc nào cũng muốn che lại.

Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh, sau đó bà mới hỏi:

“Đạo này cô có cảm giác giật mình nữa không? “

Cô lắc đầu cái rồi mỉm cười, bà liền nói:

“Đấy! Tôi nói tay nghề cậu Cảnh Minh rất là tốt, tôi bảo tôi mất ngủ để xin thuốc cho cô, ấy vậy mà có công hiệu thật. Ngày mai tôi lại mang cô đến tìm cậu nhé! Cô nhìn cậu rồi sẽ cảm thấy thích cậu ngay thôi”

Cô quay qua nhẹ nhàng mỉm cười rồi gật đầu.

“Được!”

Chương 82: rồi cũng sẽ đến lúc gặp lại nhưng với tư cách khác

Sáng hôm ấy bà lại dẫn cô gái ấy đến trước cổng nhà cậu chờ, lúc mới tinh mơ sương còn đọng trên lá. Bà cứ ngó vào rồi lại đi ra, lúc ấy bà quay lại nắm tay cô gái trấn an.

“Cô yên tâm đi, tôi sẽ gặp được cậu xin khám cho cô. Sau này tìm được gia đình người thân sẽ không còn bơ vơ nữa đâu”

Trong tấm khăn mỏng cô nhẹ nhàng gật đầu, cô nói nhỏ:

“Vâng, nếu không nhớ được gì thì tôi ở lại với bà cũng được”

“Đâu có được, cô phải tìm lại gia đình mình chứ? Tôi già rồi không sống với cô được bao lâu đâu, trước khi tôi chết ít ra cũng phải giúp cô tìm lại gia đình mình”

Bà nói xong liền vỗ tay mình lên tay cô, sau đó mặt cứ ngó vào trong. Do

bà đến quá sớm nên hầu như bên trong chưa thấy người, sau đó bà quay lại nhìn cô mỉm cười.

“Đợi một lát nữa nhé?”

Cô cũng gật đầu, lát sau mặt trời đã bắt đầu hé lộ sau chân trời kia, ánh sáng cũng dần dần kéo đến. Bà thấy bên trong có người mở cổng ra, bà hồ hởi lại đập tay vào kêu to:

“Xin hỏi, xin hỏi hôm nay cậu Cảnh Minh có ở nhà không? Tôi muốn xin khám bệnh”

“Dạ có thưa bà, bà vào đi ạ, sao bà lại đến sớm thế này, bà đợi sáng hẳn rồi hãy đến, kẻo dính sương lại bị cảm”

Tên gia nô vừa ngáp ngủ vừa mở cổng, bà nắm lấy cánh tay người đó rồi vui mừng nói:

“Không phải, là tôi dẫn cháu gái qua khám bệnh, nó rất sợ chỗ đông người, nên tôi cố tình đến sớm để tránh đông người ấy mà!”

“Cháu gái?”

Bà mỉm cười cái quay lại chỉ tay ra sau lưng, nhưng chỉ tay lại thì đã không thấy cô gái đâu, bà hớ người ra đó rồi chớp chớp mắt:

“Ơ kìa?”

Tên gia nô cũng đỡ mặt mũi ra đó, bà chột nói:

“Hoài Hoài cháu tôi nó mới đứng đây kia mà!”

Bà và cả tên gia nô ấy chớp chớp mắt nhìn nhau, sau đó bà bước ra mấy bước, ngoái quanh cũng không thấy ai. Bà mới quay lại chỗ tên gia nô đang dần thối mặt ra rồi bà nói chầm chế:

“À, chắc nó sợ người lạ nên chạy đi mất rồi, hay là tôi vào xin cậu Cảnh Minh mấy gói thuốc rồi về cũng được”

Vừa nói tới đó thì thấy cậu bước ra, cậu nhìn vào bà một lát rồi thoáng chốc mặt cậu có biểu hiện lạ, cậu liếc qua bên ngoài cái rồi nói:

“Mời cụ ạ”

Bà ấy theo cậu vào nhà mà mặt vẫn nhìn ra đường, lát sau chắc chắn không gặp được cô gái mới bỏ vào trong luôn. Cậu mời bà ngồi xuống ghế cái rồi bắt mạch hỏi bệnh, bà chỉ xua tay cái rồi nói:

“Cậu cho tôi xin một vài gói thuốc giống như hôm trước là được rồi, vì tôi xin về cũng chỉ để cho cháu gái uống mà thôi”

“À...được chứ ạ! Mà...”

Cậu vừa bóc thuốc bỏ lên cân vừa hỏi thăm dò:

“Sao cụ không dẫn cháu đến cho tôi khám trực tiếp? Như vậy mới chuẩn xác được”

“À dạ cũng không giấu gì cậu đây. Cô gái đó cũng không phải cháu tôi, chỉ là tôi lỡ tay cứu giữa đường, hôm ấy vô tình nhặt được ngoài một con suối thôi”

Cậu cân thuốc xong sau đó quay qua lấy giấy gói lại, cậu nghe bà bảo vậy liền bật cười, sau đó nói:

“Người ta chứ có phải đồ vật đâu mà bảo nhật. Mà có thật là vậy không? Hay cụ lại vui tính bịa chuyện vậy?”

“Tôi bịa làm gì, tôi không con không cháu, suốt cả đời cứ sống cô độc, tôi mong có con cháu còn không hết, sao mà bịa được”

“Thế...cháu cụ bao nhiêu tuổi rồi, ý là người cụ nhật ấy?”

“Cô nương ấy hình như cũng hơn 20 rồi!”

“Hơn 20? Tôi còn tưởng cụ nhật được trẻ con, sao lớn thế rồi mà...”

“À tôi nói không rõ nên cậu đây hiểu lầm, thật ra là cô nương ấy bị ngã bên bờ suối, lúc ấy tôi đi hái nấm nên gặp, quay qua quay lại chẳng thấy ai nên tôi mang cô ấy về. Sau khi tỉnh lại tôi có hỏi thăm thì biết cô nương ấy bị mất trí nhớ rồi, không biết tại sao lại bị thương nặng như vậy, lúc ấy trên người còn có rất nhiều vết thương! Mà...”

Cậu đang chăm chú nghe thì bà dừng lại, sau đó cậu ngấn mặt lên nhìn, bà chợt nói tiếp:

“Mà cậu giữ bí mật giúp tôi nhé? Tôi sợ cô ấy sẽ kích động khi thấy người lạ, hay đại khái là chưa chuẩn bị sẵn tâm lý”

“Cụ cứ nói đi, tôi sẽ giữ bí mật cho. Tôi là thầy lang, tất cả bí mật của bệnh nhân tôi đều giữ mà”

“Vậy à? Mà nghe bảo cậu Cảnh Minh đây vẽ rất đẹp, lại rất giống, cậu giúp tôi vẽ một bức sau đó nhờ tìm giúp người thân cô nương ấy được không? Ba năm nay cô ấy cứ một mực trốn trong nhà, không gặp ai cũng không muốn ra ngoài, tôi thương cô ấy quá, sợ sau này tôi mà có lỡ mất đi cô ấy ở

vậy không ai lo tôi buồn lắm”

Cậu mỉm cười cái rồi gật đầu.

“Chuyện này tôi giúp được. Vậy bà muốn tôi giữ bí mật cái gì?”

“Thì tôi đã nói rồi mà, cô ấy sợ người lạ, cậu giúp tôi thì tôi sẽ dẫn cô ấy đến cho cậu xem mặt, nhưng mà cậu hãy quan sát từ xa xa, sau đó bí mật vẽ một bức tranh, rồi treo ở trước cổng nhà cậu được không? Tôi biết nhà cậu có nhiều người ra ra vào vào, nên có thể sẽ tìm được người nhà cô ấy nhanh thôi”

“Sáng sớm tôi có nghe bảo cụ dắt cô ấy đến đây thì phải? Tên là...”

Cậu nhìn thăm dò cụ, sau đó cụ liền nói

“Tên là Hoài Hoài!”

Cậu nghe xong cái tên đó liền nhú mày, sau đó tay bỗng run lên nhẹ, cậu ấp úng rồi mím đôi môi lại nói:

“Hoài Hoài!”

Cậu nhắm mắt lại cái rồi thở dài, trong đầu liền vang lên một giọng nói:

“Minh Tuân à tôi tên là Hoài Hoài”

“Minh Tuân à! Đây là Ánh Ánh”

Cậu nuốt nước bọt cái rồi mở mắt ra, chột khóe mắt cậu cay cay rồi cậu mỉm cười.

“Hôm nay chắc không được rồi, cụ cho tôi biết nhà cụ ở đâu, hôm nào tôi có đi ngang sẽ ghé qua đó”

“Không cần phiền cậu vậy đâu, tôi sẽ sớm dẫn cô ấy qua đây. Thôi tôi về đây, tôi lo cho cô ấy sợ cô ấy gặp chuyện giữa đường quá”

Cậu thấy bà ôm mấy gói thuốc rồi tất tả chạy đi, tự nhiên cậu cũng thấy nóng lòng rồi đứng dậy, chân bước lại một bước chuẩn bị đi theo bà nhưng phía sau ai đó đã gọi cậu lại.

“Cậu ơi! Hôm nay chúng ta có lịch đi qua vùng bệnh dịch thăm khám đó cậu, còn chỗ mấy hộ nghèo nữa cậu ạ”

“À ừ, chuẩn bị đến đâu rồi nhỉ?”

Cậu hỏi mà mắt cứ nhìn theo bà cụ ấy, sau đó tên gia nô cũng nhìn theo, nó nói:

“Cậu ơi, cậu nhìn gì vậy, em chuẩn bị cả rồi, chúng ta đi thôi!”

Cậu chột quay qua rồi gật gật đầu, sau đó mới đi ra ngoài, xe ngựa đã chờ sẵn. Còn cả mấy bao thảo dược sau xe, rồi cậu bước chân leo lên, chui vào trong ngồi được một lát rồi mà trái tim vẫn còn đập loạn xạ. Lát sau xe ngựa mới dần dần lăn bánh, tiếng lọc cọc phát ra, rồi cậu dần dần nhắm mắt lại.

Bà lão ấy vừa chạy ra khỏi nhà cậu đã vội nhìn quanh tìm kiếm cô gái, lúc sau bà mới thấy cô đứng nấp sau một cái cây, thân thể rụt rè sợ hãi.

Bà chạy lại kéo tay cô cái rồi nói:

“Hoài Hoài à, cô đi đâu vậy? Sao không vào với tôi?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu sau đó kéo tay bà ý bảo đi về, bà cũng đã quen với tính tình này của cô nên chỉ thờ dài cái rồi lắc đầu, sau đó mỉm cười nói:

“Đi thôi, chúng ta về”

Bà vừa kéo cô đi thì phía sau đã nghe thấy tiếng bước chân ngựa vang lên, bà quay lại nhìn cái rồi nói:

“Hình như cậu Cảnh Minh đi khám bệnh rồi, đứng nép vào cho cậu đi qua”

Nói xong xe ngựa cũng chạy ù qua, sau đó kéo theo một làn gió mạnh, thổi bay cái khăn che trên đầu của cô xuống. Cô giơ tay chụp lấy rồi té xuống đất, lúc ấy bà vội quăng mấy gói thuốc qua một bên, giơ tay đỡ lấy cô. Đang loay hoay thì một cánh tay giơ ra nắm lấy tay bà, tay kia nắm lấy tay cô, cậu Cảnh Minh đứng phúi bụi trên y phục hai người cái rồi quay qua hỏi thăm:

“Không sao chứ? Xin lỗi nhé do gia nhân có lỡ tay đánh ngựa mạnh quá nên nó phóng hơi nhanh, làm hai người hoảng sợ rồi”

Bà ấy liền giơ tay xua xua nhanh, sau đó nói:

“Không không! Không phải do cậu đâu, thôi cậu có việc thì đi đi, tôi và cháu không sao”

Cậu nhìn vào cái khăn che mặt của cô, cô sợ hãi nép ra sau lưng bà, chột cậu liếc qua chỗ khác. Biết cô sợ nên cậu không nhìn nữa quay lại nhặt mấy gói thuốc lên, sau đó đưa lại cho bà, lúc ấy bà cũng giơ tay ra lấy. Vụng về thế nào lại làm rơi mấy gói, cậu vội vàng ngồi xuống nhặt lên, cô cũng theo quán tính khom xuống chụp lấy, ai ngờ gió phất lên làm tấm khăn bay nhẹ lên. Lúc ấy cậu nhìn lên thì chột nhìn thấy cái cằm của cô, rồi cô lại đứng

dậy lấy tay giữ cái khăn lại, cậu đưa cho bà mấy gói thuốc rồi cũng tạm biệt rồi đi. Cậu quay người trở lên cái xe ngựa, lúc chuẩn bị lên xe cậu còn ngoảnh lại nhìn hai bà cháu, cô vẫn cứ về mặt e thẹn đó quay mặt đi chỗ khác, có bà giơ tay ra vẫy chào nhiệt tình.

Sau khi cậu đi rồi bà mới kéo tay cô đi, bà vừa đi vừa cười nức cả mũi.

“Hoài Hoài à, cô thấy cậu Cảnh Minh thế nào? Có phải là người rất chu đáo tốt bụng không? Cô thấy cậu thế nào hả?”

Bà hỏi nhưng chẳng thấy cô trả lời, lúc sau cô mới nhẹ nhàng gật đầu cái rồi nói:

“Có!”

“Thế tôi hỏi cậu gả cô cho cậu nhé?”

Cô buông cánh tay bà ra sau đó xua tay liên tiếp, bà bật lên cười rồi nói:

“Thế thì thôi. Nhưng sau này có hối hận thì cứ nói cho tôi nghe, tôi làm mối cho. Tôi ấy à, hồi còn trẻ tôi là bà mối cho cả mấy thôn quanh đây đấy, làm mai làm mối đến độ mất hết cả duyên không lấy được chồng cũng không sinh được con, nên bây giờ mới cô đơn thế này đây! Nên cô yên tâm ta có ế nhưng ta làm mai mối nào là thành công mối đó. Nên không phải lo”

Cô chỉ lẳng lặng đi theo bà, mặc cho bàuyên thuyên suốt quãng đường dài, lúc nào bà cũng nói, nói mãi nói mãi, còn cô chỉ lẳng lặng mà nghe.

.....

Trưa hôm ấy cuối cùng cậu cũng đến được làng bên cạnh. Cậu vào khu của

người nghèo chữa bệnh cho họ, dân bên đây ai giàu sẽ giàu thật giàu, ai nghèo rồi cũng sẽ rơi vào khoảng nghèo mãi không giàu nổi. Chỗ người giàu và người nghèo cũng được chia ra làm hai nơi, nơi người giàu ở là nơi có người qua lại sầm uất, nơi người nghèo ở lại là nơi rừng thiêng nước độc, vắng người qua lại, ít người lui tới. Khi bệnh tật cũng không ai thăm khám, bữa đói bữa no, nhưng cậu lại quan tâm và còn quyết định sẽ lên đó thăm khám phát đồ ăn. Cậu bảo người ta cũng ngại xuống dưới vì sợ ánh mắt của mọi người, nên cậu quyết định sẽ đi lên.

Leo đồi cả một ngày trời cuối cùng cũng đến được ngôi làng xa xôi hẻo lánh đó. Cậu và đám gia nhân phải đi bộ lên, đường dốc nên ngựa không leo được, sau khi đến nơi mọi người ai nấy đều rệu rã vì mệt, cậu quay qua trấn an mọi người cái rồi nói:

“Cố lên, chúng ta đến rồi!”

Cậu vừa nhìn quanh đã thấy ngay một ngôi chùa đập vào mắt đầu tiên, sau đó là những căn nhà được cất lên tạm bợ lụp xụp dưới chân đồi. Cậu nhìn mà cảm thấy trái tim mình hơi nhói, cậu bước xuống được mấy bước đã nhìn thấy có mấy đứa trẻ con nó chạy ra nhìn, mắt nó tròn xoe rồi chớp chớp, sau đó nó mới chạy hết vào nhà. Cậu ngồi xuống tháo một gói vải ra rồi bày ra bao nhiêu bánh trái, cậu lau tay cái rồi cầm lên giơ lên cao.

“Các con có muốn ăn không? “

Cậu vừa kêu vừa nhìn quanh, sau đó thấy xa xa có mấy đứa chạy lại e thẹn sợ sệt nấp vào mấy cây cột. Cậu lại dụ dỗ chúng nó thêm mấy lần chúng nó mới chịu ra, một phần vì đồ ăn quá hấp dẫn. Một phần vì gương mặt cậu lại rất hiền lành, chúng nó không cảm thấy sợ lắm, một đứa tiến lại sau đó e dè cầm lấy trái cây cậu đưa, cậu liền lùi ra phía sau rồi đi thụt lùi lại. Cậu bảo mọi người lùi ra phía sau cho lũ trẻ lấy thức ăn, lấy xong rồi cậu mỉm cười cái rồi nói:

“Được rồi. Mần chào hỏi khá là thành công”

Nói xong cậu bước lại nhặt miếng vải gói lại rồi cầm theo, lũ trẻ nhặt hết đồ ăn thì chạy đi mất, cậu nhìn quanh thấy chúng nó nấp vào góc ăn vội vàng mà cảm thấy mắt cứ cay cay kiểu gì đó. Sau cậu mới mỉm cười nói:

“Lần sau chúng ta sẽ mang nhiều hơn cho các con”

Nói xong cậu tiến thẳng vào làng. Cả ngày hôm ấy người đến thăm khám cũng không nhiều, do một phần họ còn e dè, một phần dân ở đó còn ít. Cậu khám bốc thuốc rồi dạy họ cách sắc thuốc, bảo là không lấy tiền nên họ cũng không quá e dè, cậu mỉm cười rồi hỏi thăm.

“Xung quanh còn ai ốm hay không khỏe không ạ?”

Hỏi han hết tất cả thì cuối cùng cũng hỏi được mấy hộ lân cận. Họ bảo ở trong chùa có mấy người bị bệnh rất nặng, là dân lạ bị nạn nên mang vào đó. Bảo cậu có lòng thì đến đó chữa giúp xem sao, chứ ở đây là vùng khó khăn, ít ai đủ điều kiện đưa họ đi xuống dưới tìm thầy lang, cũng một phần là vậy, một phần họ là người lạ nên hầu như không ai biết thân thế họ như thế nào.

Cậu nghe xong liền gật đầu đồng ý. Chiều hôm ấy cậu bảo chia ra mấy người vào làng chia gạo, mấy người theo cậu vào chùa, cậu hít một hơi sâu rồi giơ tay đẩy cổng chùa, quay lại mỉm cười với mấy người gia nô, họ liền nói:

“Chúng ta đi thôi cậu!”

Họ ôm theo một bao gạo biếu chùa, mấy gói thảo dược cùng một ít dụng cụ thăm khám châm cứu. Vì theo lời người dân nói thì có hai người bị nằm liệt

giường đã mấy năm, không nói được cũng không tự mình ăn uống được. Cậu bước chân vào tới sân chùa đã nghe thấy tiếng loẹt xoẹt của tiếng chổi quét lá, cậu tiến lại gần người ấy, bóng lưng chắc là một sư cô.

“Xin hỏi...”

Người ấy nghe thấy thì quay mặt lại, sau đó chấp tay cúi đầu.

“Mô phật! Xin hỏi thí chủ tìm gì ạ?”

Cậu như bất ngờ đờ người ra, sau đó mấy người gia nô phía sau cũng trợn mắt nhìn vào mặt của vị sư cô ấy. Có người không kìm chế được sự thán thốt đã la lên bất ngờ.

“Tiểu thư Ánh Dương! Cậu Cảnh Minh. Là tiểu thư Ánh Dương đó”

Chương 83: kết thúc quả báo

“Cậu ơi! Cậu, cậu nhìn xem có phải là tiểu thư Ánh Dương không cậu?”

Tên gia nô phải lay cậu đến mấy lần cậu mới tỉnh ra, lúc ấy chỉ nhìn thấy ánh mắt người con gái trước mặt đầy sự bàng hoàng. Cậu nhìn cô ấy cái nữa mới nhẹ nhàng lắc đầu. Mấy tên gia nô ai cũng bất ngờ sau đó liền dụi mắt mấy cái, cậu cũng còn bất ngờ nhưng không hiểu sao miệng cậu lại nói là không. Lúc ấy ai cũng thấy lạ, tuy đã nhiều năm trôi qua nhưng hầu như

ai cũng nhớ được gương mặt của tiểu thư ấy, dù cho bây giờ gương mặt có thay đổi một ít. Có lẽ là vì trang phục bên ngoài và cả khí chất ngày xưa đã mất đi, sau đó họ liền qua qua cô ấy hỏi nhỏ:

“Xin hỏi pháp danh của sư cô, à...cô nương đây là gì?”

“Tôi không phải sư cô, tôi chỉ là ở nhờ chùa này, tôi không đi tu nên không phải sư cô đâu. Tôi tên là Ánh Ánh, là sư thầy đã đặt tên đó cho tôi!”

Nói xong tay cô ấy lại cầm cái cán chổi rồi nắm chặt như thể bản thân cũng đang bối rối.

Thấy mọi người ai cũng im lặng, cô ấy liền nhìn quanh, thấy bưng bê bao nhiêu là thứ thế là hỏi luôn:

“Mọi người đến đây có việc gì sao?”

Cậu sứt giật mình rồi mới nói:

“Nghe mọi người quanh làng nói ở chùa có người bệnh liệt giường nên tôi đến xem, sẵn biếu chùa một ít hoa quả, coi như tấm lòng thành”

“À! Thì ra là vậy”

Nói xong từ trong chùa đi ra một vị nhà sư, sau đó chấp tay chào cậu. Cậu và mọi người cũng kính cẩn chào lại, cậu được sư thầy mời vào chùa, vừa đi sư thầy vừa nói:

“Quý hóa quá, thí chủ đường xa cực khổ đến đây, nhà chùa cảm ơn thí chủ đây rất nhiều, đúng là công đức vô lượng”

Cậu vừa đi vừa suy nghĩ cái gì đó, đến lúc một người gia nô kéo tay cậu

bảo:

“Cậu ơi sư thầy đang nói chuyện với cậu kìa”

Cậu giật mình rồi cúi đầu với thầy, sau đó thầy đưa tay sờ lên đầu cậu chợt mỉm cười hiền hậu. Lát sau đi được một quãng đường cũng khá xa thầy mới đứng lại trước một căn phòng, thầy nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra cái rồi nói:

“Chuyện là mấy năm về trước nhà chùa có cứu được một gia đình gồm ba người ngoài bờ suối. Cậu xem, đã mấy năm rồi hai người họ vẫn không có tiến triển gì, cậu có thể xem cho họ được không? Đòi người vốn ngăn ngủi nhưng đã nằm như vậy suốt mấy năm trời”

Thầy vừa hạ cánh tay xuống thì mắt cậu mới nhìn qua bên kia, có hai cái giường, có hai người nằm trên đó thân thể khô héo teo tóp, lộ cả xương ra vì quá gầy gò. Cậu đảo nhìn quanh căn phòng ẩm mốc này, chuột bọ khi thấy người vào bắt đầu chạy lung tung, trong phòng lại dội lên một mùi hôi thối khó chịu. Mấy tên gia nô cứ che mũi lại rồi tỏ vẻ buồn nôn, cậu quay qua nhìn sư thầy, sư thầy liền lắc đầu ngán ngấm:

“Họ bị chứng viêm loét thân thể, tôi có tìm hiểu bốc thuốc và nấu tắm cho họ nhưng bao năm qua đều không có kết quả. Trong chùa không có nhiều người, vị cô nương trẻ kia đã chăm sóc họ gần ấy năm, nhưng đầu óc lại chẳng nhớ ra cái gì, còn họ ngoài việc nằm một chỗ bệnh tật quanh năm thì cũng không làm được gì, cả nói họ cũng không nói được”

Sư thờ dài cái rồi nhắm mắt lại lắc đầu, cậu quay lại rồi bảo:

“Các người ra ngoài đợi ta, cùng sư đi cất gạo và thuốc đi, ta sẽ quay lại sau”

Họ nghe vậy mừng như vớ được vàng, sau đó liền gật đầu chạy toáng cả lên. Sư thầy dẫn họ đi hết chỉ còn lại cậu đứng đó nhìn vào họ, cậu chợt mỉm cười một nụ cười thật sự rất lạnh nhạt, sau đó một giọt nước mắt cậu lăn xuống gò má. Cậu chẳng biết bây giờ trong lòng là loại cảm giác gì nữa, chỉ cảm thấy vừa bất ngờ vừa đau sót lại vừa khó chịu. Chân cậu từ từ tiến lại gần, từ từ bước lại gần hơn, hai người họ cử động tay chân sau đó ú ớ cái gì đó trong miệng. Rồi cậu cũng đã tiến sát lại gần họ, cậu thở ra một hơi rồi lặng lẽ bảo:

“Hai người... Đã sống như vậy suốt bao năm qua sao?”

Họ nghe cậu nói dường như trở nên vô cùng xúc động, họ bường lên phía trước miệng ú ớ càng lúc càng lớn hơn. Sau đó cậu mới nhú mày, một giọt nước mắt mặn đắng chảy ra, tay chân cậu run rẩy rồi nắm chặt lấy vào nhau, nhìn những con ruồi con nhặng đậu trên người họ, nhìn gương mặt thể hiện sự đau đớn của họ, nhìn những con vật bẩn thỉu đang bò xung quanh họ. Cậu cay đắng nói:

“Đây có phải hình phạt mà ông trời đã giáng xuống vì sự tham lam của hai người không? Có phải sống đau khổ thế này còn hơn cả chết đi không?”

Họ giơ tay ra nhào về phía cậu, cậu đã đi lùi ra một bước, sau đó cậu mỉm cười:

“Tôi chẳng biết tại sao ông trời lại cho tôi gặp lại hai người, tôi chẳng thể hiểu nổi, nhưng có lẽ sự gặp lại này cũng chính là sự trừng phạt của ông trời ban cho hai người”

Nói xong cậu quay người sau đó bước ra khỏi cửa, cậu vừa đóng cửa lại đã khụy xuống trước cửa rồi ôm mặt khóc lên nghẹn ngào, cậu lấy tay bóp chặt lại rồi cúi đầu xuống.

Lát sau cậu ngấn mặt lên, thấy có người đứng trước mặt, cậu ngấn mặt lên đã nhìn thấy một người con gái ôm trên tay một chậu nước to dùng, sau đó tròn xoe mắt nhìn cậu:

“Thưa cậu!”

“À...”

Cậu đứng dậy sau đó đẩy hộ cô ấy cái cửa, cô ấy bước vào trong thắm cái khăn rồi lau người cho hai người họ, cậu nhìn mà cảm thấy có gì đó thật khó chịu. Dẫu rằng cậu nghĩ bản thân sẽ rất hận họ, cho đến ngày hôm nay gặp lại họ trong hoàn cảnh này, hoàn cảnh mà ai cũng trở nên thật đáng thương tội nghiệp.

Cậu đứng đó nhìn rất lâu, lát sau cậu mới rời khỏi nơi đó, cậu đi vào nhà bếp, các gia nô đang đun nước sôi. Đang bắt đầu bỏ thảo dược vào thì thấy cậu, cậu bước lại rồi tự tay bỏ thảo dược vào nồi, cậu vừa bỏ vào vừa nói:

“Mọi người cân ra từng gói đi, mỗi lần nấu lấy một gói cho tiện, sợ họ không biết cách đo thảo dược như chúng ta đâu”

Nói xong mọi người ai lại vào việc người đó, cậu thấy cô nương ấy quay lại, chậu nước đã bị đổ bỏ. Sau vào múc thêm vài gáo rồi lại ra pha nước, dáng vẻ thật sự giống với một người con gái đang chăm sóc cho phụ mẫu của mình, cậu nhìn theo một lát thì chợt sư thầy nói:

“Không biết họ có phải một gia đình thật không? Vì cô nương ấy đã quên hết tất cả rồi, tội nghiệp”

Cậu lại quay vào trong, tay khuấy khuấy trong nồi nước mà tâm trí cứ để đâu đâu, cậu thở dài cái rồi nói:

“Sư thầy yên tâm, tôi sẽ cố hết sức chạy chữa cho họ, tôi sẽ đến đây thường xuyên hơn”

Chiều tối hôm ấy căn dặn mọi người cẩn thận rồi cậu mới chuẩn bị ra về. Lúc mọi người đã ra kia đợi thì cậu còn nán lại hỏi sư thầy vài ba chuyện.

“Sư thầy cho con hỏi, ngoài ba người sư thầy đã cứu ra thầy còn thấy thêm ai nữa không thưa thầy?”

Thầy nghe cậu hỏi thì trầm ngâm một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Cậu đang rất mong chờ điều gì đó nhưng đột nhiên lại cảm thấy hụt hẫng, cậu mỉm cười cái rồi gật đầu.

“Vậy thầy có thể cho tôi biết chỗ thầy đã cứu được họ không? “

Thầy nhìn xa xăm sau đó thầy chỉ tay qua một ngọn núi bên kia, thầy nói:

“Phía bên kia có một ngọn núi, bên ấy có một con suối đầu nguồn, tôi gặp họ ở con suối đó!”

Cậu nhìn theo sau đó mỉm cười gật đầu.

“Cảm ơn sư thầy! Con về đây!”

Hỏi xong cậu liền quay mặt đi ra, ra đến một đoạn cậu vẫn quay mặt lại cúi đầu chào nhà sư một lần nữa, sau đó mới rời đi hẳn. Tối đó trở về nhà mà đầu cậu cứ như bay trên mây, bao nhiêu thứ bất ngờ của ngày hôm nay thật sự cậu chưa bao giờ ngờ đến, ấy vậy mà cậu cũng đã chấp nhận được hầu hết cũng một lúc. Thật sự khi chính mắt nhìn thấy ông Lê và bà Hạnh nằm trên hai cái giường cậu không thể nào tin vào mắt mình được.

Cái nền cháy sáng trước mặt cậu rọi bóng cậu chiếu xuống nền, trên tay cậu

cầm một cây bút rồi cậu múa may nó trên giấy. Lát sau cậu đặt bút xuống rồi nhìn bức tranh in trên giấy, là hình của một cô nương, miệng cười xinh như hoa, hai mắt tí lại, cậu mỉm cười cái rồi nói:

“Rốt cuộc bây giờ chị đang ở đâu vậy?”

Cậu nhìn bức tranh ấy rất lâu rất lâu, sau đó cậu cũng cuộn nó lại rồi cất đi. Cậu ngồi như vậy lặng lẽ suốt đêm dài.

Sáng hôm sau khi mọi người còn chưa dậy thì cậu đã chuẩn bị mấy túi vải rời khỏi nhà, cậu tự mình đánh xe ngựa đi mà không cần ai. Cậu có viết lại một lá thư báo cho mọi người biết để mọi người yên tâm, bảo rằng cậu có việc gấp phải đi, sáng tinh mơ cậu đã đi.

Đến gần trưa thì cậu lại đến được ngôi làng ấy, cậu hít một hơi sâu sau đó mới gượng lên cười một cái, cậu leo đồi hết một buổi, sau đó cậu lại kêu đám trẻ trong làng ra và cho chúng nó đồ ăn. Khác với lần trước chúng nó lại lấy mà không còn sợ hãi nữa, chúng nó đã mạnh dạn hơn, sau đó không lâu đã bốc hơi hết toàn bộ đồ ăn. Cậu mỉm cười cái rồi đứng dậy, cậu vẫy tay chào chúng nó cái rồi rời đi.

Mấy người lớn trong làng cũng ngó ra ngó vào mấy cái, xong cũng thôi không nói gì, chỉ là trước giờ chẳng ai đến làng lại mang nhiều thức ăn đến cho họ như vậy, họ thầm cảm kích và thấy vui trong lòng.

Lát sau cậu lại ghé lại chùa, cậu giơ tay đẩy cửa thì nhìn vào thì đã có mấy làn khói lướt qua mặt, sau đó là vang lên bên tai tiếng lách tách của củi cháy. Khung cảnh trước mắt cậu hiện lên trước hết là có hai người quay lại nhìn cậu, sau lưng họ là một đám củi cháy lớn, nhìn sơ qua đã biết đó là gì, chính là hỏa thiêu người chết. Cậu đứng lặng người đi im lặng không nói một lời nào. Nhìn vào đám lửa đang cháy kia đột nhiên cậu quỳ xuống rồi im lặng, bao nhiêu cơn gió lạnh thổi ù qua, sau đó chính là tiếng gõ mõ

tụng kinh của sư thầy vang lên. Không gian ấy trở nên u tối tĩnh mịch làm sao.

Hình như họ sống đến bây giờ, sống trong đau khổ dẫn vật chỉ để gặp lại cậu lần cuối rồi họ mới có thể hết nợ hết nần mà thanh thản rời đi. Họ đã chôn mấy năm cuộc đời vào một cuộc sống giống như một địa ngục, một địa ngục trần gian, một thứ được gọi là quả báo, quả báo không chừa một ai. Không phải chết mới là quả báo lớn nhất. Cậu cười nhạt rồi đứng đó, đợi đến cuối cùng khi nhà sư chuẩn bị hốt lấy cốt bỏ vào lọ, lúc ấy nhìn hai con người bây giờ chỉ còn lại một nắm tro tàn. Cậu chỉ biết lặng thinh mà nhìn, chợt sư thầy giơ cái hũ cho cô gái rồi nói:

“Ánh Ánh à! Phụ mẫu con đã mất cả rồi, sau này con định sẽ ở lại hay có dự định thế nào không? “

Cô ấy cũng cảm thấy rướm nước mắt rồi nói:

“Thật ra ba năm nay con và phụ mẫu cũng đã nương nhờ nhà chùa quá nhiều rồi, con không dám ở lại làm phiền thầy đây nữa, nên con xin phép sẽ rời đi”

Nói xong cô ấy liếc nhìn qua cậu, gương mặt có phần nhạt nhòa kia chợt mỉm cười nhẹ:

“Cảm ơn cậu đây đã có tấm lòng giúp phụ mẫu ta, nếu cậu không chê ta sẽ đến nhà phụ giúp việc nhà cho cậu một thời gian coi như trả ơn. Nhưng mà ta hứa sẽ không ở lại làm phiền cậu đâu, ta biết nhà cậu có rất nhiều người làm, cũng biết thân biết phận thấp hèn như ta không xứng đáng làm người ở cho cậu, nhưng mà...”

“Cô cứ đến, cửa nhà tôi sẽ đón”

Nói xong cậu liền mỉm cười, cô ấy cũng mỉm cười, sư thầy thấy vậy liền nói:

“Có cậu đây chiếu cố cô ấy ta đây cũng yên tâm rồi”

Thế là tối hôm ấy cậu và cô ấy đi ra bờ suối, cô ấy bảo muốn tiện phụ mẫu mình đoạn đường cuối cùng, chính là nơi sư thầy đã cứu bọn họ. Cậu cũng muốn đi ra nơi đó nên cậu đi theo cùng, nhìn cô ấy rải tro cốt xuống suối xong cậu lại nhìn xung quanh, không biết Hoài Thục có may mắn được ai đó cứu mang không, hay sống chết ra sao còn chưa biết. Cậu nhìn quanh một hồi rồi ngồi xuống nhìn cô nương đang rải tro kia.

Ánh Ánh!.... Cậu đọc lên cái tên này rồi chợt cậu nhớ đến Hoài Thục ngày xưa, trước mặt cậu còn nói dối bảo Ánh Dương chính là Ánh Ánh, sau đó cậu liền mỉm cười:

“Hoài Hoài! Minh Tuân! Ánh Ánh! Ba con người ấy vốn dĩ là không có thật, là do chúng ta tự lừa bản thân để tạo ra họ mà thôi, Hoài Hoài...”

Cậu đọc tới cái tên này chợt trong đầu cậu hiện lên một cái gì đó. Một hình ảnh chợt lướt qua trong đầu cậu, một người con gái che một cái khăn trên đầu, dáng người thanh mảnh nhỏ nhắn.

“Thật ra là tôi nhặt được cô ấy ngoài bờ suối, lúc sau này mới nhận ra rằng cô ấy chẳng còn nhớ gì cả, tôi muốn cậu giúp tôi vẽ gương mặt cô ấy sau đó tìm giúp cô ấy người thân của mình”

Lời nói của bà lão kia đột nhiên lại vang lên, sau đó cậu giật mình bấu tay vào cục đá, phía xa xa Ánh Ánh rải tro cốt xong thì đi lại, cậu chợt đứng phắt dậy cái rồi chạy lại nói:

“Chúng ta...chúng ta đi thôi!”

Cậu quay lại nhìn xuống con suối, nó đã hòa tan hết tất cả những gì Ánh Ánh rãi xuống, nước chảy cuồn cuộn, cậu nhìn cô ấy cái rồi nói:

“Chúng ta về thôi”

Cô ấy mỉm cười với cậu, sau đó quay lại cúi đầu chấp tay quỳ xuống lạy ba lạy rồi mới theo cậu quay về.

Chương 84: ngày mai chúng ta đi dự đám cưới

Cảnh Minh và Ánh Ánh cùng nhau trở về. Như lời đã hứa của cậu rằng cậu sẽ cho cô ấy ở nhờ nhà mình một thời gian, một phần vì cậu cảm thấy bản thân có lỗi với cô ấy, một phần nhìn thấy cảnh này cũng không nỡ bỏ mặc. Cậu đi trước cô ấy đi sau, lát sau cậu mới dừng chân lại.

Cô ấy đang đi cũng dừng chân lại, sau đó cậu nhìn lại cô rồi nói:

“Ánh Ánh à!”

Cô nương ấy ngẩn mặt lên nhìn cái rồi hỏi:

“Có gì sao thưa cậu?”

Nhìn vào ánh mắt trong trẻo không vướng lại một chút sự sắc sảo nào, cậu lại cảm thấy rất dễ chịu, sau đó cậu nói:

“Cô nương còn chút kí ức nào của quá khứ không? Một chút mơ hồ nào đó?”

Cô ấy mỉm cười cái rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tôi không nhớ gì cả, tôi chỉ biết lúc tôi tỉnh dậy thì đã không nhận ra ai cả, tôi nghe sư thầy nói họ là phụ mẫu của tôi nên tôi gọi họ là phụ mẫu sau đó chăm sóc cho họ, chứ thật ra trong đầu tôi chẳng đọng lại được gì”

Nói xong cậu lại cảm thấy có cảm giác lạ lạ, sau đó cậu mới nói:

“Nếu chúng ta trở thành người nhà với nhau thì sao?”

Cô ấy ngẩn người ra tỏ vẻ không hiểu, sau cậu mới cười cái rồi từ tốn nói:

“Thật ra ý ta là...cô nương đây rất giống một người”

“Giống một người sao? Là ai vậy?”

“Em gái của tôi”

Nói vừa xong cô ấy cũng mỉm cười, sau đó nói:

“Có phải là tiểu thư Ánh Dương?”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, cô lại càng cảm thấy thú vị hơn.

“Chả trách lần trước gia nhân nhà cậu vừa gặp tôi đã vội hiểu lầm, thì ra

người lại giống người đến thế”

Cậu xoay người lại rồi bước đi, sau đó hai người vừa đi vừa nói chuyện:

“Thế xin hỏi cậu đây tiểu thư Ánh Dương hiện giờ đang ở đâu ạ? Có vẻ cô ấy không ở cùng cậu, sắc mặt có vẻ bất ngờ của gia nhân cậu khi thấy tôi khiến tôi nghĩ như thế”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, cô ấy nhíu mày khó hiểu, sau đó cậu nói:

“Thật ra em gái tôi đã qua đời cách đây mấy năm rồi! Nên...”

“À...thật xin lỗi tôi không biết”

“Không có gì, chuyện xảy ra nhiều năm rồi. Mấy năm trước ông trời lấy đi em gái của tôi, mấy năm sau cũng đã trả lại em gái cho tôi rồi”

Nói xong chân cậu vẫn bước đều về phía trước, chỉ có cô ấy nghe xong liền đơ người ra. Cậu đi hẳn một khúc xa cô mới bắt đầu tỉnh ra, một làn gió mát thổi qua mặt, một lúc mới chiêm nghiệm được ý nghĩa của câu nói đó. Lát sau mới ngẩng mặt lên mỉm cười dịu dàng, chân liền bước đi theo sau.

“Ánh Ánh sau này sẽ ở cùng chúng ta học bốc thuốc chữa bệnh. Mọi người hãy giúp đỡ cô ấy thời gian tới, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy Ánh Ánh rất giống với Ánh Dương, nhưng sự hai người hoàn toàn khác nhau, mọi người hãy xem cô ấy là một người khác, đừng suy nghĩ nhiều nhé!”

Nói xong cậu nhìn cô ấy cái rồi nói:

“Không sao đâu! Từ nay đây sẽ là nhà của cô, không cần phải sợ gì cả”

Nói xong cô ấy cũng từ từ tiến lại gần mọi người, mặt ai cũng trở nên căng

thẳng, nhưng lát sau ai cũng nở nụ cười. Lúc ấy cậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó mới đi ra ngoài phòng khách, chuẩn bị thăm khám cho mọi người.

Cả ngày hôm ấy mọi người đến rất đông, nhưng cậu ngó ra ngó vào lại chẳng nhìn thấy bóng dáng bà cụ hay đến xin thuốc. Từ sáng đến trời bắt đầu chuẩn bị tối mịt, đợi đến lúc chẳng còn một ai nữa cũng chẳng thấy đâu. Cậu sắp xếp hết tất cả mọi thứ rồi mới bắt đầu bước chân đi ra ngoài, cậu bước từ trong ra đến cổng, nhìn về phía con đường trước mặt, chỗ mà ngày hôm ấy cậu có chạm mặt với bà lão và cô gái đi cùng. Cậu cứ nhìn xa xăm một lát rồi phía sau có tiếng người nói chuyện:

“Cậu ơi!”

Cậu giật mình quay mặt lại thì thấy Ánh Ánh nhìn, tay còn cầm một tách trà, cô ấy giơ ra rồi nói:

“Uống trà!”

Cậu đưa tay ra lấy, lát sau cô ấy mới nhìn theo hướng mà cậu nhìn, rồi trầm ngâm hỏi:

“Cậu chờ ai sao?”

Nghe cô hỏi trái tim cậu lại đập lên hơi mạnh, sau đó cậu mím môi, một vị ngọt và chát của trà còn đọng lại trên miệng, cậu chột nhẹ nhàng gật đầu.

“Cậu đợi ai vậy?”

“Một người. Một người quan trọng”

“Quan trọng? Vậy sao cậu không đi tìm người ấy, đứng đây cũng không có

ích gì?”

Nói vừa xong cậu đã cúi đầu xuống rồi thở dài, cười nhẹ.

“Cũng rất muốn. Nhưng tìm ở đâu bây giờ? Đã lâu như vậy rồi...đã lạc nhau lâu như vậy rồi”

Nói xong tay cậu cũng đã bắt đầu run lên, cô ấy kéo tay cậu cái rồi nói:

“Thôi, cậu vào ăn cơm đi kéo lại ngắt đi bây giờ, cả ngày hôm nay cậu chỉ toàn chuẩn bệnh phát thuốc chứ chưa thấy cậu ăn gì, cậu mà đổ bệnh ra thì ai mà cứu dân đây hả cậu?”

Cậu nghe cô nói mà chột bật cười:

“Sao đây, mới về một ngày đã trở nên khó tính mất rồi, nếu còn ở lâu hơn thì ra làm sao đây hả?”

Nói xong cả hai đều bật cười, sau đó cô nói:

“Thì cũng là mọi người bảo tôi nhắc cậu, mọi người nói bảo cậu bao nhiêu lần cũng như không nên...”

Cậu nhìn lên trời một lần nữa rồi thở dài, sau đó uống hết tách trà thì cậu đi vào. Lát sau gia nô ra chuẩn bị đóng cửa, sau khi đã đóng cửa xong thì xa xa có bóng dáng một ai đó chạy lại, giọng điệu vừa hối hả vừa mệt nhọc:

“Hoài Hoài à mau lên, chúng ta sắp đến nơi rồi!”

“Cụ ơi, chúng ta đừng làm như vậy. Chúng ta đâu có thân thích gì với nhà người ta, đâu thể nào mở miệng ra nhờ vả được!”

Bà vừa kéo cô đi nhưng cô lại vừa kéo bà lại, hai người giằng co như thế nào mà tấm khăn trên đầu cô vội rơi xuống. Sau đó bà mới ngẩng mặt lên nhìn cô với ánh mắt lo lắng, tay bà run run rồi nói:

“Hoài Hoài! Cô không nhờ cậu giúp vậy cô muốn gả cho tên mõ heo đó hay sao?”

“Nhưng chúng ta đâu có quen biết cậu, làm sao mà mở lời ra đây?”

“Hoài Hoài, chúng ta còn không mau chóng thì chắc chắn tên mõ heo bậm trợn kia sẽ bắt cô về làm vợ hẳn. Thà tôi để cô làm người hầu của cậu Cảnh Minh còn hơn, tôi nhất định không để cho hẳn ta bắt cô đi đâu. Tôi đã chứng kiến rất nhiều cô nương bị hẳn bắt về làm vợ, cuộc sống là những ngày ăn roi đòn, sống trong đau đớn khổ sở. Tôi đã cố tình giấu cô đi rồi nhưng không hiểu sao hẳn vẫn phát hiện ra!”

“Cụ ơi, chúng ta...”

Vừa nói xong phía xa xa đã có tiếng hét lên inh ỏi.

“Không bắt được nó về thì chúng mày đừng về nữa! Nghe rõ chưa?”

Vừa hét xong thì những ngọt đuốt thấp thoáng trước mắt đã tiến lại gần, bà cụ sợ hãi kéo cô chạy lại cửa nhà cậu Cảnh Minh. Sau đó bà liền bán sống bán chết đập tay mạnh vào cửa, nhưng lúc ấy đã có mấy tên bậm trợn chạy đến bịt miệng bà. Sau đó một tên ôm lấy cô vác lên vai, còn cười nham nhở hô to như bản thân đã bắt được một chiến lợi phẩm, rồi liền chạy nhanh về nhà, bà cụ cũng bị bắt đi theo.

Cậu đang ăn cơm thì đột nhiên giật mình cái mạnh đến nỗi chén rơi xuống nền nhà vỡ ra tanh bành, mọi người đứng đó nhìn cậu cái rồi giật mình, mọi người liền lo lắng hỏi:

“Cậu sao vậy, không khỏe ở đâu sao?”

Cậu đổ mồ hôi rồi nhẹ nhàng lắc đầu, cậu nuốt nước bọt cái rồi nói:

“Không sao! Tự nhiên cảm thấy có chút khó chịu mà thôi!”

“Để tôi dọn cho, tôi lấy cho cậu cái chén khác!”

Cậu gật đầu nhẹ cái rồi ngồi đó, hai tay chẳng biết sao lại run lên lấy bầy từng hồ. Sau đó cậu lau mồ hôi rồi tự mình nói thầm thì.

“Làm sao thế nhỉ?”

Lát sau có hai người đi vào bếp, họ luyên thuyên nói chuyện với nhau rồi họ đem thêm đồ ăn ra, vừa đến sảnh còn nói chuyện.

“Cái tên mỗ heo đó lại đi bắt dân nữ về làm vợ rồi, đúng là háo sắc hết chỗ nói, này còn la lối om sòm trước cổng nhà làm cậu nhà mình ăn cơm mà còn bị giật mình”

“Đúng đó, hã ta có biệt danh là tên mỗ heo nhưng thực chất lại là con cháu quan viên triều đình, làm càng làm bậy lắm, chả ai dám quản hã, chả biết là cô vợ thứ bao nhiêu rồi”

“Không trách được do hã ta cũng chịu khó cưới lắm, mỗi lần cưới đều đâm giết mấy chục heo gà làm đám, đám cưới lớn như vậy thì quan nào dám xía vào, hã là đường đường chính chính, chỉ có cô dâu là không bằng lòng thôi”

Nói xong cả hai liền ra dấu im lặng rồi bày thêm thức ăn lên bàn cho cậu rồi thay cho cậu cái chén mới, cậu ngồi đó gắp thức ăn mà trong đầu vẫn

đọng lại mấy lời nói của của hai người gia nô. Trước nay đã lâu cậu chưa xía vào chuyện của quan viên hay triều đình, chỉ yên phận mà lo cho cái nghề thầy lang này, ngày ngày bốc thuốc cứu người. Nhưng hôm nay nghe mọi người nói vậy cậu cũng cảm thấy có sự quá quắt của tên mõ heo gì đấy, cậu cầm chén lên sau đó nói:

“Tên mõ heo mà mọi người nói là như thế nào?”

Mọi người nghe cậu hỏi thì giật mình. Nhưng cũng nói lại cho cậu nghe toàn bộ những gì mà họ nghe người bên ngoài nói, cũng như những gì họ biết được. Thế là cậu vừa ăn vừa nghe, họ bảo có thể sáng mai tên mõ heo kia lại làm đám cưới, vì nhà hần giàu, hần lại rất hám gái nhà lành, nên chuyện lấy vợ phải nói là như cơm bữa. Mọi người nói xong thì cậu bỏ đũa xuống, chẳng hiểu sao trong lòng lại nóng lên như lửa đốt.

“Gia thế của hần thế nào?”

“Gia thế nói ra thì cũng hiển hách, nhưng so với nhà mình phải kính nể ba phần cậu ạ. Cha của hần cũng chỉ là tên theo hầu lão gia ngày xưa, được lão gia cho tiền ăn học mới có ngày hôm nay, hần so với cậu ôi thật là không xứng đáng để đem ra so đấy cậu ạ”

“Ngày mai thông báo nghỉ một ngày, tạm thời không thăm khám nữa”

“Ôi sao thế cậu? Sao cậu lại? Cậu không khỏe ở đâu sao?”

“Không! Chuẩn bị đồ đạc đi ngày mai chúng ta đi dự đám cưới”

“Của...?”

“Đúng vậy!”

Chương 85

“Cậu ơi! Chúng ta chuẩn bị xong cả rồi cậu ạ!”

Cảnh Minh ngồi ngay ngắn trên ghế, tay còn mân mê cái tách trà ấm. Sau đó ngẩng mặt lên nhìn vào tên gia nhân trước mặt.

“Chuẩn bị quà cáp ổn thỏa hết rồi có đúng không?”

“Dạ chuẩn bị rất kỹ rồi cậu ạ”

“Chúng ta đi thôi”

Cậu mỉm cười cái rồi đứng dậy, sau đó nhìn qua Ánh Ánh, cô ấy đứng nấp ra sau cánh cửa, cậu quay lại nhìn cái rồi nói:

“Cô có muốn đi cùng không?”

Lúc ấy chẳng biết suy nghĩ gì mà tự nhiên cô ấy nhẹ nhàng gật đầu. Cậu cũng liếc mắt ra ngoài ám chỉ là đi thôi, cô ấy mỉm cười cái rồi hờ hững chạy ra.

Cậu vừa đi ra tới cửa thì một tên gia nô khác hốt ha hốt hải chạy vào.

“Cậu ơi! Cậu! Đây là thư mời của lão gia bên nhà đấy viết cho cậu, lão gia

ấy còn dặn gửi lời xin lỗi cậu vì đã không mời cậu, xin cậu tha lỗi”

Cậu cầm lá thư trên tay chẳng buồn mở ra đọc, chỉ liếc mắt qua tên gia nô sau đó mỉm cười.

“Vất vả cho người rồi, vào nhà nghỉ ngơi đi”

Nó gãi đầu cái rồi mỉm cười. Cậu bước chân ra khỏi cửa, xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài, sương ban mai vẫn còn đọng lại trên lá. Lúc ấy cậu cứ cảm giác lồng ngực khó chịu vô cùng, đến tận giây phút này rồi mà cậu vẫn chưa thực sự hiểu được bản thân mình thật sự muốn gì, tại sao lại đến tham dự hôn lễ này. Rồi cậu lại chần chừ một chút, không hiểu có động lực nào thúc đẩy nhưng bản thân cậu lại cảm thấy chuyện này không đi chắc chắn là không được.

Thế là sáng tinh mơ hôm ấy cậu đã lên đường, cậu ngồi trong xe ngựa mà người cứ cảm thấy bứt rứt khó chịu. Lát sau khi cảm thấy đã đi được một khoảng xa nhà, lúc lâu sau cậu lại nghe bên tai có tiếng trống kèn inh ỏi, nghe bên ngoài có tiếng người nói chuyện xôn xao.

“Này, đến rồi, đến rồi kìa. Nhà họ Lỗ ấy đúng là chịu khó làm rùm beng lên thật, cưới thì cả mấy chục người nhưng lần nào cũng trở nên um sùm cả mấy thôn. Ngày trước ngoài nhà họ Hoàng ra thì chẳng một ai dám làm như thế, bây giờ đang muốn soán ngôi nhà họ Hoàng đây mà”

“Nói nhỏ thôi, cậu Cảnh Minh sẽ nghe thấy đấy”

“Chả có gì phải nhỏ, nhà họ ngang tàng đến mấy thì cũng không bao giờ bằng được nhà họ Hoàng. Tuy bảng hiệu nhà họ Hoàng bị gỡ xuống rồi nhưng danh tiếng đời đời còn mãi làm sao mà nói mất là mất”

“Nhưng nói đi thì cũng nói lại, nhà họ Lỗ càng lúc càng mạnh lên, soán

ngôi nhà họ Hoàng thì không nổi nhưng uy danh cũng không vừa”

Cậu nghe bọn họ nói mà cũng chả thèm để ý, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi lên cười nhẹ. Lát sau tiếng kèn trống càng lúc lại càng lớn hơn, tiếng la hét của một người đó, giọng vừa cao vừa phách lối:

“Nào mọi người, ai cũng có phần, đừng tranh giành”

“Đa tạ cậu Lỗ đây, đa tạ đa tạ”

Cậu nghe bên ngoài mọi người ai nấy nói chuyện xôn xao vừa cười vui vừa nói, cậu chỉ ngồi lặng im trong đó, lát sau có tên gia nô vạch tấm rèm ra. Cậu liếc mắt nhìn ra ngoài mới nhìn thấy được một tên tướng tá cao to cười ngửa đi trước, một đàn người đi bộ chạy theo sau, và cái cậu thấy nữa chính là một cái kiệu tám người khiêng, hoàng tráng vô cùng.

Cậu liếc mắt ra nhìn cái rồi mới bước xuống xe đi ra. Vừa chạm chân xuống đất thì đã bị mấy tờ giấy tiền bay phấp phới đập vào mặt, lúc ấy gia nô ai nấy đều hết hồn. Cậu nhẹ nhàng lấy tờ tiền xuống rồi nhìn qua người đang ngồi trên ngựa kia, hẳn ta vẫn nhìn cậu chăm chăm không rời mắt, gia nô của cậu thấy vậy liền nói:

“A hèm, thưa cậu Cảnh Minh đây là cậu Lỗ con nhà ông Lỗ đấy ạ”

Nói thế xong tên đó liền nhảy xuống ngựa, sau đó tiến lại gần cậu gượng gạo kính chào. Cậu cũng chỉ mỉm cười nhẹ gật đầu, cậu liếc nhìn xung quanh cái rồi thấy mọi người ai nấy đều khom xuống nhặt lấy nhặt để. Cậu nhú mày rồi quay qua hẳn ta.

“Chúc mừng cậu Lỗ đây, chúc mừng! “

Nói xong hẳn ta cũng kính cẩn cúi đầu cái rồi cảm ơn, sau khi chạm mặt

xong cậu cũng phải lên xe ngựa đi tiếp. Lúc ấy hẳn ta phải đi đảo vòng qua mấy thôn mới bắt đầu trở về nhà làm lễ.

Cậu nhìn sang cái kiệu chở cô dâu đột nhiên cảm thấy có gì đó lạ lạ, trong đầu từ lúc nào lại xuất hiện một hình ảnh, một hình ảnh của quá khứ hiện lên. Cũng khung cảnh này, cũng là đoàn người rước dâu. Khung cảnh tiền bạc bay tứ tung trong không trung, một cái kiệu tám người khiêng, một nàng dâu mặc y phục đỏ. Đó chính là khung cảnh ngày xưa khi nhà họ Hoàng rước Hoài Thục.

Lúc ấy cậu chỉ đứng một bên nhìn qua, nhìn cái kiệu đi khuất cậu cũng quay người bỏ đi, chẳng hiểu sao bây giờ nhìn thấy cảnh này cậu lại nhói lên đau một cái. Lúc ấy cũng chẳng suy nghĩ được nhiều, chỉ nhẹ nhàng quay người trở lại xe ngựa, và tiếp tục rời đi.

Sau khi đã rời khỏi nơi đó, tiếng kèn trống một lúc một xa vời, cậu cứ ngồi lặng im như vậy. Khuất một chút cậu lại nghe thấy tiếng người nói:

“Nhà họ Lỗ đúng là đáng ghét, biết hôm nay cậu nhà mình được mời đến tham dự đám cưới thế là bày ra cái trò ném tiền cho người xem đám cưới, đang cô tình thể hiện uy quyền đây mà, mà quên đi rằng cái đó ngày xưa nhà chúng ta làm là vì làm cho cậu Gia Minh đã mất. Hẳn còn sống sờ sờ ra đó mà lại đi học theo, ôi trời đúng là ngu dốt cộng với chuyện thích làm trò đây mà”

Nói xong mọi người liền cười ồ lên, cậu từ khi vào xe vẫn không nói gì. Trong đầu bây giờ cứ cảm giác có cái gì đó đè nặng lên, sau đó cậu liền quay qua vạch tấm màn rồi nhìn lại phía sau, tiếc là cái kiệu đã đi khuất xa, mọi người thắc mắc nên hỏi cậu.

“Cậu ơi, có chuyện gì sao?”

Cậu liếc qua nhìn cái rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“À không! Không biết vị nương tử này của cậu Lỗ kia là người thế nào, cứ cảm giác quen thuộc”

“À...chắc cậu chữa bệnh cho nhiều người nên cậu cảm thấy thế. Nhưng nương tử này của tên họ Lỗ cưới về hình như là một thôn nữ bình thường thôi, nghe bảo chả ai biết cô ấy là ai, do suốt ngày ở trong nhà không tiếp xúc với ai cả. Tên gì cũng không biết nữa, chỉ nghe bảo là mới bắt được nên gấp rút cưới luôn”

Cậu nhẹ nhàng gạt đầu cái rồi kéo màn lại. Lúc này cậu có đảo mắt nhìn quanh xem có nhìn thấy bà cụ hay đến khám không, ai ngờ nhìn mãi cũng không thấy. Cậu cũng muốn đến chỗ đông người tìm bà ấy thử xem, ấy vậy mà chẳng thấy. Trong lúc đang suy nghĩ thì mọi người đã dừng lại, cậu bước xuống xe ngựa cái rồi vạch màn đi ra. lát sau thì có một người đàn ông lớn tuổi chạy ra, vừa vui vẻ vừa mừng rỡ chào cậu.

“Quý quá, cuối cùng cũng mời được cậu Cảnh Minh đây đến dự. Thật không có gì quý giá hơn”

Cậu cũng mỉm cười cái rồi nhìn quanh. Trước mặt có rất nhiều người đang nhìn cậu, họ nhìn cậu với ánh mắt tò mò, với sự kính trọng. lát sau khi đã đảo quanh hết toàn bộ những gương mặt ấy cậu mới thở dài, ở đây cũng không thấy sự xuất hiện của bà cụ ấy.

Cậu cười gượng gạo rồi bước theo ông Lỗ đi vào nhà, ông ấy vừa đi cạnh cậu vừa luyện thuyên, bảo mời cậu vào dùng trà trước. Một lát khi đã đi quanh các thôn thì con trai của ông ấy sẽ về, cậu theo ông ấy vào, vừa đặt người ngồi xuống thì đã từ đâu xông ra một người la hét ầm ĩ:

“Thả ra, thả cháu gái tôi ra, các người giết tôi đi rồi muốn làm gì thì làm!”

Lúc ấy cậu giật mình cái nhẹ, ông Lỗ thấy mọi người ai cũng nhìn mình chột ông ấy chột dạ rồi đạp bà ấy ra hét lên:

“Người đâu, lôi bà già điên này ra nơi khác cho ta”

Bà ấy vẫn không bỏ cuộc, sau đó liền bò lại nắm lấy chân cậu, lúc ấy cậu giật mình nhưng vẫn giơ tay ra ngăn cản những người có ý định lại lôi bà ấy ra. Cậu giơ tay ra thì họ liền nhìn qua ông Lỗ, ông ấy lắc đầu cái thì họ cũng không dám manh động, sau đó cậu nhẹ nhàng đỡ bà ấy lên. Vừa nắm lấy cánh tay cậu bà ấy đã gào lên khóc dữ dội:

“Cậu ơi, cứu cháu tôi với!”

Bà ấy vừa ngẩng mặt lên thì cậu lại thêm bất ngờ.

“Là bà cụ sao?”

Bà ấy gật đầu lia lịa, sau đó liền nói gấp:

“Mau lên. Mau cứu Hoài Hoài đi!”

Lúc ấy ông Lỗ cảm giác chướng mắt lại thêm tức giận, trước mặt mọi người mà một bà già lại dám xông vào phá đám.

Ông ấy hô to mà mắt đầy gân máu.

“Bây đâu, lôi ra, tránh làm bẩn người cậu Cảnh Minh, dơ bẩn quá đi”

Lúc ấy cậu trợn mắt lên rồi nhìn qua ông Lỗ, ông ấy hơi sượng người lại rồi quay mặt đi chỗ khác. Cậu liền nghiêm túc quay lại nhìn bà cụ ấy nói:

“Người được gả đi là cháu gái của bà sao?”

“Đúng vậy, bọn họ là ép buộc nó, cướp bóc cuộc đời nó, tôi và cả nó đều không đồng ý, là họ dùng uy quyền ức hiếp chúng tôi”

Vừa nói xong cậu đã hít một hơi sâu, sau đó nhìn quanh có mấy tên quan viên ngồi dưới kia, ai nấy cũng ngoảnh mặt làm ngơ, ai cũng giả vờ điếc. Cậu nhếch môi lên cái rồi nói:

“Chả ai có quyền làm như thế cả. Quan viên triều đình cũng thế thôi!”

Nghe cậu nói xong ông Lỗ cảm thấy mình đang bị chọc kháy, ông ấy liền bảo:

“Không phải như lời tên điều dân này nói đâu thưa cậu, chúng tôi là gia đình hoàng đế, làm sao có thể làm những chuyện thô lỗ ấy được chứ?”

“Có phải hay không thì phải nghe từ nhiều phía đã, chuyện nhà ông Lỗ đây danh tiếng lẫy lừng, làm gì cũng rất bành trướng, nói ra thì cũng có sơ sơ người biết đấy, chỉ là...”

Cậu liếc mắt qua mấy tên quan viên thêm một lần nữa, sau đó mới nói:

“Chỉ là giỏi bưng bít cho nhau, không nói thì càng lúc càng trở nên xấu đi”

Cậu nói xong liền quay lại cúi đầu chào ông Lỗ cái rồi nói:

“Tôi sẽ dẫn bà lão này đi gặp cháu gái của mình, mong ông Lỗ đây cho phép, ngày vui sao lại không cho bà cháu đoàn viên chứ?”

“Nhưng mà...”

Cậu nói xong liền kéo cánh tay bà lão đi nhanh, sau đó liền nói:

“Xin phép”

Ông ấy đứng đó mà mặt mũi đỏ lên, liền liếc mắt qua nhìn đám lính ra dấu hãy cản lại, nhưng đám gia nô của cậu Cảnh Minh đã xông vào cản lại.

“Mời ông Lỗ đây ngồi xuống, nếu không muốn chuyện lớn lên đến triều đình thì hãy ngồi yên. Nếu cậu nhà tôi xác nhận là đều tự nguyện từ hai phía thì đám cưới sẽ lại được tổ chức bình thường, chẳng mất mát gì đâu”

“Các người?”

“Xin ông đừng tức, vì ông tức đến chết thì cũng vậy thôi, ông đừng có đại gì mà động vào nhà tôi. Ông hiểu rõ hơn ai hết đó”

Ông ấy nghe thấy lời cảnh báo từ gia nô nhà họ Hoàng, sau đó các vị quan viên cũng nhìn ông lắc đầu ý bảo hãy nhẫn nhịn. Ông hít một hơi sâu sau đó nhìn ra ngoài, người gượng ép ngồi xuống uống tách trà. Đám người đó liền dạt qua một bên, cậu đưa bà cụ đi vừa đi bà vừa khóc lóc. Cậu ngồi trên xe mà lòng nóng như lửa đốt.

Lát sau kiệu của cô dâu đã đi qua đến thôn Vĩnh Hà, đột nhiên giữa đường thì có một bà cụ nhảy ra ngồi vật ngay giữa đường, khóc lóc lăn lộn làm đám người rước dâu chẳng có ai đi qua được. Tên họ Lỗ kia liền khó chịu hét lên:

“Người đâu, người đâu, mau mang cái bà già này đi chỗ khác cho ta mau lên, mau lên”

“Ơ kìa ta nói...”

Tên đó đang hét toáng lên thì miệng chợt im bật, sau đó một lát sau từ trong kiệu cô vạch cái màn đi ra. Lúc bước ra cảnh vật xung quang đều im lặng tĩnh mịch, cô mím môi cái rồi thầm nghĩ tại sao mọi người ai cũng im lặng. Lúc đi ra khỏi kiệu rồi mới thấy, mọi người ai cũng đứng im, cứng đờ như một pho tượng, cô chớp mắt cái rồi nhìn quanh, chợt thấy một bà lão ngồi chắn ngang giữ đường, cô chớp mắt cái rồi hỏi:

“Cụ ơi, sao cụ lại ngồi ở đây?”

Bà ấy lấy cái gậy chống lên cái rồi đứng dậy, tay run run rồi chợt giơ ra sờ vào má cô, cặp má hồng của cô tân nương sắp về nhà chồng. Bà mỉm cười rồi nói:

“Hoài Thục của ta, ta thật sự rất có lỗi với cô, à không, công chúa của ta”

Cô chớp mắt nhìn bà bằng cặp mắt long lanh, sau đó bà mới nói:

“Con có muốn rời khỏi đây không? “

Cô đảo mắt qua nhìn xung quanh cái rồi quay lại hỏi bà.

“Bà là ai?”

“Ta? Ta chính là bà tiên”

“Bà tiên sao?”

“Đúng vậy! Con muốn đi thì cứ đi đi, đi đến nơi nào con thích, đi đến nơi con muốn đến”

“Ta chẳng có nơi nào để đi cả”

Cô nhìn quanh, mọi người vẫn đứng đó không chịu động đậy.

“Bà là bà tiên thật sao? Vậy bà giúp ta tìm lại gia đình của ta được không?”

“Gia đình sao?”

Bà bước lại gần sau đó sờ tay lên trán của cô, vuốt nhẹ sợ tóc bay trước mặt cô, sau đó nói:

“Con hãy chạy về phía trước, người đầu tiên gọi con là Hoài Thục chính là gia đình của con!”

“Con tên Hoài Thục sao?”

Bà nhẹ nhàng gật đầu cái rồi nói:

“Đúng vậy! Mau đi đi con!”

Nói vừa xong thì cô đã đảo mắt nhìn quanh, sau đó tháo hết tất cả trâm cài tóc trên đầu xuống, rồi cởi cả áo tân nương ra, chân chạy nhanh qua cánh rừng trước mặt, gương mặt cô rạng rỡ rồi nói:

“Ta đi đây!”

Bà mỉm cười cái rồi nhặt hết tất cả đồ cô để lại quăng vào trong cái kiệu. Lát sau bà đi lại chỗ đường lớn, bà lại nằm ra đó rồi nhẹ nhàng chớp mắt, mọi người ai nấy tỉnh lại rồi lại xôn xao.

“Người đâu, đem bà cụ này đi ra chỗ khác! “

Nói vừa xong thì phía xa xa có tiếng vó ngựa chạy lại, là xe ngựa của cậu

Cảnh Minh. Cậu chạy vừa tới nơi thì đã mở tấm rèm ra dắt bà cụ đi xuống, hai người từ từ tiến lại gần tên họ Lỗ kia.

Bà cụ mới đi lại liền nói:

“Người trả cháu gái lại cho ta. Nếu không ta liều cái mạng già này với người”

“Cái gì? Trả sao? Bà có bị điên không thế?”

Tên họ Lỗ quay mặt qua thì nhìn thấy cậu, sau đó liền nói:

“Bà dắt cậu Cảnh Minh đến đây cũng vô dụng thôi, cậu Cảnh Minh trước giờ không hề chen chân vào chuyện của người khác. Đúng không cậu Cảnh Minh?”

Từ đằng xa một bà già chống gậy đi lại, sau đó liền nói:

“Đúng, chuyện không liên quan đến Cảnh Minh thì hẳn ta không xía vào đâu, nhưng mà chuyện này có liên quan đến hẳn”

Cậu nhìn thấy bà thì liền trợn mắt lên.

“Bà bói...”

“Suýt...”

Nói chưa thành câu bà đã vội mỉm cười, bà liếc nhìn qua cái rèm che ở cái kiệu tân nương cái rồi nói:

“Người nhất định phải xía vào chuyện này”

Nói xong thì bà cụ bên kia đã không còn chịu đủ kiên nhẫn nữa nên kéo hẳn cái màn ra. Lúc ấy tên họ Lỗ liền nhảy xuống ngựa bước đến túm tay của bà quát lớn:

“Cái bà già chết tiệt này, bà làm như vậy có biết là xui xẻo lắm hay không?”

Lúc ấy cậu Cảnh Minh cũng đưa tay ra chụp lấy cánh tay của tên họ Lỗ kia rồi bóp chặt.

“Thanh niên trai tráng thì đừng có ức hiếp một bà lão”

“Cậu Cảnh Minh! Chuyện này không liên quan đến cậu cậu tốt nhất đừng nên xen vào”

Cậu cười khẩy cái rồi nói:

“Dựa vào cái gì?”

Tên họ Lỗ ấy bị chọc đến đỏ mặt tía tai, xung quanh ai cũng nhìn mấy người họ. Sau đó hẳn nổi điên lên như thế không kiềm chế lại được.

“Hoàng Cảnh Minh! Ta dựa vào cái gì? Dựa vào nhà ta có quyền có thế? Đủ chưa? Có quyền đó! Nhà họ Hoàng của người đã đến hồi kết thúc rồi, đừng có dựa vào một hơi sức tàng còn lại mà muốn đối đầu với ta, cha ta kính nể là kính nể phụ thân người ngày xưa chứ không phải cái hơi của người bây giờ”

Hắn giật tay ra sau đó chỉ thẳng tay vào mặt cậu, cậu chỉ nhẹ nhàng gạt cánh tay của hắn ra sau đó nói:

“Người thích dùng uy quyền có đúng không? Được! Vậy thì ta sẽ dùng uy

quyền để chơi với người”

Nói vừa xong cậu liền nhìn lại sau lưng mình, một đám người đang cười ngửa chạy lại, thêm một đám người chạy bộ phía sau, tên họ Lỗ kia liền cười đắc chí nói:

“Hoàng Cảnh Minh! Người nhìn thấy chưa? Ta đã nói rồi mà. Người không chơi lại ta đâu! Thời của nhà họ Hoàng chấm dứt kể từ lúc này đi, người nghe rõ không?”

Hắn hét lên như một tên điên, đám người kia càng lúc đến càng gần, sau đó là ông Lỗ hót ha hót hải chạy lại, tên họ Lỗ này càng lúc càng vênh váo, đến khi đám người kia đến gần hắn mới quát:

“Lôi tất cả ra ngoài cho ta, mời cả Hoàng Cảnh Minh biến khỏi đây cho ta”

Cậu cúi đầu bật lên cười mà nhú mày lại, sau đó ông Lỗ tiến lại tức giận đôi gờ tay ra mạnh thật mạnh tát bốp vào mồm của hắn. Hắn choáng váng cái rồi quay qua hỏi:

“Phụ thân làm cái gì vậy? Người không xử lí Hoàng Cảnh Minh người đánh con làm gì?”

Nói xong ông Lỗ liền quay qua cậu miệng cười gượng gạo nói:

“Thật sự tôi đây không biết dạy con, xin cậu Cảnh Minh bỏ qua lần này, thật sự tôi sẽ mang nó về dạy dỗ lại”

Cậu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó liền nói:

“Không sao!”

Lúc ấy tên họ Lỗ càng tức giận hơn quát:

“Phụ thân, hăn đến đây là muốn phá đám cưới của con! Phụ thân xem đó, hăn làm như thế mà phụ thân không nói gì sao? Phụ thân làm gì thế?”

“Có ai dám đứng ra phá đám cưới này chứ? Ai dám hả?”

“Là hăn đó”

Tên họ Lỗ kia liền chỉ tay qua mặt cậu, sau đó cậu mỉm cười nói:

“Chính ta đã nói ngay từ đầu, nếu như bà cháu họ không đồng ý hôn sự này thì chính là ép buộc người quá đáng, chính là dùng quyền lực ra ép người, bản thân là một vị quan ông có thể cho con trai mình lộng hành như thế sao hả?”

Cậu nói xong liền nhìn lại sau lưng, đám người đó thấy cậu nhìn liền cúi đầu xuống cái rồi nói:

“Cậu Cảnh Minh! Chúng tôi là người nhà họ Lê. Ông Lê bảo hôm nay qua cho cậu sai bảo!”

“Còn chúng tôi là gia nhân nhà họ Từ! Ông từ nói chính tôi phải nghe theo lời cậu”

“Cậu Cảnh Minh, gia nhân và người nhà chúng ta cậu có muốn tôi mang đến đây hết không? “

Nói xong tên gia nô liếc qua nhìn mấy người kia, mặt mũi ai nấy cũng đều xanh như tàu lá. Sau đó cậu nhếch nhẹ môi lên, nhìn bọn họ mà không thèm nói, chỉ nhẹ nhàng liếc qua cái kiệu. Ông Lỗ toát mồ hôi rồi huýt tay với thằng con trai, ông nói:

“Tình thế đã đến nước này rồi còn không mau giao người ra, mau lên!”

“Phụ thân, sao lại có thể chứ? Sao phụ thân lại sợ hấn kia chứ? Người làm sao vậy?”

“Ta...người đúng là ngu đần, người muốn chuyện này được truyền đến kinh thành à, người không nghĩ cho người thì ít ra người cũng phải nghĩ cho ta chứ, người có bị điên không mà chống đối hấn ta? Mau giao người ra, sau đó hủy bỏ hôn lễ này đi, trên đời này nữ nhi không ít, không cần phải cầm đầu cố chấp lấy một người mà gây ra cho ta biết bao nhiêu phiền phức đâu. Mau lên!”

Nói là nói thế chứ thực ra ông ta cũng đang nỗ lực cố gắng chứ không chơi, ấy vậy mà vẫn dựa theo tình thế nhìn theo tình hình mà hành sự. Sau khi bị phụ thân bắt ép phải làm thế này thế kia hấn cũng đã tức mình mà vạch cái màn ra, giờ tay nắm mạnh tân nương ngồi bên trong ra, lúc ấy bà lão kia liền nhào đến ôm lấy cô ấy khóc nức nở .

“Về thôi, chúng ta về thôi, cậu Cảnh Minh đã cứu chúng ta rồi!”

Lúc ấy bà bói điên liền mỉm cười, sau đó nói

“Bà dẫn cháu bà đi đi, và nhớ rằng sau này sẽ không một ai dám bắt cô ấy đi nữa, vì cô ấy đã được cậu Cảnh Minh đây bảo vệ”

Lúc ấy đám người xung quanh ai nấy cũng bàn tán xôn xao, rồi mọi người bắt đầu chỉ trỏ vào tân nương xăm xì một cách khó hiểu, vì trước giờ họ không hề biết đến sự tồn tại của cô ấy, cậu Cảnh Minh cũng nhìn theo bóng dáng ấy, cứ tưởng cảm xúc sẽ trở dậy mạnh mẽ lắm ai ngờ lại không. Cậu chỉ tò mò gương mặt bên trong đó là như thế nào mà thôi. Chợt một cơn gió mạnh thổi qua, sau đó là một cái khăn che mặt tân nương rơi xuống đất, đôi

mọi người hốt hoảng nói:

“Xem kìa, gương mặt của tân nương kìa, xinh đẹp quá!”

Cậu nhìn thấy đó chính là Ánh Ánh, chợt cậu nhíu mày khó hiểu, bà cụ nắm tay Ánh Ánh cũng giật mình bởi vì người trước mặt bà không phải là Hoài Hoài, mà là một cô nương xa lạ. Sau đó Ánh Ánh giả vờ khom xuống ôm bà tỏ vẻ sợ hãi sau đó nói nhỏ vào tai bà.

“Hoài Hoài đã trốn đến nơi an toàn rồi, bà đừng lo, tôi chỉ giúp giải vây cho cô ấy thôi”

Nói xong cô ta liền lấy khăn chạm lên mặt rồi khóc thút thít tỏ vẻ đau khổ nói:

“Cậu Cảnh Minh, cậu phải đòi lại công bằng cho tôi, hãn ép buộc tôi muốn tôi phải trở thành vợ của hãn đó”

“Ánh Ánh! “

Cậu bất ngờ đôi nhìn cô, cô quay qua cậu che mặt nháy mắt một cái rồi lại khóc lên tức tưởi. Tên họ Lỗ kia bắt đầu ngờ nghệch ra, thật ra ngoài hãn ra thì người nhà hãn chưa thấy mặt tân nương bao giờ. Bây giờ hãn bắt đầu trở nên ngu ngốc chỉ vào mặt cô nói:

“Người là ai? Ta bắt người khi nào, rõ ràng không phải là người”

“Người đã bắt ta người còn chối sao? Ta là em gái họ hàng xa của cậu Cảnh Minh đây, ta đang dạo chơi ngoài cổng thì bị người tóm. Người nói đi có phải người bắt ta ở cổng nhà họ Hoàng không? “

“Đúng...nhưng mà”

Ông Lỗ liền tức giận rồi nhào lên tát vào đầu của hắn một cái đau điếng, hắn giải thích nhưng mà phụ thân hắn không chịu nghe, sau đó liền đánh hắn tới tấp vừa đánh vừa chửi bới:

“Người đó, đúng là hồ đồ, cả em gái cậu Cảnh Minh đây người cũng dám bắt về, cậu đây làm vậy là còn nể mặt ta, nếu không cậu có giở cả nóc nhà của ta lên ta cũng không dám trách cậu, người có thể hồ đồ đến mức như thế sao?”

“Mau quỳ xuống tạ lỗi với cậu Cảnh Minh đi, mau lên!”

Ông ta đá vào chân con mình cho hắn khụy xuống tạ lỗi với cậu, sau đó liền nói:

“Mau xin lỗi cậu, tạ lỗi với cậu đi!”

“Phụ thân à chuyện này...”

Sau một hồi giải thích thì phụ thân của hắn vẫn một mực không tin lời hắn, sau đó liền nói:

“Người cầm miệng cho ta, người còn không mau tạ lỗi ta nhất định phết người, cho người làm ăn mà, mau lên...tạ lỗi với cậu ấy đi!”

Cuối cùng sau một hồi tranh đấu hắn cũng cắn răng cắn lợi mà xin cậu tha thứ, cậu không quan tâm, vì giờ đây trong lòng cậu đang cảm thấy thật sự buồn tẻ trống vắng. Cậu cứ ngỡ khi đến đây sẽ gặp được người cậu muốn gặp, ấy vậy mà trước mắt lại không phải vậy. Cậu nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng gật đầu, ông Lỗ cũng xin lỗi cậu ráo riết. Sau cậu cũng không thèm chấp nhất làm gì, cậu gật đầu cái rồi nói:

“Ông Lỗ, ta chỉ mong những cô vợ trước bị con ông cướp về hãy trả lại sự tự do cho họ, giống như ngày hôm nay. Cuộc sống của người khác thì đừng đem về làm trò tiêu khiển mua vui qua ngày, đặc biệt là nữ nhi, thanh xuân của họ rất ngắn, đừng chà đạp lên nó, để rồi một ngày quả báo sẽ đập vào đầu của các người như cách các người làm tổn hại đến người khác, các người có hiểu không? “

“Dạ hiểu, cậu Cảnh Minh đây nói đúng, tôi sẽ về làm theo lời cậu, nhất định sẽ làm theo lời cậu, nhất định không làm cho cậu thất vọng đâu, cậu yên tâm đi nhé”

“Được, ông là người lớn, ta tin ông. Bây giờ ta cũng xin phép ông được mang em gái về”

“Được chứ! Bây đâu, đem kiệu đón tiểu thư về nhà họ Hoàng! “

“Không cần, ông rảnh như thế thì mang quý tử của mình về dạy dỗ lại đi, em gái ta tự ta mang nó về được. Không tiễn!”

Nói xong ông ấy liền cười gượng sau đó đánh vào vai con mình cái mạnh rồi nói:

“Mau theo ta về nhà, cái tên nghiệt súc này!”

“Phụ thân!”

“Người còn nói! Mau theo ta về nhà mau lên”

Nói xong cả đoàn người nhà họ Lỗ kéo nhau đi, tiếng kèn trống cũng không còn vang lên nữa. Họ ra về trong im lặng nhục nhã trước bao nhiêu ánh mắt của người xung quanh, cậu nhìn theo họ mà ánh mắt cậu buồn xa xăm, Ánh Ánh thấy vậy mỉm cười cái rồi kéo tay cậu:

“Cậu Cảnh Minh, cậu không đi tìm người quan trọng sao? Lát nữa người ta sẽ chạy mất thật đó”

“Người quan trọng? “

Cậu nhìn Ánh Ánh cái rồi nói nhỏ, sau đó Ánh Ánh nhìn qua bà bói điên, chỉ tay qua bà ấy rồi nói:

“Bà cụ à, mau chỉ đường cho anh trai ta tìm nương tử đi, tối qua bà đã hứa với ta rồi mà, ta giúp bà, bà sẽ giúp anh của ta, bà đừng nói là bà nói dối đấy nhé”

“Ta ấy à? Haha! Ta không những hứa với cô, ta còn hứa với một người nữa, Hoàng Cảnh Minh! Người hãy nhìn kia, người hãy chạy về hướng đó, Hoài Hoài đang đợi người”

Cậu nghe đến đó thì tay chột lạnh đi, trên đầu giống như có một luồng điện chạy quanh, sau đó liền nói:

“Hoài Thực?”

Bà mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

“Đây là tâm nguyện cuối cùng Gia Minh muốn. Người hãy chăm sóc cho Hoài Thực thật tốt, hơn ai hết Gia Minh mới là người thành tâm muốn chúc phúc cho hai người, cậu xứng đáng, tất cả những thứ người ta dùng để ngăn cấm cậu chỉ là một câu nói vô nghĩa. Luân thường đạo lý, hay bại hoại gia phong, bỏ hết đi, tình yêu sự hi sinh và lòng chân thành mới là thứ quan trọng, không một ai có quyền quyết định cuộc sống của mình ngoài chính mình, miệng đời cũng chỉ là miệng đời, bỏ qua hết mà sống nhé Cảnh Minh. Cậu xứng đáng nhận được thứ tốt nhất vì cậu sống rất tuyệt”

“Đi đi, cô ấy đang đợi!”

Vừa nói xong bà liền buông tay cậu ra, sau đó cậu chạy một mạch về hướng bà chỉ, Ánh Ánh và bà cụ nhìn theo mà mỉm cười, Ánh Ánh kéo tay bà ấy cái rồi nói:

“Hoài Hoài sẽ hạnh phúc nếu ở cạnh cậu Cảnh Minh, bà yên tâm đi, chúng ta về nhà thôi”

Ánh Ánh nhìn qua đám người nhà họ Hoàng rồi nói:

“Chúng ta về thôi, cậu Cảnh Minh có chuyện quan trọng hơn phải làm rồi, về thôi”

Mọi người ai nấy đều nhìn theo bóng lưng cậu, sau đó liền mỉm cười cái rồi nói:

“Có phải chúng ta sắp có thiếu phu nhân rồi không? “

Ánh Ánh bật lên cười rồi nói:

“Ai lại nói thẳng ra như vậy, chúng ta về thôi, bà bói điên à...ủa?”

Cô quay lại thì chẳng thấy bóng dáng của bà ấy đâu, sau đó liền nhìn quanh, cũng chẳng thấy đâu cả, rồi cô lại ngó ra xa hơn. Lát sau nghe mọi người giục thì mới quay đầu đi về, miệng vẫn còn lẩm nhẩm vì tự dưng bà ấy lại biến mất.

Trên đường về mọi người bàn tán với nhau nói chuyện rôm rả, Ánh Ánh kể mọi người nghe tại sao hôm nay lại trong kiệu của tên họ Lỗ kia. Sau khi kể mọi người mới bật lên cười giòn giã, sau đó thì đến chuyện sẽ làm lễ thành

thân cho cậu Cảnh Minh như thế nào, rồi sẽ đãi những gì, làm lớn ra sao, vì họ bảo sắp có thiếu phu nhân rồi.

Bà bói điên vừa chống gậy đi vừa mỉm cười ấm áp, trong đầu bà lại xuất hiện hình ảnh của Gia Minh. Hẳn nằm trên một ngọn tre khiến nó cong xuống, miệng còn ngậm một nhánh tre vừa chéo chân vừa gói đầu lên tay, sau đó nói với bà.

“Bà già à, sau này bà phải nhìn thấy họ hạnh phúc sau đó mới được rời đi đây có biết không? “

“Ta biết rồi. Ta đâu dám trái lời người để bị người mắng chứ?”

“Tôi chỉ có một tâm nguyện này thôi, sau này không có tối tất cả đều trông cậy vào bà đó, cô ấy nhất định phải hạnh phúc, Cảnh Minh rất tốt, nhất định Cảnh Minh phải sống hạnh phúc cùng cô ấy”

“Gia Minh à, nếu có thể ta vẫn có thể cho hai người nối lại tình duyên ở kiếp sau, đâu nhất thiết phải là kiếp này chứ? Người cô ấy yêu là người mà”

Gia Minh nhẹ nhàng mỉm cười sau đó nói:

“Không! Bà không hiểu đâu, bà mãi cũng không hiểu, người cô ấy thích đầu tiên là Cảnh Minh, người khiến cô ấy mơ mộng đầu tiên là Cảnh Minh, người làm cô ấy cảm thấy ấm áp hạnh phúc và an toàn là Cảnh Minh, người ôm cô ấy đầu tiên là Cảnh Minh, người hôn cô ấy đầu tiên là Cảnh Minh. Người hi sinh cả mạng sống đầu tiên cho cô ấy là Cảnh Minh, tôi có là tướng công cô ấy thì cũng chỉ là người đến sau. Tôi biết trong mắt cô ấy có ai, trong đầu có ai, và trái tim cô ấy yêu ai, người như Cảnh Minh từ nhỏ chẳng có gì, tôi nhất định phải cho em ấy một kết cuộc viên mãn, và cả Hoài Thục của tôi. Nàng ấy bên cạnh Cảnh Minh mới là thứ tôi muốn, khi

yêu nhiều quá tôi lại chỉ muốn cô ấy có được hạnh phúc, mặc dù không cùng tôi!”

Bà vừa đi vừa mỉm cười, sau đó nước mắt bà chảy ra. Bà vừa đi vừa cười chảy nước mắt, bà khóc như một đứa trẻ, rồi bà lại mỉm cười, bà nhìn vào sân cái rồi bà nắm tay lên hàng rào.

“Gia Minh à, người phải sống hạnh phúc đó, tuy ta biết tâm nguyện của người là để Hoài Thực sống với Cảnh Minh, nhưng đến cuối cùng cô ấy lại chọn chết theo người, ta chỉ có thể thất hứa với người mà thôi, sau này người hãy trân trọng cô ấy đấy!”

Bên trong hàng rào kia thím Đoạn đang bế trên tay một đứa trẻ, nó vừa khóc vừa quấy. Tiếng khóc của nó vang vọng ra đến tận ngoài đường, bên cạnh là thím Tạ cũng đang bế một đứa bé gái, cả hai đứa trẻ vẫn không ngừng gào khóc, bà bó điên mỉm cười cái rồi quay lưng đi, bà vừa đi cái túi treo trên cái gậy của bà vừa nói chuyện.

“Bà già, đến cuối cùng bà vẫn cô đơn thôi, không ai thêm ở bên cạnh của bà hết! Đáng đời bà lắm!”

“Ân Tình à, chẳng phải cô đang ở cạnh ta sao? Ta có cô cũng đâu có buồn chứ?”

“Sùy, ta chỉ vì bất đắc dĩ mà phải bị bà lôi kéo theo chứ ai muốn đi theo bà?”

“Xem ra chúng ta có duyên đi, xem như là cô và ta mắc nợ nhau, cùng nhau đi chung là có mối liên kết rồi!”

Nói vừa xong chân bà đã đến một cái hang động. Bà nhẹ nhàng bước vào trong rồi nhìn quanh.

“A Hào, A Nghĩa!”

Bà vừa kêu xong thì có hai đứa trẻ xuất hiện, nó cầm hai cái đèn lồng rồi nói:

“Bà lại quay về à? Sao hả? Muốn gì đây?”

“Muốn thăm người bạn thôi!”

Bà nói xong thì bước lại, trước mắt liền hiện ra một cái quan tài, bà bước lên cái bậc thang rồi nhìn vào. Gương mặt của vị hoàng hậu vẫn còn tươi tỉnh như đang ngủ, bà bói điên sờ tay vào bụng vị hoàng hậu ấy cái rồi nói:

“Công chúa đã đầu thai chuyển thế rồi, kiếp nạn cũng qua hết rồi, bây giờ cô ấy sẽ được một nam nhân bên cạnh chăm sóc, một cái kết thật viên mãn, có người sẽ bảo vệ cô ấy đến hết cuộc đời này, công chúa của hoàng hậu tên là Hoài Thực đó! Rất xinh đẹp!”

Hai đứa trẻ phía sau liền quay qua nói với nhau

“Ta đã bảo rồi, đó chính là chủ nhân mà!”

“Nhưng trước kia cô ấy chỉ có căn tu, sau này nhập xác trọng sinh mới sống được mà”

Bà bói điên liền quay lại nhìn hai đứa nó mỉm cười :

“Hai đứa ráng đợi ta, ta sẽ tìm người hợp căn tu sau đó quay lại đây cứu hai đứa ra, và cả... mộ của hoàng hậu! “

“Chủ nhân thì sao? Cô ấy không quay lại sao?”

“Chủ nhân? Cô ấy bận sống một cuộc sống hạnh phúc rồi, nhiệm vụ của cô ấy kết thúc rồi!”

“Bà có thể ở cạnh công chúa không? Tuy mượn xác của cô gái kia sống nhưng tâm hồn chỉ mới hơn 10 tuổi, làm sao vượt qua được chứ?”

“Ta sẽ ở cạnh cô ấy, và sẽ bảo vệ cô ấy, bảo vệ công chúa của ta”

.....

Cậu Cảnh Minh chạy như bay vào khu rừng trước mặt mình, sau đó là đến một khu rừng trúc. Cậu quay qua quay lại nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai, cậu lau mồ hôi rồi lau cả giọt nước mắt trên mặt. Cậu nhìn xung quanh hết tất thấy hết những thứ trong khu rừng. Lát sau cậu thở gấp rồi lại nhìn quanh, lá trúc rơi xuống như hoa anh đào vậy, bay ngập trời. Đang chạy thì cậu thấy bóng dáng ai đó đang chạy trước mặt, còn khóc lóc tí tê, vừa chạy vừa lau nước mắt, người như kiểu bị lạc giữa khu rừng không biết đường ra vậy. Cậu bước lại gần rồi nhắm mắt lại, miệng mỉm cười mà nước mắt cậu cứ chảy ra.

“Hoài Thực à!”

Cô đang loay hoay vì nãy giờ cứ bị lạc đi quanh đây. Sau đó nghe ai đó gọi Hoài Thực cô liền quay mặt lại, đôi mắt ngấn nước nhìn cậu, sợ hãi nói:

“Người là ai? Có phải người là người của tên họ Lỗ kia không, người muốn bắt ta đúng không? “

“Hoài Thực! “

Cô liền nheo mắt lại, bà già ấy bảo ai gọi cô là Hoài Thực thì chính là gia

đình cô.

“Hoài Thục sao? Người là ai vậy, người chính là người thân của ta sao?”

Cậu mỉm cười cái rồi gật đầu, nước mắt cậu rơi trên gương mặt tuấn tú của cậu, sau đó cậu tiến lại gần dang tay ra trước mặt cô.

“Là ta đây. Ta đến đưa nàng về nhà! Là ta đây! Hoài Thục! “

Cậu chạy lại rồi giang tay ra, y phục cậu bay phất lên cái nhẹ, cô ấy rụt rè như đứa trẻ lạc mẹ, rồi cậu ôm lấy cô.

“Ta đưa nàng về nhà, được không? Đừng đi nữa!”

“Được, được, ta muốn về nhà, ta muốn về nhà”

Bà bói điên đứng từ xa nhìn qua chột mỉm cười, bà quay đi rồi dần dần biến mất.

Chương 86: Ngoại truyện 1

Chuyện về 30 năm về trước...

Lúc ấy bà bói điên còn là một thiếu nữ mới hơn 20, thân chưa lấy chồng, gia đình lại thuộc nông dân bần hàn, chẳng có nhà nào thềm ngõ. Một hôm

đang đi cấy lúa về thì có một đoàn người chạy vụt tới, miệng cứ liên tục hô hào:

“Tránh đường... Tránh đường đi...Mau lên!”

Mọi người xung quanh đó ai cũng giật mình quay lại nhìn, bà ấy thời trẻ tên là Liên Hoa, chợt mọi người kéo tay Liên Hoa vào mép đường rồi bảo:

“Này Liên Hoa. Nép vào đây mau lên, ngựa nó dẫm nát người mà bây giờ”

Liên Hoa ấp úng rồi ngó ra nhìn, chợt thắc mắc hỏi:

“Đó là ai vậy hả bác?”

Chợt người phụ nữ với bộ quần áo lấm lem đó trả lời :

“À...là thái tử phi đó! Là vợ của thái tử”

Cô ấy nhíu mày lại rồi lắc đầu.

“Cháu không biết. Là gì hả bác?”

“Thì thái tử là con trưởng của vua, sau này sẽ là người kế nhiệm đó”

Cô gật đầu chậm chế tỏ vẻ đã hiểu, lát sau quay lại nhìn thì đã thấy đoàn xe ngựa đo chạy khuất xa xa, trên đường đi cũng không biết nói gì, nên cô mới sẵn nước hỏi luôn.

“Mà sao thái tử phi không ở trong cung lại ra ngoài thế hả bác? Không sợ nguy hiểm sao?”

Bà ấy nghe hỏi vậy thì giật mình sau đó kéo tay cô rồi nói khẽ:

“Chuyện này ta nói cô nghe nhưng cô đừng nói ai nghe nhé”

“Dạ? Sao ạ? Thế thì không nói cũng được. Cháu cũng chỉ hỏi cho đỡ buồn chứ không cần thiết lắm”

Khi nghe cô khai đầu câu mà lại dập tắt giữa câu làm bà ấy cũng không chịu nổi nhú mày nói:

“Ta nói cho cô nghe cũng được, dù sao chuyện này cũng rất nhiều người biết. Ta nói cho cô nghe đỡ thắc mắc, tính tình cô ngờ nghệch thế kia lỡ sau này lơ ngơ thế nào đi hỏi vợ vẫn thì thiệt thân”

“Chuyện gì thế ạ?”

Cô bắt đầu cảm thấy hơi sợ sợ, bản thân chưa nói gì mà đã bị bà cụ này dọa cho một trận rồi.

“À thì thái tử phi ấy không sinh con được, cứ rằm là lại về làng ta đi chùa tìm thầy lang đấy. Sau này biết chuyện rồi thì nhớ chớ ăn nói bậy bạ kéo mang hoạ vào thân đấy nhé”

“À vâng! Vâng!”

Cô mỉm cười nhẹ rồi lặng lẽ đi bên cạnh bà. Lát sau bà lại nói thêm vài ba chuyện, cũng là liên quan tới vị thái tử phi kia, đại khái bảo mỗi lần vị thái tử phi này về thì lại phân phát gạo cho mọi người, làm phước để mong sinh được con. Cô nghe thì nghe vậy thôi chứ chuyện trong cung và chuyện hoàng thất cô nào có biết. Bà ấy nói thì cô nghe, khi nói chán chê rồi thì cũng đã đến nhà. Cô vào nhà thắp một ngọn đèn lên rồi ngồi xuống ghế, ngồi thần thờ một lúc sau cô mới bắt đầu co chân lại run rẩy ngồi trên ghế.

Cái hình ảnh đoàn người cười ngửa chạy trước, cái kiệu chính giữa còn thêm một đoàn người chạy bộ đi sau lúc này cô thấy chợt hiện ra trước mắt cô. Lúc ấy rõ ràng cô thấy có một cái bóng đen ngời trên nóc kiệu, cô tưởng bị say nắng nên chớp mắt mấy cái, lúc ấy bà bác kéo cô vào lễ rồi mà mắt cô vẫn ngoái nhìn theo cái kiệu. Hình ảnh một cục đen hình dạng của một con người, toàn thân mặt mũi đều đen thui. Cô nhớ lại mà người còn thấy lạnh lạnh, rồi cô nhìn vào cái đèn đang sáng yếu ớt kia, lát sau lại nhớ tới lời của bà bác lúc này.

“À thì thái tử phi ấy không sinh con được, cứ rằm là lại về làng ta đi chùa tìm thầy lang đấy!”

“Không sinh được con à?”

Cô lẩm nhẩm trong miệng rồi dựa cằm lên đầu gối thở dài. Trước đây thầy của cô có nhắc đến một chuyện, bây giờ nhìn thấy cảnh này cô lại nhớ đến chuyện đó, cô nhú mày rồi nhớ lại, thầy cô đã từng nhắc đến chuyện trong cung hay có chuyện tranh đấu quyết liệt. Chuyện yếm bùa hại người ta khiến người ta bệnh chết đi sống lại, còn có cả chuyện yếm cho không sinh được con. Và cái quan trọng chính là hồn đen, có phải cái bóng người đen thui ngời trên đầu kiệu ấy là hồn đen mà sư phụ hay nhắc tới không?

Cô ngồi suy ngẫm một hồi rồi mệt mỏi thở dài, nói chung thì chuyện cũng không liên quan đến mình, ăn nói vợ vẫn có ngày cái đầu mình cũng không giữ được. Nghĩ vậy cô mới quyết định không xía vào chuyện này, dù sao có nói ra cũng không ai tin.

Sáng hôm sau mở mắt ra chuẩn bị đi ra đồng thì nghe mọi người chạy đôn dập ráo riết, cô thắc mắc cũng ra nhìn ngó xem sao, thế là có người ngoắc tay bảo.

“Thái tử phi phân phát gạo đó. Mau đi nhận thôi. Mau lên kéo hết”

Cô nhìn mọi người chạy mà cũng thấy nôn nao, sau đó một người nắm lấy cánh tay cô kéo đi.

“Ây da đi mau lên. Còn thờ người ra làm gì? Không đi là hết bây giờ”

Nói xong người hàng xóm đó đã kéo cô chạy đi nhanh, sau đó cô được vào hàng xếp hàng. Lúc ấy người nhiều vô số kể, từ làng bên mà cũng chạy qua xếp hàng từ sớm tinh mơ rồi. Hình như họ đã quen với việc vị thái tử phi này cứ lâu lâu lại về làng này phân phát gạo nên họ cứ chờ sẵn.

Cô đứng ở xa xa ngó lên, nhìn thấy gương mặt đẹp đẽ như phát sáng của vị đang đứng trên kia, đoán chắc là thái tử phi rồi. Cô cứ nhìn ngăm rồi lại cúi đầu xuống, vì lâu lâu cô lại thấy trên đầu thái tử phi ấy xuất hiện một cái bóng đen, cô nhú mào rồi nhắm mắt lại.

Lát sau chân cứ tiến đến tiến đến, người phía sau nôn nóng nên cứ thúc vào lưng cô, cúi đầu xuống đất nhìn chân mình chứ không dám nhìn lên.

“Vị cô nương này...à...”

Cô giật mình ngẩn mặt lên, sau đó đập vào mắt là gương mặt hiền hậu nhân từ của thái tử phi.

“Gạo đây”

Vị ấy mỉm cười giơ ra trước mặt cô một gói gạo to, sau đó nói:

“Đủ chưa?”

Cô giật mình cái rồi gật đầu lia lịa, chột ôm gạo rồi tránh đường qua một

bên. Người người lại chen nhau xin gạo, cô cười gượng rồi quay về.

Lúc quay về cô còn quay lại nhìn vào vị thái tử phi kia, đúng chính xác là cô ấy bị yếm bùa rồi, vì không phải hoa mắt, cái bóng đen kia vẫn đang đeo bám cô ấy. Cô ôm bịch gạo trên tay mà run run, tự nhiên lại cảm thấy bản thân quá hèn mọn. Sau đó suy nghĩ một hồi mới ôm bịch gạo chạy về nhà, cất gạo đóng cửa xong thì ba chân bốn cẳng chạy lên rừng. Người hùng hực mồ hôi rồi thở gấp đập tay vào cửa.

“Sư phụ...Sư phụ à...”

Lát sau cánh cửa dần dần mở ra, bên trong là quang cảnh một ngôi nhà u ám, giữa nhà là một người phụ nữ ngồi đó vừa nhắm mắt vừa thêu tranh. Cô bước lại gần rồi quỳ xuống.

“Sư phụ”

“Con đến có việc gì?”

Người được gọi là sư phụ ấy tóc đã bạc trắng, da đã nhăn nheo, chợt cô cúi người quỳ mọp xuống và nói:

“Sư phụ à...Người giúp con cứu lấy một người có được không?”

“Là thái tử phi sao?”

Sau khi hỏi nghe xong mắt cô chợt sáng lên, sau đó bất ngờ hỏi:

“Sư phụ đã biết chuyện rồi sao?”

Bà ấy từ từ quay người lại, nhìn vào mắt cô bà ấy liền mỉm cười gật đầu.

“Ta biết khi con gặp thái tử phi sẽ đến tìm ta mà, vì đôi mắt này của con... và trái tim nhân hậu của con nữa...”

Bà giơ tay sờ vào đuôi mắt cô rồi quay lại thêu tranh tiếp.

“Thật ra thái tử phi đã đến gặp ta mấy lần rồi”

Cô gật mình sau đó ấp úng nói:

“Vậy có phải...?”

“Con muốn hỏi gì? Thái tử phi nói muốn sinh con. Con đến đây là vì chuyện này có đúng không?”

Cô gật đầu, thật ra sư phụ của cô cô xem như thần tiên giáng thế vậy, bà biết rất nhiều thứ trên đời này, thậm chí có những chuyện chưa xảy ra bà cũng biết. Bà biết rất nhiều, bà cũng là người đầu tiên phát hiện ra đôi mắt của cô, phát hiện ra đôi mắt này có thể nhìn thấy ma, vong hồn và những thứ khác. Sau đó bà bảo vệ cô, dạy cô những thứ để tránh ma quỷ, tự bảo vệ chính mình.

Cô kéo tay bà rồi nói:

“Sư phụ à... Người có thể giúp thái tử phi ấy không? Sư phụ nói thái tử phi ấy đã đến tìm sư phụ mấy lần, vậy người có hứa sẽ giúp cô ấy không?”

“Chuyện này ta không giúp được... Nếu ta giúp cô ấy thì đại họa sẽ ập đến”

“Đại họa? Đại họa gì? Sư phụ nói con nghe có được không?”

Bà ấy mỉm cười nhẹ nhàng cái rồi nói:

“Thiên cơ bất khả lộ. Con nên quay về đi. Cho dù thái tử phi ấy có quay lại đây bao nhiêu lần, cho dù con có xin xỏ gì đi chăng nữa thì chuyện này cũng không thể giải quyết đâu”

Cô nghe bà nói thế thì càng cảm thấy bản thân khó chịu hơn, tay nắm vào nhau rồi đứng đó nhìn bà, trước giờ bà nói giúp sẽ giúp, còn nói không thì chắc chắn là không rồi. Cô nhú mào rồi cắn môi.

“Sư phụ à. Người ta là người tốt mà... Chẳng phải người tốt ắt sẽ có phúc sao? Người không thể giương mắt ra nhìn thái tử phi ấy bị người ta hại được”

Bà ấy lại mỉm cười:

“Không sinh được con không nhất thiết là một điều không tốt. Đó cũng không hẳn là hại”

“Nhưng sư phụ à...Sư phụ biết rõ thái tử phi ấy là bị yểm bùa mà, con thấy rõ ràng có một cái bóng đi theo thái tử...”

Đang nói thì chợt bà giơ tay ra chặn lại.

“Ta biết chứ. Nhưng đó không hẳn là một chuyện xấu. Nếu thái tử phi có mang thì sẽ liên quan tới mạng sống của cô ấy, rất nguy hiểm. Vì thế nên không mang thai được đó chính là một điều tốt”

Cô nghe sư phụ nói vậy nhưng vẫn không cam tâm, nghe bảo thái tử phi lấy thái tử đã mấy năm mà không nghe tin gì, mà đặc biệt là trong cung nếu không sinh con được đó cũng có thể được xét vào phạm một đại tội. Người hiền đức thế kia lại phải chịu bị người khác hãm hại không sinh con được thì quá là đáng thương.

“Sư phụ à... Người nhất quyết không muốn cứu thái tử phi sao ạ?”

“Liên Hoa! Sư phụ làm thế là bảo vệ người ấy. Ta làm vậy cũng là muốn bảo vệ con, sau này con sẽ biết”

Nói xong cô quay mặt chạy đi, cô biết có nói gì thêm thì cũng bằng không, thế là âm ức quay về, không biết điều sư phụ nói có nghĩa là gì? Bảo vệ thái tử phi cũng là bảo vệ cô?

Cô chỉ nghĩ sư phụ là có lí do khác, đang chạy đi thì đột nhiên chân cô đứng lại, thấy xa xa có một người đang lui thủi đi lên. Cô liền nấp qua một bên rồi ngồi xuống, trời đã mập mờ tối nên không nhìn thấy mặt mũi, chỉ thấy người ấy cầm cái đèn lồng rồi đi lại phía ngôi nhà của sư phụ. Lát sau người đó càng lúc tiến lại càng gần, giờ cái đèn lồng lên mới nhìn thấy rõ mặt.

“Thái tử phi? Trời sắp tối rồi người còn đi đâu? Sao không có tên lính nào đi theo cả?”

Thấy vậy nên Liên Hoa liền bám theo người, lát sau mới thấy thái tử phi quỳ trước cửa nhà sư phụ, cúi đầu xuống buồn bã. Cô từ xa xa nhìn lên mà tự nhiên lại cảm thấy lòng mình nặng trĩu, cảm giác nhận ân huệ của người ta, thấy người ta gặp nạn mà lại không giúp được gì, rồi lại phải nhìn thấy cảnh này, hỏi sao không áy náy.

Thái tử phi quỳ ở đó rất lâu, sau đó liền nghe thấy tiếng khóc của người, tiếng người đang thiết tha cầu xin sư phụ mình. Không hiểu tại sao trước giờ ai gặp nạn sư phụ cũng giúp, lần này thái tử phi đến cầu cứu người lại không giúp, sau đó trời đã tối hẳn, người vẫn quỳ. Cô vẫn đứng đó nhìn, lát sau không chịu nổi nữa nên mới tiến lại gần đi ngang nên hỏi thăm.

“Cô nương à? Sao cô lại quỳ ở đây? Sao không về nhà?”

Thái tử phi liền ngẩng mặt lên, sau đó lau nước mắt rồi đứng dậy.

“Là cô nương à?”

Cô giật mình cái rồi lắp bắp nói:

“Cô? Cô nhận ra ta sao?”

Thái tử phi mỉm cười gật đầu.

“Sáng ta có phát gạo cho cô mà”

Cô bất ngờ lắm, không ngờ giữa biển người như thế thái tử phi lại nhớ được gương mặt hèn mọn này của cô, cô cười gượng rồi nói:

“Thật thất lễ quá thái tử phi”

Nói xong cô liền quỳ xuống, mắt thái tử phi vẫn nhìn vào căn nhà, ánh mắt đầy sự hi vọng.

Cô cảm thấy sự phụ mình nhất định không chịu đối ý, thế là tối đó cô đã tiễn thái tử phi xuống khu rừng. Tuy nhiên vẫn không tiết lộ cho người biết mình có quen biết với sự phụ, kéo không giúp được gì lại cảm thấy khó xử. Sau khi tiễn người đi rồi cô mới đứng đó thở dài, chặc lưỡi cái rồi xoa đầu.

Lúc trở về nhà mà lòng cô còn nặng trĩu, thấy vị thái tử phi này rất hiền, không giống các vị phu nhân của mấy ông bá hộ, chẳng phải quý tộc gì mà ra oai thị chúng, mắng nhiếc người không ngớt. Ấy vậy mà vị thái tử phi này lại hiền dịu thực đức quá đối.

Cô bước vào nhà nấu cơm, nhìn cái túi gạo của thái tử phi cho lúc sáng mà lại thở dài, sau đó suy nghĩ vẫn vơ thế là cô lấy gạo đó ra nấu cơm. Lúc sau thấp đèn lồng lên và hí hửng mang cho sư phụ, cô giơ tay ra gõ cửa cái rồi đẩy cửa vào.

“Sư phụ à! Sư phụ?”

Cô kêu hai ba tiếng mà không nghe ai trả lời, thế là đặt cơm xuống, cô đi quanh nhà cũng chẳng thấy ai. Cô nhìn quanh sau đó liền nhìn lên bàn thờ, trên đó có treo một cây cung màu trắng, nghe sư phụ bảo cung ấy dùng để bắn yêu ma quỷ quái, cung được làm từ xương của một người tu luyện thành quỷ, nên sát khí vô cùng lớn. Cô nhìn nó có một chút mà lạnh cả xương sống.

“Sư phụ đi đâu rồi không biết nữa”

Cô kêu thêm mấy tiếng sau đó liền quay lại nhìn về cây cung đó thêm một lần nữa.

“Sư phụ à? Người có ở đây không? Có thể cho con mượn cung tên một chút có được không?”

Cô nói xong thì đặt giỏ đựng cơm xuống và bắt đầu tiến lại chỗ bàn thờ, lúc ấy có thể nhìn rõ sát khí hùng hực phát ra. Một mùi tanh tươi bay phất lên, không thể nào khiến cô bình tĩnh được.

“Liên Hoa?”

Tiếng sư phụ vang lên, cô giật mình rồi cầm lấy cái cung tên, sau đó chạy ra khỏi cửa, còn nói lại mấy lời:

“Sư phụ à con chỉ mượn một chút thôi!”

Sau khi chạy khỏi đó, bà ấy liền đứng nhìn ra cửa, vẻ mặt bình thản vô cùng, bà chỉ nhắm mắt lại rồi nói:

“Đúng là không cãi lại được thiên mệnh!”

Cho dù ngày trước mẹ của thái tử phi có đến đây nhờ bà yểm thái tử phi cho người không sinh con được, nhưng đúng là thời khắc đã đến, Liên Hoa lại gỡ bỏ lời nguyền này rồi. Rồi sau này sẽ đau khổ cho tất cả mọi người

Nghĩ vậy bà liền ngồi xuống ghế, còn Liên Hoa sau khi ăn trộm được cái cung tên đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi cánh rừng, sau đó mệt quá mới đứng thở một hơi dài. Thở hỗn hển một lát thì chợt nghe tiếng bước chân của ngựa chạy dồn dập. Cô nép vào một bụi rậm rồi nhìn ra, phía xa xa kia chính là cái kiệu của thái tử phi mà? Cô nhú mày rồi nói:

“Không phải thái tử phi muốn quay về kinh giờ này đây chứ?”

Nói xong cô liền nép vào sâu hơn, chợt nhìn qua câu cung rồi nói:

“Thế thì làm sao giúp cô ấy đây?”

Càng suy nghĩ tiếng thúc ngựa và tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, cô nắm chắc cái cung rồi thầm nghĩ:

“Có được hay không còn tùy vào duyên của cô nữa... Thái tử phi! Tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi”

Khi xe ngựa chở thái tử phi càng lúc càng gần sát, cô giơ cung ra rồi kéo dây. Cái cung này đặc biệt ở chỗ khi bắn không cần dùng tên, nếu dùng tên thì chỉ cần một mũi có thể giết chết một con yêu quái tu luyện trăm năm, uy lực vô cùng lớn. Cô kéo dây ra rồi hướng theo cái kiệu, lát sau khi đã nhắm

vào đúng cái bóng đen trên nóc kiệu thì cô mới buông ra.

Chợt một ánh sáng trắng bay vèo đi, sau khi chạm vào cái bóng đen đó thì một tiếng nổ vang trời chợt vang lên, cô ôm đầu rồi ngồi xuống. Một cánh tay giơ ra nắm lấy tay cô kéo đi chạy thoan thoát trong bìa rừng, cô có quay mặt lại nhìn nhưng tối quá chẳng thấy gì.

Sau khi sự phụ đã lôi cô về đến nhà, bà cầm lấy cái cung tên rồi đặt lại lên bàn thờ, bà im lặng rồi nhìn cô. Cô quỳ xuống đất rồi nói:

“Sự phụ trách phạt con đi”

Bà ấy nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, một tay đặt lên đầu cô, sau đó nói:

“Ta không trách con. Nhưng ta chỉ mong sau này con sẽ không hối hận về những gì con đã gây ra ngày hôm nay”

“Sự phụ! Thái tử phi là người tốt, chúng ta giúp cho người sinh một đứa con không phải rất tốt sao?”

“Tốt! Nhưng mà con không biết đâu. Người không muốn thái tử phi sinh con chính là mẹ ruột của người”

“Cái gì?”

Cô bất ngờ lắm, sau đó trợn mắt lên nhìn sự phụ, sau đó người lại nói:

“Mạng của thái tử phi là mạng âm, nếu như mang thai sẽ rất nguy hiểm”

“Ý sự phụ là sao?”

“Người mạng âm thường là yếu mạng, nên nếu mang thai mà không sinh

được sẽ bị bắt đi yếm làm thần giữ của. Nên mẹ của thái tử phi rất lo lắng, sợ thái tử phi không sinh được lại mất mạng, còn bị yếm làm thần giữ của nữa”

“Không đâu! Thái tử phi là vợ của thái tử, sau này thái tử lên ngôi thì sẽ được phong làm hoàng hậu, sao có thể bị bắt đi làm thần giữ của được! Không đâu”

“Liên Hoa à...Có rất nhiều chuyện con sẽ không hiểu hết được đâu”

Nói xong bà ấy liền quay lại bàn thờ và nhìn vào cái cung, bà ấy chợt nói:

“30 năm sau cái cung này sẽ đổi chủ. Sau này con hãy trao lại cho người chủ mới”

“Chủ mới?”

Bà tròn xoe mắt nhìn vào sư phụ, sau đó nhắm mắt lại, lát sau mở mắt ra thì đã thấy trước mặt là một cái quan tài mây vàng, trong ấy là xác một vị hoàng hậu trông như đang ngủ...

Mới đó mà đã 30 năm trôi qua rồi.

Bà bói diên giơ tay ra cái rồi sờ vào cái bụng của vị hoàng hậu đó, sau đó mỉm cười nói.

“Đã 30 năm rồi! Tôi đã già thế này rồi mà hoàng hậu vẫn còn trẻ trung xinh đẹp đến thế? Còn nhớ 30 năm trước khi ta bắn ra mũi tên gió đó thì không lâu sau ta nghe tin người có mang, rồi thái tử lên ngôi, ta vui biết mấy. Ấy vậy mà năm sau ta lại nghe tin người qua đời! Lúc ấy ta mới biết lời sư phụ nói có ý nghĩa là gì? Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy hối hận. Ta hối hận đến nỗi cứ nhớ đến gương mặt người ta lại không chịu nổi”

“Một thời gian sau tướng công của ta và đứa con của ta bị giết chết! Vì ta không dẫn tên ác bá đó đến đây cướp mộ của người. Ta không cho hắn lấy kho báu này. Lại một lần nữa ta cảm thấy hối hận và nhớ đến lời sư phụ ngày xưa. Ta giúp người là hại người rồi hại mình. Nhưng người có biết gì không? Ta mất tướng công mất con nhưng trời vẫn còn thương, cho ta hi vọng cuối cùng. Ta đã mang công chúa ra ngoài, mang theo bao nhiêu năm bảo vệ hồn phách bao nhiêu năm. Bây giờ công chúa đã được trọng sinh mặc dù mới 10 tuổi nhưng lại vào thân xác của người 18 tuổi. Cô ấy rất xinh đẹp. Những năm tháng sau này nhất định cô ấy sẽ sống tốt”

“Người có cảm nhận được không? Hoàng hậu?”

Nói vừa xong thì nước mắt của bà chảy ra, gương mặt đẹp đẽ kia vẫn lạnh ngắt lạnh tanh, bà ngấn mặt lên rồi nói lời cuối.

“Cảm ơn túi gạo của người. Ta biết số phận có thay đổi bao nhiêu lần thì vẫn như nhau, nhưng ta vẫn cảm thấy có lỗi với người, có lỗi với gia đình ta”

Bà mỉm cười cái rồi chợt nhớ đến cặp mắt long lanh của công chúa nhỏ, bà nhắm mắt lại rồi thở hắt ra. Nhìn ra bên ngoài lần cuối bà dần dần biến mất khỏi không trung.

Bà mở mắt ra thì đã thấy mình đứng trước một căn nhà rách nát, chợt bà tiến lại chỗ bàn thờ rồi đặt cái cung tên lên, bà nhìn qua cái lọ cốt rồi nói:

“Sư phụ à... chủ nhân của cái cung đã đi đầu thai chuyển kiếp rồi. Bây giờ cái cung này trả lại người. Con đã biết lời người nói ngày xưa có ý nghĩa gì rồi, nhưng con sẽ không hối hận. Con biết người cũng không trách con”

Chương 87: Ngoại truyện 2

“Này! Người đừng có đi theo ta nữa có được không?”

Một cậu nhóc vừa chạy vừa cau có khó chịu, tay cứ giật ra khỏi tay một vị cô nương nhỏ tuổi, vị cô nương ấy liền mếu máo khóc vừa kéo tay cậu kêu:

“Phú Quý à! Chúng ta về thôi. Nếu đi mà không báo thì phụ thân và mẫu thân sẽ rất lo lắng đó”

“Người sợ thì quay về một mình đi. Ta đâu có thích đi chung với người. Là người tự mình bám theo ta kia mà?”

“Nhưng mà Phú Quý. Cậu đi một mình nguy hiểm lắm đó”

“Quay về đi, ta đi bắn chim khi nào chán sẽ tự quay về. Nói với mẹ ta như thế đó”

“Ay da nói nhiều quá nhức cả đầu luôn rồi đây này”

Nó giật tay ra rồi đẩy mạnh làm bé gái té ụỵ xuống đất, nó liền nhíu mày rồi phủi tay chạy đi.

“Cái tên khốn này sao dám đẩy bốn tiểu thư đây hả?”

Mỹ Nữ té ụỵ cái rồi ngấn mặt lên chửi một phát, nó lồm cồm bò dậy rồi

phủ bụi trên y phục xuống, nó vén mấy sợi tóc dính đầy mồ hôi rồi kéo cái ná ra và nhắm vào Phú Quý rồi vụt một phát nó bắn ra.

“Bụp” một viên đất bụp phát vào lưng Phú Quý, lát sau nó quay lại rồi bảo:

“Cái con này...”

Nó kéo cái ná ra rồi định bắn lại nhưng Mỹ Nữ đã lêu lêu nó rồi chạy đi mất. Nó cay cú rồi xoa vai cái.

“Đợi ta về ta trả thù sau”

“Ơ kìa...Mỹ Nữ à?”

Nó nghe ai đó gọi tên nó nên quay mặt lại, sau đó liền bật khóc nức nở, chạy lại ôm lấy cổ người đó.

“Cậu Cảnh Minh. Cậu Cảnh Minh cháu muốn về nhà”

“À được được.Ta đưa cháu về nhà. Nhưng mà sao cháu lại lạc vào đây?”

Cậu Cảnh Minh mang trên vai một cái giỏ đựng toàn là thuốc mới nhổ, sau đó chùi tay cho sạch rồi mới lau nhẹ nước mắt trên gò má của nó.

“Chúng ta về nhà thôi”

“Dạ!”

Nó gật đầu cái rồi leo lên lưng của cậu, cậu cõng nó mà vẫn nghe thấy tiếng khóc thút thít của nó sau lưng, cậu đi được một đoạn mới bắt đầu vỗ về nó.

“Mỹ Nữ à. Sao cháu lại đi lạc vậy? Cháu có biết trong rừng nguy hiểm lắm

không?”

“Cháu biết”

“Cháu biết sao cháu vẫn đi vào rừng? Cháu không sợ à?”

“Cháu biết nguy hiểm nên cháu mới vào. Vì cháu không muốn để Phú Quý phải đi một mình! Nhưng cái tên khốn kiếp đó lại đuổi cháu còn bỏ rơi cháu ở lại một mình đi bắn chim rồi”

“À! Thì ra chuyện là như vậy. Sau này về ta nhất định sẽ báo thím Đoạn và ông Trần trách phạt Phú Quý mới được”

“Cậu Cảnh Minh, cậu đừng làm như vậy. Phú Quý mà biết sẽ rất ghét cháu. Thường ngày cậu ấy đã không ưa gì cháu rồi, cậu đừng làm vậy”

Cậu nghe nó hấp tấp nói mà cảm thấy buồn cười, xong cậu mới bảo:

“Được rồi được rồi. Cậu Cảnh Minh công cháu về xong quay lại tìm Phú Quý có được không? Không được khóc nữa đấy. Mắt sưng thì không còn xinh đẹp nữa đâu”

Nó nghe vậy tạm gật đầu, tuy nói vậy nhưng nó vẫn muốn Phú Quý bị đánh tét mông hơn, nó tưởng tượng mà đã cảm thấy buồn cười, lát sau đó cậu liền bảo:

“Ôm chắc vào”

Cậu mỉm cười cái rồi sải bước chạy thật nhanh, cậu vừa chạy vừa đảo mắt xung quanh. Lát sau đã đến nhà họ Trần, vừa thấy cậu thì thím Đoạn đã giật mình chạy lại, đỡ lấy Mỹ Nữ từ lưng cậu sau đó liền hỏi gấp:

“Cậu Cảnh Minh, cậu thấy Mỹ Nữ ở đâu vậy?”

“Là khu rừng bên kia”

“Trời ạ cảm ơn cậu quá. Nhưng mà cậu có thấy Phú Quý nhà tôi không? Cậu có nhìn thấy nó không vậy?”

Cậu lắc đầu rồi thím Đoạn chột xanh mặt.

“Không biết thằng bé nó đi đâu. Tôi chỉ sơ hở một tý mà nó đã trốn đi chơi! Mỹ Nữ à, con có đi theo Phú Quý không con?”

Nó gật đầu rồi bảo:

“Phú Quý bảo muốn đi bắn chim, còn bảo khi nào chán sẽ quay về!”

Cậu thấy sắc mặt của thím Đoạn khó coi như vậy nên mới trấn an.

“Không sao đâu! Tôi sẽ quay lại đó tìm, thím ở nhà canh chừng Mỹ Nữ đi. Tôi sẽ quay lại ngay”

“Được được cậu Cảnh Minh, ông nhà tôi cũng đã đi tìm nó rồi, nhưng vẫn chưa thấy quay về. Cậu giúp tôi với. Khu rừng ấy cậu hay đi hái thuốc chắc sẽ rất rành, sợ thằng bé nó leo trèo nó té thì nguy lắm!”

“Được! Tôi sẽ đi nhanh thôi. Có gì tôi báo cho thím nghe”

Nói xong cậu đặt cái giỏ xuống, sau đó chạy vụt đi. Thím Đoạn ngồi xuống vuốt ve trán của Mỹ Nữ rồi ôm nó vào lòng.

“Không sao đâu. Không sao”

Nó nhìn theo bóng cậu Cảnh Minh cái rồi mỉm cười, nó bảo:

“Cậu Cảnh Minh là tốt nhất”

Nói xong thím ấy cũng nắm tay nó dẫn vào nhà, sau đó liền bảo gia nhân đóng cửa lại.

Phú Quý vừa đi vừa nhìn lên mấy ngọn cây, nó ngẩng mặt lên nhìn mãi nên cảm thấy mỏi cổ. Khom người ngồi dựa vào một gốc cây rồi quăng cái ná xuống đất.

“Ây... chẳng bắn được cái gì cả”

Nó nhú mày cái rồi quay qua quay lại, nằng lên nên cảm thấy có chút khát nước. Lát sau nó nhìn quanh rồi tìm xem có con suối nào để uống nước không. Đang chống tay xuống đất thì chợt nghe thấy tiếng hét của một cô gái, nó giật mình rồi ngồi dậy chạy theo tiếng hét đó. Lát sau trước mắt là một người đang té xuống đất, trước mặt người đó là một con rắn lớn. Nó nhú mày cái rồi giơ cái ná ra, kéo dẫn cái sợi dây rồi phụp một phát bắn ra một viên đá, bụp vào gốc cây cái.

“Trật mắt rồi”

“Nguy hiểm đó. Em đừng lại gần đây”

Cô gái kia hét lên cái rồi đứng dậy tìm lấy một nhánh cây khô.

“Mày chuẩn bị đi chết đi”

Nó kéo dẫn sợi dây ra rồi nhét vào một viên sỏi, sau đó nhú mày nhắm cho kĩ.

Cô gái đó nhìn thấy con rắn bị kinh động nên đã quay mặt qua cậu bé, cô nuốt nước bọt cái ròi giờ cái nhánh cây lên.

Cậu bé liền buông dây ra, bụp một phát bắn ngay đầu con rắn, nó ngoẹo đầu sang một bên rồi lắc đầu qua lại. Nó bị đau nên bắt đầu nổi điên bò nhanh về phía cậu bé, còn thở khì khì mấy cái, cậu lùi lại sau lưng rồi nhín qua cô.

“Chị mau chạy đi, mau lên”

Nó xoay người định bỏ chạy thì phía sau lưng vang lên một cái bụp.

Nó quay lại nhìn trong sự ngỡ ngàng. Cô cầm một nhánh cây không và đập một phát nát cả đầu con rắn, xong xuôi cô ấy liền nhặt dưới đất một cục đá khác, ngồi xuống đập liên tiếp vào đầu con rắn đến khi cái đầu nó banh ra từng mảnh nhỏ. Cậu bé ấy trợn mắt lên nhìn mà rơi cả cái ná xuống.

“Ôi trời”

Cô ngẩn mặt lên cái ròi bật cười.

“Tôi giết nó rồi”

Nhìn vào cặp mắt long lanh của cô tự nhiên nó lại ôm bụng cười ha hả, cô cũng cười, sau đó cô liền đứng dậy.

“Ta đưa nhóc về, nhanh lên. Cánh rừng này có nhiều rắn rất lắm, nguy hiểm như vậy mà lại dám vào sao?”

“Có gì đâu mà sợ, Chẳng phải lúc nãy ta đã dùng thần ná này của ta bắn con rắn cứu cô sao? Có cô sợ thôi chứ chả ai sợ cả”

“Nhóc bớt nói phét đi. Chị không dùng nhánh cây đó đập nó thì bây giờ nó đã ghim mấy nhát vào miệng em rồi, ở đó mà ba hoa”

“Này, dù sao tôi cũng là người đã đánh lạc hướng của nó đấy. Chị đừng có mà ăn cháo đá bát như thế? Thế rốt cuộc chị không muốn cảm ơn chứ gì?”

Cô chột đứng lại nhú mày khó hiểu cái rồi nói:

“Này nhóc con. Rốt cuộc là nhóc bao nhiêu tuổi vậy?”

“Sao? Tuổi tác quan trọng sao? Thế chị có muốn cảm ơn không?”

Cô che miệng cười cái rồi nói:

“Đương nhiên là có. Cảm ơn em”

Cô nhìn xuống thấy nó cũng mỉm cười, Sau đó nó liền nhìn qua bên kia, nó nhăn nhó bảo:

“Mà chị đem cái của nợ này về làm cái gì vậy? Lỡ nó sống dậy cắn chị thì làm sao?”

Cô giơ tay lên, con rắn được cột vào một sợi dây, cô lôi nó kéo lê dọc đường.

“À...chị lấy về để lấy mật ấy mà. Rắn to thế này thì mật tốt lắm đấy”

“Chị là thầy lang sao? Hay phụ thân chị là thầy lang?”

“À ừ...Chị đang học để trở thành thầy lang”

Cô nói xong thì mỉm cười, nó vừa đi vừa nhăn nhó, thấy nó khó chịu cô

liền bảo:

“Mà nhóc bao nhiêu tuổi rồi? Nhăn nhó quá mặt sẽ mau già đó”

“Tôi sao? 7 tuổi!”

Nó trả lời xong thì ngấn mặt lên nhìn cô.

Cô liền bật cười nói:

“Mới có 7 tuổi mà cư xử cứ như thế ông cụ non ấy”

Nó liền nhướn chân mày bảo:

“Thế chị bao nhiêu tuổi?”

“Chị á? Chị...!”

Nó liền nhíu mày nói ngang.

“Nhìn cứ như 40 tuổi ấy!”

Cô nghe nó bảo thế mới giật mình bảo:

“Làm gì có! Em mới như 40 đấy. Còn nhỏ tuổi mà nói chuyện đáo để quá nhỉ?”

“Nhỏ cái gì? Tôi không hề nhỏ! 10 năm nữa xem ai nhỏ hơn ai. Người bé tí như chị ấy tôi nắm trong lòng bàn tay. Có con rắn như con giun thế cũng hét toáng lên”

Suốt dọc đường đi nó cứ làu bàu nói mãi, cô liền giơ con rắn qua phía nó

cái rồi cười lớn. Nó giật mình mạnh đên nổi té xuống dưới đất, ngấn mặt lên nó còn ôm trái tim nhúu mà hét loạn xạ.

“Ôi giật mình cái chị này”

“Ờ thì ra em hay cáu với chị là do em sợ con rắn này à?”

Nó tính sĩ diện nhưng sợ thì nó vẫn sợ, nó xua tay rồi nói:

“Đem cái của nợ đó đi ra xa xa giúp. Nhanh lên”

Cô đưa ra xa nó xong rồi giơ tay ra trước mặt nó.

“Mau nắm tay chị đi. Chị dắt em về nhà, chứ chuẩn bị xuống dốc đây”

Nó giơ tay ra mà hậm hực bảo:

“Cái bà cô này. Bà cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi mấy cái trò trẻ con này đây? Không chịu lớn đi! Trưởng thành đi!”

Cô nghe nó càu nhàu nhưng lại cảm thấy rất vui, cô vừa đi vừa nói:

“Mà em tên gì đây?”

“Phú Quý, Trần Phú Quý”

“À....”

Nó ngấn mặt lên rồi hỏi:

“À cái gì?”

“Không, chị chỉ hỏi thôi”

Nó vừa đi vừa nắm lấy tay cô, lát sau cô liền kéo tay nó rồi ngồi xuống.

“Chị sẽ công em đi xuống dưới, đường khó đi lắm”

“Không cần đâu, ta là nam nhi sao lại để nữ nhi công được”

“Thôi nào, lỡ em té thì làm sao?”

Nó suy nghĩ cái gì đó lại bảo:

“Thôi! Ta không muốn, gia đình ta gia nhân nhà ta mà biết thì mặt mũi ta biết để ở đâu đây hả?”

Cô nghe nó nói nhưng vẫn không để ý, giờ tay ôm eo nó cái rồi đứng dậy.

“Yên nào, nếu còn la hét giãy giụa thì cả hai chúng ta cùng té đó”

“Cái chị này...”

Nó thấy cô đang khó khăn đi cũng không động đậy nữa, đường vừa dốc vừa trơn, không biết có cơn mưa nào ghé thăm không mà đường vẫn còn ẩm mốc. Tay kia cầm sợi dây cột con rắn, tay này lại cầm ôm lấy đĩa nhỏ, cô càng lúc càng run tay run chân.

“Em chịu khó một tý, xuống khỏi nơi này thì chúng ta có thể ...”

“Cẩn thận đó”

Phú Quý vừa hét lên một tiếng thì chân cô đã trượt xuống dưới. Cô mất đà té một cái thật mạnh, nhưng ý thức vẫn còn, tay cô ôm lấy đầu của thằng

nhóc rồi hai người lăn dài xuống dưới cái dốc ấy. Lăn điên cuồng một hồi thì lưng cô đập một phát mạnh vào gốc cây, sau đó cô nhú mày một cái nhẹ rồi ngất lịm đi.

Cô nằm đó nhưng tay vẫn ôm lấy Phú Quý, lát sau không gian im ắng lạ thường. Phú Quý mở mắt ra rồi lay lay người cô.

“Nè! Nè... chị không sao đấy chứ?”

“Nè...chị có sao không vậy? Sao lại không trả lời?”

Nó ngồi bật dậy cái rồi lay người cô, mặt cô xanh xao khó coi. Lát sau mới nhú mày mở hi hí cặp mắt ra rồi bảo:

“Em có sao không?”

“Có làm sao đâu. Mà chị đau sao? Có sao không vậy? Đã bảo đường bẽ tôi mà, yếu mà còn ra gió làm gì hả?”

“Phú Quý? Hoài Hoài”

Nó nghe ai gọi tên thì chột quay mặt lại, lúc ấy liền đứng dậy, là cậu Cảnh Minh. Từ khoảng cách không xa mấy cậu liền chạy lại, khi đã lại gần cậu liền quỳ xuống nhẹ nhàng đỡ cô dậy. Lúc ấy mặt mũi cô đã dính toàn là bùn đất, cậu nhẹ nhàng lau đi rồi quay qua hỏi:

“Phú Quý rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chị ấy té”

Nó nhìn vào cô sau đó liền ập úng nói, cô nghe cậu hỏi thì nắm lấy cổ áo cậu kéo nhẹ.

“Không sao, chỉ là té một chút mà thôi!”

Lúc ấy cô quay qua Phú Quý cái rồi nói:

“Em có sao không vậy?”

Nó thấy cô giơ tay ra kéo kéo lại sau đó kiểm tra thân thể nó, rồi nó trơ mắt ra nhìn, chưa kịp trả lời thì xa xa tiếng của ông Trần đã vang lên:

“Phú Quý, Phú Quý à, con à”

“Phụ thân”

Lúc ấy ông Trần chạy nhanh lại với đám gia nô, ông ấy vừa ôm vừa nói gấp:

“Con có bị làm sao không? Hả? Con có bị đau ở đâu không?”

“Không. Chị ấy đã ôm con vào lòng”

Nó nhìn về phía cô rồi nói, cậu Cảnh Minh vẫn đang kiểm tra hết tất cả tay chân cho cô. Cô thấy ông Trần cuống cuống lo lắng hỏi thăm mới chột lắc nhẹ đầu.

“Tôi không sao đâu. Cậu Trần nhà ông không sao là được rồi. Vết thương này vài hôm lại ổn thôi”

Cậu Cảnh Minh cúi đầu xuống xin phép ông cái rồi bế lấy người cô lên, ông ấy cũng ngại, kêu gia nô lại đỡ giúp cậu nhưng cậu bảo không cần. Một mình bế cô lên rồi hỏi nhỏ:

“Không sao chứ?”

Mặt cô xanh như tàu lá nhưng vẫn cố lắc đầu rồi bảo:

“Không sao, chỉ là hơi...”

“Ta biết rồi, đừng nói nữa. Ta đưa nàng về rồi nói”

“Cảnh Minh à, còn con rắn ở kia. Ta lấy về cho cậu đấy. Hôm trước cậu có bảo là cần mật rắn làm thuốc có đúng không?”

“Không cần nữa, chỉ cần nàng thôi”

“Nhưng mà”

“Im lặng đi, chúng ta về rồi nói”

Cậu nhanh chân đi mau, đám gia nhân được lệnh của ông Trần liền bế cậu Phú Quý về phủ. Tối đó cậu Cảnh Minh cũng về phủ ông ở tạm vì cô bị thương không thể ngồi xe ngựa quãng đường dài, khi về kiểm tra hết tất thấy những vết thương cho cô cậu mới bắt đầu đi săn thuốc. Vừa ra đến cửa đã thấy Phú Quý thập thò ở đó, cậu liền ngồi xuống sau đó nắm lấy vai nó bảo:

“Sao đây? Muốn thăm chị Hoài Hoài à?”

Nó liếc cậu cái rồi chu mỏ lên đánh trống lảng.

“Ai mà thèm, chỉ là đến xem thế nào thôi, nếu chị ấy không nhiều chuyện thì ta cũng đâu có bị té chung, rõ ràng yếu mà ra gió đây mà”

Cậu mỉm cười cái rồi búng tay lên trán nó.

“Cái thằng nhóc này. Sao em nói chuyện như thế hả? Ta phạt em bây giờ...”

Nó gạt cánh tay cậu ra rồi bảo:

“Thôi ta không muốn đôi co với cậu. Ta về phòng đây, cầm lấy”

Nó dúm vào tay cậu một cái hộp nhỏ dài dài sau đó chạy mất, cậu nhìn theo mà thềm lắc đầu mỉm cười , sau đó liền giơ tay ra mở cái hộp.

Trong hộp là một củ sâm to, cậu bật cười cái rồi gạt nhẹ đầu.

“Đúng là nghịch ngợm mà”

Cậu đứng dậy phát sau đó liền bước đi, đang bước đi thì chân cậu chợt dừng lại. Tự nhiên nhớ đến gương mặt của Phú Quý cậu lại có cảm giác gì đó rất thân quen, cậu đứng đó bần thần một hồi rồi tự nhiên lại nhớ đến Gia Minh.

Cậu nhìn xung quanh sau đó liền cúi đầu, tay cậu che mắt lại rồi cúi xuống. Chẳng biết thế nào nhưng cứ nhìn Phú Quý cậu lại có cảm giác giống như thấy Gia Minh lúc còn nhỏ. Lúc nào cũng nghịch phá, nhưng cậu thừa biết Gia Minh có tấm lòng độ lượng như thế nào, nên hôm nay lại cảm thấy nhớ người anh này vô cùng.

Cậu đứng đó một lát, sau cậu cũng rời đi, tối ấy nghe tin cô bị ngã nên Ánh Ánh cũng bắt xe ngựa từ thôn Vĩnh Kiên chạy qua. Vừa vào đến phòng thì đã vội vã chạy vào thăm cô.

“Hoài Hoài à, cô có sao không? Trời ạ sao lại để té đến nông nỗi đó hả?”

“Tôi đi tìm cậu Cảnh Minh. Muốn phụ cậu hái thuốc thôi”

“Thế cô cảm thấy sao rồi? Có ổn không?”

Ánh Ánh nắm lấy cánh tay của cô xoay qua xoay lại, cô mỉm cười cái rồi lắc đầu.

“Có làm sao đâu. Mà đêm hôm khuya khoắt cô qua đây làm gì? Thế tiểu Bối ai lo?”

Tiểu Bối là con gái của Ánh Ánh, lấy chồng được 3 năm nay tiểu Bối cũng được 2 tuổi rồi, cô ngó xung quanh nhưng Ánh Ánh bảo:

“Phụ thân nó lo rồi. Tôi nghe báo nên qua đây một mình, có gia nô theo nên cô không cần phải lo”

Đang nói thì đột nhiên Hoài Hoài lại che miệng rồi nhợn lên mấy cái, Ánh Ánh giật mình rồi vỗ lưng cô, thấy biểu hiện đó chợt nghi ngờ hỏi thăm dò:

“Cô không khỏe sao? Đừng nói...cô mang thai nhé?”

Nói tới đó Hoài Hoài trợn mắt lên bất ngờ. Im lặng một hồi mới ấp úng bảo:

“Cô nói gì vậy? Chuyện này...”

Ánh Ánh nghiêm túc nắm lấy tay cô rồi hỏi như hỏi cung.

“Chuyện này quan trọng lắm, nói thật đi cô và Cảnh Minh đã...làm gì đó với nhau...”

Nhắc tới đó Hoài Hoài liền đỏ mặt, tự nhiên lại che mặt lại rồi ấp úng.

“Không có, cô đừng nói nữa”

Ánh Ánh bật cười cái rồi nói:

“Vậy là đúng rồi, hai người thật là...”

“Cô nghĩ cái gì vậy?”

Cô mỉm cười rồi lắc đầu, Ánh Ánh nắm lấy tay cô rồi vuốt nhẹ.

“Trai chưa vợ gái chưa chồng, tâm đầu ý hợp thì lấy nhau thôi, tôi có chồng sinh con rồi cô còn muốn giấu tôi à?”

“Đời người chỉ cần đơn giản như vậy đã là đủ rồi. Hoài Hoài cô nên mau nói cho anh tôi nghe đi, hóng cô về làm chị dâu lắm rồi”

Lúc ấy chẳng biết tại sao không khí lại trở nên im lặng như vậy, Ánh Ánh liền nói nhỏ:

“Đã ưm...với nhau khi nào hả?”

Hoài Hoài chề môi rồi nói nhỏ vừa ngại ngừng vừa đỏ mặt.

“Hơn ba tháng rồi, hôm ấy chúng tôi nổi hứng uống rượu với nhau.”

“Đúng là hư lắm”

Ánh Ánh giơ tay búng trán cô cái rồi trêu. Chợt ôm cô rồi bảo.

“Hoài Hoài à, cũng đã 7 năm kể từ hôm cướp dâu từ nhà họ Lỗ trở về, cô ở cùng Cảnh Minh khoảng thời gian lâu như vậy cũng nên suy nghĩ đến

chuyện sẽ tiến đến với cậu Cảnh Minh rồi chứ?”

Quả thật bây giờ Ánh Ánh đang có một gia đình rất hạnh phúc, nhìn thật sự khác xưa với ngày xưa, ăn nói điềm đạm, tâm hồn cũng không còn bao nhiêu mưu mô, đích thị là người phụ nữ yêu thương gia đình.

“Ánh Ánh. Đừng nói chuyện này nữa”

“Hoài Hoài à, cô và Cảnh Minh đều đã ở cạnh nhau một thời gian đã lâu rồi, cậu có gì không tốt với cô, cô cũng đâu phải không biết cậu luôn để mắt tới cô, trái tim cậu cũng...mà quan trọng hơn là cô mang thai rồi.”

Cô còn nhớ ngày đầu cô trở về nhà họ Hoàng, ai nấy cũng giật mình vì bảo cô giống Hoài Thục. Cô thì lại không biết Hoài Thục là ai, nhưng cậu đã dẫn cô vào phòng thờ, chỉ tay lên tường và bảo, đấy chính là Hoài Thục, còn cô là Hoài Hoài.

Cô nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng mở mắt ra.

“Tôi biết Cảnh Minh chỉ yêu thương tôi vì tôi giống Hoài Thục thôi, nhưng tôi đâu phải là cô ấy.”

“Cô là Hoài Hoài, bao nhiêu năm qua cậu Cảnh Minh chăm sóc là Hoài Hoài, Hoài Thục đã không còn nữa rồi, người cậu yêu là cô mà”

“Cậu Cảnh Minh sẽ chọn tôi sao?”

“Hoài Hoài à, bao nhiêu năm qua thời gian đã trả lời rồi, cô chính là lựa chọn của cậu ấy. Chẳng phải Cảnh Minh vì cô mà chịu bao nhiêu tuổi nhục khổ sở sao?”

Thấy cô im lặng Ánh Ánh mới nói:

“Được rồi, thời gian còn nhiều, cậu Cảnh Minh còn đó, cô cứ từ từ suy nghĩ, rồi hãy quyết định, nếu cô có thai thật thì nên nói cho Cảnh Minh biết, cậu là người có trái tim thế nào cô biết mà, thời gian cái thai sẽ phát triển rất nhanh, nó không chờ đợi được lâu đâu, hãy suy nghĩ thông suốt đi nhé!”

Nói xong Ánh Ánh liền đỡ cô nằm xuống, sau đó bảo:

“Tôi đi lấy khăn lau người cho cô, cô nằm đó đi nhé”

Vừa bước ra cửa đã thấy Cảnh Minh đứng đó gương mặt nhìn hai người bất ngờ, trên tay vẫn cầm chén thuốc còn nóng, cậu ập úng rồi nói:

“Hoài Hoài... Nàng có thai sao?”

“Cậu Cảnh Minh “

“Anh...anh là thầy lang mà, khám cho cô ấy là biết thôi, không làm phiền hai người em đi ra ngoài đây”

Ánh Ánh rời đi mà còn mỉm cười.

Cậu từ từ bước lại gần cô rồi quỳ một chân xuống đất, cô hốt hoảng đỡ cậu dậy.

“Cậu Cảnh Minh “

Cậu nắm lấy bàn tay cô nửa cười nửa khóc ập úng không thành câu.

“Nàng...nàng mang thai rồi”

Tay cậu đặt trên mạch máu tay cô, cậu cúi đầu xuống mà không kiềm được cảm xúc.

“Tôi xin lỗi cậu...nhưng mà...”

“Tại sao phải xin lỗi? Chúng ta...lấy nhau được không? Ta sẽ chăm sóc cho nàg”

“Nhưng người cậu yêu là...”

“Người ta yêu là nàg, là Hoài Hoài...”

“Không phải Hoài Thực sao ạ?

Cậu lắc đầu rồi hôn lên bàn tay cô.

“Ta yêu Hoài Thực của ngày xưa, bây giờ người ta yêu là nàg, nàg đồng ý gả cho ta được không? “

Cậu nhìn cô cái như trút hết ruột gan ra cho cô, cô im lặng rồi lát sau khẽ gật đầu. Cậu bật cười rồi lên ôm lấy cô, chúi đầu vào tóc cô mà thầm rơi nước mắt cảm động.

“Cảm ơn nàg vì đã đồng ý”

Cô nắm tay cậu rồi đặt lên bụng mình, cô nói nhỏ.

“Chàng sờ xem con có đạp không? “

Cậu bật cười cái rồi hôn lên trán cô.

“Ngốc ạ vài tháng sau con mới đạp”

“VẬY Ặ? Hihi”

Phú Quý và Mỹ Nữ mỗi đứa một cái kẹo vừa cầm mút vừa nhìn lén vào trong, Mỹ Nữ bỗng nói:

“CẬU CẢNH MINH SẮP THÀNH THÂN RỒI. TIẾC QUÁ”

Phú Quý liếc mắt qua cái rồi chẹp miệng.

“SAO LUÔN MIỆNG MUỐN LẤY TA MÀ LẠI TIẾC CẬU CẢNH MINH? “

“NGƯỜI? PHỤ MẪU TA BẢO VẬY, MÀ TRƯỚC GIỜ NGƯỜI CỨ BẢO KHÔNG MUỐN LẤY TA MÀ? TA CÒN ĐỊNH SAU NÀY LỚN TA SẼ LẤY CẬU CẢNH MINH. “

“NGƯỜI TA CÓ NGƯỜI TRONG LÒNG RỒI NGƯỜI ĐỪNG TƯ TƯỞNG NỮA. THẾ SAU NÀY KHÔNG ĐỊNH LẤY TA Ặ?”

Phú Quý hỏi thăm dò rồi lén nhìn. Nó liền trả lời.

“ĐỂ SUY NGHĨ LẠI. SAU NÀY NGƯỜI ĐỐI XỬ TỐT VỚI TA RỒI TÍNH TIẾP. “

Nói xong nó liền bỏ đi, Phú Quý chạy theo rồi kêu.

“NÀY...NÀY...THẾ QUYẾT ĐỊNH LUÔN ĐI...”

“ẬY...”

“HOÀI HOÀI Ặ UỐNG THUỐC ĐI, RỒI TÔI LAU NGƯỜI CHO CÔ, MAU LÊN”

Ánh Ánh đỡ cô dậy, sau đó vừa thổi thuốc vừa đút cho cô, lát uống xong thì mới lau người cho cô, đang lau thì cô chột hỏi:

“Cô thấy cậu Cảnh Minh đâu không?”

“Tôi không thấy. Chắc là đi sắc thuốc rồi, công nhận chiều vợ thật đó”

“Cái gì chứ chưa thành thân mà”

“Xem kìa đỏ mặt cả rồi, thôi thì ta gọi cô là chị dâu trước vậy”

Cô chề môi cái rồi mỉm cười.

.....

Sáng hôm sau khi mặt trời đã vừa nhô cao lên, có người vào gõ cửa phòng cô, sau đó lấy cho cô nước rửa mặt rồi còn mang cả thuốc vào. Cô uống xong nhưng theo quán tính mắt cứ nhìn ra cửa, một người gia nô liền thắc mắc:

“Tiểu thư Hoài Hoài nhìn cái gì thế?”

“À không. Không biết Ánh Ánh đã về chưa?”

Người gia nô ấy liền nói:

“Phu nhân Ánh Ánh đã về rồi”

Cô hỏi vậy thôi chứ thực ra cô biết, tối qua Ánh Ánh có bảo sáng sẽ quay về nhà sớm, cô liền ấp úng hỏi:

“Còn cậu Cảnh Minh thì sao?”

“Cậu Cảnh Minh thì em không biết ạ. Do tối qua cậu có căn dặn sẽ sắc cho

tiểu thư theo liều lượng đã có sẵn rồi cậu đi đâu chúng em không biết thưa tiểu thư”

Cô uống thuốc xong thì gặt đầu, lát sau họ mang thức ăn vào, ông Trần bà Trần cũng vào thăm, có cả Phú Quý và Mỹ Nữ, đây là lần đầu tiên cô qua đây, nên có chút bỡ ngỡ. Họ thì biết cô là người quen của cậu nên tiếp đãi rất nhiệt tình, cô có hỏi họ thấy cậu đâu không nhưng không ai biết, còn chống chế bảo:

“Cậu Cảnh Minh là thầy lang mà. Chắc là có việc gấp mà thôi”

Cô gặt đầu, cũng đúng, cậu Cảnh Minh lúc nào cũng bận, hầu như cả ngày làm chẳng ngơi tay.

Cô nghĩ vậy nên thôi, cũng không muốn phiền cậu làm gì, trưa đó chợt có một đứa bé gái đi vào phòng cô rồi kéo tay cô.

“Cậu Cảnh Minh bao lâu sẽ quay lại vậy chị?”

“Chị không biết. Em chờ cậu à?”

Nó gặt đầu sau đó liền giơ cái kẹo ra.

“Em có cái muốn cho cậu”

Cô nghe nó hỏi xong cũng lặng người đi, cô cũng đang muốn hỏi khi nào thì cậu quay lại, lúc ấy cô chợt đứng dậy rồi mở cửa ra, cô thấy Phú Quý đứng ngay cửa nhìn cô, tay còn cầm một cái kẹo, nó hỏi:

“Chị định đi đâu?”

“Chị muốn về nhà”

“Không được, chị còn yếu mà, ở yên đó đi, Mỹ Nữ đi theo ta”

Nó kéo tay Mỹ Nữ đi ra ngoài rồi giật cái kẹo nó bảo cho Cảnh Minh rồi ngậm vào mồm.

“Tất cả của người đều là của ta”

“Tên Phú Quý chết tiệt này, đứng lại”

Cô nhìn ra hai đứa trẻ kia rồi bật cười, lát sau cánh cửa phòng chọt mở ra, cô thấy cậu Cảnh Minh mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt thì hỏi:

“Chàng đi đâu vậy?”

“Ta...ta...chuẩn bị hôn sự...”

Cô ngẩn ngơ ra một hồi rồi cậu mỉm cười, lát sau tiến lại rồi móc ra một cái gói vải, cậu lấy cái vòng tay ra rồi đeo cho cô.

“Đeo nó rồi nàng sẽ là vợ của ta”

Cô giơ tay lên lau mồ hôi cho cậu rồi nheo mắt nhìn, cô nửa trêu nửa cảm động.

“Gấp vậy sao?”

“Ta chỉ lo không lấy nàng ngay bây giờ, chẳng có gì là gấp cả”

“Ồn ốc này...”

Cô ôm cậu rồi co chân rút vào lòng cậu khóc.

“Đừng có khóc nè con nó khóc theo đó”

“Haha nói dối”

“Nói thật... “

.....

Ở một gốc cây to bà bói điên đang phe phẩy cái quạt, tiếng tiêu thư Ân Tình vang lên.

“Họ đã được bên cạnh nhau rồi vậy đến khi nào đến tôi đây?”

Bà nhìn vào cái túi treo trên cái gậy rồi cười nói:

“Thả người rồi những năm tiếp theo ta sẽ nói chuyện với ai đây?”

“Bà đừng có mang ta đi khắp nơi nữa. Cũng đừng đem đôi mắt âm dương đó tặng lại cho ai cả chỉ làm khổ người ta thôi”

“Sứ mệnh chưa làm xong thì đương nhiên phải tiếp tục rồi. Còn người vẫn phải theo ta”

“Cứu tôi với”

“Haha kêu đi cho đỡ buồn”

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2: Nghi lễ rước đèn lồng đỏ](#)

[Chương 3: Bảy ngày giữ trẻ nhà họ Hoàng](#)

[Chương 4: Bóng ma nhà Nhũ Hoa Nụ](#)

[Chương 5: Cái xác ngoài sông](#)

[Chương 6: Hung thủ là ai?](#)

[Chương 7: Nhập hồn](#)

[Chương 8: Vì sao bị quỷ nhập?](#)

[Chương 9: Sự thật sau cái chết của cô Hoa](#)

[Chương 10: Chị em nhà họ Lê và mối nghiệt duyên](#)

[Chương 11: Cái kết cho sự độc ác](#)

[Chương 12: Đứa trẻ lạ và ngón tay người](#)

[Chương 13: Kiếp nạn ập đến](#)

[Chương 14: Tất cả chỉ là con rối của bà Dung](#)

[Chương 15: Bí mật động trời của bà Dung](#)

[Chương 16: Sự kì lạ của Kim Nhã, sự khốn nạn của người mẹ](#)

[Chương 17: Cương thi](#)

[Chương 18: Kim Nhã và người phụ nữ sống cùng thân xác](#)

[Chương 19: Yểm cương thi](#)

[Chương 20: Bí mật của bà Hậu và bà Hoàng](#)

[Chương 21: Quý nhân trở lại](#)

[Chương 22: Hành trình tìm kiếm cương thi](#)

[Chương 23: Hòa thiêu](#)

[Chương 24: Cái đuôi cá của bà Dung](#)

[Chương 25: Ếch tinh dưới đáy sông](#)

[Chương 26: Lòng người](#)

[Chương 27: Đoàn người nhà họ Hoàng](#)

[Chương 28: lời nguyện](#)

[Chương 29: Lời nguyện tiểu thư Hoàng Hoa](#)
[Chương 30: Chồng của Hoài Thục](#)
[Chương 31: Tiểu Oa trở về](#)
[Chương 32: A Tỳ và cái bóng, sự thật giữa Cậu Cảnh Minh và bà Hoàng](#)
[Chương 33: Cái hũ ngoài gốc cây.](#)
[Chương 34: Nạn lớn sát thân](#)
[Chương 35: Con nô tì té xuống giếng](#)
[Chương 36: Cái chết của A Tỳ.](#)
[Chương 37: Tạm biệt A Tỳ của ta!](#)
[Chương 38: A Tỳ và tiểu thư Hoàng Hoa, tuy hai mà một](#)
[Chương 39: 12 cái hũ chứa đựng trái tim trinh nữ](#)
[Chương 40: Rước bà Hà về nhà](#)
[Chương 41: Tiểu thư dưới lòng hồ](#)
[Chương 42: Ngủ dưới lòng hồ](#)
[Chương 43: Quả tim oan nghiệt](#)
[Chương 44: Cá trê trong quan tài](#)
[Chương 45: Cậu Cảnh Minh và tiểu thư Ánh Dương](#)
[Chương 46: ác mộng lúc nhỏ của cậu Cảnh Minh](#)
[Chương 47: Khắc tinh lớn nhất của Hoài Thục](#)
[Chương 48: tiểu thư Ánh Dương nuôi quý.](#)
[Chương 49: Người là ai?](#)
[Chương 50: Cậu Cảnh Minh đổ máu](#)
[Chương 51: Căn hầm bí mật](#)
[Chương 52: căn hầm và những cái hũ](#)
[Chương 53: tiểu thư Ánh Dương và bức tranh chứa quý.](#)
[Chương 54: Hoài Thục rời nhà họ Hoàng](#)
[Chương 55: bí mật bại lộ](#)
[Chương 56: Chuyển đi dài](#)
[Chương 57: kế hoạch giết bà Hà](#)
[Chương 58: thiêu rụi căn nhà bà Hà](#)
[Chương 59: Gia Minh và Cảnh Minh, rốt cuộc nàng yêu ai?](#)
[Chương 60: quá khứ và hiện tại! Sự ganh ghét qua nhiều năm](#)

[Chương 61: thời gian, kỉ niệm, bước đầu tiên của việc tìm hiểu bí mật](#)

[Chương 62: Tam biệt! Ta mãi mãi yêu nàng!](#)

[Chương 63: bật vô âm tín](#)

[Chương 64: hồn lạc](#)

[Chương 65: kết thúc để bắt đầu](#)

[Chương 66: sống là còn, chết là hết! Buông hay nắm, phải xem duyên](#)

[Chương 67: nhân duyên chính là nhân và duyên](#)

[Chương 68: hủy hôn](#)

[Chương 69: tác giả hạn hán lời không biết đặt tên](#)

[Chương 70: cố gắng bao nhiêu năm đều mất hết rồi](#)

[Chương 71: kho báu lâu đời](#)

[Chương 72: kho báu và lòng tham](#)

[Chương 73: mất đi rồi](#)

[Chương 74: sáu nàng dâu quay về kêu cứu](#)

[Chương 75: biến cố cuộc đời](#)

[Chương 76: hang động chứa kho báu](#)

[Chương 77: ta đến tìm chàng đây](#)

[Chương 78: kí ức đẹp là kí ức buồn](#)

[Chương 79: sự sống mới bắt đầu](#)

[Chương 80: người vun trồng mới là người hái quả](#)

[Chương 81: chúng ta gặp lại vì chúng ta có duyên](#)

[Chương 82: rồi cũng sẽ đến lúc gặp lại nhưng với tư cách khác](#)

[Chương 83: kết thúc quả báo](#)

[Chương 84: ngày mai chúng ta đi dự đám cưới](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86: Ngoại truyện 1](#)

[Chương 87: Ngoại truyện 2](#)